

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1902.

46. Aargang.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel).

1903.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Alberti, P. A., Justitsminister	661, 664	Dahl, Louise, Enkefrue	674
Amtmanden over Kjøbenhavns		Danstrup, C. F., Fabrikant	118
Amt	289	Dansk Papyrolithfabrik, Aktie-	
Amtmanden over Odense Amt	450	selskab	517
Andersen, C. F. V., Urmager	134	De forenede Jernhandlere, Andels-	
Andersen, Lars, Skipper og Fisker	183	selskab	135
Andersen, Peter, Bagemester,		Dittmer, E., Teglværksejer	180
hans Bo	655	Dreyer, J. C. S., Overretssagfører	191
Andreasen, Hans Christian, Værts-		Dyer, Kommiss, W. A.	70
husholder	567	Dørge, A., Kobbetsmed	244
Arenstorff, Thyra Helene Char-		Edlich, Edvard, Restauratør	362
lotte Annette v.	285	Enigheden, Mælkeriet, Aktieselskab	708
Bayer, Carl, Grosserer	611	Evers & Co., Firma	180
Bertelsen, J. P., Gaardejer	502	Evers & Co., Fabrikant og Handels-	
Bispeskov, Ida, født Frederiksen	376	firma	310
Breinholt, C., Konsul	674	Falbe Hansen, E., Sagfører	655
Bronée, Sagfører	342	Foreningen for Plantning i Kjel-	
Bruhn, D. N., Inspektør	490	lerup	686
Bruun, C. Ulsøe, Stationsfor-		Frederiksberg Birks Retsskriver	535
stander	655	Frederiksberg Kommunalbesty-	
Carlsen, A., Husejer	395	relse	586
Christensen, Chas. A., Grosserer	478	Frederikshavns Jernstøberi og Ma-	
Christensen, Hans Peter	468	skinfabrik (Brødrene Hou-	
Christensen, Rasmus, Arbejds-		møller), Aktieselskab	183
mand	468	Frejr, Danske Landbrugeres An-	
Christiansen, Niels, Tømmer-		delselskab	604
mester	342	Gebhardt, A. L., Købmand	674
Clasen, G., Hotelejer	571	Geisweider Eisenwerke, Aktie-	
Clausen, Marie, Enkefrue	89	selskab	478
Clausen, W., Godsforvalter	545	Gelert, Chr., Grosserer	414
Cohen, E. L., fhv. Købmand	543	Giglioli, Clara, født Løvenskiold	235
Cohen, Julius, Grosserer	543	Gonzalez & Co., Firma	134
		Greve, C. R., Husejer	181

	Pag.		Pag.
Grigory, Max Grix, Artist	254	Jensen, Wm. C., Vognmand	333
Guardian, Spejlglasforsikrings-		Jespersen, Chr. M., Byfoged	320
selskabet	586	Johansen, Emma, Enkefrue 100,	585
Götzsche, P., fhv. Apoteker	207	Johansen, Hakon	353
Haand i Haand, Aktieselskab	85	Johansen, M., Værtshusholderske	567
Hansen, Carl August, Husmand	545	Jørgensen, Sagfører, som Kurator	
Hansen, Christian Fr. G., Kaptajn,		i Aktieselskabet »Nordsjæl-	
hans Dødsbo	204, 207	lands Svineslagteri's Kon-	
Hansen, E. Falbe, Sagfører	655	kursbo	548
Hansen, F. G., Herredsfoged	409	Jørgensen, C., Gaardejer	166
Hansen, Frederik, Redaktør 661, 664		Jørgensen, Hans, Gaardejer	351
Hansen, H. C., Møllejejer	674	Jørgensen, J. B., Overretssagfører	337
Hansen, H. E., Købmand	682	Jørgensen, J. P., Vognmand	682
Hansen, Hans Arnold, Købmand,		Kaas, Stamhusbesidder	497
hans Konkursbo	60	Kejser, N. S., Grosserer	204
Hansen, Johannes, Redaktør	190	Krohn, Theodor, Gaardejer	344
Hansen, O. F., Stabssergeant	444	Lambertsen, Jens, Landmand	434
Hansen, Mads, Gaardejer	497	Lang, A., Typograf	523
Hansen, Octavius, Højesteretssag-		Larsen, H., fhv. Husejer og Jern-	
fører	409	handler	135
Hansen, Peder, Entreprenør	310	Larsen, Svend, Høker	181
Hansen, Ulf, Højesteretssagfører	535	Lassen, J. L., Overretsprokurator	302
Hansen-Hatting, H., Sagfører	134	Lawaet, H., Sognepræst	622
Harnisch, Johan, Blikkenslager-		Lehmann, Eggertine Christine,	
mester	244	født Egebech, Enke efter	
Havneforvaltning, Kjøbenhavns	7	Overretsprokurator Lehmann	585
Hedemann, Guvernør, paa det		Lemming, L. A., Overretssagfører	87
offentliges Vegne	70	Magistrat, Kjøbenhavns	7, 444, 602
Hee, Elise Christine, født Tange	204	Madsen, Maren Kirstine	60
Hess, C. M., Fabrikant	118	Maxen, H., Underdommer og Politi-	
Hindenburg, A., Grosserer	523	mester	70, 622
Hintz, Sigurd, cand. jur.	190	Meinertz, J., Skomager	166
Hjardemaal, L., Overretssagfører	87	Mortensen, Carl Christian, fhv.	
Hohlenberg, Carl, Bogtrykker	353	Pantelaaner	239
Holm, Conrad, Overretssagfører	481	Nielsen, Anna L., Ekspeditrice	525
Holmens Kirkes Inspektion	602	Nielsen, Chr., Kommis	376
Holste, F. J. C., Teglværksejer	85	Nielsen, H. Mar., Sagfører	651
Horns Herreds Skifteforvalter	183	Nordische Dampfschiffsfahrts Ak-	
Høst, E. C., Grosserer	611	tiengesellschaft	147
Indenrigsministeriet	686	Nygaard, Caroline	655
Jacobsen, Jacob, Sognefoged	337	Nødskov, Anna, Christiane, Jenny	
Jensen, Chr., Skibsfører	147	Sophie, Laura, Frøkner	395
Jensen, H., Bagermester	333	Olsen, Axel, Overretssagfører	100
Jensen, Ludvig, Overretssagfører	670	Olsen, O. P., Gæstgiver og Kroejer	651
Jensen, P., Husejer	134		
Jensen, V., Sagfører	604, 703		

	Pag.		Pag.
Olsen, N. P., Bødkermester . . .	405	Schou, P., Købmand	183
Overformyndieriet	302	Schweizisk Ulykkesforsikrings-Ak-	
Oversundhedskommissionen for		tieselskab i Winterthur . . .	89
KjøbenhavnsAmtsraadskreds	362	Skandinavisk Brudeudstys- og	
Pasteur, Mælkeforsyningen, Aktie-		Medgifts Forsikring, gensidigt	
selskab, dets Konkursbo . .	490	Selskab, dets Konkursbo . .	87
Pedersen, Niels, Gaardejer . . .	444	St. Croix Fællessukkerkogerier,	
Pedersen, Peder, Gaardejer . . .	444	Aktieselskabet	483
Petersens Enke, Ane Kirstine,		Stephensen, Bjørn, Fabrikant . .	118
hendes Konkursbo	342	Svankærsholm Andelsmejeri . . .	502
Petersen & Søn, Jens, Isen-		Svendsen, E., Bødkersvend . . .	405
kræmmer	666	Sødring, Chr. N. R.	426
Petersen, Iver, Hestehandler . .	351	Sørensen, Anders Johan, Blikken-	
Petersen, Niels, Gaardejer . . .	444	slagersvend	244
Petersen, P. A., Overretsprokura-		Sørensen, C., Fabrikbestyrer . .	362
tor, hans Bo	670	Thomsen, Sonnich, Detaillist . .	434
Politidirektøren	143	Trasborg, P. A., Snedkermester .	96
Rasch, Anker, cand. pharm. . .	517	Vejle Byraad	666
Rasmussen, Anna Josephine Ha-		Vestergaard, J. P.	337
raldine, Frk.	143	Voss, F. C., Direktør	525
Rasmussen, Peter, Direktør . . .	254	Weilbach, Carl Waldemar	676
Rasmussen, Rs. Johannes Kjær-		Weilbach, J. Chr., Instrument-	
gaard, Forpagter	344	mager	676
Ravn, Nicolai, examinatus juris .	567	Wulff, Frederik, Overretssagfører	481
Reck, Anders Borck, Kaptajn . .	118	Zielian, Overretssagfører	204
Rosenvinge-Sørensen, M.	426	Øksnebjerg Brugsforening.	450
Røhrs, D., Sukkermester	191	Østberg & Sønner, Carl, Firma .	571
Sammann & Gristede, Firmaet .	414		
Schmidt, Hugo, cand. jur.	320		
Sandberg, B. A., Snedkermester	96		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Åhl, Johan Andreasen	380	Andersen, Henry Edmond	588
Åkesson, Anders	324, 447	Andersen, Jens Christian	329
Aggerbeck, Adolph Valdemar . .	402	Andersen, Lauritz Valdemar . . .	106
Andersen, Anders	269	Andersen, Maren Kirstine, Jensens	
Andersen, Anders Valdemar . . .	102	Hustru	164
Andersen, Christian	317	Andersen, Niels	137
Andersen, Christian Edvard . . .	40	Andersen, Niels	487
Andersen, Christian Stephan . . .	354	Andersen, Peder	13
Andersen, Hans Kristian Erland	152	Andersen, Sigfred Constantin . .	299

	Pag.		Pag.
Andersson, Karen Elvira Francisca, Blichfeldts Hustru . . .	541	Gottliebseu	58
Andersson, kaldet Anderberg, Nils	300	Gregersen	217
Andreas, Abraham	361	Grundtmann, Andreas	273
Andreasen, Carl Christian	370	Grønlund, Henrik Charles	436
B ach eller Bakke, Anders Rasmussen	556	H alvorsen, Peter Theodor	176
Bastian, Christian Frederik	224	Hansen, Depotarbejder	678
Berg, Lars Peder Christian Larsen	77	Hansen, Stationsbud	678
Bertelsen, Karl	229	Hansen, Adolph	441
Bjerg, Jens Christian Jensen	506	Hansen, Andreas Peter	472
Blankholm, Lauritz Christian	689	Hansen, Bernhardt	399
Blæhr	422, 701	Hansen, Carl Alfred	520
Braunscher, Carl August	177	Hansen, Hans Christian Frederik	454
Breidahl, Axel Daniel	636	Hansen, Hans Marius	255
Bruun, Lars	122	Hansen, Hans Otto Frederik Holger	128
Bruun, Niels Severin Bonnesen	447	Hansen, Hans Peder	547
Børre	254	Hansen, Lars Peter	448
Bøtel, Jens Christian	218	Hansen, M., Lokomotivfører	678
C arlsen, Hans Johan	12	Hansen, Niels Christian Viggo	472
Carstensen, Telegrafmester	678	Hansen, Ole	607
Caspersen, Jens Andreas Peter	52	Hansen, Ole, kaldet Børre	254
Chalswell, Axeline Henriette	488	Hansen, Peter Christopher	283
Christensen, Portør	678	Hansen, Sidse Marie, Jensens Hustru	136
Christensen, Christen	600	Hansen, Søren	582
Christensen, Jens Frederik Christopher	19	Hansen, Theodor Søren	128
Christensen, Jørgen Vilhelm	275	Hemmingsen, Peter	292
Christensen, Laura Marie, Bergstrøms Hustru	541	Henningsen, Lars Christian	458
Christensen, Marie Christine	78	Hermansen, Hans	111, 634
Christiansen, Amanda Margrethe Hansine	76	Hildebrandt, Johan Christian	19
Christoffersen, Albert Otto	200	Hviid, Jørgen Pedersen	554
Christophersen, Anthon Frants	697	Hyldgaard, Jensenius	170
Clausen, Carl Martin	420	J acobsen, Hans Jacob Valdemar	38
D all, Peder Waldemar Kristensen	384	Jensdatter, Maren, Nielsens Hustru	359
Dichmann, Emil Ernst Kristian	153	Jensen, Carlo Albert	30
Due	431	Jensen, Christian	251
E nig, Andreas Hansen	679	Jensen, Hans Lauritsen	645
F ahrenholtz, P., cand. pharm.	563	Jensen, Hedvig	174
Fick, Henry Osvald Ludvig	467	Jensen, Jens, kaldet Jens Duedal Jensen	565
Flensted, Mathinus	246	Jensen, Jens Christian	47
Frederiksen, Ole Peter Laurits	493	Jensen, Jens Christian	277
		Jensen, Jens Christian, kld. Bjerg	506
		Jeusen, Jens Lauritz	388
		Jensen, Jens Reinhard, kaldet Skaarup	513
		Jensen, Kristian Erik	699
		Jensen, Martin August	153

Pag.	Pag.
Jensen, Niels, kaldet Blæhr, 422, 701	Louw, Andreas Peter 428
Jensen, Peter, kld. Gregersen, .. 217	Lydolf, Laura Nicoline Louise.. 380
Jensen, Valdemar Carl 373	
Jensen, Viggo Johannes 282	M adsen, Peder Jens 195
Jensen, Vilhelm Kristian 281	Malmros, Oscar Andreas 47
Jeppesen, Hans Martin 19	Meyer, Julius Oluf 322
Jepsen, Peder Christian 335	Mortensen, Peder Christian 559
Jeremiassen, Johannes 614	Mortensen, Peter Jørgen Emil . . 301
Jessen, Lars Nielsen 577	Mouritzen, Lokomotivfører 678
Joensen, Joen 255	Møller, Valdemar Peter Emanuel 467
Johansen, Alfred Frederik 467	
Johansen, Anna 360	N ielsen, Albert Siegfred 232
Jørgensen, Maskinassistent 678	Nielsen, Anders Peter 517
Jørgensen, Christian Albret 304	Nielsen, Andreas 34
Jørgensen, Johannes Emil Egge- brecht 271	Nielsen, Christian 287
Jørgensen, Johannes Peter 286	Nielsen, Frederik 641
Jørgensen, Kristen Nielsen 590	Nielsen, Frederik Johannes Val- demar 128
Jørgensen, Ludvig Peter Johannes 94	Nielsen, Hans Peder 704
Jørgensen, Søren 590	Nielsen, Hans Valdemar Emanuel 373
K iefer, Carl Johan Friederich . . 374	Nielsen, Jens 325
Kjergaard, Engeline Johanne Vil- helmine 97	Nielsen, Jens 384
Kjørulff, Henrik Oluf, Slagter- mester 580	Nielsen, Jens Peter 557
Klatt, Georg Robert Ludvig 558	Nielsen, Lars Christian 313
Knudsen, Maren Sophie 16	Nielsen, Niels Ove 529
Kofoed, Andrea Margrethe, Jen- sens Hustru 315	Nielsen, Niels Peter 295
Kreutzer, Julius Emil 116	Nielsen, Niels Peter Christian . . 309
Kristiansen, Niels Peder 5	Nilsson, Lars 371
Krohn, Carl Marius 547	Nilsson, Oskar Alexander 65
	Nissen, Gravers Lauritz 635
L ammert, Julius Heinrich 17	Norling, Axel Edvard 3
Lang, Jens Jakob Jensen 258	O lsen, Alma Eleonora 541
Larsen, Hans Christian 694	Olsen, Charles Christian Richard 270
Larsen, Hans Peter 108	Olsen, Hans Christian 73
Larsen, Hans Valdemar 114	Olsen, Henriette 108
Larsen, Jens 637	Olsen, Jens Peter 472
Larsen, Jens Peter 280	Olsen, Johan Søren 312
Larsen, Kristen 456	Olsen, Karen, Hansens Hustru . 541
Larsen, Lars Peder Christian, kld. Berg 77	Olsen, Ove Carl Henning 653
Larsen, Marcus Christian 500	Olsen, Rasmus 19
Larsen, Oluf Martin 659	Orelius, Peder Adolph, kld. Ras- mussen 132
Lauritsen, kld. Jensen, Hans . . . 645	Ottesen, Alexander Laurits Otto 443
Laustsen, Jens 117	Ottesen, Rasmus Peter 521
Lohse, Niels Lauritz 25	
	P edersen, August Vilhelm 62
	Pedersen, Axel Laurids 108
	Pedersen, Bodil Christian 139

	Pag.		Pag.
Pedersen, CharlesSophus Heinrich	692	Schnell, Carl Valdemar	153
Pedersen, Hans Adolph	315	Schrøder, Mathias Frederik eller Friederich	577
Pedersen, Hans Godthjelp	178	Schultz, Ernst Jørgen	222
Pedersen, Hans Peder	305	Simonsen, Anton	575
Pedersen, Hans Peder, kld. Due .	431	Skaarup, Jens Reinhard Jensen	513
Pedersen, Jakob	472	Svendsen, Svend	389
Pedersen, Lars	327	Søgaard	112
Pedersen, Lauritz Kristian	51	Sørensen, Kristen	553
Pedersen, Ludvig Peter	609	Sørensen, Niels Peter	5
Petersen, Charles Peter, kaldet Gottliebsen	58	Sørensen, Søren Knudsen	214
Petersen, Fritz Harald	1	Sørensen, Viggo Theodor Valentin	495
Petersen, Niels Urban Graham .	537	Thies, August	649
Petersen, SophusFrederikHjalmar	169	Thomsen, Hans Christian	260
Petersen, Søren	135	Thomsen, Jørgen	423
Petersen, Sørine Sofie, Hansens Hustru	463	Thomsen, Niels Peter	27
Pettersson, Carl Adolf	527	Thomsen, Villum Peder	506
Place de, Herman Kristian	461	Thorkelin, E. S., Styrmand . . .	617
Poulsen, Jens Frederik Christian Valdemar	47	Turell, Victor Louis Axel Hermann	358
Poulsen, Niels Anton	209	U desen, Hans Vissing	41
Poulsen, P. L., Trafikassistent . .	678	V aad, Carl Thomsen	550, 552
R anda, Lauritz Christian Edvard	378	W eder, Louise, Poulsens fraskilte Hustru	521
Rasmussen, Pakmester	678	Weihe, Johan Peter	369
Rasmussen, Anders, kld. Bach eller Bakke	556	Wendelboe, Carl Johan Ejbye . .	547
Rasmussen, Lauritz Theodor . . .	356	Wimmer, Frede Jasemita, Neid- hardts Hustru	246
Rasmussen, Orelius	132	Winther, Edmund Natanael Axel	160
S chmahr, Emanuel	453		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aarsag.	Brugstyveri.
Afkræftelse.	Concursus necessarius.
Afpresning.	Dokumenter.
Afsindige.	Drab.
Afvisning.	Driftsmateriel.
Aktion.	Ed.
Aktionsomkostninger.	Ejendomshandel.
Aktsbeskrivelse.	Ejendomsret.
Anmeldelse (falsk).	Embedsmænd.
Annulation.	Entholdelsesdekret.
Anstandslovgivningen.	Erstatning i Kontraktsforhold.
Ansvar for andres Handlinger.	Erstatning udenfor Kontraktsfor-
Anteciperede Sager.	hold.
Appel.	Fabrik.
Arbejdsforhold.	Fallit.
Arrest (Varetægts-).	Falsk.
Arrest (Erstatning for Varetægts-).	Fattigvæsenet.
Arrestforretning.	Firma.
Arv.	Fiskeri.
Assuranceforhold.	Fogedforretning.
Assurancesvig.	Forbrugsforeninger.
Barnemord.	Forbud.
Bedrageri.	Forlig.
Befordringsvæsenet.	Formalitet.
Besiddelse.	Forpagtningsforhold.
Betaling.	Forsikringsforhold.
Betleri.	Forsæt.
Bevis.	Forsøg.
Bevisbyrde.	Fremmede.
Brandpolitiloven.	Frihedskrænkelser.
Brandstiftelse.	Færøerne.
Brolægningsvæsenet.	Gader.

Garanti.
 Gentagelse.
 Gravfreden.
 Gældsbreve.
 Gæsteretssag.
 Handel.
 Hittegods (ulovlig Omgang med).
 Hjemvisning.
 Hæleri.
 Hærværk.
 Højesteretssagfører.
 Ildspaaættelse.
 Indiciebevis.
 Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
 Inhabilitet.
 Instansfølgen.
 Internationale Forhold.
 Interesse, egen.
 Interessentskab.
 Jagt.
 Kaution.
 Kendelse.
 Kirkegaarde.
 Kommissionsforhold.
 Kommunale Forhold.
 Kompensation.
 Kompetence.
 Konfiskation.
 Konkurs.
 Konkursorden.
 Konsignationsforhold.
 Kontraappel.
 Kontrakt.
 Konvertering af Straf.
 Kriminalproces.
 Kumulation.
 Kvaksalveri.
 Kvalificeret Dødsstraf.
 Køb og Salg.
 Laan.
 Legater.
 Lejeforhold.
 Levering.
 Livsstraf.
 Lægevæsenet.
 Løsgænger.
 Mageskifte.
 Markedsvæsenet.
 Meddelagtighed.

Medicinalvæsenet.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
 Militære.
 Mishandling af Hustru.
 Misligholdelse.
 Modregning.
 Mora.
 Mortifikation.
 Myndighed og Orden, den offentlige (Forbrydelser mod).
 Nova.
 Næringsbrug, ulovligt.
 Næringsvæsenet.
 Omgængelse mod Naturen.
 Omløben med Varer (ulovlig).
 Opsigelse.
 Overlæg.
 Overskøn.
 Paasejling.
 Paatale.
 Pant.
 Pant til Brugelighed.
 Politisager.
 Polititilhold.
 Politivedtægt.
 Privatlivets Fred.
 Procedure.
 Procesomkostninger.
 Processuelle Forhold i Almindelighed.
 Præsumtion.
 Prøvehandel.
 Ran.
 Regnskab.
 Religionen, Forbrydelser mod.
 Renter.
 Res judicata.
 Retsskrivere.
 Retsstridighed.
 Rettens Pleje.
 Røveri og Trusler.
 Sagesløs.
 Sagførere.
 Salær.
 Sammenstød af Forbrydelser.
 Sammenstød mellem Skibe.
 Servitut.
 Sikkerhedsforanstaltninger.

Sikkerhedsret.
 Skadesløse Sagsomkostninger.
 Skatter og Afgifter.
 Skifte.
 Skøn.
 Skønsmænd.
 Solidariske Forhold.
 Sportelvæsenet.
 Stødpenge.
 Stødfæstelsesdomme.
 Status.
 Straffart.
 Straffens Forvandling.
 Straffrihedsgrunde.
 Strafnedsættelsesgrunde.
 Straffophørsgrunde.
 Strandingsvæsenet.
 Stævning.
 Summa appellabilis.
 Sundhedsvæsenet.
 Syn og Skøn.
 Sædeligheden (Forbrydelser mod).
 Søfartsforhold.
 Søloven.
 Testament.
 Tilhold.
 Tilregnelighed.
 Tilstaaelse.

Tinglæsningsvæsenet.
 Tjenesteforhold.
 Tort.
 Transport.
 Tyendeforhold.
 Tyveri.
 Uagtsomhed.
 Udeblivelsesdomme.
 Udlandet.
 Udlæg.
 Udlændinge.
 Udpantning.
 Udsættelsesforretninger.
 Udvisning.
 Unødig Trætte.
 Vanhjemmel.
 Varemærkeloven.
 Veje og Stier.
 Vekselsforhold.
 Vestindien.
 Vidner.
 Vold.
 Værdi.
 Ytringsfriheden.
 Ærefornærmelser.
 Ødelæggelse og Beskadigelse af
 Andenmands Ejendom.

SAGREGISTER.

	Pag.
Aarsag.	
Tre Tiltalte, som i Forening havde gjort sig skyldig i Voldsomheder under et offentligt Møde af Frelsens Hær, dømte hver for sig for alle Voldshandlinger, efter §§ 203 og 200.....	467
Se under Erstatning udenfor Kontraktsforhold.....	604
Afkræftelse.	
En i Henhold til Konkurslovens § 28 anlagt Afkræftelsessag afvist, da Stævningen først var udtagen 21 Dage efter Sagens Henvi- sning fra Forligskommissionen, og da der intet var anført af Betydning til Forklaring af, eller Forsvar herfor	342
Afpresning.	
Se under Røveri og Trusler	378, 380
Afsindige.	
Se under Tilregnelighed.	
Afvisning.	
En Afkræftelsessag afvist paa Grund af, at Stævningen ikke var udtagen med behørig Hurtighed efter Klagens Henvi- sning. Se under Afkræftelse	342
En Paastand om Afvisning af en som privat Politisag anlagt Sag mod en Defensor for Højesteret til Straf for under Defensionen at have ærefornærmet den Underdommer, der havde ledet For- høret, forkastet	409
En Ordens-Sag, hvor Indstævnte ikke var mødt, afvist, fordi Varslet ikke var udløbet, før Højesteretsaaret begyndte	444
St. Croix Fællessukkerkøgeri anset lovlig stævnet ved de tre eneste tilbageværende Medlemmer af Selskabets Bestyrelse, uanset at deres Funktionstid var udløbet, og at Aktieselskabet var opløst, da der ikke var valgt nogen Likvidationskomité paa den Generalforsamling, som vedtog Selskabets Opløsning, og den daværende Bestyrelse	

	Pag.
saaledes fremdeles maatte anses at fungere, uden at den Omstændighed, at denne Bestyrelse havde undladt at sammenkalde en Generalforsamling til Valg af en ny Bestyrelse, burde komme Selskabets Kreditorer til Skade	483
Sag om Overtrædelse af Politivedtægt afvist paa Grund af manglende summa appellabilis	506
En Paastand om Afvisning af en Højesteretsstævning, som en Kreditor havde udtaget til Ophævelse af et Konkursdekret, der var afsagt efter Begæring af en anden Kreditor, forkastet.	543
En Højesteretsstævning af Februar 1901 i en Gæsteretssag, der ifølge Lovgivningen er anteciperet, og som var udtagen til Højesteretsaaret 1902, men som burde have været udtaget til at falde i Retten straks efter Varslets Udløb, afvist fra Højesteret, da Indstævnte udeblev	703

Aktion.

I et Tilfælde hvor Ringkøbing Amt ved Paategning paa en Udskrift af et Forhør om en i Herning stedfunden Ildebrand havde resolveret, at der i Henhold til foranstaaende Forhør vilde være at rejse Tiltale, fandtes det ikke med Sikkerhed at kunne udledes, at det havde været Meningens tillige at anordne Tiltale for to tidligere Ildebrande, for hvilke Tiltalte i sin Tid ifølge de af Aarhus og Vejle Amter trufne Afgørelser ikke blev sat under Tiltale, og om hvilke der ikke senere var fremkommet yderligere Oplysning	260
En Aktionsordre for Tyveri ikke anset til Hinder for at dømme efter Strfl.s § 251	292

Aktionens Omkostninger.

Disse paalagte det offentlige i et Tilfælde, hvor en Kvinde, der var sigtet for Hæleri, men frifandtes, havde til Rapporten lagt Skjul paa en Del Laanesedler paa stjaalne Koster	541
---	-----

Aktsbeskrivelse.

Saadant anset uforuden i Anledning af Appel til Stadfæstelse af en Dom. Se under Kontraappel	434
--	-----

Anmeldelse (falsk).

En Person, som havde anmeldt, at en anden havde forfalsket en Kontrakt ved at tilføje en tidligere Betalingstid, end den aftalte, dømt efter § 225, da Tiltalte, som havde underskrevet Kontrakten uden at læse den igennem, i Virkeligheden ikke vidste, hvad der stod i den, men mente, at der var en Mulighed for, at Medkontrahenten senere havde rettet i den, og, ved at benytte en Anmeldelse herom, at kunne skræmme ham til at gaa ind paa en tilfredsstillende Ordning af deres Mellemværende, samt da der manglede Føje til at antage, at han selv havde troet paa Rigtigheden af Sigtelsen	513
--	-----

	Pag.
Annulation.	
Et Overskøn annulleret, fordi Underskønsmændene ej havde været tilsagte. Se under Syn og Skøn	118
Annulation af en Arrestkendelse, se under Arrest.	70
Anstandslovgivningen.	
Under Inkamination af en Appelstævning til Stadfæstelse forkastedes en af Indstævnte fremsat Begæring om Anstand for at inkaminere en Sag til Forandring af Dommen, da Indstævnte, trods betimelig Opfordring til at fremme Kontraappelsagen samtidig med Stadfæstelsessøgsmålet, havde undladt dette	434
Ansvar for andres Handlinger.	
Se under Erstatning uden for Kontraktforhold	333
Anteciperede Sager.	
En Højesteretsstævning af Februar 1901 i en anteciperet Sag afvist, fordi den var udtaget til Højesteretsaaret 1902, i Stedet for til at falde i Rette straks efter Varslets Udløb	703
Appel.	
Da en Underretsakt ikke indeholdt en Erklæring fra en som Indstævnt selvmødende Part med Hensyn til den over for ham nedlagte Paastand, jfr. Frd. 3 Juni 1796 § 15, in fine, men kun en Udtalelse fra Dommeren, om at Indstævnte intet havde at anføre, og da det ikke af denne Tilførsel med Sikkerhed kunde udledes, at Parten i Strid med sin Ret skulde have erkendt Berettigelsen af det mod ham fremsatte Krav, kunde han ikke være udelukket fra i Appellinstansen at paastaa Frifindelse i Henhold til en meddelt Bevilling til at fremkomme med nye Anbringender	166
Anstand til at fremme en Kontraappelsag til Dommens Forandring forkastet. Se under Kontraappel	434
En Sag om Overtrædelse af Næringsloven appelleret til Højesteret i den civile Proces Former	450
Antaget, at et af en Kreditor erhvervet Konkursdekret kunde appelleres af en anden Kreditor	543
Et Konkursdekret appelleret direkte til Højesteret. Se under Konkurs 543,	651
Arbejdsforhold.	
To Blikkenslagersvende, der havde akkorderet med en Mester om Udførelse af et vist Antal Oliebeholdere for en vis Pris pr. Stk., og som efter Udbrudet af Lock-outen i 1899 vare blevne afskedigede mod Betaling af den normale Dagløn for den anvendte Arbejdstid, hvorhos Kriminalretten yderligere havde tillagt dem Akkordprisen for det udførte Arbejde, ikke antagne berettigede til yderligere Betaling, da det ikke var bevist, at der forelaa et egentligt Værkslejeforhold, men Akkorden alene var en Norm for Betalingen	244
En offentlig Meddelelse om, at Firmaet Sødrings Sodavand tilvirkedes af uorganiserede og strejkebrydende Arbejdere, antaget at krænke Firmaets Privatliv, under hvilket maatte være indbefattet, hvilke Arbejdere det benyttede, og hvorledes dets Forhold til disse var,	

	Pag.
hvorfor Straf efter Strfl.s § 220 anvendtes, og da Artiklen var egnet til at paaføre Firmaet Tab, tilkendtes der dette Erstatning.	426
Se endvidere under Forbud	405

Arrest (Varetægts-).

En af en vestindisk Underdommer afsagt Arrestkendelse kendt ulovskikket, da der ikke var Føje til at sigte Tiltalte, som senere dømtes efter Pl. 24 Septbr. 1841 for at have udvist Uforsigtighed med at købe stjaalne Koster, enten for Hæleri eller for saadan Uforsigtighed, at der kunde blive Spørgsmaal om at anse ham med højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel. Underdommeren, der ved Kendelsens Afsigelse havde ladet det mangle paa fornøden Omsigt, derhos idømt Erstatning for Tort og Kreditspilde med 100 vestindiske Daler	70
---	----

Arrest (Varetægts-, Erstatning for).

En Kvinde, som havde været arresteret for Bedrageri ved at modtage Forskud paa Betalingen for Annoncer i en Provinsvejviser, tillagt Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest, da det maatte antages, at hun virkelig havde haft til Hensigt at lade Værket udkomme, og at hun havde haft en ikke ubegrundet Tro paa at kunne udsende det. Under Hensyn særlig til, at Arresten havde umuliggjort Værkets Udsendelse, bestemtes Erstatningen til 8000 Kr. uden Renter	143
En Tiltalt, som havde været sigtet for Falsk, men frifandtes, ikke tillagt Erstatning i Henhold til Lov 5 April 1888, da det ikke kunde antages bevist, at han var uskyldig i det ham paasigtede Forhold	590
Erstatning herfor nægtet	239

Arrestforretning.

En under en Arrestforretning tilbudt Sikkerhedsret i nogle Obligationer ikke bortfalden ved Rekvisiti senere Konkurs, da Obligationerne ej vare indbefattede under Arrestforretningen	87
---	----

Arv.

Stadfæstelse af et Udlæg i et Arvekrav, se under Udlæg	204
Et Arveafkald fra en i Italien bosat Kvinde tillagt Gyldighed efter Arvelovens § 14 i hendes Faders Bo, der behandlede her i Landet, uanset at saadant Afkald var ugyldigt efter den italienske Lovgivning	235
Se under Testament	468

Assuranceforhold.

I et Tilfælde, hvor et Selskab havde assureret en Mand mod Død eller Legemsbeskadigelse, hidrørende fra Ulykkestilfælde, dog saaledes, at blandt andet Selvmord og alle uforsigtige Handlinger, der skyldtes den forsikrede frie Vilje vare undtagne, og hvor den forsikrede en Vintermorgen ca. $\frac{1}{2}$ Time før Solens Opgang var bleven overkørt af Toget paa en Jernbaneoverkørsel, samt

	Pag.
endelig Lokomotivføreren havde forklaret at have set ham lægge sig paa Skinnerne, og at han var vis paa, at han gjorde det forsættelig, blev Selskabet dømt til at udbetale Assurancen, idet det af Lokomotivføreren afgivne Skøn, saa lidt som det i øvrigt oplyste, afgav tilstrækkelig Fundament for den Antagelse, at afdøde med Forsæt havde søgt Døden, ligesom det foreliggende ikke gav Føje til at statuere, at Overkørslen skyldtes grov Uagtsomhed fra afdødes Side	85
I et Tilfælde, hvor en Mand var død af Hjernebetændelse, der havde udviklet sig som Fortsættelse af en, ved Vandets Indtrængen i Øret under Badning, fremkaldt Betændelse i Øre og Trommehinden, blev et Ulykkesforsikringsselskab, der ifølge Policen skulde give Erstatning for den ved et Ulykkestilfælde fremkaldte Legemsbeskadigelse, som havde Døden til Følge, frifundet, da en Helbredsforstyrrelse af denne Art nærmest vilde være at henføre under det Indbegreb af Sygdomme, som efter Policen vare undtagne fra Forsikringen	89
Frederiksberg Kommunalbestyrelse, der havde ladet foretage Op-hakning af en makadamiseret Chaussé, og derved forarsaget, at en Skærve knuste en Spejlglasrude i en Butik, fritaget overfor vedkommende Forsikringsselskab for at erstatte Skaden, da Arbejdet var udført paa forsvarlig Maade, og det maatte have været Rudeejerens Sag, efter at have faaet Meddelelse om det fore-staaende Arbejde, at sikre sig mod eventuel Skade.....	586
Assurancesvig.	
En Tiltalt, som dømtes efter § 281 for at have sat Ild paa et lejet Værelse for at indvinde Løsøreassurancen, ikke tillige dømt for Assurancesvig	260
Barnemord.	
Se under Drab	97
Bedrageri.	
En Tiltalt, som, efter at en Fordringshaver havde indledet Retsforfølgning mod ham, havde givet sin Fader en Prioritet i sin Ejendom, og som i den Anledning var sigtet for svigagtigt Proformaværk, frifunden, da han, der virkelig skyldte Faderen Pengene, ikke kunde antages at have handlet med svigagtig Hensigt. Ligeledes frifunden for at have solgt en Kvie, hvori der var gjort Udlæg, idet han havde anvendt Pengene til at betale samme Kreditor Renter af en forud prioriteret Fordring.	
Endelig frifunden for Tiltale efter § 260, med Hensyn til, at han under en Eksekution havde erklæret, at to Faar vare hans Faders — hvilket Anbringende i øvrigt ikke afværgede Udlæget — idet han ikke kunde antages dermed at ville have undraget Kreditor den samme tilkommende Fyldestgørelse.....	329
En Assuranceagent, der var sigtet for i egennyttig Hensigt ved urigtige Foregivender at have forsøgt at bevæge en ulykkesforsikret	

	Pag.
Person til at omflytte en Forsikring til det Selskab, for hvilket han nu agenterede, frifunden, da man ej kunde forkaste hans Anbringende om at have troet paa Rigtigheden af de brugte Foregivender. Ligeledes frifunden for Falsk, for saa vidt han med den forsikredes Navn havde underskrevet et Brev til det Selskab, hvor Forsikringen var tegnet, med Anmodning om, at den forsikrede maatte udtræde af samme, da han havde troet sig bemyndiget hertil. Endelig frifunden for Bedrageri overfor Selskabet ved i fornævnte Brev for at opnaa Selskabets Samtykke til Udtrædelsen at debitere en bevidst Usandhed om, at den forsikrede skulde rejse til Udlandet. Aktionens Omkostninger paa-lagte det offentlige.....	428
En Tiltalt, som havde købt en Hest for 180 Kr., og herpaa betalt 90 Kr., og som først skulde være Ejer, naar hele Summen var betalt, men derpaa havde bortbyttet Hesten, fordi han ej kunde bruge den, ikke dømt for Bedrageri, da den tilbyttede Hest var værdifuldere end den oprindelig købte, og Sælgeren ved en tidligere Lejlighed havde stillet i Udsigt, at Sagen i Tilfælde af Bortbytning kunde ordnes saaledes, at han fik Pant i den nye Hest.....	614
En Tiltalt, som var bleven boende paa et Hotel, efter at hans Res-sourcer vare udtømte, og derpaa havde forladt det hemmelig, uden at betale sit Hotelophold, dømt efter §§ 251 og 257.....	271
En Tiltalt dømt efter § 251 for at have skaffet sig udleveret en Klædning ved usandfærdigt Foregivende om at være bemyndiget til at tage denne paa Kredit paa en Tredjemands Navn.....	281
En Kolportør, som skulde have et vist Beløb for hver Abonnent han skaffede et Blad, dømt efter § 251 for at have skaffet sig udbetalt forskellige Beløb ved at forevise Bestillingslister, som han havde udfyldt med fingerede Navne, og efter § 257 for at have skaffet sig udbetalt af tre Abonnenter et Kvartalskontingent og beholde samt forbruge samme. Ligeledes straffet efter § 251 for af Bladet at have skaffet sig udbetalt ca. 5 Kr. ved at forevise en Bestillingsseddel paa et Abonnement, der uden Bemyndigelse var udfyldt med den foregivne Bestillers Navn og Bopæl, men ikke underskreven.....	287
Om en tidligere oftere for Ejendomsindgreb straffet Person antoges det, ved den beedigede Forklaring af et Vidne i Forbindelse med Tiltaltes egen Optræden kort før og efter Anholdelsen samt Usand-synligheden af den af ham selv givne Forklaring bevist, at han havde opbrudt et Skrivebord i et Frihavns Skur i den Hensigt at tilegne sig der beroende Anvisnings-Kupons, for ved deres Hjælp at skaffe sig Beløb svingagtig udbetalt paa Frihavnsens Kassererkontor, men at han heri var bleven forstyrret af Vidnet. Da dette Forhold ikke kunde anses for Tyveri, dømtes han efter § 251, jfr. § 46.....	292
En Person, som ved urigtige Foregivender om Navn eller Stilling havde opnaaet Laan og faaet Kost og Logis paa Kredit uden Udsigt til at betale, dømt efter § 251, idet der intet Hensyn	

	Pag
kunde tages til, at han vilde have haft Hensigt til at betale Beløbene tilbage.....	428
En Tiltalt dømt efter § 251, jfr. § 47, 2det Stk., for at have drevet paa en Byttheandel mellem to andre Personer om en Hest, uagtet han var klar paa, at Køberen paa Grund af Beruselse var ganske uden Tilregnelighed, at der var et betydeligt Misforhold mellem de fra begge Sider ydede Værdier, og at den fra Sælgerens Side givne Garanti for Hestens Fejlfrihed var ganske falsk	431
To Tiltalte dømte efter § 251 for at have udgivet 1 Farthing for $\frac{1}{2}$ Lstr	577
Strfl.s § 253 anvendt paa Disposition over laant Gods	218
Pantsætning af en Dyne henhørende til et ugevis lejet Værelses Inventarium, straffet efter § 253	283
Strfl.s § 253 anvendt paa Disposition over en laant Ting	458
Strfl.s § 253 anvendt paa en Disposition over en i Henhold til Lejekontrakt købt Cykle	575
Strfl.s § 253 endvidere anvendt	112
En tidligere for Bedrageri i Kortspil paa Bondefangervis straffet Person, som have indrømmet at have spillet Kort i en af Bondefangere søgt Beværtning med en Landmand og at have vundet 100 Kr. fra denne, ved en Konstellation af Kortene, som almindelig benyttes af Bondefangere, og som tilsyneladende giver den medspillende en Chance for at vinde, anset overbevist om paa uærlig Maade at have fremkaldt denne Konstellation og at have fravendt den medspillende Beløbet, da det var usandsynligt, at Kortene ved et Tilfælde skulde være fordelte saaledes, og at Tiltalte, uden at kende sin Modspillers Kort, skulde have povet en saa betydelig Indsats paa sine Kort, da Tiltalte maatte antages stadig at arbejde som Bondefanger, og da Landmanden var bleven indført af en Medtiltalt og opfordret til at spille paa den af Bondefangere sædvanlig benyttede Maade. En Medtiltalt, som havde indført Landmanden, og som ligeledes var straffet tidligere for Bedrageri paa Bondefangervis, og havde overværet Spillet samt maatte antages at have ydet Tiltalte Bistand, dømt som Medgerningsmand og begge ansete efter § 255.	
To andre Tiltalte, dømte for under lignende Forhold at have arbejdet sammen til samme Formaal	19
En Tiltalt dømt efter § 256, jfr. § 253, for at have oppebaaret og forbrugt Provenuet af en Fordring, hvori der var gjort Udlæg i Henhold til en over ham erhvervet Dom, idet der intet videre Hensyn toges til hans Foregivende om at have troet ikke at skyldte det Beløb, hvorfor han var dømt, til Domhaveren (en Sparekasse), men derimod til hans Kones Familie	224
Strfl.s § 257 anvendt paa en Tiltalts Forhold med at bortgaa hemmelig fra et Hotel uden at betale sin Regning	214.
En Tiltalt anset overbevist om at have forvansket en Regning fra en Dyrslæge, ved at tilføje Ordet »betalt«, og at have forevist denne paa et Herredskontor, under Foregivende af at have betalt den, og	

	Pag.
med Anmodning om at faa dens Beløb refunderet. Tiltalte herfor dømt efter § 257, men ikke for Falsk	305
Strfl.s § 257 anvendt paa en Slagter, som havde skaffet sig Kredit ved urigtige Foregivender om at ville betale samme Aften og om at være i en øjeblikkelig Forlegenhed for Penge	317
En Kommissionær, der havde afsluttet en Hestehandel, hvorefter hans Mandant skulde betale 75 Kr. for en Hest, men derpaa af sin Mandant havde ladet sig udbetale 125 Kr. til Køberen, idet han dog samtidig udtalte, at der var et Vilkaar, hvorefter de 50 Kr. kunde faas tilbage, dømt efter § 257 for overfor Mandanten at have lagt Skjul paa, at han, og ikke Køberen laa inde med de 50 Kr.	399
En Detailhandler, hvem det paahvilede at have i særskilt Forvaring, hvad der indkom ved Salg af et ham betroet Konsignationslager, dømt efter § 257 for at have forbrugt det indkomne, vidende, at han ej havde Udsigt til at erstatte det	402
En Annonceagent, som havde ladet sig udbetale Forskud til et Reklameforetagende, dømt efter § 257, idet det udtaltes, at ligesom flere Omstændigheder tydede paa, at han ingen alvorlig Hensigt havde haft til at gennemføre Foretagendet, saaledes kunde det i alt Fald ikke betvivles, at tiltalte, der altid var i Pengeforlegenhed, og straks brugte Forskudene til sit Ophold, havde ladet sig udbetale Forskudene uden virkelig Udsigt til at gennemføre Foretagendet eller i modsat Fald tilbagebetale Forskudene	436
En Tiltalt, som til en i Forhold til Anskaffelsesprisen uforholdsmæssig høj Betaling havde forhandlet en som ufejlbart Middel til at fremskaffe Haar- og Skægvekst falbudt, ganske virkningsløs Balsam, frifunden for saa vidt, da man ej kunde forkaste hans Anbringende om at have troet paa, at den kunde have nogen Virkning, men dømt efter § 257 for at have dels offentliggjort dels for Køberne forevist ham bevidst urigtige Erklæringer om Balsamens Virkning, og for at have forsætlig bibragt Køberne den urigtige Forestilling, at han vilde give den erlagte Betaling tilbage, naar Midlet ikke virkede	529
En Fader og en Søn dømte efter § 257 for at have overfor en Købmand, der solgte Sønnen Varer paa Kredit, produceret et af Faderen underskrevet Kautionsdokument, hvis Udstedelsesmaade, navnlig Stedbetegnelsen, kunde skuffe, og virkelig havde givet Købmanden den Forestilling, at Kautionisten var en velhavende Gaardejer af samme Navn som Faderen. Sønnen dømt efter samme § for i betydeligt Omfang at have taget Varer paa Kredit uden rimelig Udsigt til at betale	590
En Tiltalt, som havde til almindelige Priser solgt Kødet af en Hest, der var død af Kolik, dømt efter § 257, da han efter sin egen Erkendelse vidste, at Hesten forinden Døden havde været syg, og han mod sin Benægtelse var overbevist om ogsaa at have været vidende om, at den var død af Sygdommen, og han herefter maatte have været klar paa, at Kødet var utjenligt til Menneskeføde	645

	Pag.
En Tiltalt, som af Vrede, over at en Kreditor under en civil Sag havde ved urigtige Benægtelser faaet Dom for mere, end han havde til Gode, under en Udlægsforretning for denne Fordring, havde forsætlig, i Strid med Sandheden, og for at unddrage Kreditor Fyldestgørelse erklæret, at han ikke ejede videre end de af ham paaviste Effekter, dømt efter Konkurslovens § 168, jfr. Strfl.s § 260	178
En Fallents Hustru straffet efter Strfl.s § 260 for under Registreringen i Fallitboet at have fordulgt Effekter, som hun førend Falliten, paa en Tid hvor den, hende bekendt, var overhængende, havde bortført. En Medhjælper anset efter denne §, jfr. § 47, 2det Stk., for foregaaende psykologisk og samtidig fysisk Medhjælp	246
En Fallent, der, medens han drev Købmandsforretning i en Provinsby, havde undladt at opgøre Status eller at indføre den i sine autoriserede Bøger, dømt efter § 262, 2det Stk., jfr. Konkurslovens § 148	52
Befordringsvæsenet.	
Fortolkning af Udtrykket »fri Befordring« i Sportelreglementets § 150, se under Sportelvæsenet	337
Besiddelse.	
Denne antaget opnaaet, og Tiltalte derfor dømt for fuldbyrdet Tyveri, se under Tyveri	115, 649, 679
En Pakke, der paa Gaden var tabt fra en Vogn i Tiltaltes Paasyn, antagen endnu at være i Ejerens Besiddelse, og Tiltalte dømt for Tyveri, se herunder	653
Betaling.	
En Sagfører, som havde faaet Dom over en Enkefrue, og senere opnaaet delvis Fyldestgørelse ved Retsforfølgning mod en Overrettsprokurator, som besad en Enken tilkommende Arv, under en ny Sag mod Enken tilkendt denne sidste Retsforfølgningens Omkostninger m. m.	100
Betleri.	
To Tiltalte, af hvilke den ene var gaaet om med et Bønsskrift om Hjælp til fælles Bedste i Anledning af, at deres Hest var død, frifundne, da det ikke var oplyst, at de havde henvendt sig til andre end Personer, der kendte dem	315
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist herom	136
Straf herfor endvidere idømt pag. 106, 111, 116, 136, 152, 176, 214, 218, 222, 254, 280, 282, 286, 299, 300, 304, 312, 370, 443, 447, 472, 520, 554, 556, 558, 582, 609	635
Bevis.	
En Husejer dømt til at indfri en af ham skyldig præskriberet Veksel, da han ikke havde bevist sin Paastand om, at Vekslen	

var afgjort ved Udstedelse af en senere Panteobligation. Kompensation nægtet af to til Husejeren udstedte, ligeledes præskriberede Veksler, da det efter det oplyste maatte antages, at disse to Veksler vare udstedte, for at Husejeren derpaa kunde rejse Penge ved Diskontering, og Vekseldstederen derfor ikke ved Vekslernes Præskription havde opnaaet en Berigelse i Henhold til Veksellovens § 93.....	181
En Husmand, der havde dræbt en Hund, som maatte antages at have strejft om paa hans Mark, idømt Straf og Erstatning, da han ej havde gjort det antageligt, at han først havde forsøgt at optage Hunden.....	545
Se i øvrigt under Indiciebevis og Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	

Bevisbyrde.

Et Ulykkesforsikringssselskab antaget at have Bevisbyrden med Hensyn til, at en ved en Jernbaneoverkørsel dræbt Mand forsætlig havde søgt Døden, og saadant ikke antaget bevist ved det af Lokomotivføreren i saa Henseende afgivne Skøn. Da de oplyste Forhold heller ikke gav Føje til at antage, at den afdøde havde gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed, dømtes Selskabet til at betale Erstatning. Se under Assuranceforhold.....	85
Om Fordeling af Bevisbyrden med Hensyn til Indholdet af en mundtlig Overenskomst mellem et Medlem af en Sundhedskommission og en Restauratør, angaaende Ydelse af Kost og Logis til en Tredjemand, se under Kontrakt.....	362
Om Fordeling af denne i et Tilfælde, hvor der var solgt Kaffe efter en vis Type, og Køberen havde faaet tilsendt en aaben Prøve, men dennes Identitet med den af ham under Sagen fremlagte Prøve ikke var godtgjort. Se under Køb og Salg.....	414

Brandstiftelse.

En Tiltalt, som om Dagen havde sat Ild paa nogle Sengesteder paa en Arbejdsanstalts Sovesal, som havde handlet saaledes, for at komme bort fra Anstalten, men som ikke havde haft til Hensigt at afbrænde Anstalten, og end ikke tænkt sig Muligheden heraf — hvilket Forhold vilde efter sin Beskaffenhed være at henføre under Strfl.s § 282, 1ste Stk. — og som endelig havde været sig bevidst, baade hvad han gjorde og det strafbare heri, frifunden i Henhold til § 38, da han efter Lægeerklæringerne var og i flere Aar havde været en sindssyg Neurastheniker, hvis Sygdom viste sig i at han ikke kunde udholde at arbejde, og at han paa Grund af sin Sygdom reagerede abnormt mod det, han ikke kunde taale. Derimod bestemt, at der vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger.....	170
En Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i Voldtægt og Forsøg paa Røveri mod en 76aarig Kone og derpaa stukket Ild paa det straaetækte Hus, efterladende Konen besvimet i samme paa Grund af den hende overgaaede Vold, dømt efter § 280, idet han havde forudset som en ikke usandsynlig Følge, at Konen kunde inde-	

	Pag.
brænde, hvad hun dog ikke gjorde. Derimod ikke anvendt § 186, jfr. § 46.....	517
En tidligere for Tyveri, Bedrageri og Falsk straffet og tidligere to Gange under meget mistænkelige Omstændigheder for Brandstiftelse sigtet Person, i hvis lejede Værelse der var opstaaet Ild faa Timer efter at han havde forladt det, dømt for Brandstiftelse, da Ilden maatte antages paasat, eftersom Værelset havde været aflaaet, ingen udefra kunde antages at være kommen ind, og der ikke havde været Ild i Kakkellovnen, medens samtlige Omstændigheder, derunder at Tiltalte var i stærk Pengeforlegenhed og kort i Forvejen havde forsikret sit Løsøre altfor højt, talte for, at han forinden sin Bortgang havde foranlediget Ilden ved at sætte Ild paa et Klædeskab, hvorfra Ilden var opstaaet. Tiltalte derfor dømt efter § 281, men ikke tillige for Assurancesvig.....	260
En Tiltalt, der efter egen Tilstaaelse, som stemte med det i øvrigt oplyste, ved at modtage en medtiltalts Tilbud om at brænde et af Tiltalte lejet Hus af, for at opnaa Brandforsikringssummen for Løsøret, havde bestemt den medtiltalte til at begaa Brandstiftelse, dømt efter § 281, kfr. § 52, men da det ikke var bevist, at den stedfundne Ildebrand skyldtes den medtiltalte, blev denne frifundne af Mangel paa Bevis, og for førstnævnte Tiltaltes Vedkommende § 52, 2det Stk., citeret	384
En Tjenestekarl efter egen Tilstaaelse dømt efter § 281 for ved 10—11 Tiden om Aftenen at have afbrændt Staldbygningerne til Juelskov, hvor Mennesker havde Natteophold, og efter § 284 for uagtsomt at have paasat en Brand paa Brolykke. Straffen bestemtes dels under Hensyn til Strfl.s § 64, dels ikendtes ingen ny Straf i Henhold til samme §	458
En fordrukken Vagabond dømt efter § 281, 1ste Stk., for en Formiddag at have stukket Ild paa en Stak i Vindhjørnet, fra hvilken Stak Ilden forplantede sig til den ca. 80 Alen fraliggende og ved andre Stakke fra den antændte Stak adskilte Gaard, idet Tiltaltes Forklaring om ikke at have set eller indset, at der laa en Gaard bag Stakkene, forkastedes. Om hans Tilregnelighed se herunder.	582
Strfl.s § 281 endvidere anvendt.....	137
I et Tilfælde, hvor en Bolsmand havde uagtsomt afbrændt sine Bygninger ved at benytte en defekt Petroleumslampe uden Glas under sit Arbejde i Loen, udtaltes det, at da der ved Sagens Afgørelse maatte gaas ud fra, at der ikke var Spørgsmaal om nogen saadan Erstatningspligt for Tiltalte — der var den eneste skadelidende — som maatte være en Forudsætning for Anvendelse af Strfl.s § 284, vilde der ikke kunne paalægges ham Ansvar efter denne Strafbestemmelse. Derimod dømtes han for Overtrædelse af § 21 i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 16 April 1898	139

Brandpolitiloven.

En Bolsmand dømt efter § 21 i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 16 April 1898 for at have benyttet en Petroleumslampe uden Glas under sit Arbejde i Loen.....	139
---	-----

Fag.

Brolægningsvæsenet.

Se under Skatter og Afgifter 7

Brugstyveri.

Se under Tyveri efter § 236..... 559

Concursus necessarius.

Se under Meddelagtighed 384

Dokumenter.

En Erklæring anset bindende for Udstederen, da det ikke overfor den berettigedes Benægtelse var godtgjort, at den efter den Maade, hvorpaa den var tilbleven, eller af andre Grunde, skulde være uforpligtende 523
 Se endvidere under Falsk, og under Laan..... 376

Drab.

I et Tilfælde, hvor Sundhedskollegiet havde udtalt, at en Person, som i beruset Tilstand havde dræbt sin Svoger ved et Knivstik i Maven, hørte til de Mennesker, hvis Hjerne jevnlig paavirktes abnormt af Spiritus, at dette havde været Tilfælde, da han begik Forbrydelsen, og at han derfor havde begaaet denne i en Tilstand, der i alt Fald nærmede sig Mangel paa Bevidsthed i Gerningens Øjeblik, udtalte Højesteret, at efter de foreliggende Oplysninger om de faktiske Omstændigheder ved Tiltaltes Forbrydelse, navnlig hans Forhold under og straks efter dens Udførelse, fandtes det ikke paa Grundlag af fornævnte Skøn at kunne statuere, at Tiltalte havde manglet al Bevidsthed i Gerningens Øjeblik, saa meget mindre som den Erklæring fra vedkommende Overlæge, hvorpaa Sundhedskollegiet havde baseret sit Skøn, til Dels havde bygget paa Antagelser, hvis Rigtighed ikke fandtes tilstrækkelig beviste. Tiltalte derimod dømt efter § 188, jfr. § 39..... 62
 En Person, som havde affyret 3 à 4 Revolverkugler paa en Pige, dømt efter § 186, jfr. § 46 og 39. Se under Tilregnelighed..... 65
 En Pige, der med Overlæg havde dræbt sit 3 Maaneder gamle uægte Barn, dømt efter § 190 78
 I et Tilfælde, hvor et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer var bleven overrasket af Fødslen om Natten, havde forklaret at være besvimet under denne, og da hun vaagnede, at have fundet Barnet dødt, hvorpaa hun havde svøbt Barnet og Efterbyrden i et Forklæde og lagt det i Sengen og om Morgenen fortiet det passerede for sin Madmoder, medens hun om Aftenen aabenbarede det for sin Moder, antoges det ved de obducerende Lægers Erklæring bevist, at Barnet var død af en ved Vold udført Kvælning, og at den udøvede Vold netop var tilføjet Barnet i den Hensigt at hidføre Kvælning. Om der end herefter ikke var fuld Føje til at forkaste hendes Forklaring om, at Barnefødslen var foregaaet i en ved Besvimelse fremkaldt bevidstløs Tilstand, maatte denne dog anses helt eller væsentlig ophørt, efterhaanden som hun fore-

	Pag.
tog de forskellige Handlinger, som hidførte Barnets Kvæling. Medens der herefter ikke fandtes tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte under Drabshandlingerne havde savnet al Bevidsthed, turde det ikke anses udelukket, at den umiddelbart forudgaaende Besvimelse endnu herunder havde udøvet sin Indflydelse paa hendes Sindstilstand. Ved Straffens Bestemmelse efter § 192 derfor taget Hensyn til § 39	97
En Arbejdsmand dømt for med Overlæg at have dræbt sit Barn for ca. 16 Aar siden	251
Driftsmateriel.	
Definition heraf i Relation til Konkurslovens § 153. Se under Pant.	490
Ed.	
En Husmand, som havde dræbt en Hund, idømt Erstatning indenfor et vist Maksimum efter Ejerens Ed	545
Ejendomshandel.	
Da en solgt Parcel ved Udstykning og Anlæg af Gader var bleven væsentlig forandret og forringet i Værdi, og Sælgeren ikke kunde meddele behørigt Skøde paa Parcelen, frifandtes Køberen for at betale Købesummen	166
En Sælger frifunden under en af en Køber anlagt Erstatningssag i Anledning af, at Ejendommen ikke havde et saa stort Areal, som Sælgeren skulde have garanteret under en den skriftlige Kontrakt forudgaaende mundtlig Forhandling, da Køberen ikke havde bevist, at saadan Garanti var given, og da Køberen, selv om der under den mundtlige Forhandling var falden en urigtig Udtalelse om Arealets Størrelse, maatte tilskrive sig selv, at han ikke havde foranlediget optaget i Kontrakten en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende	497
En Værtshusholder, som en Partikulier havde givet Købekontrakttransport paa en fast Ejendom, men som, efter at hans Behandling af denne havde medført en Sigtelse for Bedrageri, havde givet Transporten fra sig, hvorefter Partikulieren havde udstedt Købekontrakts-Transport til en Tredjemand, ikke hørt med sin 16 Aar efter fremsatte Paastand om, at bemeldte Tredjemand havde lovet ham 1000 Kr. for at faa Retten efter Købekontrakten overdraget til sig og endnu skyldte til Rest herfor 950 Kr.	567
Se endvidere under Mageskifte	395
Ejendomsret.	
Antaget bevist, at en Overretsprokurator, der havde formel Adkomst paa en Obligation, i sin Tid havde købt den for en Tredjemand. Se under Erstatning	670
Embedsmænd.	
En vestindisk Underdommer, som ved en Arrestkendelses Afsigelse havde ladet det mangle paa fornøden Omsigt, tilpligtet at betale Erstatning for Tort og Kreditspilde	70

Entholdelsesdekret.

To Tiltalte frifundne for Overtrædelse heraf. Se under Sædeligheden 315

Erstatning (i Kontraktsforhold).

En Besætning af Fyrbødere, der, ved at nægte at gaa i Arbejde, havde forvoldt Ophold for Skibet, paalagt at udrede Erstatning under Hensyn til Sølovens § 120 47

En Forpagter paalagt at udrede Erstatning til Gaardens Ejer for Vanrøgt af Markerne, forømt Pløjning og mangelfuld Vedligeholdelse af Indhegning, da en Paategning paa den oprindelige Kontrakt om fri Drift af Gaardens Mark ikke kunde antages at opheve Forpagterens Pligt til at behandle og aflevere Gaarden paa forsvarlig Maade 344

En Sælger tilkendt Forskellen mellem den akkorderede Betaling for et Parti Kaffe og den Pris, hvortil det var udbragt ved Mægler i et Tilfælde, hvor Køberen ubeføjet havde refuseret Partiet. Se under Køb og Salg 414

I et Tilfælde, hvor en Sælger overfor en Køber, som havde købt et Parti Jernplader at levere successive indtil 1 Oktober, men som allerede i Maj Maaned definitivt havde erklæret ikke at ville modtage nogen Varer, havde paastaaet Erstatning efter den ved Leveringstidens Udløb gældende langt lavere Pris, tillagdes der ham alene Erstatning efter de Priser, som gjaldt, da Køberen erklærede definitivt ikke at ville modtage Værene..... 478

I et Tilfælde, hvor en Stamhusbesidder havde solgt en Fæstegaard, og Køberen — Fæsterens Søn — havde gjort gældende, at Sælgeren under en den skriftlige Kontrakt forudgaaende mundtlig Forhandling havde garanteret, at Gaarden havde et betydelig større Areal, end den senere viste sig at have, statureredes det, at Køberen ikke havde ført Bevis for, at saadan Garanti var given, og at det, selv om der under de mundtlige Forhandlinger var faldet en urigtig Udtalelse om Arealets Størrelse, havde været Køberens Sag at foranledige en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende optagen i Købekontrakten. Sælgeren derfor frifunden under en af Køberen anlagt Erstatningssag 497

En Kautionsist for en Hotelforpagter tilpligtet at betale 1/2 Aars Forpagtningsafgift, Erstatning for Forringelse af Løssøre m. m. Se under Kaution 571

Se under Forpagtningsforhold 682

Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).

En Person, som dømtes efter Strfl.s § 186, jfr. § 46, tillige idømt at udrede 200 Kr. i Erstatning for Næringstab, Svie og Smerte 65

En vestindisk Underdommer, der ved en Arrestkendelses Afsigelse havde ladet det mangle paa fornøden Omsigt, tilpligtet at betale Erstatning for Tort og Kreditspilde..... 70

Strafansvar efter Strfl.s § 284 ikke paalagt, da der ej var Tale om Erstatning. Se under Brandstiftelse..... 139

	Pag.
En Skonnert tillagt Erstatning for den ved en Kollision med en Dampner bevirkede Skade. Se under Sammenstød	147
En Vognmand gjort ansvarlig for et Tab, der var foraarsaget ved, at Hesten for en ham tilhørende Vogn var løbet løbsk under Kuskers Fraværelse, da denne havde udvist Uforsigtighed	333
Da ubeføjede offentlige Meddelelser om, at Arbejdet var nedlagt paa et Værksted, og om Arbejdsforholdene der, hvilke Meddelelser fandtes egnede til at skade, maatte anses retstridige, tilkendtes der Værkstedets Ejer Erstatning overensstemmende med den nedlagte Paastand efter uvillige Mænds Skøn. Erstatningen fastsattes uden Begrænsning med Hensyn til de før Sagens Anlæg indtraadte Følger, og med Renter	405
En Meddelelse i Socialdemokraten om, at Sødrings Sodavand tilvirkedes af uorganiserede og strejkebrydende Arbejdere, i Forbindelse med en Opfordring til ikke at drikke dette Sodavand antaget at krænke Firmaets Privatlivs Fred, og Erstatning af 1000 Kr. med Renter tilkendt Firmaets Indehaver	426
Da en ubeføjet Meddelelse fra et Detektivbureau om, at en ung Pige var usædelig, maatte antages egnet til at paaføre hende Skade og at have gjort det, tillagdes der hende 300 Kr. i Erstatning	525
En Husmand dømt efter Strfl.s § 296 for at have dræbt en Hund, der maatte antages at have strejft om paa hans Grund, da han ikke havde gjort det antageligt først at have forsøgt paa at optage den, og idømt Erstatning indenfor et vist Maksimum efter Ejerens Ed	545
Frederiksberg Kommunalbestyrelse, der havde ladet foretage Opakning af en makadamiseret Chaussé, fritaget for at erstatte den Skade, der var foraarsaget ved, at en Skærve havde knust en Butiks Spejlglasrude, da Arbejdet maatte antages udført paa forsvarlig Maade, og da det maatte have været Rudeejerens Sag, efter at have faaet Meddelelse om det forestaaende Arbejde, at sikre sig mod eventuel Skade.	586
En Sagfører, der af Andelsselskabet Frejr søgtes til Betaling af Købesummen for et Parti Rapskager, leveret til en af ham drevet Landejendom, men havde søgt kompenseret heri Erstatning for to Køer, der vare døde Dagen efter, at Fodringen med Kagerne var begyndt, efter hans Paastand fordi Kagerne havde indeholdt Senopsolie i sundhedsfarlig Mængde, ikke givet Medhold, da det ikke var bevist eller blot gjort sandsynligt, at Køernes Død skyldtes Nydelsen af Rapskagerne	604
En Isenkræmmer, der i Henhold til den ham ifølge Lov 21 Marts 1873 paahvilende Pligt havde afleveret sin Krudtbeholdning til Opbevaring i Kommunens Krudttaarn, anset berettiget til Erstatning hos Kommunen for den ved Taarnets Mangel paa Ventilation bevirkede Ødelæggelse af Krudtet ved Fugtighed, saa meget mere som der ikke af Kommunen var stillet noget Krav med Hensyn til Beskaffenheden af Krudtets Emballage, hvilken Emballage ogsaa var den i slige Forhold almindelige, samt idet en i	

	Pag.
et kommunalt Reglement indeholdt Klausul om Kommunens Fri- tagelse for Ansvar ikke kunde faa nogen Betydning under de foreliggende Omstændigheder	666
En Overretsprokurator gjort ansvarlig for den ved en uberettiget Tilbagekykningspaategning paa en Panteobligation forspildte Dæk- ning for Kreditor. Se under Transport.....	670
Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest.	
Se under Arrest (Varetægts-).....	143, 239, 590
Fabrik.	
En Mælkeforsyningsforretning antaget at være drevet fabrikmæssigt, og en Pantsætning af Driftsmateriel m. m. i Forbindelse med Fabriken derfor opretholdt i Medfør af Konkurslovens § 153....	490
Fallit.	
Se under Konkurs.	
Falsk.	
En Assuranceagent, som havde underskrevet en Begæring hvori en ulykkesforsikret Person begærede at udtræde af Forsikringsfor- holdet, med den forsikredes Navn, frifunden paa Grund af for- modet Samtykke dertil	423
En Forvanskning af en Regning fra en Dyrslæge ved at tilføje Ordet »betalt« ikke henført under Falsk, men Tiltalte, som havde be- nyttet den forfalskede Regning i svigagtig Øjemed, dømt efter § 257.....	305
En Kolportør, der mod sin Benægtelse ansaas overbevist om at have falskelig udfærdiget en med Navn underskreven Bestillingsseddel paa en Annonce, herfor dømt efter § 268, men alene dømt efter § 251 for falskelig at have udfyldt, men ikke underskrevet, en lignende Bestillingsseddel, ved hvis Forevisning han havde skaffet sig udbetalt en Provision.....	287
En Gødningsagent dømt efter § 268, 2det Stk., for at have falskelig udfærdiget Rekvisitioner om Gødning med forskellige Landmænds Underskrift og at have indsendt dem til sit Hus i den Hensigt at tjene Provisionen.....	456
En Tiltalt dømt efter § 268 for at have udfærdiget en falsk Under- skrift paa et Kautionsdokument, som han mod sin Benægtelse ansaa overbevist om at have gjort Brug af. For saa vidt han var tiltalt for at have forfalsket to andre Udstederes Underskrifter paa samme Dokument, frifandtes han, da man ikke kunde for- kaste hans Forklaring om, at den ene Udsteder havde ratihaberet den oprindelig falske Underskrift i Tiden mellem Udstedelsen og Dokumentets Benyttelse, og den anden Udsteder havde givet ham Tilladelse til at skrive hans Navn. Ligeledes frifunden, for saa vidt han var sigtet for falskelig at have skrevet 4 Vitterligheds- vidners Navne paa samme Dokument, da det ene Navn var ægte, det andet efter Tiltaltes Forklaring vel var skrevet af ham, men	

- efter Bemyndigelse af en Mand, som selv var for beruset til at skrive, og det ikke var godtgjort, at han havde skrevet de to sidste Vidners Navne, skønt det paa den anden Side ikke kunde oplyses, hvem Vidnerne vare, og Skriften lignede Tiltaltes. Endelig frifunden med Hensyn til Sigtelsen for at have skrevet falske Underskrifter og Vitterlighedsvidner paa andre paa hans Bopæl forefundne Dokumenter, da Tiltalte maatte antages at have haft Bemyndigelse til at skrive nogle af disse Navne, medens det for nogle andre Navnes Vedkommende ikke kunde anses bevist, at han havde haft definitiv Hensigt til at benytte dem, i alt Fald ikke uden forud indhentet Godkendelse, eller gjort Brug af dem. En Medtalt, som var sigtet for at have over for et Vitterlighedsvidne udgivet sig for den Person, hvis Underskrift paa Kautionsbeviset Tiltalte havde forfalsket, og for at have vedkendt sig denne Underskrift som sin, ikke anset overbevist herom, da denne Tiltalte havde fastholdt alene at have vedkendt sig sin egen Underskrift, som fandtes et andet Sted paa samme Dokument 590
- En fra Tjenesten bortvist Karl, som havde afleveret en skriftlig Rekvisition fra sin Husbond til en Slagter og derved faaet udleveret 20 Kr., antaget at have efterskrevet Husbondens Navn, da denne havde fralagt sig Underskriften paa Rekvisitionen, da Haandskriften og Ortografien tydede hen paa Tiltalte, og dennes Forklaring om at have faaet Rekvisitionen af Husbonden var lidet sandsynlig, idet han kort i Forvejen havde henvendt sig hos en tæt ved Slagteren boende Kone og efter sin egen Erkendelse forsøgt at fravende hende 20 Kr. ved bedragerisk at sige, at han skulde have dem til sin Husbond. Tiltalte, som tidligere havde været dømt for Falsk, nu paa ny dømt herfor efter § 268, idet det maatte være uden Betydning, om han, som paastaet, havde haft 20 Kr. til Gode hos Husbonden 637
- Strfl.s § 268 anvendt paa en Tiltalt, som ved Pantsætning af nogle af ham stjaalne Cykler havde forevist 10 af ham udfærdigede falske Kvitteringer, der gik ud paa, at han havde købt de paa-gældende Cykler for en bestemt Købesum af bestemte eller op-digtede Personer. For sidstnævnte Tilfælde Vedkommende citeredes § 275 659
- En Tiltalt, som havde med en falsk Underskrift sigtet til en Mand ved Navn Petersen, men givet ham forkerte Forbogstaver og Hus-numer, dømt efter § 268. ikke § 275. 659
- Forfalskelse af svenske Vægtsedler ikke henført under § 269, 2det Stk., men under § 270. Se det efterfølgende 195
- En Fouragehandler, som opkøbte Hø her i Landet og solgte det i Sverrig, saaledes at Afregning over for Tiltaltes Sælgere skete efter den i Sverrig udfundne Vægt, dømt for at have forfalsket to svenske Vægtsedler, saaledes at de udviste et ringere Kvantum, end han havde faaet Betaling for af sine Købere, og derved at have skaffet sig Fordel paa sine Sælgers Bekostning. Beviset for, at Vægtsedlerne oprindeligt havde lydt paa større Kvantiteter, anset ført ved de afgivne Erklæringer fra de svenske Vejer-

	Pag.
myndigheder, ved Køberens Vidneforklaring, ved Køberens Noteringer paa et Brevs Bagside og Tiltaltes Noteringer i en Lommebog, samt ved Vægtsedlernes eget Udvisende, idet de tydelig bar Præg af Rettelse. Beviset for, at Falskneriet hidrørte fra Tiltalte, ført derved, at Vægtsedlerne var forfalskede, medens de var i hans Besiddelse, og at Falskneriet alene var til hans Fordel, samt ved den Omstændighed, at Tiltalte havde foretaget Rettelser i sine Regnskabsbøger med det Formaal at bringe dem i Overensstemmelse med den ene af de falske Vægtsedler, for hvis Vedkommende han den Gang var sigtet, medens saadan Rettelse ikke var forsøgt i Bøgerne for den andens Vedkommende og ikke havde kunnet forsøges, da Tiltalte var arresteret, da denne Sigtelse rejstes. Falskneriet henført under § 270, ikke under § 269, 2det Stk.	195
En Kvinde, der dømtes for Tyveri af en Sparekassebog, tillige dømt efter § 275, jfr. § 268, for over for Sparekassen, der ved Udbetalinger fordrede en Kvittering fra Modtageren, at have kvitteret med et opdigtet Navn, da hun hævdede paa Bogen.....	463
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt i Forening med en Medtiltalt havde opsat et Gravmonument og derpaa havde henvendt sig til Bestilleren for at faa Betaling for Arbejdet, samt, da denne forlangte Kvittering, havde underskrevet med et Navn, som hverken var hans eget eller den Medtiltaltes, toges der intet Hensyn til hans Anbringende om at have underskrevet den Medtiltaltes Navn i Egenskab af Bud for denne, hvorimod Tiltalte dømtes for at have underskrevet et opdigtet Navn efter § 275, jfr. § 268.....	559

Fattigvæsenet.

Kendelse afsagt, om en i Udlandet født Person ved 5 Aars Ophold i samme Kommune havde erhvervet Forsørgelsesret her forinden 1 Januar 1892.....	324
Samme Person dømt for Overtrædelse af et Tilhold i Henhold til Fremmedlovens § 2.....	447

Firma.

I et Tilfælde, hvor to Grosserere havde drevet et Firma i Forening under Navnet The danisch Egg Export Co. ved A og B, men Interessentskabet var hævet, saaledes at hver havde drevet en konkurrerende Forretning, antoges Retten til at besidde nogle af Firmaet erhvervede Diplomer og til at benytte Aftryk eller Afbildninger af en af Firmaet erhvervet Guldmedaille at tilkomme den af Interessenterne, som mod et betydeligt Vederlag til den anden Interessent havde erhvervet Retten til at føre Firmanavnet The danish Egg Export Co. og dettes Varemærke.....	611
--	-----

Fiskeri.

En Person, som ved Nattetid anholdtes paa Strækningen mellem Randers Sønderbro og Frijsenvold i en Baad medførende et Fiske-	
--	--

	Pag.
garn, i Medfør af 5te Stykke i Lov 7 April 1900 anset overbevist om at have villet udøve Fiskeri dersteds og dømt herfor efter § 9, 1ste Stk. Det i Bevaring tagne Redskab konfiskeret i Henhold til § 10.....	422
Fogedforretning.	
Se under Forbud.....	191, 405
Stadfæstelse af et Udlæg i et Arvekrav. Se under Udlæg.....	204, 207
Et Udlæg for en rentebærende Fordring — under hvilken Forretning Rekvirenten havde opgjort Fordringen med Renter til Udlægets Dato og reserveret fremtidige Renter — antaget ogsaa at omfatte disse	302
Se under Udsættelsesforretning.....	682
Forbrugsforeninger.	
Udtalt, at Spørgsmaalet, om et Borgerskab med Rette var meddelt en Forbrugsforening som saadan, ikke kunde afgøres under en mod samme Bestyrelse anlagt Straffesag for at have solgt til Ikke-Medlemmer. Da Borgerskabet hjemlede den udøvede Handel, fri fandtes den for ulovlig Næringsbrug tiltalte Bestyrelse	678
Forbud.	
Stadfæstelse af et Forbud, som en Køber af en fast Ejendom, da det havde vist sig, at der paa Ejendommen hæftede et Udlæg, havde nedlagt imod, at Sælgeren disponerede over en af Køberen for en Del af Købesummen til Sælgeren udstedt Panteobligation. Et Forbud mod Benyttelse af en Vej ophævet. Se under Veje og Stier	191, 310
Stadfæstelse af et saadant mod, at det i Social-Demokraten eller andet Steds publiceredes, at Arbejdet var nedlagt paa et Bødkerværksted, da den indeholdte offentlige Meddelelse herom var egnet til at skade vedkommende Mester, og Gentagelse kunde befrygtes. Erstatning tilkendt i Anledning af denne og andre Meddelelser, der kriticerede Arbejdsforholdene paa Værkstedet, da disse ubeføjede offentlige Meddelelser om Mesterens Forhold vare retstridige, og Erstatningen fastsat uden Begrænsning til de inden Sagens Anlæg indtraadte Følger. Antaget, at Meddelelsen om de indre Forhold paa Værkstedet krænkede Mesterens Privatlivs Fred, men derimod, at dette ikke gjaldt om den faktiske Meddelelse om, at Arbejdet var nedlagt. Meddelelserne ikke antagne at krænke hans Æreret.....	405
Forlig.	
En Sagførerfuldmægtig anset beføjet til at overvære Forligsmægingen i en privat Politiretssag, da han ikke var til Stede som	

Pag.

Sagfører for nogen af Parterne, hvorfor han ikke faldt ind under Undtagelsesbestemmelsen i Loven af 14 Juni 1850, § 1, og der ikke ellers i Lovgivningen findes noget Forbud mod at overvære Forligsmæglingen i private Politiretssager	320
---	-----

Formalitet.

En Sags Formalitet procederet særskilt for Højesteret med Samtykke af Modparten og Retten.	543
--	-----

Forpagtningsforhold.

En Forpagter af en Landejendom idømt en Erstatning paa 1000 Kr. til Ejeren, da en Paategning paa Forpagtningskontrakten, hvorved der indrømmedes Forpagteren fri Drift af Gaardens Mark, ikke kunde anses at medføre større Frihed med Hensyn til Driften, end foreneligt med en forsvarlig Behandling af Marken og en forsvarlig Aflevering af Gaarden, og da Forpagteren ikke havde ladet Gaarden blive en saadan Behandling til Del, men vanrøgtet Markerne, forsømt Pløjningen og ikke vedligeholdt Indhegningen.	344
En Forpagter, der af Ejeren var sagsøgt til at have forbrudt sin Ret, fordi han til April Flyttedag 1899 ikke havde betalt et Beløb af 19 Kr. 14 Ø., der resterede paa Afgiften, frifunden, da det af Ejeren var erkendt, at der ifølge Kontrakten tilkom Forpagteren — foruden Erstatning for Udsæd — Godtgørelse for Afgøden paa forskellige i Marts Maaned bortsolgte Jordlodder, hvilken var ansat til 104 Kr., og der ikke kunde gives Ejeren Medhold i, at denne Godtgørelse først kunde komme til Afdrag i Forpagterens Ydelse for Oktober 1899. En foretagen Udsættelse af Forpagteren ophævet	682

Forsikringsforhold.

Se under Assuranceforhold.	85, 89,	586
------------------------------------	---------	-----

Forsæt.

Se under Overlæg.		78
En tidligere for Tyveri straffet Person antaget at have forbundet tyvagtig Hensigt med at ituslaa en Rude til et Lager paa Grund af Usandsynligheden af det af ham dertil angivne Motiv, og fordi han oprindeligt havde benægtet at have ituslaaet Ruden. Se under Tyveri		222
En Tiltalt, der mod sin Benægnelse ansaas overbevist om Forsøg paa at opbryde et Skrivebord, antaget at have gjort det i den Hensigt at tilvende sig der beroende Kupons i bedragerisk Øjemed og dømt efter § 251, jfr. § 46		292
En Drengs Tilgængelse af Duer ved Indbrud ikke straffet som groft Tyveri, da han ved Indstigningen gik ud fra, at de var herreløse. Se under Tyveri.		487
En Tiltalt, som ansaas overbevist om at have løst en Hund, i Selvskab med hvilken han Dagen efter anholdtes, antaget at have handlet i tyvagtig Hensigt. Se under Tyveri.		537
En Tiltalt, som ansaas overbevist om at have i Forening med en		

	Pag.
Medtalt flyttet et Gravkors til et andet Gravsted, til hvilket de havde paataget sig at levere et Kors, frifundet for Tyveri, da Korset senere var flyttet tilbage, og det ikke var bevist, at der med Fjernelsen var forbundet Tilegnelseshensigt, samt da Korsets Ejer havde frafaldet Tiltale efter § 236	559
En Person, som en Aften paa Raadhusspladsen flere Gange havde trængt sig ind i den paa Sporvognen ventende Mængde og ført sin Haand hen mod Damernes Lommer bag paa Kjolen, dømt for Forsøg paa Tyveri, uanset at han vilde have handlet i uterlig Hensigt. Se under Tyveri	692

Forsøg.

En Person, som havde i tyvagtig Hensigt sat sig i Besiddelse af en paa en Trappegang staaende Barnevogn, men sluppet den, efter at have trukket den ca. 6 Alen hen ad Gangen, fordi han blev anraabt, dømt for fuldbyrdet Tyveri.....	115
En Tiltalt, som havde tilstaaet at have ituslaaet en Rude til et Lager, antagen at have gjort det for at stjæle, dels paa Grund af hans Fortid, dels paa Grund af Usandsynligheden af det af ham dertil angivne Motiv, samt fordi han oprindeligt havde benægtet at have ituslaaet Ruden. Se under Tyveri	222
2det Stk. af § 52 citeret i et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde tilstaaet at have bestemt en Medtalt til at afbrænde det af førstnævnte Tiltalte lejede Hus, men hvor det ikke over for den medtiltaltes Benægtelse kunde anses bevist, at denne havde begaaet Forbrydelsen	384
§ 46 citeret ved en Overtrædelse af § 210, da de overfaldne muligen da allerede havde bestemt sig til at gøre det, som Tvangen tilsigtede at bevæge dem til	506
En Person, som efter at have stjaalet en Cycle, straks kastede den fra sig, da han eftersattes af Ejeren, dømt for fuldbyrdet Tyveri	649
En Person, som blev antruffen i en under Opførelse værende Bygning med nogle Blyrør, som han havde pakket ind, dømt for fuldbyrdet Tyveri	679

Fremmede.

Se under Udvisning	3
I Anledning af en Sag om Straf for Overtrædelse af Fremmedloven afsagdes Kendelse, om Tilvejebringelse af Oplysninger angaaende, hvorvidt Tiltalte, der var født i Udlandet, ved 5 Aars Ophold i samme Kommune havde vundet Forsørgelsesret her forinden 1 Januar 1892	324
Samme Person dømt for Overtrædelse af Tilhold	447

Frihedskrænkelse.

I et Tilfælde, hvor en Del strejkende Fyrbødere antoges paa en Beværtning at have taget en Bestemmelse om at prygle nogle Strejkebrydere for at faa dem til at forlade Arbejdet og derpaa havde spredt sig i Afdelinger for at opsøge dem, blev en Fyrbøder dømt	
--	--

Pag.

efter § 210 og § 203, jfr. § 54, for at have ſlaaet to Strejkebrydere til Jorden, og en anden efter ſamme §§ for at have overværet en Del af dette Oprin, og begge efter ſamme §§ for den af deres Kammerater udøvede langt grovere Vold mod de ſamme Strejkebrydere. § 46 anvendt, da Strejkebryderne muligvis allerede da havde beſtemt at forlade Tjenesten 506

Færgerne.

En Person, der ſom Vidne under en offentlig Politisag havde i Strid med Sandheden forklaret, at den under den paagældende Sag for Drukkenskab paa Gaden tiltalte anden Person ikke havde været beruset eller talt med en Politifunktionær, dømt efter § 146. Den anden Person dømt efter denne §, jfr. § 52, for Meddelagtighed i ſamme Forbrydelse 255
En Tiltalt dømt for Mishandling af ſin Hustru 369

Gader.

Holmens Kirke ikke anſet pligtig til at feje udfor Kirkegaardens Façade til Øſterfarimagſade. Se under Kirkegaarde 602

Garanti.

Om Omfanget af denne ved en Hestehandel. Se under Misligholdelse 351
Spørgſmaal afgjort, om et viſt Areal var garanteret ved en Ejendoms-handel. Se herunder 497

Gentagelse.

Uanſet at en Person tidligere havde været dømt efter § 228 og § 230, dømtes han nu for et efter Afsigelsen af ſidſtnævnte Dom forøvet Tyveri alene efter § 230, da den ham anden Gang idømte Straf var under Minimum efter § 230 277
En Vedtagelse om Bøde for ulovlig Næringsbrug ikke tillagt Virkning ſom for 2den Gang begaaet Forſeelse, da det ikke med Sikkerhed fremgik, at der ved denne Vedtagelse havde været taget Hensyn til at Tiltalte allerede engang tidligere havde været mulkteret . . . 565
Et Forlig om Bøde tillagt Gentagelsesvirkning i Henhold til Vedtagelse herom, uanſet at Bødens Størrelſe var under Minimum . . . 635

Gravireden.

Om Krænkelſe heraf. Se under Religionen 559

Gældsbreve.

Da en Kvinde, ſom havde medunderskrevet et Dokument, indeholdende en Forpligtelſe til at tilbagelevere en Obligation, men gjort gældende alene at have underskrevet til Vitterlighed om en anden Underskrifts Rigtighed, end ikke havde aſſereret, at Kreditor var bekendt med, at hun havde ment alene at underskrive paa denne Maade, antoges det overensſtemmende med Dokumentets Ordlyd

	Pag.
at hun havde paataget sig en Forpligtelse til in solidum med den anden Underskriver at tilbagelevere Obligationen, og da dette ikke var sket, tilpligtedes hun at betale de Udgifter, Kreditor havde haft for at komme i Besiddelse af den senere belaaente Obligation.	376
Gæsteretssag.	
En Højesteretsstævning i en Gæsteretssag afvist, fordi den ej var udtaget som anteciperet. Se under Afvisning.	703
Handel.	
Se under Forbrugsforening.	678
Se under Misligholdelse.	351
Se under Køb og Salg.	414
Hittegods (ulovlig Omgang hermed).	
Straf herfor idømt for ikke at oplyse en Genstand til Værdi 35 Ø.	232
Frifindelse for Tilegnelse af nogle fra Stranden opdrevne Tømmerstumper, da der ingen Oplysning forelaa om Værdien.	521
Hjemvisning.	
En Justitssag hjemvist til nye Oplysningers Erhvervelse. Se under Kendelse.	324
Hæleri.	
Antaget, at en for Tyveri eller Hæleri aktioneret Person, der havde deltaget med vedkommende Tyv i Forsøg paa Pantsætning af 2 stjaalne Frakker, allerede, forinden dette Forsøg fandt Sted, ikke kunde have været i Tvivl om, at disse var stjaalne, medens det fandtes betænkeligt at anse det bevist, at Tiltalte havde medvirket til Tyveriet selv. Den paagældende, der ved Kriminal- og Politirettens Dom var dømt for Tyveri, derfor straffet for Hæleri.	27
En tidligere gentagende for Ejendomsindgreb straffet Person dømt for Hæleri for at have baaret, og forsøgt at pantsætte en Frakke for en Tyv, da det var lidet sandsynligt, at han ikke skulde have været paa det rene med, at Frakken var stjaalen, efter som han kendte, og tidligere havde siddet arresteret sammen med Tyven, og han maatte have set, at Frakken var ny.	273
En tidligere oftere for Tyveri straffet Person, som fandtes i en Kælder, simulerende at sove, iført en Del i samme Hus kort i Forvejen af flere Personer stjaalne Klæder, som tidligere paa Aftenen havde været sammen med Gerningsmanden, og som endelig kort før Paagribelsen var set at speide ud af Gadedøren i Selskab med en anden Person og at trække sig tilbage, da han blev observeret, dømt for Hæleri.	472
En Person, hvis Husholderske havde hjembragt en stjaalen Laage, og som havde forespurgt, hvorfra hun havde den, men slaaet sig til Ro med hendes Svar, at det ej vedkom ham, dømt efter § 238, da han nok forstod, at den var stjaalen.	521

En Kvinde, der havde modtaget Laanesedler paa stjaalne Varer, og som var sigtet for at have indløst disse, efter at være kommen til Kundskab om, at Kosterne var stjaalne, frifunden, da hun havde tilbagekaldt sin oprindelige Forklaring, der kunde tyde paa, at hun havde haft Mistanke i saa Henseende, og fastholdt, at hun havde stolet paa, at Kosterne ikke var stjaalne	541
Straf herfor endvidere idømt	106, 108, 153, 232, 472, 495, 547
Hærværk.	
Se under Ødelæggelse	94
Højesteretssagførere.	
En Defensor for Højesteret dømt for at have ærefornærmet en Underdommer under Defensionen af vedkommende Tiltalte	409
Se endvidere under Rettens Pleje.	
Idspaaættelse (uagtsom).	
Se under Brandstiftelse	139
Indiciebevis.	
Professionelle Bondefangere ansete overbeviste om i bedragerisk Hensigt at have fremkaldt en af Bondefangere sædvanlig benyttet Konstellation af Kortene og derved fravendt den medspillende Penge. Se under Bedrageri	19
En for Indbrud tidligere straffet Person, som en Nat fandtes paa en Trappeafsats, simulerende at sove, uden at have noget lovligt Ærinde i Huset, antaget at være Gerningsmanden til et umiddelbart i Forvejen forsøgt Indbrud i Ejendommen	102
En tidligere for Tyveri straffet Person, som i den halve Time, i Løbet af hvilken et Tyveri var begaaet, havde indfundet sig ved Køkkendøren paa Gerningsstedet for at falbyde Skrifter, som var funden i Besiddelse af en Laaneseddel paa det stjaalne, og som var genkendt af Pantelaaneren paa det Kontor, hvor Kosterne straks efter Tyveriets Forøvelse vare pantsatte, dømt som Gerningsmand til Tyveriet.	106
En Karl anset overbevist om Forsøg paa Voldtægt	122
Tre tidligere for Ejendomsindgreb og Vold straffede Personer ansete overbeviste om et røverisk Overfald paa en Arbejdsmand ved de af denne og et Vidne afgivne Forklaringer i Forbindelse med de af de Tiltalte afgivne, indbyrdes modsigende og hverandre anklagende Forklaringer. Se under Røveri	128
En Fouragehandler, som drev Kommissionsforretning, mod sin Benægtelse overbevist om at have forfalsket to svenske Vægtsedler og derved opnaaet, at Sælgeren fik Betaling for et mindre Kvantum, end Tiltalte havde faaet Betaling for af sin Køber. At Vægtsedlerne oprindeligt havde lydt paa større Kvanta, antaget bevist ved de svenske Vejermyndigheders Erklæring, ved Køberens Udsagn, ved dennes Notater paa Bagsiden af et Brev, og Tiltaltes Notater	

	Pag.
i en Lommebog samt Vægtsedlernes eget Udvisende. At Falskneriet hidrørte fra Tiltalte, anset godtgjort ved, at Falskneriet udelukkende var til hans Fordel, at det var sket, medens Sedlerne var i hans Besiddelse, og ved at han havde foretaget Rettelser i sine Regnskabsbøger med det øjensynlige Formaal at bringe Overensstemmelse mellem disse og den ene af de falske Sedler, for hvis Vedkommende der den Gang alene forelaa Sigtelse	195
En tidligere for Tyveri under lignende Forhold dømt Person anset overbevist om at have forbundet tyvagtig Hensigt med at ituslaa en Rude til et Lager, da hans opgivne Motiv hertil var usandsynligt, og han oprindeligt havde benægtet hint Faktum. Se under Tyveri	222
En Tiltalt dømt herefter for Brandstiftelse. Se herunder.	260
En Tiltalt dømt herefter for Hæleri. Se under Hæleri.	273
En Tiltalt dømt efter dette for Røveri. Se herunder.	275
En Person mod sin Benægtelse anset overbevist om at have udfærdiget og underskrevet en falsk Bestillingsseddel paa en Annonce og udfyldt, men ikke underskrevet, en lignende og herfor dømt henholdsvis for Falsk og Bedrageri. Se herunder.	287
En Tiltalt ved dette Bevis anset overbevist om at have gjort Forsøg paa at opbryde et Skrivebord i et Skur i Frihavnen i den Hensigt at tilvende sig Anvisningskupons, for ved dem svigagtig at tilægge sig Beløb paa Frihavnens Kontor	292
En Tiltalt som ved egen Tilstaaelse, der stemte med det i øvrig oplyste, navnlig hans Kones Forklaring, samt ved at han havde Interesse i, at det brændte, og ved hans Adfærd under Branden, ansaaes overbevist om at have modtaget det af en Medtiltalt gjorte Tilbud om at brænde det af Tiltalte lejede Hus af, for at indvinde Assurance-summen for Løssøret, og derved bestemt den Medtiltalte til at begaa Brandstiftelse, dømt efter § 281, jfr. § 52, med Hensyn til en hos ham opstaaet Ildebrand, men da det ikke var bevist, at denne hidrørte fra den Medtiltalte, frifandtes denne af Mangel paa Bevis, og for førstnævnte Tiltaltes Vedkommende citeredes 2det Stk. af § 52.	384
En Tiltalt efter dette dømt for Ran. Se herunder.	454
En tidligere oftere for Tyveri straffet Person, som fandtes i en Kælder, simulerende at sove, iført en Del i samme Hus kort i Forvejen af flere Personer stjaalne Klæder, som tidligere paa Aftenen havde været sammen med Gerningsmanden, og som endelig kort før Paa-gribelsen var set at speide ud af Gadedøren i Selskab med en anden Person og trække sig tilbage, da han blev observeret, dømt for Hæleri	472
En tidligere for Tyveri straffet Karl, som var bleven bortvist fra en Gaard, anset overbevist om at have løst en i Gaardens Kostald staaende Hund, da flere Vidner havde forklaret, at Hunden, da Karlen bortvist, var bunden, og Muligheden af, at den ved egen Hjælp skulde være bleven fri og kommen ud, maatte forkastes, og Tiltalte endelig kort efter Udvisningen var set i Gaardens Nærhed i Følge med Hunden, uden at kunne gøre fyldest-	

	Pag.
gørende Rede for, hvad han i Mellemtiden, der var lang nok til, at han kunde have været inde i Kostalden og løst Hunden, havde foretaget sig. Tiltalte herefter antaget at have sat sig i Besiddelse af Hunden, i Følge med hvilken han Dagen efter blev anholdt, i tyvagtig Hensigt, hvad der ogsaa bestyrkedes ved hans Udtalelse til den Betjent, som anholdt ham.....	537
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om Krænkelser af Gravfreden og Falsk, se under Religionen, pag. 559, og Falsk...	559
En Tjenestekarl mod sin Benægtelse anset overbevist om at have forfalsket en Rekvisitionsseddel, se under Falsk.....	637
En Person mod sin Benægtelse anset overbevist om at have tilegnet sig en Cykle, og da det in continenti paataltes af Ejermændene, at have kastet Cyklen fra sig og skjult sig i en Gaard, hvor han paagrebes i Færd med at stige over et Plankeværk, se under Tyveri.....	649
En tidligere for Tyveri straffet Person, som blev antruffen i en under Opførelse værende Bygning med nogle til Bygningen hørende Blyrør, som han havde pakket ind, og som han, da han overraskedes, lagde i Vinduet, dømt for Tyveri.....	679
En tidligere for Urtyveri fra en beruset Mand straffet Person, der fandtes i Besiddelse af en Kæde og Medaillon og i Selskab med en Person, der forsøgte at pantsætte det dertil hørende Ur, dømt i Overensstemmelse med den af denne Person givne Forklaring som Medgerningsmand til det af oftnævnte Person Natten i Forvejen forøvede Tyveri af Ur, Kæde og Medaillon fra en beruset Mand, se under Tyveri.....	689
En Person, der havde tilstaaet en Aften flere Gange at have trængt sig ind i den paa Raadhushuspladsen paa Sporvognen ventende Mængde og ført sin Haand hen mod Lommerne bag paa Damers Kjoler, dømt for Forsøg paa Tyveri, uanset at han paastod at have handlet i uterlig Hensigt, se under Tyveri.....	692

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt dømt herefter som Hæler.....	106
Dette anvendt med Hensyn til nogle Sengklæder m. m., og Tiltalte dømt som Hæler.....	232
En Tiltalt dømt efter dette som Hæler med Hensyn til en Hakke, som han havde været i Besiddelse af, og om hvilken det var bevist, at den tilhørte et Stenhuggerfirma og af dette var overladt en Arbejdsmand, der havde aflagt Tilhjemlingsed.....	283
Dette anvendt med Hensyn til forskellige i en Tiltalts Besiddelse forefundne Koster, og Tiltalte dømt for Tyveri, idet Oplysningerne tydede paa, at Tiltalte selv havde stjaalet dem.....	283
En Tiltalt dømt efter dette med Hensyn til et Par i hans Besiddelse fundne stjaalne Støvler, og da han havde været paa Stedet den Nat, Støvlerne forsvandt, dømt som Tyv.....	327
Dette anvendt, og Tiltalte dømt som Hæler.....	495

	Pag.
Inhabilitet.	
Overskønsmænd ikke antagne at være blevne inhabile til at omgøre et Overskøn, der annulleredes, fordi Underskønsmændene ej havde været tilsagte. Se under Syn og Skøn.....	118
Instansfølgen.	
En Indsigelse paakendt i Henhold til Bevilling a prima instantia	118, 166
Internationale Forhold.	
Se under Arveforhold.....	235
Interesse, egen	
som Frifindelsesgrund under en Straffesag for Mened, se under Mened	641
Interessentskab.	
Fortolkning af en Bestemmelse i et Andelsmejeris Vedtægter om, at en udtrædende Interessents Andel, naar Mejeriets Gæld var betalt, og de andre Interessenter fremdeles vilde fortsætte Driften, skulde udbetales ved, at der optoges et Laan svarende til Mejeriets Vurderingssum efter uvilligt og sagkyndigt Skøn, og denne Sum fordeles i Forhold til den af den udtrædende Interessent leverede Mælk. Antaget at Vurderingsmændene ikke behøvede at udmeldes af Retten, men kunde udmeldes af Bestyrelsen, og at den udtrædende Interessent ikke havde Krav paa, at Mejeriets Bygninger m. m. vurderedes som et arbejdende Mejeri, men som et til Ophør bestemt.....	502
Se under Firma.....	611
Jagt.	
To Tiltalte idømte Bøder efter Jagtlovens § 23, 1ste og 2det Stykke, for i Forening efter Solnedgang og med Benyttelse af Bøsse at have udøvet Jagt paa et under et Grevskab henhørende Jagtterræn. Den ene af de Tiltalte i Stedet for Konfiskation af den ved Jagten benyttede Bøsse, der ikke havde kunnet skaffes til Veje under Sagen, yderligere idømt et Beløb af 50 Kr. til vedkommende Kommunekasse.....	5
En Krybskytte dømt efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., samt efter § 28, jfr. § 19, for at have benyttet kunstigt Lys under Jagten. Lykten saavel som Bøssen forbrudt i Henhold til § 23, 3dje Stk.....	313
En Husmand dømt for Drab af en Hund efter Strfl.s § 296, da han ikke havde haft Hjemmel i Lov 11 Maj 1894 § 11 til at handle som sket. Se under Ødelæggelse.....	545
Kaution.	
Et Ølhandlerfirma, der som Selvskyldner havde indestaaet for en en Hotelforpagters Forpligtelser, tilpligtet at betale den af Forpagteren, som var udsat paa Grund af Kontraktsbrud, skyldige Afgift for 1/2 Aar og den ved en Skønsforretning oplyste Forringelse af Løsøre m. m., idet det statueredes, at Kreditor ikke havde	

været pligtig at meddele Kautiønisten Underretning om Afgiftens Udeblivelse, og at der efter Kontrakten manglede Føje til at betinge Forpagterens Pligt til, i Tilfælde af Udsættelse paa Grund af Misligholdelse, at betale $\frac{1}{2}$ Aars Afgift af, at det godtgjordes, at Kreditor ved Misligholdelsen havde lidt et til Afgiftens Beløb svarende pekuniært Tab. Kreditor, som under Udsættelsesforretningen havde meddelt Forpagteren, naar Afleveringsforretningen vilde blive foretagen, skønnedes dermed at have opfyldt den ham paahvilende Meddelelsespligt, ogsaa overfor Kautiønisten med Hensyn til dennes Ansvar for den ved Skønsforretningen konstaterede Forringelse af Løsøret. Da endelig Løsøret skulde tilbageleveres i samme Stand, som modtaget, kunde der ikke være Tale om at holde den ved den daglige Brug bevirkede Forringelse ude..... 571

Kendelse.

En Arrestkendelse kendt ulovskikket under Appel af samme i den civile Proces's Former 70

Kendelse afsagt om Tilvejebringelse af Oplysninger angaaende, hvor vidt en i Sverrig født Person, der var straffet for Overtrædelse af et i Medfør af Fremmedlovens § 2 givet Tilhold, men som i ca. 32 Aar havde opholdt sig her i Landet, den 1ste Januar 1892 ved 5 Aars Ophold i samme Kommune havde erhvervet Forsørgelsesret her i Landet 324

En Paastand om Afvisning af en Højesteretsstævning forkastet under særskilt Procedure af Formaliteten 543

Kirkegaarde.

Holmens Kirke, der ved Magelæg i 1883 med Magistraten havde erhvervet en lang og smal Strimmel Jord og derved havde faaet Façade til Øster Farimagsgade, ikke antaget at skulle feje den udfor Strimlen, som ved Magelæget var bleven en Del af Kirkegaarden, liggende offentlige Gade i Overensstemmelse med Politivedtægtens § 77, da det ikke kunde antages, at Kirken ved Magelæget havde paataget sig denne uforholdsmæssig byrdefulde og af Kirken, som aldrig havde fejlet udfor den eneste Gade, til hvilken Kirkegaarden tidligere havde Façade, nemlig Østerbrogade, ikke paaregnede Forpligtelse. Under Sagen var det oplyst, og af Magistraten erkendt, at Fejningen paa den overvejende Del af Gadestrækningerne udfor de københavnske Kirker og Kirkegaarde fra gammel Tid besørgedes af Magistraten, men at Fejningen dog udfor Holmens Kirke besørgedes af Kirken 602

Kommissionsforhold.

Se under Konsignationsforhold..... 402

og under Bedrageri..... 399

Kommunale Forhold.

Se under Skatter og Afgifter..... 7, 444

Holmens Kirke ikke antaget pligtig at feje paa Gadestrækningen ud

	Pag.
for Kirkegaardens Façade til Østerfarimagsgade. Se under Kirke- gaarde	602
Kompensation.	
Kompensation nægtet af to præskriberede Veksler, da disse efter det oplyste maatte antages udstedte, for at Kreditor efter Vekslerne derpaa kunde rejse Penge ved Diskontering, og der altsaa ikke ved Vekslernes Proskription var tilført Udstederen en Berigelse i Henhold til Veksellovens § 93	181
Kompetence.	
Den udmeldende Ret anset kompetent til at paakende et Spørgsmaal om, at Underskønsmændene ikke vare tilsagte til at paahøre et Overskøns Afhjæmning. Se under Syn og Skøn	118
En Kreditor anset kompetent til at appellere et af en anden Kredi- tor erhvervet Konkursdekret	543
Konfiskation.	
Se under Jagt	318
Konfiskation af et medført Fiskegarn. Se under Fiskeri	422
Se under Omløben med Varer	117, 550, 552, 635
Konkurs.	
Ejerens Krav paa Husleje anset privilegeret i Lejerens Konkursbo, uanset at Lejeren var udsat paa Grund af Kontraktsbrud. Se under Lejeforhold	60
Et i Henhold til Konkurslovens § 140 direkte til Højesteret appelle- ret, paa samme Lovs § 42 støttet Dekret, hvorved en Fiskers Bo toges under Konkurs mod Sikkerhedsstillelse, stadfæstet, idet hans Insolvens paa Konkursbegæringens Tid maatte antages til fulde oplyst ved det under Boets Behandling fremkomne, selv om det maatte antages, at der ikke ved Dekretets Afsigelse forelaa fuldt Bevis i saa Henseende, og idet Konkurs-Rekvi- renterne med Føje havde gjort gældende, at det af dem erhvervede Udlæg ikke afgav tilstrækkelig Sikkerhed for, at deres Fordringer derigennem vilde kunne fyldestgøres	183
Om Afvisning af en Afkræftelsessag se under Afkræftelse	342
En Inspektørs Fordring om forlods Fyldestgørelse i Mælkeforsyningen Pasteurs Konkursbo forud for forskellige Panthavere i en Del Løvsøre forkastet, da Mælkeforsyningen maatte anses fabrikmæssig drevet, og Pantsætningen af Maskiner, Inventarium og Driftsmateriel under denne Forudsætning havde Hjemmel i Konkurslovens § 153, og da det ompro- cederede Løvsøre maatte antages at henhøre til de nævnte Kate- gorier, se under Pant	490
Antaget, at et af en Kreditor erhvervet Konkursdekret kunde appel- leres af en anden Kreditor	543
Da det maatte antages bevist, at en Kroejer var insolvent, stadfæ- stedes det af en Skifteret efter Begæring af en Fordringshaver	

	Pag.
med en forfalden Fordring over ham afsagte Konkursdekret, som var appelleret direkte til Højesteret	651

Konkursorden.

Se under Konkurs	490
------------------------	-----

Konsignationsforhold.

En Detailhandler dømt efter § 257 for at have forbrugt ca. 100 Kr. af, hvad der var indkommet paa et ham betroet Konsignationslager, vidende om sin Mangel paa Udsigt til at erstatte det forbrugte, som det paahvilede ham efter Kontrakten at have i særskilt Kasse	402
---	-----

Kontraappel.

Under en Appel til Stadfæstelse blev den indstævnte Part, der havde udtaget en Appelstævning til Forandring med uforødent langt Varsel, anset pligtig, i Overensstemmelse med en til ham ved Forkyndelsen af Stadfæstelsesstævningen stillet Opfordring, at fremme ved Fremlægelse af Stævning og Attest for, at Domsakt var bestilt, den fra hans Side instituerede Appel som Kontraappel samtidig med Inkaminationen af Stadfæstelsesstævningen. Da han havde haft tilstrækkelig Tid til at efterkomme denne Opfordring, da han ikke havde gjort det, og Anstand for at inkaminere Kontrasagen ikke mod Modpartens Protest kunde tilstaaes, blev Anstandsbeğæringen forkastet, og Stadfæstelsesdom given i Sagen	434
--	-----

Kontrakt.

I et Tilfælde, hvor et Medlem af en Sundhedskommission havde truffet Aftale med en Restauratør om Ydelse af Kost og Logis til en Bestyrer og dennes Familie i Anledning af, at Bestyrerens Hus ønskedes til Brug for det offentlige under en Epidemi, men hvor Sundhedskommissionen havde gjort gældende, at der samtidig blev truffet Bestemmelse om, at der ikke skulde ydes Bestyrerens Familie Kost og Logis længere end 5 Dage, antoges det, at ligesom det forhandlende Medlem havde erkendt efter saa lang Tids Forløb ikke at have nogen sikker Erindring om det passerede, saaledes var det efter alt det foreliggende ikke sandsynligt, at en saadan Begrænsning var bleven gjort, og der toges derfor intet Hensyn til dette Anbringende.....	362
Se endvidere under de enkelte Arter af Kontraktsforhold.	

Kontraktbrud.

Se under Erstatning i Kontraktforhold, Misligholdelse, Mora og Vanhjemmel.

Konvertering af Straf.

En idømt Rottingstraf konverteret til Fængsel, da Tiltalte efter det for Højesteret oplyste ikke kunde taale førstnævnte Straf	354
Strfl.s § 23 anvendt	359

Kriminalproces.

En Deltager i et ulovligt Fiskeri, der havde afgivet bevidst urigtig Forklaring, frifunden i Henhold til § 147, 1ste Led, uanset den ham af Forhørsdommeren givne Tilkendegivelse om, at han ikke vilde blive tiltalt, se under Mened	641
---	-----

Kumulation.

To Sager for 2den og 3dje Gang begaaet Tyveri paadømtes under eet i Henhold til meddelt Bevilling	277
To civile Sager paakendte under eet i Henhold til Bevilling	362

Kvaksalveri.

Se under Medicinalvæsenet	529
---------------------------------	-----

Kvalificeret Livsstraf	361
-------------------------------------	-----

Køb og Salg.

Se under Misligholdelse	351
I et Tilfælde, hvor et Firma havde solgt en Grosserer et Parti Kaffe »efter Type 853«, hvor Køberen havde refuseret Partiet, fordi det ej skulde svare til den sendte Købeprøve, og hvor de udmeldte Skønsmænd havde erklæret, at Partiet var af ringere Beskaffenhed end den af Køberen for dem fremlagte uforseglede og aabne Prøve, hvis Identitet med Købeprøven Sælgeren bestred, blev Køberen tilpligtet at betale Sælgeren Opfyldelsesinteressen, idet han ikke havde bestridt, at Partiet var »Kaffe 853«, og der efter den Behandling, Køberen havde ladet den ham tilsendte Prøve blive til Del, ikke kunde gaas ud fra, at den af ham fremlagte Prøve var identisk med Salgsprøven, og han saaledes ikke havde ført Bevis for sine særlige Indsigelser mod Partiet	414
Se under Misligholdelse	478
Se under Ejendomshandel med Hensyn til et Spørgsmaal om Erstatning for et manglende Areal	497

Laan.

En Person, som havde ment alene at underskrive til Vitterlighed, gjort ansvarlig som solidarisk Medskyldner, se under Gældsbreve.	376
---	-----

Legater.

Om disses Udredelse i et Tilfælde af Utilstrækkelighed af den nærmest dertil henlagte Substans af den afdødes Formue, se under Testament	655
--	-----

Lejeforhold.

Et Lejeforhold i Henhold til en Kontrakt, hvori det hed, at Lejemaalet var indgaaet fra 1895 til April 1900, samt at det fra Lejereens Side kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, men fra Ejerens Side kun til April Flyttedag 1900, antaget at være fortsat ud over April Flyttedag 1900, indtil det opsagdes. Da Lejeren var kommen

	Pag.
under Konkurs i Marts Maaned 1900, antoges Ejeren at have et privilegeret Krav paa $\frac{1}{2}$ Aars Husleje, uanset at han den 6 April s. A. havde ladet Lejeren udsætte paa Grund af Kontraktbrud.	60
En Forpagter, som var udsat paa Grund af Kontraktbrud, tilpligtet i Overensstemmelse med Kontrakten at betale $\frac{1}{2}$ Aars Afgift, uden at det kunde forlanges godtgjort, at Kreditor havde lidt et tilsvarende pekuniært Tab. Da Løsret skulde tilbageleveres i samme Stand som modtaget, kunde der ikke være Tale om ved Erstatningens Fastsættelse at holde den ved daglig Brug bevirkede Forringelse ude	571
Se under Forpagtningsforhold	344, 682
Levering.	
Se under Misligholdelse	478
Livsstraf.	
Denne anvendt for overlagt Drab	78
Straf af Baal og Brand idømt efter D. L. 6—13—15	361
Lægevæsenet.	
Se under Medicinalvæsenet	563
Løsgænger.	
Straf for Overtrædelse af Polititilhold, se herunder.	
En Tiltalt, som havde flakket om i 12 Dage uden at søge Erhverv, dømt for Løsgænger, da et medbragt Beløb af 4 Kr. ikke kunde antages at have forslaaet til hans Underhold	214
En Tiltalt, som havde drevet om i to Døgn, dømt for Løsgænger. .	556
En Tiltalt, der om Natten havde haft fast Ophold, dømt som Løsgænger for at have drevet omkring om Dagen, udelukkende levende af Betleri	609
Straf herfor endvidere idømt	176, 653
Mageskifte.	
I et Tilfælde, hvor en Husejer ved en Mageskiftehandel havde forpligtet sig til at give nogle Damer Skøde paa en Villa, antoges det, at der var tilvejebragt en saadan Sandsynlighed for Rigtigheden af Husejerens Forklaring om, at den ham ved Mageskiftekontrakten paalagte Forpligtelse var ophævet paa de af Husejeren angivne Vilkaar, at dennes Forklaring vilde være at lægge til Grund	395
Markedsvæsen.	
Statueret, at Bestemmelse om, hvad der skal erlægges i Stadepenge, og hvem disse tilfalde, ifølge Markedsvæsenets hele offentligretlige Ordning og langvarig administrativ Praksis tilkommer Administrationen. Som Følge heraf, og da der ikke var tillagt Ejeren af den Grund, hvorpaa Markederne i Kjellerup afholdes, nogen Ret til Stadepenge — idet han tværtimod i den i Anledning af Grundens Henlæggelse til Markedsplads udstedte Deklaration havde forpligtet	

	Pag.
sig til at afgive Grunden uden nogen som helst Godtgørelse — frifandtes Indenrigsministeriet, der af Grundens Ejer var sagsøgt til at tilbagebetale de af Staten oppebaarne Stadepenge.....	686
Meddelagtighed.	
En Person, som havde deltaget i et af flere Personer udøvet ulovligt Fiskeri, og under den offentlige Politisag givet en bevidst urigtig Forklaring herom, efter af Dommeren at have faaet Tilkendegi- velse om, at han ikke vilde blive tiltalt, frifunden i Henhold til § 147, 1ste Led, se under Mened	641
To Tiltalte, som havde indfanget Ofre, for at de kunde bedrages i Spil paa sædvanlig Bondefangervis, og været til Stede under Spillet samt ydet Bistand ved Bedrageriets Udførelse, dømte som Med- gerningsmænd	19
En administrerende Direktør dømt for de af et Aktieselskab be- gaaede Næringsforseelser	41
En Brugsforenings Bestyrelses Medlemmer i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 10 dømte in solidum for en af Uddeleren begaaet Næringsovertræ- delse. se under Næringsbrug.....	450
§ 47, 2det Stk., anvendt paa en Person, som havde drevet paa en Hestehandel, uagtet han indsaa, at den ene Part var ganske be- ruset og narredes af den anden, se under Bedrageri	431
§ 47, 2det Stk. anvendt, se under Bedrageri	246
Strfl.s § 47, 2det Stk. anvendt, se under Tyveri	384
Strfl.s § 52 anvendt	255
En Tiltalt, der efter egen Tilstaaelse ved at modtage en Medtiltalts Tilbud om at brænde et af førstnævnte lejet Hus af for at opnaa Brandforsikringssummen for Løsøret, havde bestemt den Medtiltalte til at begaa Brandstiftelse, dømt efter § 281, jfr. § 52, men da det ikke var bevist, at den stedfundne Ildebrand skyldtes den Medtiltalte, blev denne frifunden af Mangel paa Bevis, og for førstnævnte Tiltaltes Vedkommende § 52, 2det Stk. citeret.....	384
Strfl.s § 54 anvendt	354
I et Tilfælde, hvor der mellem en Del Fyrbødere forelaa en fælles Beslutning om at prygle nogle Strejkebrydere, for at faa dem til at forlade Tjenesten, blev en Fyrbøder, som i Henhold til denne Aftale havde slaaet to Strejkebrydere til Jorden, dømt efter §§ 210 og 203, jfr. § 54, en anden Fyrbøder for at have overværet en Del af denne Akt efter de samme §§, og begge efter samme §§ for den af deres Kammerater senere de samme Strejkebrydere til- føjede langt grovere Vold	506
Medicinalvæsenet.	
En Tiltalt, der havde forhandlet et Haarmiddel, hvori indeholdtes i ganske forsvindende Mængde af det paa Justitsministeriets Bekendt- gørelse af 8 Novbr. 1897 om de Apotekerne forbeholdte præpare- rede Medicinalvarer optagne Stof Kantaridin (spansk Flue), frifunden for Overtrædelse af Medicinalloven, da Midlet var falbudt som kosmetisk Middel, ikke som Lægemedel, men dømt for Bedrageri, se herunder.....	529

Frifindelse af en Materialist, der havde forhandlet det af Stoffer, der ikke ere opførte som Apotekerne forbeholdte, sammensatte Præparat Borvaseline, idet det udtaltes, at Præparatet, lige saa lidt som Borvand, kunde antages at benyttes udelukkende eller hovedsagelig som Lægemiddel, men at det tillige anvendtes til ikke medicinsk Brug, særlig som Toilet- og Renselsesmiddel	563
--	-----

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Person, som under en offentlig Politisag havde som Vidne forklaret, at en under Sagen tiltalt anden Person ikke havde været beruset paa Gaden eller talt med en Politifunktionær, alt for ikke at skade denne anden Person, dømt efter § 146. Den anden Person som Anstifter dømt for Meddelagtighed i denne Forbrydelse	255
En Person, som havde deltaget i ulovligt Fiskeri, og under den i den Anledning indledede offentlige Sag — efter at være afhørt til en Politirapport — af Dommeren straks havde faaet Tilkendegivelse om, at han ikke vilde blive tiltalt, og derpaa havde afgivet en bevidst urigtig Forklaring om ikke at have været i Følge med andre og ikke deltaget i ulovligt Fiskeri, frifunden, da det ikke fandtes uantageligt, at Tiltalte — som af ham paastaet — uanset den ham givne Tilkendegivelse, havde været uklar paa, om han ikke ved at forklare Sandheden vilde paadrage sig Strafansvar for ulovligt Fiskeri	641

Militære.

Om deres Skatteansættelse, se under Skatter	444
---	-----

Mishandling af Ægtefælle.

Se under Vold	229
-------------------------	-----

Misligholdelse.

Se under Ejendomshandel	166
En Sælger, som havde garanteret en Hest rolig og skikkelig til Brug, frifunden under en til Handelens Tilbagegang anlagt Sag, da det vel var bevist, at Hesten, endog samme Dags Aften, som den var solgt, hos Køberen og stadig senere havde vist sig urolig, men det paa den anden Side ved Vidner var godtgjort, at den hos Sælgeren ikke havde været urolig, og det saaledes ikke var oplyst, at den, da den solgtes, havde været urolig, og Garantien endelig ikke kunde antages at omfatte Tiden efter Salget	351
Se under Køb og Salg, i Tilfælde af Salg i Henhold til en aaben Prøve	414
En Grosserer, som havde købt et større Parti Jernplader at levere successive indtil 1 Oktober med en Leveringsfrist af højst 8 Uger for hver Leverance, og som havde i Maj Maaned erklæret, at han hævdede Kontrakten, fordi en enkelt Levering havde medtaget 11 Uger, anset at have gjort sig skyldig i Kontraktsbrud, idet den skete Uregelmæssighed med Hensyn til en enkelt Levering	

	Pag.
ikke var en væsentlig Misligholdelse af den periodiske Kontrakt. Sælgeren, der havde paastaaet Prisdifferencen efter de ved Leveringstidens Udløb, den 1 Oktober, gældende langt lavere Priser, alene tilkendt Erstatning efter de Priser, som gjaldt omkring den Tid, da Køberen definitivt erklærede ikke at ville modtage Varerne.	478
En foretagen Udsættelse af en Forpagter ophævet paa Grund af, at han ej havde misligholdt Kontrakten, se under Forpagtningsforhold	682
Modregning.	
Se under Kompensation	181
Mora.	
En Forpagter ikke antagen at være in mora, fordi han ikke til April Flyttedag havde betalt en da skyldig Rest paa Afgiften, idet han ifølge Kontrakten havde Krav paa Godtgørelse for den Afgrøde, som vilde fremkomme af nogle af Ejeren bortsolgte Lodder, hvilken Godtgørelse ej, som af Ejeren gjort gældende, først kunde fordres til Oktober Flyttedag, og denne Godtgørelse ved et senere afholdt Skøn viste sig at overstige, hvad Forpagteren skyldte ...	682
Mortifikation.	
En Udtalelse om, at en Underdommer var sindssyg, mortificeret, se under Ærefornærmelser	409
Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).	
En Tiltalt, der, dels for at forhindre to paa hans Bopæl tilstede-komne Stævningsmænd i at forkynde ham nogle ham over-gaaede civile Domme, havde udskældt dem, befalet dem at for-lade Gaarden, og tilsidst taget den ene af dem i Kraven for at sætte ham ud af Gaarden, hvorefter Mændene, for at undgaa Yderligheder, bortfjernede sig uden at faa deres Ærinde fuldført, dels havde udskældt en Jernbaneassistent, der afkrævede ham et Beløb i Overvægtsfragt, anset efter Strfl.s §§ 100 og 101	12
En tiltalt Tvangsarbejdsfange, dømt efter §§ 100 og 203 for med en Zinkspand at have tilføjet en Opsynsmand ved Tvangsarbejds-anstalten et Slag i Hovedet og derefter at have faret løs paa Opsynsmanden og med knyttet Haand slaaet ham i Ansigtet, ...	38
En Person, der havde modsat sig sin Anholdelse, dømt efter § 100, men Straffen nedsat saavel efter Beskaffenheden af det Forhold fra hans Side, der gik forud for Anholdelsen, som af hans Mod-stand under Transporten. En Medtiltalt, som under Tran-sporten havde lagt Armene paa Betjentene, frifunden, da det fandtes betænkeligt at statuere, at han havde tilsigtet enten at øve Vold mod Betjentene eller at befri den første Person. En tredje Medtiltalt, der havde slaaet Huen af en Betjent, dømt efter § 100 og § 108, jfr. § 46	373

	Pag.
En Person, som var hensat paa en Tvangsarbejdsanstalt, dømt for Vold mod en Betjent paa samme efter § 100.....	420
En Tiltalt dømt efter § 100 for at have kastet sig paa Jorden og strittet imod, da han skulde transporteres til Stationen.....	697
To Tiltalte, der i Forbindelse med en Bande (Lersøbøllerne) havde befriet en anholdt med Vold og herunder og derefter tilføjlet en Betjent betydelig Vold, og hvoraf den ene tillige voldelig havde forhindret sin egen Anholdelse, dømte efter §§ 100 og 108, 2det Stk.....	153
Strfl.s § 100 endvidere anvendt.....	270, 301, 358, 441, 557
Strfl.s § 100 og § 101 endvidere anvendt.....	94
Strfl.s § 101 anvendt paa en Person, som havde udskældt en Betjent og sagt Du til ham.....	273
En Person, som havde indfundet sig hos en Dame og anstillet Forhør om et Forhold, som vilde være strafbart fra hendes Side, dømt efter § 107, idet han ved sin Optræden maatte fremkalde den Forestilling hos hende, at han var udsendt af Politiet, og idet han selv forstod, at hun gik ud derfra, og bestyrkede hende deri, men ikke tillige efter § 245 med Hensyn til, at han havde, under Trusel om at foranledige hende anholdt, afpresset hende Oplysninger, der vare af Interesse for en Tredjemand, som havde lovet ham Honorar i den Anledning. Derimod frifunden for overfor en anden Kvinde at have skaffet sig Oplysninger, men ikke ved Foregivende om at være udsendt af Politiet.....	378
En Fisker, der havde udskældt og truet med Vold en Medhjælper hos Opsynsmanden ved Fiskeriinspektionen ved Gudenaen, hvilken Medhjælper i Henhold til Lov 7 April 1900 nyder Beskyttelse som Politi, dømt efter § 100, jfr. § 98 og § 101.....	701
Nova.	
Nyt Anbringende fremsat for Højesteret i Henhold til Bevilling....	483
En Frifindelsesgrund, der var blevet til efter en Overretsdoms Afsigelse, gjort gældende for Højesteret under Appel af Dommen.....	523
Næringsbrug.	
Udtalt, at det ikke kunde antages at ligge udenfor Slagternes Fag at slagte Fjerkræture, og da de derfor i Næringslovens § 23 havde Hjemmel til at forhandle saadanne, frifandtes en Slagter, som var tiltalt for at forhandle Gæs.....	580
Bestyrelsen for en Forbrugsforening, hvilken sidste havde sædvanligt Borgerskab paa Detailhandel, frifunden under en mod den anlagt Sag til Straf for at have solgt Varer til Ikke-Medlemmer, da Borgerskabet hjemlede den udøvede Næring, og Spørgsmaalet om Borgerskabet med Rette var meddelt Foreningen som saadan, ikke kunde afgøres under en Straffesag.....	678
Direktøren for et Aktieselskab (Udesen), som, foruden i eget Navn at drive Detailforretning i København, Frederiksberg og Amager,	

havde etableret 14 lignende Forretninger i samme Kommuner, men saaledes at Indehaverne af de sidstnævnte Forretninger havde løst Borgerskab, havde købt Forretningerne paa Afdrag i 10 Aar, selvstændig forestod Forretningerne, hæftede for Gælden og oppebar et eventuelt Overskud, dømt for Overtrædelse af Næringslovens § 34, da Selskabet i Forhold til Forretningerne indtog Stillingen som egenlig Driftsherre og var paa en saadan Maade interesseret i dem, at det maatte anses for Forretningernes Leder, idet der kontraktmæssig var garanteret Selskabet Eneret til mod en delvis af dets eget Skøn afhængig Avance at levere Varerne, idet Selskabet gennem sin Adgang til at opsigede de med Husejerne indgaaede Lejekontrakter om Butiklokalerne og til at henvise Indehaverne til andre af Selskabet udpegede Lokaler, havde det i sin Magt at fortrænge Indehaverne, uden at yde dem Erstatning for de indtil da erlagte Afdrag paa Købesummerne, samt idet Selskabet øvede en omfattende Kontrol med de indkommende Penge

41

En Forbrugsforenings Bestyrelse i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 10 in solidum idømt Bøde efter Næringslovens §§ 75 og 77, i Anledning af at Uddeleren for Foreningen, der intet Næringsbevis havde, i stort Omfang havde solgt Varer til Tjenestefolk og unge Mennesker, som vel vare Medlemmer, men under Forhold, hvor han efter Købenes Art og Omfang kunde sige sig selv, at de paa-gældende Medlemmer ikke købte for egen Regning. Af Bestyrelsen var det erkendt, at den havde talt om og tænkt sig, at Varer vare gaaede til Ikke-Medlemmer

450

En Gæstgiver, som havde haft et Værelse med to Senge til Raadighed for Gæster, men til hvis Anbringende om yderligere at have haft to Kvistværelser til Disposition intet Hensyn kunde tages, da disse ikke lovlig kunde benyttes, fordi deres Indretning til Beboelse stred mod Bygningsloven, dømt for ulovlig Værtshushold, da han ikke havde været indrettet paa at drive, eller faktisk drevet en Gæstgivernæring, der vilde berettigede ham til som Akcessorium til denne at beværte Ikke-Rejsende.....

553

En Foreningsvært dømt for ulovlig Næringsbrug, da Foreningen efter det om samme oplyste ikke havde nogen berettiget Eksistens som sluttet Selskab i Henhold til Næringslovens § 61

565

Straf herfor endvidere idømt 550, 552,
Se under Omløben med Varer 117, 550,

552

Næringsvæsenet.

Se under Markedsvæsenet

686

Omgængelse mod Naturen.

Se under Sædeligheden

361

Omløben med Varer (ulovlig).

En Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have for-handlet i dette Øjemed medførte Varer og dømt for 8de Gang be-gaaet Forseelse samt til Konfiskation.....

117

Pag.

En Tiltalt, for at have omført til Forhandling Spejle, Rammer, Syæsker, Pibebrædter, udsmykkede med Konkyljer og Muslingskaller, dømt for ulovlig Omløben med Varer, da han ved tidligere at være dømt for dette Forhold havde fortabt Retten til at omføre Husflid, samt til Konfiskation af de omførte Varer	550
Samme dømt for at have omført til Forhandling strikkede Varer i Kjøbenhavn, hvilke Varer skulde være købte i Hammerum Herred, da han, som havde fortabt sin Ret til at omføre Husflid, ikke kunde støtte den af ham udøvede Handel paa den enhver tilkommende Ret til at omføre Husflid, og han, som vel var født i Hammerum Herred, men ikke længere Indvaaner der, ikke i Reskriptet af 14 Februar 1741 kunde søge Hjemmel for en særlig Handelsberettigelse til disse Ting, der tilmed ikke vare tilvirkede af ham selv	552
En Detailhandler, som havde omført uldne Varer til Forhandling og i to Tilfælde solgt til Personer, som ej havde bestilt saadanne, ikke hørt med den Indsigelse, at dette var sket ved en Fejltagelse, da han intet gjorde for at sikre sig, at de omførte Varer udeliveredes til de respektive Bestillere og kun disse. Ej heller taget Hensyn til at Varerne skulde være Husflid fra Hammerum Herred, da Tiltalte havde fortabt den enhver tilkommende Ret til at omføre Husflid og han ikke var Indvaaner i Hammerum Herred. Varerne ikke konfiskerede, da hans egentlige Øjemed med at omføre dem, var at afsætte til Bestillere, og han virkelig havde Bestillinger	635
Opsigelse.	
Ikke antaget at der forelaa Værksleje i et Tilfælde, hvor to Blikkenslagersvende havde akkorderet med deres Mester om at udføre et vist Antal Oliebeholdere for en vis Betaling pr. Stk., se under Arbejdsforhold	244
Overlæg.	
Strfl.s § 190 anvendt	78, 251
Overskøn.	
Se under Syn og Skøn	118
Paasejling.	
Se under Sammenstød	147
Paatale.	
En Underdommer, som var ærefornærmet af en Defensor for Højesteret under Defensionen af vedkommende Tiltalte, anset beføjet til under en Politiretssag at søge Defensor straffet for Injurier, se under Ærefornærmelser	409
Frifindelse for et Forhold, der faldt ind under § 235, da der ej forelaa Begæring	521
Frifindelse for Tiltale for et Brugstyveri, fordi Paatale var frafaldet, se under Tyveri efter § 236	559

Pant.

En af en Inspektør nedlagt Paastand om Fyldestgørelse af sin For- dring for tilgodehavende Løn i Aktieselskabet Mælkeforsyningen Pasteurs Konkursbo, forud for nogle Panthavere i Kontorinventar- tarium, Hestebestand, Selestøj, Spande, Maskiner, Driftsinventarium, Folkesenge, Flasker m. m., forkastet, da Selskabet maatte anses drevet fabrikmæssigt, og den skete Pantsætning af Maskiner, Driftsinventarium og Driftsmateriel i Forening med Ejendommen, under denne Forudsætning havde Hjemmel i Konkurslovens § 153 samt da de anførte Løseegenstande alle vare anskaffede til Driften og i denne Egenskab vare til Stede paa den pantsatte Ejendom	490
--	-----

Pant til Brugelighed.

Finansministeriet, som havde taget St. Croix Fællessukkerkogerier til brugeligt Pant, givet Dom for sin Fordring, se under Regnskab..	483
--	-----

Politisager.

En Sagførerfuldmægtig, som ikke mødte for nogen af Parterne i en privat Politiretssag, anset beføjet til at overvære Forligsforhand- lingen, se under Forlig	320
To Tiltalte, der vare lovlig indstævnedes til at lide Dom for en Jagt- forseelse, dømte efter Stævningen, se under Processuelle Forhold.	5

Polittilhold.

En Pige dømt for at have overtraadt et hende meddelt Tilhold om, saasart hun indfandt sig i en Jurisdiktion, at melde sig paa Politikontoret og godtgøre at være i Besiddelse af Midler til sit Underhold, idet hun uden saadan Melding havde opholdt sig i Jurisdiktionen henholdsvis en Nat og 3 Dage	76
En fra Ladegaarden uden Tilladelse bortgaaet Person, dømt for ej at melde sig til Protokollen over mistænelige Personer i Overens- stemmelse med et ham givet Tilhold	222
Straf for Overtrædelse af et før Aflevering til en Straffeanstalt givet Tilhold	269, 653, 704
Se endvidere under Tilhold.	
Se endvidere..... pag. 114, 152, 153, 174, 286, 453, 472,	659

Politivedtægt.

Kjøbenhavns Politivedtægts § 77 antaget at være uden Betydning ved Spørgsmaalet om Holmens Kirke kunde antages at have overfor Kom- munen paataget sig Pligt til at feje ud for Kirkegaardens Façade til Øster Farimagsgade, se under Kirkegaarde	602
Sag om Overtrædelse heraf afvist paa Grund af manglende summa appellabilis	506

Privatlivets Fred.

Medens en offentlig Meddelelse i Socialdemokraten om, at Arbejdet var nedlagt paa et Værksted, ikke antoges at krænke Mesterens	
--	--

	Pag.
Privatlivs Fred, antoges dette om en Kritik af de indre Arbejdsforhold paa Værkstedet	405
En Meddelelse i Socialdemokraten om at Sødrings Sodavand lavedes af uorganiserede og strejkebrydende Arbejdere, i Forbindelse med Opfordring til Arbejdere og Middelstandsfolk til ikke at drikke dette Sodavand, antaget at krænke Firmaet Sødrings Privatlivs Fred, under hvilket maatte være indbefattet, hvilke Arbejdere det benyttede, og hvorledes dets Forhold til disse var, og da Artiklen var skikket til at paaføre, og maatte antages at have paaført Firmaet Tab, tilkendtes der dette en Erstatning af 1000 Kr. med Renter	426

Procedure.

Da det ikke med Sikkerhed af en Protokoltilførsel fra Dommeren om, at en som Indstævnt selvmødende Part intet havde at anføre, kunde udledes, at Parten i Strid med sin Ret skulde have erkendt Berettigelsen af den mod ham nedlagte Paastand, ansaas han ikke udelukket fra i Appellinstansen at paastaa Frifindelse i Henhold til meddelt Bevilling til at fremkomme med nye Anbringender, se under Appel	166
Et Spørgsmaal, om en Højesteretsstævning skulde afvises, fordi Appellanten ingen retlig Interesse havde i at omstøde den vedkommende Retshandling, afgjort særskilt med Modpartens og Rettens Samtykke	542

Procesomkostninger.

En Part, der havde fri Proces, men havde ladet møde ved en privat engageret Sagfører, tillagt et Beløb i Procesomkostninger hos Modparten	682
---	-----

Processuelle Forhold i Almindelighed.

To Personer, der i Henhold til Anmeldelse fra et Grevskab af det offentlige var indstævnedes til at møde i Politiretten, for der at lide Tiltale og eventuelt høre Dom afsagt for ulovlig Jagt, med Tilkendegivelse af, at de i Udeblivelsestilfælde vilde blive dømt i Henhold til Lovens 1—4—30 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 efter de i Rette lagte Bevisligheder, men som vare udeblevne fra Politiretten, dømt for den dem paasigtede Forseelse, da de fremkomne Oplysninger stemmede med Anmeldelsens Indhold	5
En Højesteretsstævning afvist, se under Afvisning	703

Præsumption.

Se under Fiskeri	422
------------------------	-----

Prøvehandel.

Se under Køb og Salg	414
----------------------------	-----

Ran.

En Tiltalt dømt efter den af en 15aarig Lærling afgivne be- edigede Forklaring for at have fraranet denne en Kæde paa et	
---	--

Pissoir idet hans Forklaring om at have faaet den af Lærlingen for ikke at melde, at denne opførte sig uterligt, var ubestyrket og modsagdes af Lærlingens tidligere Vidnesbyrd og Kædens Forfatning, idet denne bar Spor af Vold..... 454

Regnskab.

Antaget, at der paahvilede Finansministeriet, der havde taget et Pant til Brugelighed, Regnskabspligt overfor Debitor, og at Bestemmelsen i den for Gælden udstedte Obligation om, at Ministeriets Bøger til enhver Tid skulde være Bevis for Gældens Størrelse, ikke hjemlede Fritagelse herfor. Men da Ministeriet aarlig havde sendt Debitor Regnskab, maatte det paahvile sidstnævnte, hvis han ikke vilde erkende Bøgernes Udvisende med Hensyn til Regnskabet over Driften, at fremsætte bestemte Indsigelser i saa Henseende, saa meget mere som Debitor tidligere havde afgivet Erklæring angaaende hvert Aars Regnskab, undtagen for de to sidste Aar, hvorefter Debitor intet havde haft at erindre mod Regnskabet. Saadanne Indsigelser havde Debitor imidlertid ej fremsat, og da Debitor herefter ikke kunde støtte sin Paastand om Frifindelse paa, at der ikke var aflagt behørigt Regnskab, dømtes han efter Paastanden..... 483

En Mand, som ved Dom var tilpligtet at aflægge Regnskab i Anledning af, at han i en Aarrække havde haft en Ejendom til brugeligt Pant, frifunden, da han for Højesteret havde fremlagt en Erklæring fra Domhaveren, hvori han godkendte et ham efter Dommens Afsigelse præsenteret Regnskab, og da det ikke af Udstederen var godtgjort, at denne Erklæring efter den Maade, hvorpaa den var tilbleven, eller af andre Grunde var uforbindende for ham..... 523

Religionen (Forbrydelser mod).

En Tiltalt ved en Medtiltalts Forklaring, sine Udtalelser til dennes Hustru og den af et andet Vidne afgivne Forklaring anset overbevist om, for at udføre en Bestilling paa et Gravkors, at have i Forening med den Medtiltalte flyttet et Kors fra en anden Grav, men alene dømt for Overtrædelse af § 158, idet Korset, efter at Sagen var rejst, men paa en Tid, hvor det ikke var bevist, at den Medtiltalte havde faaet Kundskab om, at der var indledet Undersøgelse, af den Medskyldige var bragt tilbage, og det saaledes ikke var bevist, at der havde været Tilegnelsehensigt forbunden med Fjernelsen, samt da Ejeren af Korset havde frafaldet Tiltale for Overtrædelse af § 236..... 559

Renter.

Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest fastsat under eet uden særlig Godtgørelse for Renter..... 143

I et Tilfælde, hvor der ved et Udlæg for en rentebærende Fordring var gjort Udlæg for Fordringen med de til et bestemt Beløb opgjorte Renter indtil Udlæggets Dato, medens yderligere Renter vare

	Pag.
reserverede, antoges Udlæget tillige at omfatte de efter Udlæget paaløbne Renter	302
I et Tilfælde, hvor Erstatning fastsattes efter uvillige Mænds Skøn, og uden Indskrænkning til de før Sags Anlæg indtraadte Følger, tilkendtes Renter fra Klagens Dato.....	405
Res judicata.	
En Kreditor i et Svineslagteri anset beføjet til at appellere et over dette afsagt Konkursdekret, der var afsagt paa Begæring af andre Kreditorer	543
Retskrivere.	
Se under Tinglæsning	535
Retsstridighed.	
Ubeføjede offentlige Meddelelser om, at Arbejdet var nedlagt paa et Værksted, og kritiserende Arbejdsforholdene der, som fandtes egnede til at skade, anset retstridige	405
En Meddelelse i Socialdemokraten om, at Søndrings Sodavand tilvirkedes af uorganiserede strejkebrydende Arbejdere, anset retstridig og strafbar efter Strfl.s § 220, idet under Privatlivet var indbefattet, hvilke Arbejdere Firmaet benyttede, og hvorledes dets Forhold til Arbejderne var, og Meddelsen var egnet til at skade....	426
Rettens Pleje.	
En Højesterets sagfører mulkteret for Forhaling af en civil Sag, i hvilken han gav Møde som privat engageret.....	7
Bøde for usømmelig Skrivemaade idømt.....	100
Misbilliget af en færøsk Underret den af en Defensor brugte Form i hans Omtale af Dommerens Virksomhed.....	255
Misbilliget, at en Edfæstelse havde fundet Sted uden Iagttagelse af Forskrifterne i Frd. 13 Okt. 1819 § 1	287
En Sagfører mulkteret for Forhaling af en civil Sag.....	342, 344
Ophævelse af en af Kriminal- og Politiretten udtalt Misbilligelse af en befalet Sagførers Behandling af Sagen	354
Mulkt for usømmelig Skrivemaade anvendt for Hof- og Stadsretten og Højesteret.....	567
Udtalt, at en Undersøgelse, hvorunder to Personer havde været arresterede, kunde have været fremmet hurtigere fra Forhørsdommerens Side, og at Sagen ogsaa var forsinket ved, at den beskikkede Aktor havde haft Sagen i flere Maaneder, uden at fremme den, indtil den fratoges ham.....	590
Røveri og Trusler.	
En Tiltalt dømt for Forsøg paa Røveri overfor en Pige, idet hans Forklaring om kun at have slaaet hende for at straffe hende, fordi hun havde skældt ham ud, eller for at faa hende til at forlade Værelset, hvis Dør Tiltalte selv havde aflaaet, saavel som om kun at have forlangt Penge af hende »for Sjøv«, forkastedes	30

	Pag.
Tre tidligere for Røveri, Ejendomsindgreb eller Vold straffede Personer ansete overbeviste om i Forening at have foretaget et røve-risk Overfald paa en Arbejdsmand og herunder at have frataget ham 3 à 4 Kr., idet de af Arbejdsmanden og et Vidne afgivne beedigede Forklaringer bestemt tydede herpaa, og de tre Tiltalte havde afgivet indbyrdes modsigende og hverandre anklagende Forklaringer, under hvilke den ene indrømmede paa Gerningsstedet at have opsamlet og tilegnet sig Arbejdsmandens Penge, den anden at have kastet ham til Jorden og holdt paa ham, medens den ene tog Pengene og den tredje bøjede sig ned, og den tredje endelig havde afgivet en usandsynlig og de to andre anklagende Forklaring	128
En Tiltalt, som havde tilstaaet, at han paa en Køretur i en Droske med to medtiltalte og en 4de Person havde set den ene medtiltalte tage den 4de Person i Halsen og paa Opfordring selv havde trukket denne 4de Person tilbage i Drosken, da han raabte ud af denne paa Politi, men som havde nægtet at have set, at de to medtiltalte plyndrede ham for 30 Kr., og at have faaet Del deri, dømt for Røveri, da det maatte anses uantageligt, at han ikke havde set det passerede	275
En Tiltalt, som havde forlangt udleveret de Penge, en gammel Kone antoges i Besiddelse af, og derfor, da hun vægrede sig derved, havde slaaget løs paa hende med en tyk Stok, til hun besvimed, dømt efter § 243, jfr. § 46	517
I et Tilfælde, hvor en Pige havde været Genstand for usædelig Behandling fra sin Husbond, hvor denne Sag var ordnet i Minde-lighed blandt andet paa Vilkaar, at han fremtidig lod Pigen i Fred, hvor dette Vilkaar var misligholdt, og Pigen og hendes Forlovede endelig vare sigtede for Pengeafpresning overfor Husbonden ved at kræve en Pengeerstatning for ikke at foretage Anmeldelse, frifandtes begge, idet det ikke var udelukket, at Forslaget om Sagens Afgørelse ved Betaling af en Pengesum var udgaaet fra Husbonden, og idet det ikke kunde tilregnes de Tiltalte til Straf, at de under de derom førte Forhandlinger havde søgt Erstatningen forhøjet udover det oprindelig fra Husbonden tilbudte Beløb	380
En Person, som efter Anmodning af en frasepareret Hustru og mod Honorar af denne havde indfundet sig hos en Dame, til hvem den fraseparerede Mand havde staaet i Forhold, og inkvireret om et Forhold, der vilde udgøre en Forbrydelse fra hendes Side, ud-givende sig for en Udsending fra Politiet, dømt efter § 107, men ikke efter § 245	378

Sagesløs.

Loven af 11 Maj 1897 citeret som Hjemmel for Paatale af Over-trædelse af § 200 ..	3,	34
---	----	----

Sagførere.

Mulkt for Forhaling af en civil Sag anvendte ..	7, 342,	344
Om en Sagførerfuldmægtigs Ret til at overvære en Forligsmægling		

	Pag.
i en privat Politiretssag, hvor han ikke mødte som Sagfører for nogen af Parterne, se under Forlig	320
Statueret, at der ikke tilkom en til at berigtige et Ejendomskøb engageret Sagfører Salær, da han, sin Mandant uafvidende, havde ladet sig tilsige, og modtaget Salær af Sælgeren.....	481
Se under Rettens Pleje.....	255, 590

Salær.

Overformynderiet paa en Myndlings Vegne tilpligtet at betale Inkassationsaalær til den mod Overformynderiet optrædende Sagfører .	302
Antaget, at den Omstændighed, at en Sagfører, der for en Dame havde berigtiget et Ejendomskøb og derfor forlangt 1 pCt. af Købesummen, havde, uden sin Mandantindes Vidende, efter et ham før Handlens Afslutning givet Tilsagn, modtaget 800 Kr. af Sælgeren eller paa dennes Vegne, maatte medføre — selv bortset fra, at han ogsaa i øvrigt i flere Henseender ikke paa rette Maade havde varetaget sin Mandantindes Tarv ved den omspurgte Handel — at der intet Salær tilkom ham	481

Sammenstød af Forbrydelser.

§ 64 anvendt paa en Forbedringshusfange, som havde tilstaaet 32 Tyverier, begaaede førend han dømtes	160
§ 64 ikke anvendt i et Tilfælde, hvor en Kvinde, efter i første Instans at være dømt efter § 260, og medens denne Dom stod under Appel, paa ny forsaa sig og dømtes efter § 253	246
§ 64 anvendt.....	152, 251, 458, 659
En Tiltalt, der mod sin Benægtelse ansaaes overbevist om at have stukket Ild paa et af ham lejet Værelse for at indvinde Assurance for Løssøret, ikke tillige dømt for Assurancesvig, se under Brandstiftelse	260
En Kone, der dømtes for Tyveri af en Sparekassebog, tillige dømt efter § 275, jfr. § 268, for overfor Sparekassen, der ved Udbetalinger fordrede Kvittering fra Modtageren, at have kvitteret med opdigtet Navn, da hun udtog af Bogen.....	463
Strfl.s § 203 citeret i Konkurrence med § 210, se under Frihedsberøvelse	487
Straffelovens § 186, jfr. § 46, ikke citeret jævnsides med § 280 i et Tilfælde, hvor en Person, der havde voldtaget en gammel Kone og mishandlet hende, til hun besvimed, til sidst havde stukket Ild paa det straatækte Hus, hvori hun befandt sig	517
To Tiltalte, der to Gange forgæves havde forsøgt at udgive, og den tredje Gang haft Held til at udgive en Farthing for $\frac{1}{2}$ Lst, dømte efter § 251, uden at § 46 tillige citeredes.....	577

Sammenstød mellem Skibe.

I et Tilfælde, hvor en Skonnert var bleven paasejlet af en Dampers i Drogdens Sejløb, og et tysk Dampskib til omtrent samme Tid og Sted havde haft Kollision med et Sejlskib, antoges det bevist, at Kollisionen havde fundet Sted mellem disse to Skibe, saa

meget mere, som der ellers intet Sammenstød havde været til denne Tid og paa dette Sted. Da Damperen under denne Forudsætning havde erkendt sin Pligt til at bære Tabet, blev der tilkendt Ejeren af Skonnerten, som ikke havde ladet Skaden reparere, men havde afhændet denne, en Erstatning beregnet efter Differencen mellem, hvad han havde givet for den kort før Sammenstødet, og Salgssummen nu, og med Tillæg af nogle ved Kollisionen forårsagede Udlæg	147
Se under Søfartsforhold.....	617

Servitut.

En Retsskriver anset beføjet til at nægte at udslette en Servitut, der var lagt paa en Parcel uden Begrænsning i Tiden, i Henhold til en for Stifteren produceret Dødsattest, da der ikke derved var tilbragt en saadan Klarhed angaaende den lovlig stiftede Servituts Ophør, som Retsskriveren efter Forholdets Natur maatte være berettiget til at forlange tilvejebragt, forinden han skred til at udslette den af Pantebogen.....	535
--	-----

Sikkerhedsforanstaltninger.

Saadanne bestemte i Henhold til § 38	73
Saadanne bestemte overfor en sindssyg Neurastheniker, der havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, men som frifandtes i Henhold til § 38, se under Brandstiftelse.....	170
Saadanne anordnede overfor en Mand, der i en af Hallucinationer ledsaget Rus havde mishandlet sin Kone, men som frifandtes i Henhold til § 38. Se under Tilregnelighed.....	229

Sikkerhedsret.

Antaget, at en Sikkerhedsret i nogle Obligationer, som var tilbudt en Kreditor under en Arrestforretning og senere ydet, ikke bortfaldt, fordi Arrestforretningen bortfaldt ved Rekviriti senere indtrufne i Konkurs, da Obligationerne ej vare indbefattede under Arresten.....	87
--	----

Skadesløse Sagsomkostninger.

Disse paalagte en Rekvirent af en Udpantningsforretning, der delvis ophævedes.....	387
--	-----

Skatter og Afgifter.

Statueret, at det ved Forhandlingerne i Aarene 1863—66 mellem Finansministeriet, Københavns Magistrat og Havnevæsenet om Gammelholms Bebyggelse maatte anses at have været alle vedkommendes, navnlig ogsaa Magistratens Forudsætning, at Gaderne paa Gammelholm, naar Bebyggelsen var tilendebragt, af Kommunen skulde overtages som offentlige Gader, og at det ved senere i 1876 afsluttede Forhandlinger mellem Finansministeriet, Inden-

rigsministeriet og Magistraten var paa en for Kommunen bindende Maade fastslaaet, at hele Gammelholms Gadeparti, derunder udtrykkelig indbefattet Arealet langs Bolværket i Havnegade mellem dette og Gadens Kørebane, inden en vis Frist skulde brolægges og samtidig overtages af Kommunen som offentligt. Som Følge heraf antaget, at der ikke kunde paalægges hverken Finansministeriet eller Havnevæsenet som Ejer af det omhandlede Areal at betale Kjøbenhavns Kommune enten Brolægningskat eller Refusion af Renholdelsesudgifter af samme. Magistratens subsidiære Paastand om, at der ifølge to i Aarene 1865 og 1866 mellem Finansministeriet og Havnevæsenet indgaaede Overenskomster skulde paahvile Havnevæsenet en Pligt til at betale Brolægningskat og Refusion, ligeledes forkastet, da de paagældende Overenskomster efter det oplyste ikke skulde have Virkning ud over den Tid, i hvilken Finansministeriet var raadigt over det paagældende Areal.	7
Lov af 17 Maj 1873 fortolket derhen, at de militæres Tjenesteindtægt først vilde være at nedsætte efter de almindelige Regler, derunder Lov 19 Februar 1861 § 11, og at af den saaledes fremkomne skattepligtige Indtægt Skatteprocenten vilde være at ansætte med 2 pCt.	444

Skifte.

Udlæg gjorde i en Arvings Arvekrav stadfæstede, da saadanne Udlæg ikke kunde forstyrre Behandlingen af Arveladerens Bo, hvilket behandlede efter Skiftelovens Kap. 3, se under Udlæg.	204
Afgørelse af en Tvist om den Rækkefølge, i hvilken et Lønkrav skulde fyldestgøres i Mælkeforsyningen Pasteurs Konkursbo, se under Pant	490
Fortolkning af et Testament, hvis Bestemmelse om nogle Legater ikke kunde opfyldes uden at angribe en Arvingerne tillagt fast Ejendom, se under Testament	655
Se under Testament	468
Stadfæstelse af et i Henhold til Konkurslovens § 42 afsagt Konkursdekret.	651

Skøn.

Erstatning fastsat efter uvillige Mænds Skøn, men uden Indskrænkning til de før Sags Anlæg indtrufne Følger	405
---	-----

Skønsmand.

Om deres Gebyrer og Befordringsgodtgørelse se under Sportelvæsenet.	337
---	-----

Solidariske Forhold.

To Personer, som i Forening havde solgt en dem tilhørende Ejendom, antagne at have paataget sig en solidarisk Pligt til at give rent Skøde, se under Vanhjemmel	191
Se under Gældsbreve	376

Sportelvæsenet.

To Mænd, der havde fungeret som Skønsmænd, ikke tillagt dobbelt Gebyr for Forretningen, da der til denne, som angik et Tørveskær, ikke udkrævedes en saadan særlig Sagkundskab, som omhandles i Sportelreglementet af 22de Marts 1814 § 148, 4de Stk. Tillagt dem, der i Medfør af § 150 havde Krav paa fri Befordring, Godtgørelse for Jernbanebilletten og Befordringsgodtgørelse efter Vognmandstakst fra deres Bolig til Jernbanestationen, uanset at denne Vej var tilbagelagt paa deres Fod	337
---	-----

Stadepenge.

Se under Markedsvæsenet	686
-----------------------------------	-----

Stadfæstelsesdomme 674

Domsakt anset uforuden ved Appel til Stadfæstelse	434
---	-----

Status.

En Fallent, som havde drevet Købmandsforretning i en Provinsby, dømt for enten at undlade at opføre Status eller at undlade at indføre denne i sine autoriserede Bøger efter § 262, jfr. Konkurslovens § 148.	52
---	----

Strafart.

En 30aarig Kvinde for 4de Gang begaaet Tyveri dømt til Tugthusarbejde	174
---	-----

Straffens Forvandling.

Se under Konvertering	354
Strfl.s § 23 anvendt	521

Straffrihedsgrunde.

En Person, som havde deltaget i ulovligt Fiskeri og under en offentlig Sag givet en bevidst urigtig Forklaring herom, efter at have faaet Tilkendegivelse om, at han ikke vilde blive tiltalt, fri-funden i Henhold til § 147, 1ste Led, se under Mened	641
---	-----

Strafnedsættelsesgrunde.

§ 60 ikke anvendt paa en Forbedringshusfange, som frivillig havde tilstaaet 32 Tyverier, begaaede førend han dømtes	160
Strfl.s § 60, 2det Stk., anvendt	251

Strafophørsgrunde.

En Tiltalt, som havde været arresteret $\frac{1}{2}$ Aar for Falsk, og som dømtes for Bedrageri for et andet Forhold efter § 257, ikke idømt Straf, men udtalt at den udstaaede Arrest i Medfør af § 58 kunde træde i Stedet for Straf	590
--	-----

Strandingsvæsenet.

Frifindelse for Tilegnelse af nogle fra Stranden opdrevne Tømmerstumper, da der ingen Oplysning forelaa om Værdien 521

Stævning.

Annulation af et Overskøn, fordi Underskønsmændene ej havde været stævned. Se under Syn og Skøn 118

En Ordenssag afvist, fordi Varslet ikke var udløbet før Højesteretsaarets Begyndelse 444

En Højesteretsstævning i en anteciperet Sag afvist, se under Afvisning 703

Se under Politisagers Behandling 5

Summa appellabilis.

Bevilling meddelt til Paakendelse for Højesteret af en Sag, hvorunder en Tiltalt var dømt til en Bøde for Overtrædelse af Brandpolitiloven 139

En Sag afvist som manglende summa 506

Sundhedsvæsenet.

En Dampmøller, som af Kriminalretten var dømt for ikke at have efterkommet et i Henhold til § 26 i Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn meddelt Tilhold om at afhjælpe en fra Møllens Skorsten hidrørende Røgulempe og tilpligtet under en daglig Mulkt at efterkomme Tilholdet, frifunden, da de af ham efter Dommens Afsigelse foretagne Foranstaltninger maatte antages i det væsentlige at have raadet Bod paa Ulempen, og da det efter Omstændighederne ikke skønnedes at burde tilregnes ham til Straf, at de tidligere Skridt til Tilholdets Efterkommelse havde vist sig utilstrækkelige, idet han maatte have anset sig beføjet til at prøve sig frem 322

Fortolkning af Sundhedsvedtægten af 15 Juni 1886 § 37, 2det Stk., om at der fra »Udsalgssteder for fersk Kød« ikke maa finde Udsalg Sted af andre Varer end »dette«. Førstnævnte Udtryk i denne Forbindelse fortolket som de i § 37, 1ste Stk., omhandlede paa en særegen Maade indrettede Udsalgssteder, nemlig offentlige Slagtehusse og de af Sundhedskommissionen tilladte private Udsalg, og statueret at der ved det »ferske Kød«, som fra saadanne Udsalgssteder ikke maatte forhandles sammen med andre Varer, maatte forstaas alt fersk Kød, ikke alene det i § 37, 1ste Stk., omhandlede ferske Kød af visse Dyr. En Slagter derfor frifunden, for at have forhandlet slagtede Gæs sammen med Oksekød m. m. 580

Syn og Skøn.

I et Tilfælde, hvor et af Kriminal- og Politirettens Civilkamre, der havde udmeldt fire Overskønsmænd til Brug under en andet Steds verserende Patentsag, havde erklæret sig inkompetent til at paa-kende en Indsigelse, der gik ud paa, at Underskønsmændene ikke havde været tilsagte til at overvære Overskønnet, statueredes det,

	Pag.
at den fremsatte Indsigelse henhørte under Afgørelse af Civilkamret som den udmeldende Ret, og i Henhold til en under denne Forudsætning meddelt Bevilling til at paakende Sagen a prima instantia antoges det endvidere, at det fulgte af Lovgivningens Grundsætninger, at Underskønsmændene burde have været tilsagte, hvorfor Overskønnet annulleredes. Derimod formentes den af Overskønsmændene saaledes begaaede processuelle Fejl ej at gøre dem inhabile til at deltage i det nye Overskøn, og den af den ene Part fremsatte Paastand om Udmeldelse af andre Overskønsmænd toges derfor ikke til Følge	118
Et udmeldt Skøns Udsagn om et Skibs Værdi før Sammenstødet med et andet Skib tilsidesat af Sø- og Handelsretten under Hensyn til, at Skibet kort før Sammenstødet var erhvervet for et mindre Beløb	147

Sædeligheden, Forbrydelser mod.

En Tiltalt, som var Epileptiker og i beruset Tilstand havde gjort sig skyldig i Voldtægt, frifunden for Straf, hvorimod det bestemtes, at der vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham, se under Tilregnelighed	78
En Husbond dømt efter § 168, jfr. § 173, disse §§ sammenholdte med § 46, for med Magt at have forsøgt at skaffe sig Samleje med sin 11aarige Barnepige, hvilket dog ikke lykkedes ham, idet Sæden afgik fra ham forinden. Samme Tiltalte, der efter Pigens fyldte 12te Aar et Par Gange tidlig om Morgenen havde skaffet sig Adgang til det Værelse, hvor hun laa i Sengen, og følt paa hendes Kønsele samt anmodet hende om Samleje, men havde afstaaet fra sit Forehavende, da Pigen afslog det og sprang ud af Sengen, herfor anset med Straf efter § 176, jfr. § 174	25
En Karl mod sin Benægtelse anset overbevist om at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt	122
En Person, som en Morgen havde indfundet sig hos en Kone, der laa i samme Værelse som sine Børn paa 6 Aar og derunder, medens der i Værelset ved Siden af laa ældre Børn, og efter at have siddet nogen Tid i Samtale ved Fodenden, pludselig havde kastet sig op i Sengen og forsøgt at skaffe sig Samleje med hende, idet han knugede hende ned med sin Overkrop, medens hun søgte at skubbe sin Underkrop fra ham, og gjorde den Modstand, hun kunde, uden dog at skrike eller kalde til Hjælp, hvorpaa Tiltalte tumlede med hende, til Sæden gik fra ham paa Kønens Benklæder, dømt efter § 168, jfr. § 46	493
En Tiltalt dømt for Voldtægt af en 76aarig Kone, der maatte forudsættes uberygtet, efter § 168, 1ste Stk.	517
En Tjenestekarl dømt for Forsøg paa Voldtægt	699
En Tiltalt dømt efter § 185 for at have fremvist sit Lem for spadserende Damer. Samme dømt efter § 176, jfr. § 168, for ved Nattetid at have kastet sig over to Kvinder paa en uterlig Maade, men § 39 citeret, da han havde været stærkt beruset, paastod intet at mindes af det passerede, og han efter Distriktslægens og Sundhedskolle-	

	Pag.
giets Udtalelse maatte anses for et svagt begavet og af Drik svækket Individ, hvorfor Sundhedskollegiet havde henstillet, om han kunde betragtes som utilregnelig	389
En Tjenestekarl dømt efter § 176, jfr. til Dels § 173, for Uterlighed overfor sin Madmoders Datter før og under Pigens 12te Aar, og efter § 185 for at have haft Samleje med Madmoderen i Pigens Overværelse	609
To Personer, som efter Modtagelsen af et Entholdelsesdekret vare flyttede sammen, men boede hver i sit Værelse og sov hver i sin Seng, frifundne for Overtrædelse af § 178, da de havde benægtet at have haft legemlig Omgang med hinanden, og intet var oplyst, som gav Anledning til at forkaste denne Forklaring	315
Strfl.s § 184 anvendt	636
En for uterligt Forhold (Exhibition) oftere straffet Person paa ny dømt for samme Forbrydelse efter § 185	40
Strfl.s § 185 anvendt paa en Person, som havde blottet sig paa uterlig Maade for nogle Damer	309
To Tiltalte dømte for Overtrædelse af § 185 for at have haft Samleje i Overværelse af et 7aarigt Barn	448
En Mand dømt efter § 185 for Usædelighed med Drengene	461
En Neger dømt efter D. L. 6—13—15 til Baal og Brand for Omgængelse mod Naturen med et Æsel	361

Søfartsforhold.

I et Tilfælde, hvor en Styrmand af Sø- og Handelsretten var dømt efter Sølovens § 306 for paa Dampskibet Siams Rejse gennem det røde Hav ingen Forsigtighedsregler at have truffet i den $\frac{1}{4}$ à $\frac{1}{2}$ Time, som gik forud for Skibets Grundstødning, uagtet han i den Retning, hvori Skibet sejlede, havde set en graa Stribe, der efter Dommens Antagelse senere havde vist sig at være Land, frifandtes Styrmanden af Højesteret, da Striben efter det oplyste maatte antages at have været en Sky eller Taagebanke, og en af Styrmanden bag Skyen observeret Bjergspids i Land ej heller kunde antages at have været egnet til hos ham at vække særlig Mistanke om, at Skibet var for nær ved Land	617
Se under Søloven	47
Se under Sammenstød	147

Søloven.

En Besætning af Fyrbødere, der havde vægret sig ved at gaa i Arbejde paa et Dampskib, fordi en af dem ikke var Medlem af Fagforeningen, dømt efter Sølovens § 303 og paalagt at udrede Erstatning i Henhold til Sølovens § 120 for Skibets Ophold	47
Se under Søfartsforhold	617

Testament.

I et Tilfælde, hvor et Testament havde tillagt en Arving 20000 Kr., og en senere Kodiciel bestemte, at den denne Arving tillagte Lod af 2000 Kr. skulde forhøjes til 6000 Kr., og hvor der altsaafore-	
--	--

laa en Modsigelse mellem Udtalelsen om, at den oprindelige Lod skulde forhøjes, og Udtalelsen om, at Lodden skulde sættes til 6000 Kr., statueredes det, at medens sidstnævnte Udtalelse kunde forklares ved Koncipistens urigtige Forestilling om den oprindelige Lods Størrelse, kunde den førstnævnte Udtalelse om, at den oprindelige Lod skulde forhøjes, kun forklares som et Udtryk for Testatrix Villie om, at der, foruden det Arvingerne allerede tillagte Beløb, skulde gives ham et Tillæg. Da imidlertid de i Kodiccillen anførte Summer ikke gav tilstrækkelig Sikkerhed for, at Forhøjelsen havde været bestemt til 4000 Kr., kendtes Arvingen kun berettiget til 20000 Kr.	468
I et Tilfælde, hvor en Testator i sit Testament havde tillagt sine Arvinger en fast Ejendom og senere i en Kodiciel anordnet med Hensyn til Pengeformuen, at deraf skulde 3000 Kr. gives til Legatarer, men hvor det under Skiftet viste sig, at Legaterne ej kunde udredes, uden at angribe den faste Ejendom, statueredes det, at der manglede Føje til at antage, at Legaterne kun vare tillagte, for saa vidt de kunde udredes forlods af de kontante Midler og, hvad der udkom af Boets øvrige Ejendele, bortset fra den faste Ejendom, og for saa vidt det derpaa i Kodiccillen hed, at der med den øvrige Formuemasse skulde forholdes efter Testamentet, kunde det navnlig ikke antages, at Legaterne ikke skulde kunne tages af den faste Ejendoms Udbytte eller Salgssum	655

Tilhold.

En Tiltalt frifunden for ikke at have efterkommet et Paalæg fra Sundhedskommissionen, se under Sundhedsvæsenet	322
To Tiltalte frifundne for Overtrædelse af et Entholdelsesdekret, se under Sædeligheden	315
Da det var uoplyst, om en Udlænding, som i 32 Aar havde opholdt sig her i Landet, ved 5 Aars Ophold i samme Kommune forinden 1 Januar 1892 havde erhvervet Forsørgelsesret her, afsagdes Kendelse om Erhvervelse af Oplysninger i saa Henseende i Anledning af en Sag om Overtrædelse af et i Henhold til Fremmedlovens § 2 givet Tilhold	324
Samme dømt for Overtrædelse af Tilholdet, da det efter de skaffede Oplysninger ikke kunde antages, at Tiltalte havde erhvervet Forsørgelsesret før 1 Januar 1892	447

Tilregnelighed.

En Karl, der paa Landevejen efter Nydelse af Spiritus havde gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt og fuldbyrdet Voldtægt overfor 3 polske Piger, frifunden for Straf, hvorimod det statueredes, at der vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham. Vedkommende Distriktslæge havde udtalt, at han ved den omhandlede Lejlighed havde været i en saadan Tilstand, nærmest en abnorm Tilstand paa epileptisk Grundlag og fremkaldt ved Nydelse af Alkohol, at han ikke blot, som af Tiltalte gjort gældende, ikke havde bevaret nogen Erindring om det passerede,

	Pag.
men ogsaa været uden Bevidsthed. Denne Udtalelse var tiltraadt af Sundhedskollegiet med Tilføjende, at Tiltalte var et Individ med sygelig Disposition, der medførte, at han paavirkedes abnormt af Alkohol, saa at han derved let bragtes i en Tilstand, i hvilken han var uden Bevidsthed om, hvad han foretog sig, og maatte anses farlig for sine Omgivelser. Tiltalte havde endelig i Arresten haft et Anfald af epileptisk Natur	73
En Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, for at komme bort fra en Arbejdsanstalt, frifunden i Henhold til § 38 som afsindig, da han efter Lægeerklæringerne var en sindssyg Neurastheniker, hvis Sygdom viste sig i, at han ikke kunde taale at arbejde, og paa Grund af sin Sygdom reagerede abnormt mod, hvad han ikke kunde taale.	170
En Tiltalt, som i beruset Tilstand havde mishandlet sin Kone, og hvis Rus maatte antages at være ledsaget af Hørelsehallucinationer, der efter Distriktslægens Udsagn gjorde ham utilregnelig, medens Sundhedskollegiet havde henstillet, om han, der i Gerningens Øjeblik syntes at have handlet med Bevidsthed, og bagefter ikke havde været uden Erindring om det passerede, kunde betegnes som helt eller delvis utilregnelig, frifunden efter § 38, men udtalt, at der vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham	229
I et Tilfælde, hvor Sundhedskollegiet havde udtalt, at en Person, som i beruset Tilstand havde dræbt sin Svoger, hørte til de Mennesker, hvis Hjerne jævnlig paavirkedes abnormt af Spiritus, at dette havde været Tilfældet, da han begik Forbrydelsen, og at han derfor havde begaaet denne i en Tilstand, der i alt Fald nærmede sig Mangel paa Bevidsthed i Gerningens Øjeblik, udtalte Højesteret, at efter de foreliggende Oplysninger om de faktiske Omstændigheder ved Tiltaltes Forbrydelse, navnlig hans Forhold under og straks efter dens Udførelse, fandtes det ikke paa Grundlag af fornævnte Skøn at kunne statueres, at Tiltalte havde manglet al Bevidsthed i Gerningens Øjeblik, saa meget mindre, som den Erklæring fra vedkommende Overlæge, hvorpaa Kollegiet havde baseret sit Skøn, til Dels havde bygget paa Antagelser, hvis Rigtighed ikke fandtes tilstrækkelig beviste. Tiltalte derfor dømt efter § 188, jfr. § 39	62
En Tiltalt, som havde affyret 3 à 4 Revolverskud mod en Pige, dømt efter § 186, jfr. §§ 46 og 39. Af vedkommende Overlæge var udtalt, at Tiltalte, der nu intet vilde mindes om det passerede, ikke i Gerningens Øjeblik kunde antages at have været uden Bevidsthed, at hans paastaaede Amnesi ikke kunde antages ægte, og at han vel ikke var sindssyg, men led af Hysteri, beroende paa arveligt, degenerativt Anlæg, hvilket i Forbindelse med hans ved hans Kærlighedsforhold til Pigen fremkaldte Sindsbevægelser havde medført, at hans Selvbeherskelse var kommen til kort	65
En Pige, der under Fødslen havde kvalt sit Barn, dømt efter § 192, men taget Hensyn til § 39, da det ikke kunde anses udelukket, at en Fødslen indledende Besvimelse endnu under Drabshand-	

	Pag.
lingerne havde udøvet sin Indflydelse paa hendes Sindstilstand, se under Drab	97
Strfl.s § 39 anvendt paa en Person, der i stærk beruset Tilstand havde paa uterlig Maade kastet sig over to Kvinder, idet han efter Distriktslægens og Sundhedskollegiets Erklæring maatte anses for et svagt begavet, af Drik svækket Individ, hvorfor Kollegiet havde henstillet, om han kunde betragtes som utilregnelig	389
Strfl.s § 39 anvendt paa en Person, som havde begaaet Tyveri, og om hvem vedkommende Overlæge havde udtalt, at han var et i intellektuel og moralsk Henseende svagt Individ, men ej kunde antages helt at have manglet Erkendelse af sin Forbrydelses Betydning.....	689
En for uterligt Forhold (Exhibition) mange Gange straffet Person, om hvem en Hospitaloverlæge efter stedfunden Observation havde erklæret, at han ikke i almindelig Forstand var sindssyg, men at han var Neuropath og frembød utvivlsomme hysteriske Tegn, samt at han mulig ogsaa var Epileptiker, og som saadan kunde have handlet i en Tilstand af Automatisme, hvad dog adskilligt talte imod, dømt efter § 185, idet der ikke var tilstrækkelige Holdepunkter for ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at han ved den paagældende Lejlighed havde befundet sig i den ommeldte automatiske Tilstand, og Sagens øvrige Omstændigheder ikke gav Føje til at frakende Tiltalte helt eller delvis Tilregnelighed i Gerningsøjeblikket	40
En Vagabond, som havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, dømt som fuldt tilregnelig. Af vedkommende Overlæge var udtalt, at Tiltalte ikke var sindssyg, men en ved tidligere Sindssygdom og Drikfældighed aandelig svækket, moralsk afstumpet Person, under Paaavirkning af Spiritus tilbøjelig til Uovligheder, udsprungne af øjeblikkelige Indskydelser, som han ikke kan modstaa, hvorhos det udtaltes, at Tiltalte havde handlet i beruset Tilstand og havde fuldstændig Erindring om det passerede i de første Dage, trods sin omtaagede Tilstand, en truende delirium tremens. Til denne Erklæring havde Sundhedskollegiet sluttet sig med Bemærkning, at Tiltalte havde handlet med Bevidsthed og under Paaavirkning af Alkohol, efter umotiverede og uklare Indskydelser, men at det ikke var godtgjort, at disse vare uimodstaaelige.....	582
Spørgsmaal herom afgjort.....	102, 115

Tilstaaelse.

En Kvinde, som havde tilstaaet at have gjort sig skyldig i Tyveri eller lignende Forhold med Hensyn til forskelligt i hendes Besiddelse fundet Vasketøj og nogle en Landligger tilhørende Effekter, frifunden, da hun straks efter at være løsladt, havde tilbagekaldt Tilstaaelsen, da denne var lidet detailleret, Identiteten af Kosterne ikke fuldt bevist, og Tilstaaelsen omfattede Ting, med Hensyn til hvilke hun ikke havde gjort sig skyldig i noget ulovligt.....	164
En Kvinde, der havde modtaget Laanesedler paa stjaalne Koster og var sigtet for, da hun indløste dem, at have haft Formodning	

om, at de vare stjaalne, samt havde oprindelig afgivet en Forklaring, der tydede paa, at hun havde Mistanke i saa Henseende, frifunden, da hun senere havde fastholdt at have stolet paa, at Kosterne ikke vare stjaalne	541
--	-----

Tinglæsningsvæsenet.

En Retsskriver anset beføjet til at nægte at udslette en Servitut i Henhold til en for Stifteren produceret Dødsattest, da der ikke derved var tilvejebragt Klarhed over Servitutens Ophør, se under Servitut	535
---	-----

Tjenesteforhold.

En Inspektørs Fordring om for sin tilgodehavende Løn at erholde Fyldestgørelse i Mælkeforsyningen Pasteurs Konkursbo i forskelligt Løssøre forud for nogle Panthavere, forkastet, da Mælkeforsyningen maatte anses for fabrikmæssig drevet, og den skete Pantsætning af Maskiner, Inventarium og Materiel under denne Forudsætning havde Hjemmel i Konkurslovens § 153, samt da de omprocederede Løssøregenstande henhørte under de angivne Kategorier, se under Pant.	490
En Person, der var antagen som Medhjælper hos en Instrumentmager, saaledes at der garanteredes ham en aarlig Løn af 2000 Kr., men bortvistes efter $\frac{1}{2}$ Aars Forløb, fordi han viste sig ganske ubrugelig, tillagt $\frac{1}{2}$ Aars Løn med 1000 Kr.	676

Tort.

Erstatning herfor paalagt en vestindisk Underdommer, som ved en Arrestkendelses Afsigelse havde ladet det mangle paa fornøden Omsigt	70
--	----

Transport.

Antaget bevist, at en afdød Overretsprokurator, der paa en Tvangsauktion havde faaet Transport paa en Obligation, havde indkøbt den for en Overretssagførers Regning og med Ret for denne til at oppebære Provenuet af samme efter Fradrag af de Beløb, der efterhaanden herfor ydedes ham som Forskud. Som Følge heraf, og da en af Overretsprokuratorens Bo fremsat Paastand om, at det havde staaet afdøde frit, saalænge han havde Transport paa Obligationen, uden Hensyn til Overretssagføreren at forringe den for Obligationen stillede Sikkerhed var ganske uden Støtte i det foreliggende og uforenelig med den Ret over Obligationen, som efter det anførte tilkom Overretssagføreren, havde afdøde savnet Føje til uden hans Samtykke og til hans Skade, samt i egen Interesse at meddele Obligationen en Paategning om, at der forud for samme indsattes Prioriteter til Beløb 265,000 Kr., hvorved Sikkerheden forringedes saaledes, at Prioriteten, da Pantet solgtes ved Tvangsauktion, ikke blev dækket, medens saadant maatte antages ellers at ville være opnaaet. Overretsprokuratorens Bo derfor tilpligtet at tilsvare Overretssagføreren den herved forspildte Dækning.	670
--	-----

Tyendeforhold.

Ikke antaget, at der forelaa et Værksleje i et Tilfælde, hvor to Blikkenslagersvende havde akkorderet med en Mester om at ud- føre et vist Antal Oliebeholdere for en vis Betaling pr. Stk., se under Arbejdsforhold	244
Se under Tjenesteforhold	490

Tyveri.

En Tiltalt, som havde tilegnet sig Fugleæg fra en i Privatmands Eje værende Holm i Limfjorden, der frededes som Rugeplads for vilde Fugle, frifunden, da Æggene ikke kunde siges at være i Grundejerens Besiddelse	335
En Kvinde, som havde afgivet Tilstaaelse om at have gjort sig skyldig i Tyveri og Overtrædelse af Strfl.s § 248, frifunden, da hun, straks efter at være løsladt, havde tilbagekaldt Tilstaaelsen, da denne var lidet detailleret, Identiteten af Kosterne ikke fuldt oplyst, og Tilstaaelsen omfattede Ting, med Hensyn til hvilke hun i alt Fald ikke havde gjort sig skyldig i noget ulovligt	164
En Person mellem 15 og 18 Aar dømt efter § 228, jfr. §§ 37 og 21, for Tyveri af Øl, Spiritus, Tobak m. m. til Værdi 2.20	58
En Person, som i den halve Time, i Løbet af hvilken et Tyveri var begaaet, havde indfundet sig ved Køkkentrappen til Gernings- stedet for at kollektare, som var funden i Besiddelse af en Laane- seddel paa det stjaalne, som var genkendt af Pantelaaneren paa det Kontor, hvor Kosterne straks efter Tyveriets Udførelse vare pantsatte, og som tidligere var dømt for Tyveri under ganske lig- nende Omstændigheder, dømt som Gerningsmand til fornævnte Tyveri	106
En Person, som havde sat sig i Besiddelse af en paa en Trappe- gang staaende Barnevogn, men sluppet den, efter at have trukket den ca. 6 Alen henad Gangen, dømt for fuldbyrdet Tyveri	114
En Tiltalt dømt efter § 228, for i flere Gange at have stjaalet Mælk til Værdi ialt 50 Øre fra Spande, henstillede ved Landevejen til Afhentning af et Andelsmejeri	136
En Forbedringshusfange, som havde af egen Drift tilstaaet 32 Tyve- rier, begaaede forinden han dømtes 1ste, 2den eller 3dje Gang, idømt en Tillægsstraf efter § 64, uden at § 60 anvendtes	160
Tyveri fra en Kælder ved at række Haanden gennem Vinduet, alene tilregnet som simpelt	174
I et Tilfælde, hvor en Rude til en Skræddermesters Forretningslokale ud til en Gaard var funden ituslaaet, og en Kasse henstillet under Vinduet, saaledes at man, ved at stikke Armen igennem, havde kunnet tage de der beroende Klæder, blev en for Tyveri og Forsøg paa Tyveri under lignende Omstændigheder tidligere straffet Person, som straks efter den ved Rudens Ituslagning fremkaldte Larm blev antruffen paa Gaden udenfor Huset, dømt for Forsøg paa simpelt Tyveri, da han, som først havde benægtet at have været i vedkommende Gaard, og derpaa at have ituslaaet Ruden, havde maattet indrømme dette Faktum og givet en usandsynlig	

	Pag.
Forklaring om sin Hensigt dermed. Tiltalte alene dømt for Forsøg paa simpelt Tyveri, da Klædningsstykkerne laa saaledes, at han havde kunnet tage dem gennem Vinduet	222
En Tiltalt efter egen Tilstaaelse dømt for at have deltaget i et Hønsetyveri, og en Medtiltalt, der havde været til Stede under Tyveriet, deltaget i Fortæringen, og hvis Paastand om at være uvidende om, at førstnævnte Tiltalte ikke havde Lov til at tage Hønsene, forkastedes, dømt efter § 47, 2det Stk.	384
En Kvinde dømt for at have stjaalet en Sparekassebog efter § 228, og tillige dømt efter § 275, jfr. § 268, for overfor Sparekassen at have kvitteret med et opdigtet Navn, da hun hævdede paa Bogen. Tyveri af en Trælaage til Værdi 2 Kr. henført under § 228	463 521
Et Fruentimmer straffet for Butikstyverier og for at have aftalt saadanne til Udførelse i Fællesskab med en anden Kvinde, der udførte dem alene, efter § 228, jfr. tildels § 54	541
En tidligere for Tyveri straffet Person, som var bleven bortvist fra en Gaard, mod sin Benægtelse anset overbevist om at have løst en i Gaardens Kostald staaende Hund, da flere Vidner havde forklaret, at Hunden, da Karlen bortvistes, var bunden, og Muligheden for, at den ved egen Hjælp skulde være bleven fri og kommen ud, maatte forkastes, og Tiltalte endelig kort efter Udvisningen var set i Gaardens Nærhed i Følge med Hunden, uden at kunne gøre fyldestgørende Rede for, hvad han i Mellemtiden, der var lang nok til, at han kunde have været inde i Kostalden og løst Hunden, havde foretaget sig. Tiltalte herefter antaget at have sat sig i Besiddelse af Hunden, i Følge med hvilken han Dagen efter blev anholdt, i tyvagtig Hensigt, hvad der bestyrkedes ved hans Udtalelser til den Betjent, som anholdt ham	537
En tidligere oftere for Tyveri straffet Person, som var funden i Besiddelse af et større Pengebeløb, der var stjaalet hos en Marskandiser, dømt i Overensstemmelse med sin oprindelige, ganske vist senere tilbagekaldte Tilstaaelse som Hovedmand til dette Tyveri. En medtiltalt, som havde forklaret, at det var meget muligt, at han havde foreslaaet førstnævnte Tiltalte Tyveriet, men at han ikke mindedes det, og som, medens førstnævnte udførte Tyveriet, efterkom et Tegn fra ham om at blive staaende i Døren og holde sig rolig, og som endelig havde sagt »Kom saa« til førstnævnte Tiltalte, da denne var færdig med at stjæle, ikke dømt for Tyveri, da han ikke havde erkendt, at Tyveriet blev begaaet efter fælles Aftale, men dømt for Hæleri for at have deltaget i Forbruget af Kosterne. En tredje tiltalt dømt for Hæleri	547
En tidligere for Ejendomsindgreb flere Gange straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset overbevist om at have stjaalet en Cykle, og da det in continenti paataltes af Ejermannden, at have kastet Cyklen fra sig og skjult sig i en Gaard i Nærheden, hvor han grebes, i Færd med at springe over Plankeværket. Det var oplyst, at Ejermannden havde genkendt ham som den Mand, der trak med Cyklen; en anden Person havde forklaret, at Tiltalte lignede denne Person, en 3dje og 4de Person, at han lignede den Person,	

	Pag.
som var bleven forfulgt ind i Gaarden, og en 5te Person, at han lignede en Person, som i Gaarden skjulte sig for Forfølgerne . .	649
En Tiltalt, som havde stjaalet 14 Cycler, dømt efter § 228 og tillige for Falsk, se herunder	659
En tidligere oftere for Tyveri straffet Person, som en Søndag blev antruffen i en under Opførelse værende Bygning med nogle Blyrør indpakkede i Papir, som han derpaa, da han blev overrasket, lagde fra sig i Vinduet, dømt for at have stjaalet bemeldte til Bygningen hørende Rør	679
En tidligere for Ur-Tyveri fra en beruset Person straffet Tiltalt, som blev antruffen i Besiddelse af en Kæde og Medaillon i Selskab med en anden Person, som forsøgte at pantsætte det dertil hørende Ur, og havde paastaet at have fundet Kæden og Medaillon i sin Lomme. da han vaagnede jefter en Rus paa Gaden, dømt i Overensstemmelse med den af denne Person givne Forklaring som Medgerningsmand til det af denne fra en beruset Mand Natten i Forvejen begaaede Tyveri af Ur, Kæde og Medaillon, da han maatte antages at have været sammen med denne anden Person det meste af Natten	689
En Person, der tidligere var dømt for Lommetyverier paa Sporvognsholdepladsen paa Raadhuspladsen og som havde tilstaaet flere Gange en Aften at have boret sig ind i den paa Sporvognen der ventende Mængde og ført sin Haand hen mod Lommer bag paa Damers Kjoler, dømt for Forsøg paa Tyveri, uanset sin Forklaring om at have villet handle saaledes i uterlig Hensigt	692
Se under Ran	454
Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt 1, 3, 17, 51, 58, 108, 132, 152, 169, 200, 214, 271, 277, 281, 283, 287, 327, 354, 359, 360, 428, 453, 458, 488, 527, 588, 600,	704
Tyveri (groft).	
En for Indbrud tidligere straffet Person, som en Nat fandtes paa Trappegangen til en Ejendom, simulerende at sove, uden at kunne oplyse noget lovligt Ærinde samme Steds, antaget at være Gerningsmanden til et umiddelbart i Forvejen forsøgt Indbrud i Ejendommen	102
To til Lersøbøllernes Bande henhørende Personer dømte for forskellige simple og grove Tyverier, Forsøg herpaa og Hæleri	153
Tyveri fra et Hus, hvortil Tiltalte havde skaffet sig Adgang gennem en for Høns og Grise bestemt, 1 Alen høj og 1¼ Alen bred Laage, straffet som groft	218
En tidligere for Indbrud straffet Person, som havde erkendt at have været sammen med Gerningsmanden til et Indbrud umiddelbart før og efter dettes Udførelse, og at have modtaget Koster af denne, vidende om, at de vare stjaalne, og som oprindeligt havde tilstaaet sig skyldig i Delagtighed i dette Tyveris Udførelse, men senere tilbagekaldt sin Tilstaaelse, dømt i Overensstemmelse med sin oprindelige, med Medarrestantens Forklaring stemmende Tilstaaelse. Ligeledes dømt som Deltager i et andet Indbrud i Overensstemmelse med sin oprindelige, senere tilbagekaldte Forklaring	472

	Pag.
En Tiltalt, som havde stjålet Penge, efter at have gjort Indbrud i den Hensigt at tilvende sig Fødevarer, dømt for groft Tyveri	588
Straf herfor endvidere idømt 1, 3, 16, 17, 152, 174, 200, 269, 282, 354,	527
Tyveri (Grænsetilfælde mellem simpelt og groft).	
Tyveri udført ved at række Haanden gennem et aabent Vindu straffet som simpelt	174, 283
Se endvidere	222
En Dreng, som havde gjort Indbrud i et Pakhus to Gange for at tage Duer, men første Gang var gaaet ud fra, da han steg ind, at Duerne vare herreløse, hvad han dog, førend han tog dem, blev klar paa, at de ej vare, dømt efter §§ 228 og 229 Nr. 4	487
Tyveri efter § 233.	
Straf herfor idømt	258
Tyveri efter § 235.	
Tilegnelse af nogle Brædestumper til Værdi 20 Øre fra et Bade-etablissement henført under § 235 og Tiltalte frifunden, da der ej forelaa Begæring	521
Tyveri af Mælk til Værdi 50 Øre straffet som simpelt Tyveri, se herunder	136
Straf for simpelt Tyveri idømt for Tilegnelse af en Laage til Værdi 2 Kr. fra et Teglværk, som midlertidig var ude af Drift	521
Tyveri efter § 236.	
En Tiltalt, der mod sin Benægtelse ansaaes overbevist om at have i Forening med en anden flyttet et Gravkors til en Grav, hvor de havde forpligtet sig til at opsætte et saadant, ikke dømt for Tyveri, da Korset, ganske vist efter at Undersøgelsen var begyndt, men uden at det var bevist, at den medtiltalte da havde erfaret noget derom, var af denne flyttet tilbage, og der saaledes ikke forelaa Bevis for Tilegnelseshensigt, samt da Korsets Ejer havde frafaldet Paatale efter § 236	559
Tyveri (Grænsetilfælde til Bedrageri).	
Forsøg paa Tilegnelse af Afrivnings-Kupons til Anvisninger paa Arbejds løn for ved deres Udfyldning og Aflevering at kunne svigagtig tilvende sig Beløb paa Frihavnens Kassererkontor henført under § 251, jfr. § 46	292
Tyveri (Grænsetilfælde til ulovlig Omgang med Hittegods).	
Tilegnelse af en Pakke, som et Bud havde tabt paa Gaden fra en Vogn i Tiltaltes Paasyn, medens Budet, uden at mærke det, kørte videre, straffet som Tyveri	653
Uagtsomhed.	
En Bolsmand ikke dømt efter § 284 for at have uagtsomt afstedkommet Ildsvaade, da der ved Sagens Afgørelse maatte gaas ud fra, at der ikke var Spørgsmaal om saadan Erstatningspligt for	

	Pag.
Tiltalte, som maatte være en Forudsætning for Anvendelse af denne Straffebestemmelse.....	139
En Tiltalt efter egen Tilstaaelse dømt for uagtsom Brandstiftelse, men særlig Straf ikke idømt i Henhold til Strfl.s § 64.....	458
En Styrmand frifunden for ved Uagtsomhed at have forvoldt Dampskibet »Siam» Grundstødning i det røde Hav, se under Søfartsforhold	617
Udeblivelsesdomme	96, 134, 135, 180, 190, 204, 254, 353, 517, 582
Udlandet.	
Et Arveafkald fra en i Italien bosat Kvinde med Hensyn til hendes Arv efter hendes her bosatte og senere her i Landet afdøde Fader, tillagt Retskraft i hans her behandlede Bo efter Arvelovens § 14, uanset at saadant Afkald var ugyldigt efter den italienske Lovgivning.....	235
Udlæg.	
To Udlægshavere ansete berettigede til i Medfør af Konkurslovens § 42 at fordrø en insolvent Fiskers Bo taget under Konkursbehandling, da det erhvervede Udlæg ikke afgav tilstrækkelig Sikkerhed for deres Fordringer	183
Forskellige Udlæg, der vare gjorte i en Arvings Arvekrav, derunder hans Andel i en fast Ejendom, stadfæstede, da et saadant Udlæg ikke kunde gribe forstyrrende ind i Skifterettens Behandling af Arveladerens Bo, hvilket Bo behandlede efter Skiftelovens Kapitel 3. Derimod stadfæstedes Udlæget ikke, for saa vidt der var gjort Udlæg til Forauktionering i bemeldte Ejendom	204, 207
Et Udlæg for en rentebærende Fordring antaget tillige at omfatte senere forfaldne Renter	302
Udlændinge.	
En svensk Undersaat, der i Henhold til en ham overgaaet Straffedom efter udstaaet Straf var udbragt af Riget med sædvanlig Tilkendegivelse, men desuagtet vendte tilbage og tog Ophold i Kjøbenhavn, idømt Straf efter Strfl.s § 16 og paa ny dømt til at udbringes af Riget	3
En i Slesvig i 1866 født Person dømt efter Strfl.s § 16	218
En Person, som var født i Sverrig og ikke i de sidste 5 Aar havde opholdt sig her, dømt til at udbringes efter udstaaet Straf	527
En Udlænding dømt til efter udstaaet Straf for første Gang her begaaet Tyveri at udbringes af Riget.....	649
Udpantning.	
En saadan, som var foretagen for Gebyrer til Skønsmænd, delvis ophævet, se under Sportelvæsenet.....	337
Udsættelsesforretning.	
Ophævelse af en ulovlig Udsættelse af en Forpagter, se under Forpagtningsforhold.....	682

Udvisning.

En i Slesvig i 1866 hjemmehørende Person dømt for Overtrædelse af § 16 i Strfl. og til efter Straffens Udtaaelse at udsendes	218
Strfl.s § 16 anvendt, se under Udlændinge	3, 527, 649
Se under Fremmede med Hensyn til Spørgsmaalet om Berettigelsen af et ved en Udvisning meddelt Tilhold	324

Uædig Trætte.

Mulkt herfor idømt en Hovedappellant, som udeblev for Højesteret, medens Kontraappellanten havde udtaget Stævning til Stadfæstelse	674
Mulkt herfor endvidere idømt	100, 481, 567

Vanhjæmmel.

Se under Ejendomshandel	166
En Sagfører, som i Forening med en anden Mand havde givet rent Skøde paa en dem i Forening tilhørende Ejendom, under en af Køberen anlagt Sag tilpligtet at skaffe udslettet af Pantebogen et hos hans Medejer foretaget Udlæg, der i Tiden mellem Købekontraktens Oprettelse og Skødets Tinglæsning var bleven tinglæst som Hæftelse paa Ejendommen	191

Varemærkeloven.

En Tiltalt dømt efter Lov 27 April 1894 § 1 for som »ægte russisk Skægbalsam« at have falbudt et af ham præpareret Haarmiddel, da den angivne Betegnelse var egnet til at bibringe Køberen en urigtig Forestilling med Hensyn til Tilvirkningsstedet	529
--	-----

Vej og Stier.

I et Tilfælde, hvor et Skøde paa en Parcel indeholdt en Forpligtelse for Sælgeren til paa Køberens Bekostning at anlægge en 10 Alen bred Vej til udelukkende Benyttelse for Køberen og Sælgeren, dog at Sælgeren ogsaa kunde anlægge en 20 Alen bred Vej med Forpligtelse for Køberen til at betale, hvad en 10 Alen bred Vej vilde koste at anlægge og vedligeholde, og hvor Sælgeren havde valgt sidste Alternativ, blev et af Køberen nedlagt Forbud mod at en Tredjemand, som havde købt Parceller af samme Sælger og faaet Færdselsret med Hensyn til samme Vej, benyttede Vejen, ophævet, da den Køberen tillagte udelukkende Benyttelsesret sammen med Sælgeren af det denne tilhørende Areal var ophørt med Anlægget af den 20 Alen brede Vej, og Skødet ikke hjemlede, at denne udelukkende skulde være til Benyttelse for Kontrahenterne	310
--	-----

Veksselforhold.

En Husejer dømt til at indfri 4 Veksler til en Høker, uanset at Husejeren havde paastaet, at den ene Veksel var afgjort ved Udstedelse af en senere Obligation, da dette ikke var bevist, og uanset at Husejeren havde paastaet kompenseret Beløbet af to af Høkeren til ham udstedte, præskriberede Veksler, da det efter det oplyste maatte antages, at disse sidste to Veksler vare ud-

	Pag.
stedte af Høkeren, for at Husejeren derpaa kunde rejse Penge ved at lade dem diskontere, og Høkeren saaledes ikke ved deres Præskription havde opnaaet en Berigelse i Henhold til Vekselovens § 93	181
Vestindien.	
Et af en Underdommer afsagt Arrestdekret kendt uefterretteligt, og Underdommeren, som derved havde ladet det mangle paa fornøden Omsigt, tilpligtet at betale Erstatning for Tort og Kredit-spilde	70
En Neger dømt for Omgængelse mod Naturen til Baal og Brand . .	361
Finansministeriet givet Dom over St. Croix Fællessukkerkogerier, se under Regnskab	483
En Kvinde dømt som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Frd. 11te April 1840 § 22	488
En Politimester dømt for at have sigtet en Sognepræst for Løgn, og Udtalelserne mortificerede	622
Vidner.	
En Person, der som Medgerningsmand havde deltaget i ulovligt Fiskeri, og under den offentlige Sag afgivet bevidst urigtig Forklaring, efter at have faaet Tilkendegivelse af Dommeren om, at han ikke vilde blive tiltalt, frifunden i Henhold til § 147, 1ste Led, se under Mened	641
Vold.	
En Tiltalt dømt efter § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897, for paa offentlig Gade at have overfaldet en sagesløs Tredjemand med Slag	3
En Mand, som i en af Hørelses-Hallucinationer ledsaget Rus havde mishandlet sin Kone, frifunden i Henhold til § 38, men Sikkerhedsforanstaltninger anordnede. Se under Tilregnelighed	229
Strfl.s § 202 anvendt paa en Mand, som i de sidste 10 Aar ofte havde slaet og paa anden Maade mishandlet sin Hustru, naar han var beruset	500
Strfl.s § 203 anvendt paa en Mands Vold mod hans fraseparerede Hustru	388
En Tiltalt, der, under Forsøg paa at modsætte sig, at en Hotelejer paa Grund af Tiltaltes fredsforstyrrende Adfærd satte ham ud af Hotellets Restaurationslokaler, havde tilføjet Hotelejeren et Bid i den højre Tommelfinger, hvorved der opstod Betændelse i denne, og Fingeren som Følge heraf blev stiv og en Del for kort, hvorved dens Brugelighed for bestandig blev indskrænket i høj Grad, anset efter Straffelovens § 203	13
En Tiltalt, der paa et Værtshus uden Anledning havde overfaldet en anden Gæst med Stokkeslag oven i Hovedet, uden at det kunde antages, at der herved var tilføjet den overfaldne nogen egentlig Skade, skønt det blødte fra hans Næse og fra nogle Skrammer i Ansigtet, og som derefter havde tilføjet den overfaldnes Broder, der vilde lægge sig imellem de stridende, et vold-	

	Pag.
somt Spark i Skridtet, som Følge hvoraf den paagældende i længere Tid led af Smerter og Ulemper, medens Læsionen dog ikke antoges at ville medføre skadelige Følger for Fremtiden, anset efter Strfl. § 200, kfr. § 1 i Lov 11 Maj 1897, og § 203.	34
Tre Tiltalte for Vold under et Møde af Frelsens Hær dømt efter §§ 203 og 200, hver især for alle Voldshandlingerne	467
Samme § anvendt paa en Tiltalt, som paa en Markedsdag i Vejle havde tilføjet en anden Person Læsioner i Hovedet, der havde en Hjernerystelse til Følge	694
Strfl.s § 203 anvendt paa en Tiltalt, som havde tilføjet Opsynsmanden paa et Herberg for hjemløse et Slag i Ansigtet og nogle Spark, der efterlod ubetydelige Saar, som hurtig lægtes	697
Strfl.s § 203 endvidere anvendt . . . 77, 209, 295, 325, 356, 369, 371, Se endvidere under Myndighed og Orden	608 38

Værdi.

Frifindelse for en Tilegnelsesforbrydelse paa Grund af Mangel paa Oplysning om Værdien	521
--	-----

Ytringsfrihed.

Om en Defensors Ytringsfrihed se under Ærefornærmelser	409
--	-----

Ærefornærmelser.

Meddelelser i Socialdemokraten, der kritiserede Arbejdsforholdene paa et Værksted, ikke ansete krænkende Mesterens Æreret, men derimod hans Privatlivs Fred, se herunder	405
En Defensor for Højesteret, som i Anledning af, at en Underdommer havde besvaret et ham forelagt Spørgsmaal vedrørende den defenderede Tiltalte urigtigt, havde ytret, at Underdommeren vilde have faaet ham til at forebringe en Usandhed for Højesteret, hvis Defensor ikke havde forlangt nye Oplysninger i Sagen, frifunden for saa vidt, da Ytringen, saaledes gengivet, ikke indeholdt andet, end hvad sandt var, og hvad Defensor var beføjet at sige, medens Defensor efter de afgivne Vidneforklaringer fra Aktor for Højesteret og Avisreferenter ikke havde sigtet Underdommeren for forsættelig at ville forlede Defensor til at sige en Usandhed, hvad Defensor havde benægtet at have gjort. Derimod antoges Defensor at have overskredet Ytringsfriheden for saa vidt han havde udtalt, at en Sagfører havde meddelt ham, at Sagførere i Horsens ansaa Underdommeren for sindssyg. Defensor derfor dømt efter Strfl.s § 217, og Udtalelsen mortificeret	409
Direktøren for et privat Detektivbureau dømt efter § 217 for en ubeføjet ærekrænkende Meddelelse om en Dame og tillige idømt Erstatning	525
En Politimester i Vestindien dømt for at have sigtet en Sognepræst for Løgn, og Udtalelserne mortificerede	622
En Redaktør dømt efter § 217 for at have sigtet Justitsministeren for at være opraaet underfundig overfor Ministeriets Chef for selv at blive Konsejlspræsident	661

En Redaktør, som havde sigtet Justitsministeren for at have af Magtbrynde tilsidesat en Højesteretsdom ved at fratage et Blad den det tillagte Privilegium, fordi det vedblev at kalde sig Stiftstidende, hvortil en Højesteretsdom i en Sag mod et andet Blad havde anerkendt dets Ret, dømt efter § 217 til en Bøde paa 300 Kr., da Sigtelsen var fornærmelig og urigtig, idet Ministeren havde haft formel og reel Berettigelse til at fratage Bladet Privilegiet efter en dets befuldmægtigede ved Privilegiets Meddelelse given Tilkendegivelse om, at det ikke maatte benytte Navnet Stiftstidende 664

Ødelæggelse og Beskadigelse af anden Mands Ejendom.

Strfl.s § 296 anvendt for Ødelæggelse af anden Mands Ejendom under Forhold, som vare forbundne med Forstyrrelse af den offentlige Fred 94

En Husmand, som havde dræbt en Hund, der maatte antages at have strejft om paa hans Jord, dømt efter Strfl.s § 296, da han, som ikke havde gjort det antageligt først at have forsøgt forgæves at optage den, ikke havde haft Hjemmel i Lov 11 Maj 1894 § 11 til at handle som sket, og paalagt Erstatning indenfor et vist Maksimum efter Ejerens Ed 545

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 6 Marts.

Nr. 95.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Fritz Harald Petersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1902: Arrestanterne Fritz Harald Petersen, Henry Louis Christensen og Gilberg Christoffer Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Petersen 2½ Aar, Christensen i 8 Maaneder og Jensen i 18 Maaneder. Aktiions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Skibsted og Bentzen, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne in solidum, dog saaledes at Arrestanten Christensen ikke tilsvares over $\frac{7}{13}$ og Jensen ikke over $\frac{2}{13}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Fritz Harald Petersens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Fritz Harald Petersen, Henry Louis Christensen og Gilberg Christoffer Jensen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Petersen er født den 13 Juli 1881 og straffet en Gang før sit 15de Aar for Tyveri og siden anset ved Rettens Dom af 20 November 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Christensen . . .

Arrestanten Jensen . . .

Ved Arrestantens egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de i Tiden fra August til November Maaned forrige Aar have gjort sig skyldig i følgende.

Arrestanten Petersen har forøvet Tyveri i to med Hængelaas aflaaede Loftskamre henholdsvis i Ejendommen Classensvej Nr. 3 og i Classensgade Nr. 57, idet han i tyvagtig Hensigt aabnede den til det paagældende Loftskammer førende Dør, førstnævnte Sted ved at fraskrue Dørens Hængsler, sidstnævnte Sted ved at frabryde Hængelaasen, endvidere forøvet Tyveri i to aflaaede Loftskamre henholdsvis i Slagelsegade Nr. 16 og Admiralgade Nr. 14, samt i tyvagtig Hensigt ved at frabryde den for Døren anbragte Hængelaas skaffet sig Adgang til et Loftsværelse i Ravnsborggade Nr. 2.

Medens Arrestanten sidstnævnte Sted intet fandt værd at stjæle, blev Udbyttet de fire førstnævnte Steder Sengklæder, Fodtøj, to Jakker og et Ur af en samlet Værdi af 50 Kr. for de to førstnævnte og af 31 Kr. for de to sidstnævnte Tyveriers Vedkommende.

Endvidere har samme Arrestant i St. Jacobs Kirkes Kapel, der da blev anvendt som Arbejdsskur, stjaalet Beklædningsgenstande af en samlet Værdi 17 Kr.

Til Kapellet, der var aflaaet, men til hvilket han havde set en Arbejder hænge Nøglen i et tæt ved Døren staaende Træ, skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang ved Overstigning af et 2 Alen højt, Kapellet omgivende Staaltraadshegn og derefter sætte sig i Besiddelse af Nøglen.

Arrestanten Petersen og Arrestanten Christensen har i Forening henholdsvis ved Hjælp af falsk Nøgle, ved at frabryde den for Døren anbragte Hængelaas og ved Hjælp af Dirk i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til tre Loftskamre, henholdsvis Nordre Frihavnsvej 77, Brandes Alle Nr. 5 og 7 og Hostrups Alle Nr. 2, og de to førstnævnte Steder stjaalet en Klædning og nogle Gardiner af samlet Værdi 93 Kr., medens de sidstnævnte Sted intet Udbytte fik, da de forinden bleve forstyrrede og tog Flugten.

Endvidere have de i et Kælderrum i den ovennævnte Ejendom i Brandes Alle, til hvilket Rum de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle, stjaalet et Stemmejern m. m. af samlet Værdi 6 Kr., og paa Loftsgangen Gyldenløvesgade Nr. 4, til hvilken Adgangen var uhindret, fra en aflaaet Kuffert, som de opbrød, stjaalet Beklædningsgenstande af samlet Værdi 25 Kr.

Arrestanterne Petersen, Christensen og Jensen have endelig i Forening paa to Loftskamre, henholdsvis Lampevej Nr. 41 A og Forchammersvej Nr. 25, til hvilke de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang, førstnævnte Sted ved Hjælp af falsk Nøgle, sidstnævnte Sted ved

at opbryde den for Døren anbragte Hængelaas, stjaalet Sengklæder, to Gardiner og to Skjorter af samlet Værdi 36 Kr.

Som Følge af det anførte ville Arresterterne være at anse: Arresteranten Petersen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 230, 2det Stk., til Dels kfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar. — — — —

Nr. 94. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Axel Edvard Norling (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri, Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 December 1901: Arresteranten Axel Edvard Norling bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Edvard Norling til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arresteranten Axel Edvard Norling, der tiltales for Tyveri, Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 16, har opgivet at være 21 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og anset ved Rettens Dom af 22 September 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget. Endvidere er Arresteranten straffet 3 Gange i Sverrig for Tyveri med Strafarbejde, sidste Gang med Strafarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arresterantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Forinden Arresteranten i Henhold til fornævnte Dom blev oversendt til Malmø, blev han den 6 November f. A. til Kjøbenhavns Politis

Protokol over bortsendte Personer advaret om Virkningerne af en ulovlig Tilbagevenden her til Riget.

Desuagtet har han i Slutningen af August d. A. uden Tilladelse indfundet sig her i Staden og opholdt sig her, til han den 14 Oktober d. A. anholdtes under nærværende Sag.

Arrestanten og en under nærværende Sag ikke tiltalt Person have den 8 September d. A. om Morgenen i Forening frastjaalet Jungmand Bernt Jønsson et Ur med vedhængende Kæde til samlet Værdi 9 Kr. Uret laa i Lommen paa en Vest, der hang frit fremme i et uaflaaset Folkelukaf i et i Frihavnen liggende Skib, paa hvilket de med Tilladelse havde tilbragt den forudgaaende Nat.

Arrestanten og samme Person have Natten mellem den 10de og 11 September d. A. stjaalet nogle tilsammen til 20 Kr. vurderede Klædningsstykker, der laa i et Lukaf i et i Kalkbrænderihavnen liggende Skib, hvortil Adgangen var uhindret.

Natten mellem den 27de og 28de September d. A. blev Arrestanten og den samme Person enige om ved Anvendelse af Vold at begaa Tyveri fra et i Kalkbrænderihavnen liggende Skib; medens Arrestanten derpaa blev staaende paa Kajen for at holde Vagt, gik den nævnte Person om Bord i Skibet og stjal her et til 5 Kr. vurderet Par Støvler, der tilhørte Kaptajn Emil Johansson.

Efter hvad der er oplyst, maa det antages, at Støvlerne have be-roet i et af Johansson som Kahyt benyttet Rum i Skibets Ruf, og at den oftnævnte Person i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til dette ved med Vold at opbryde en ind til Rummet førende Dør.

For øvrigt har Arrestanten forklaret, at han ikke saa Personen opbryde denne Dør, men at han derimod saa ham med et Jernspiger aabne en anden Dør, der førte ind til et andet Rum i Ruffet.

Arrestanten har den 13 Oktober d. A. tidligt om Morgenen frastjaalet Matros Edvard Fløgare, Letmatros Gustaf Eriksson og Jungmændene Engelbrecht Andersson og Olaf Olsson en Del Beklædningsgenstande m. m. til samlet Værdi 35 Kr. og ca. 8 Kr. i rede Penge.

Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer i et Lukaf i et i Ny Gasværkshavn liggende Skib, i hvilket Lukaf Arrestanten havde tilbragt den forudgaaende Nat sammen med de bestjaalne.

Den 14 Oktober d. A. stod Bankassistent Ove Holgersen paa Gaden og talte med 2 bekendte, da han blev opmærksom paa nogle Børn, som gik og ragede i Rendestenen.

Da et af Børnene besvarede Holgersens Spørgsmaal om, hvad de ledte efter, med »hvad rager det Dig«, tog Holgersen Barnet i Armen og sagde, at hvis han var uartig, maatte han hellere gaa.

Arrestanten, der kom forbi, tildelte nu Holgersen med sin knyttede Haand et Slag i Ansigtet, idet han ytrede »Skal Du slaa min Broder«.

Arrestanten har erkendt, at han ingen Anledning havde til at bære sig saaledes ad, idet Barnet ikke skreg og var ham ganske ube-kendt. Slaget bevirkede dels, at Holgersens Næse blødte temmelig stærkt en halv Times Tid, dels at hans Ansigt hovnede op, hvilken Hævelse dog fortog sig meget hurtigt.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter

Straffelovens § 16, § 230, 1ste og 2det Stk., samt § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Nr. 93. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Niels Peter Sørensen og Niels Peder Kristiansen
(Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Jagt.

Musse Herreds Politirets Dom af 30 Maj 1901: De Tiltalte, Arbejdsmændene Niels Peter Sørensen og Niels Peder Kristiansen bør straffes henholdsvis med en Thoreby Sogns Kommunekasse tilfaldende Bøde paa 130 Kr. og en samme Kasse tilfaldende Bøde paa 200 Kr., hvorhos de bør have den af dem ved den paagældende Jagt i Fællesskab benyttede Bøsse forbrudt og, en for begge og begge for en, betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden trede Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1901: De Tiltalte Niels Peter Sørensen og Niels Peder Kristiansen bør til Thoreby Sogns Kommunekasse bøde, Sørensen 20 Kr. og Kristiansen 200 Kr. Til samme Kasse betaler Tiltalte Kristiansen 50 Kr. Sagens Omkostninger for Politiretten samt i Salær til Overretsprokurator Gottschalch og Overretssagfører Busch for Overretten, 20 Kr. til hver, betale de Tiltalte, en for begge og begge for en. De idømte Bøder og det idømte Konfiskationsbeløb udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Niels Peter Sørensen og Niels Peder Kristiansen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Musse Herreds Politiret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Niels Peter Sørensen og Niels Peder Kristiansen sigtede for ulovlig Jagt.

Af Sagen fremgaar følgende:

Efter at Grevskabet Christiansholm havde gjort Anmeldelse om, at de Tiltalte den 4 April d. A. — Skærtorsdag — om Aftenen vare blevne antrufne udøvende ulovlig Jagt i Grænge Skov, og at de der havde skudt paa to Stykker Raavildt, bleve de Tiltalte, hvem Grevskabet havde begært satte under Tiltale under en offentlig Politisag for den begaaede Jagtforseelse, indstævnedes til at møde i Musse Herreds Politiret for der at lide Tiltale og eventuelt høre Dom afsagt for ulovlig Jagt, og Stævningen indeholdt bl. a., at de i Udeblivelses-tilfælde vilde blive dømt i Henhold til Lovens 1—4—30 og Frdn. 3dje Juni 1796 § 2 efter de i Rette lagte Bevisligheder.

Da de Tiltalte, skønt de maa anses at være lovlig stævnedes, ere udeblevne fra Politiretten, og da de under Sagen fremskaffede Oplysninger, — hvorefter Jagten maa antages at være udøvet paa Grevskabets Jagtterræn efter Solnedgang af de Tiltalte i Forening og med Benyttelse af en Bøsse — stemme med Anmeldelsens Indhold, ville de Tiltalte være at dømme for, hvad de saaledes ere sigtede for.

Tiltalte Sørensen er født den 7 Maj 1866 og bl. a. anset ved nærværende Overrets Dom af 30 Marts 1900 for Overtrædelse af Jagtlovens § 18, 1ste Stk., efter dens § 28, med en Bøde af 20 Kr., og senest ved Nykøbing paa Falster Herreds Politirets Dom af 10 April d. A. efter samme Lovs § 23, 1ste og 3dje Stykke, med en Bøde af 80 Kr.

Tiltalte Kristiansen er født den 5 Maj 1862 og mange Gange straffet, bl. a. ofte for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, senest ved nærværende Rets Dom af 8 Marts 1898 og Musse Herreds Politirets Dom af 28 April 1898, henholdsvis efter Jagtlovens § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, med en Bøde af 230 Kr., og efter Jagtlovens § 23, 1ste og 2det Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 2 med en Bøde af 200 Kr. og Tvangsarbejde i 30 Dage.

For det af de Tiltalte nu udviste Forhold ville de være at anse efter Jagtlovens § 23, 1ste og 2det Stykke, Sørensen med en Bøde, der under Hensyn til, at hans her omhandlede Forseelse er begaaet, forinden han ved Nykøbing paa Falster Herreds Politirets oven nævnte Dom af 10de April d. A. fandtes skyldig i ulovlig Jagt, fastsættes til 20 Kr., og som vil være at tillægge Thoreby Sogns Kommunekasse, og Kristiansen med en samme tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Tiltalte Kristiansen vil derhos, da den ved Jagten benyttede Bøsse maa antages ikke at have kunnet skaffes til Veje under Sagen og saaledes ikke at kunne forbydes, i Henhold til Jagtlovevs § 23, 3. Stk., have at betale til samme Kommunekasse 50 Kr.

Ved den indankede Dom er Bøden for Kristiansens Vedkommende, ligesom ved nærværende Dom fastsat til 20 Kr. og for Sørensens Vedkommende til 130 Kr., hvorhos den af de Tiltalte ved Jagten benyttede Bøsse er erklæret for forbrudt.

Dommen vil saaledes være at forandre paa de angivne Punkter i Overensstemmelse med det foran anførte.

Fredagen den 14 Marts.

Nr. 5. **Kjøbenhavns Magistrat** paa Kjøbenhavns Kommunes Vegne (Shaw)

contra

Finansministeriet paa Statskassens Vegne (den konstituerede Kammeradvokat) og **Kjøbenhavns Havneforvaltning** ved Havnekaptajn Drechsel (Winther),

betr. et kommunalt Skattespørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1894: De Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne og Kjøbenhavns Havneforvaltning, bør for Tiltale af Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat paa Kjøbenhavns Kommunes Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet Paastanden om den i den indankede Dom omhandlede Grundskat.

I Dommen er det rettelig antaget, at det allerede ved Forhandlingerne i Aarene 1863—66 maa anses at have været alle vedkommendes, og navnlig ogsaa Kjøbenhavns Magistrats Forudsætning, at Gaderne paa Gammelholm, naar Bebyggelsen var tilendebragt, af Kommunen skulde overtages som offentlige Gader, samt at det ved de mellem Finansministeriet, Indenrigsministeriet og Magistraten førte Forhandlinger, der afsluttedes ved Magistratens Skrivelse af 14 August 1876 og Indenrigsministeriets Skrivelse af 7 September s. A., blev paa en for Kommunen bindende Maade fastslaaet, at hele Gammelholms Gadeparti, der under udtrykkelig indbefattet det under Sagen omstridte Areal langs Bolværket i Havnegade, inden en vis Frist skulde brolægges og samtidig overtages af Kommunen som offentligt. Der vil som Følge heraf ikke kunne paalægges nogen af de Indstævnte som Ejer af det omhandlede Areal langs Havnen at betale enten Brolægningsskat eller Refusion af Renholdelsesudgifter.

Naar Appellanten dernæst her for Retten subsidiært har paastaaet Havnevæsenet tilpligtet at betale Brolægningsskat og Refusion, begrundet i de to i Aarene 1865 og 1866 mellem Finansministeriet og Havnevæsenet indgaaede Overenskomster, vil der heller ikke for saa vidt kunne gives Appellanten Medhold, da det efter alt foreliggende er klart, at de omhandlede Overenskomster ikke skulde have Virkning ud over den Tid, i hvilken Finansministeriet var raadigt over det paagældende Areal.

Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Appellantens Tiltale, og da Dommen har samme Resultat, vil den være at stadfæste.

Appellanten vil have at tilsvare Kjøbenhavns Havneforvaltning Processens Omkostninger med 600 Kroner og det den konstituerede Kammeradvokat tilkommende Salær, der bestemmes til 400 Kroner.

Da der ikke er oplyst fyldestgørende Grund til, at denne Sag, der efter Oprensingsbevilling blev indanket for Højesteret ved Stævning af 17 Januar 1896, først nu forelægges Retten til Paakendelse, vil Højesteretssagfører Shaw, der væsentlig bærer Ansvaret herfor, ikke kunne undgaa at anses med en Bøde, der bestemmes til 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Appellanten, Kjøbenhavns Magistrat, betaler til Indstævnte, Kjøbenhavns Havneforvaltning, Processens Omkostninger for Højesteret med 600 Kroner og endvidere i Salarium til den konstituerede Kammeradvokat 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner. Højesteretssagfører Shaw bør til Kjøbenhavns Fattigvæsenes Hovedkasse bøde 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastode Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat paa Kjøbenhavns Kommunes Vegne, oprindelig de Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, tilpligtede at betale i Grundskat og Brolægningsskat af Arealet imellem Kørebanen og Bolværket i Havnegade her i Staden fra 1 Januar 1881 til ultimo Juni 1886 henholdsvis 18353 Kr. 50 Øre og 7086 Kr. 64 Øre samt at refundere de af Kjøbenhavns Politi indtil 1 April 1886 hafte Udgifter for Arealets Fejning m. m. til Beløb 6690 Kr. 31 Øre, tillige med Renter af de nævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Stævningens Datum den 9 Oktober 1886, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, men da den konstituerede Kammeradvokat, Højesteretsadvokat Hindenburg, der mødte for det indstævnte Ministerium, havde henstillet, at Kjøbenhavns Havnevæsen inddroges i Sagen, idet det, dersom Citanterne overhovedet maatte findes berettigede til at kræve de paastævnte Afgifter m. v., formentlig maatte være Havnevæsenet, og ikke Finansministeriet, der skulde udrede disse, indtraadte Kjøbenhavns Havneforvaltning uden foregaaende Stævning i Sagen som Indstævnte, og paastode nu Citanterne bemeldte Havneforvaltning alternativt med Finansministeriet kendt pligtig til at tilsvare dem de ovenanførte Beløb samt skadesløse Sagsomkostninger.

Citanterne have derhos nedlagt nogle subsidiære Paastande ved-

rørende Beregningen af de formentlig tilgodehavende Afgifter m. m. for paagældende Areal.

Det indstævnte Ministerium har principaliter procederet til Frifindelse samt paastaat saavel Citanterne som Kjøbenhavns Havneforvaltning tilpligtede at udrede skadesløse Sagsomkostninger, hvorunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, medens Havneforvaltningen principalt har paastaat sig frifunden for Citanternes Tiltale og sig, saavel overfor Citanterne som overfor Finansministeriet, tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Til Støtte for Søgmaalet have Citanterne væsentlig anført, at da Staten — hvad der er in confesso — tidligere har ejet Terrænet »Gammelholm«, hvortil det oven omhandlede Areal — som efter deres Opgivende strækker sig fra Bolværket ved Nyhavns Hoved hen imod Holmens Kirke i en Længde af 1092 Alen — henhører, og da der ikke ses at være foregaaet noget, hvorved Ejendomsretten over dette Areal er gaaet over til nogen anden, er Staten endnu Ejer deraf, hvorfor der af Arealet, som af enhver anden privat Grund, bør svares Grund- og Brolægningsafgift, ligesom Staten som tilstødende Grundejer for dette Areals Vedkommende maa være pligtig at besørge Gadefejningen indtil Midten af Kørebanen, der har en Bredde af 28 $\frac{1}{2}$ Alen, og som i Aaret 1879/80 blev offentlig Gade.

Fra de Indstævntes Side er det derimod hævdet, at det her ommeldte Areal, efter at det allerede ved Overenskomster imellem Finans- og Indenrigsministeriet samt Havnevæsenet i Aarene 1863 og 1866 var vedtaget, at Finansministeriet skulde foranstalte anlagt en offentlig Gade langs Havnegades Bolværk, hvilket sidste ved Overenskomsterne overdroges Havnevæsenet til Ejendom, af Kjøbenhavns Kommune i 1876—1878 er overtaget som offentlig Gade og saaledes ophørt at tilhøre Staten.

Det ses nu ogsaa af en under Sagen fremlagt Afskrift af en Overenskomst af 12 Juli 1866 imellem Finansministeriet og Havnevæsenet, approberet af Indenrigsministeriet under 29 Januar 1867, at Finansministeriet har givet et Tilsagn som foranført, i hvilken Henseende Ministeriet ses at have kunnet støtte sig til en Udtalelse af Kjøbenhavns Magistrat i en Skrivelse til Indenrigsministeriet af 16 Juni 1859 om, at Gaderne i Gammelholms-Kvarteret vilde blive overtagne af Kommunen som offentlige, ligesom det ogsaa i en Skrivelse fra Magistraten til Indenrigsministeriet af 25 September 1866 udtales, at Magistraten — afset fra Spørgsmaalet om Mastegraven og med en Bemærkning angaaende Anvendelsen af Fyld — i øvrigt intet vidste at bemærke ved, at Overenskomsten af 12 Juli 1866 tages til Følge, hvoraf saaledes fremgaar, at Magistraten den Gang intet havde at erindre imod, at Terrænet lige til Bolværket skulde være offentlig Gade, uden at det i denne Forbindelse kan være nogen Indvending, at det et Steds i samme Overenskomst hedder, »den Havnevæsenet allerede tilhørende Kaj paa Gammelholm«, idet Ordet »Kaj« ogsaa sprogrigtigen kan bruges enstydigt med Bolværk, hvilket, som oven bemærket, af Finansministeriet var overdraget Havnevæsenet til Ejendom.

Hvad nu angaar Spørgsmaalet, om ogsaa Kommunalbestyrelsen — som i Henhold til Lov 14 December 1857 er den Autoritet, der har at afgøre, om en Gade skal være offentlig — har erklæret det her om-

handlede Areal for offentlig Gade, bemærkes foreløbig, at det under Proceduren af Citanterne er erkendt, at Sagen ikke angaar den Del af Havnegade, som gaar fra Svinget ved Broen over Børsgraven til et Punkt ca. 32 Alen fra Holmens Kirkes Kapel, idet den paagældende Del af Arealet her er overtaget som offentlig Gade.

Det fremgaar dernæst af tvende under Sagen i Afskrift fremlagte Skrivelser af 14 August og 7 September 1876, henholdsvis fra Københavns Magistrat til Indenrigsministeriet og fra dette Ministerium til Magistraten, at denne i Aaret 1876 forpligtede sig til i Løbet af 4 å 5 Aar at overtage hele Gammelholms Gadeparti som offentligt, derunder det under nærværende Sag omstridte Areal af Havnegade indbefattet, og for saa vidt Citanterne hertil have bemærket, at dette Løfte ikke var afgørende, fordi det, som berørt, kun er Kommunalbestyrelsen i dens Helhed, der kan erklære en Gade for offentlig, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at det med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar af, hvad der under Sagen er oplyst om Forhandlingerne i Københavns Borgerrepræsentation forinden Skrивelsen af 14 August 1876, at Magistraten var bemyndiget til ved Forhandlingerne med vedkommende Ministerium tillige at optræde paa bemeldte Repræsentations Vegne, ligesom det fremdeles under Sagen er godtgjort, at det i de af Magistraten for Aarene 1878 og 1879 foreslaaede og i 1877 og 1878 af Borgerrepræsentationen vedtagne Budgetter indeholder henholdsvis, at den Del af Havnegade, der gaar fra Holmens Kanal til Svinget ved Broen over Børsgraven, og den Del af samme Plads, der gaar fra Nyhavn til bemeldte Sving, skal overtages som offentlig, uden at nogen Del af Terrænet udelukkes, hvorhos denne Vedtagelse effektueres ved, at Gaden i dens hele Bredde brolægges, hvilken Brolægning efter det oplyste allerede i 1880 var fuldført.

Ej heller kan det billiges, naar Citanterne have forment, at det før omtalte Løfte ikke skulde have Gyldighed i Forhold til de Indstævnte, fordi det alene var givet til Indenrigsministeriet; thi dels er dette Ministerium Havnevæsenets overordnede, og dels fremgaar det af den fremlagte Korrespondance mellem Citanterne samt Finansministeriet og Indenrigsministeriet, at Citanterne ogsaa have villet give det her omhandlede Tilsagn til Finansministeriet, ligesom den naturlige Betragtning her skønnes at føre til, at Citanternes Tilsagn ere givne enhver, som havde Interesse i disses Opfyldelse, igennem Citanternes overordnede kommunale Myndighed, Indenrigsministeriet.

Af hvad der i Sagen foreligger, ses det ikke, at Magistraten er begyndt at skelne imellem det omstridte Areal og den øvrige Del af Havnegade, førend i en Skrivelse til Borgerrepræsentationen af 29 Oktober 1880, i hvilken Skrivelse det nemlig bl. a. udtales, at ifølge Overenskomsten med Finansministeriet var Ejendomsretten til Bolværkerne i Havnegade overdragen Havnevæsenet, og der var forbeholdt dette Ret til efter Indenrigsministeriets forud indhentede Samtykke at opføre Vareskure paa Arealet mellem Bolværkerne og Kørebanen, saa at dette Areal ikke kunde medregnes til offentlig Gade, men maatte betragtes som et til Bolværkerne hørende Areal, hvorved den som offentlig Gade overtagne Havnegade i alt kun blev 28 $\frac{1}{2}$ Alen bred, og udtaler Magistraten sig dernæst i en Skrivelse til Finansministeriet af 14 Maj 1881 i lignende Retning.

Det er imidlertid en Selvfølge, at det ved de ovennævnte Overenskomster i 1876—1878 vedtagne ikke herved kunde annulleres, men Spørgsmaalet kunde kun være, hvor vidt man paa Grund af tilstedeværende Omstændigheder kunde være berettiget til at sige sig løs fra Vedtagelserne.

Hvad nu angaar den for at udelukke det paagældende Terræn mellem Bolværket og Kørebanen fra at blive offentlig Gade anførte Omstændighed, hvilken ogsaa under Proceduren gentagende er paabe-raaet af Citanterne, bemærkes, at det allerede i den ovennævnte Overenskomst af 12 Juli 1866 udtales, at der forbeholdes Havnevæsenet Ret til efter Indenrigsministeriets forud erhvervede Samtykke at lade opføre enetages Vareskure mellem Bolværket og Kørebanen i Havnegade, hvilken Overenskomst, som oven bemærket, er tiltraadt af Magistraten, og det endog, som det ses, med en Tilføjelse om, at Borgerrepræsentationen havde ønsket en videregaaende Ret for Havnevæsenet til Opførelse af Skure, og at der i Henhold hertil er blevet opført paa bemeldte Terræn 3 Skure til Benyttelse dels for Skibsfarten, dels for Toldvæsenet; men da Magistraten saaledes førend 1876 var bekendt med Havnevæsenets her omhandlede Ret til at opføre Skure, og saadanne, efter hvad der er oplyst, allerede vare opførte, da Magistraten i 1876 afsluttede den oven omtalte Overenskomst med Indenrigsministeriet, maatte Magistraten have gjort det til en Betingelse for Løftet om, at Gaden skulde være offentlig, at Skurene fjernedes, og at ingen saadanne fremtidig opførtes, dersom den af den her omtalte Grund retteligen skulde kunne anse sig løst fra dette Løfte — hvad Magistraten imidlertid ganske har undladt — idet det ingenlunde kan anses uforeneligt med en Gades Egenskab som offentlig, at der paa Terrænet er anbragt saadanne Bygninger.

Det kan derhos i denne Forbindelse ligeledes bemærkes, at — efter hvad der maa anses in confesso — ligger en Del af det ene af de før omtalte Skure endog i den Del af Havnegade, som Citanterne erkende at være offentlig Gade, samt at det ej heller har kunnet forhindre Citanterne fra, som oven berørt, at overtage det Areal af Havnegade, som fra Svinget over Broen ved Børsgraven fører til et Punkt 32 Alen fra Holmens Kirkes Kapel, i dets hele Bredde som offentlig Gade, at Havnevæsenet — hvad der er in confesso — med Hensyn til dette Areal er forbeholdt samme Ret til Anbringelse af Skure som i Henseende til det omstridte Areal.

Til det foranførte kan endnu føjes, at det under Sagen er oplyst, at Københavns Kommune i Aaret 1876 anbragte 12 Lygter og i 1880 overtog 6 Lygter paa titnævnte Terræn samt tillige sidstnævnte Aar overtog Bortkørsel af Dagnovationen derfra, medens det, efter hvad der uimodsagt fra de Indstævntes Side er assereret, er den almindelige Regel, at saadan Belysning og Bortkørsel paa Kommunens Bekostning kun sker i og fra offentlige Gader, samt at Københavns Kommune, da der i Henhold til Lov 24de Maj 1875 var Spørgsmaal om Afgivelse af Grund til Anlæg af Københavns Havnebane langs Havnegades Bolværk paa det omstridte Terræn, er optraadt som Ejer af det paagældende Areal, hvilket derfor i Medfør af Lovens § 3 som tilhørende Kommunen blev afgivet til Baneanlægget uden Vederlag.

Da i Henhold til det oven anførte det oftomtalte Areal saaledes

maa anses at være overtaget af Københavns Kommune som offentlig Gade, samtidig med den øvrige dertil stødende Del af Havnegade, maa Citanterne anses uberettigede til at kræve de paastævnte Afgifter m. m., og ville de Indstævnte allerede paa Grund heraf blive at frifinde for Citanternes Tiltale, uden at det saaledes bliver nødvendigt at prøve, hvad i øvrigt herfor af dem var anført.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves, og vil der herefter ikke kunne tillægges den konstituerede
Kammeradvokat Salær.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 17 Marts.

Nr. 105.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Johan Carlsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 7 November 1901:
Tiltalte Hans Johan Carlsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og
Brød i 2 Gange 5 Dage, saa og være pligtig at udrede Aktionens Om-
kostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Jørgen-
sen og Rasmussen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Ad-
færd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Ja-
nuar 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til
Prokurator A. L. Salomonsen og Overrettsagfører Paludan for Over-
retten betaler Tiltalte, Gaardejer Hans Johan Carlsen, 15 Kr. til hver.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-
taler Tiltalte Hans Johan Carlsen til Højesteretssag-
førerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaard-ejer Hans Johan Carlsen, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, og er det i saa Henseende ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende.

1. Da Stævningsmændene for Vissenbjerg Sogn den 5 August 1901 indfandt sig paa Tiltaltes Bopæl, Markusholm Teglværk, for at forkynde for ham 6 ham overgaaede civile Domme og ved denne Lejlighed traf ham lige udenfor Gaarden og paa hans Forespørgsel om, hvad der nu var i Vejen, havde meddelt ham, at de i Bestillings Medfør skulde forkynde Dommene for ham, erklærede han, at han ikke havde Tid til at gaa med Mændene ind i Gaarden, ligesom han, da de derpaa begyndte Forkyndelsen og ikke vilde tillade ham selv at læse Dommene, vægrede sig ved at paahøre Forkyndelsen. Da han derpaa gik ind i Gaarden, fulgte Stævningsmændene efter, men han hindrede dem i at fuldføre deres Hverv, idet han i Hidsighed for op imod dem, udskældte dem for »Herkulesser«, befalede dem at forlade Gaarden og til sidst tog den ene af dem i Kraven for at sætte ham ud af Gaarden, hvad denne dog afværgede, hvorpaa Stævningsmændene, for at undgaa endnu større Yderligheder, fjernede sig, efter kun at have faaet de 4 af Dommene forkyndte, medens de resterende 2 Domme først 2den Dagen efter forkyndtes under Politibeskyttelse.

2. Da Tiltalte en Dag i Midten af September f. A. med Jernbanen kom kørende til Skalbberg Station, medførende i Kupeen en Rulle Tagpap paa 50 Pd., afkrævede den paa Stationen fungerende Trafikassistent ham i Bestillings Medfør 50 Øre i Overvægtsfragt for den nævnte Rulle, hvorpaa Tiltalte, efter forgæves Forsøg paa at bevæge Assistenten til at lade ham passere uden den afkrævede Betaling, udskældte denne for en »Skidekarl«.

For de af ham saaledes udviste Forhold, er Tiltalte, der er født den 18 September 1854 og tidligere har været straffet, bl. a. ifølge nærværende Rets Dom af 29 November 1887 i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 99 m. m., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Kommissionsdom af 30 Maj 1894 efter Straffelovens § 181*) med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 med en Straf, der findes passende fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 97. Højesteretsadvokat Winther

contra

Peder Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

*) Skal være § 281.

Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 5 September 1901: Tiltalte, Husmand Peder Andersen af St. Fuglede, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale til Gæstgiver N. P. Jensen af Fuglede Hotel i Erstatning 102 Kr. 82 Øre og 300 Kr. 00 Øre. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Schultz og Werner, 12 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 December 1901: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Overretssagførerne M. A. Meyer og Skibsted for Overretten betaler Tiltalte Peder Andersen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Andersen til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Arts- og Skippinge Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Peder Andersen, der er født den 6 August 1855 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger — derunder de af Tjenestekarlene Anders Peter Jensen og Søren Peter Petersen, Tømrelærling Niels Christian Jensen samt Jens Peter Jensen afgivne beedigede Vidneforklaringer maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende.

Efter at Værten i Fuglede Hotel, Gæstgiver Niels Peter Jensen, den 6 April d. A. om Aftenen lidt efter Kl. 10, efter først forgæves at have opfordret Tiltalte, der havde udvist fredsforstyrrende Adfærd i Hotellets Restaurationslokale, til at forlade dette, havde sat Tiltalte ud af Lokalet og, trods hans Modstand, ført ham ned paa Vejen udenfor Hotellet, gik Tiltalte, da Værten her havde givet slip paa ham og var i Færd med at begive sig ind igen i Huset, efter denne — som det maa antages — for at trænge ind i Hotellet. Værten tog da paa ny fat i Tiltalte, der nu bed ham i højre Haands Tommelfinger, og først da Værtens 2 Sønner, de ovennævnte Niels Christian Jensen og

Jens Peter Jensen, der paa hans Raab vare komne til, derefter havde tildelt Tiltalte nogle Slag i Ansigtet, slap sit Bid i Fingeren, paa hvis Sider der da saas to store Saar.

Tiltalte, som ved den paagældende Lejlighed var noget paavirket af Drikkevarer, men dog vil have været sig fuldt bevidst, har angaaende det passerede forklaret, at han havde forholdt sig rolig og ikke var bleven vist Døren af Værten, men at denne, efter at Tiltalte havde vægret sig ved paa hans Opfordring at give en Omgang Øl, truede ham med Prygl og derpaa gav ham et Slag i Ansigtet, saa at han faldt baglænds ud af Døren og ned ad Trappen paa Fortovet, hvor Værten lagde sig oven paa ham. Da Værten nu stak sin Haand ind i Tiltaltes Mund for at rive hans Kæbe i Stykker, bed Tiltalte ham i Tommelfingeren for at værges sig, og han turde ikke give slip paa Fingeren igen af Frygt for, at Værten skulde slaa ham fordærvet.

Til denne Forklaring, der er i Strid med de i øvrigt fremkomne Oplysninger, findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn.

Ifølge en af en Læge, som den 6 April d. A. om Natten tog Gæstgiver Jensen under Behandling, den 25de s. M. afgiven Erklæring, fandtes der ved Eftersyn af den beskadigede højre Tommelfinger dels et Saar paa den indvendige Side af Fingeren, løbende skraat oven fra ned ad i en Længde af ca. 1 Tomme med ujævne, iturevne Rande og naaende i Dybden ind til Benet nedenfor første Fingerled, dels paa den udvendige Side et lignende mindre Saar af ca. $\frac{1}{2}$ Tommes Udstrækning.

I den sidste Uges Tid før Erklæringens Udstedelse var der indtraadt en Forværrelse med megen Svulst, Ømhed, af og til stærke Smertes samt betydelig Materieafsondring, saa at der syntes at være Fare for, at en Operation (Amputation af det yderste Fingerled) eventuelt vilde blive nødvendig.

Ifølge Erklæring af 27 April s. A. af en anden Læge, som den 24de s. M. havde taget Jensen under Behandling, var Fingeren stærkt ophovnet og der flød Materie ud af to Aabninger, der førte ind til Ledfladerne i yderste Fingerled, hvor der fandtes Caries (Benedder) af Benenderne, hvorfor der var Fare for, at Fingeren ikke kunde opnaa Heling uden Tab af yderste Led eller maaske mere. I Erklæringen tilføjes, at det havde været en for Patientens Almenbefindende ikke ufarlig Læsion, idet der havde kunnet være Fare for Blodforgiftning, samt at Tilfældet i hvert Fald vilde faa et temmelig langvarigt Forløb.

I en af sidst ommeldte Læge den 21 Juli d. A. afgiven Erklæring udtales endelig, at Tommelfingeren nu er saa vidt helbredet, som den kan blive; Fingeren vil dog bestandig blive noget stiv, idet Bøjeseenen er bulnet bort. Desuden er den bleven en Del for kort, idet store, løstliggende Benstykker, omfattende yderste og noget af næst yderste Led har maattet borttages. Fingerens Brugbarhed er derfor og vil bestandig blive indskrænket i høj Grad.

For det af ham efter det foranstaaende nu udviste Forhold findes Tiltalte, som har erkendt tidligere at have bidt 3 andre Personer, rettelig ved den indankede Dom at være anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Med denne Forandring vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Tiltalte paalagte Erstatning til Gæstgiver Jensen af 102 Kr. 82 Ø. for Helbredelsesudgifter og 300 Kr. for Lidelser, Ulempe, Lyde og Vansir samt om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 107. Højesteretssagfører Winther

contra

Maren Sophie Knudsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 27 December 1901: Arrestanterne Alfred Valdemar Oscar Schnoor og Maren Sophie Knudsen bør hensættes førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage og sidstnævnte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør de og in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og Defensor, Sagfører Kiørboe, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Februar 1902: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Seidelin, betaler Arrestantinden Maren Sophie Knudsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maren Sophie Knudsen til Højesteretssagførererne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestantinden Maren Sophie Knudsen aktioneret for Tyveri.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Marts 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 2.

Mandagen den 17 Marts.

Ved hendes egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at hun den 16 Oktober f. A. om Eftermiddagen har frastjaalet Bolsmand Christian Lund 5 Kr. i Sølv, der tillige med nogle flere kontante Penge beroede i en Pung i Lommen paa hans Benklæder, som hang i Forstuen i hans aflaaesede Hus paa Andebølle Mark, til hvilket hun skaffede sig Adgang ved at stige ind gennem et aabentstaaende Vindue.

For det saaledes udviste Forhold er Arrestantinden, der er født den 7 April 1863 og forhen straffet ved Odense Købstads Politirets Dom af 11 September 1885 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage og ved Vends Herreds Ekstrarets Dom af 7 Juli 1897 efter samme Lovbestemmelse og Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og den fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar findes passende — — —.

Nr. 115.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Julius Heinrich Lammert (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 18 Januar 1902: Arrestanten Julius Heinrich Lammert bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Derhos bør han udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Olesen, og Defensor, Prokurator Færch, hver 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 10 Februar 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til et Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius Heinrich Lammert til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Julius Heinrich Lammert, der er født i Aaret 1859, og som ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 28 Februar f. A. er anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

En Dag i Begyndelsen af August Maaned f. A. kom Arrestanten forbi Husejer Ludvig Wøhlks i Nærheden af Sulsted Kirke beliggende Hus, der paa Vestsiden har 2 Indgangsdøre, af hvilke den ene var lukket indvendig fra med en Haspe, og den anden aflaaet, idet Husets Ejer og hans Hustru vare gaaede paa Arbejde og havde leveret Nøglen til deres ældste, 10 Aar gamle Barn, der sammen med sine mindre Søsken opholdt sig i Nærheden af Huset.

Da Arrestanten, der ikke vil have lagt Mærke til mere end en Indgangsdør, fandt denne aflaaet, gik han om paa Østsiden af Huset, hvor der i det ene af de to Fag Vinduer i Sovekammeret var udtaget et Vindue for at give Luften Adgang, og efter at have set, at der paa Væggen i Sovekammeret hang et Spejl og et Skørt, steg han nu gennem Vinduesaabningen ind i Kammeret og tilegnede sig disse Genstande. Efter i det tilstødende Spisekammer at have drukket noget Mælk af et Fad, medens han ikke vil kunne erindre at have fortæret noget samme Steds henstaaende Syltetøj, som Wøhlk og Hustru ligeledes ville have savnet, forlod han Huset.

Arrestanten indfandt sig derefter i Albrecht Ejlertsens Hus i Sulsted Bakker, hvor han af Husholdersken Ane Kathrine Jensen blev trakteret med Kaffe og i Anledning heraf forærede hende Spejlet, som han foregav at have købt paa en Auktion. Medens Husholdersken for at gemme Spejlet et Øjeblik fjernede sig fra det Værelse, hvori Arrestanten opholdt sig, saa han Lejlighed til at tilvende sig en hende tilhørende Portemonnæ med et Indhold af 97 Øre, hvilken Portemonnæ laa paa en Boghylde i Værelset. Skørtet solgte Arrestanten samme Dag til Enken Kristine Hansen af Østbjerg, for hvem han ligeledes foregav at have købt det paa en Auktion, for 25 Øre kontant foruden Nattelogis og Fortæring indtil næste Dag.

Den stjaalne Portemonnæ, der under Sagen er ansat til en Værdi

af 50 Øre, har Arrestanten bortkastet, medens han har forbrugt dens Indhold.

Spejlet og Skørtet ere under Sagen komne til Stede og, efter at være vurderede til henholdsvis 4 Kr. og 2 Kr., tilbageleverede Ejeren. De bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit oven ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdagen den 18 Marts.

Nr. 99.

Advokat Hindenburg

contra

1) **Johan Christian Hildebrandt**, 2) **Hans Martin Jeppesen**, 3) **Jens Frederik Christopher Christensen** og 4) **Rasmus Olsen** (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Januar 1902: Arrestanterne Johan Christian Hildebrandt, Hans Martin Jeppesen, Jens Frederik Christopher Christensen og Rasmus Olsen bør straffes: Hildebrandt med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Jeppesen, Christensen og Olsen med Fængsel paa Vand og Brød, Jeppesen i 3 Gange 5 Dage, Christensen i 4 Gange 5 Dage og Olsen i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretts-sagfører Paludan og Prokurator Juel, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne Hildebrandt og Olsen med Halvdelen in solidum og af Arrestanterne Jeppesen og Christensen med den anden Halvdel in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther hver 60 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Johan Christian Hildebrandt, Rasmus Olsen, Hans Martin Jeppesen og Jens Frederik Christopher Christensen tiltales for Bedrageri.

Arrestanten Hildebrandt er født den 12 August 1869 og, foruden at være straffet to Gange for Forbrydelser, begaaede før det 18de Aar, den ene Gang bl. a. for Bedrageri, anset bl. a. ved Rettens Dom af 17 Juli 1894 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 12 September 1896 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Rettens Dom af 10 Maj 1898 efter Straffelovens § 257 for Bedrageri i Spil med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. En mod Arrestanten i Aaret 1900 for Ejendomsindgreb indledet Undersøgelse sluttedes af Mangel paa Bevis, efter at Arrestanten havde siddet arresteret fra den 11 Februar til den 18 Maj s. A. I Juni s. A. arresteredes Arrestanten som sigtet for Vold og Forsøg paa Pengeafpresning, hvilken Sag dog sluttedes uden Tiltale mod, at Arrestanten vedtog en Bøde af 300 Kr., og to i September og December Maaneder 1900 mod Arrestanten for Vold mod Politiet indledede Undersøgelser sluttedes mod, at Arrestanten vedtog Bøder af henholdsvis 100 og 200 Kr.

Arrestanten Olsen er født den 4 Maj 1875 og anset ved Rettens Dom af 17 Juli 1897 efter Straffelovens § 257 for Bedrageri i Spil med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 23 Juli 1898 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage, hvorhos han har vedtaget adskillige Bøder, navnlig for Vold. En mod Arrestanten i 1896 indledet Undersøgelse, hvorunder han sigtedes for Bedrageri i Spil, sluttedes af Mangel paa Bevis, efter at Arrestanten havde siddet arresteret fra den 3 Juni 1896 til den 24de s. M.

Arrestanten Jeppesen er født den 4 April 1862 og er ikke funden forhen straffet. I Tiden fra 1896 til indeværende Aar har Arrestanten siddet 4 Gange arresteret her ved Retten som sigtet for Bedrageri i Kortspil, men ere Sagerne af Mangel paa Bevis sluttede uden Tiltale.

Arrestanten Christensen er født den 22 Juli 1868 og mangfoldige Gange straffet, navnlig for Ejendomsindgreb, Vold, særlig mod Politiet, bl. a. er Arrestanten straffet ved Rettens Dom af 23 Juli 1898 efter Straffelovens §§ 203 og 231, 1ste Stk., til Dels efter § 237, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 5 Marts 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 24 Dage.

Sagen drejer sig om Bedrageri i Spillet »Femkort, sidste Stik«. Til dette Spil benyttes efter det oplyste 9 Kort i hver af de 4 Farver fra Seksen op ad til Ti, dernæst Knægt, Dame og Konge samt Esset som det højeste Kort. Undertiden bruges dog kun 6 Kort i hver Farve fra Nien op ad til Esset. Der gives fem Kort til hver af de spillende; der er ingen Trumf; Farven skal følges, og den har vundet, som faar det sidste Stik.

Endvidere fremgaar det af Sagens Oplysninger, deriblandt af en den 27 August f. A. afsagt Højesteretsdom, at de saakaldte »Bonde-fangere« for Tiden almindeligvis benytte det nævnte Spil overfor deres

Ofre og sædvanligvis paa den Maade, at de ved uærlig Kortgivning bringe Kort med tilsyneladende udmærkede Chancer paa Offerets Hænder, og derved formaar ham til at vove en Indsats paa Spillet, medens dog Bondefangeren faar Kort, der giver ham Overtaget.

I den Sag, som afgjordes ved den nævnte Højesteretsdom, var det endvidere oplyst, at Kortgivningen af »Bondefangerne« hyppigt indrettedes saaledes, at Offeret fik 3 Esser samt i den fjerde Farve Konge, Knægt, og »Bondefangeren« fik Es, Dame i sidst nævnte Farve samt Dame tredje i en anden Farve.

I nærværende Sag har endvidere Politibetjent Nr. 227, Ballerup, forklaret, at han under denne Virksomhed har erfaret, at »Bondefangerne« i den seneste Tid, formentlig efter den ovennævnte Højesteretsdoms Afsigelse, ere komne ind paa at anvende andre Fordelinger af Kortene end den ovennævnte, men stadig dog med det oven anførte Formaal for Øje.

Arrestanterne Hildebrandt og Olsen sigtes nu for den 4 September d. A. i en herværende Beværtning paa oven ommeldte Maade at have bedraget Gaardmand Jørgen Jacobsen Jørgensen.

Arrestanterne Jeppesen og Christensen at have samme Dag og i samme Beværtning paa lignende Maade bedraget Tjenestekarl Christian Carl Christiansen.

Gaardmand Jørgensen har forklaret, at han nævnte Dag paa Gaden blev tiltalt af Arrestanten Olsen, der udgav sig for en Landboer, der var kommen til Byen for at more sig. Arrestanten, der først bad Vidnet om at vise ham Vej til Farvergade, hvor der skulde bo »nogle kønne Piger«, inviterede siden Vidnet paa et Glas Øl i en Beværtning i Nikolajgade, og her sluttede sig til dem Arrestanten Hildebrandt, der optraadte, som om han og Arrestanten Olsen ikke kendte hinanden, og foregav, at hans Fader var Teglværksejer, og at Arrestanten netop kom fra Sverrig, hvor han, der lod, som om han var godt beslaaet med Penge, havde solgt Teglsten, og hvor han havde tabt 100 Kr. i Femkort. Da Olsen, der ligeledes optraadte som fremmed overfor Arrestanten Hildebrandt, ytrede Lyst til at se det nævnte Spil, hentede Hildebrandt Kort, og de spillede derefter alle 3 Spillet uden nogen Indsats, indtil Hildebrandt pludselig gav Kort alene til Vidnet og sig selv og derefter opfordrede Vidnet til at sætte 100 Kr. som Indsats i Spillet.

Vidnets Kort bestod af Es, Konge, Dame, Ti og Ni i Klør, og medens Hildebrandt et Øjeblik forlod Stuen, søgte Olsen at overtale ham til at gaa ind paa Paréen, idet Olsen forestillede ham, at han jo aldrig med de nævnte Kort kunde tabe Spillet, ligesom Olsen erklærede selv at ville holde 100 Kr. paa Vidnets Kort.

Ved Hildebrandts Tilbagekomst afgjordes Paréen saaledes, at denne Arrestant holdt 100 Kr. mod Vidnet og 100 Kr. mod Olsen, og Vidnet afleverede sin Indsats til Olsen, ligesom Hildebrandt gav det Udseende af, at han afleverede Indsatsen til denne, uden at Vidnet ved, om dette virkelig var Tilfældet.

Spillet begyndte derefter med, at Vidnet spillede ud og tog Stik med sit Es, Kongen og Damen, hvorefter han spillede Tien ud, men Arrestanten Hildebrandt, der havde kastet tre smaa Klørkort til de tre første Stik — altsaa Otten, Syven og Seksen — viste sig nu ogsaa

at sidde med Knægten i Klør og Ruder Es, og Hildebrandt fik saaledes det sidste Stik og modtog af Olsen Vidnets Indsats. Da Vidnet imidlertid nu indsaa, at han havde været Genstand for Bedrageri, forlod han Beværtningen, idet han erklærede at ville melde Sagen til Politiet, men da han noget efter kom tilbage med en Politibetjent, havde begge Arrestanterne forføjet sig bort.

De nævnte 2 Arrestanter, der den 12 September bleve anholdte her under Sagen og begge ved deres Anholdelse efter »Bondefangeres« Skik vare forsynede med Reklamesedler af Udseende omtrent som Pengesedler, men kun med nogle faa Ører i rede Penge, have erkendt at være de af Vidnet omtalte Personer, at Vidnet ved den nævnte Lejlighed og i det ommeldte Spil tabte 100 Kr. til Hildebrandt, at Kortene vare fordelte paa den af Vidnet nævnte Maade, og at Spillet gik, som af Vidnet forklaret; men de have paastaaet, at alt gik ærligt til ved den paagældende Lejlighed, og i Enkelthederne have de modsagt Vidnets Forklaring paa adskillige Punkter.

Saaledes har Arrestanten Olsen paastaaet, at det var Vidnet og ikke ham, der paa Gaden indledte Bekendtskabet, og at det var Vidnet selv, der foreslog at spille om 100 Kr., da han havde faaet de omtalte gode Kort, og denne Arrestant har endvidere benægtet at have optraadt som fremmed overfor Hildebrandt, at have tilbudt selv at ville parere paa Kortene og at have opfordret Vidnet til at parere, idet han end ikke vil have vidst, hvilke Kort Vidnet havde, før Spillet var færdigt.

Arrestanten Hildebrandt har derimod erkendt, at Forslaget ikke blot om at spille Femkort, men ogsaa om den høje Parée kom fra ham — det sidste efter at han havde givet de omtalte Kort —, og han har forklaret, at Vidnet før Spillet viste Arrestanten Olsen sine Kort, men han har benægtet, at Olsen deltog i Paréen, og at Olsen og han optraadte som fremmede overfor hinanden, ligesom han har paastaaet, at det virkelig var en Hundrekroneseddel, han afgav som Indsats.

Medens nu de i Sagen værende Oplysninger om Gaardmand Jørgensen kendetegner ham som en paalidelig og sandfærdig Mand, taler paa den anden Side Arrestanternes Fortid imod dem. Men Jørgensens hele Forklaring, som han har beediget, bestyrkes endvidere derved, at begge Arrestanterne ses tidligere at være straffede netop for paa »Bondefangervis« at bedrage i Kortspil, at de i denne Sag foreliggende Oplysninger om Arrestanternes Færd i Tiden forinden deres Anholdelse bestemt tyde paa, at de endnu drive denne Virksomhed, og at de til Dels have arbejdet i Forening, at den Beværtning, i hvilken Spillet foregik, netop efter det oplyste er et søgt Samlingssted for »Bondefangere«, og at Vidnets Forklaring om Maaden, paa hvilken Bekendtskabet indlededes, og Vidnet blev ført ind i Beværtningen, hvorledes Kortspillet begyndte, og Paréen blev foreslaaet samt tiltraadt af den ene, medens den anden forlod Stuen, ganske svarer til den af »Bondefangere« almindelig anvendte Fremgangsmaade.

Da det nu fremdeles maa anses for i høj Grad usandsynligt, at Kortene under de ommeldte Omstændigheder ved et Tilfælde skulde fordele sig netop paa den oven anførte af »Bondefangere« ellers ved uærlige Midler hidførte Maade, ved hvilken der gaves Vidnet saa store

Chancer, at han kun kunde tabe under en eneste Forudsætning, nemlig at alle Klørkortene vare inde, og at Arrestanten Hildebrandt altsaa sad med samtlige øvrige Klørkort, og da det maa anses for lige saa usandsynligt, at Arrestanten Hildebrandt, uden at kende Medspillerens Kort, skulde have vovet en Indsats af 100 Kr. paa de Kort, der tilfaldt ham, hvilke i og for sig frembød kun ringe Chancer for at bringe det sidste Stik hjem, ligesom ogsaa den Omstændighed, at Arrestanten Hildebrandt pludselig foreslog en saa stor Indsats som 100 Kr., tyder paa, at han har vidst, at Medspilleren havde faaet Kort, der kunde friste ham til saa højt Spil, findes det efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Hildebrandt, ved paa uærlig Maade at hidføre den omtalte Fordeling af Kortene, svingagtig har fraendt Jørgensen 100 Kr.

Idet fremdeles de foreliggende Oplysninger tilstrækkelig klart vise hen til, at Arrestanten Olsen paa sædvanlig Bondefangervis har indfanget Gaardmand Jørgensen, for at han kunde gøres til Genstand for Bedrageri i Spil, samt til, at han har ydet Arrestanten Hildebrandt sin Bistand ved Bedrageriets Udførelse, findes ogsaa Arrestanten Olsen at maatte anses som skyldig i Bedrageri.

Tjenestekarl Christiansens Forklaring gaar ud paa, at han den nævnte Dag stod i Holmensgade og saa ind ad en Vaabenhandlers Vindue, da Arrestanten Christensen tiltalte ham, idet han udgav sig for Sømand og indbød ham til at drikke Sodavand i den omtalte Beværtning. Her sluttede Arrestanten Jeppesen sig til dem og — idet Arrestanterne optraadte som fremmede for hinanden — fortalte, at han nylig havde været i Sverrig og der tabt 50 eller 100 Kr. i »Femkort, sidste Stik«. Paa Christensens Ønske om at se Spillet skaffede Jeppesen Kort, og de spillede saa alle 3, dels uden, dels med ubetydelig Indsats. Jeppesen, der ved hele sin Optræden havde bibragt Vidnet det Indtryk, at han havde godt med Penge og var en indskrænket Person, gav imidlertid nu Kort til sig og Vidnet alene. Inden Kortgivningen fandt Sted, underholdt Christensen Vidnet livligt. Da Vidnet havde faaet 3 Esser samt i fjerde Farve — Ruder — Kongen og Damen, erklærede han, at han havde gode Kort, men da Jeppesen sagde, at han ikke desto mindre vilde holde 10 Kr., og da Christensen, idet han talte hviskende til ham, opfordrede ham til at gaa ind paa Paréen og foreholdt ham, at han jo aldrig kunde tabe, gik Vidnet efter en Del Vægning ind derpaa. Jeppesen spillede nu Klør ud, hvilken Vidnet stak med Klør Es, hvorefter han spillede Ruder Konge ud. Jeppesen sad imidlertid med Ruder Es, som han stak med, og endvidere med 3 Klørkort, som Vidnet ikke kunde stikke, og Jeppesen fik saaledes sidste Stik. Christensen, hvem Vidnet før Spillet havde overleveret sin Indsats, og som ogsaa af Jeppesen havde modtaget et sammenrullet Stykke Papir, som Vidnet antog for en Pengeseddel, gav derefter Pengene til Jeppesen, som gav Kort paa ny. Atter fik Vidnet, der inden Kortgivningen var blevet underholdt livligt af Christensen, i de tre Farver tre Esser og i den fjerde — i Ruder — Kongen samt Knægten, og atter opfordrede begge Arrestanter ham ivrigt til at parere paa sidste Stik, men da Vidnet ved igen at faa saa gode Kort fik Mistanke til Arrestanterne, forlod han, hvem Arrestanten Christensen i øvrigt ogsaa forgæves havde opfordret til at vædde om Paavisning af

et af 4 Kort, som Christensen kastede, Beværtningen og lod dem ved Politiets Hjælp anholde.

Arrestanterne have erkendt, at Vidnet ved den nævnte Lejlighed i »Femkort, sidste Stik« tabte 10 Kr. til Jeppesen, men de have paastaaet, at Spillet er gaaet ærligt til.

Arrestanten Christensen har navnlig paastaaet, at det var Vidnet, og ikke ham, der foreslog, at de skulde gaa ind i den omtalte Beværtning, og han, der har forklaret ikke at kunne huske, hvilke Kort de spillende havde faaet, og hvorledes Spillet i det hele forløb, har benægtet at have opfordret Vidnet til at parere.

Arrestanten Jeppesen har erkendt, at det var ham, der foreslog Vidnet og Christensen at spille Kort, og at Kortene i det afgørende Spil sad, som af Christensen forklaret, samt at det først var, efter at Kortene i det afgørende Spil vare givne, at der blev Tale om at parere, men han gør gældende, at det var Vidnet, og ikke Arrestanten, der oprindelig ønskede at parere.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse kort efter det passerede fandtes i Besiddelse af 3 af de omtalte Seddelpenge lignende Reklamesedler samt 15 Kr. 13 Øre, har paastaaet, at han under Spillet var i Besiddelse af en Tikroneseddel. Som Grund til, at han ved sin Anholdelse kun var i Besiddelse af den fra Vidnet vundne, har han angivet, at han kort før sin Anholdelse havde brugt den anden Tikroneseddel til Betaling af en Gæld af 6 Kr. 50 Øre, som han skyldte til en Person, som han tilfældig saa gaa forbi Beværtningen, hvorfor han løb ud efter ham for at afgøre sin Gæld, men han har været ude af Stand til at give nærmere Oplysning om denne Person. Begge Arrestanter have nægtet at være optraadte som fremmede overfor hinanden.

Medens nu Arrestanten Jeppesens Forklaring paa forskellige Punkter bærer Præg af Usandsynlighed, vinder Christiansens Forklaring i Styrke derved, at de i Sagen foreliggende Oplysninger om Arrestanternes Færd i Tiden forinden deres Anholdelse bestemt tyder paa, at de give sig af med »Bondefangeri«, at Arrestanten Jeppesen, som anført, 4 Gange tidligere har været arresteret som sigtet for Bedrageri i Kortspil paa »Bondefangervis«, at Beværtningen som anført netop er en »Bondefangerbeværtning«, at Vidnets Forklaring om sit Samvær med Arrestanterne, dets Indledning og hele Forløb svarer til den af Bondefangere anvendte Fremgangsmaade, og at navnlig de Kort, han fik paa Haanden i det afgørende Spil, netop svarer til den Kortfordeling, som »Bondefangerne« ifølge det ovenfor anførte en Tid lang benyttede til at bedrage deres Ofre med. Christiansen, der efter de om ham indhentede Oplysninger er en hæderlig og paalidelig Mand, har bekræftet sin Forklaring med Ed.

Da det nu maa anses for usandsynligt, at den nævnte Kortfordeling, der ellers, som sagt, af »Bondefangerne« hidføres ved uærlige Midler, i dette Tilfælde skulde skyldes en Hændelse, og det maa anses for lige saa usandsynligt, at Arrestanten Jeppesen paa de Kort, der vare tilfaldne ham — Ruder Es og fire lavere Klørkort — vilde have vovet den nævnte Indsats, hvis han ikke havde kendt Vidnets Kort, findes det tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten Jeppesen, ved paa uærlig Maade at have hidført den omtalte Kortfordeling, svingagtig har fravendt Christiansen den omtalte Indsats.

Idet fremdeles de foreliggende Oplysninger tilstrækkelig klart vise hen til, at Arrestanten Christensen paa sædvanlig Bondefangervis har indfanget Tjenestekarl Christiansen, for at han kunde gøres til Genstand for Bedrageri i Spil, samt til, at han har ydet Arrestanten Jeppesen sin Bistand ved Bedrageriets Udførelse, findes ogsaa Arrestanten Christensen at maatte anses skyldig i Bedrageri.

Arrestanten Jeppesen er, foruden for det nys nævnte Spillebedrageri, sigtet for i Juli 1898 at have i Forening med de oftere for Bedrageri i Spil straffede Personer William Peter Knudsen og Gustav Emil Christian Beckmann fravendt norsk Sømand Harald Nielsen 40 Kr. De tvende nysnævnte Personer, der for det af dem udviste Forhold ere ansete ved nærværende Rets Dom af 1 Oktober 1898, have baade under den tidligere Sag, hvorunder Arrestanten forgæves blev eftersøgt, og under nærværende Sag forklaret, at Arrestanten efter Aftale med dem svigagtig fravendte Nielsen Pengene ved Kunsten med de 4 Kort. Nielsen, der ikke har kunnet skaffes til Stede under Sagen, har derhos i sin Tid til Politiet givet et Signalement, der nøje passer paa Arrestanten. Denne har forklaret, at han ikke husker, om han har spillet med Sømanden, og at han, saafremt han, hvad han er mest tilbøjelig til ikke at tro, skulde have spillet Spillet med de 4 Kort med ham, i hvert Fald ikke har anvendt noget Fif derved. Og da de ovenfor anførte Oplysninger ikke give tilstrækkelig Grund til at forkaste Arrestantens Forklaring, vil han for saa vidt være at frifinde.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne: Hildebrandt med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og de 3 andre Arrestanter med Fængsel paa Vand og Brød: Jeppesen i 3 Gange 5 Dage, Christensen i 4 Gange 5 Dage og Olsen i 6 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 19 Marts.

Nr. 104. Højesteretssagfører Salomon

contra

Niels Lauritz (Laurits) Lohse (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 176, jfr. § 173, samt for Overtrædelse af nævnte Lovs § 176.

Lollands nørre Herreds Ekstrarets Dom af 26 November 1901: Arrestanten, Arbejdsmand Niels Laurits Lohse, bør hen-sættes til Forbedringshusarbejde i 1½ Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Bruun, og Defensor, Overretssagfører Zwick, med henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. Til Pigen Christiane Amalie Petersen betaler Arrestanten en Erstatning af 200 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Skibsted og M. Carlsen betaler Arrestanten Niels Laurits Lohse 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning af udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til to Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Lauritz Lohse til Højesteretssagførerne Salomon og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Lollands Nørre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Laurits Lohse, der er født den 9 Maj 1875 og ikke funden forhen kriminaliter anset, aktioneret for Forsøg paa Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 176, jfr. § 173, samt for Overtrædelse af nævnte Lovs § 176.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse, til hvis senere ubestyrkede Tilbagekaldelse intet Hensyn kan tages, og det i øvrigt oplyste følgende:

Medens Christiane Amalie Petersen, der er født den 9 Marts 1889, i Høsten 1900 tjente hos Arrestanten som Barnepige, i hvilken Tjenestetid hun i Reglen delte Seng sammen med Arrestanten og Hustru, paa-kom der ham en Morgen, efter at hans Hustru var staaet op og gaaet paa Arbejde, saa at han var bleven alene i Sengen med Pigen, Lyst til, som han har forklaret, at faa med hende at gøre. Han stak derfor sin Haand ind mellem hendes Ben og følte paa hendes Kønssdele, skønt hun græd og sagde, at han skulde lade være, hvorefter han med Magt skilte hendes Ben fra hinanden og søgte at anbringe sit mandlige Lem i hendes Kønssdele, hvilket dog ikke lykkedes for ham, idet Sæden afgik fra ham forinden. Det var ham fuldstændig klart, at Christiane ikke vilde have med ham at gøre og gjorde al den Modstand, hun kunde, vred sig i Sengen, søgte at skyde ham fra sig og raabte og skreg, at han skulde gaa fra hende.

Den 23de eller 24de Oktober 1901 og den 26de s. M. indfandt Arrestanten sig, hver Gang tidlig om Morgenen, ved det Hus, i hvilket Christiane og hendes Moder boede, gik paa Hosesokker ind i det Værelse, i hvilket Christiane laa i Sengen, medens Moderen var gaaet

paa Arbejde, følte paa Christianes Kønsele og anmodede hende om Samleje, men gik sin Vej, da hun afslog det og sprang ud af Sengen.

Christiane maa efter det fremkomne antages at være en sædelig Pige, hvad Arrestanten ogsaa er gaaet ud fra. Hun kan ikke antages at have lidt nogen legemlig Men af det passerede.

Som Følge af foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 173, disse §§ sammenholdte med § 46, og efter § 176, jfr. § 174, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Da Underrettsdommen har anvendt samme Straf, og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, og om den Christiane Amalie Petersen tillagte Erstatning af 200 Kr. for den hende tilføjede Beskæmmelse billiges, vil den være at stadfæste.

Nr. 102.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peter Thomsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Februar 1902: Arrestanten Niels Peter Thomsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Nissen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Tiltalte, forinden han deltog i Forsøg paa Pantsætningen af de i den indankede Dom ommeldte Frakker, ikke kan have været i Tvivl om, at disse vare stjaalne, medens det findes betænkeligt at anse det bevist, at Tiltalte har medvirket til Tyveriet selv.

Som Følge heraf vil han i Medfør af Straffelovens § 241 være at anse efter dens § 238 som for tredje Gang begaaet Hæleri; Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Niels Peter Thomsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Thomsen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 22de Januar 1878 og anset ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 2 Februar 1899 efter Straffelovens § 228 og Lov af 6 Marts 1869 § 7 in fine med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 17 November 1900 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende.

Ifølge Anmeldelse fra Sadelmager Georg Vogel blev han og hans Hustru, Hanne Levy, den 18 September 1901 mellem Kl. 1 og 2 Eftermiddag bestjaalne for en Vinteroverfrakke, en Sommeroverfrakke og et Lommeur med vedhængende Kæde, hvilke Genstande beroede dels frit fremme, dels i et uafaalet Skab i den af dem beboede Lejlighed Læssøgade Nr. 16, 2den Sal, 1ste Opgang i Sidehuset.

Det er oplyst, at Lejligheden, til hvilken der kun førte een Trappe, bestod af 2 Værelser, Køkken og Entré, og at der kun var 2 Adgange fra Trappegangen til Lejligheden, nemlig dels til det ene Værelse, Soveværelset, gennem en Dør, der aflaaedes med en almindelig indstukken Laas, dels til Entréen, der aflaaedes med en Smæklaas.

De to Frakker ere komne til Stede under Sagen, og er det oplyst, at Vinteroverfrakken, der er blevet vurderet til 15 Kr., blev funden i Porten til Ejendommen Klareboderne Nr. 3 den 18 September 1901 om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7, medens Sommeroverfrakken, der er bleven vurderet til 20 Kr., blev funden paa Trappegangen i Ejendommen Kompagnistræde Nr. 15.

Uret med vedhængende Kæde, der tilsammen ere blevne vurderede til 10 Kr., er ikke kommet til Stede under Sagen.

Sadelmager Vogel har edelig forklaret, at da hans Hustru, der tillige med ham alene bebor Lejligheden, den paagældende Dag noget før Middag forlod Lejligheden for at besøge en Familie, aflaaede han Døren fra Sovekammeret til Trappegangen og medgav hende Nøglen til denne Dør, hvorefter hun forlod Lejligheden gennem Entrédøren, at han noget senere om Eftermiddagen ved Ettiden forlod Lejligheden gennem Entrédøren, som han smækkede i efter sig, og at han ved sin Hjemkomst ved Totiden opdagede, at Døren fra Trappen til Sovekammeret stod halvt aaben, og at de fornævnte Genstande vare stjaalne. I de tilstedekomne Frakker har han genkendt de ham frastjaalne.

Overensstemmende hermed har Sadelmager Vogels Hustru edelig forklaret, at hun den paagældende Dag noget før Middag, da hun forlod deres Lejlighed, fik overleveret af sin Mand Nøglen til Sovekammerdøren, og at hun har genkendt de stjaalne Klædningsstykker i de under Sagen tilstedekomne. Hun har endvidere ligeledes under Ed forklaret, at hun vel ikke saa, at hendes Mand aflaaede Sovekammerdøren, men at hun er sikker paa, at han har gjort det, da han altid er meget omhyggelig med den Slags Ting.

Arrestanten har erkendt, at han den 18 September 1901 har været i Besiddelse af de fornævnte Klædningsstykker, og har om Maaden, paa hvilken han er kommen i Besiddelse af dem, afgivet følgende Forklaring.

Den 18 September 1901 ved Middagstid noget efter Kl. 12 indfandt han sig paa Arbejdsanvisningskontoret i Guldbergsgade, hvor han

opholdt sig mindst en halv Time, til Kontoret blev lukket Kl. 1. Han fulgtes derfra med en Person ved Navn Heinrich Severin Seehausen, der har været arresteret under Undersøgelsen, men som ikke er tiltalt. De kendte hinanden fra tidligere Tid og vare komne i Samtale, medens de ventede inde paa Kontoret.

Under denne Samtale havde Arrestanten bl. a. fortalt Seehausen, at han havde været i Forbedringshuset siden sidst, hvortil Seehausen havde bemærket, at der havde han ogsaa været nær ved at komme, han havde nemlig været anholdt for et Tyveri fra »Messen«, og Arrestanten tænkte sig, at Seehausen havde begaaet dette Tyveri.

Fra Anvisningskontoret gik de sammen ud til Nørrebrogade, og paa Vejen foreslog Arrestanten Seehausen, at han skulde give en Genstand, hvortil Seehausen svarede, at han ingen Penge havde, men at, hvis Arrestanten vilde pantsætte en Frakke for ham, vilde han give en Genstand for Pengene.

Arrestanten paatog sig dette, og de gik nu sammen hen i Ejendommen Læssøgade Nr. 16, hvor Seehausen gik op i Sidehuset, medens Arrestanten opholdt sig dels i Ejendommens Gaard, dels ude paa Gaden. Da det imidlertid varede Arrestanten for længe, gik han ind paa Trappegangen i Ejendommens Sidehus for at se efter Seehausen, og denne kom da med 2 Frakker, som Arrestanten har genkendt i de to fornævnte Vogel frastjaalne.

Seehausen var selv iført den ene, Sommeroverfrakken, og efter hans Anmodning iførte Arrestanten sig paa Trappegangen den anden, hvorpaa de forlod Ejendommen sammen.

Da de vare komne ned paa Dosseringen, viste Seehausen Arrestanten et Ur med den Bemærkning, at det var »skidt«, at det ikke gik.

Arrestanten forsøgte derefter paa at pantsætte Vinteroverfrakken hos forskellige Pantelaanere, men da dette mislykkedes, skiftede han og Seehausen Frakker, hvorpaa Seehausen ligeledes forgæves forsøgte paa at pantsætte Vinteroverfrakken. De vare paa deres Vandring komne ned i Kompagnistræde, da Arrestanten erklærede, at han ikke længere vilde slæbe om med Sommeroverfrakken, hvortil Seehausen bemærkede, at saa kunde han kaste den fra sig.

Arrestanten, der efter sin Forklaring nu først fattede Mistanke, spurgte derpaa Seehausen, hvad dette skulde betyde, og om Frakken da var stjaalet, hvortil Seehausen bemærkede: »Gu' er den ej, men smid du bare det Skidt«, og Arrestanten gik derefter ind i Ejendommen Kompagnistræde Nr. 15, hvor han afførte sig Frakken og efterlod den der. Da han atter kom ud paa Gaden, var Seehausen forsvunden.

Arrestanten har under Forhørene erkendt, at han efter hvad der er oplyst i Sagen, ikke betvivler, at Forholdet er det, at Seehausen, medens Arrestanten stod og ventede paa ham, indbrudsvis har frastjaalet Vogel de fornævnte Frakker, men han har vedblivende fastholdt, at han den Gang gik ud fra, at Seehausen boede i Ejendommen Læssøgade Nr. 16, og at han hentede Frakkerne i sit Hjem, samt at det først var den Gang, han kastede Sommeroverfrakken fra sig i Kompagnistræde, at han nærrede Tvivl om, at Frakkerne var Seehausens lovlige Ejendom.

Medens Seehausen under Forhørene har fastholdt, at hele Arrestantens Forklaring om ham er urigtig, med Undtagelse af, at de, der kendte hinanden, et Par Gange have truffet hinanden paa Arbejdsanvisningskontoret i Guldbergsgade og maaske derfra ere gaaede et Stykke sammen ned ad Gaden, peger det i øvrigt oplyste hen paa, at Tyveriet er begaaet af 2 Personer.

Selv om Arrestantens Forklaring nu i øvrigt maatte være sandfærdig — saaledes at det er Seehausen, som alene har været oppe i Lejligheden, hvorfra Frakkerne og Uret er stjaalne, findes dog Arrestantens Paastand om, at han, da han opholdt sig i den paagældende Ejendom, var uvidende om, at det var et Tyveri, Seehausen var i Færd med at begaa, uantagelig, særlig under Hensyn dels til den Samtale mellem dem, som efter Arrestantens Forklaring skal være gaaet umiddelbart forud for Tyveriet, dels til, at en af Arrestantens bekendte, den for Tyveri tidligere straffede Valdemar Nilsson, har forklaret, at han en Dag i Begyndelsen af Oktober f. A. talte med Arrestanten, og at Arrestanten den Gang fortalte ham, at han havde begaaet det fornævnte Tyveri sammen med en anden Person ved Navn Heinrich, og at de ved dette Tyveri havde skaffet sig Adgang til en Lejlighed i Læssøgade Nr. 16 ved Hjælp af falsk Nøgle og der stjaalet et Par Frakker og et Ur.

I Henhold til foranstaaende findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, har deltaget i det fornævnte Tyveri, i hvert Fald saaledes, at han efter forud derom truffen Aftale om Tyveriets Udførelse, eventuelt indbrudsvis, har ventet paa Gerningsstedet, medens en anden, med hvem han har truffet Aftalen, har begaaet dette, og da der ved Sagens Paadømmelse efter det oplyste vil være at gaa ud fra, at Tyveriet er begaaet indbrudsvis, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Mandagen den 24 Marts.

Nr. 96. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Carlo Albert Jensen (Def. Salomon),
 der tiltales for Forsøg Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1902: Arrestanten Carlo Albert Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Olsen og Prokurator Casse, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carlo Albert Jensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carlo Albert Jensen, der tiltales for Forsøg paa Røveri, er født den 18 Maj 1884 og anset ved Rettens Dom af 23 Juni 1900 efter Straffelovens § 228, til Dels jfr. § 237, begge Paragraffer sammenholdte med §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag, ved Rettens Dom af 19 Januar 1901 efter Straffelovens § 228, til Dels jfr. § 64, og efter § 253, disse Paragraffer sammenholdte med §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ved Rettens Dom af 23 April 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag og ved Rettens Dom af 29de Juni 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Arrestanten sigtes for at have den 14 September 1901 forsøgt paa at frarøve Pigen Selma Olsson Penge, og er der til Begrundelse af denne Sigtelse oplyst følgende.

Selma Olsson har edelig forklaret, at hun den 14 September 1901 paa en herværende Beværtning kom i Selskab med en hende ubekendt Mandsperson, den mange Gange straffede Jørgen Rasmus Søren Hansen, og at hun efter hans Opfordring fulgte med ham op i hans og Arrestantens fælles Logis.

Kort efter indfandt Arrestanten sig i Logis'et, som han dog hurtigt forlod, men noget senere kom han tilbage ledsaget af Arbejdsmand Jørgen Christian Andersen og en Person ved Navn Valdemar, der ikke er kommen til Stede under Sagen.

Ved disses Ankomst laa Vidnet, der havde haft Samleje med Hansen, afklædt i dennes Seng, og Valdemar afklædte sig nu og gik i Seng til hende.

Vidnet vilde imidlertid nu staa op af Sengen, men saa snart hun gjorde Mine hertil, fik hun et Par kraftige Næveslag i Ansigtet af Arrestanten, der samtidig sagde: »Vil du blive liggende.« Hun fik dog Lejlighed til at iføre sig sine Støvler og et Underskørt, hvorpaa hun sprang ud af Sengen.

Saa snart hun var kommet op, undersøgte Arrestanten hendes Tøj og spurgte hende, om hun havde Penge, hvilket hun, der havde gemt sine Penge, ca. 4 Kr., i sin ene Strømpe, benægtede.

Valdemar greb nu fat paa hende og forsøgte paa at vælte hende

om paa Sengen, hvilket ikke rigtig lykkedes for ham, og kort efter tildelte Arrestanten hende en Mængde Slag i Ansigtet saavel med knyttet Haand som med flad Haand, idet han forlangte Penge af hende. Hun bad for sig og skreg om Hjælp, hvilket en af de tilstedeværende søgte at forhindre ved at holde hende for Munden.

Endvidere blev der raabt, vist nok af Arrestanten: »Du skal ikke slippe levende herfra, hvis Du ikke giver os Penge«, og der blev yderligere raabt: »Hvis ikke Du giver os hver en Daler, faar Du flere Klø« samt: »Du slipper ikke herfra, før vi har faaet en Daler hver.

Arrestanten vedblev med at slaa hende i Ansigtet, og til sidst var hun saa medtaget, at hun ingen Modstand kunde gøre.

Fremdeles truede Arrestanten hende dels med at melde hende til Politiet, dels med at pantsætte hendes Tøj, hvis hun ikke gav dem Penge.

Til sidst kom Logisværtinden Thora Charlotte Rolf, Gørtler Jørgensens Enke, hende til Hjælp og fik hende befriet.

Som Følge af Volden blødte hendes Mund, og vare hendes Læber i den Grad ophovnede, at hun næsten ingen Næring kunde tage til sig i de første to Dage. Endvidere var hendes højre Kind gul og grøn og bar flere Neglerifter. Hun maatte holde Sengen to Dage, men efter en otte Dages Forløb havde Læsionerne fortaget sig, uden at efterlade nogen Følger.

Fornævnte Jørgensens Enke har edelig forklaret, at hun den paa-gældende Dag fra sin Lejlighed hørte Støj inde paa Hansens og Arrestantens Værelse, og da hun noget senere kom ud paa Trappegangen, hørte hun, at der indenfor blev dundret meget stærkt paa Døren, og at der blev raabt om Hjælp. Vidnet bankede nu gentagne Gange paa Døren, der var aflaaet og til sidst blev aabnet paa Klem, og da hun bestemt forlangte at komme ind, blev Døren lukket op. Da hun kom ind i Værelset, saa hun Selma Olsson staa midt paa Gulvet i Underskørt med blødende Mund og ophovnede Læber, hvorhos der i Værelset befandt sig 4 Mandspersoner, af hvilke den ene, Hansen, havde lukket hende op, medens de 3 andre, Arrestanten, Andersen og en tredje Person, sad hver paa sin Stol. Selma fortalte, at hun var blevet overfaldet, og Vidnet blev straks klar over, at det navnlig var Arrestanten, der havde slaaet hende. Arrestanten ytrede saaledes: »Hun kommer ikke ud, før hun har givet os Penge« og erklærede, idet han med Foden holdt fast paa nogle af Selmas Klædningsstykker, at han vilde sætte Nederdelen ud, hvis hun ikke gav dem Penge. De øvrige tilstedeværende Mandspersoner gjorde intet, der tydede paa, at de misbilligede Arrestantens Adfærd, og en af dem — Vidnet har ikke kunnet angive hvem — sagde endog: »Jeg sætter Jaketten ud«. Dels paa Grund heraf, dels paa Grund af, at Arrestanten stadig brugte Udtrykkene »Vi« og »Os«, fik Vidnet det Indtryk, at det var Meningen, at de alle skulde have Penge.

Færdig fra Trykkeriet den 3 April 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 3.

Mandagen den 24 Marts.

Arrestanten bemærkede endvidere til Vidnet: »Nu kom De og forstyrrede det for os« og var paa forskellig Maade meget ubehagelig mod hende, med da hun truede med at hente Politi og fastholdt sit Forlangende om, at Pigen skulde have sit Tøj og derefter faa Lov til at gaa, skete dette ogsaa.

Arrestanten har erkendt, at han den paagældende Dag har været sammen med Selma Olsson og de 3 fornævnte Mandspersoner i sit og Hansens fælles Logis, og at han der har tilføjet Selma flere Slag i Ansigtet, saaledes at hun kom til at bløde, samt at han har truet hende med at kaste hendes Tøj ud af Vinduet, men han har paa-staaet, at han kun gjorde dette dels for at straffe hende paa Grund af, at hun umiddelbart i Forvejen havde skældt ham ud, dels for at faa hende til at forlade Værelset. Han har endvidere erkendt, at han ikke betvivlede, at de af Selma omforklarede Læsioner i hvert Fald i det væsentlige ere Følger af den af ham mod hende udviste Vold.

At nu Arrestanten ikke skulde have haft andet Formaal med den af ham mod Selma udøvede Vold end det af ham angivne, lyder i høj Grad usandsynligt, blandt andet under Hensyn til, at Arrestanten — hvad han har erkendt — selv havde aflaaet Døren, saa at det var umuligt for Pigen, der tilmed var upaaklædt, at forlade Værelset, og Arrestantens nævnte Anbringende er heller ikke bestyrket ved noget som helst af det under Sagen oplyste, saaledes navnlig ikke ved de af Hansen og Andersen afgivne Forklaringer, medens alt det fremkomne peger hen paa, at det er i røverisk Hensigt, at Arrestanten har udøvet Volden.

Endvidere taler herfor Arrestantens Fortid og hans egen Holdning under Forhørene, i hvilken Henseende fremhæves, dels at han — efter først at have benægtet at have forlangt Penge af overfaldne — senere har erkendt at have gjort dette, men paa-staaet, at dette gjorde han »i Grin«, dels at han ikke har turdet benægte, at han, da Jørgensens Enke kom til Stede, har udtalt sig som af hende forklaret, men paa-staaet, at dette gjorde han »for Sjøv«.

Som Følge heraf findes der ved alt det oven anførte at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed har udøvet Vold mod Selma Olsson for at aftvinge hende Penge, og Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, disse Paragrafer sammenholdte med § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at udrede

Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Kr. til hver.

Nr. 98.

Advokat Nellemann

contra

Andreas Nielsen (Def. Dietrichson),

der tildales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 3 April 1901: Tiltalte, Andreas Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale i Erstatning til Niels Christian Nielsen 100 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Valeur, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Dejgaard, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 December 1901: Tiltalte Andreas Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Arbejdsmand Niels Christian Nielsen betale 30 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Andreas Nielsen, der er født i Aaret 1871, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Af Sagens Oplysninger, der for en væsentlig Del ere tilvejebragte

under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, fremgaar det, at Tiltalte, der bor i Rødding, Tirsdag Aften den 15de Januar d. A. i en noget beskænket Tilstand opholdt sig i Vildbjerg Kro, og at det ved denne Lejlighed kom til Haandgribeligheder mellem ham og 2 paa den Tid i Herning sig opholdende Arbejdsmænd Hans Nielsen og Niels Christian Nielsen, der samme Aften ligeledes vare komne til Kroen, i hvilken Henseende Tiltalte under et den 23de næstefter, da Undersøgelsen i Sagen blev indledet ved Politiretten, afholdt Forhør har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, efter tilfældigt at have truffet de 2 nævnte Arbejdsmænd i Kroen, gav sig til at slaa dem og tilføjede hver af dem et Slag i Hovedet samt, da de derefter satte sig til Modværge, atter slog paa dem paa forskellig Maade og sparkede i det mindste den ene af dem i Underlivet, men at han derimod ikke kunde huske, at han havde ituslaaet en Egetræs Stok paa den ene af Arbejdsmændene.

I et den 29 Januar d. A. afholdt Forhør har Tiltalte yderligere forklaret, at han ikke i det enkelte kunde erindre, hvad der var passeret ved den ommeldte Lejlighed, og i et Forhør den følgende Dag gentog han denne Forklaring med Tilføjende, at han ikke huskede, at nogen af de 2 Arbejdsmænd havde fornærmet ham paa nogen Maade, hvorimod han efter sit Udsagn nok huskede at have slaaet dem, men ikke at have sparket dem.

Efter det oplyste kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed skulde have været i en Tilstand af Beruelse, der kunde influere paa hans Tilregnelighed, hvorfor der ikke kan tillægges hans Foregivende om ikkun til Dels at kunne erindre det passerede nogen videre Betydning, og idet under Hensyn hertil de af de 2 ommeldte Arbejdsmænd saavel som af Kromanden, Staldforpagteren i Kroen og en der ved den paagældende Lejlighed tilstedeværende Indsidders afgivne, i det væsentlige samstemmende Forklaringer angaaende Enkelthederne af det ved den tid nævnte Lejlighed forefaldne, hvilke Forklaringer Tiltalte har erklæret ikke at have noget at indvende imod, blive at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse, maa der ved det herefter i det hele foreliggende, derunder Tiltaltes egne Forklaringer, anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter at Hans Nielsen og Niels Christian Nielsen den ovennævnte Aften vare komne ind i Krostuen, blev den første af Tiltalte, som i Forvejen havde indfundet sig her, opfordret til at give en Kaffe-punsch, hvad han ogsaa gjorde, hvorpaa Tiltalte paa sin Side ligeledes trakterede med Punsch.

Medens disse Drikkevarer bleve nydte, slog Tiltalte et Par Gange Hans Nielsen over Ansigtet med sin Tobakspibe, hvad Hans Nielsen bad sig fritaget for, men i øvrigt ikke sagde noget til, og efter at de derpaa havde afsluttet en Byttehandel om deres Stokke saaledes, at Hans Nielsen skulde give Tiltalte 25 Øre i Bytte, udviklede der sig, efter Kromandens Opfattelse paa Grund af, at Tiltalte fortrød Handelen, mellem dem et kortvarigt Mundhuggeri, hvorunder Tiltalte efter Kromandens Forklaring brugte grove Skældsord om Hans Nielsen, medens denne vel svarede igen og navnlig bad Tiltalte moderere sine

Udtryk, men ikke brugte Grovheder, og som gik over til Haandgribeligheder derved, at Tiltalte gentagende slog Hans Nielsen oven i Hovedet med sin Stok, der gik itu ved Slagene.

Niels Christian Nielsen, der er Broder til Hans Nielsen, tog nu fat i Tiltalte, dog uden at slaa denne, og sagde, at han skulde lade Hans være i Fred; men Tiltalte sparkede derpaa Niels Christian Nielsen i Skridtet saaledes, at denne, som derefter greb med begge Hænder mellem sine Ben, under vedholdende Jamren vred sig af Smerte og løb ud af Stuen, hvorefter Hans Nielsen, hvem Tiltalte ogsaa sparkede efter, dog, som det maa antages, uden at ramme ham, forsøgte at holde Tiltalte, men uden at det, skønt Kromanden kom Hans Nielsen til Hjælp, lykkedes at styre ham.

Kromanden lod derfor Sognefogden tilkalde; men forinden dennes Tilstedekomst satte Tiltalte Hans Nielsen saa haardt op imod en Dør, at denne sprang op, og de begge styrtede om paa Gulvet i det tilstødende Værelse.

Medens det foreliggende, skønt Hans Nielsen efter den ham ved den omhandlede Lejlighed overgaaede Vold blødte fra Næsen og fra nogle Skrammer i Ansigtet, ikke giver tilstrækkelig Føje til at antage, at nogen egentlig Skade er bleven tilføjet Hans Nielsen, hvis Tilstand ikke ses at være gjort til Genstand for Lægeundersøgelse, og som ved sit Møde i Politiretten den 29 Januar d. A. erklærede, at de nævnte Skrammer da vare lægte, har Niels Christian Nielsen forklaret, at han i de 2 første Dage efter, at han havde faaet det ovennævnte Spark i Underlivet, som Følge heraf var sengeliggende, og at han i længere Tid derefter havde Smerter og Ulemper, som vare fremkaldte ved denne Overlast, hvorhos Distriktslægen under 26 Januar d. A. har afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at det ved Undersøgelsen af Niels Christian Nielsen viste sig, at der var betydelig Ømhed af højre Testikel og langs Urinrørets Forløb, uden at der dog kunde iagttages nogen Svulst eller nogen Læsion af Urinrøret, at der var nogen Hævelse paa højre Side ovenfor Lyskebøjningen, men at der dog heller ikke her kunde paavises nogen Læsion af de dybere liggende Dele, medens der ved Tryk var en Del Ømhed, at han angav at have Smerter ved Urinladningen, af hvilken Grund han kvitterede Vandet med længere Mellemrum end normalt for ham, og at Lægen ikke kunde udtale sig om, hvor længe det vilde vare, inden Følgerne af Beskadigelsen tabte sig, men at han maatte formene, at denne ikke vilde medføre skadelige Følger i Fremtiden, saafremt Niels Christian Nielsen kunde og vilde underkaste sig den Behandling, som Lægen havde tilraadet ham.

Endvidere har Tiltaltes Defensor for Underretten fremlagt en paa hans Foranledning af Distriktslægen afgiven yderligere Erklæring af 27 Februar d. A., hvorefter Distriktslægen den 30 Januar havde ladet Niels Christian Nielsen indlægge paa Sygehuset i Herning, navnlig for at han bedre kunde observere Nielsens Tilstand, idet Nielsen efter hans Formening i betydelig Grad overdrev sine Smertefornemmelser, hvilket han ogsaa fandt bestyrket derved, at Ømheden efter Forløbet af ikkun 3 à 4 Dage, i hvilke der ikke havde været anvendt andre Midler end Ro i Forbindelse med en skrap diætisk Behandling samt

Vandoms­lag paa Underlivet og et Blyvands­oms­lag paa Testiklen, svandt fuld­stændig, saaledes at Nielsen, da han den 5 Februar blev udskreven, efter eget Sigende aldeles ikke kunde mærke noget som helst til skade­lige Følger efter Læsionen, der, efter hvad Distriktslægen, der tillige er Sygehuslæge, har tilføjet, ganske sikkert heller ikke i Fremtiden vil medføre skadelige Følger for Nielsen.

Efter at være udskreven fra Sygehuset vil Niels Christian Nielsen have staaet i den Formening, at der ved den ham tilføjede Vold var blevet paaført ham en Brok­skade; men efter en den 9de f. M. af Stadsfysikus i Fredericia, hvor Nielsen paa den Tid opholdt sig, af­given Erklæring paa Grundlag af en samme Dag foretagen Under­ søgelse af Nielsen, kan dette imidlertid ikke antages at være Til­ fældet, idet denne Erklæring ikkun gaar ud paa, at der i højre Ingven fandtes nogle mindre Glandels­vulster, og at der var lidt Op­ drift af højre Hypochondrium, der skyldtes nogen Fortykkelse af de ydre Integumenter, samt at han, der ikke frembød noget Tegn paa frisk Kontusion, ømmede sig en Del ved Tryk, og at Bøjninger til højre smertede ham.

Idet det nu, om end Niels Christian Nielsen under det optagne Reassumptionsforhør har forklaret, at Hans Nielsen og Tiltalte ved den oven nævnte Lejlighed i Vildbjerg Kro »havde lagt sig efter at drille hinanden først i Spøg, men senere blev det til Alvor«, efter det i øvrigt foreliggende dog ikke kan antages, at Hans Nielsen har givet Tiltalte nogen rimelig Anledning til den mod ham forøvede Vold, vil Tiltalte for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 200, kfr. § 1 i Lov af 11 Maj 1897, og § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Af Niels Christian Nielsen er der nedlagt Paastand om, at der for »Svie, Smerte og Helbreds- og Næringstab« tilkendes ham en Erstatning hos Tiltalte af 100 Kr.; men medens Tiltalte under den Undersøgelse, der er gaaet forud for Sagens Paadømmelse i første Instans, har erklæret ikke at have noget at indvende herimod, har han ved sin Defensor for Underretten fremsat Indsigelse imod overhovedet at tilpligtes at betale Niels Christian Nielsen Erstatning, og under Hensyn til, at Udgifterne ved Nielsens Indlæggelse paa Sygehuset efter det oplyste maa antages at være afholdte af Fattigvæsenet, og at der mangler fornøden Oplysning til Bedømmelse af, hvor vidt han, der i Januar Maaned d. A. saavel som ogsaa tidligere har oppebaaret Fattigunder­ støttelse, virkelig har lidt noget Næringstab, findes den nedlagte Paa­ stand ej heller, for saa vidt den omfatter Erstatning for Helbredelses­ udgifter og Næringstab, at burde tages under Paakendelse under nær­ værende Sag, hvorimod Tiltalte vil være at tilpligte at betale Nielsen for Svie og Smerte en Godtgørelse, der efter Omstændighederne bliver at bestemme til 30 Kr.

Tirsdagen den 25 Marts.

Nr. 118.

Advokat Nellemann

contra

Hans Jacob Valdemar Jacobsen (Def. Liebe),

der tiltales for Vold og Trusler imod Opsynet paa Tvangsarbejdsanstalten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11te Februar 1902: Arrestanten Hans Jacob Valdemar Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Højesteretssagfører Levison, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Gruude kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jacob Valdemar Jacobsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Jacob Valdemar Jacobsen, der tiltales for Vold og Trusler mod Opsynet paa Tvangsarbejdsanstalten, er født den 5 September 1881 og anset bl. a. ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 19 December 1899 efter Straffelovens § 64, sammenholdt med §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. § 37, og efter dens § 100, jfr. §§ 98 og 203, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 29 Juni 1901 efter Straffelovens §§ 101 og 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 15 Oktober 1901 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 3 med Tvangsarbejde i 150 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Januar d. A. var Arrestanten indsat paa Kjøbenhavns Tvangsarbejdsanstalt for at udstaa den ham ved Rettens fornævnte Dom af 15 Oktober f. A. idømte Straf af Tvangsarbejde i 150 Dage.

Arrestanten havde nægtet at udføre det Arbejde, der var blevet paalagt ham, og var som Følge heraf blevet anbragt i en Celle i An-

staltens Filial i Arresthuset paa Christianshavn. En Dag havde en anden Tvangshusfange, der var blevet anbragt i en Celle i samme Etage som Arrestanten, meddelt denne, at han havde slaet en af Opsynsmændene og nu skulde bort fra Anstalten som Følge deraf, og Arrestanten svarede hertil, »at det var godt, det havde de godt af, det Rak«. Et Par Dage efter, nemlig den 8 Januar d. A. om Formiddagen omtrent Kl. 11¹/₂, blev Arrestanten efter endt Gaardtur af Opsynsmand Peter Nielsen Petersen, til hvem Arrestanten for øvrigt ikke bar noget som helst Nag, ført op til Døren til den Gang, der førte ind til Cellerne. Medens Opsynsmanden nu bøjede sig ned for at sætte Nøglen i Dørens Nøglehul, bestemte Arrestanten sig til at gøre ligesom fornævnte Tvangsfange for at komme bort fra Tvangsarbejdsanstalten. Overensstemmende med denne sin Beslutning bibragte han Opsynsmanden med en Zinkspand, som han førte med sig fra Gaarden, et kraftigt Slag i Hovedet, idet han samtidig slap sit Tag i Spanden. Han for derpaa løs paa Opsynsmanden og gav ham med knyttet Haand et Slag i Ansigtet mellem Øjnene. Opsynsmanden greb nu fat i Arrestanten og de brødes et Par Minutter, indtil flere af Anstaltens Funktionærer kom til og overmandede Arrestanten. Arrestanten blev derpaa ført over til en Celle og belagt med Haandjern, og herunder fremkom han lige overfor Anstaltens Funktionærer med forskellige Trusler om, at han igen vilde udøve Vold, hvis han atter blev indsat i Tvangshuset, idet han haabede, at han ved Fremsættelsen af disse Trusler, som han for øvrigt ikke havde til Hensigt at realisere, vilde opnaa, at han kom bort fra Tvangsarbejdsanstalten.

Den Zinkspand, Arrestanten slog med, var forsynet dels med et Zinklaag, dels med en buet Jernhank, der var bevægelig og var anbragt i to i Spandens Overkant fastnittede Øskener, dels med et 1¹/₈'' bredt galvaniseret Jernbaand fornedet. Spanden vejede 7 Pd. 30 Kvint og maalte udvendig foroven 1 Al. 11¹/₂'' og fornedet 1 Alen 8¹/₄'' samt var 11¹/₃'' høj.

Ved de af Arrestanten begaaede Voldshandlinger tilføjedes Opsynsmand Petersen en Del Hævelse af Næseryggen, en Bule i højre Side af den behaaede Del af Hovedet samt en betydelig Forstuvning af højre Tommelfinger, hvis Led til Mellemaanden var Sædet for en betydelig Svulst og Ømhed. Den Gang overfaldne mødte i Retten den 15de f. M., havde disse Læsioner fuldstændig fortaget sig med Undtagelse af Forstuvningen, om hvilken han overensstemmende med vedkommende Læges Udsagn forklarede, at den sikkert om en 14 Dages Tid vilde være fuldstændig hævet.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 100.

Advokat Halkier

contra

Christian Edvard Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1902: Arrestanten Christian Edvard Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Meyer og Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Edvard Andersen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Edvard Andersen, der tiltales for uterligt Forhold, er født den 20 Oktober 1865 og 6 Gange straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 185, senest ved Højesterets Dom af 17 April 1894 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Endvidere er Arrestanten straffet ved Højesterets Dom af 23 Januar 1899 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Fire Pigebørn i en Alder af fra 10—13 Aar have forklaret, at Arrestanten den 25 Oktober f. A. stillede sig op i en Gadedør i Skydebanegade, i hvilken Gade Børnene legede, og blottede sit mandlige Lem samt foreviste det for dem, hvorimod han skjulte det for forbigående voksne Folk, og 2 af de nævnte Pigebørn have forklaret, at Arrestanten, efter at have fjærnet sig, nogen Tid efter kom tilbage og fra samme Gadedør udviste den samme uterlige Adfærd overfor dem.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i det omhandlede Forhold og nægtet overhovedet at have været i Skydebanegade den paagældende Dag.

Imidlertid er Pigebørnenes Forklaring yderligere bestyrket ved, hvad den 9-aarige Henrik Johansen har afgivet, og da Typograf Louis Johan Jensen edelig har forklaret, at han — der efter en Henvendelse fra et af Pigebørnene foranledigede Arrestantens Anholdelse — saa Arrestanten kort forinden sin Anholdelse komme fra Skydebanegade,

findes der, naar henses til, at Arrestanten saa mange Gange tidligere — 3 Gange mod sin Benægtelse — er bleven overbevist at have gjort sig skyldig i lignende Forhold, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis imod ham.

Efter at Arrestanten til Bedømmelse af hans mentale Tilstand har været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, har den paagældende Overlæge i en til Retten afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten ikke i almindelig Forstand er sindssyg, men at han er Neuropath og frembyder utvivlsomme hysteriske Tegn, hvorimod det er tvivlsomt, om han ogsaa er Epileptiker. Efter Overlægens Mening kan man næppe gaa videre end at sige, at man ikke med Bestemthed kan udelukke, at han lider af Epilepsi, og at han, da han udviste det ovennævnte Forhold, kan have været i en Tilstand af Automatisme, i hvilken Handlinger kunne udføres, der ikke eller kun i meget ringe Grad komme til Bevidsthed, og hvor altsaa Villiebestemmelse og Selvbeherskelse ere ganske eller saa godt som udelukkede, men at der ogsaa er adskilligt, der taler mod, at Arrestanten skulde have befundet sig i denne Tilstand.

Efter samtlige de af Overlægen til Bedømmelse af Arrestantens Tilstand givne Oplysninger og det i øvrigt foreliggende findes der nu ikke at være tilstrækkelige Holdepunkter for ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at han ved den omtalte Lejlighed har befundet sig i den ommeldte automatiske Tilstand, og da Sagens øvrige Oplysninger ikke give Føje til at frakende Arrestanten — helt eller delvis — Tilregnelighed i Gerningsøjeblikket, vil han være at anse efter Straffelovens § 185 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Fredagen den 4 April.

Nr. 88.

Advokat Nellemann

contra

Hans Vissing Udesen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juli 1901: Tiltalte Hans Vissing Udesen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde i400 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Hans Vissing Udesen til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Jensen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Vissing Udesen — der er født den 29 Maj 1862 og senest anset ved Højesterets Dom af 5 Oktober f. A. efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 dels for anden, dels for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kr., paa ny for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egne Erkendelser og det i øvrigt oplyste følgende.

Ved nærværende Rets Dom af 27 Februar f. A. — hvilken Dom stadfæstedes ved Højesterets før nævnte Dom af 5 Oktober f. A. — blev Tiltalte anset skyldig i Overtrædelse af Bestemmelsen i Næringslovens § 34 om, at ingen handlende er berettiget til at have Butik paa flere Steder i samme Kommune, idet han, der den Gang i eget Navn drev Detailforretninger med Smør, Æg, Margarine m. v. i Østerbrogade Nr. 50 her i Staden og i Smallegade Nr. 1 paa Frederiksberg, ansaas samtidig at være paa en mod bemeldte Lovbestemmelse stridende Maade interesseret i følgende 14 Detailforretninger af lignende Art her i Staden og paa Frederiksberg, nemlig: Vesterbrogade Nr. 37, Istedgade Nr. 51, Lille Torvegade Nr. 14, Nørrebrogade Nr. 42, Frederiksborggade Nr. 14, Vesterbrogade Nr. 43, Ørstedesvej Nr. 42, Vestergade Nr. 71, Falkonerallé Nr. 66, Vesterbrogade Nr. 90, Gl. Kongevej Nr. 121, Nørrebrogade Nr. 40, Østerbrogade Nr. 58 og Værnedamsvej Nr. 4.

Sigtelsen under nærværende Sag gaar ud paa, at Tiltalte som administrerende Direktør og Medlem af Bestyrelsen for Aktieselskabet H. V. Udesen har i Tiden fra den 16 April f. A. gjort sig skyldig i Overtrædelse af den samme Lovbestemmelse dels med Hensyn til de sidstnævnte 14 Forretninger, dels med Hensyn til tilsvarende Detailforretninger i Værnedamsvej Nr. 17 og Ryesgade Nr. 60.

I saa Henseende er følgende oplyst.

I Anledning af den senest mod Tiltalte for Overtrædelse af Næringslovgivningen anlagte Sag fattede han — efter hvad han selv har erkendt — Planen til en Ordning, der tilsigtede at komme udenom den fornævnte Forbudsbestemmelse i Næringslovens § 34, og i Henhold hertil foranledigede han med Bistand af en herværende Overretssagfører dannet et Aktieselskab under Navnet »Aktieselskabet H. V. Udesen«, til hvilket hans Rettigheder med Hensyn til de fornævnte Forretninger paa visse nærmere bestemte Vilkaar skulde overdrages.

Aktieselskabet, i hvis Bestyrelse han fik Sæde, og for hvilket han blev administrerende Direktør saaledes, at han — udenfor Tilfælde af Konkurs eller Kontraktbrud fra hans Side — ikke skulde kunne opsiges fra denne Stilling, blev konstitueret i Henhold til Love, der vedtoges den 24de April f. A., hvorhos der den 19de Maj s. A. skete

Anmeldelse om Selskabet til Handelsregistret for Frederiksberg Kommune, der opgaves som Selskabets Hjemsted.

Aktiekapitalen, der i Anmeldelsen til Handelsregistret opgaves til 150000 Kr., fordelt paa 150 Aktier à 1000 Kr., og som værende fuldt indbetalt, skulde tjene til Vederlagssum dels for Tiltaltes Overdragelse til Aktieselskabet af de fornævnte to Forretninger i Østerbrogade Nr. 50 og Smallegade Nr. 1 samt en tredje Forretning af samme Art i Amagerbrogade Nr. 10 — hvilke tre Forretninger derefter ere drevne i Aktieselskabets Navn og for dets Regning i Henhold til særlige for Aktieselskabet udfærdigede Næringsadkomster, nemlig henholdsvis Borgerskab paa Høkerhandel her i Staden af 2 Oktober f. A., Næringsbevis paa Købmandshandel i Frederiksberg Kommune af 30te Maj s. A. og Næringsbevis paa Høkerhandel i Amager Birk af 16de Oktober s. A. — dels for Tiltaltes Overdragelse til Selskabet af hans Rettigheder med Hensyn til de andre tilsvarende Forretninger her i Staden og paa Frederiksberg, i hvilke han var interesseret og over hvilke han havde den faktiske Raedighed.

Af Aktierne, der vare delte i to Serier, nemlig 75 Stykker saakaldte A-Aktier og et tilsvarende Antal saakaldte B-Aktier, overtog Tiltalte i Henhold hertil de 75 Stykker B-Aktier, som han ikke skulde være berettiget til at afhænde, og som paa Selskabets Generalforsamlinger kun skulde repræsentere 5 Stemmer, dels 25 Stykker af A-Aktierne, som det ikke ved Selskabets Stiftelse var lykkedes at afhænde til andre, men som Tiltalte efter sin Forklaring senere har solgt, hvorhos han erholdt udbetalt det til de afsatte 50 Stykker A-Aktier svarende Beløb 50000 Kr.

Fremdeles tilsikredes der ham som stedsevarende administrerende Direktør for Selskabet forlods 25 pCt. af Selskabets aarlige Nettooverskud, medens han som midlertidig Erstatning for manglende Reservefond deponerede en paa hans Navn lydende Livsforsikringspolice, der skulde frigøres, naar det fornødne Reservefond var opsamlet. Efter Selskabets Oprettelse har Tiltalte, hvis Forhold til Selskabet nærmere bestemtes ved en den 23de August f. A. dateret skriftlig Kontrakt, der efter sit Indhold skulde være gældende fra den 16de April s. A. at regne, været faktisk Leder af det hele Foretagende, altsaa ogsaa for saa vidt angaar Selskabets Forhold til de nedennævnte 16 Detailforretninger, med hvilke det forholder sig paa følgende Maade.

Som det første Led i sine Bestræbelser for at gøre Forholdet til den Række Forretninger, i hvilke han var interesseret, uangribeligt i Forhold til Næringslovgivningen, oprettede han den 12 April f. A. tvende Grupper af Kontrakter med en Del Kvinder, der for Størstedelen havde været ansatte som Ekspeditricer i disse Forretninger. Den første Gruppe af Kontrakter gik ud paa, at vedkommende Kvinder afkøbte ham de paagældende Forretninger, nemlig Pauline Magdalene Hansen Tilling, Petersens Hustru, Forretningerne Vesterbrogade Nr. 43 og Gamle Kongevej Nr. 121; Laura Marie Larsen, Forretningen Vesterbrogade Nr. 71; Marie Sofie Schmidt, Forretningen Vesterbrogade Nr. 90; Marie Christiane Madsen, Jacobsens Enke, Forretningen Istedgade Nr. 51; Hedvig Johnsen, Forretningen Vesterbrogade Nr. 37; Anna Cathrine Hansen, Forretningen Nørrebrogade Nr. 42; Hansine Caroline

Hieronimus, Forretningen Nørrebrogade Nr. 40; Johanne Sofie Jensen, Forretningen Østerbrogade Nr. 58; Karen Vilhelmine Camilla Hansen, Forretningerne Ørstedesvej Nr. 42 og Lille Torvegade Nr. 14; Emma Kirstine Frederikke Madsen, Forretningen Værnedamsvej Nr. 4, og Johanne Marie Jacobsen, Forretningerne Frederiksborggade Nr. 14 og Falkonerallé Nr. 66.

I disse Kontrakter, der skulde træde i Kraft fra den 16de April næstefter, fastsattes forskellige Beløb som Købesummer for Forretningerne, hvilke Summer tilsammen udgjorde 114000 Kr., hvorhos det bestemtes, at Købesummerne skulde afdrages med visse halvaarlige Beløb, der tilsammen androg 7750 Kr. Disse Forretninger skulde herefter drives i Køberindernes Navn og saaledes, at disse selv skulde erhverve de fornødne Næringsbeviser. Saadan paa Høkerhandel lydende Næringsbeviser bleve ogsaa i Løbet af April og Maj f. A. udfærdigede for de paagældende med Undtagelse af Hedvig Johnsen, der ikke kunde opnaa Næringsbevis og derfor maatte opgive sin Ret til Forretningen Vesterbrogade Nr. 37, hvilken Forretning da fra den 1ste Januar d. A. paa tilsvarende Vilkaar overdroges til Ane Kirstine Hennine Rasmussen, der erholdt Næringsbevis paa Høkerhandel den 10de s. M. Forretningen Ryesgade Nr. 60, over hvilken Tiltalte ligeledes havde Raadighed, uden at hans Forhold til denne dog havde været inddraget under de mod ham tidligere anlagte Sager, overdrog han, ligeledes den 12te April f. A., til Johanne Marie Nielsen, der i Forvejen havde Næringsadkomst, paa ganske tilsvarende Maade for en aftalt Købesum af 8000 Kr. med 750 Kr. halvaarlig Afbetaling, hvorhos Forretningen Værnedamsvej Nr. 17, der først etableredes i Løbet af Sommeren 1900, overdroges til fornævnte Marie Sofie Schmidt i Forbindelse med den hende tidligere overdragne Forretning Vesterbrogade Nr. 90.

Den anden Gruppe af de den 12te April f. A. oprettede Kontrakter gik ud paa at forpligte samtlige Køberinder af de paagældende Detailforretninger til at tage deres Forsyning af Smør, Æg, Ost, Margarine, Fedt og Indpakkingspapir m. m. hos Tiltalte til Priser, der vare fastsatte henholdsvis til et vist Beløb over den højeste ugentlige Markedspris for vedkommende Vare og til et vist Beløb over Tiltaltes Indkøbspris, hvorhos det bestemtes, at Kontrakten ikke skulde kunne opsiges, forinden den stipulerede Købesum for vedkommende Forretning eller Forretninger var fuldt indbetalt. Ogsaa hertil svarende Forpligtelser bleve senere overtagne af Ane Kirstine Hennine Rasmussen med Hensyn til Forretningen Vesterbrogade Nr. 37 og — om end ikke ved skriftlig Kontrakt — af Marie Sofie Schmidt med Hensyn til Forretningen Værnedamsvej Nr. 17.

I Henhold til et allerede i de oprindelige Kontrakter taget Forbehold overdrog dernæst Tiltalte den 3 Oktober f. A. ved Paategninger paa Kontrakterne samtlige de ham ved disse hjemlede Rettigheder til Aktieselskabet H. V. Udesen fra den 16 April s. A. at regne, saaledes at Aktieselskabet lige fra Kontrakternes Oprettelsestid i det hele traadte i hans Sted.

Driften af de sidst omhandlede 16 Forretninger er herefter med de ved Kontrakterne fastsatte Begrænsninger bleven forestaaet af Køberinderne, der selv har sørget for Antagelsen af den fornødne Medhjælp

og efter det foreliggende ikke kunne antages at have været afskaarne fra at fastsætte Udsalgspriserne efter deres eget Skøn. De have derimod — bortset fra en enkelt Varesort, der har været forhandlet i Forretningen Rymsgade Nr. 60 — maattet tage deres Vareforsyninger fra Tiltalte eller Aktieselskabet, der beregnede sig den i Leverancekontrakterne betingede Avance, med Hensyn til hvis Beregning det i øvrigt til Dels kom an paa en til Tiltaltes eget Skøn overladt Klassificering af alle sekunda Varer. Hvad der indkom i Forretningerne er derhos — med Fradrag af, hvad Køberinderne af Forretningerne ansaa for fornødent til Bestridelsen af mindre Driftsudgifter og til deres personlige Fornødenheder — daglig eller med faa Dages Melleumrum blevet afhentet fra Aktieselskabets Kontor, og de saaledes afhentede Beløb ere derefter ved Tiltaltes Foranstaltning blevne afskrevne paa Forretningernes Konti hos Aktieselskabet for Vareleverancer, for Afdrag paa de stipulerede Købesummer, for Husleje, for Stempelafgift til Kontrakterne med videre.

Med Hensyn til Huslejeforholdet var det ordnet saaledes, at Lejekontrakter vare blevne oprettede i Aktieselskabets Navn, og at Raadigheden over Lejeforholdet var forbeholdt Selskabet saaledes, at navnlig Opsigelsesretten tilkom dette. For saa vidt Lejemaalet — ved Opsigelse fra Selskabets Side eller paa anden Maade — maatte ophøre, var vedkommende Køberinde henvist til at akceptere et saadant nyt Lokale, som Aktieselskabet maatte tilbyde hende, og for saa vidt hun ikke vilde akceptere dette, bortfaldt for hende enhver Ret efter Kontrakten, uden at hun ved den saaledes foranledigede Afrydelse af Forholdet havde Krav paa Tilbagebetaling af nogen Del af de af hende erlagte Afdrag paa Købesummen for den paagældende Forretning, noget, som hun ej heller skulde have i Tilfælde af Købekontraktens Misligholdelse fra hendes Side eller i forskellige andre i Kontrakten nævnte Tilfælde af Forholdets Ophør.

Af de her henhørende Bestemmelser har Tiltalte ogsaa paa Aktieselskabets Vegne alt gjort Brug i nogle Tilfælde; saaledes har han, som foran ommeldt, fra den 1 Januar d. A. at regne afbrudt Forholdet til Hedvig Johnsen med Hensyn til Forretningen Vesterbrogade Nr. 37 i Anledning af, at hun ingen Næringsadkomst kunde opnaa; fremdeles har han — under Paaberaabelse af, at Købekontrakten var misligholdt ved, at utilstrækkelige Beløb vare indbetalte til Selskabet — den 30 Marts d. A. mod Køberindens Protest udsat Petersens Hustru af de af hende købte Forretninger Vesterbrogade Nr. 43 og Gamle Kongevej Nr. 121, af hvilke den førstnævnte, samtidig med Nedlæggelsen af Forretningen Vesterbrogade Nr. 90, paa tilsvarende Vilkaar og for en aftalt Købesum af 15000 Kr. overdroges til Marie Sofie Schmidt, der beholdt Forretningen Værnedamsvej Nr. 17, medens Forretningen Gamle Kongevej Nr. 121 paa samme Maade og for en aftalt Købesum af 5000 Kr. overdroges til Ane Kirstine Hennine Rasmussen, der beholdt Forretningen Vesterbrogade Nr. 37, og endelig har han — dog med Køberindens Samtykke — fra April Flyttedag d. A. hævet Forbindelsen med Køberinden af Forretningen Værnedamsvej Nr. 4, Emma Kirstine Frederikke Madsen, der, som det maa antages, fra samme Tidspunkt paa egen Haand og for egen Regning har grundet en tilsvarende Forretning i samme Lokale. I intet af

disse Tilfælde have Køberinderne af Forretningerne erholdt nogen Del af de til Aktieselskabet indbetalte Afdrag paa Købesummerne tilbagebetalt, medens Tiltalte har forbeholdt sig at søge Dækning hos de tvende sidstnævnte Kvinder for de dem til Fratrædelsesdagen for Vareleverancer m. v. debiterede Beløb.

Tvende under Sagen afhørte sagkyndige Vidner — hvis Udtalelser Tiltalte i øvrigt har modsagt — have paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger om de forskellige Forretninger udtalt, at de for Forretningerne fastsatte Købesummer maa anses for overdrevent højt ansatte, at der ikke kunde være Spørgsmaal om at opnaa tilsvarende Købesummer, hvis det drejede sig om en virkelig Afhændelse af Forretninger som disse, og at Købesummerne særlig maa anses for overdrevne, naar Køberne — som i de her omhandlede Tilfælde — ikke stilledes frit med Hensyn til Indkøbene og Forretningernes Drift i det hele.

Den for Aktieselskabet paaregnede Fortjeneste, der særlig skulde indvindes dels ved Driften af Forretningerne Østerbrogade Nr. 50, Smallegade Nr. 1 og Amagerbrogade Nr. 10, dels ved den Avance, der opnaaedes ved de — for Køberindernes Vedkommende tvungne — Vareleverancer til de 16 — eller nu 14 — oftnævnte Forretninger, er af Tiltalte kalkuleret til ca. 30000 Kr. aarlig, hvorved bemærkes, at Omsætningen i de 16 Forretninger af Tiltalte er anslaaet til 920000 Kr. aarlig, og Avancen for Selskabet til gennemsnitlig ca. 2 pCt. for samtlige Varer. Det for Tiden fra den 16 April til den 31 December f. A. af Selskabet indvundne Nettooverskud har udgjort ca. 16750 Kr., hvoraf Tiltalte — foruden det til 5½ pCt. ansatte Udbytte af de ham tilhørende Aktier — har oppebaaret ca. 2500 Kr. som Ekstradividende for hans Virksomhed som Selskabets administrerende Direktør.

Medens Tiltalte ved den hele Ordning vel som anført har taget Sigte paa at komme uden om den oftnævnte Forbudsbestemmelse i Næringslovens § 34, give Sagens Oplysninger dog ikke Føje til at antage, at Oprettelsen af Aktieselskabet som saadant kun er sket pro forma for at dække over et helt andet retligt Grundlag for Forretningsførelsen, men naar særlig henses til, at der kontraktmæssig er garanteret Selskabet den foran omhandlede Eneret til mod en — delvis ved Tiltaltes Skøn med Hensyn til Varernes Klassificering bestemt — Avance at levere Varer til de oftnævnte 16, respektive 14 Detailudsalg, at Selskabet — navnlig gennem dets Adgang til at opsigte Butikslokalerne og henvise Køberinderne af Forretningerne til andre af Selskabet udpegede Lokaler — har det i sin Magt at fortrænge Køberinderne fra de dem overdragne Forretninger, uden at yde dem nogen Godtgørelse for de indtil Forholdets Ophør erlagte Afdrag paa Købesummerne, samt at Selskabet, som foran ommeldt, tillige har udøvet en omfattende Kontrol med Hensyn til Anvendelsen af de i Forretningerne indkommende Beløb, findes Selskabet i Forhold til disse Detailforretninger at indtage Stillingen som den egentlige Driftsherre og at være paa en saadan Maade interesseret i dem, at dets Ledere med Hensyn til de ommeldte 16 Forretninger og ydermere, naar henses til den samtidig i Aktieselskabets eget Navn stedfundne Drift af Forretningerne Østerbrogade Nr. 50 og Smallegade Nr. 1, maa anses skyldige i Overtrædelse af Næringslovens § 34.

Da nu Tiltalte, mod hvem Tiltalen under nærværende Sag alene

er rettet, efter sin Stilling som Medlem af Bestyrelsen for Aktieselskabet og som dettes administrerende Direktør maa være ansvarlig for den saaledes begaaede Lovovertrædelse, vil han være at anse efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75, dels for tredje, dels for fjerde Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kr., hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 121. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Christian Jensen, Oscar Andreas Malmros og Jens Frederik Christian Valdemar Poulsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 303.

Sø- og Handelsrettens Dom af 12 Februar 1902: Arrestanten Johan Alfred Jacobsson og de Tiltalte Carl Christian Handberg, Jens Christian Jensen, Oscar Andreas Malmros og Jens Frederik Christian Valdemar Poulsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød: Jacobsson i 6 Gange 5, men Handberg, Jensen, Malmros og Poulsen hver især i 3 Gange 5 Dage, hvorhos de, alle for en og en for alle, bør betale Erstatning til Rederiet L. H. Carl med 450 Kr. 39 Øre samt Aktionens Omkostninger til det offentlige, derunder Salær til Aktor, Overretsprokurator Steinthal, med 40 Kr., dog at Jacobsson ene affholder Udgifterne ved sin Fængsling fra den 2 Januar d. A. og Salæret til sin beskikkede Defensor, Overretssagfører H. F. H. Larsen, med 25 Kr. Den idømte Erstatning bliver at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Christian Jensens, Oscar Andreas Malmros' og Jens Frederik Christian Valdemar Poulsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Jens Christian Jensen ned sættes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jens Christian Jensen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Overretsprokurator Steinthal, der den 25 Januar d. A. af Politidirektøren blev beskikket til her ved Retten at tiltale for Overtrædelse af Sølovens § 303 Fyrbøder Johan Alfred (ogsaa kaldet Adolf) Jacobsson . . .

. . . samt Fyrbøderne Carl Christian Handberg, . . . Jens Christian Jensen, født den 27 Juli 1869, Oscar Andreas Malmros, født den 14 August 1877, og Jens Frederik Christian Valdemar Poulsen, født den 13 Februar 1861 og senest i 1887 dømt for bedrageligt Forhold, medens de andre ikke vides tidligere at have været straffede, nedlagt Paastand paa, at samtlige de nævnte 5 Fyrbødere idømtes streng Straf efter den anførte Paragraf i Søloven og tilpligtes at betale til det paagældende Rederi en Erstatning af 511 Kr. 39 Øre, samt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til ham. Den for Arrestanten Jacobsson beskikkede Defensor, Overretssagfører H. F. H. Larsen, og den for de 4 andre Fyrbødere, der selv have ladet varetage deres Forsvar, mødte Sagfører O. Johansen have nedlagt Paastand paa, at de Tiltalte frifindes for Ansvar efter den nævnte Paragraf i Søloven eller dog kun idømmes en mild Straf efter samme samt derhos fritages for Erstatningsansvar og for Sagsomkostninger, idet den beskikkede Defensor derhos har begært sig Salær tilkendt hos det offentlige.

Det Forhold, hvorom der under Sagen er Spørgsmaal, er følgende: Da Dampskibet »Gorm«, tilhørende Rederiet L. H. Carl og ført af Kaptajn N. W. Schmidt, i December Maaned f. A. paa Rejse fra Libau til London passerede Kjøbenhavn, gik det den 23de December ind paa Inderreden her for at proviantere, og bleve da samtidig af Skibets 5 Fyrbødere de 2 afmønstrede, medens de 3, nemlig de Tiltalte Handberg, der havde sejlet med Skibet fra den 9 Januar f. A., Jensen, der havde sejlet med det fra 24 August f. A., og Malmros, der havde sejlet med samme fra den 12 Oktober f. A., forbleve om Bord. Den 24de December blev der saa i Stedet om Formiddagen gennem Forhyringsagent antaget og paamønstret to nye Fyrbødere, nemlig Tiltalte Poulsen og Arrestanten Jacobsson, som hver især fik udbetalt et Hyreforskud af 15 Kr., men saaledes at de først skulde møde om Bord den 25 December inden Kl. 10 Frm. Allerede da de gik fra Paamønstringen, foreviste Jacobsson, der mente at vide, at der af Søfyrbødernes Forbund var taget en Beslutning, hvorefter intet Medlem af Forbundet maatte gaa ud som Fyrbøder med et Skib uden at sikre sig, at de andre Fyrbødere om Bord ogsaa havde Medlemskort, sit Kort som Medlem af Forbundet for Fyrbøder Poulsen, som derimod, da han midlertidig havde arbejdet i Land og imedens havde været Medlem af »Dansk Arbejdsmandsforbund«, ikke den Gang havde noget saadant Kort, men lovede at skaffe det til næste Dag, hvad han

Færdig fra Trykkeriet den 10 April 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Tryers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 4.

Fredagen den 4 April.

dog ikke naaede, fordi Fyrbødernes Forbunds Kontor var blevet lukket, inden han om Eftermiddagen kom derhen, og forblev lukket den næste Dag, den 25 December (1ste Juledag).

Da Jacobsson og Poulsen kom om Bord den 25 December henimod Kl. 10 Form. — Handberg var da om Bord, og Malmros kom straks efter, medens Jensen, der havde Landlov til Middag, først kom om Bord Kl. 12 — forlangte Jacobsson under Paaberaabelse af den af ham omtalte Forbundsbeslutning, som alle de andre erklærede ikke at kende noget til, straks at faa alle de andres Forbundskort at se, og fik han ogsaa forevist Malmros's og senere Jensens, men, ligesom Poulsen, som anført, ikke da havde noget Kort (han fik først et saadant et Par Dage efter), saaledes kunde Handberg heller ikke forevise noget, fordi han, der havde haft et saadant før 1901, havde tabt det (efter hans Paastand var det holdt i Kraft for hele Aaret, medens det efter Forbundets Opgivende ikke var holdt i Kraft siden Maj f. A.). Jacobsson erklærede derpaa gentagende, at saa kunde de ikke gaa med Skibet og ingen af dem arbejde om Bord. En Henvendelse fra dem (Handberg og Poulsen) eller en af dem og, efter at Jensen var kommen om Bord, ogsaa fra denne til 1ste Maskinmester og 1ste Styrmand om Tilladelse til at gaa i Land for at se at faa Forholdet bragt i Orden, blev mødt med Afslag, idet de to Officerer svarede, at det i alt Fald maatte afgøres af Kaptajnen, naar denne, der var i Land, vendte tilbage til Skibet. Han kom ca. Kl. 12³/₄, og Jacobsson og Jensen henvendte sig da til ham om Landlov for at ordne Sagen, hvad Jensen særlig sagde, at han mente at kunne gøre i en halv Times Tid, men hvad ogsaa Kaptajnen, der gik ud fra, at Forbundets Kontor var lukket (som det var), og som mente, at han nu maatte afsejle, afslog, hvorimod han opfordrede Jensen til at se at faa Fyrbøderne til at gaa i Arbejde, hvad de da allerede i nogen Tid, trods Maskinmesterens Opfordringer, havde undladt under Hensyn til Jacobssons Udtalelser. Jensen foreslog da ogsaa inde i Lukafet, efter hvad de 4 andre have erkendt, at de alle foreløbig skulde gaa med til London, i det Forholdet saa nok kunde bringes i Orden derfra, men, da Jacobsson dertil tyrede, at de, hvis de gjorde det, vilde blive betragtede som Skruerækkere, naar de kom hjem, undlod de alle fremdeles at gaa i Arbejde. Maskinmestrene havde imidlertid selv faaet fyret op, og Skibet afgik saa Kl. 1 fra Inderreden, men, da det naaede uden for Trekroner, lod Kaptajnen det ankre op der kort før Kl. 2. Han lod

derpaa alle de 5 Fyrbødere kalde ned i sin Kahyt, hvor han i 1ste Maskinmesters og 1ste Styrmands Nærværelse selv opfordrede dem til at gaa i Arbejde. Fyrbøder Jensen kom da ogsaa der med det Forslag, at de alle foreløbig skulde gaa med til London og saa derfra se at faa Forholdet til Forbundet ordnet, men Fyrbøder Jacobsson udtalte atter, at saa vilde de blive betragtede som Skruebrækkere, og de andre tav saa dertil. Kaptajnen oplæste Sølovens §§ 303 og 305 for dem og gentog sin Opfordring til dem om at gaa i Arbejde, men de tav alle paa ny stille, og ingen af dem sagde, at han vilde gaa i Arbejde, hvorpaa Kaptajnen indførte det passerede i Skibsdagbogen, der blev underskrevet af ham og de 2 Officerer, samt paa Opfordring af de 3 Fyrbødere, men ikke af Jensen, som mente, at der burde have været tilføjet, hvad ikke var sket, at han havde foreslaaet, at de i alt Fald skulde gaa med til London, og heller ikke af Jacobsson, som tvært imod opfordrede de andre til ikke at underskrive. Kaptajnen gjorde intet Forsøg paa ved Anvendelse af Magt, jfr. Sølovens § 101, at tvinge Fyrbøderne til Lydighed eller paa foreløbig at gaa videre med Skibet ved Maskinmestrenes Hjælp, saa at det ikke ses, hvorledes de enkelte Fyrbødere vilde have stillet sig dertil, men han gik Kl. ca. 3¹/₂ i Land og lod efter Forhandling med Rederiet de 5 Fyrbødere afhente af Politiet Kl. ca. 7 Aften og skaffede sig i Stedet en ny Fyrbøderbesætning, hvormed Skibet saa naaede at afsejle den 26 December Kl. ca. 9¹/₂ Frm., altsaa efter et forlænget Ophold af mellem 21 og 22 Timer.

Under den derpaa mod de 5 Fyrbødere indledede Undersøgelse vare de alle fængslede fra den 30 December til den 2den Januar, 3: i 3 Døgn, hvorhos Jacobsson som Udlænding ogsaa efter den Tid har hensiddet i Varetægtsfængsel. De ham og Fyrbøder Poulsen ydede Forskud ere blevne tilbagebetalt til Rederiet. De 3 Fyrbødere, der hidtil havde været om Bord i »Gorm«, og som den 25de December f. A. tilsammen havde til Gode i Hyre 13 Kr. 31 Øre (5,20 + 4,99 + 3,12), have erkendt, at de havde været tilfredse med Behandlingen om Bord, ligesom man omvendt fra Skibets Side i det hele havde været tilfreds med dem.

Den af Fyrbøder Jacobsson omtalte Beslutning af Søfyrbøderforbundet, der efter det under Sagen oplyste var fra Maj 1900, men først ses at være bekendtgjort i August 1901, gik efter dens Ordlyd ud paa, at Medlemmerne af Forbundet ere pligtige til, inden de paamønstres, at efterse og kontrollere hinandens Medlemskort, og at Medlemmerne, saafremt Kortet ikke er behørig afstemplet, ere pligtige til uopholdelig, inden de mønstres, at indmelde Sagen til Forbundskontoret. Men, hvorledes denne Beslutning nu end maatte være at forstaa, er det en Selvfølge, at den ikke kan blive af Betydning ved Afgørelsen af det Spørgsmaal, hvilket Strafansvar de Fyrbødere maatte have paadraget sig, som, efter at være blevne paamønstrede og komne om Bord i et Skib, vægre sig ved, trods Opfordring, at udføre deres Arbejde om Bord i Skibet, saaledes som i nærværende Tilfælde sket, da der ved Forhyringen og Paamønstringen aldeles ikke kan antages at være taget noget Hensyn til den nævnte, Skibet ganske uvedkommende Beslutning.

De fem tiltalte Fyrbødere maa nu ved deres under Sagen paa-

talte Forhold siges at have gjort sig skyldige i en under Hensyn til den Betydning, som det kunde have faaet for Skibet, endog meget alvorlig Overtrædelse af Sølovens § 303, 1ste Stk., der endog efter samtlige Omstændigheder meget nærmede sig til at indeholde en Overtrædelse af Sølovens § 305, 2det Stk., og idet de saaledes alle ville være at drage til Ansvar efter Sølovens § 303, findes de alle at burde dømmes til Fængsel paa Vand og Brød: Arrestanten Jacobsson, under Hensyn til, at han maa siges at have foranlediget det hele og ubetinget at være gaaet i Spidsen, i 6 Gange 5 Dage og hver af de 4 andre i 3 Gange 5 Dage. De ville derhos i Henhold til den nedlagte Erstatningspaastand alle under et have at tilsvare Rederiet det derved fremkaldte Tab, som dog under Hensyn til Sølovens § 120 fastsættes til 1103 (Gorms Netto Registertonnage) Gange 40 Øre lig 441 Kr. 20 Øre + 22 Kr. 50 Øre i direkte Udlæg ÷ det ovennævnte forbrudte Hyrebeløb af 13 Kr. 31 Øre, o: til i alt 450 Kr. 39 Øre.

Nr. 120.

Advokat Halkier

contra

Lauritz Kristian Pedersen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Februar 1902: Tiltalte Lauritz Kristian Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne ned sættes til 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Kristian Pedersen til Advokat Halkier og Højesterets sagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Lauritz Kristian Pedersen, der er født den 2 Marts 1877 og anset

ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 22 Juni 1897 efter Straffelovens § 101, jfr. § 100, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 7de December forrige Aar frastjaalet Tømrer Louis Hansen en Sav og en Økse til Værdi i alt 5 Kr., vil han være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Torsdagen den 10 April.

Nr. 91. Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Andreas Peter Caspersen (Def. Bagger),

der tiltales for bedrægligt Forhold, Overtrædelse af Straffelovens §§ 261 og 262, 2det Stk., og Konkurslovens § 148.

Neksø Købstads Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1901: Tiltalte, falleret Købmand Jens Andreas Peter Caspersen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, 20 Kr. og Defensor, Sagfører Carl Petersen, 15 Kr. foruden Diæter efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, der i det væsentlige ere fremstillede i den indankede Dom, kan det ikke anses godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i andet strafbart Forhold end Overtrædelse af Konkurslovens § 148. Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 262, 2det Led, sammenholdt med nævnte Paragraf, og da det findes at kunne have sit Beroende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste med den nedenfor anførte Forandring af Salærerne til Sagførerne for Underretten.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salarierne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 30 og 25 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Andreas Peter Caspersen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales falleret Købmand af Neksø Jens Andreas Peter Caspersen i Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 5 August 1901 for be drageligt Forhold, Overtrædelse af Straffelovens § 261, samme Lovs § 262, 2det Stykke, og Konkurslovens § 148.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte efter at have været i Hande lslære og haft Plads som Kommis i Tiden fra 1870 til 1877 og derefter i nogen Tid at have bestyret en Brugsforening, i Aaret 1879 blev Bestyrer af Kaptajn O. E. Sonnes Købmandsforretning i Neksø.

Denne Forretning overtog Tiltalte derefter for egen Regning i Aaret 1882 uden at eje anden Kapital end 3000 Kr., som Kaptajn Sonne, med hvis Datter han var bleven gift, havde overladt ham, og ca. 500 Kr., som han selv var Ejer af.

Med denne Kapital overtog Tiltalte en Forretning, der i Begyndel sen havde en årlig Omsætning af ca. 40000 Kr., og i de første Aar gik alt ganske godt, idet Tiltalte stadig oparbejdede Forretningen, saa at dens årlige Omsætning enkelte Aar kan antages at have udgjort 300000 Kroner.

Til en saa stor Forretning maatte der naturligvis udkræves en stor Driftskapital, og da Tiltalte ikke selv var Ejer af en saadan, maatte han laane.

Det lykkedes ham i 1890 at faa en Kassekredit i Banken paa 20000 Kroner, hvilket lettede noget i Øjeblikket; men allerede kort efter begyndte han at betale med Veksler med sin Svigerfaders Akcept. Dette gik til i Aaret 1896, da Tiltalte var ved at overgive sit Bo til Skiftebehandling, hvilket han dog opgav, da han fik optaget et nyt Laan paa 14000 Kr.

Dette Laan forslog dog ikke meget, og for at skaffe kontante Penge til Dækning af paatrængende Krav, har Tiltalte efter den under Sagen fremlagde Beretning fra Kuratorerne i hans Konkursbo købt Foderstoffer paa Kredit og straks solgt dem pr. kontant, endog for en ringere Sum, end han selv havde købt dem for, hvorved dog maa bemærkes, at Tiltalte har benægtet Rigtigheden heraf og paastaet, at han kun har benyttet denne Fremgangsmaade, naar Varerne vare faldne i Pris, og han ikke turde lægge dem op for at afvente Prisstigning.

Endvidere har Kuratorerne oplyst, at Tiltalte har modtaget Smør leverancer fra Mejerierne og samtidig med Afskibningen anmodet Mod tageren om ad telegrafisk Vej at indbetale Beløbet for Leverancen til Banken for derved at dække forfalden Gæld til denne, medens Meje rierne have maattet vente.

Ligeledes findes der Eksempler paa, at Tiltalte har disponeret over Værdien af Foderstofladninger, forinden de ere ankomne, idet han ved at deponere Konnossementerne har modtaget Veksler eller Forskud, gjort Vekslerne i Penge og dermed betalt paatrængende Gældsposter, medens Sælgeren af Varerne fik senere betalbare Veksler.

Om end det nu vel maa siges, at denne Maade at drive en For retning paa ikke er sund og, naar den fortsættes til Stadighed, maa karakteriseres som Svindel, saa kan det dog, særlig da Tiltalte har be nægtet at have solgt paa Kredit indkøbte Varer til en lavere Pris pr. kontant for at skaffe Penge, og under Hensyn til, at det ikke er oplyst, at de andre af Kuratorerne anførte Transaktioner have været foretagne

til Stadighed, ikke skønnes, at Tiltalte herved har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Efter i Efteraaret 1900 at have afhændet en Del af sin Forretning — Manufakturforretningen — lykkedes det Tiltalte i afvigte Vinter at faa dannet et Aktieselskab til at overtage Resten af hans Købmandshandel, men da dette stillede Fordring om, at Tiltalte skulde fremkomme med en Statusopgørelse, og enkelte Medlemmer af Aktieselskabets Bestyrelse opfordrede Tiltalte til at skaffe en Erklæring fra hans Kreditorer, hvoraf det kunde fremgaa, at han havde ordnet sit Mellemværende med disse, affattede Tiltalte den 6 Februar d. A. i Løbet af $\frac{1}{2}$ Times Tid et Cirkulære til sine Kreditorer, hvori han opgiver at skyldte 125,250 Kr. foruden flere Laan mod Kautions, hvis Størrelse dog ikke opgives, og at han til Dækning heraf havde i alt 81000 Kr., hvorhos han tilbyder 33 pCt., hvis Kreditorerne straks ville have Dækning, medens han mener at kunne betale fuldt ud, hvis der bliver givet ham Henstand.

Da der imidlertid, forinden der var kommet Svar paa dette Cirkulære fra alle Kreditorerne, og endelig Ordning med Aktieselskabet var iværksat, af en af Tiltaltes Kreditorer, Elkan Wulff i Kjøbenhavn, var bleven gjort Eksekution hos Tiltaltes Svigerfader, Kaptajn O. E. Sonne, i Henhold til et den 1 December 1900 imellem Tiltalte og nævnte Elkan Wulff indgaaet Forlig, hvilket O. E. Sonne havde paa tegnet som Kautionsist, blev Tiltaltes Bo som Følge af Begæring fra dennes Kreditorer den 5te Marts d. A. taget under Behandling som Konkurs.

Under Sagen er det oplyst, at Tiltalte den 1ste December s. A. paa et Tidspunkt, da han i Virkeligheden var insolvent, har indgaaet ovennævnte Forlig med Elkan Wulff angaaende oprindeligt 36000 Kr., hvoraf 3000 Kr. skulde betales Dagen efter Forligets Indgaaelse og Resten i større og mindre Afdrag med korte Mellemløb, og at Tiltalte endvidere i Dagene fra 22 Januar til 20 Februar indgik Forlig med 6 andre Kreditorer om tilsammen 28000 Kr.

Efter det oplyste skønnes det dog ikke uantageligt, at Tiltalte, som af ham forklaret, kan have antaget, at han, naar Forretningen blev overtaget af Aktieselskabet, vilde kunne undgaa Konkurs, idet en stor Del af hans Kreditorer vare Slægtninge og Venner, som vilde være villige til at give ham Henstand, ligesom flere af Tiltaltes større Kreditorer havde saadan Sikkerhed i Form af Kautions og Pant, at han kunde vente, at de ogsaa vilde indrømme ham Tid til at forsøge Mellemværendet afviklet, og der vil formentlig derfor heller ikke for dette Forhold kunne paalægges ham noget Strafsvar.

Naar det derhos er oplyst, at Tiltalte i Begyndelsen af Januar d. A. efter sin Svigerfaders Opfordring har afskrevet paa sine Svogre, Sognepræst i Pouls Kirke Alfred Sonne, Avlsbruger i Neksø Hans Kofoed Sonne og Gaardejer i Ibs Kirke Sogn Janus Hansens Konti de Beløb, han havde til Gode hos disse, tilsammen 930 Kr. 3 Øre, uden nogen som helst Aftale med disse, og overført Beløbet paa sin Svigerfader, Kaptajn O. E. Sonnes Konto, findes der efter det under Sagen oplyste ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at dette kun var sket, fordi det var noget, der oftere havde fundet

Sted, og det skønnes derfor ikke, at denne Transaktion vil kunne falde ind under Bestemmelsen i Straffelovens § 261.

Den 31 Januar d. A. anmodede Tiltalte Firmaet L. P. Holmblad i Kjøbenhavn om at sende 10 Tønder tidligere bestilt Sæbe, som han vilde betale, naar hans Salg af Forretningen til Aktieselskabet kom i Orden.

Efter at Sæben den 2 Februar næst efter var afsendt, udsendte Tiltalte den 6te s. M. det foran ommeldte Cirkulære til sine Kreditorer, hvori han tilbyder disse 33 pCt.

Nogle Dage efter udtalte Tiltalte under en Sammenkomst med Firmaet, at Sæben, uanset Akkordforslaget, skulde blive betalt fuldt ud, og den 13de s. M. gentager han dette i et Brev til Firmaet samtidig med, at han bemærker, at det lykkes ham at faa Forholdene ordnede paa tilfredsstillende Maade, idet han Ugen efter skal overdrage Lageret til Aktieselskabet.

Den 27de s. M. skriver han, at Aktieselskabet først overtager Lageret i Begyndelsen af den følgende Maaned, og at han som Følge deraf ingen Penge faar før da, og at han derfor anmoder om Hensstand med Betalingen til den 15de s. M.

Da Tiltalte paa Grund af den imidlertid indtraadte Konkurs ikke betalte, begærede Firmaet L. P. Holmblad ham tiltalt for bedrageligt Forhold, hvorimod Firmaet ikke har nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

Tiltalte har under Forhørene fastholdt, at han ved den Iver, han har udvist for at erholde det paagældende Parti Sæbe, ikke har tilsigtet egen Fordel, men handlet af Interesse for det Aktieselskab, som skulde overtage hans Forretning, hvilket han følte sig opfordret til at gøre, fordi det fra først af havde været Aftale imellem Tiltalte og de eventuelle Aktionærer, at han, naar Selskabet kom i Gang, skulde bistaa dette som Leder med en yngre Mand som Forretningsbestyrer, ligesom der efter den første Aftale heller ikke kunde blive Tale om, at der kunde tilflyde ham nogen personlig Fordel ved, at Aktieselskabet overtog Sæben, som i Mellemtiden var stegen i Værdi, for en højere Pris, end han havde købt den for, idet denne Aftale gik ud paa, at Aktieselskabet skulde overtage Varelageret for Indkøbsprisen, og det var først senere under Forhandlingerne, at denne Overdragelsesmaade efter Bestyrelsens Foranledning blev forandret derhen, at Overtagelsen skulde ske efter Vurdering.

Heller ikke har Tiltalte villet indrømme, at han, da Forhandlingerne om Leveringen af Sæben stod paa, har været sig bevidst, at han ikke vilde kunne betale denne, idet han gør gældende, dels at han lige overfor Banken har betinget sig fri Dispositionsret over 3000 Kr. af det Beløb, som Aktieselskabet skulde udbetale, og dels, at han havde Varer, som ikke skulde overdrages Aktieselskabet, deriblandt Fabrikata paa sin Cementfabrik, hvorved han mente sig i Stand til at skaffe de fornødne Penge.

Efter det saaledes under Sagen oplyste, maa det vel antages, at Tiltalte, allerede da Forhandlingerne med Firmaet L. P. Holmblad angaaende Sæben begyndte, i Virkeligheden var insolvent, men da det dog ikke er uantageligt, at han, som han har paastaet, kan have tænkt sig, at Pengene til Betaling af Sæben vilde kunne skaffes til Veje,

naar Overdragelsen af Varelageret til Aktieselskabet havde fundet Sted, dels ved den Del af Overdragelsessummen, hvorover han havde betinget sig fri Dispositionsret, dels gennem Værdien af de Varer, som Aktieselskabet ikke skulde overtage, kan det ikke imod hans Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han købte Sæben, har haft til Hensigt at unddrage sig fra at betale samme, ligesom hans Forklaring om, at Købet af Sæben kun fandt Sted i Aktieselskabets Interesse og ikke for at skaffe Tiltalte selv nogen Fordel, ikke tør forkastes, og han skønnes derfor ikke ved den paagældende Transaktion at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar.

Tiltalte var korresponderende Reder for Skonnert »Activ« af Neksø og tillige Agent for det kgl. oktrojerede Søassurance-Kompagni, hvori »Activ« var assureret.

Skønt Tiltalte ifølge den for »Activ« førte Konto skulde have i Behold i Skibets Kasse et Beløb af ca. 2500 Kroner, tilskrev han dog Assuranceselskabet den 19 December 1900, at han ikke kunde betale forfalden Præmie, fordi der ikke var indgaaet en ventet Remisse, og han selv helst vilde slippe for at gøre Udlæg, og den 23 Januar 1901 tilskrev han paa ny Selskabet, at den ventede Remisse paa Grund af uheldig Rejse helt er udebleven, men at dog Præmien snart skal blive sendt. Følgen blev, at Præmien ikke blev betalt, og at Assurance-selskabet har anmeldt sin Fordring i Boet, ligesom ogsaa Aktionærerne i »Activ« have anmeldt i Boet Skibets Tilgodehavende, da Tiltalte havde benyttet Skibets Penge. Da imidlertid saavel Bestyrelsen for det kgl. oktrojerede Søassurance Kompagni som den nuværende korresponderende Reder for Skonnerten »Activ«, Købmand i Neksø Mathias Valdemar Holm paa deres respektive Selskabers Vegne have erklæret, at de ikke ønske Tiltalte tiltalt eller straffet for dette hans Forhold og heller ikke under nærværende Sag ønske at nedlægge nogen Paastand om Erstatning herfor, bliver der i Henhold til Straffelovens § 254 ikke Spørgsmaal om at tage under Paakendelse, hvor vidt Tiltalte ved det ommeldte Forhold har gjort sig skyldig i noget strafbart.

Ved Tiltaltes egen Forklaring, der stemmer med, hvad der i øvrigt er oplyst, er det godtgjort, at Tiltalte ikke har overholdt Bestemmelsen i Konkurslovens § 148 om hvert Aar at foretage en Statusopgørelse og indføre samme i Hovedbogen eller i en særlig Statusbog.

Tiltalte har ganske vist under Forhøret forklaret og stadig fastholdt, at han var uvidende om, at der paahvilede ham en saadan Pligt, og henvist til, at der i de Forretninger, han havde været i, ikke var bleven optagen nogen Status; kun een Gang har han været med til at forfatte en saadan; men han saa ikke, at den blev indført i nogen Protokol, og han har stadig ment, at det var noget, Købmænd gjorde til deres egen Efterretning, og ikke som en lovbefalet Pligt.

Det er imidlertid under Forhøret oplyst, at Tiltalte selv som Medlem af et Kreditorudvalg i en Købmands Konkursbo har været med til at afhøre denne Fallent og give Indberetning om, at denne ikke havde opgjort nogen Status, ligesom ogsaa Tiltaltes Svigerfader i Forhøret den 17 Juli har forklaret, at han gentagne Gange har opfordret Tiltalte til at gøre Status og yderligere tilføjet, at det var Tiltalte efter Loven forpligtet til.

Endelig har Bestyreren for Kjøbenhavns Handelsbanks Filial i Rønne, Viggo Rasmussen, i et den 18 September d. A. afholdt Forhør forklaret, at da han i de sidste 2—3 Aar gentagne Gange havde begæret sig tilstillet en Statusopgørelse fra Tiltalte, uden at faa den, og derfor gik ud fra, at Tiltalte ikke foretog de lovbefalede Statusopgørelser, havde han gjort Tiltalte opmærksom paa, at denne Undladelse, navnlig i Tilfælde af Fallit, kunde medføre ubehagelige Følger for ham.

Enkelte Aar har Tiltalte opgjort Status, saaledes 26de Juli 1883, 6 August 1884, Januar 1886, 7 August 1887, 9 Februar 1889, 20de Februar 1890 og 22 Marts 1899, og i andre Aar, saaledes 1893, 1895, 1896, 1898 og 1900, har han i løse Hæfter indført Beholdningen af Varer, undertiden bilagte med Fortegnelse over Debitorer og Handelskreditorer; men disse Optegnelser kunne ikke sammenstilles med rigtige Statusopgørelser, idet de ofte ikke en Gang ere optalte, og Varernes Pris kun undtagelsesvis er anført. Optegnelsen for 1898 er end ikke bleven færdig.

Da det saaledes er godtgjort, at Tiltalte ikke har foretaget den befalede aarlige Statusopgørelse, og der efter det oplyste ikke vil kunne tages Hensyn til den af ham paaskudte Uvidenhed om den Købmænd i saa Henseende paahvilende Forpligtelse, vil han herfor være at anse med Straf efter Konkurslovens § 148 og Straffelovens § 262, andet Stykke.

Endelig har Tiltaltes Handelsbøger efter Kuratorernes Indberetning vel i de tidligere Aar været ført forsvarlig; men i de senere Aar har Bogføringen været noget mangelfuld og væsentlig indskrænket sig til at omfatte Handelskreditorer og Debitorer alene, og med Hensyn til disse har den ikke været paalidelig, idet Veksler paa Debitorerne ikke ere godskrevne deres Konti, og heller ikke har Tiltalte i en længere Aarrække ført nogen særlig Konto for Husholdning, Forretningsudgifter, Renter ell. lign., og dog maa Udgifter til Renter, Diskonto o. lign. have udgjort ganske betydelige Beløb. Det er endog konstateret i et enkelt Tilfælde, at der til Akceptanten er udleveret Veksler i kvitteret Stand, skønt Tiltalte selv havde indfriet dem, uden at der er gjort behørig Bemærkning derom i Bøgerne.

Tiltalte har imidlertid paastaet, at hans autoriserede Handelsbøger, Hovedbog og Journal, have været ført paa en upaaklagelig Maade, og naar Kuratorerne i Indberetningen have anført, at de have fundet forskellige Unøjagtigheder ved Bogføringen i disse, mener Tiltalte, at dette kun kan være enkeltvis og ikke vil kunne faa synderlig Indflydelse paa Totalsummen af de udestaaende Fordringer. At Vekslerne for en Del af Tiltaltes Debitorer ikke ere godskrevne vedkommende, indrømmer han; men det er kun saadanne Veksler, om hvilke han paa Forhaand vidste, at de ikke bleve indfriede af Debitor, og der er ført en særlig Fortegnelse over disse Veksler. Han gør endelig gældende, at saadan Unøjagtighed aldrig helt vil kunne undgaas i en Detailforretning, hvor der arbejdes med mange yngre Assistenten.

Vel kan der nu ikke gives Tiltalte Medhold i, at Bogføringen i det hele har været upaaklagelig, men paa den anden Side skønnes der ikke at være oplyst saadanne grove Uordener ved de befalede Handelsbøgers Førelse, at der herfor kan paalægges Tiltalte Strafansvar efter Straffelovens § 262, andet Stykke.

Ifølge den under Sagen fremlagte Afskrift af den af Kuratorerne affattede Statusoversigt udgøre Tiltaltes Konkursbos Aktiva kun 41041 Kr. 75 Øre, medens Passiva beløb sig til 305220 Kr., og den Dividende, de upriviligerede Fordringshavere vil kunne faa, kun er anslaaet til 11,71 pCt.; da der imidlertid ikke fra nogen af Kreditorernes Side er andraget derpaa, vil der ikke blive Spørgsmaal om at drage Tiltalte til Ansvar i Henhold til Straffelovens § 263.

Efter det saaledes anførte vil Tiltalte, falleret Købmand af Neksø Jens Andreas Peter Caspersen, der er født i Neksø den 26 December 1855 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Konkurslovens § 148 og Straffelovens § 262, andet Stykke, være at anse med en Straf, som efter Sagens samtlige Omstændigheder passende findes at kunne sættes til simpelt Fængsel i 8 Dage, men i øvrigt for Aktors Tiltale under denne Sag fri at være.

Nr. 127. Højesteretssagfører Bagger

contra

Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1902: Arrestanten Alfred Jens Poul Petersen samt de Tiltalte August Oscar Sommer, Charles Petersen, kaldet Gottliebsen, og Peter Sofus Valdemar Carl Bachstein bør straffes: Arrestanten samt de Tiltalte Charles Petersen og Bachstein med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestanten i 60 Dage, Charles Petersen i 30 Dage og Bachstein i 20 Dage, samt Tiltalte Sommer med 12 Rottingslag. Den af Tiltalte Nikolai Germann Vilhelm Hindsberg forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Christensen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten og de Tiltalte, en for alle og alle for en, dog at Arrestanten og de Tiltalte Sommer og Bachstein hver især ikke udrede udover $\frac{2}{3}$ og de Tiltalte Charles Petersen og Hindsberg hver især ikke udover $\frac{1}{3}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebsens, Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Jens Poul Petersen og de Tiltalte August Oscar Sommer, Nikolaj German Vilhelm Hindsberg, Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebsen, og Peter Sofus Valdemar Bachstein tiltales for Tyveri.

Arrestanten Alfred Petersen . . .

Tiltalte Hindsberg . . .

Tiltalte Charles Petersen, kaldet Gottliebsen, er født den 17 November 1885 og straffet 2 Gange for Tyveri, sidste Gang ved Rettens Dom af 25 Juni 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Tiltalte Bachstein . . .

Ved Arrestantens og de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

De Tiltalte Sommer og Bachstein bleve den 24 November 1901 om Eftermiddagen enige med en under nærværende Sag ikke tiltalt Person om at opbryde en Kælder i Langelinies Pavillon, der den Gang var under Nedrivning, for at stjæle Øl der. Den fornævnte Person opbrød derpaa i de 2 Tiltaltes Paasyn og i fornævnte Hensigt ved Vold Døren til Kælderen, der var omtrent 6 Alen lang, 4 Alen bred og godt 4 Alen høj, og som, den Gang Tyveriet blev begaaet, ikke havde været Genstand for Nedbrydningsarbejdet.

Efter at de vare komne ind i Kælderen, gik Tiltalte Hindsberg, der havde opholdt sig i Nærheden, med ind i Kælderen, og han og de andre stjal derpaa i Forening 6 halve Flasker Øl og ca. $\frac{1}{4}$ Pd. Sukker til samlet Værdi 79 eller 83 Øre, hvorpaa de forlod Kælderen med det stjaalne og gik til Prinsensgade, hvor de spiste og drak det stjaalne. Noget efter indfandt Arrestanten Alfred Petersen og Tiltalte Charles Petersen sig i Prinsensgade, og efter Sommers Anvisning gik han, Bachstein, Alfred Petersen og Charles Petersen ud og stjal i Forening 12 halve Flasker bajersk Øl, 2 halve Flasker Akvavit samt ca. $\frac{1}{3}$ Pd. Skraa, hvilke tilsammen til 2 Kr. 20 Øre vurderede Genstande beroede i en aaben Kasse i den fornævnte Kælder, hvortil Adgangen denne Gang var uhindret. De medtog det stjaalne til Prinsensgade, hvor de drak Drikkevarerne. Skraaen har de senere brugt, og nogle af Flaskerne solgte Sommer, Bachstein og Charles Petersen.

Endvidere har Arrestanten Alfred Petersen . . .

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanten og Tiltalte Charles Petersen være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, og de Tiltalte Sommer og Bachstein efter Omstændighederne, Arrestanten samt de Tiltalte Charles Petersen og med Fængsel paa sædvanlig Fangekost . . . Charles Petersen i 30 Dage.

Nr. 3. Kuratorerne i Købmand **Hans Arnold Hansens** Konkursbo, Sagførerne C. Jensen og A. P. Henriksen (Dietrichson)

contra

Maren Kirstine Madsen (Ingen),

betr. Forstaaelse af en Lejekontrakt.

Odense Købstads Skifterets Kendelse af 14de September 1900: Den af Frøken Madsen i Detaillist Arnold Hansens Konkursbo anmeldte Fordring til Beløb 400 Kr., med Renter 5 pCt. p. a. af 200 Kr. fra April Flyttedag d. A. og af 200 Kr. fra 21de Juli d. A. at regne, kan ikke anerkendes. Der forelægges Sagfører Valdemar Andersen en Frist af 8 Dage til at forsyne sit den 20 Juni d. A. irettelagte Indlæg af 19de f. M. med Stempel til Takst 30 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1901: Appellantinden, Frøken Maren Kirstine Madsen af Odense, bør være berettiget til for den af hende i Købmand Hans Arnold Hansens Konkursbo anmeldte Fordring paa 400 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. af 200 Kroner fra April Flyttedag f. A. og af 200 Kr. fra den 21 Juli f. A. til Betaling sker, at fyldestgøres i Medfør af Konkursloven af 25 Marts 1872 § 33 Nr. 2a. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Rét:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne, Kuratorerne i Købmand Hans Arnold Hansens Konkursbo, Sagførerne C. Jensen og A. P. Henriksen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Lejekontrakt af 13 Marts 1895 lejede Købmand Hans Arnold Hansen af Appellantinden, Frøken Maren Kirstine Madsen af Odense, den hende tilhørende Ejendom i Albanigade Nr. 7 i bemeldte Købstad for en aarlig Leje af 800 Kr., der skulde erlægges forud med en Fjerdedel April Flyttedag, 11 Juni, Oktober Flyttedag og 11 December. Lejemaalet blev indgaaet fra April Flyttedag 1895 og — som det hedder i Kontrakten — »til April Aar 1900«, og var det i Kontrakten fastsat, at Lejemaalet fra Lejerens Side kunde opsiges til Fraflytning en af de almindelige Flyttedage, April eller Oktober, efter forudgaaet $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, men at den fra Appellantindens Side kun kunde finde Sted til April Flyttedag Aar 1900. Det var derhos i Kontrakten be-

stemt, at Lejeren, saa længe Lejemaalet vedvarede, var forpligtet til at holde aaben Butik og drive Kolonialhandel i Ejendommen, og at Overtrædelse heraf medførte samme Følge som Lejens Udeblivelse, og angaaende dette Tilfælde var det fastsat, at, saafremt den akkorderede Lejeafgift udeblev 8 Dage ud over Forfaldstid, var Lejeren forpligtet til, saafremt Ejeren maatte fordre det, straks at fraflytte og ryddelig-gøre det lejede, og Ejeren berettiget til at disponere over Lejligheden, samt Lejeren pligtig at betale den fulde Lejeafgift til den Flyttedag, hvortil Lejligheden lovlig kunde være opsagt.

Den 15de Marts f. A. kom Købmand Hansens Bo under Konkursbehandling af Odense Købstads Skifteret, efter at Hansen kort før Konkursen havde indstillet sin Butiksvirksomhed.

I Henhold til Bestemmelsen i Lejekontrakten om Følgerne af, at Lejeren ikke holdt aaben Butik og drev Kolonialhandel i Ejendommen, forlangte Appellantinden i Forbindelse med en Trediemand, til hvem hun havde solgt Ejendommen, da Butiken siden Fallissementet havde været lukket, i Skrivelse af 6 April f. A. til Skifteretten det lejede ryddeliggjort og fraflyttet straks, og Appellantinden, hvem det formentlige Krav efter Lejekontrakten efter Overenskomst med den nye Ejer af Ejendommen tilkom, anmeldte samtidig til skadesløs og forlods Dækning som privilegeret Fordring i Boet Kravet paa Husleje for Halvaaret fra April Flyttedag forrige Aar til Oktober Flyttedag samme Aar, stort 400 Kr., med Renter 5 pCt. p. a. af 200 Kr. fra April Flyttedag forrige Aar og af 200 Kr. fra den 21de Juli forrige Aar. Lejligheden blev først ryddeliggjort og fraflyttet April Flyttedag forrige Aar, medens Kuratorerne i Boet indstillede at nægte Fordringens Anerkendelse.

Ved ovennævnte Skifterets Kendelse af 14de September forrige Aar nægtedes der Fordringen Anerkendelse, og denne Kendelse har nu Appellantinden indanket her for Retten, hvor hun har gentaget sin for Skifteretten nedlagte Paastand og paastaaet Konkursboet tilpligtet at udrede Appelsagens Omkostninger.

De appelindstævnte, Købmand Hans Arnold Hansens Konkursbo, der ere indstævnedede ved Boets Kuratorer, have, skøndt lovlig varslede, ikke ladet møde her for Retten.

Twisten mellem Parterne drejer sig i første Række om, hvorledes Bestemmelserne i Lejekontrakten af 13de Marts 1895 om Lejemaalets Vedvaren skulde forstaaes, idet det er uomtvistet, at Lejemaalet ikke fra nogen af Siderne var opsagt til Ophør April Flyttedag forrige Aar. De appelindstævnte have i saa Henseende gjort gældende, at Kontrakten udtrykkelig bestemmer Lejemaalet til at ophøre den nævnte Flyttedag, og at Appellantinden følgelig ikke kan have noget Krav paa Leje efter denne Dag, medens Appellantinden har anbragt, at det fremgaar af Kontrakten, at Lejemaalet var uopsigeligt fra Udlejerens Side til April Flyttedag f. A., men at der i øvrigt til dets Ophør hørte Opsigelse med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til en af de almindelige Flyttedage.

Mod Appellantindens Benægtelse have de appelindstævnte ikke godtgjort Rigtigheden af deres Anbringende om, at der i Efteraaret 1899 blev ført Forhandlinger mellem Fallenten og Appellantinden om Lejemaalets Fornyelse efter April Flyttedag forrige Aar, og naar henses til Leje-

10 April 1902.

kontraktens fornævnte Bestemmelser om Opsigelse, findes der at maatte gives Appellantinden Medhold i den af hende hævdede Forstaaelse af Kontraktens Bestemmelser om Lejemaalets Vedvaren. Idet Appellantinden herefter overfor Fallenten, da Konkursen tog sin Begyndelse, havde Krav paa Husleje indtil Oktober-Flyttedag forrige Aar, vil hendes Paastand om at fyldestgøres for den ommeldte Fordring som et privilegeret Krav være at tage til Følge, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at Lejeren ikke har benyttet, og efter det foreliggende ej heller kan antages at have været berettiget til at benytte det lejede i det paagældende Halvaar.

I Henhold hertil vil Appellantindens Paastand være at tage til Følge.

Appelsagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 11 April.

Nr. 103.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

August Vilhelm Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Drab.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Januar 1902: Mod Arrestanten August Vilhelm Pedersen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Christensen og Tegner, 25 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Efter samtlige Højesteret foreliggende, i det væsentlige i den indankede Dom fremstillede Oplysninger om de faktiske Omstændigheder ved Tiltaltes Forbrydelse, derunder navnlig hans Forhold under og umiddelbart efter dens Udførelse, findes det ikke paa Grundlag af de i Dommen anførte lægekyndige Erklæringer at kunne statuere, at Tiltalte har manglet al Bevidsthed i Gerningens Øjeblik, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at Overlægens Erklæring til Dels er bygget paa Antagelser, hvis Rigtighed ikke findes tilstrækkelig oplyste

Tiltaltes Forhold findes herefter at maatte henføres under Straffelovens § 188, dog at der ved Straffens Bestemmelse bliver at tage Hensyn til samme Lovs § 39. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

August Vilhelm Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Vilhelm Pedersen, der tiltales for Drab, er født den 27de April 1861 og anset ved Hellebæk Birks Ekstrarets Dom af 13 Juni 1877 efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 21 og 37, med 15 Rottingslag.

Ved det under Sagen fremkomne, deriblandt de af Anna Sofie Pedersen, Skibstømrer Christensens Enke, Skibstømrerlærling Carl Christensen, Sofie Christensen, Sygeplejerske Emilie Wessel, Laura Mathilde Hansen, Arbejdsmand Horndrups Hustru, Ølhandler Niels Mogensen og dennes Hustru Else Marie Nielsen, Ane Marie Cathrine Petersen, Juliane Marie Petersen, Erichsens Hustru, Marie Sørensen, Groths Hustru, Overpolitibetjent Nr. 32, Schmidt, og Politibetjentene Nr. 660, Hansen, og Nr. 570, Thurup, afgivne beedigede Forklaringer, er det oplyst, at Sagens Omstændigheder ere følgende:

I sidst afvigte Sommer boede Arrestanten sammen med fornævnte Horndrups Hustru paa 2den Sal i Ejendommen Prinsessegade Nr. 65, i hvilken Etage ogsaa Arrestantens Søster, fornævnte Anna Sofie Pedersen, og dennes Mand, Skibstømrer Lauritz Julius Christensen, boede.

Der havde i nogen Tid været nogen Uenighed mellem de to Familier, navnlig mellem Christensens og Horndrups Hustru, og naar de havde været oppe at skændes, plejede Horndrups Hustru at beklage sig herover til Arrestanten, naar han kom hjem fra sit Arbejde.

Den 10 August f. A. havde Horndrups Hustru været i Skænderi med Skibstømrer Christensen og herunder truet ham med, at han nok skulde faa Prygl af Arrestanten, naar denne kom hjem.

Den paagældende Dag kom imidlertid Arrestanten først hjem om Aftenen ved 10-Tiden i stærk beruset Tilstand, og efter Horndrups Hustrus Paastand fortalte hun ham da ikke noget om Skænderiet. Arrestanten var saa beruset, at Horndrups Hustru maatte hjælpe ham i Seng, men da han havde ligget i Sengen et Par Minuter, sprang han pludselig ud af den, iførte sig et Par Underbenklæder og gik ud paa Gangen, hvor han dundrede paa Døren, der førte ind til hans Svogers Lejlighed, og opfordrede ham til at komme ud til sig. Da der ikke blev lukket op, for han ind i sin Lejlighed og tog en Kniv — efter Horndrups Hustrus Forklaring en almindelig Bordkniv, der laa i Køkkenet — hvorpaa han igen gik ud paa Gangen og fortsatte sin Dundren paa Døren til Svogerens Lejlighed.

Christensen stod nu op, iførte sig et Par Benklæder og aabnede

Døren, idet han sagde noget lignende som: »Jeg skal nok faa Dig væk fra Døren«, hvorpaa han tog fat i Arrestanten, men umiddelbart derefter tilføjede Arrestanten ham med Kniven et Saar i Underlivet.

Dette Saar bevirkede, at Christensen faldt besvimet om i Stuen, der stødte umiddelbart til Trappegangen, hvorefter Døren holdtes lukket af Christensens Søn, fornævnte Tømrerlærling Christensen, indtil Politiet kom til Stede.

Arrestanten blev staaende ude paa Gangen og sparkede paa Døren, løb derefter ind i sin Lejlighed, men kom atter tilbage og sparkede paa Døren. Han blev derpaa overmandet af Husets Beboere og forholdt sig rolig; senere fulgte han godvillig med Politiet til Politistationen, hvor han opgav sit Navn og Bopæl. Da han imidlertid gjorde Indtryk af at være en Del beruset, blev han ikke udspurgt om Sagen, men anbragt i Detentionslokalet, hvor han straks faldt i Søvn og sov til næste Morgen.

Overfaldne, Skibstømrer Christensen, førtes til Kommunehospitalet, hvor han blev undersøgt. Det viste sig, at det ham tilføjede Saar var meget alvorligt, idet Tyndtarmen var blevet gennemskaaret paa flere Steder. Han døde den 12 August f. A. paa Grund af en indvendig Forblødning, fremkaldt ved Saaret, i Forbindelse med en tilstødt Bughindebetændelse, der maa betragtes som en Følge af Læsionen.

Arrestanten har forklaret, at han den 10 August f. A. forlod sit Arbejde om Eftermiddagen ved 4-Tiden, og at han derefter drev om paa forskellige Beværtninger og drak sig fuld. Han har under Forhørene fastholdt, at han aldeles ingen Erindring har om, hvorledes han er kommet hjem, og om, hvad han derefter har foretaget sig. Dog har han forklaret, at det stod dunkelt for ham, at han, efter at være kommet hjem, havde talt med Svogeren.

Arrestanten har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin Erklæring bl. a. har udtalt, at Arrestanten er et nervøst disponeret, uden Tvivl arveligt degenereret Individ, hvis aandelige Evner dog ikke kunne siges at ligge under det normale, at han, uden at være egentlig forfalden, jævnlig driver Misbrug af Spiritus, hvilket vistnok har bidraget noget til at gøre hans Nervesystem endnu mindre modstandsdygtigt, end det var i Forvejen, samt at han ved flere Lejligheder har vist abnorm Reaktion overfor Alkohol, hvorved han bliver hæftig og brutal.

I Erklæringen udtaler Overlægen endvidere, at den Maade, hvorpaa Arrestanten har opført sig ved fornævnte Lejlighed i Forbindelse med Arrestantens fuldstændige Amnesi, som han anser for at være ægte, tyder paa, at den Rus, som Arrestanten den Gang havde, var af en patologisk Karakter. Overlægen mener derfor, at Arrestanten hører til dem, hvis Hjerne jævnlig paavirkes abnormt af Spiritus, og at dette var Tilfældet, da han begik sin Forbrydelse, saa at denne er begaaet

Færdig fra Trykkeriet den 18 April 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 5—6.

Fredagen den 11 April.

i en Tilstand, der i alt Fald nærmede sig til Bevidstløshed i Straffelovens Forstand.

Sundhedskollegiet har i en under Sagen afgiven Erklæring i Tilslutning til Overlægens fornævnte Erklæring udtalt, at Arrestanten hører til de Mennesker, hvis Hjerne jævnlgt paavirkes abnormt af Spiritus, at dette har været Tilfældet, da han begik sin Forbrydelse, og at han derfor har begaaet denne i en Tilstand, der i alt Fald nærmede sig Mangel paa Bevidsthed i Gerningens Øjeblik.

Herefter og efter det i øvrigt under Sagen fremkomne findes det betænkeligt at antage, at Arrestanten i Gerningens Øjeblik har været i tilregnelig Tilstand, og som Følge heraf vil han i Medfør af Straffelovens § 38 være at frifinde for Straf, hvorimod der efter samme Paragrafs 2det Stykke vil være af Øvrigheden at træffe passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham.

Mandagen den 14 April.

Nr. 108.

Højesteretsagfører Jensen

contra

Oskar Alexander Nilsson (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Drab.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4de Februar 1902: Arrestanten Oskar Alexander Nilsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Leth, 25 Kr. til hver. Saa betaler han og i Erstatning til Jenny Ulrichsen 200 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oskar Alexander Nilsson til Højesteretssagførerne Jensen og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Oskar Alexander Nilsson, der er født den 27 Juli 1879 og ikke fundet forhen straffet, tiltales for Forsøg paa Drab.

I saa Henseende har Jenny Ulrichsen forklaret følgende:

I Vinteren 1900—1901 gjorde hun Arrestantens Bekendtskab paa et Bal, og de traf derefter ofte sammen dels paa Baller og Udflugter, hvor hun i Almindelighed ledsagedes af sin Moder eller en Søster, dels i hendes Moders Hjem, og endelig aflagde han hende ofte Besøg der, hvor hun boede til Leje, idet han bestandig tilkendegav det Ønske for hende, at hun vilde forlove sig med ham, hvad hun, der efterhaanden kom paa en fortrolig Fod med ham, imidlertid var utilbøjelig til.

I Sommerens Løb blev han mere paatrængende, og enkelte Gange maatte hun endog kalde sin Logisværtinde til Hjælp for at faa ham fjernet fra sit Værelse.

Samtidig blev han mere nedtrykt og tungsindig, hvad hun tilskrev hans ubesvarede Følelser, og i Juli Maaned erfarede hun, at han, i hvert Fald tilsyneladende, omgikkes med Selvmordsplaner. Blandt andet overleverede han hende et Brev, han alt den 6 Juni havde skrevet til sine Forældre, i hvilket han tog Afsked med dem og tilkendegav det som sin Hensigt at ville aflive sig, et Brev han dog atter havde taget til sig i Forældrenes Hjem, efter at han foreløbigt havde skiftet Sind; og den 6 Juli tilskrev han hende et lignende Afskedsbrev, i hvilket han ligeledes erklærer Selvmord for sin faste Beslutning. Da Arrestanten senere under et Besøg hos hende viste hende en Revolver, tog hun den fra ham, men paa hans Forlangende, og da han lovede hende ikke at gøre noget ondt med den, gav hun ham den tilbage, idet hun ikke den Gang ansaa hans Selvmordstrusler for helt alvorlige.

En Gang i Begyndelsen af August Maaned rettede han under et Besøg hos hende Revolveren mod hendes Hoved, men hun løb ud af Værelset og kaldte paa sin Værtinde, og da denne kom ind, havde Arrestanten stukket Revolveren i Lommen. Ligeledes den 17 August,

da Arrestanten efter Besøg hos hendes Moder havde fulgt hende hjem og havde trængt sig ind i hendes Værelse, rettede han Revolveren mod hendes Tinding, idet han erklærede, at naar hun ikke vilde give ham sit »Ja«, skulde hun dø sammen med ham, men Vidnet fik Revolveren fra ham, lagde den paa et Bord og slap ud af Værelset, hvorefter hun hentede sin Moder, der gik op og talte med Arrestanten.

Senere paa Dagen kørte Vidnet paa Cykle til Charlottenlund, men her traf hun Arrestanten, der ligeledes var taget ud paa Cykle, og de fulgtes da hjem til hendes Gadedør, hvor de tog Afsked.

Næste Morgen, da der blev taget i hendes Dør, og hun ventede sin Moder, lukkede hun op, og Arrestanten trængte da ind i Værelset og smækkede Døren i, trods hendes Anmodning om at gaa sin Vej, da hun ikke var paaklædt. Paa Bordet tog Arrestanten nu et Brevkort, paa hvilket han skrev noget, som han lod Vidnet læse, men idet hun tog Brevkortet, saa hun Arrestanten tage Revolveren op af Lommen, og, uden at læse det skrevne, løb hun ud af Døren, hvad Arrestanten søgte at hindre ved at gribe hende i Armen.

Hun rev sig imidlertid løs, men i det Øjeblik, hun passerede Døren, affyrede Arrestanten i en Afstand af en Alen fra hende et Skud, der, efter hvad der forekom hende, var rettet mod hendes Tinding, men som paa Grund af en Bevægelse, hun gjorde med Hovedet, ramte i venstre Side af Baghovedet.

Idet hun derefter løb hen ad Gangen for at komme ind til sin Værtinde, blev hun ramt af 3 hurtigt paafølgende Skud, nemlig i Ryggen, paa venstre Læg og paa højre Fod, og efter at være kommen ind til Værtinden, hørte hun hendes egen Dør blive smækket i og 2 Skud blive affyrede i hendes Værelse.

Det fremgaar endvidere af Sagen, at Frøken Ulrichsens Værtinde, Michaeline Starck, Andersens Hustru, sendte Bud efter Politi, at Døren til Frøken Ulrichsens Værelse, der var smækket i, blev aabnet, og at man i hendes Værelse fandt Arrestanten liggende paa Gulvet.

Saa vel han som Frøken Ulrichsen blev kørt paa Kommunehospitalet, hvor man for sidstnævntes Vedkommende fandt et Projektil, der var trængt ind i Benhinden bag venstre Øre og som let lod sig fjerne, sandt overfladiske Saar som af Strejfskud paa Ryggen og venstre Læg.

For Arrestantens Vedkommende fandtes 2 Skudsaar i Panden, af hvilke Projektilerne, der vare trængte ind til Benhinden, bleve fjernede.

Arrestanten, der forblev paa Hospitalet til den 6te September, henlaa i den første Tid stille og rolig, uden at tale eller svare paa Tiltale og uden at reagere paa Operationen — Projektilernes Udtagning —, der foregik uden Narkose; den 20 August bad han om forøget Kost, og den 23 August noteredes i Hospitalets Journal en fuldstændig Forandring, idet Arrestanten nu var bleven livlig, snaksom og meddelsom. Han har nu overfor Frøken Ulrichsens hele Forklaring gjort gældende, at han ingen Erindring har om at have udvist en Adfærd, som af hende beskrevet.

Han, der bekræfter, at deres Bekendtskab er bleven indledet paa den foran nævnte Maade, og at det udviklede sig til et fortroligt

Forhold, vil ikke kunne mindes, at han nogensinde har næret Ønsker om at forlove sig med hende, eller at hans Sind har været nedtrykt, og at han har omgaaedes med Selvmordsplaner. Han husker at have anskaffet sig en Revolver, men ved ikke noget Motiv til dette Skridt, og de Breve, han skal have skrevet til sine Forældre og til Frøken Ulrichsen, samt det oven omtalte Brevkort, paastaar han ere ham ganske fremmede, ligesom han ikke ved af, at han nogensinde har indfundet sig hos hende med en Revolver, eller har nogen Erindring om, hvad der er gaaet umiddelbart forud for hans Indlæggelse paa Hospitalet. Arrestanten har i det hele taget paastaet, at han kun dunkelt husker, hvad der er gaaet for sig i afvigte Sommer, og at han navnlig ikke husker at have været sammen med Frøken Ulrichsen i Tiden fra en Gang i August Maaned, da de med hendes Moder vare sammen i Skodsborg, og til han den 21 August vaagnede op paa Hospitalet. Da var det, som »der gik et Slør bort fra hans Øjne, og det forekom ham, at der var gaaet en lang Tid, siden han sidst havde været vaagen«.

At Frøken Ulrichsens Forklaring i alt væsentlig er rigtig, findes imidlertid tilstrækkelig godtgjort. Ligesom hun har bekræftet sin Forklaring med Ed, saaledes er den bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, bl. a. ved, hvad hendes Logisværtinde, Andersens Hustru, edelig har forklaret, og ved den med hendes Forklaring ganske stemmende Situation, i hvilken Arrestanten og hun selv fandtes efter det den 18 August forefaldne, og hendes Forklaring bekræftes særlig ved Tilstedeværelsen af de omtalte Breve og Brevkortet, hvilke Arrestanten har erkendt ere skrevne med hans Haandskrift, og af hvilke Brevkortet, som han efter Frøken Ulrichsens Forklaring gav hende at læse, idet han tog Revolveren frem, lød saaledes:

»Du gode Pige! Tilgiv mig, jeg kan ikke længere udholde mine Pindsler, jeg har tabt Lysten til alt og nu vil jeg have Ro, den trænger jeg til, mit Helbred bliver aldrig godt mere, tilgiv mig, Jenny, men jeg har kun Ro, naar jeg er hos Dig.

Din tro Valsekavaller«.

Efter det oplyste var den omtalte Revolver vel et tarveligt Skydevaaben, men et Skud med den maa dog anses for at have kunnet virke dræbende, og efter alt foreliggende maa der derfor gaas ud fra, at Arrestanten ikke blot med Forsæt har affyret de omtalte Skud paa Frøken Ulrichsen, men at han har gjort det i den Hensigt at berøve hende Livet og derefter aflive sig selv.

De Frøken Ulrichsen tilføjede Saar lægtes i Løbet af en Maanedes Tid, men den ved det passerede fremkaldte Nervøsitet og Svimmelhed i Forbindelse med Smarter i venstre Side af Hovedet var endnu til Stede, da hun den 1 Februar d. A. gav Møde i Retten, og hindrede hende i at udføre sit Arbejde — Haarfrisering.

Arrestanten har i Løbet af Undersøgelsen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, og den af Afdelingens Overlæge afgivne, senere af Sundhedskollegiet i et og alt tiltraadte, Erklæring gaar i det væsentlige ud paa følgende.

Flere af Arrestantens Slægtninge paa mødrene Side have begaaet

Selv mord; Moderen lider meget af Hovedpine og er af og til tungsindig; flere fjernere Slægtninge skulle have været sindssyge. Arrestanten har altid været noget hidsig, men ellers god og omgængelig i Hjemmet, meget flink i sit Fag. Medens han tidligere har haft et godt Helbred og gerne været i godt Humør, har han det meste af sidste Halvaar været lidende og jævnlig klaget over Hovedpine, ligesom hans Humør i de sidste 2 Maaneder ofte har været tungt, et Par Gange er han i Fabriken, hvor han arbejdede, faldet besvimet om, og han har jævnlig haft hæftige Underlivssmerter; i afvigte Foraar blev han i ca. 14 Dage paa et Hospital behandlet for Mavekatarrh. Hans intellektuelle Evner skønnes ikke at være synderligt betydelige, men heller ikke væsentlig under Gennemsnittet af hans jævnlige; om nogen Aandssvaghed er der ikke Tale. Hvad angaar hans mentale Tilstand i Gerningsøjeblikket, bliver der først Spørgsmaal, om han har handlet i saakaldet »bevidstløs« Tilstand. Derfor taler kun hans angivne Amnesi. Denne er imidlertid ikke ægte, i ethvert Fald ikke i det Omfang, han angiver, saa at det maa anses for sikkert, at han med Willie overdriver den. Er der virkelig Amnesi, kan den godt skyldes Selvmordsforsøget og beviser intet med Hensyn til hans Bevidstløshed i Gerningsøjeblikket, mod hvis Tilstedeværelse i øvrigt alt taler. Det kan derfor vist med Sikkerhed siges, at Arrestanten ikke har handlet i »bevidstløs« Tilstand. Det næste Spørgsmaal bliver da, om Arrestanten har været sindssyg, og om hans Gerning har været et Udslag af Sindssygdøm.

Med Hensyn hertil udtaler Lægeerklæringen, at medens der ikke har været nogen udtalt Sindssygdøm til Stede, har der været en Lidelse af Nervesystemet, der nærmest maa klassificeres som Hysteri, beroende paa arveligt degenerativt Anlæg og vistnok i høj Grad forværret ved de Sindsbevægelser, hvortil hans Kærlighedsforhold til Jenny Ulrichsen har givet Anledning; den begaaede Forbrydelse hører ogsaa efter sin Natur til dem, der særligt ligge for impulsive degenererede med hysterisk Farve.

Resultatet af den stedfundne Observation sammenfatter Overlægen i følgende Udtalelse:

Den Tilstand, hvori Arrestanten var i Gerningsøjeblikket, udelukkede formentlig ikke Bevidsthed om Handlingens Betydning eller Overlæg, men paa Grund af hans sygelige Tilstand, hans Stemningslidelse, den hæftige Følelsesbetoning og deraf betingede stærke Tilskyndelse er hans Selvbeherskelse kommen til kort. Han kan ikke siges at være uimodtagelig for den Advarsel, der ligger i en Straf, om han end ifølge sin Natur altid vil være til en vis Grad farlig, mest maaske for sig selv, men ogsaa ved lignende Lejligheder for andre.

Medens det nu efter Indholdet af denne Lægeerklæring og det i øvrigt oplyste ikke tør statueres, at Arrestanten, da han begik det under Sagen omhandlede Drabsforsøg, befandt sig i fuldt tilregnelig Tilstand, findes det paa den anden Side, navnlig under Hensyn til hans hele Færd umiddelbart før og under Gerningen, at maatte antages, at hans mentale Tilstand, da han forøvede denne, var en saadan, at hans Tilregnelighed ikke var ophævet.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter

Straffelovens § 186, jfr. § 46, disse Paragrafer sammenholdte med § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt have at udrede Aktionens Omkostninger, — — — ligesom han endvidere findes at burde, overensstemmende med en derom af Jenny Ulrichsen nedlagt Paastand, betale hende i Erstatning for Næringstab samt Svie og Smerte et Beløb af 200 Kr.

Onsdagen den 16 April.

Nr. 15. Kommis **W. A. Dyer** (Høgsbro)

contra

Politimester **H. Maxen** samt Guvernør **Hedemann** paa det of-
fentliges Vegne (Lunn e. O. for førstnævnte),

betr. Ophævelse af et Arrestdekret m. v.

Christianssteds Politirets Kendelse af 17de Juli 1900:
Da de anholdte William Alfred Dyer og James Jones har tilstaaet sig skyldige i Forbrydelse mod Ejendomsretten, vil de, til Sagens Oplysning og for at sikre sig deres Tilstedeværelse samt for at forhindre dem fra Samkvem med andre, være at belægge med Varetægtsarrest indtil videre.

Thi eragtes:

William Alfred Dyer og James Jones bør belægges med personlig Arrest.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 29 August 1900:
Citanten, Handelskommis W. A. Dyers Paastand, at det paaankede Arrestdekret for hans Vedkommende ophæves, kan ikke tages til Følge, og bør Indstævnte, Politimester H. Maxen, for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger har der ikke været tilstrækkelig Føje til at mistænke Appellanten enten for Hæleri med Hensyn til de i den indankede Dom ommeldte Metalgenstande eller for ved Købet af disse Genstande at have udvist saadan Uforsigtighed, at der kunde blive Spørgsmaal om at anse ham efter Plakat 24 September 1841 med højere Straf end Bøde eller simpelt Fængsel.

Allerede som Følge heraf maa den paaankede Fængslingskendelse anses som ulovskikket i Forhold til Appellanten, og den vil derfor for hans Vedkommende være at ophæve.

Efter derom nedlagt Paastand vil derhos Indstævnte, Politimester Maxen, der ved Kendelsens Afsigelse har ladet det

mangle paa tilbørlig Omsigt, være at dømme til at betale Appellanten Erstatning for Tort og Kreditspilde, hvilken Erstatning bestemmes til 100 vestindiske Daler.

Processens Omkostninger for begge Retter vil nævnte Indstævnte have at betale Appellanten med 80 vestindiske Daler. Det Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den oven ommeldte Fængslingskendelse bør, saa vidt paaanket er, uefterrettelig at være, og bør Indstævnte, Politimester Herman Maxen, betale Appellanten, Kommiss W. A. Dyer, i Erstatning 100 vestindiske Daler. Processens Omkostninger for begge Retter betaler nævnte Indstævnte til Appellanten med 80 vestindiske Daler. Saa betaler han og til Justitskassen 1 vestindisk Daler. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 20 vestindiske Daler, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Handelskommis W. A. Dyer af Christianssted, i Henhold til Koloniallovens § 73 paaanket en af Indstævnte, Politimester H. Maxen i Christianssted, den 17 Juli d. A. afsagt Kendelse, hvorved er eragtet, at Citanten og en anden Person bør belægges med personlig Arrest, og idet han tillige har indstævnet Guvernøren for de dansk vestindiske Øer paa det offentliges Vegne, har han paastaet det paaankede Arrestdekret for sit Vedkommende ophævet og Indstævnte, Politimester Maxen, dømt til at betale ham i Tort og Kreditspilde 1000 vestindiske Daler eller i alt Fald et efter Retten eller uvillige Mænds Skøn passende Beløb med 7 pCt. p. a Renter deraf fra Appelstævningens Datum samt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalær og Befordringsgodtgørelse.

Af de Indstævnte har Guvernøren for de dansk-vestindiske Øer, over hvem ingen Paastand er nedlagt, ikke givet Møde under Sagen, hvorimod Politimester Maxen, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, exam. juris O. B. Hansen, har paastaet det paaankede Arrestdekret stadfæstet og sig frifunden for Citantens Tiltale samt denne tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og Salær til hans beskikkede Sagfører.

Af en under Sagen fremlagt Beskrivelse af et Politiforhør, der var indledet i Anledning af en Anmeldelse om et begaaet Tyveri af Metal, fremgaar, at Købmand Canegata i Christianssted havde overdraget Citanten, som var hans Kommis, at købe gammelt Metal i mindre Partier — efter Canegatas Forklaring med det Paalæg, at han

maatte være forsigtig med Indkøbene og i Forvejen maatte forhøre sig om Sælgernes Adkomst til det falbudte —, og at Citanten i Henhold dertil oftere havde købt saadant Metal for 3 Cents Pundet af forskellige Personer, der, som det senere viste sig, havde tilegnet sig det ved Tyveri. Af en 14-aarig Dreng Andrew Williams fra Plantagen »St. Johns« havde han saaledes omtrent en halv Snes Gange, for et Beløb af i alt Doll. 6,90, købt Metal, som Drengen havde stjaalet fra Plantagens uafsaasede Kælder, og har Citanten indrømmet, at han, der nok kunde se, at Metallet bestod af gamle Maskindele fra Plantageværker, havde slaaet sig til Ro med Drengens Forklaring, at han var sendt af sin Fader, uden nærmere at spørge om, hvem Faderen var; endvidere havde han 2 Gange, for henholdsvis Doll. 1,50 og 80 Cents købt noget Metal, som den ommeldte Drengs Moder selv havde stjaalet fra Kældereren paa Plantagen »St. Johns«, og som hun havde falbudt til ham ved en Tredjemand, uden at han hos denne forhørte sig om, hvorfra det hidrørte; og endelig havde han 3 Gange, henholdsvis for 60 Cents, 70 Cents og Doll. 1, købt Metal af en Arbejder, James Jones, der havde tilegnet sig det fra Plantagen »Slob«s uafsaasede Kælder, idet han, efter sin egen Forklaring, kun havde spurgt ham om, hvorfra han havde det, men ikke havde gjort ham, der svarede, at det var hans eget, noget Spørgsmaal om, hvem han var og hvor han boede, hvorimod han efter James Jones Forklaring skal have sagt, at han haabede, at Metallet tilhørte denne.

Uagtet Citanten, der ikke tidligere har været straffet, har paastaet, at han ikke havde haft nogen Mistanke om, at det købte Metal var stjaalet, men havde troet, at det var bortkastet af Ejerne som værdiløst, skønnes det dog efter det anførte ikke at være uantageligt, at han, ved at undlade at anstille nærmere Undersøgelser om Sælgernes Adkomst til de falbudte, noget mistænkelige Sager, har gjort sig skyldig i Uforsigtighed ved Købet af disse, og ses det ogsaa, at han under Forhøret har erkendt dette, i hvilken Anledning det bemærkes, at der ikke kan tillægges den Omstændighed nogen Betydning, at han senere lige overfor sin Sagfører for Overretten har benægtet, at han under Forhøret havde brugt noget Udtryk, der paa Dansk kunde gengives ved »Uforsigtighed«, endsige »stor Uforsigtighed«, men alene vil have sagt eller ment at ville sige, at det ved Købet af Metallet var undgaaet hans Opmærksomhed, at det kunde være stjaalet, eller at han ikke havde været tilstrækkelig opmærksom herpaa.

Da nu et Forhold som det, der er lagt Citanten til Last, efter Lovgivningens Bestemmelser, jfr. Plakat 24 Septbr. 1841 og Reskript 7 Januar 1846 § 3, kan være strafbart og derhos kan medføre højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel, skønnes Indstævnte ikke ganske at have manglet Føje til at belægge Citantens Person med Arrest i Henhold til de i Dekretet anførte Motiver, for saa vidt disse gaa ud paa, at det skete til Sagens Oplysning og for at sikre sig Citantens Tilstedeblivelse og forhindre ham fra Samkvem med andre, hvorimod det ikke kan billiges, at det i Dekretet endvidere siges, at Citanten havde tilstaaet sig skyldig i Forbrydelse mod Ejendomsretten, da han i alle Tilfælde ikke ifølge Forhørets Udvisende har erkendt at have gjort sig skyldig i et Forhold, som han selv ansaa for strafbart.

Efter det anførte findes der saaledes ikke at foreligge tilstrække-

lig Grund til at give Citantens Paastand om Arrestdekretets Ophævelse for hans Vedkommende Medhold, og vil der som Følge deraf ikke heller blive Spørgsmaal om at idømme Indstævnte, Politimester Maxen, der i øvrigt ikke er stævnet til at stande til Rette, Erstatning i Anledning af Dekretets Afsigelse.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der herefter ikke kunne tilkendes Indstævntes befalede Sagfører, exam. juris O. B. Hansen, hvis Sagførelse har været lovlig, noget Salær.

Torsdagen den 17 April.

Nr. 106. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Christian Olsen (Def. Salomon),

der tiltales for Voldtægt, Forsøg paa denne Forbrydelse eller uterligt Forhold, samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 16de December 1901: Mod Arrestanten Hans Christian Olsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Werner og Schultz, 30 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Februar 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salærerne til Sagførerne Werner og Schultz bestemmes til 20 Kr. til hver. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hartman og Sally, betaler det offentlige 20 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte en Eftermiddag i Fængslet faaet et pludseligt Anfald af Raseri, hvilket først fortog sig den følgende Dags Formiddag og ifølge Distriktslægens Erklæring maa antages at have været af epileptisk Natur.

Med denne Bemærkning, og idet endnu tilføjes, at forskellige andre i Dommen ikke omtalte Oplysninger tale for, at Tiltalte i Gerningens Øjeblik har været utilregnelig, samt i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til-

lægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon hver 50 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christian Olsen, der under denne fra Arts og Skippinge Herreders Ekstraret indankede Sag tiltales for Voldtægt, Forsøg paa denne Forbrydelse eller uterligt Forhold samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, er født den 25 Januar 1881, ved Frederiksborg Birks Politirets Dom af 29 Januar 1900 anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Politivedtægten for Frederiksborg Amts Landdistrikter af 29de Maj 1883, kfr. Lov 4 Februar 1871 § 6, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og ved Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 2den Maj 1901 efter Straffelovens § 200, sammenholdt med § 39, jfr. Lov 11 Maj 1897 og efter Forordning 22 Oktober 1701 Post II, Kap. III § 3, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, hvorhos han to Gange i Retten har vedtaget Bøder for Politiuorden og en Gang tidligere har været sigtet for Forsøg paa Voldtægt, uden at Sagen fulgtes til Dom.

Under nærværende Sag have tre polske Tjenestekvinder, Helena Switek, Maryana Rei og Sofie Jèlèn, der efter Opgivende ere henholdsvis 37, 20 og 18 Aar gamle, og alle maa anses for uberygtede, edelig forklaret, at de den 27 Juli 1901 om Aftenen, efter at være truffet sammen med Arrestanten i en Butik i Viskinge, som de forlode før han, blev indhentede af ham paa Landevejen, hvor han kastede Helena om, saa at hun laa paa Arme og Knæ, løftede hendes Klæder op over hendes Hoved, saa at Underkroppen blottedes, og befalte hende paa den bare Krop. Da de to andre Kvinder kom Helena til Hjælp, slap Arrestanten denne, slog Maryana flere Slag i Ansigtet og væltede hende om. Ifølge Maryanas Udsagn søgte han forgæves at løfte hendes Klæder op. Hun og Helena flygtede, og Arrestanten vendte sig ifølge Sofie Jèlèns Forklaring nu mod hende, greb hende i Brystet, fratog hende en Pakke Urtekramvarer, som hun bar, kastede den paa Vejen, væltede hende om i Landevejsgrøften, lagde sig oven paa hende, aftog sine Benklæder og løftede hendes Klæder op over hende, saa at hendes Underkrop blottedes, idet hun ikke var iført Benklæder.

Hun vil have gjort den Modstand, hun kunde, men Arrestanten, som derhos slog hende og kradsede hende i Ansigtet, holdt hendes Arme fast og holdt hende for Munden, da hun vilde raabe.

Hun, der ikke forstaar dansk, vil have frygtet for, at Arrestanten kunde slaa hende ihjel. Efter nogen Tids Forløb fik han fuldbyrdet Samlejet med hende, hvorefter han paa ny slog hende og kradsede hende i Ansigtet. Til sidst rev hun sig løs og flygtede ind i et nærliggende Hus.

Dettes Beboere have som Vidner forklaret, at Sofie kom ind til dem omtrent Kl. 1 $\frac{1}{2}$ om Natten og tilkendegav dem ved Fagter, at hun var bleven voldtagen, hvilket hendes forstyrrede Paaklædning tydede paa, og at Arrestanten samtidig stod og raabte udenfor Huset og udstødte Trusler.

Sofies Forklaring er yderligere bestyrket ved de i øvrigt under Sagen tilvejebragte Oplysninger. Hun har efter sit Udsagn ikke tidligere haft legemlig Omgang med nogen Mand.

Ved en den 1ste August næsteften foretagen Lægeundersøgelse, viste der sig hos hende nogen Svulst af Næsen, Ekskoriationer paa Læberne og Rifter paa den ene Haand. Genitalia udviste, at Defloration var foregaaet, og ud for introitus vaginæ var der Hudløsheder, der efter hendes Forklaring hidrørte fra den hende fra Arrestantens Side overgaaede Behandling. Vedkommende Læge har erklæret det for ikke umuligt, at Deflorationen har fundet Sted den 27de Juli om Aftenen.

Arrestanten kom, efter hvad hans Forældre forklare, hjem til dem den omhandlede Nat i meget beskænket Tilstand og teede sig, som om han var forstyrret i Hovedet.

Selv udsiger Arrestanten, at han husker, hvad der passerede, inden hans Hjemkomst, men at han drak sig fuld udenfor Forældrenes Hus. Han har vedholdende benægtet at være truffet sammen med de polske Kvinder, efter at disse havde forladt Butiken i Viskinge, eller at have raabt udenfor det Hus, hvor Sofie Jélèn søgte Ly. Han forklarer, at han fra Butikken gik til Viskinge Kro og paa Tilbagevejen derfra kom i Slagsmual med en ham ubekendt Mandsperson.

Det maa ved de afgivne Vidnesbyrd anses godtgjort, at Arrestanten har udøvet uterligt Forhold, Vold og Voldtægt. Af de ham vedrørende ældre Akter og de i øvrigt om hans Person tilvejebragte Oplysninger fremgaar det imidlertid, at han er forfalden til Drik og derved let bliver utilregnelig og farlig for andre. Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten den ommeldte Dag inden Mødet med de 3 Kvinder havde nydt Brændevin og bajersk Øl.

Vedkommende Distriktslæge har, efter at have undersøgt Arrestanten, udtalt det som sandsynligt, at han ved den ommeldte Lejlighed har været i en saadan Tilstand, nærmest en abnorm Tilstand paa epileptisk Grundlag og fremkaldt ved Nydelsen af Alkohol, at han ikke blot ikke har bevaret nogen Erindring om det passerede, men ogsaa har været uden Bevidsthed. Denne Udtalelse er tiltraadt af det kongelige Sundhedskollegium med Tilføjende, at Arrestanten findes at være et Individ med sygelig Disposition, der medfører, at han paavirkes abnormt af Alkohol, saa at han derved let bringes i en Tilstand, i hvilken han er uden Bevidsthed om, hvad han foretager sig, og maa anses for farlig for sine Omgivelser.

Som Følge heraf er det i Underrettsdommen rettelig antaget, at Arrestanten ved den under Sagen omhandlede Lejlighed har været ganske utilregnelig, og at der ikke kan paalægges ham Straf for hans Forhold, men at der i Medfør af Straffelovens § 38 af Øvrigheden vil være at træffe passende Sikkerhedsforanstaltninger imod ham. Det maa ligeledes billiges, at Aktionens Omkostninger ere paalagte det offentlige.

Nr. 130. Højesteretssagfører Lunn

contra

Amanda Margrethe Hansine Christiansen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Nakskov Købstads Politirets Dom af 27de Januar 1902: Arrestantinden Amanda Margrethe Hansine Christiansen bør straffes med Tvangsarbejde i 72 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Juel og Overretssagfører E. Christensen, betaler Arrestantinden Amanda Margrethe Hansine Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Amanda Margrethe Hansine Christiansen til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nakskov Købstads Politiret hertil indankede, mod Arrestantinden Amanda Margrethe Hansine Christiansen for Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er det ved Arrestantindens med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har overtraadt et hende den 20 Oktober 1900 til Nakskov Købstads Politiprotokol under sædvanlig Straffefrusel givet, den 28 December s. A. og den 27 August f. A. indskærpet Tilhold om, saa snart hun indfandt sig i Købstadens Jurisdiktion, uopholdelig at melde sig paa Politikontoret og der godtgøre, at hun var i Besiddelse af Midler til sit Underhold, og at hun havde fast Plads eller i det mindste søgte lovligt Erhverv, idet hun uden at melde sig, som hende foreskrevet, har haft Ophold i Jurisdiktionen, dels fra 2den til 3dje Juledag f. A., dels fra den 7de til den 10de Januar d. A., ligesom hun, efter at hun senere havde taget Ophold udenfor Købstaden, derfra har aflagt jævnlige Besøg i Byen.

For dette Forhold vil Arrestantinden, som er født den 7de April 1880 og tidligere mange Gange straffet, deriblandt 4 Gange for Løs-

gængeri, til Dels i Forbindelse med andre Forbrydelser, og senest ved Nakskov Købstads Politirets Dom af 27 August f. A. efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 og Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 60 Dage, være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, og da den ved Underretsdommen fastsatte Straf af Tvangsarbejde i 72 Dage efter Omstændighederne findes passende, — — — vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Nr. 132.

Højesteretssagfører Rée

contra

Lars Peder Christian Larsen, kaldet Berg (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 6 Januar 1902: Tiltalte, Lars Peder Christian Larsen, kaldet Berg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Erstatning betaler han Arbejdsmand Emil Braun 10 Kr. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Overretssagfører Deichmann, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Marts 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Wolff, betaler Tiltalte Lars Peder Christian Larsen, kaldet Berg, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peder Christian Larsen, kaldet Berg, til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Lars Peder Christian Larsen, kaldet Berg, der er født den 10de Marts 1871, og som tidligere har været anset ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Februar 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Rudkøbing Købstads Ekstrarets Dom af 19de Juli 1892 efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, medens han ikke i øvrigt er fundet straffet efter Dom, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 4de November f. A. om Morgenen kom Arbejdsmand Emil Gotlieb Braun paa en Beværtning paa Nordre Fasanvej, i hvilken Tiltalte ogsaa opholdt sig, i Klammeri med en Person, med hvem han spillede Kort, og der opstod et Skænderi, som foranledigede Værten til at anmode Braun om at forlade Beværtningen, hvilket denne ogsaa gjorde, idet han, efter at være kommet udenfor, stillede en Opfordring, som han alene vil have rettet til sin Medspiller, om ogsaa at komme ud. Tiltalte, der har anbragt, at han havde følt sig fornærmet over Brauns Opførsel i Beværtningen, gik nu udenfor og indhentede paa Gaden Braun, hvem han med knyttet Haand tildelte et Slag i Ansigtet, hvorved der ifølge en samme Dag afgiven Lægeerklæring fremkom et kontunderet Saar paa Næseroden samt et Brud paa Næsebenet.

Ifølge en den 13de November f. A. af Stadslæggen paa Frederiksberg afgiven Erklæring fandtes der da endnu en ret betydelig, noget øm Svulst paa Næseryggen, men Næsebenet var da helet, og Slaget har ikke efterladt varige Følger.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning, som er tilkendt Braun med 10 Kr., og Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, være at stadfæste.

Mandagen den 21 April.

Nr. 126.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Marie Christine Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Manddrab.

Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 4 Januar 1902: Arrestantinden Marie Christine Christensen bør straffes paa Livet. Saa bør hun og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Schou, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører A. Andersen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3dje Marts 1902: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærene til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 30 Kr. til den første og 20 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Heise, betaler Arrestantinden 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marie Christine Christensen til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Marie Christine Christensen, der er født i Aaret 1880, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Manddrab, jfr. Straffelovens 17de Kapitel.

Onsdag den 9 Oktober f. A. om Morgenen erholdt Politiet Underretning om, at en i Viborg boende Arbejdsmand, der arbejdede med Rørskæring i den søndre Del af Viborg Sø, samme Morgen Kl. 6 $\frac{1}{2}$, da han indfandt sig paa sit Arbejdssted, havde set Liget af et nogle Maaneder gammelt nøgent Drengbarn liggende i Søen ud for en Vej — den saakaldte Brandvej — der fra Aarhus Landevej fører ned til Søen, ca. 4 Alen fra Land, paa ca. 7 Tommers Vanddybde, hvorfra han straks havde taget det op og bragt det i Land.

Den følgende Dag lod Politiet foretage legal Obduktion af Liget og ifølge Beskrivelsen af denne Forretning, som vedkommende Embedslæger, der have foretaget Obduktionen, derefter have afgivet, var deres Konklusion følgende:

1. Barnet skønnes at have haft en Alder af 3 à 4 Maaneder.
2. Ifølge det legale Ligsyn i Forbindelse med Obduktionsfundet antages det, at Barnet kun har henligget en meget kort Tid, antagelig nogle faa Timer, i Vandet, forinden det blev funden.
3. Barnet er omkommet ved Drukning. Der fandtes intet som helst Tegn paa ydre Vold; de sædvanlige Tegn paa Kvælningsdød

vare til Stede, og Lungerne vare fyldte med rigelig skummende Vædske, der ligeledes fyldte Luftrøret og delvis var trængt op gennem Svælget og ud af Næseborene.

De ubetydelige Blodudtrædninger under Pericranium og paa Hjærnsens Overflade antages at skyldes en Kontusion i levende Live, og er vistnok frembragt ved Barnets Fald mod en eller anden Genstand i Vandet. Blødningen kan mulig have frembragt Bevidstløshed, men antages ikke at have direkte Indflydelse paa Dødsaaarsagen.«

Under den i den ovennævnte Anledning indledede Undersøgelse er det oplyst, at det ommeldte Barnelig var Liget af et af Arrestantinden den 12 Juli f. A. født, endnu ikke døbt Drengbarn, som hun havde avlet med en paa Hald Hovedgaard tjenende Karl, Christian Andersen, og ved den af Arrestantinden derefter afgivne Tilstaaelse i Forbindelee med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses for tilstrækkelig godtgjort, at hun Natten mellem den 8de og 9de Oktober forrige Aar har aflivet dette Barn under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 1 Maj 1899 fik Arrestantinden — der den Gang var hemmelig forlovet med sin Fætter, Postbud Joseph Knudsen i Nykøbing paa Morsø, hvilken Forlovelse hun imidlertid hævdede i Slutningen af Juni Maaned s. A. — Plads som Stuepige paa Hald Hovedgaard, hvor hun det første halve Aars Tid tjente sammen med den neden omtalte Pige Ellen Marie Würtz.

Efter at fornævnte Christian Andersen den 1ste November s. A. ligeledes havde faaet Plads paa Gaarden, kom Arrestantinden — ifølge sin Forklaring dog ikke tidligere end i Maj Maaned 1900 — til at staa i kønsligt Forhold til ham, idet hun i Tidsrummet indtil November 1900, da han rejste bort fra Gaarden, jævnlig havde Samleje med ham paa hans Kammer. Arrestantinden, der var bleven besvangret — hvad hun dog først i April Maaned f. A. vil være bleven klar over — fratraadte paa Grund heraf sin fornævnte Plads den 1 Maj næst efter, og fik fra denne Dag, da hun ikke turde paatage sig nogen anden Tjeneste, Ophold hos en i Bækkelund i Nærheden af Hald boende Arbejdsmand og dennes Hustru for der Steds at afvente sin Nedkomst.

Medens Arrestantinden under sin Tjeneste paa Hald, som ommeldt, stod i Forhold til Christian Andersen, havde hun imidlertid — som det maa antages i Slutningen af Juni Maaned 1900 — fornyet Forlovelsesforholdet til sin ovennævnte Fætter i Nykøbing, med hvem hun atter havde indladt sig i Brevveksling, men Arrestantinden holdt ham under sit Svangerskab i Uvidenhed om samme, ligesom hun ogsaa skjulte sit Ophold i Bækkelund for ham, og oplyste ham først, efter at hun der Steds den 12 Juli f. A. var nedkommen med det oven ommeldte Drengbarn, i et Brev til ham om det Forhold, hvori hun havde staaet til Christian Andersen, idet hun samtidig meddelte ham Drengens Fødsel. Sine Forældre, der bo i Aarhus, havde hun ligeledes holdt uvidende om, at hun var frugtsommelig, hvorimod hun, da hun havde født, foranledigede dem underrettede herom, og hendes Moder rejste da straks til Bækkelund for at se til hende og betalte for hendes Ophold her. Derimod afslog Moderen bestemt at tage

Arrestantindens Barn i Pleje, og da det ikke heller gennem en Annonce, hun lod indrykke i et Blad, lykkedes Arrestantinden at finde et Hjem til Barnet, foranledigede hun ved et Brev, som hun i Begyndelsen af August Maaned f. A. skrev til oven nævnte Ellen Würtz, der nu boede i Viborg, og til hvem hun var kommen til at staa i Venskabsforhold, at denne rettede Henvendelse til sin Moder, Arbejdsmand Würtzs Enke, om at tage Arrestantindens Barn i Pleje.

Bemeldte Enke, der styrer Huset for en i Kirkebæk, ca. $\frac{1}{3}$ Mil nordvest for Viborg, boende gammel Mand, Christen Andersen, gik ogsaa med dennes Samtykke ind herpaa, og den 11 August blev Barnet anbragt hos hende, idet det dog fra Begyndelsen af var en Aftale, at hun — der skulde have 10 Kr. om Maaneden for Barnets Pleje — kun skulde beholde dette indtil 1 November f. A.

I Slutningen af August Maaned f. A. rejste Arrestantinden, der den 17de s. M. paa ny var kommen i Tjeneste paa Hald Hovedgaard — hvor hun imidlertid kun skulde forblive indtil den paafølgende 1ste November — og som af sit Herskab havde faaet Tilladelse til at besøge sine Forældre, til Aarhus, og mødtes her med sin forlovede, ovennævnte Joseph Knudsen, der uagtet det passerede — hvormed ogsaa hans i Nykøbing boende Forældre vare bekendte — havde fastholdt sin Beslutning om at indgaa Ægteskab med hende. Fra Aarhus rejste Arrestantinden og Knudsen, hvis Forlovelse ikke længere holdtes hemmelig, til Nykøbing paa Besøg hos sidstnævntes Forældre, og disse lovede at optage Arrestantinden i deres Hjem fra 1 November, indtil hun og deres Søn bleve gifte, hvilket var paatænkt at skulle ske i indeværende Aars Foraar.

Mellem Arrestantinden — der havde gjort Skridt til at faa ovennævnte Christian Andersen tilpligtet at yde Bidrag til hendes Barns Underhold — og Knudsen var der under det ommeldte Møde, efter hvad denne har udsagt under Forhørene, ikke videre Tale om Barnets fremtidige Forsørgelse og Pleje, dog at Arrestantinden talte om, at hun ikke gerne vilde have Barnet hjemme, naar de bleve gifte, i hvilken Henseende Arrestantinden har forklaret, at hun mente, at Barnets Nærværelse kunde give Anledning til Ufred i Ægteskabet, idet »hendes Mand kunde rive hende i Næsen«, at Barnet ikke var hans. Knudsen har imidlertid videre udsagt, at der ikke fra hans Side vilde være bleven rejst Hindringer imod Barnets Ophold i hans og Arrestantindens fremtidige Hjem, hvad denne har erkendt ikke heller at have haft Grund til at antage.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det var Würtzs Enke magtpaaliggende, at Barnets Daab — der skulde have fundet Sted 14de Dagen efter dets Anbringelse hos hende, men var bleven udsat af Arrestantinden, fordi denne mente ikke at kunne skaffe Faddere — blev fremskyndet, idet hun fandt, at Barnet — der i øvrigt efter det foreliggende maa antages at have trivedes godt hos hende — var noget skrigende, og »saadanne Smaaabørn«, som hun har udtrykt sig, »jo nemt kunde gaa bort«. Arrestantinden havde ogsaa, samme Dag som hun rejste til Aarhus, i et Brev til Ellen Würtz — der maa antages ligeledes overfor Arrestantinden at have ytret Betænkelighed ved Udsættelsen, og som havde tilbudt denne at skaffe Faddere til Barnet

— meddelt, at det vilde passe hende, at Daabshandlingen fandt Sted en nærmere betegnet Søndag, som det maa antages Søndagen den 8de September.

En Dag, da Arrestantinden, efter at være kommen hjem til Hald fra den oven omtalte Rejse, havde Besøg af Ellen, fortalte hun imidlertid denne, at Barnet skulde døbes i Nykøbing, idet hendes Forlovede havde skrevet, at det kunde være hos hans Forældre, hvorhos Arrestantinden endvidere omtalte, at hun vilde skrive til sin Moder om at komme og hente Barnet for at bringe det til Nykøbing, og at det var muligt, at det blev hentet hos Ellens Moder før den 1ste November.

Da Ellen derefter under et Besøg hos sin Moder den 22de September fik det Indtryk, at Barnet var sygt, skrev hun til Arrestantinden, om dette ikke snart kunde blive hentet, idet hun samtidig tilbød at rejse med det til Nykøbing, hvis Arrestantindens Moder ikke var i Stand hertil. Denne Henvendelse lod Arrestantinden imidlertid ubesvaret, og den 3 Oktober sendte da Ellen Arrestantinden paa ny et Brev, hvori hun — efter en Bemærkning om, at hun samme Dag havde haft Brev fra sin Moder — bad Arrestantinden om at gøre Alvor af enten at faa Drengen døbt eller hentet, idet hun derhos tilføjede: »Min Moder kan godt faa i Sinde og komme ud paa Hald med ham, du lovede jo, da han kom, at han skulde komme i Kirke om 14 Dage og nu er det 2 Maaneder siden«.

Arrestantinden har nu forklaret, at dette Brev, som hun modtog Fredagen den 4de Oktober, gjorde hende — som hun har udtrykt sig — fortvivlet, idet hun, hvis Würtzs Enke virkelig indfandt sig paa Hald med Barnet, ikke vidste, hvad hun skulde gøre med det; hun mente derfor, at det var bedst at faa det aflivet »for ikke at have mere Ulejlighed af det« og bestemte sig straks hertil, og samtidig — eller, som hun ogsaa har udsagt, »ved nærmere Omtanke« — besluttede hun, der — som det i en Tilførsel til Retsprotokollen hedder — har udsagt, at hun rugede over sin forbryderiske Plan lige fra om Fredagen til Forbrydelsens Udførelse, at udføre Forbrydelsen ved at drukne Barnet i Viborg Sø, hvorved hun mente, at Forbrydelsen vanskeligere vilde blive opdaget, end hvis hun udførte den ude ved Hald, hvor hun var kendt.

Nogle Dage senere — som det maa antages den 7de eller 8de Oktober — skrev Arrestantinden til Würtzs Enke, at hun den foregaaende Dag havde haft Brev fra sin Moder, og at denne havde skrevet, at hun ikke kunde komme til Viborg før »Tirsdag Aften« for derefter Onsdag Morgen at rejse med Drengen til Nykøbing, hvorhos Arrestantinden tilføjede, at hun altsaa ikke kunde komme efter sin Dreng før »i Aften«. Tirsdagen den 8de Oktober anmodede Arrestantinden om Eftermiddagen sin Madmoder om Tilladelse til at gaa ud, idet hun foregav, at hun vilde besøge den oven ommeldte Familie i Bækkelund.

Hun tog imidlertid — Kl. 5¹/₂ — med Posten til Viborg og begav sig herfra til Kirkebæk, men hun tog efter sin Forklaring fejl af Vejen, saaledes, at hun først ankom til Barnets Plejehjem ved Nitiden. Under sit Ophold her, der varede en Timestid, fortalte hun Würtzs

Enke paa dennes Spørgsmaal i saa Henseende, at hendes Moder nu var kommen til Viborg, hvor hun boede hos nogle bekendte, og om Natten skulde have Barnet hos sig for derpaa den følgende Dag at rejse med det til Nykøbing. Würtzs Enke spurgte imidlertid, om hun ikke maatte beholde Drengen — hvem hun havde taget op af Vuggen og lagt paa Arrestantindens Skød — Natten over, idet hun saa næste Morgen, inden Toget afgik til Nykøbing, vilde bringe ham ind til Viborg, men Arrestantinden svarede hertil: »Nej, lad mig bare faa ham med, saa skal jeg nok sørge godt for ham.«

Da Arrestantinden — der under Besøget ikke havde ytret noget videre Tegn paa Moderkærlighed — ved Titiden gik bort med Drengen, blev hun ledsaget omtrent til Viborg af Würtzs Enke, der bar Drengen det meste af Vejen, og den oven nævnte gamle Mand, idet hun havde fortalt dem, at Ellen Würtz vilde møde hende paa Tilbagevejen, men da dette ikke skete, vendte de om, og Arrestantinden gik da ifølge sin Forklaring videre med Drengen gennem Byen og ud ad Aarhus Landevej, hvorfra hun ad den ovennævnte »Brandvej« drejede ned til Søen. Da hun mente, at Barnet, naar det havde Klæderne paa, vilde flyde oven paa Vandet og derved lettere vilde blive set, afklædte hun det — hvorunder det klynkede lidt — og kastede det derpaa, staaende ved Bredden, med al Kraft ud i Søen. Hun saa derefter ikke mere til Barnet og tænkte ikke et Øjeblik paa at redde det, men tog dets Tøj samt en Flaske Mælk, som Würtzs Enke havde medgivet hende til Barnet, og begav sig tilbage til Hald, hvor hun ankom om Natten Kl. 2¹/₂ og derpaa gik til Sengs, men hun var, efter hvad hun har udsagt, paa Grund af den af hende udøvede Gerning ude af Stand til at sove.

Forinden Arrestantinden den ommeldte Eftermiddag tog af Sted til Kirkebak, havde hun til sin Forlovede afsendt et af hende samme Dags Middag paa Hald affattet Brev, hvilket Brev, der er betegnet som skrevet i Kirkebak, indledes saaledes: »Jeg kan lade dig vide, at min lille Dreng er død«, hvorefter det hedder, at Drengen »bliver begravet i Dag her i Kirkebak, hvor han var i Pleje«, og at Arrestantinden i den Anledning er rejst »her hen«, men at hendes Sorg ikke er saa stor, da hun ikke selv havde haft Barnet, og samtidig med dette Brev, der i øvrigt optages af en Del ligegyldige Meddelelser, afsendte Arrestantinden til sin Moder et andet Brev, hvori hun ligeledes havde skrevet, at Drengen var død, med hvilke tvende Breve Arrestantinden, efter hvad hun har forklaret, tilsigtede at afværge yderligere Spørgsmaal af sine paarørende angaaende Barnet. I et Brev, som Arrestantinden — ifølge sin Forklaring ligeledes den ommeldte Dag, forinden hun tog af Sted — skrev til Ellen Würtz, meddelte hun derimod denne, at nu var hendes Dreng, som hun havde hentet hos Ellens Moder, paa Vej til Nykøbing.

Würtzs Enke, der havde erholdt Betaling for Barnets Pleje indtil den 11 Oktober f. A., har under Forhørene erklæret, at hun — der efter det foreliggende maa antages at have holdt af Barnet og at have behandlet det godt — gerne vilde have beholdt det den aftalte Tid indtil 1ste November, selv om der ikke var bleven betalt yderligere Plejepenge for det, hvad imidlertid Arrestantinden, efter hvad hun

har udsagt, uden Vanskelighed vilde have været i Stand til, idet hun havde Løn til Gode, og Arrestantinden har erkendt, at der ingen Nødvendighed var for hende til, som sket, at hente Barnet i Kirkebæk.

Med Hensyn til Barnets Pleje efter det nævnte Tidspunkt var der derimod ikke truffet nogen Ordning, og Arrestantinden har udsagt, at hun overhovedet ikke havde tænkt derpaa, men har dog ved Siden heraf forklaret, at hun — der foruden, som ovennævnt, til Ellen Würtz havde omtalt til forskellige andre, at Barnet efter den 1ste November skulde være hos hendes forlovedes Forældre i Nykøbing, hos hvem hun selv, som ligeledes oven meldt, skulde have Ophold fra denne Dag — havde haft til Hensigt at skrive til Svigerforældrene, om de vilde modtage Barnet, og at hun nok troede, at de vilde gaa ind derpaa.

Medens det nu vel efter det anførte saa vel som Sagens øvrige Omstændigheder i og for sig er lidet sandsynligt, at Ellen Würtz oven anførte Udtalelse om, at hendes Moder godt kunde faa i Sinde at indfinde sig paa Hald med Barnet, skulde have været i Stand til hos Arrestantinden at fremkalde en Beslutning om at aflive Barnet — hvad hun tidligere end ikke vil have tænkt paa — findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Arrestantindens under Forhørene stadig fastholdte Forklaring om, at det var det paagældende Brev fra Ellen Würtz og særlig den ommeldte Ytring i samme, der bragte hende til at beslutte Barnets Død.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantindens Tilregnelighed, og efter at vedkommende Distriktslæge i en den 22de November f. A. afgiven Erklæring havde anbefalet, at Arrestantinden, i hvor vel hun — som det i Erklæringen udtales — under hans Iagttagelse af hende i Arresten ikke havde røbet iøjnefaldende Symptomer paa Sindssygdom, dog blev indlagt til Undersøgelse paa en Sindssygeanstalt, have Sagens Akter været forelagt det kongelige Sundhedskollegium, der imidlertid i en derefter den 19de December forrige Aar afgiven Erklæring har udtalt, at Kollegiet maa formene, at det fremkomne ikke giver tilstrækkelig Grund til at formode en abnorm mental Tilstand hos Arrestantinden, og derfor ikke kan tilraade hendes Indlæggelse i en Sindssygeanstalt til Observation, og idet der herefter saavel som efter det i øvrigt foreliggende mangler Føje til ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Arrestantinden skulde have forøvet den omhandlede Forbrydelse i en Tilstand, der udelukker fuld Tilregnelighed, maa det billiges, at Arrestantinden for sit oven ommeldte Forhold, ved med Overlæg at have skilt sit ca. 3 Maaneder gamle Barn ved Livet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, og bemeldte Dom — — — — vil herefter være at stadfæste.

Onsdagen den 23 April.

Nr. 53. Aktieselskabet »Haand i Haand« (Høgsbro)

contra

Teglværksejer **F. J. C. Holste** (Overretssagfører Møldrup),

betr. en Ulykkesforsikring.

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1901: De Indstævnte, Aktieselskabet »Haand i Haand«, bør til Citanten, Teglværksejer F. J. C. Holste af Balle Teglværk, betale de paa-stævnte 3000 Kr. med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 27de Maj 1899 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet »Haand i Haand«, til Indstævnte, Teglværksejer F. J. C. Holste, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Købmand N. J. Storm af Herning den 17 Februar 1899 ved et Ulykkestilfælde blev overkørt af et Jærnanetog saaledes, at Døden umiddelbart efter paafulgte, har Citanten, Teglværksejer F. J. C. Holste af Balle Teglværk, til hvem nævnte afdødes Fader, Gaardejer J. N. Storm, der paa egne og Hustrus Vegne som eneste Arving har overtaget hans Bo, ved skriftlig Transport af 20 Februar 1899 har overdraget Sønnens samtlige Efterladenskaber, derunder hans Livs- og Ulykkesforsikringspolicer, under nærværende Sag søgt de Indstævnte, Aktieselskabet »Haand i Haand«, som ved Police Litra B Nr. 15331 af 10 Maj 1897 havde forsikret Købmand N. J. Storm bl. a. ved Død, som hidrører fra Ulykkestilfælde, for 3000 Kr., til Betaling af dette

Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 27de Maj 1899 til Betaling sker. De Indstævnte procederer til Frifindelse.

Det maa anses in confesso under Sagen, at Købmand N. J. Storm den 17 Februar 1899 lidt før Kl. 7 om Morgenen fra Herning var gaaet Syd paa ad en Markvej, som i Retningen Nord til Syd lodret overskærer den umiddelbart Syd for Herning i Retningen Vest til Øst gaaende Jærnbanelinie, at han, ganske kort efter at have passeret nævnte Overskæring, ved hvilken intet Opsyn var ansat, vendte om, og at han, da han paa Tilbagevejen igen befandt sig paa Jærnbanelinien, blev overkørt af det vest fra til Herning Kl. 7,5 ankommende Tog og døde faa Minuter efter som Følge af den ham ved Overkørselen paaførte Lemlæstelse.

Ifølge § 1 af de for den her omhandlede Forsikring gældende almindelige Vilkaar, hæfter det indstævnte Selskab med Forsikringsbeløbet, naar den forsikredes Død er en direkte Følge af forudgaaet Ulykkestilfælde, som rammer den forsikrede mod hans Villie, og saaledes, at det ikke kan tilregnes ham som forsættligt eller selvfor skyldt ved grov Uagtsomhed; ifølge Vilkaarenes § 3 ere undtagne fra Erstatningspligten »Ulykkestilfælde, der skyldes Krig, Oprør, Slagsmaal, Fuldskab, Utilregnelighed af enhver Art, Selvmord . . . altsaa overhovedet alle Følger af uforsigtige Handlinger, der skyldes den forsikredes egen fri Villie eller er opstaaet under Forhold, der ere modstridende de til Livets og Helbredets Beskyttelse givne Love, Forskrifter og Advarsler.«

Det indstævnte Selskab gør under Henhold til disse Vilkaar mod Søgsmålet gældende, at det ikke skyldes nogen Hændelse, at Købmand N. J. Storm ved den omhandlede Lejlighed blev kørt over af Jærnbaneloget, men at der her foreligger et Selvmord, i hvilken Henseende Selskabet navnlig har henholdt sig til, hvad der er oplyst under det Forhør, som straks blev optaget i Anledning af Dødsfaldet. Under dette Forhør har Lokomotivføreren paa det paagældende Tog, som var det eneste af Togpersonalet, der bemærkede Købmand Storm, inden Overkørselen skete, forklaret, ligesom han under et senere til Oplysning i nærværende Sag optaget Tingsvidne edeligt har bekræftet, at han lige havde givet Fløjtesignal for Herning Station, da han fik Øje paa en Mandsperson, der sydfra indenfor Jærnbaneleddet tog nogle faa raske Skridt hen imod Sporet og derpaa standsede, lidt før Toget naaede ham, at han — Lokomotivføreren — netop tænkte, at det var heldigt, at Personen ikke vilde gøre Forsøg paa at passere foran Toget, da det vilde have været umuligt at standse dette, inden det naaede Stedet, hvor Manden var, at han i det samme bemærkede, at Manden saa hen paa Maskinen eller hen imod dens Underdel som for at bedømme Afstanden, hvorpaa Manden samlede sin Frakke om sig og lagde sig ned paa Maven paa den søndre Skinne, saaledes at Overkroppen laa nord for Skinnen i Sporet og Benene mod Syd udenfor Sporet, at Maskinen kørte over Manden i samme Øjeblik, i hvilket Lokomotivføreren havde set ham lægge sig ned, at han er ganske vis paa, at Personen ikke snubede over Skinnerne, men forsættlig lagde sig paa disse, og at det her skildrede passerede i Løbet af faa Sekunder.

Endvidere har under Forhøret en Banearbejder, som den paagæl-

dende Morgen havde Tilsyn med en 300 Alen øst for Ulykkesstedet værende Passage over Banelinien forklaret, at han, da Lokomotivet passerede dette, hørte, at der blev givet Stoppesignal, og at Lokomotivføreren raabte. at en Mand havde smidt sig ned foran Toget.

Citanten har paa sin Side i Modsætning hertil fastholdt, at Købmand Storm ikke har begaaet Selvmord, og at det ikke har kunnet tilregnes ham forsætlig eller selvforskyldt ved grov Uagtsomhed, at han blev overkørt.

Selv om der nu ikke med Føje kan rejses nogen Indvending mod den fornævnte Lokomotivførers Troværdighed som Vidne i nærværende Sag, findes dog den af ham afgivne Forklaring angaaende det med Overkøringen passerede og det af ham herpaa byggede Skøn over afdødes Forhold ved den paagældende Lejlighed lige saa lidt som de fra de Indstævntes Side til yderligere Støtte for deres Paastand om et foreliggende Selvmord anførte forskellige Omstændigheder, hentede fra afdødes formentlige Helbredstilstand og øvrige Forhold forinden Overkøringen, at afgive et tilstrækkeligt Fundament for den Antagelse, at afdøde selv med Forsæt har søgt Døden den 17de Februar 1899. Og da det i Sagen foreliggende ej heller giver tilstrækkelig Beføjelse til at statuere, at Overkøringen maa tilskrives grov Uagtsomhed fra Købmand Storms Side, og hans Død saaledes som faldende ind under Ordene i Forsikringsbetingelsernes § 1 maa henhøre under de Indstævntes Risiko, vil Citantens Paastand blive at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tillagte, efter Omstændighederne findes at maatte ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 1. Overretssagfører **L. Hjørdemaal** som Kurator i det gensidige Selskab »Skandinavisk Brudeudstyrs & Medgifts Forsikring«s (S. B. U. & M. F.)'s Konkursbo (Nellemann)

contra

Overretssagfører **L. A. Lemming** (Ingen),

betr. Udlevering af nogle Obligationer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1900: Indstævnte, Overretssagfører Lemming, bør for Tiltale af Citanten, Overretssagfører L. Hjørdemaal som Kurator i det gensidige Selskab »Skandinavisk Brudeudstyrs- & Medgifts-Forsikring«s (S. B. U. & M. F.)'s Konkursbo i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten i sin nævnte Egenskab til Indstævnte med 50 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at det heller ikke ved de Højesteret forelagte nye

Oplysninger er godtgjort, at det imellem Selskabets Direktør og Indstævnte var vedtaget eller forudsat, at denne kun skulde have en Arrestret i de omhandlede Obligationer,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overretssagfører L. Hjørdemaal som Kurator i det gensidige Selskab »Skandinavisk Brudeudstyers- og Medgiftsforsikrings« Konkursbo, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under en den 16de September 1899 kontinueret Arrestforretning, der paa en udstævnt Tredjemands Vegne var begært foretaget af Indstævnte, Overretssagfører Lemming, hos det gensidige Selskab »Skandinavisk Brudeudstyers- & Medgifts Forsikring (S. B. U. & M. F.)« til Sikkerhed for en Fordring paa 1500 Kroner med Omkostninger, blev der efter Anvisning fra Selskabets Direktør dekretet Arrest i en af en herværende Bank udstedt Recepisse, hvorefter Banken til Sikkerhed for et Laan paa 2500 Kr. havde modtaget 2 Stykker Obligationer til samlet Paalydende 4000 Kr., samt i disse 2 Obligationer, og lovede Selskabets Direktør derhos under Arrestforretningen at ville Mandagen den 18de s. M. aflevere til Indstævnte til yderligere Sikkerhed for det æskede Hypoteklaaneforeningsobligationer til Beløb 600 Kr. Sidst nævnte Dag aflevere Selskabet derefter 6 Stykker saadanne Obligationer, Litr. A. Nr. 601—6, hver lydende paa 100 Kr., til Indstævnte, der meddelte Tilstaaelse for at have modtaget dem til Sikkerhed for Betalingen af det ommeldte Krav. Efter at den af Indstævnte til Arrestens Forfølgning anlagte Sag var bleven hævet af ham, fordi Selskabets Bo imidlertid var bleven taget under Konkursbehandling, gjorde Boet, der forment, at det paa Grund af Arrestens Bortfalden maatte være berettiget til at faa de fornævnte 6 Obligationer tilbageleverede, Krav herpaa, og da Indstævnte vægrede sig herved, har Citanten, Overretssagfører L. Hjørdemaal som Kurator i det gensidige Selskab »Skandinavisk Brudeudstyers- & Medgifts-Forsikring«s (S. B. U. & M. F.)s Konkursbo under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet under en af Retten fastsat daglig Mulkt at udlevere disse Obligationer samt at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at den Ret, der er stiftet i de nævnte Obligationer, ikke er nogen af Arresten følgende Ret, men en Retentionsret eller Panteret, der ikke kan bortfalde, fordi Forfølgningssagen med Hensyn til den Arrest, som har givet Anledning til Sikkerhedsstillingen, er hævet.

Da de ommeldte Obligationer ikke ere indbefattede under Arrestdekretet, og da det i Mangel af udtrykkelig Vedtagelse herom ikke kan antages, at den Sikkerhedsret over Obligationerne, som Selskabet har

indrømmet Indstævnte, skulde bortfalde, saafremt Arresten bortfaldt af den nævnte Grund, vil Indstævntes Paastand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 24 April.

Nr. 83. Enkefru **Marie Clausen** (Hindenburg)

contra

Schweizisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab i Winterthur (Bagger),

betr. en Ulykkesforsikring.

Aarhus Købstads ordinære Rets Dom af 4 Oktober 1900: Indstævnte, »Schweizisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab« i Winterthur, bør for Tiltale af Citantinden, Enkefru Marie Clausen, i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 August 1901: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

For saa vidt Indstævnte i forrige Instans har støttet sin Paastand paa, at Appellantinden ikke straks efter sin Mands Død har tilkaldt Selskabets Repræsentant, er denne Indsigelse frafalden her for Retten.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Enkefru Marie Clausen, til Indstævnte, Schweizisk Ulykkesforsikrings Aktieselskab i Winterthur, med 200 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge en den 5 Januar 1895 udfærdiget Police Nr. 11931 forsikrede de Indstævnte, »Schweizisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab« i Winterthur, Købmand og Handelsagent Nicolai Mouritz Clausen i Aarhus ved en Enkeltforsikring paa 10 Aar fra den 6te s. M. at regne, som det i Policens Tekst hedder, »for Følgerne af Legemsbeskadigelser«, saaledes at Forsikringssummen i Tilfælde af den forsikredes Død udgjorde 10000 Kr. og i Tilfælde af Invaliditet 20000 Kr. eller et forholdsvis mindre Beløb, beregnet efter Invaliditetens Grad, foruden at der i Tilfælde af forbiggaaende Erhvervsudulighed tilkom den forsikrede en Dagsgodtgørelse af 10 Kr. I de paa Policen trykte saakaldte Kontraktsbetingelser bestemtes det bl. a.:

i § 1, 1ste Stykke: »Selskabet forpligtes ved Enkeltforsikring imod Legemsbeskadigelser til at betale de i Policen fastsatte Erstatninger under den Forudsætning, at den forsikrede rammes af et Ulykkestilfælde, der har en saadan Legemsbeskadigelse til Følge, at den direkte forarsager hans Død, eller at han bliver Invalid eller forbiggaaende erhvervsudulig.«

i § 1, 3dje Stykke: »Ved Ulykkestilfælde forstaas i denne og alle de følgende Paragrafer en ydre Hændelse, der paa overraskende Maade og uafhængig af den ramtes Villie hidfører en Legemsbeskadigelse ved ydre Paavirkning.«

i § 2 anføres som Undtagelser, der ikke omfattedes af Forsikringen, bl. a. alle sædvanlige Sygdomme med deres Følger samt saadanne i Forvejen tilstedeværende Sygdomme, der komme til Udbrud under Følgerne af et Ulykkestilfælde og forværre dem.

Endvidere indeholdtes i §§ 7—9 Forskrifter med Hensyn til Skadesanmeldelse, Tilkaldelse af Læge, naar Ulykkestilfælde hænde, og Forpligtelse til at give Oplysning om Ulykkestilfælde, af hvilke Forskrifter det bl. a. fremgaar, at Forsikringstageren eller den, der af Ulykkestilfældet udleder Fordringer, som hjemles i Policen, i Tilfælde af Død ved Ulykkestilfælde er forpligtet til straks at tilkalde Selskabets Repræsentant og til at faa konstateret, at Ulykkestilfældet er Dødsarsag, hvilket maa ske om muligt forinden Begravelsen, og eventuelt ved at lade foretage Sektion.

Den 26 August 1899 afgik Clausen ved Døden, og under Anbringende af, at hans Død er hidført ved, at han under et Bad den 17de s. M. havde faaet Vand i Øret, har derefter hans Enke, Citantinden, Enkefru Marie Clausen i Aarhus under nærværende Sag i første Instans søgt de Indstævnte til Betaling af den ved fornævnte Police for det Tilfælde, at den forsikrede maatte afgaa ved Døden som Følge af et Ulykkestilfælde, tegnede Forsikringssum af 10000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 14de Oktober 1899, indtil Betaling sker.

Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte, overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand, frifundne for Citantindens Tiltale, og Sagen er nu af hende indanket for Overretten, hvor hun har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand, hvorimod de Indstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

I den, som det maa antages, med Citantindens Skadesanmeldelse til det indstævnte Selskab indsendte Erklæring fra Overlæge Tage Han-

sen i Aarhus, hvilken Erklæring er dateret den 15 September 1899 og i Genpart fremlagt under Sagen, indeholdes først en Bevidnelse af, at Overlægen i mange Aar har været Læge for afdøde Clausen, og at denne tidligere har været ganske rask og aldrig har lidt af Ørelidelse eller Hjernesygdom, hvorefter det udtales:

»Efter et Bad den 17 August 1899 klagede han over at have faaet Vand i Øret med en paafaldende Tunghed og Smerte. Dagen efter søgte han mig, der undersøgte Øret, fandt Svulst af Øret og Trommehinden, intet Udflod. Der blev brugt varme Omslag og Forbindinger; men Tilfældet holdt sig. Da pludselig den 25 August faar han stærke Smertes i venstre Hovedhalvdel, og da jeg undersøgte ham kort efter, laa han med Trækninger uafbrudt nedad mod venstre Side, høj Feber og Bevidstløshed, der i Løbet af 24 Timer medførte Døden. Det synes jo at være et af de sjældne Tilfælde, hvor en mindre betydelig Ørebetændelse, opstaaet ved Vand i Øret i et bestemt paaviseligt Bad, har medført en hastig dødelig Meningitis (Hjernebetændelse), der utvivlsomt sad i venstre Side i Omegnen af det tilskadekomne Øre. Derimod var der jo ingen ydre Læsion af Kraniet eller Øregangen; men nægtes kan det jo ikke, at Ørelidelsen, paadraget ved Badet, har forarsaget Døden i dette Tilfælde.«

I en af Dr. med. Mygind i Kjøbenhavn paa Foranledning af de Indstævnte den 10de November 1899 afgiven, under Sagen fremlagt skriftlig Udtalelse angaaende Overlæge Tage Hansens Erklæring bemærkes det, at Overlægens Antagelse af, at Clausens Død skyldes en ved Badning fremkommen Ørebetændelse med paafølgende Hjernebetændelse, maaske er rigtig, eftersom de ved Badning fremkaldte Mellemørebetændelser erfaringsmæssigt, om end kun i sjældne Tilfælde, kunne fremkalde en Lidelse af Hjernen med dødelig Udgang; men at det dog ikke maa lades ude af Betragtning, at den nævnte Erklæring ikke indeholder noget afgørende Bevis for, at Dødsarsagen var Hjernebetændelse, og ej heller, selv om Dødsarsagen virkelig har været denne Sygdom, at denne har været en Følge af Ørelidelsen, idet det bl. a. kan fremføres, at Tilfælde af Hjernebetændelse, der føre til Døden i Løbet af meget kort Tid, kunne opstaa hos fuldstændig sunde Personer. Det hedder derefter videre i bemeldte Udtalelse:

»Med Hensyn til vor Kundskab om de ved Badning opstaaede Ørebetændelser og dennes Anvendelse paa det konkrete Tilfælde kan følgende oplyses: Ørebetændelsen bestaar i en oftest til Materiedannelse førende Betændelse af Mellemrørets Slimhinde og kan opstaa paa følgende tre Maader:

1. Ved en pludselig Fortætning af Luften i ydre Øregang, fremkaldt ved, at den badende falder paa Siden ned paa Vandskorpen, hvorved der opstaaer en Bristning af Trommehinden med paafølgende Betændelse i Mellemøret. En saadan Opstaaelsesmaade kan sikkert udelukkes i nærværende Tilfælde, da der ikke omtales nogen Bristning af Trommehinden i Hr. Overlæge Tage Hansens Erklæring.
2. Ved Vandets Indtrængning i ydre Øregang, hvorved der opstaaer en pludselig Afkøling og Irritation af Trommehinden

med paafølgende Trommehindebetændelse, der atter fremkalder en Mellemørebetændelse.

3. Ved Indtrængning af Vand i det eustachiske Rør under en Synkningsbevægelse eller ved Rensning af Næsen ved at blæse Luften ud af Næsen med stor Kraft. Herved trænger betændelsesvækkende Stoffer, der ofte findes i Afsondringen fra Slimhinden, op fra Næsehulen til Mellemrøret og give en Betændelse her.

Endelig er det i en af Overlæge Tage Hansen den 8 Januar d. A. afgiven yderligere Erklæring, der af Citantinden er fremlagt her for Retten, udtalt, at Overlægen har Grund til at tro, at afdøde Clausens Ørebetændelse skyldes den nævnte Badning, idet Clausen aldrig før havde lidt af Ørelidelser, at Overlægen antager, at Ørelidelsen skyldes de under 2 eller 3 i Dr. Myginds Udtalelse anførte Muligheder, idet der ikke var Perforation af Trommehinden, og at det, da Smærterne hele Tiden holdt sig omkring det angrebne Øre, og da Hjernebetændelsen udviklede sig i Tilslutning til denne Ørelidelse, er sandsynligt og naturligt at antage Ørelidelsen som Aarsag til Hjernebetændelsen, idet det erfaringsmæssigt vides, at saadant i sjældne Tilfælde kan ske.

Medens Citantinden har hævdet, at en Sammenholdelse af de ovenanførte Kontraktbetingelsers § 1, 3. Stykke, med Overlæge Tage Hansens Erklæring af 15 September 1899 viser, at det under Sagen omspurgte Tilfælde falder ind under Definitionen af, hvad der i den nævnte og alle de efterfølgende Paragrafer i Betingelserne forstaas ved et Ulykkestilfælde, idet der foreligger en ydre Hændelse, der paa en overraskende Maade og uafhængig af hendes Mands Villie har hidført hans Død ved ydre Paavirkning, have de Indstævnte benægtet, at Clausens Død skyldes et Ulykkestilfælde i den Betydning, som omhandles i den paagældende Forsikringspolice.

I saa Henseende have de Indstævnte nærmere gjort gældende, at selv om der maatte anses at foreligge Bevis for, hvad de have bestridt, at Ørebetændelsen var Aarsag til Døden, og at Badningen var Aarsag til Ørebetændelsen, kan der dog, idet det at faa Vand i Øret under Badning ikke er noget usædvanligt, men tvertimod er noget ganske naturligt og almindeligt, ikke tales om noget Ulykkestilfælde, at det efter den gældende Kontraktbestemmelse for at bringe Forsikringen i Virksomhed maa fordres, at der foreligger en Legemsbeskadigelse; men at en saadan ifølge den almindelige Sprogbrug ikke kan siges at være til Stede i et Tilfælde som det foreliggende, hvor en Sygdom i et af de indre Organer er fremkaldt ved en ydre Paavirkning, der ikke har haft nogen voldsom Karakter.

I Forbindelse hermed have de Indstævnte endvidere gjort gældende, at ethvert Krav efter den ommeldte Forsikringspolice i hvert Fald maa være bortfaldet, fordi Citantinden ikke har holdt sig de i Policen fastsatte Forskrifter, om hvad der ved den forsikredes Død skal iagttages, efterrettelig, i hvilken Henseende de Indstævnte dog under Proceduren maa anses at have frafaldet deres Paastand, undtagen for saa vidt, som Citantinden, hvad der er in confesso under Sagen, ikke overensstemmende med Forsikringsbetingelsernes § 8 straks efter

sin Mands Død har tilkaldt det indstævnte Selskabs i Aarhus bosatte Repræsentant.

Til det sidstnævnte Anbringende af de Indstævnte findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn, idet det uimodsagt er anbragt af Citantinden, at bemeldte Repræsentant af egen Drift indfandt sig hos hende i Dagene mellem Dødsfaldet og Begravelsen og da erholdt alle de Oplysninger angaaende hendes Mands Død m. v., som han paa Selskabets Vegne ønskede, og da der herefter ikke kan antages at være forvoldt Selskabet nogen Ulempe ved, at dets Repræsentant ikke blev hidkaldt af Citantinden, findes der ikke i denne Henseende at kunne lægges hende nogen saaden Forsømmelse, som ommeldes i de ovenfor nævnte §§ 7—9 i Kontrakts-Betingelserne, til Last.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Kausalforbindelsen mellem Badningen og Ørebetændelsen samt mellem denne og Clausens Død, findes der efter Indholdet af de ovenfor citerede Erklæringer fra Overlæge Tage Hansen ikke at kunne næres nogen begrundet Tvivl om, at Dødsaaarsagen har været Hjernebetændelse, eller om, at denne har udviklet sig som en Fortsættelse af den ved Vandets Indtrængen i Øret under Badningen fremkaldte, med Svulst forbundne Betændelse i Øre og Trommehinde.

Derimod maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Clausens Død ikke kan siges at skyldes et saadant Ulykkestilfælde, som omfattes af den tegnede Forsikring, i hvilken Henseende bemærkes, at naar det, foruden i Forsikringspolicens Tekst at hedde, at Forsikringen er tegnet mod Følgerne af Legemsbeskadigelser, i Forsikringsbetingelsernes § 1, 1. Stykke, anføres, at Selskabet kun forpligtes under Forudsætning af, at den Forsikrede rammes af et Ulykkestilfælde, der har en saadan Legemsbeskadigelse til Følge, der direkte foraarsager hans Død, og naar Begrebet Ulykkestilfælde i samme Paragrafs 3. Stykke defineres som en ydre Hændelse, der paa overraskende Maade og uafhængig af den ramtes Villie hidfører en Legemsbeskadigelse ved ydre Paavirkning, maa det antages, at den tegnede Forsikring har hvilet paa den Forudsætning, at de Ulykker, der skulde gøre Forsikringen effektiv, maatte være forbundne med en virkelig Beskadigelse af den forsikredes Legeme.

Selv om der nu, for at en saadan skal kunne siges at foreligge, ikke efter almindelig Sprogbrug vil kunne udfordres, at en egentlig ved ydre Vold fremkaldt Læsion findes at være til Stede, maa dog i hvert Fald efter Definitionen i § 1, 3. Stykke, den ved en Paavirkning som den her under Sagen omhandlede Indtrængen af Vand i en af Legemets naturlige Hulheder fremkaldt Lidelse falde udenfor Begrebet Legemsbeskadigelse i den her omhandlede forsikringsretlige Forstand, idet en Helbredsforstyrrelse af denne Art nærmest vil være at henføre under det Indbegreb af Sygdomme, som efter Betingelsernes § 2 ere undtagne fra Forsikringen.

Idet Citantindens Mands Død herefter ikke findes at falde ind under Ordene i Forsikringsbetingelsernes § 1, saa at dette Dødsfald ikke kan anses at henhøre under de Indstævntes Risiko, maa det billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantindens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Pro-

cessens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 117.

Advokat Hindenburg

contra

Ludvig Peter Johannes Jørgensen (Def. Høgsbro),

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 100, 101 og 296, jfr. Politivedtægten for Frederikssund Købstad § 2.

Frederikssunds Købstads Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1901: Tiltalte, Snedkersvend Ludvig Peter Johannes Jørgensen, nu af Jægerspris, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede i Erstatning til Overretssagfører Nøkkentved af Frederikssund 3 Kr. Tiltalte bør derhos udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Nøkkentved, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører A. C. Hansen, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage, og den idømte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og H. F. Møller, betaler Tiltalte Ludvig Peter Johannes Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ludvig Peter Johannes Jørgensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederikssund Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Ludvig Peter Johannes Jørgensen i Henhold til Straffelovens §§ 100, 101 og 296, jfr. Politivedtægtens § 2.

Tiltalte er født den 9 Oktober 1865 og tidligere straffet efter følgende Domme nemlig: første Artilleribataillons Krigsrets Dom af 31te Oktober 1885 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 112, første og andet Stykke, 120, 179 og 183 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samme Rets Dom af 9de Juni 1886 efter Straffelov for Krigsmagten § 182 samt i Medfør af § 83 efter § 84 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nærværende Rets Dom af 7 April 1893 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Roskilde Købstads Politirets Dom af 1ste April 1895 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 31 August 1895 efter Straffelovens § 202 og § 100, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, Frederikssund Købstads Ekstrarets Dom af 5 April 1898 efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, samme Rets Dom af 20 December 1900 efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt for Overtrædelse af Politivedtægtens § 42 med en Bøde af 25 Kr. til Politikassen.

Efter Sagens Oplysninger kom Tiltalte, som den Gang havde Op- hold hos sin Moder, Vaagekone Karen Jørgensen, der beboede en Kvist- lejlighed i et Hus i Villakvarteret i Frederikssund ved en saakaldet Vejgade, der er aaben for Færdsel af alle og enhver, den 24 August f. A. om Eftermiddagen til Stede udenfor dette Hus, hvor han, som samme Dag havde haft et Sammenstød med Moderen, da han ikke kunde komme ind, blev staaende i 10 Skridts Afstand fra Huset paa en Græsmark, der ligger i Flugt med ovennævnte Vejgade, kastede nogle Sten, af hvilke to vejede hver 90 Kvint, mod Vinduerne i Mo- derens Lejlighed, hvorved han ituslog 3 Ruder. Han søgte derpaa at skaffe sig Adgang til Moderens Lejlighed ved at sætte en til Huset hørende Brandstige op mod Muren, og beskadigede derved saavel Brandstigen, der gled fra ham og faldt, som et Rækværk ved Huset.

Tiltalte har forklaret, at han ikke sigtede efter Ruderne, men efter Vinduernes Træværk, idet han ved at slaa Sten mod dette vilde vække Moderens Opmærksomhed; men til denne Forklaring findes der efter det oplyste ikke at kunne tages Hensyn, og der maa saaledes gaas ud fra, at han forsætligt har kastet Stenene mod Ruderne. Der- imod giver det foreliggende ikke Grund til at antage, at Tiltalte for- sætligt har beskadiget Brandstigen og Rækværket . . .

Da først Arrestforvarer Mathiassen og derpaa Politibetjent N. J. Jensen, der efter det oplyste begge vare Tiltalte bekendte, kom til Stede i Anledning af de foran refererede Optøjer og vilde anholde Til- talte, modsatte han sig efter de af Mathiassen og Jensen afgivne For- klaringer, mod hvilket han intet har fundet at bemærke, Anholdelsen, idet han ytrede: »jeg skal Kraft æde mig slaa jer ihjel begge to,« og slog ud efter Jensen, hvorhos han, efter at være overmandet og bunden, udskældte Arrestforvareren og Betjenten under Transporten til Arresten.

Tiltalte var ved den paagældende Lejlighed noget beruset, men maa antages at have været fuldt tilregnelig.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 og efter § 296, samt for Overtrædelse af § 2 i Politivedtægten for Frederikssund, der indeholder Forbud mod fredsforstyrrende Adfærd paa offentlig Gade, Vej eller Plads, efter Lov 4 Februar 1871 § 6 med en Straf, der findes under et at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Ved den indankede Dom er Tiltalte efter de samme Bestemmelser idømt lige Straf i 5 Dage, og Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, billiges, vil derefter kunne stadfæstes med den af det anførte følgende Forandring i Straffetiden, samt saaledes, at den Tiltalte idømte Erstatning til Overretssagfører Nøkkentved som Repræsentant for Ejerne af det før omtalte Hus bortfalder.

Mandagen den 28 April.

Nr. 61. Snedkermester **P. A. Trasborg** (Ingen)

contra

Snedkermester **B. A. Sandberg** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Snedkermester P. A. Trasborg, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Maj 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 7.

Tirsdagen den 29 April.

Nr. 122.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Engeline Johanne Vilhelmine Kjergaard (Def. Bagger),

der tiltales for at have ombragt sit Barn eller for uforsvarlig Omgang med Barnefødsel.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Februar 1902: Tiltalte Engeline Johanne Vilhelmine Kjergaard bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Nyholm, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Om der end ikke er fuld Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at Barnefødselen er foregaaet i en ved Besvimelse fremkaldt bevidstløs Tilstand, maa denne dog antages at være helt eller væsentlig ophørt, efterhaanden som hun foretog de forskellige Handlinger, som hidførte Barnets Kvælning. Medens der herefter ikke findes tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte under Drabshandlingen har manglet al Bevidsthed, tør det ikke anses udelukket, at den umiddelbart forudgaaende Besvimelse endnu herunder har øvet sin Indflydelse paa hendes Sindstilstand, og ved Straffens Bestemmelse efter Straffelovens § 192, 1ste Led, vil derfor blive at tage Hensyn til § 39. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Engeline Johanne Vilhelmine Kjergaard bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salærer, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Salomon og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Engeline Johanne Vilhelmine Kjergaard, der tiltales for at have ombragt sit Barn eller for uforsvarlig Omgang med Barnefødsel, er født den 9 Januar 1881 og ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger følgende:

Tiltalte, som tjente som Tyende hos en Handelsagent, i hvis Brød hun havde været i ca. 4 Aars Tid, blev i Efteraaret 1900 Kæreste med en Maskinarbejder, af hvem hun blev besvangret paa et saadant Tidspunkt, at hun antog, at hendes Fødsel vilde indtræffe i sidste Halvdel af August Maaned 1901.

Tiltalte, der vel lagde Skjul paa sit Svangerskab overfor sit Herskab, fordi hun ikke vilde forringe det Omdømme, hun nød hos dette, betroede sin Tilstand til sin Moder, der meddelte hendes øvrige Familie Sagen og gjorde Forberedelser til Fødselen ved at skaffe Barnetøj, ligesom ogsaa Tiltaltes Plads hos Handelsagenten blev opsagt til Fratræden den 1 August, og Aftale om Tiltaltes Ophold under Fødse-len blev truffen med en Familie paa Landet.

Den 1 August forlod Tiltalte da ogsaa sin Plads og indfandt sig hos sin i Vævergade boende Moder, hvem hun straks meddelte, at »det var overstaaet« og at Barnet var dødt, og Moderen lod hende da straks gaa til Sengs og tilse af en Jordemoder, som efter at have konstateret, at Tiltalte havde født, gjorde Anmeldelse om Sagen til Politiet, hvorefter Barnet med vedhængende Efterbyrd, som Tiltalte havde medført til Moderens Bolig, nedlagt i en Æske, blev gjort til Genstand for legal Obduktion.

Denne gav ifølge de obducerende Lægers Erklæring til Resultat, at Liget hidrørte fra en nyfødt, fuldbaaren Pige, der har levet efter Fødselen og er død som Følge af Kvælning ved anvendt ydre Vold; at Kvælningen var hidført ved ydre Vold, sluttedes af, at der særlig paa Barnets Hals fandtes talrige Rifter, der efter deres Form syntes at hidrøre fra Negleindtryk, at der paa Halsens For- og Sideflader fandtes tværløbende Hudafskrabninger, endvidere Blodinfiltrationer i Ansigtet og Underlæbens Slimhinde og Sønderrivning af Ganebuerne paa begge Sider med Blødning og Indsugning af Blod i Lungerne, samt at der foruden Blødningen tillige fandtes Luftudviklinger mellem Halsens Bløddele, antagelig frembragte under Barnets Forsøg paa at udaande, hvorved Luften, idet Passagen udefter var afspærret, gennem de sprængte Ganebuer er trængt indefter i Bindevævet paa Halsen. De nævnte Fund fandtes at tyde paa, at Kvælningen var foregaaet dels ved Greb med Hænderne om Barnets Hals, Mund og Næse, dels ved Indførelse af et Fremmedlegeme, sandsynligvis en eller to Fingre, gennem Munden ned i Barnets Svælg.

Tiltalte har om sin Fødsel afgivet følgende Forklaring:

Da hun den 31te Juli Kl. ca. 11¹/₂ gik til Sengs, følte hun sig vel og havde ingen Anelse om, at Fødselen forestod. Efter at have sovet noget, vaagnede hun med Kvalme og stod op for i Køkkenet at tage nogle Kamferdraaber, men saa snart hun havde faaet et Skørt paa og tændt en Lampe, faldt hun besvimet om og vaagnede først, da Dagen begyndte at dæmre. Hun fandt sig da liggende paa Gulvet med Barnet mellem Laarene, men da Værelset var fuldt af kvælende

Os fra Lampen, stod hun først op og aabnede Døren til Køkkenet, skruede Lampen ned og tog nogle Draaber, og gik derefter tilbage til Barnet, som hun fandt livløst. Barnet tillige med Efterbyrden svøbte hun ind i et Forklæde og lagde det i Sengen, vaskede derefter Blodet bort af Gulvet, slukkede Lampen, gik til Sengs igen og sov til om Morgenen, da hun blev vækket af sin Madmoder, for hvem hun af den oven nævnte Grund fortiede det skete. Barnet med Efterbyrden gemte hun siden i den oven omtalte Æske.

Da det imidlertid efter de ovennævnte Lægers Erklæringer, hvortil Sundhedskollegiet i en her til Retten afgiven Erklæring for saa vidt har sluttet sig, maa anses for givet, at Barnets Død skyldes Kvælning, hidført ved ydre Vold, og da det efter alt foreliggende ikke kan antages, at nogen anden end Tiltalte har været til Stede paa Fødselsstedet i Tiden fra Fødselen til Barnets Død, maa det nødvendigvis antages, at den Vold, hvorved Kvælningen er hidført, skyldes Tiltalte selv, og efter Retslægens og Sundhedskollegiets Erklæringer kan det ikke antages, at den udøvede Vold blot skyldes Bestræbelser fra Tiltaltes Side for at lette Fødselen ved at gribe fat om Barnet, men der maa gaas ud fra, at den udøvede Vold netop er tilføjet Barnet for at hidføre en Kvælning.

Herefter og efter de oftnævnte Udtalelser fra lægevidenskabelig Side tør det ikke antages, at Tiltalte virkelig har været besvimet i hele det af hende anførte Tidsrum, idet hun navnlig ikke kan antages at have kunnet kvæle Barnet i besvimet Tilstand, men paa den anden Side findes det betænkeligt at statuere, at hun har dræbt Barnet i tilregnelig Tilstand. Bl. a. kan den Mulighed ikke anses for helt udelukket, at Tiltalte kan have kvalt Barnet i en ubevidst Tilstand, indledet og afsluttet med en Besvimmelsetilstand, hvilken har udelukket Erindringen om det skete hos hende.

Da en saadan Tilstand tillige maa anses at have udelukket enhver Tilregnelighed hos Tiltalte, vil hun i Medfør af Straffelovens § 38 være at frifinde for den første Del af Tiltalens Vedkommende.

Derimod findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i uforsvarlig Omgang ved sin Barnefødsel, derved at hun, da hun fandt Barnet liggende mellem sine Ben, har pakket det sammen med Efterbyrden og lagt det fra sig uden nærmere at undersøge det, uden at foretage Oplivningsforsøg og uden at søge Hjælp eller Raad ved at kalde paa sin Madmoder, hvorefter hun efter det oplyste let vilde have kunnet gøre, samt derved at hun — der efter det foreliggende maa antages straks med stor Omhyggelighed at have søgt at udslette Sporene af den stedfundne Fødsel — har lagt sig til at sove uden at bekymre sig videre om Barnet, og da det derhos ikke kan anses for oplyst, at Barnet var død, den Gang Tiltalte gjorde sig skyldig i det her nævnte Forhold, vil hun være at anse efter Straffelovens § 195, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 2. Enkefru **Emma Johansen** (Vekselmægler C. Johansen efter Fuldmagt)

contra

Overretssagfører **Axel Olsen** (Ingen),

betr. Betaling af 1920 Kr. 36 Øre m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Februar 1900: Indstævnte, Enkefru Emma Johansen, bør til Citanten, Overretssagfører Axel Olsen, betale de paastævnte 1920 Kr. 36 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 Juli 1899, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Vekselmægler C. Johansen bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kr. samt derhos betale lige saa meget til Justitskassen. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning for Sagen, vil Dommen være at stadfæste. Appellantinden findes derhos at maatte anses med en Bøde af 200 Kroner for unødigt Trætte for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. For unødigt Trætte for Højesteret bør Appellantinden, Enkefru Emma Johansen, bøde 200 Kroner til Justitskassen. Saa betaler hun og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere så følgende: Efter at Indstævnte, Enkefru Emma Johansen, ved nærværende Højesterets Dom af 7de Februar 1898 i en af Citanten, Overretssagfører Axel Olsen, mod hende anlagt Sag var bleven tilpligtet at betale ham 14000 Kr. med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra 1 Maj 1895 til 21 Juni 1897 og derefter 7 pCt. p. a. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr., blev der ved en af Kongens Foged her i Staden den 5 Marts 1898 hos Indstævnte foretagen Eksekutionsforretning givet Citanten Udlæg for hans Tilgodehavende efter fornævnte Dom blandt andet i Kontanter, der beroede i Overretsprokurator Lehmanns Værges og tilhørte Indstævnte som eneste Arving efter hendes afdøde Søn Albert Johansen. Medens Overretsprokurator Lehmann derefter udbetalte til Citanten nogle af de hos ham beroende, Indstævnte tilhørende kontante Beløb, vægrede han sig ved at udbetale noget af en Indstævnte tilhørende, i hans Værges værende Kapital, der med Tillæg af Renter til 1 Januar

1898 androg 25516 Kr. 67 Øre, og Citanten lod derfor her ved Retten anlægge Sag mod ham til Opnaaelse af Fyldestgørelse i bemeldte Kapital, hvilken Sag imidlertid afvistes ved Rettens Dom af 20 Juni 1898. Efter at Sagen derpaa ved Højesterets Dom af 27de Januar 1899 var bleven hjemvist til Paakendelse i Realiteten her ved Retten, blev Citanten ved dennes Dom af 13 Marts s. A. kendt berettiget til af den foran omhandlede hos Overretsprokurator Lehmann beroende, Indstævnte tilhørende Kapital at erholde udbetalt en saa stor Del, som udkræves til Dækning af hans ved Udlæget sikrede Restfordring, efter at den er behørig opgjort.

Udbetalingen af den saaledes bestemte Del af den nævnte Kapital har derefter fundet Sted, men da Citanten ikke derved endnu anser sig fuldt fyldestgjort for hele sit Krav ifølge Dommen af 7de Februar 1898, idet han formener, at der tilkommer ham dels Renter for Tidsrummet mellem Eksekutionen af 5te Marts 1898 og de af Overretsprokurator Lehmann gjorte Udbetalinger, i alt 463 Kr. 96 Øre, dels Godtgørelse for de Udgifter, han har haft i Anledning af den ved Overretsprokurator Lehmanns Vægning nødvendiggjorte Retsforfølgning, 1456 Kr. 40 Øre, har han under nærværende Sag søgt Indstævnte til Betaling af disse Beløb, tilsammen 1920 Kr. 36 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 3dje Juli 1899, til Betaling sker og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet hun til Støtte herfor har paaberaabt sig, at det formentlig maa paahvile Overretsprokurator Lehmann, som ved sin ubeføjede Vægning har foranlediget saavel, at Udgifter til Retsforfølgning paadrog, som at Renter ere paaløbne, at tilsvare det paastævnte Beløb.

Da den omhandlede Retsforfølgning mod Overretsprokurator Lehmann efter alt foreliggende har været nødvendig, for at Citanten kunde opnaa Fyldestgørelse af sit Krav hos Indstævnte ifølge Dommen af 7de Februar 1898, maa det paahvile hende overfor Citanten, hvem hun ogsaa ifølge dennes uimodsagte Anbringende har lovet saadant, at tilsvare de med den nævnte Forfølgning forbundne Udgifter saavel som de under Forfølgningen paaløbende Renter, og da hun ikke har fremsat nogen Indsigelse mod de anførte Beløbs Størrelse, vil hun saaledes være at dømme til at betale det paastævnte Beløb med Renter som anført.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte derhos at burde betale Citanten med 80 Kr.

Indstævntes Søn, Vekselmægler C. Johansen, som under Sagen hnr givet Møde for Moderen, vil for usømmelig Skrivemaade i Medfør af D. L. 1—12—2 og Fr. 23 December 1735 § 2 være at anse med en Bøde af 50 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse og derhos have at betale et lige saa stort Beløb til Justitskassen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 128.

Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Anders Valdemar Andersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4de Marts 1902: Arrestanten Anders Valdemar Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Olsen, og til Defensor, Prokurator Kaas, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Valdemar Andersen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Valdemar Andersen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 15 August 1878 og foruden at være straffet 8 Gange for Tyveri, begaaet før det fyldte 18de Aar, bl. a. anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24 Februar 1897 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 22de April 1899 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og Lov af 3dje Marts 1860 § 1 under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 9 Oktober 1901 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Under Sagen er oplyst følgende.

Laura Jensine Marie Henriksen, Smørhandler Hansens Hustru, der sammen med sin Ægtefælle bebor en Lejlighed i Dronningens Tvergade Nr. 20, hvor de bl. a. have Butik i Stueetagen og Soveværelse paa 1ste Sal, har edelig forklaret, at hun den 21 November f. A. kom hjem om Aftenen omtrent Kl. 11, med en Nøgle oplukkede den aflaaede Gadedør, som hun paa ny aflaaede, hvorefter hun ad Husets eneste Trappe begav sig til sit Soveværelse.

Da hun ca. 10 Minutter senere var i Færd med at gaa i Seng, hørte hun fra Ejendommens Gaard, der paa 3 Sider er begrænset af det paagældende Hus med Side- og Bagbygning og paa den 4de Side af en høj Brandmur, en Lyd, hvorfor hun kiggede ud af et Vindue mod Gaarden og i Mørket kunde skelne, at et Køkkenvindue i Stueetagen, der ellers altid holdes lukket, stod aabent, og at en Mandsperson stod sammenbøjet foran dette. Hun raabte da ned: »Hvad

skal De der?*, hvorpaa Personen svarede, at han var blevet lukket inde i Gaarden.

Hun raabte derpaa højt, at der var Tyve, idet hun samtidig gik hen til sin Mand, der laa og sov, og vækkede ham.

Smørhandler Peter Hansen har edelig forklaret, at han, efter den paagældende Aften ved 10 Tiden at have aflaaaset Ejendommens Gadedør, gik i Seng i sit Soveværelse paa 1ste Sal, og at han ved 11 Tiden blev vækket af sin Hustru, der meddelte ham, at der var Tyve i Forretningen.

Han løb da straks hen mod et Vindue til Gaden, aabnede dette og bad nogle Arbejdere, der vare beskæftigede ved et Kloakanlæg i Gaden, om at skaffe en Politibetjent til Stede, hvorefter han tog et Par Benklæder paa, hurtigt løb ned af Trappen og straks efter aabnede den aflaaasede Gadedør for Inspektionsbetjent Læsø.

Inspektionsbetjent Nr. 325 Læsø har edelig forklaret, at han efter ved 11 Tiden at være bleven tilkaldt til Ejendommen Dronningens Tvergade Nr. 20, blev lukket ind af den aflaaasede Gadedør af Smørhandler Hansen. Han og Hansen have overensstemmende forklaret, at de først undersøgte Butikken, Lejligheden, Gaarden med alle Retirader, Brænderum etc. og at de derpaa gik op ad Trappen, idet Hansen medførte en tændt Lampe.

De hørte og saa nu pludselig en Person løbe paa Trappen fra 2den Sal til 3dje Sal, og de hørte, hvad Læsø tillige saa, at han smed sig ned paa Reposen ud for 3dje Sal, hvorved samtidig en Dør til højre for Reposen sprang op.

Da de straks efter kom til Stede her, fandt de Arrestanten liggende med lukkede Øjne paa Reposen, der er saa smal, at den ganske spærredes af Arrestantens Legeme, hvoraf en Del laa indenfor den fornævnte Dør.

Da Læsø nu tiltalte Arrestanten, lod denne, som om han vaagnede, men vilde samtidig give det Udseende af, at han var noget beruset.

Han bragtes derefter til Politistation Nr. 3 og fandtes ved Visitation paa sin Person bl. a. i Besiddelse af 3 Kr. 14 Øre samt en Kniv, hvilke Genstande vare gemte i hans venstre Støvle. Af andre Personer fandtes intet Spor.

Ved en paa Gerningsstedet foretagen Undersøgelse viste det sig, at en Trækrude i et Vindue mod Gaarden i et Værelse bag Butikken i Stueetagen var knust og Gardinet indenfor samme revet ned, samt at Vinduet mod Gaarden i det tilstødende Køkken var opbrudt med et ca. 1 Tomme bredt Instrument, der havde efterladt 9 tydelige Mærker paa den Side af Vinduesrammen, der vendte mod Vinduesposten.

Der fandtes senere i et Bræddeskur i Gaarden en gammel Smørsøger, paa hvilken Hammerhovedet bar hvide Mærker, der kunde hidrøre fra Malingen paa det fornævnte Køkkenvindue, hvorhos Pennen paa det nævnte Hammerhoved (Smørsøgerens Haandtag) passede i de i Vinduesrammen værende Mærker.

Nogle Smaating, der havde staaet i Køkkenets Vindueskarm, vare flyttede til Side, men der savnedes intet.

Angaaende sit Forhold har Arrestanten forklaret, at han den paagældende Dag fra om Formiddagen havde været sammen med en Matros og en Fyrbøder, som han ikke kender, at han i Selskab med

dem havde besøgt adskillige Beværtninger og der var bleven trakteret med Drikkevarer, og at han, efter at de om Aftenen Kl. 9 alle tre havde været inde i en Beværtning paa Hjørnet af Prinsensgade og Adelgade, havde forladt dem i meget beruset Tilstand.

Han har paastaet, at han aldeles ikke kan erindre noget som helst om, hvad der er passeret fra det nævnte Tidspunkt og til han, som foran nævnt, noget efter Kl. 11 blev »vækket« paa Trappegangen i Ejendommen Dronningens Tvergade Nr. 20 af Inspektionsbetjent Læsø. Han havde da efter sin Forklaring sovet Rusen ud. Pengene vil han have faaet af Sømanden; om Grunden til at de og Kniven vare gemte i Støvlen, har han ikke haft andet at sige end, at der gemmer han slige Ting, han ved ikke hvorfor.

Den af Arrestanten afgivne Forklaring er nu ikke blot i sin Helhed ganske ubestyrket, men til Dels paaviselig usand.

Det er saaledes af Kelner Adolf Brandt edelig forklaret, at Arrestanten den tid nævnte Aften omtrent Kl. 9 alene og fuldstændig ædru kom ind i Beværtningen, Adelgade 68, Stuen, hvor han fortærede en Bøf og en Bajer, betalte og gik.

Elvira Mortensen, Kusk Petersens Hustru, har dernæst edelig forklaret, at hun allerede Kl. 8 Aften har set en Person, som efter hendes Antagelse har været Arrestanten, staa inde i den under Sagen omhandlede Ejendoms Gaard seende ind ad et af Vinduerne til Smørhandler Hansens Lejlighed med Ansigtet mod Ruden.

Men hertil kommer, at det efter Sagens Oplysninger maa anses for utvivlsomt, at Opbrydningen af Vinduet i Stueetagen er foretaget af den Person, som Smørhandler Hansens Hustru ved 11 Tiden iagttog fra Vinduet paa 1ste Sal i en Stilling, der kunde tyde paa, at han var i Færd med at begaa Indbrud, og at denne Person, der maa antages at have indsneget sig i Ejendommen forinden Gadedørens Lukning ved 10 Tiden, er identisk med Arrestanten.

Ligesom det i saa Henseende er af Betydning, at Hansens Hustru har ment at kunne genkende Arrestantens Stemme som den Stemme, der, da hun tiltalte Personen i Gaarden, svarede, at han var bleven lukket inde, saaledes maa det efter Sagens Oplysninger anses for ganske udelukket, at den Person, der opholdt sig i Gaarden, kan være sluppen bort fra Ejendommen, da Eftersynet straks efter foretoges.

Da Gadedøren var afaaset og Gaarden paa alle Sider er begrænset af høje Mure, vilde en Undvigelse kun kunne ske ved, at vedkommende ad Ejendommens eneste Trappe havde søgt op paa Loftet for derfra muligen at komme ud paa Taget, men det er i saa Henseende afgørende, dels at et Menneske, hvis Arrestanten virkelig havde ligget sovende paa den foran omtalte Trapperepos, ikke let vilde have kunnet passere det Sted, hvor han laa, idet hans Legeme delvis spærrede for den Dør, der fra Trappen fører ind til den Korridor, fra hvilken der ad en Loftstrappe er Adgang til Loftet — den eneste mod Trappen vendende Dør, der ved nævnte Lejlighed befandtes uafaaaset — dels at to Damer, hvis Lejlighed støder op til den nævnte Dør, ikke ville have hørt nogen Støj paa Trappen, før de ved 11 Tiden blev allarmerede ved Arrestantens Anholdelse, dels at Smørhandler Hansens Tjenestepige, Gerda Julie Emmely Frederiksen, der har sit Kammer

paa Loftet nærmest Loftstrappen, har forklaret, at hun, som den nævnte Aften sad her og syede fra Kl. 9 $\frac{1}{2}$ til 11, lige var gaaet i Seng, men endnu ikke falden i Søvn, da hun hørte Støj neden under som af en Dør, der gik op, men at hun før dette Tidspunkt — som antagelig falder sammen med det Øjeblik, da Arrestanten kastede sig ned paa Reposen — ikke havde hørt nogen Støj, særlig ej heller hørt nogen komme op ad Loftstrappen.

At nu Arrestanten — hvis Optræden under Sagen har været præget af en høj Grad af Frækhed og Uforsømmethed, hvis Forklaringer dels have været tilbageholdne, dels ogsaa noget vaklende, og som ikke har kunnet angive nogen antagelig Grund til, at han uberettiget har opholdt sig i den paagældende Ejendom, ikke blot har forsøgt at bryde ind i Smørhandler Hansens Lejlighed, særlig gennem det ovennævnte Køkkenvindue, men at det nævnte Forsøg ogsaa er foretaget i tyvagtig Hensigt, findes derhos efter Omstændighederne ikke at kunne være Genstand for Tvivl, i hvilken Henseende navnlig maa fremhæves, at Arrestanten i den seneste Tid intet lovligt Erhverv har haft, og at hans Fortid taler meget stærkt imod ham, navnlig da han i tidligere Sager gentagne Gange er dømt for Indbrudstyveri ved Indstigning gennem Vindue.

Arrestanten, der fra Marts til September 1901 sad arresteret ved et af Rettens Kriminelkamre som sigtet for Ejendomsindgreb, hvilken Sag for hans Vedkommende sluttedes med Politidirektørens Samtykke paa Grund af Mangel paa Bevis, uanset at Arrestanten under Sagen var funden i Besiddelse af stjaalne Koster, hvorimod en Broder til Arrestanten blev domfældt for Tyveri, var under sin Arrestation indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 8 Maj 1901 dateret Skrivelse som Resultat af sin Iagttagelse af Arrestanten udtalte, at denne ikke er sindssyg, men en degenereret, der maa betegnes som i lettere Grad imbecil med stærkt fremtrædende etiske Defekter og rudimentære Forurettelsesideer, som ikke ere sjældne hos imbecile. Hans mangelfulde Organisation er dels medfødt, formodentlig arvet, dels en Følge af hans langvarige Sygdom i Barndommen.

Han mangler ikke Bevidsthed om, hvad der er tilladt og hvad ikke, og han ved, hvad han udsætter sig for ved Overtrædelse, men han mangler Følelse for Ret og Uret og respekterer ikke Lovens Forbud. Da han tilmed er ret uduelig til Arbejde og vistnok tillige er uvillig dertil, er der ingen Udsigt til Forbedring, og han vil vist i Fremtiden som i Fortiden paa en eller anden Maade leve som »Parasit paa Samfundet«.

Idet Arrestanten herefter skønnes at maatte anses som fuldt tilregnelig, vil han i Henhold til det foranstaaende være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdagen den 30 April.

Nr. 129. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Lauritz Valdemar Andersen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8de Marts 1902: Arrestanten Lauritz Valdemar Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Levinsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Valdemar Andersen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Lauritz Valdemar Andersen, der tiltales for Tyveri og Betleri, er født den 12 Juli 1879 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 5 Juni 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24de Juni 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9de September 1899 i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 230, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 3, smh. med Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ifølge Dom ved Rettens Dom af 6te Januar 1900 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han i den sidste Tid, forinden han den 21de December f. A. anholdtes under nærværende Sag, har betlet forskellige Steder her i Staden.

Endvidere sigtes Arrestanten for at have begaaet følgende Tyverier.

I. Den 22de November f. A. blev der frastjaalet Politibetjent Hougaard et Ur, der hang i hans Lejlighed, hvortil Adgangen var uhindret.

II. Ifølge Anmeldelse fra Marie Christine Christensen, Arbejdsmand Hans Jørgensens Hustru, blev hun den 16 December f. A. om Eftermiddagen ved Femtiden, medens hun opholdt sig paa Loftet og havde ladet Køkkendøren til sin Lejlighed været uafaalet, bestjaalet for et Overstykke, der hang frit fremme i Lejligheden.

III. Ifølge Anmeldelse fra Birthe Olsen blev hun i Tiden fra d. 16de December f. A. Kl. 8 Eftermiddag til næste Dag Kl. 5^{1/2} Eftermiddag bestjaalet for en Frakke og en Vest, hvilke tilsammen til 30 Kr. vurderede Klædningsstykker tilhørte hendes Broder, Skomager Ole Olsen, og beroede i et uafaalet Klædeskab i hendes Lejlighed.

Den 17de December om Eftermiddagen havde der et Kvarterstid været uhindret Adgang til Lejligheden, idet Anmelderinden havde ladet Døren fra Hovedtrappen være uafaalet, medens hun i dette Tidsrum opholdt sig paa Loftet.

IV. Den 18 December f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 5^{1/2} og 6 blev cand. pharm. A. Hartmann bestjaalet for en til 10 Kr. vurderet Vinterfrakke, der hang frit fremme i et paa Apoteket Nørrebrogade Nr. 53 værende Værelse, hvortil der var uhindret Adgang fra Ejendommens Køkkentrappe.

Arrestanten har benægtet at have begaaet noget af disse Tyverier.

Hvad nu først de ad I og II nævnte Tyverier angaar, da gør det oplyste det antageligt, at Arrestanten har indfundet sig i de paagældende Ejendomme paa de Tider, hvor Tyverierne maa antages at være begaaede, og falbudt nogle Skrifter, som han agenterede med, men der findes i øvrigt ikke at være fremkommet tilstrækkeligt til mod Arrestantens Benægtelse at statuere, at han har begaaet disse Tyverier.

Hvad dernæst det under III nævnte Tyveri angaar, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste bevist, at han den 17 December f. A. om Eftermiddagen ved Femtiden har været i Besiddelse af det stjaalne, idet han har pantsat de paagældende Klædningsstykker hos en herværende Pantelaaner.

Arrestanten har imidlertid paastaaet, at han ikke havde nogen Anelse om, at Klædningsstykkerne vare stjaalne, og har om sin Adkomst til disse forklaret, at han pantsatte dem for en Person ved Navn »Fritz«, som han kendte fra St. Peders Gæstehjem, og som ernærede sig ved at forhandle Visitkort, som han selv skar til.

Da denne Forklaring er ganske ubestyrket, da det i øvrigt oplyste gør det sandsynligt, at Arrestantens Forklaring om »Fritz« er usandfærdig, da Arrestanten begyndte med at nægte at have foretaget den paagældende Pantsætning og først erkendte dette, efter at være blevet gjort bekendt med, at Pantelaaneren havde genkendt ham, samt da bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed, og det under Sagen er godtgjort, at det stjaalne tilhørte fornævnte Skomager Olsen, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 Septbr. 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af de stjaalne Klædningsstykker, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Hvad endelig det under IV nævnte Tyveri angaar, da har Arrestanten erkendt, hvad der stemmer med det i øvrigt oplyste, at han i Løbet af det Tidsrum paa ca ¹/₂ Time, i hvilket Tyveriet maa antages at være begaaet, har opholdt sig paa Ejendommens Køkken-

trappe, hvor han bankede paa forskellige Døre, der vendte ud til Trappen, og lige overfor dem, der lukkede op, dels falbød nogle Skrifter, han agenterede med, dels bellede.

Endvidere blev Arrestanten ved sin Anholdelse fundet i Besiddelse af et saakaldt Interimsbevis paa en Vinterfrakke, og er det oplyst, at denne Frakke, med Hensyn til hvilken bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret, er bleven pantsat paa Assistenshusets Indleveringskontor i Griffenfeldtsgade Nr. 50 den 18 December f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7.

Arrestanten har forklaret, at han har købt dette Bevis den 20de December f. A. ved Totiden af en ham ubekendt Person i »Frelsens Hærs« Lokale for 50 Øre, og at han for denne Købesum fik i Tilgift en Kniv.

Denne Arrestantens Forklaring om sin Adkomst til Beviset findes der intet Hensyn at kunne tages til, da den er ubestyrket, da det er lidet troligt, at nogen for den ringe Købesum af 50 Øre skulde sælge dette Bevis, paa hvilken der i yderligere Laan paa Frakken kunde hæves 1 Kr. 50 Øre, og oven i Købet give en Kniv i Tilgift, samt da Bestyreren for fornævnte Indleveringskontor Carl Oluf Videborg edelig har forklaret, at Arrestanten er den Person, der har pantsat Vinterfrakken.

Naar dernæst Hensyn tages til Arrestantens Holdning under hele Sagen, til, at det er oplyst, at Arrestanten i den sidste Tid forinden sin Anholdelse ikke paa lovlig Maade har kunnet skaffe sig det nødvendige til Livets Ophold, til Arrestantens Fortid, hvoraf særlig fremhæves, at han ved Frederiksberg Birks fornævnte Dom af 24 Juni 1898 blev straffet for et Tyveri, han havde begaaet, medens han gik rundt og handlede, til at det ved det oven anførte maa anses bevist, dels at han har været paa Gerningsstedet, den Gang Tyveriet blev begaaet, dels at han ganske kort efter har været i Besiddelse af det stjaalne og pantsat det paa et Kontor i Nærheden, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har begaaet dette Tyveri.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse dels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 134.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Axel Laurids Pedersen, Hans Peter Larsen og dennes
Hustru **Henriette Olsen** (Def. Hindenburg),

der tiltales: førstnævnte for Tyveri og de to sidstnævnte for Hæleri.

Lollands Nørre Herreds Ekstrarets Dom af 22 Oktober 1901: Arrestanten Axel Laurids Pedersen og de Tiltalte, Arbejdsmand Hans Peter Larsen, kaldet Skovfoged, og dennes Hustru Henriette Olsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 4 Gange 5 Dage, 8 Dage og 8 Dage samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Bruun, og Defensor, Overretssagfører Zwick, med henholdsvis 25 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1902: De Tiltalte Axel Laurids Pedersen, Hans Peter Larsen og Henriette Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Pedersen i 4 Gange 5 Dage og de Tiltalte Larsen og Olsen i 2 Gange 5 Dage for hver. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Wolff, 40 Kr. til hver, betale de Tiltalte, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Axel Laurids Pedersen, Hans Peter Larsen og Henriette Olsen, Larsens Hustru, en for alle og alle for en, til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Lollands Nørre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Axel Laurids Pedersen for Tyveri og dennes Forældre Hans Peter Larsen og Hustru Henriette Olsen for Hæleri, og det er ved deres Tilstaaelser, som ere bestyrkede ved det i øvrigt oplyste, godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Tiltalte Pedersen har stjaalet følgende Genstande:

1. En Arbejdsmand Morten Jørgensen tilhørende til 1 Kr. vurderet Skjorte.

2. En Proprietær Lawaetz tilhørende, paa et Træ uden for dennes Gaard »Helgenæs« ophængt, omtrent ny Voksdugsregnfrakke, der under Sagen i meget brugt Tilstand er vurderet til 2 Kr.

3. En Arbejdsmand H. K. J. Jørgensen tilhørende, til 2 Kr. vurderet Stenhammer, som af ham tillige med hans andet Værktøj var henlagt under en Skærm paa en Vej, hvor han var beskæftiget med Stenslagning.

4. Et til 25 Øre vurderet emailleret Metalfad, som henlaa paa en Mødding ved Brygger Hansens Lade paa Madeskov og som derfor efter Tiltaltes Formening tilhørte Brygger Hansen, uden at dog Ejeren har kunnet oplyses.

5. 2 Par, Gaardskarl H. P. Markussen tilhørende, Underbenklæder, vurderede til 50 Øre Parret.

6. En til 1 Kr. vurderet Lærredssærk, et Par til 50 Øre vurderede Damebenklæder og en gammel Skjorte, som ikke er skaffet til Stede, hvilke Genstande tilhørte Snedker N. H. Rasmussen og Hustru.

7. En til 10 Øre vurderet Barnesærk og en større til 1 Kr. 50 Øre vurderet Særk, om hvilke Genstande Tiltalte ikke har kunnet erindre, hvor han har stjaalet dem, og hvis Ejer ikke har kunnet oplyses.

8. En til 2 Kr. vurderet, senere afdøde Lars Henriksen tilhørende Buløkse, der henlaa paa Vejen udenfor Ejeren's Hus, hvor den var bleven benyttet til at kløve Brænde med.

9. Et Par til 50 Øre vurderede, Dræningsmester Engels Hustru tilhørende Damebenklæder.

10. Et Par Postbud C. Chr. Larsen tilhørende Underbenklæder, der maa antages at have haft en Værdi af ca. 1 Kr.

11. En til 50 Øre vurderet, fornævnte Dræningsmester Engel tilhørende Skjorte.

12. En til 1 Krone vurderet, Arbejdsmand Niels Jørgensen tilhørende Skjorte.

13. En til 1 Kr. vurderet, Arbejdsmand Chr. Brandt tilhørende Ampel.

14. Et Par til 50 Øre vurderede, Arbejdsmand Martin Carlsson tilhørende Underbenklæder.

15. En til 25 Øre vurderet, Snedker Johansen tilhørende Skjorte.

16. 2 Arbejdsmand R. S. Lundemann tilhørende Haandklæder, vurderede til 50 Øre Stykket.

17. Et til 50 Øre vurderet, Tømrer Chr. Jensen tilhørende Dame-skørt.

18. Et Par til 25 Øre vurderede, samme tilhørende Underbenklæder.

19. En til 50 Øre vurderet, ovennævnte Morten Jørgensen tilhørende Barnesærk.

20. Et til 4 Kr. vurderet, Tømrer Jens Rasmussen tilhørende Sengetæppe.

21. 2 Enken Sofie Hansen *) tilhørende Uldtrøjer, vurderede henholdsvis til 1 Kr. og til 50 Øre og en, Typograf Kr. Pedersen tilhørende til 1 Kr. vurderet Uldtrøje.

22. En til 50 Øre vurderet, Arbejdsmand P. S. Rasmussen tilhørende Lærredsskjorte.

23. Et til 1 Kr. 50 Øre vurderet, Arbejdsmand N. P. Jensen tilhørende Bordtæppe.

24. En til 25 Øre vurderet, ovennævnte Morten Jørgensen tilhørende Lysedug.

25. En til 2 Kr. vurderet ovennævnte Proprietær Lawaetz tilh. Spade.

*) Skal være Nielsen.

26. 4 hans Husbond, Proprietær Thorsen af Færgelandsgaarden tilhørende tomme Flasker, vurderede til 10 Øre hver, og et samme tilhørende til 10 Øre vurderet Stykke Tælle. Flaskerne, af hvilke Tiltalte stjal den ene for ca. 5 Aar siden og de 3 andre i Vinteren 1899—1900, henlaa i Gaarden, og Tællen i et uafslaaet Kammer.

De under Nr. 1—25 nævnte Tyverier ere begaaede under aaben Himmel i Tiden fra Sommeren 1900 til Sommeren 1901, omtrent Halvdelen af dem i Januar Maaned 1901.

Tyverierne ere udøvede i Nakskov og Omegn fra Steder, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang; de ovennævnte Beklædningsgenstande og Tæpper ere saaledes stjaalne fra Haver, hvori de vare ophængte til Tørring eller deslige.

En meget stor Del af Tyverierne ere begaaede sent om Aftenen.

De Tiltalte Larsen og Olsen have erkendt af førstnævnte Tiltalte at have modtaget følgende Genstande til Foræring, vidende om, at de var stjaalne, Tiltalte Larsen de under Nr. 3, 8, 10 og 25 ovenfor nævnte Genstande, og Tiltalte Olsen den under Nr. 6 nævnte Særk og de samme Steds nævnte Benklæder, samt de under Nr. 2, 9, 13, 16, 17, 19, 20, 23 og 24 nævnte Genstande. Tiltalte Olsen har derhos været sin nævnte Søn behjælpelig med at opbevare eller vaske forskellige andre af de stjaalne Koster, som hun ligeledes vidste var stjaalne.

Tiltalte Pedersen er født den 26 September 1879 og ikke fundet tidligere straffet ifølge Dom. De Tiltalte Larsen og Olsen, der ere fødte henholdsvis den 21 Februar 1856 og den 19 December 1849, ere ved Lollands Sønder Herreds Ekstraretsdom af 12 Juli 1883 efter Straffelovens § 228, for Tiltalte Olsens Vedkommende sammenholdt med § 48, ansete med Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage, men i øvrigt ikke fundne straffede tidligere.

For deres ovennævnte Handlinger ville de Tiltalte nu være at anse, Pedersen efter Straffelovens § 228, til Dels sammenholdt med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og de Tiltalte Larsen og Olsen efter Straffelovens § 238 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage for hver især, og med denne Eorandring vil den indankede Dom, ved hvilken de ere ansete med lige Fængsel henholdsvis i 4 Gange 5 Dage, 8 Dage og 8 Dage, — — — kunne tiltrædes.

Nr. 147.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Hans Hermansen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Marts 1902: Arrestanten Hans Hermansen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Hermansen til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Hans Hermansen, der er født den 1 Juli 1843 og senest anset ved nærværende Rets Dom af 15de Oktober forrige Aar efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage, mod sin Benægtelse ved de af Forretningsbestyrer Hans Tarp og Politibetjent Nr. 480 Andersens afgivne beedigede Forklaringer og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 7de ds. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 138. Højesteretssagfører Hansen
contra
Christen Christensen, kaldet **Søgaard** (Def. Halkier),
der tiltales for Bedrageri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 12te Februar 1902: Arrestanten Christen Christensen, kaldet Søgaard, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 10 Marts 1902: Arrestanten Christen Christensen, kaldet Søgaard, bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 7 Maj 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 8.

Onsdagen den 30 April.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Christensen, kaldet Søgaard, til Højesteretssagfører Hanssen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christen Christensen, kaldet Søgaard, for Bedrageri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1845, har tidligere, foruden at han i sin militære Tjenestetid gentagne Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser og ligeledes gentagne Gange har været straffet for Betleri og Løsgængeri, været straffet ifølge 11te Bataillons Krigsrets Dom af 30 Oktober 1873 efter Straffelovens § 253, jfr. § 60, og Infanteri-Reglement Side 423 § 7, jfr. Resolution af 4 Februar 1778, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Nedsættelse i de meniges 2den Klasse, ifølge samme Rets Dom af 18de Februar 1876 efter Straffelovens § 253, jfr. § 251, og Værnepligtsloven af 6 Marts 1869 §§ 13 og 48 samt efter Frdn. 16 Novbr. 1763, jfr. Parolbefaling 17de Oktbr. 1836, med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og 50 Rottingslag, ifølge Salling Herreders Ekstrarets Dom af 22de Marts 1878 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, sammenholdt med § 39, og § 228 samt § 253, jfr. § 251, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 9 September 1879 efter Straffelovens § 257, jfr. § 251, og §§ 255 og 252 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 13 Juli 1883 efter Straffelovens § 255 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ifølge Amager Birks Ekstrarets Dom af 28 November 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste

og 2det Stykke, med Tugthusarbejde i 3 Aar, ifølge Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 17 December 1889 efter Straffelovens § 253, jfr. § 261, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 20 Maj 1890 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Punktum, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 4 Aar, ifølge Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 30 April 1895 efter Straffelovens § 232, jfr. § 228, og efter § 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt ifølge Frijsenborg-Favrskov Birks Ekstrarets Dom af 19de September 1899 efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder er ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Da Arrestanten, der den 11te November f. A. var kommen i Tjeneste hos Proprietær Hartmann af Kirkegaard, den 26de Januar d. A. efter sin Husbonds Ordre hos Mejeristen paa et Mejeri i Hellum havde modtaget et Husbonden ifølge en Kontrabog, som denne havde leveret ham, i saakaldte »Mælkepenge« tilkommende Beløb, stort 122 Kr. 27 Øre, besluttede han at tilvende sig dette.

Han kørte derefter vest paa med et hans Husbond tilhørende Køretøj, som han havde kørt med til Mejeriet, men hvilket han imidlertid afleverede til en Mand, som han tilfældig traf, og hvem han betalte 2 Kr., for at køre Befordringen tilbage til Kirkegaard, og gik derefter videre til Hjørring, hvor han den 28de s. M. om Formiddagen blev anholdt.

Arrestanten havde da dels paa Vejen til Hjørring, dels i denne Købstad til Svir og til forskellige Indkøb forbrugt hele den ham betroede Sum paa 7 Kr. 35 Øre nær, foruden efter hans Opgivende et Beløb af 11—12 Kr., der var hans lovlige Ejendom.

Besvegne, der har modtaget de i Behold værende 7 Kr. 35 Øre samt forskellige af Arrestanten for de besvegne Penge anskaffede, til i alt 45 Kr. vurderede Effekter, har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Torsdagen den 1 Maj.

Nr. 144.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Valdemar Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Marts 1902: Arrestanten Hans Valdemar Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor

og Defensor, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Valdemar Larsen til Højesteretssagførererne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Valdemar Larsen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 28 April 1875 og anset ved Rettens Dom af 10de Juni 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 19 Juni 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 8 Juni 1901 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han den 3 Februar dette Aar i en aaben Gang i Ejendommen Rosengaarden Nr. 8 i tyvagtig Hensigt har sat sig i Besiddelse af en paa Gangen henstaaende, Handelsagent Carl Poul Seifert tilhørende, til 20 Kroner vurderet Barnevogn. Efter at have trukket Vognen 6—7 Alen hen ad Gangen for at fjerne sig med den, hørte Arrestanten imidlertid, at han blev anraabt, slap saa Vognen og løb sin Vej.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten har overtraadt et ham den 10de Juni 1901 ved hans Aflevering til Strafanstalten til Udtaaelse af den ham den 8de Juni samme Aar ikendte Forbedringshusstraf, til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der gik ud paa, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved bemeldte Protokol, idet han, som den 10de December forrige Aar efter udstaaet Straf vendte tilbage her til Staden, hvor han siden har opholdt sig, ikke, forinden han den 3dje Februar dette Aar blev anholdt i Anledning af nærværende Sag, havde gjort nogen Melding til Protokollen.

Da der efter Sagens Slutning er opstaaet Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har Arrestanten været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge imidlertid har udtalt, at Arrestanten, der er et svagt begavet, men ikke aandssvagt Menneske, ikke var sindssyg, da han begik Tyveriet.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 151.

Advokat Hindenburg

contra

Julius Emil Kreutzer (Def. Høgsbro),

der tiltales for Betleri.

Faaborg Købstads Politirets Dom af 18de Januar 1902: Arrestanten Julius Emil Kreutzer bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Marts 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Tvermoes og Overretssagfører Helweg-Larsen for Overretten, betaler Arrestanten Julius Emil Kreutzer 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius Emil Kreutzer til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Faaborg Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Julius Emil Kreutzer for Betleri.

Arrestanten er født den 24 Maj 1847 og er mange Gange tidligere straffet bl. a. ofte for Betleri, senest ved Vends Herreds Politirets Dom af 5 April 1900 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 2 Januar d. A. har betlet i Faaborg Købstad.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i

90 Dage, og da den indankede Dom har samme Resultat — — — vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 133.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Laustsen (Def. Høgsgbro),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Baag Herreds Politirets Dom af 2 Oktober 1901: Tiltalte, Uldvarehandler Jens Laustsen, bør til Baag Herreds Politikasse bøde 1280 Kr. samt udrede de af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. De ovennævnte Varer konfiskeres til Fordel for Anholderen. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Februar 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne William Lund og Sally for Overretten betaler Tiltalte Jens Laustsen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Laustsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Høgsgbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Politiret indankede Sag tiltales Jens Laustsen for ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte er født den 23 Januar 1863 og oftere straffet, bl. a. anset ved nærværende Rets Dom af 7 Marts 1899 for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Frd. 13de Februar 1775 § 4 og Pl. 27 Novbr. 1839 § 1 med en Baag Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 320 Kr. og Konfiskation af Varerne. Han har derhos under 6te

Marts 1900 inden Odense Herreds Politiret vedtaget for samme Forseelse at bøde 640 Kr. til Jurisdiktionens Politikasse og taale Konfiskation af Varerne, .samt er senest ved nærværende Rets Dom af 5te Februar 1901 anset efter de foranførte Lovbestemmelser for 7de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Baag Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 640 Kr. og Konfiskation af Varerne.

Den 13de August forrige Aar blev Tiltalte af Politiassistenten i Glamsbjerg antruffen i Thorøhuse medførende en Del uldne og linnede Varer, som i alt ere vurderede til 38 Kr. 50 Øre. Under den paafølgende Undersøgelse har Tiltalte forklaret, at han for 3 Dage siden forlod Odense med disse Varer, som han har købt af sin i Odense boende Broder, Handelsmand Johan Laustsen, og at han paa Vejen fra Odense til Ebberup mange Steder paa Landet har under Forevisning af Varerne spurgt Beboerne, om de vilde købe noget af ham, men aldeles ikke solgt af Varerne, som han benægter at have omført til Salg, hvorimod han har modtaget flere Bestillinger.

Efter samtlige Sagens Oplysninger, derunder navnlig Beskaffenheden af Tiltaltes Forklaring i sin Helhed og de af Gaardejer Niels Jørgensen af Saltofte og dennes Hustru Cathrine Clausen afgivne edelige Forklaringer, ifølge hvilke de efter deres bedste Skøn i Tiltalte genkende en Person, af hvem førstnævnte Vidne, samme Dag som Tiltalte blev antruffen af Politiassistenten, har købt 2 Uldtrøjer, vil der ikke kunne tages Hensyn til Tiltaltes ovenanførte Benægtelse.

Det maa herefter billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Frd. 27de November 1839 § 1 for 8de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Straf, som findes passende bestemt til en Baag Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 1280 Kr.

Da det derhos billiges, at de omførte Varer ere konfiskerede til Fordel for Anholderen og at Sagens Omkostninger ere paalagte Tiltalte, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 7 Maj.

Nr. 12. Fabrikant **C. M. Hess**, Fabrikant **Bjørn Stephensen** og Fabrikant **C. F. Danstrup** (Møller)

contra

Kaptajn **Anders Borch Reck** (Liebe)

og

Nr. 28. Fabrikant **Bjørn Stephensen**, Fabrikant **C. F. Danstrup** og Fabrikant **C. M. Hess** (Møller)

contra

Kaptajn **Anders Borch Reck** (Liebe),

betr. Annullation af en Overskønsforretning m. v.

Kriminal- og Politirettens 2det Civilkammers Kendelse af 19de Oktober 1900: Dommeren deciderede, at Overskønsmændene ikke vare pligtige at besvare de af Indklagedes Sagfører paa ny stillede Spørgsmaal Nr. 39—48, dels fordi Spørgsmaalene fandtes irrelevante, dels fordi de alt vare tilstrækkelig besvarede, dels fordi de vare holdte i saa stor Almindelighed, at en Besvarelse ikke kunde forlanges.

Samme Civilkammers Kendelse af 19 Juni 1901: Den af Underskønsmændene, Fabrikanterne Bjørn Stephensen og Danstrup, og af Fabrikant Hess nedlagte Paastand kan ikke tages under Paakendelse.

Højesterets Dom.

Appellanterne have for Højesteret fremlagt en kongelig Bevilling af 22de f. M., ved hvilken det tillades for det Tilfælde, at den indankede Kendelse af 19de Juni 1901 maatte findes ikke rettelig at have nægtet Paakendelsen af de af Appellanterne nedlagte Paastande, at Højesteret maa tage disse under Paakendelse, uanset at de ikke tidligere have været paakendte, og i Henhold til denne Bevilling have Appellanterne nedlagt Paastand paa, at den nævnte Kendelse underkendes og forandres derhen, at den foretagne Overskønsforretning kendes uefterrettelig at være, samt at Skønssagen paa ny foretages for Kriminal- og Politirettens 2det Civilkammer, principaliter saaledes, at der udmeldes 4 nye Overskønsmænd til at foretage Overskøn efter Tilsigelse til alle vedkommende, deriblandt Underskønsmændene, subsidiært saaledes at der udmeldes en ny Overskønsmand i Stedet for afdøde Fabrikant Brønnum, og at denne i Forening med de 3 tidligere udnævnte foretager en ny Overskønsforretning som nævnt.

Der maa gives Appellanterne Medhold i, at den af dem mod Overskønsforretningen fremsatte Indsigelse, der gaar ud paa, at Overskønsmændene have afholdt deres Forretning uden Tilsigelse af Underskønsmændene, henhører under Afgørelse af Civilkammeret som den udmeldende Ret, og da dette ved den indankede Kendelse har nægtet at tage den under Paakendelse, vil den i Medfør af den ovennævnte Bevilling nu være at paakende af Højesteret.

Ifølge Lovgivningens Grundsætninger maa det antages, at Overskønsmænd ere forpligtede til at tilsige Underskønsmændene til Overskønsforretningens Foretagelse, og da det er in confesso, at dette ikke er sket, og Appellanterne paa Grund heraf have nedlagt Paastand om Overskønssagens Annulation, i hvilken Henseende bemærkes, at Appellanten Fabrikant Hess ikke af processuelle Grunde kan anses udelukket fra at nedlægge en saadan Paastand, vil denne være at tage til Følge.

Derimod haves der ingen Hjemmel til at antage, at den ovennævnte Fejl ved Foretagelsen af Overskønnet skulde have gjort Overskønsmændene inhabile til at deltage i Foretagelsen af det nye Overskøn, og Appellanternes herpaa støttede principale Paastand vil derfor mod de Indstævntes Protest ikke kunne tages

til Følge, hvorimod Udmeldelsen vil være at foretage i Overensstemmelse med deres subsidiære, ogsaa af Indstævnte subsidiært tiltraadte Paastand.

Herefter maa den af Appellanterne særskilt appellerede, under denne Sag inddragne Kendelse af 19 Oktober 1900 være bortfalden.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Den oven nævnte Overskønsforretning bør uefterrettelig at være, og Skønssagen paa ny at foretage for Kriminal- og Politiretten, saaledes at der i Stedet for afdøde Fabrikant Brønnum udmeldes en ny Overskønsmand, og paalægges denne i Forbindelse med de tidligere udnævnte tre Overskøns mænd under Tilsigelse til alle vedkommende, derunder Underskøns mændene, at foretage en ny Overskønsforretning. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler begge Parter hver 10 Kroner.

Præmisserne til den sidst anførte Kendelse ere saalydende: Efter Begæring af Kaptajn Anders Borch Reck bleve Fabrikanterne Bjørn Stephensen og Danstrup den 18de November 1898 udmeldte af nærværende Ret til Brug under en af Kaptajn Reck mod Fabrikant C. M. Hess ved Vejle Købstads Politiret anlagt Sag at afgive Skøn over, hvorvidt en af Fabrikant Hess fabrikeret Brændeovn i den Grad ligner en af Kaptajn Reck fabrikeret Brændeovn i Henseende til Konstruktionen og den ydre Form, at der ved Fabrikationen maa siges at være gjort Indgreb i den Kaptajn Reck efter Patent Nr. 1216 og Til lægspatent Nr. 1583 tilkommende Eneret.

Efter at Fabrikanterne Stephensen og Danstrup derpaa den 22de Juni og den 5te September 1899 havde afgivet deres Skøn i Sagen, bleve — efter Begæring af Kaptajn Reck — Maskinfabrikant L. F. H. Brønnum, Direktør S. Hauberg, Cand. polyt., Ingeniør H. F. de Neergaard og Jernstøber, Maskinfabrikant Chr. Ludvigsen under 12te September og 17de Oktober 1899 udmeldte af Retten til at afgive Over skøn i Sagen.

Efter at Overskøns mændene dernæst den 26 Januar 1900 i Par ternes Overværelse havde besigtiget de paagældende Ovne, afgav de den 31te s. M. deres Skøn, som de senere paa Parternes Foranledning have suppleret med forskellige yderligere Erklæringer, senest den 19de Oktober 1900, paa hvilken Dag Parterne saa vedtog Overskønnet, som lige saa gyldigt, som om det var bekræftet med Ed, hvorefter Skønssagen efter Kaptajn Recks Begæring blev sluttet.

I Henhold til en den 15de November 1900 af Underskøns mæn-
dene til Retten indgiven Begæring blev Sagen reassumeret, og Kaptajn

Reck, Overskønsmændene og Fabrikant Hess imidlertid indkaldte her for Retten, og blev der saa her af Underskønsmændene nedlagt Paastand om, at den foran nævnte Overskønsforretning samt Overskønsmændenes øvrige Udtalelser i Skønssagen og hele den af dem brugte Behandling saavel som enhver yderligere Funktion i Skønssagen fra deres Side kendtes uefterrettelig, og at Kaptajn Reck tilpligtedes at betale dem skadesløst Omkostningerne ved denne Indankning og dens videre Behandling, og til denne Paastand sluttede Fabrikant Hess sig.

Overskønsmændene og Kaptajn Reck paastaa paa deres Side principalt, at den af Underskønsmændene og Fabrikant Hess saaledes nedlagte Paastand hverken helt eller delvis tages til Følge.

For det Tilfælde imidlertid, at Retten maatte erklære Overskønnet og hele den af Overskønsmændene brugte Behandling for uefterrettelig, gaar Overskønsmændenes og Kaptajn Recks Paastand derimod ud paa, at Overskønsmændene tilpligtes til, under Tilsigelse til alle vedkommende, derunder Underskønsmændene, at omgøre Forretningen i sin Helhed.

Deres ovennævnte Paastand støtte Underskønsmændene og Fabrikant Hess paa, at Overskønsmændene — hvad der er uomtvistet — uden nogen som helst Indvarsling af Underskønsmændene have afholdt og givet Overskønsforretningen beskrevet meddelt, ligesom de — ligeledes uden Varsel til Underskønsmændene — have afgivet yderligere Skønsudtalelser i Sagen, senest den 19 Oktober 1900, paa hvilken Dag Skønssagen, som ovenfor nævnt, blev sluttet.

Overskønsmændene og Kaptajn Reck have til Støtte for deres Paastand anbragt dels, at der efter vor Lovgivning ikke er begaaet nogen Fejl derved, at Underskønsmændene ikke ere blevne indvarslede til at overvære Overskønsforretningen, dels at, selv om Underskønsmændene burde have været indvarslede til at overvære Overskønsforretningen, saa var saadan Indvarsling dog i alt Fald ikke nødvendig for deres egen, men kun for Modpartens, Fabrikant Hess's Skyld, og at Fabrikant Hess under alle Omstændigheder har fortabt sin Ret til at besvære sig over, at saadan Indvarsling ikke har fundet Sted, da han ikke, forinden Skønssagen sluttedes, har fremsat nogen Indsigelse i saa Henseende.

Det findes imidlertid ikke nødvendigt at komme nærmere ind paa, hvad Overskønsmændene og Kaptajn Reck saaledes have anbragt, saa lidt som paa, om særlig Anbringendet om, at Fabrikant Hess af den nævnte Grund har fortabt sin Ret til at besvære sig, er for sent fremsat, hvad Underskønsmændene og Fabrikant Hess have gjort gældende, idet Retten overhovedet ikke kan anse sig for kompetent til at tage under Paakendelse den af Underskønsmændene og Fabrikant Hess nedlagte Paastand, der i det væsentlige drejer sig om, hvilken Vægt som Bevismiddel der vil være at tillægge det afgivne Overskøn, og navnlig ikke indeholder nogen Paastand om Overskønssagens Fortsættelse for nærværende Ret.

Nr. 141. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Bruun (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 7de Januar 1902: Tjenestekarl Lars Bruun bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Marts 1902: Arrestanten Lars Bruun bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Møller for Overretten betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Bruun til Højesteretssagførererne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Lars Bruun, der er født den 12 Juni 1873, og som er straffet ifølge nærværende Rets Dom af 1ste November 1895 efter Straffelovens § 174, kfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 23 Juni 1896 efter Straffelovens § 297, kfr. § 38, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 20 Kr., og ifølge samme Rets Dom af 22 Januar 1897 efter Straffelovens § 228, kfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens han ikke i øvrigt er fundet straffet efter Dom — er under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag aktioneret for Forsøg paa Voldtægt.

Sigtelsen mod Arrestanten gaar ud paa, at han, der den 7de August f. A. var kommen i Tjeneste hos Sognefoged Ole Jensen i

Stillinge, Natten mellem den 8de og 9de November f. A. paa Vejen imellem Øster Stillinge og Kirke Stillinge har forsøgt ved Vold at forskaffe sig Samleje med den ham ubekendte 19-aarige Pige Laura Sophie Dorothea Marie Simonsen.

Nævnte Pige, der den 6 November f. A. var kommen i Tjeneste hos Høker Lars Peder Olsen i Kirke Stillinge og som den 8de s. M. havde været til Marked i Slagelse, har edelig forklaret, at hun paa Hjemvejen fra Markedet om Natten paa Landevejen fra Slagelse til Mullerup, da hun var i Følge med en paa Valbygaard tjenende Daglejer, kom op at køre paa en Vogn, hvorpaa befandt sig Kusken og en Mandsperson, der begge vare hende ubekendte, men hvilke hun med Bestemthed har genkendt som det nedennævnte Vidne, Ungkarl Lauritz Valdemar Jensen, og Arrestanten.

Under Kørslen spurgte sidstnævnte hende, hvor hun skulde hen, og da hun svarede, at hun skulde til Stillinge, sagde Arrestanten, at det skulde han ogsaa. Da de vare komne igennem Øster Stillinge, hvor Vejen gaar af til Bildsø, stod hun og Arrestanten af Vognen og gik ad Kirke Stillinge til, medens Vognen kørte ad Bildsø til.

I Begyndelsen gik de hver paa sin Side af Vejen, men lidt efter kom Arrestanten over til hende og spurgte, om de skulde følges ad. Paa hendes Spørgsmaal, om han skulde til Gaardmand Jens Andersen, hos hvem hun antog, at Arrestanten tjente, svarede Arrestanten ja, og ligeledes sagde Arrestanten paa hendes Spørgsmaal om, hvorfra den Mand, med hvem de havde kørt, var, at denne Mand var fra Bildsø.

Hun afslog imidlertid Arrestantens Opfordring til at følges med ham af Frygt for, at han skulde blive nærgaaende imod hende, {men Arrestanten fulgte dog efter hende, tog hende om Livet og kyssede hende gentagne Gange, trods hendes Modstand, hvorefter han kastede hende ned i Grøften, hvor hun faldt paa Ryggen, og lagde sig oven paa hende, idet han begyndte at løfte hendes Klæder op.

Hun hlev nu bange for, at han vilde voldtage hende, og raabte, at der kom nogen, hvilket imidlertid ikke var Tilfældet, men hvorved hun fik ham til at rejse sig og gaa op paa Vejen, hvor hun ogsaa selv kom op. Her blæste Arrestantens Hat af ham, og han skød derefter Hatten af hende. De var nu komne over paa den anden Side af Vejen, og Arrestanten greb hende da paa ny om Livet, hvorhos han, da hun skreg og søgte at løbe fra ham, med Udraabet »Hold Kæft, din Rad«, tog hende med den ene Haand foran i hendes Kaabe-krave og holdt hende med den anden Haand for Munden, hvorefter han kastede hende ned i Grøften.

Her lagde han sig oven paa hende, knappede sine Benklæder ned og fremtog sit Lem, løftede hendes Klæder op og skilte hendes Ben ad, og uagtet hun sparkede og søgte at holde ham fra sig med Armene og raabte og skreg, lykkedes det ham at støde sit Lem op imod hendes, uden dog at faa det ind deri.

I det samme kom nogle Personer gaende paa Vejen fra Øster Stillinge, hvem hun kaldte til Hjælp, og Arrestanten rejste sig og løb hurtigt ad Øster Stillinge til. Hun mærkede nok, da Arrestanten laa over hende, at han lugtede af Spiritus, men han gjorde ikke Indtryk af at være særlig beruset, idet hans Tale var som en ædru Mands og

han gik og løb uden at dingle, ligesom han rejste sig med Lethed uden at støtte sig ved noget.

Til de Personer, der kom til Stede, da hun og Arrestanten laa i Grøften — hvilke Personer vare de nedennævnte Vidner, Tjenestekarlene Niels Carl Jensen og Hans Ole Hansen af Næsby samt Tjenestepige Marie Rasmussen af Kirke Stillinge og Syerske Anna Augusta Christiansen af samme By — fortalte hun, der antager, at der var gaaet omtrent en halv Time, siden hun og Arrestanten vare staaede af Vognen, og som har forklaret, at hun, da de nævnte Personer kom til, var træt og udmattet af at skrike om Hjælp, at hun var overfaldet af Jens Andersens Karl, og ved sin Hjemkomst ca. Kl. 1 $\frac{1}{2}$ om Natten fortalte hun straks til sin Madmoder, Høker Olsens Hustru, Karen Jensine Marie, født Nielsen, at en Mandsperson havde forsøgt to Gange at voldtage hende.

Da hendes og Arrestantens Hatte næste Dag vare fundne — efter de af Olsens Hustru og ovennævnte Gaardejer Jens eller, som hans fulde Navn er, Jens Peder Andersen, afgivne Forklaringer i den Grøft, der ligger til venstre for Vejen, naar man kommer fra Øster Stillinge — erklærede hendes Søster, Maren Dorthea Simonsen, at hun genkendte den fundne Mandshat som Arrestantens, og hun begav sig den 10de November forrige Aar med Hatten til Sognefoged Jensen, hvor hun traf Arrestanten, der straks erklærede Hatten for sin, men i øvrigt benægtede hendes overfor ham fremsatte Sigtelse for at have overfaldet hende.

I nogle Dage efter Overfaldet følte hun Ømhed i en af Armene og vil have bemærket, at Overarmen var gul, som efter at være bleven knebet, men ellers vil hun ikke have lidt Skade ved Overfaldet, hvorimod hendes Klæder blev tilsmudsede.

Til sin ovennævnte Søster har hun efter Overfaldet klaget over, at Armen var øm og gul, uden at hun dog har vist Søsteren Armen; derimod har Søsteren set, at hendes Kaabe var tilsmudset.

Ungkarl Lauritz Valdemar Jensen af Bildsø har edelig forklaret, at han den omtalte Nat kørte fra Slagelse til Bildsø, og at paa Vejen mellem Slagelse og Valbygaard først en ham ubekendt Mandsperson og senere en ham ubekendt Pige fik Lov at køre med ham. Mandspersonen, der var noget beruset, men efter Vidnets Skøn dog ikke mere, end han godt vidste, hvad han sagde og foretog sig, fortalte Vidnet, at han tjente hos Sognefogden i Kirke Stillinge og tidligere havde været Slagter i Hundekrogen i Løve Herred.

Efter at Vognen var kommen gennem Øster Stillinge, stod Karlen og Pigen af Vognen, medens Vidnet kørte ad Bildsø til, og da Vidnet lidt efter vendte sig om, saa han dem gaa ad Vejen til Kirke Stillinge. Den 25 November f. A. undersøgte Vidnet den Mark, der ligger imellem Vejene, der føre fra Øster Stillinge til Kirke Stillinge og til Bildsø, uden at finde Spor i Retning af Sognefoged Jensens Gaard, hvorved bemærkes, at Marken var opløjet, og det var Tøvejr. Vidnet har hverken med Bestemthed kunnet genkende Laura Simonsen eller Arrestanten som de Personer, der kørte med ham, om de end efter Vidnets Mening ligne disse Personer.

Tjenestekarl Niels Carl Jensen af Næsby har edelig forklaret, at da han den omtalte Nat i Følge med Vidnet Tjenestepige Marie Ras-

mussen af Kirke Stillinge gik paa Vejen fra Øster Stillinge til Kirke Stillinge, hørte han Raab om Hjælp fra den højre Vejgrøft og saa i det samme, at der i denne i en Afstand af 4—5 Alen fra Vidnet laa en Mandsperson oven paa et Fruentimmer. Mandspersonen rejste sig og løb hurtig, og uden at gøre Indtryk af at være beruset, ad Øster Stillinge til. Fruentimmeret, der viste sig at være Laura Simonsen, og som ingen Hat havde paa, gjorde Indtryk af at være forskrækket og ophidset og fortalte, efter at være kommen op af Grøften, at den, der havde overfaldet hende, efter sit Udsagn var Jens Peder Andersens Karl, og at han havde kastet hende om, først i den ene og derpaa i den anden Grøft. Vidnet har ikke kunnet genkende Arrestanten i den omtalte Mandsperson, der dog kunde ligne Arrestanten, og lagde ikke Mærke til, om Mandspersonen var uden Hat.

Pigen Marie Rasmussen af Kirke Stillinge har edelig forklaret, at hun den omtalte Nat fulgtes med Vidnet Niels Carl Jensen, og at hun hørte Skrig fra den højre Vejgrøft om Hjælp. De vare i Nærheden af det Sted, hvorfra Skrigene kom, og hun saa da en Kvinde rejse sig op fra Grøften og løbe ind paa Vejen, og i det samme sprang en Mandsperson op fra samme Sted og løb tilbage ad Øster Stillinge til. Kvinden, der viste sig at være Laura Simonsen, fortalte da, at hun var bleven overfaldet af Jens Andersens Karl, der havde løbet efter hende, revet hendes Hat af og smidt hende i Grøften.

Vidnet har ikke kunnet genkende Arrestanten i den omtalte Mandsperson og kunde paa Grund af Mørket ikke se, om Lauras Klæder vare tilsmudsede eller i Uorden.

Tjenestekarl Hans Ole Hansen af Næsby har edelig forklaret, at han den omtalte Nat gik paa Vejen fra Øster Stillinge til Kirke Stillinge sammen med Syerske Anna Augusta Christiansen noget bagefter Vidnerne Niels Carl Jensen og Marie Rasmussen. Der kom da løbende en Mandsperson uden Hat, som Vidnet vel ikke bestemt har genkendt som Arrestanten, men som godt kunde ligne denne. Kort efter naaede Vidnet og hans Ledsagerske de 2 nævnte Vidner, og traf da Laura Simonsen, der var uden Hat og meget forpustet og ophidset, ligesom hendes Haar var i Uorden, som om hun havde været i Kamp, og Laura gav da en Fremstilling af det passerede, hvoraf Vidnet fik det bestemte Indtryk, at hun havde været Genstand for et Voldtægtsforsøg, om hun end ikke sagde dette rent ud.

Syerske Anna Augusta Christiansen af Kirke Stillinge har edelig forklaret, at hun ved den omtalte Lejlighed fulgtes med Vidnet Hans Ole Hansen, og at der paa Vejen kom løbende en Mandsperson forbi dem ad Øster Stillinge til, uden at Vidnet i denne har kunnet genkende Arrestanten, hvem Mandspersonen dog paa Størrelsen kunde ligne.

Da de kort efter traf Laura Simonsen, var denne uden Hat og stærkt forpustet, ligesom hendes Haar var i Uorden, som paa en, der har været i Slagsmaal. Laura gjorde Indtryk af at være i en meget ophidset Tilstand og gav en detaljeret Fremstilling af, at Mandspersonen 2 Gange havde kastet hende i Grøften, og af den af ham herved brugte Fremgangsmaade, hvilken Fremstilling stemmer med Laura Simonsens ovenfor angivne Forklaring, medens Vidnet dog ikke husker, om Laura udtalte, at hun havde været Genstand for et Voldtægtsforsøg.

Ovennævnte Karen Jensine Marie Olsen, født Nielsen, har forklaret, at Laura Simonsen straks ved sin Hjemkomst den omtalte Nat fortalte hende, at en fremmed Karl 2 Gange paa Vejen fra Øster Stillinge til Kirke Stillinge havde søgt at pleje legemlig Omgang med hende, idet han havde kastet hende om først i den ene, saa i den anden Vejgrøft, men at det ikke var lykkedes ham, da hun havde kaldt Folk til Hjælp, og han derefter var løbet sin Vej.

Laura, hvem Vidnet har omtalt rosende, klagede over, at hendes Klæder vare blevne fulde af Grus, men da der ikke blev tændt Lys, saa Vidnet ikke, om dette var Tilfældet.

Laura Simonsens fornævnte Søster Maren Dorthea Simonsen har forklaret, at hun den 10 November f. A. saa Lauras Kaabe hænge i Lauras Kammer, og at Kaaben da bag paa helt var snavset af Pladder, samt at Laura paa hendes Spørgsmaal sagde, at saaledes var den bleven i Grøften, hvor hun var bleven overfaldet, hvorhos Vidnet endelig har udsagt, at Laura nogle faa Dage efter Markedet beklagede sig over, at en af hendes Arme var øm og gul, som Følge af, at den Mandsperson, der havde overfaldet hende, havde taget hende haardt i Armen, hvilket Vidnet dog ikke saa.

Arrestantens Husbond, ovennævnte Sognefoged og Gaardejer Ole Jensen af Stillinge, har forklaret, at da der om Morgenen den 9 November f. A. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ blev kaldt paa Arrestanten, var Døren til dennes Kammer aflaaet udvendig fra. Arrestanten gik straks til sit Arbejde, og det faldt ikke Vidnet, der dog først talte med Arrestanten omtrent Kl. 8, ind, at Arrestanten havde været beruset om Natten.

Dette Vidne har derhos forklaret, at Laura Simonsen efter Omtale ikke nyder noget godt Rygte i sædelig Henseende, og Laura Simonsen har forklaret, at hun 2 Gange har haft legemlig Omgang med 2 Mandspersoner, med hvilke hun da var forlovet.

Arrestanten har benægtet at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse.

Han har forklaret, at han den 8 November f. A. sent om Aftenen fulgtes fra Markedet i Slagelse med nogle Karle, som paa Vejen gav ham Brændevin, og som sagde, at de var fra en Herregaard, hvis Navn Arrestanten ikke kan erindre, og om hvilke Karle der ikke har kunnet skaffes Oplysning.

Han kom da op at køre med en ham ubekendt Mand, og han vil ikke kunne erindre, at han til denne Mand omtalte, at han tjente hos Sognefogden i Stillinge, eller at han havde været Slagter i Hundekrogen, hvad han imidlertid har erkendt virkelig at have været.

Under Forhøret forklarede Arrestanten først, at han og Kusken var alene paa Vognen, og at han sprang af denne, da den, efter at have passeret Øster Stillinge, drejede af til Bildsø, samt at han da skraaede over Marken til sin Husbonds Gaard, hvortil han ankom Kl. 12 $\frac{1}{2}$ og straks gik ind i sit Kammer.

Denne Forklaring ændrede han dog straks til, at der, da Vognen havde passeret Valbygaard, kom en Mand og en Pige op i Vognen, og senere har han forklaret, at det godt kan være, at der kun kom en Pige op i Vognen, men han har ikke villet kunne genkende Laura Simonsen som denne Pige.

Paa Vejen over Marken til hans Husbonds Gaard blæste hans

Hat af, og han mener, at Vinden har ført Hatten over den ene Vejgrøft og Vejen til den Vejgrøft, hvor den blev funden den 9 November f. A. Han forklarede derhos, at han den omtalte Nat var noget beruset, men dog ikke mere, end at han godt vidste, hvad han sagde og gjorde, men samtidig benægtede han bestemt at være fulgt med den paa Vognen værende Pige ad Kirke Stillinge til, idet han efter sin Forklaring straks skraaede over Marken til Sognefogdens Gaard.

Senere hen under Forhøret har Arrestanten forklaret, at han den oftomtalte Nat var saa beruset, at han aldeles intet kan erindre efter det Tidspunkt, da han fik Tanke om at køre med den omtalte Vogn, og at de af ham afgivne Forklaringer om det derefter passerede ere opfundne af ham, idet han vil have staaet i den Tro, at hans Sag vilde forværres, naar han forklarede, at han var saa beruset, som han i Virkeligheden var. Han kan imidlertid ikke tro, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Han har erkendt, hvad ogsaa er forklaret af Laura Simonsen, at han, første Gang de vare i Forhør, i Rettens Venteværelse spugte hende, om hun vilde sigte ham, og at han, da hun bekræftede dette, vel benægtede at være skyldig, men at han derefter spurgte hende, om hendes Tøj havde taget Skede og, da hun bejaede dette, tilbød hende en Erstatning af 2 Kr., naar Sagen dermed kunde være ordnet, hvilket Tilbud han efter sin Forklaring fremkom med for at blive fri for oftere at møde i Retten.

Efter de foreliggende Oplysninger er der ikke Grund til at antage, at Arrestanten den omtalte Nat har været saa beruset, at han ikke har været fuldt tilregnelig, og ved de fremkomne Vidneforklaringer og det i øvrigt foreliggende maa det anses tilstrækkelig bevist, at Arrestanten er identisk med den Mandsperson, der laa med Laura Simonsen i Grøften og fjernede sig i Løb ved Vidnernes Ankomst, i hvilken Henseende bemærkes, at for saa vidt Laura Simonsen — efter hendes Forklaring paa Grundlag af Arrestantens Udtalelser til hende — straks sigtede Gaardejer Jens Peder Andersens Karl som Gerningsmand til det imod hende udviste Forhold, har denne Sigtelse vist sig at være ganske ugrundet.

Idet nu Laura Simonsens Forklaring, der er bestyrket ved det i øvrigt oplyste, særlig ogsaa under Hensyn til Beskaffenheden af de af Arrestanten under Sagen afgivne Forklaringer, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil Arrestanten for det ovenbeskrevne Forhold være at anse efter Straffelovens § 168, kfr. § 46, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, der har anset Arrestanten efter Straffelovens § 168, 2det Led, kfr. § 46, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, for saa vidt være at forandre.

Fredagen den 9 Maj.

Nr. 131. Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Otto Frederik Holger Hansen, Frederik Johannes Valdemar Nielsen (Def. Lunn) og Theodor Søren Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Røveri eller Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3de Marts 1902: Arrestanterne Hans Otto Frederik Holger Hansen, Frederik Johannes Valdemar Nielsen og Theodor Søren Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar og, en for alle og alle for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Paludan, og til Defensorerne, Prokuratorerne Tvermoes og Mundt, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Hans Otto Frederik Holger Hansen, Frederik Johannes Valdemar Nielsen og Theodor Søren Hansen, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Winther, Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Hans Otto Frederik Holger Hansen, Frederik Johannes Valdemar Nielsen og Theodor Søren Hansen tiltales for Røveri eller Ran.

Arrestanten Hans Hansen er født den 3 Maj 1878 og anset bl. a. ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 13de November 1893 efter Straffelovens § 207, kfr. §§ 204, 21 og 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1896 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, begge sammenholdte med § 54, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 14de Januar 1899 efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stykke, med

Færdig fra Trykkeriet den 15 Maj 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 9.

Fredagen den 9 Maj.

Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 22 Juli 1899 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 25 November 1899 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og — som for 2den Gang begaaet Hæleri — i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 lempet Tillægsstraf med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Nielsen er født den 4 December 1876 og er, foruden at være straffet 4 Gange forinden sit 18de Aar for Tyveri, anset ved Rettens Dom af 15 Januar 1895 efter Straffelovens § 203, sammenholdt med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 11 April 1896 efter Straffelovens §§ 228 og 203 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Endvidere har han under forskellige imod ham her ved Retten indledede Undersøgelser vedtaget følgende Bøder: i 1894 3 Bøder, store henholdsvis 100 Kr., 200 Kr. og 100 Kr., for Vold og Gadeuorden, for Vold og Legemsbeskadigelse samt for Overtrædelse af Straffelovens § 101, i 1895 2 Bøder, store henholdsvis 200 Kr. og 400 Kr., for Vold og Legemsbeskadigelse samt for Vold og i 1897 en Bøde, stor 200 Kr., for Vold.

Arrestanten Theodor Hansen er født den 13 Marts 1879 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 15de Oktober 1895 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. til Dels § 46, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ved Rettens Dom af 19de Januar 1897 efter Straffelovens §§ 228, 238 og 243, disse §§ jfr. med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 23 Juli 1898 efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 29de November 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 18 November 1899 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 229 Nr. 4 lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 6te Oktober 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem den 18de og 19de Oktober forrige Aar mellem

Kl. 1 og 2 hørte Politibetjentene Nr. 511 Horn og Nr. 572 Beck under deres Patrouillering i Knudsgade, at der blev raabt paa Politi, og idet de gik efter Lyden, naaede de til Hjørnet af Knudsgade og Istedgade, hvor de antraf Arbejdsmand Carl Anton Krebs, der meddelte dem, at han var blevet overfaldet af Arrestanterne, der havde taget hans Penge fra ham og derpaa vare løbne op i Hjørneejendommen Nr. 23 i Istedgade og Nr. 27 i Knudsgade.

Medens Politibetjent Horn gik op i Ejendommen ad Opgangen i Knudsgade, gik Politibetjent Beck op ad Trappegangen i Istedgade; han mærkede snart, at Arrestanterne befandt sig paa denne Trappegang, og at de gik højere og højere op; han gik efter dem og fandt dem paa et Loft, hvor de vare krøbne op ved Hjælp af en Stige, der stod paa Trappegangen.

Arrestanterne blev derefter anholdte.

Fornævnte Arbejdsmand Krebs har edelig forklaret, at han den paagældende Nat var paa Vejen til sit Hjem i fornævnte Ejendom, og at han, ligesom han vilde gaa op i Ejendommen, blev grebet og kastet omkuld, hvorpaa en af Arrestanterne holdt ham nede, medens en af de andre, og maaske de begge, pillede nogle Penge op, som han havde tabt i Faldet. Han saa, at alle 3 Arrestanter stod sammen den Gang, han laa ned, og at de alle 3 løb sammen den Gang, han havde faaet rejst sig op og kaldte paa Politi.

Alle de Penge, han havde hos sig den Gang, han blev overfaldet — mellem 3 og 4 Kr. — havde han løst i sin Benklædelomme, og han havde mistet dem alle efter Overfaldet, hvorfor han havde den Formening, at nogle af dem ere tagne ud af Benklædelommen; endelig har han forklaret, at det forekommer ham, at han hørte en af Arrestanterne sige: »her er noget at lave«.

Handelsrejsende Arent Frederik Ehrenfred Søfeldt har edelig forklaret, at han den paagældende Nat kom gaaende forbi, og at han da saa Arbejdsmand Krebs ligge paa Fortovet, medens alle 3 Arrestanter enten laa eller stod bøjede over ham. Det lød for hans Øren, som de skændtes, og han antog, at det var et almindeligt Slagsmaal, indtil han hørte Krebs raabe om Politi.

Krebs havde den Gang faaet rejst sig op og var gaaet lidt fra de andre; en af Arrestanterne fulgte imidlertid efter ham og stillede sig i Vejen for ham, medens de to andre blev liggende paa Fortovet og samlede noget op fra Gaden, hvor Krebs havde ligget.

Der viste sig nu nogle Politibetjente, og alle 3 Arrestanter løb derpaa ind i Ejendommen Istedgade Nr. 23.

Arrestanten Hans Hansen har først forklaret, at han slet ikke kendte noget til Krebs, og at Grunden til, at han fandtes i den Ejendom, hvor han blev anholdt sammen med Medarrestanterne, var den, at de vare løbne derind for at lede efter et Pigebarn, som Arrestanten Theodor Hansen havde sagt var løbet derind.

Senere har han forklaret, at da han kom gaaende i Istedgade sammen med Medarrestanterne, fandt han paa Gaden udenfor Ejendommen Istedgade Nr. 23 nogle Penge til samlet Beløb 3 Kr. 25 Øre, som han stak til sig for at beholde dem, men han har paastaet, at han handlede saaledes uden Aftale med Medarrestanterne, og at han ikke havde nogen Anelse om, hvem Pengene tilhørte, i hvilken Hen-

seende han nærmere har forklaret, at han nok hørte, at en Mand raabte paa Politi, men at denne Mand ikke talte om, at han havde mistet Penge. Arrestanten har yderligere forklaret, at han derfra løb ind i Ejendommen Istedgade Nr. 23 for ikke at blive anholdt i Anledning af Tilegnelsen af Pengene.

Arrestanten Nielsens oprindelige Forklaring gik ligesom Arrestanten Hans Hansens ud paa, at han ikke havde haft det mindste Samkvem med Krebs, og at han var gaaet ind i Ejendommen Istedgade Nr. 23 og op paa dennes Loft for at lede efter et Pigebarn.

Senere har han forklaret — og denne Forklaring har han fastholdt — at han og Medarrestanterne saa Krebs staa i fornævnte Ejendoms Gadedør og synge og vrøvle.

De gik saa hen til ham og ind i Gangen, men da han aabenbart ikke syntes om Arrestanternes Selskab, gik han ud af Gadedøren og lukkede den i. Da Arrestanten nu ogsaa vilde ud paa Gaden, trak han i Dørlaasen inde fra, medens Krebs holdt paa denne ude fra. Krebs slap pludselig sit Tag, hvilket bevirkede, at Døren gik op, og at Arrestanten var nær ved at falde. Medarrestanterne gik derpaa ud paa Gaden, og da Arrestanten kort efter kom derud, saa han Krebs ligge paa Gaden og hørte samtidig nogle Penge rasle. Han saa derpaa, at Krebs gav sig til at rejse sig op, medens Medarrestanterne pillede de paa Gaden liggende Penge op.

Krebs gik hen til Hjørnet, hvor Arrestanten havde stillet sig, og raabte paa Politi, og derhen kom ogsaa Medarrestanterne; da der viste sig nogle Politibetjente, løb alle Arrestanterne ind i Ejendommen Istedgade Nr. 23 for at gemme sig, og bleve de enige om, hvis de skulde blive opdagede, da at sige, at de vare løbne ind i Ejendommen for at finde et Pigebarn, der var løbet derind.

Hvad endelig angaar Arrestanten Theodor Hansen, da begyndte han ligeledes med at forklare, at han intet kendte til Krebs, og at han var løbet ind i den tidt nævnte Ejendom, efterfulgt af Medarrestanterne, for at faa fat i et Pigebarn, som han havde set løbe ind der.

I det første Forhør, der afholdtes over ham i det Kriminalkammer, til hvilket Sagen var blevet henvist, ændrede han imidlertid denne Forklaring til følgende:

Da han og Medarrestanterne kom gaaende sammen i Istedgade, saa de Krebs staa og synge, og Arrestanten Nielsen sagde derpaa til ham: »hvad staar Du der og galer efter«, hvortil Krebs svarede: »hvad rager det Dig« eller noget lignende.

Da Krebs derpaa vilde gaa, skubbede Arrestanten Nielsen til ham, idet han sagde: »skrub af med Dig,« men ved dette Skub faldt Krebs, og i Faldet tabte han et Tokronestykke ud af sin Lomme, hvorpaa Arrestanten Hans Hansen tog dette og stak det til sig.

En af Medarrestanterne greb nu ned i Krebs' Benklædelomme saaledes at han enten krængede Lommen ud eller trak et i Lommen beroende Lommelærklæde frem, og herved faldt en Del Sølvpenge ud paa Gaden, og disse Penge toge Medarrestanterne til sig i Arrestantens Overværelse. Umiddelbart herefter rejste Krebs sig op og raabte paa Politi, og i denne Anledning løb alle 3 Arrestanter ind i fornævnte Ejendom for at skjule sig, og bleve de enige om, hvis de skulde blive

grebne, da at sige, at de vare løbne ind i Ejendommen for at finde et Pigebarn, de havde set løbe derind.

Denne Forklaring fastholdt Arrestanten Theodor Hansen til Forhørens Slutning, men har senere begært sig fremstillet og har da bekræftet denne Forklaring derhen, at det var ham, der havde kastet Krebs om paa Gaden, hvilket skete ved, at han tog fat i Skulderen paa Krebs, der stod og holdt paa Gadedøren, som Arrestanterne vilde gaa ind ad, at Krebs' Penge faldt ud af Lommen ved Faldet samt at han (Theodor Hansen) stod og ruskede i Krebs, medens Medarrestanterne bukkede sig ned, aabenbart for at tage Pengene, og at han saa, at Hans Hansen fik fat i Penge, medens han ikke saa dette for Nielsens Vedkommende.

Endvidere har han forklaret, at han holdt Krebs nede, da denne forsøgte at rejse sig, men han har fastholdt, at hvad han foretog sig, skete uden Aftale med Medarrestanterne, og at han ikke ved sine Handlinger havde haft til Hensigt at hjælpe de andre med at fuldføre Tilegnelsen af Pengene.

I dette Forhør tilbagekaldte han endelig sin tidligere Forklaring om, at han havde set Medarrestanterne tage Penge ud af Krebs' Lomme.

Naar nu henses til, at de af Anmelderen Krebs og af Sørensen afgivne beedigede Forklaringer bestemt tyde paa, at de tre Arrestanter i Forening have foretaget et røverisk Overfald paa Anmelderen, at Arrestanterne have afgivet vaklende og indbyrdes modstridende Forklaringer, men at dog Arrestanten Hans Hansen har erkendt at have paa Gerningsstedet opsamlet og tilegnet sig Anmelderens Penge, Arrestanten Theodor Hansen i sin sidste Forklaring har erkendt at have kastet Anmelderen om og holdt paa ham, medens Hans Hansen tog et Tokronestykke op, og Nielsen ligeledes bøjede sig ned, og endelig Arrestanten Nielsen har givet en ganske usandsynlig og i Strid med det i øvrigt oplyste værende Forklaring om sit Forhold under Overfaldet samt til, at Arrestanternes Fortid kendetegner dem alle tre som i høj Grad tyvagtige og brutale Personer, findes der at foreligge tilstrækkeligt Bevis for, at de tre Arrestanter i Forening have frarøvet Arbejdsmand Krebs et kontant Pengebeløb, andragende mellem 3 og 4 Kr.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar.

Nr. 157.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Adolph Orelus, ogsaa kaldet **Rasmussen** (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 18de Februar 1902:
Arbejdsmand Peder Adolph Orelus, ogsaa kaldet Rasmussen, bør hen-

sættes til Tugthusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Balle, og Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom af 25 Marts 1902: Arrestanten Peder Adolph Orelus, ogsaa kaldet Rasmussen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Paludan og Prokurator Kalko, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Adolph Orelus, ogsaa kaldet Rasmussen, til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Peder Adolph Orelus, ogsaa kaldet Rasmussen, der er født den 14de Januar 1854, aktioneret for Tyveri.

Arrestanten er mange Gange tidligere straffet, navnlig for Ejenomsindgreb, derunder bl. a. ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 24de September 1889 efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 47, 61, 2det Stk., og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 28de December 1891 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, kfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved nærværende Rets Dom af 27de Juni 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Arrestanten den 27de eller 28de Januar dette Aar har frastjaalet sin Søster Anna Marie Orelus Rasmussen, boende ved Valdemarskilde, et til 20 Kr. vurderet Ur med vedhængende Snor, hvilket Ur hang frit fremme paa Væggen i hendes Stue, til hvilken han havde uhindret Adgang, idet han det forudgaaende Par Nætter havde haft Logis hos hende, medens han om Dagen havde Arbejde hos hendes Nabo.

Arrestanten var vel ved den paagældende Lejlighed paavirket af nydte Drikkevarer, men maa dog antages at have været fuldt tilregnelig.

For sit oven beskrevne Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset med Tugthusarbejde i samme Tid, være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Mandagen den 12 Maj.

Nr. 54. Urmager **C. F. V. Andersen** (Ingen)

contra

Husejer **P. Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Urmager C. F. V. Andersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 64. Sagfører **H. Hansen-Hatting** (Ingen)

contra

Firmaet **Gonzalez & Co.** i Tarragona (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører H. Hansen-Hatting, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 66. Fhv. Husejer og Jernhandler **H. Larsen** (Ingen)

contra

Andelsselskabet »**De forenede Jernhandlere**« ved Formanden for sammes Bestyrelse, Jernhandler Søren Hansen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, forhenværende Husejer og Jernhandler H. Larsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og, saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 68. Parcellist **Chr. Larsen** (Ingen)

contra

Handelsmand **Hans Peder Pedersen Due** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Parcellist Chr. Larsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 156. Højesteretssagfører Hansen

contra

Søren Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1902: Arrestanten Søren Petersen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Petersen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Søren Petersen, der er født den 5te Juni 1866 og senest anset ved nærværende Rets Dom af 18 Juni 1901 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved de af Agent Christian Peter Frederik Wildschütz Jessen og Fabrikant Niels Theodor Oluf Olsen afgivne beedigede Vidneforklaringer er overbevist om at have den 3dje dennes betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 148.

Højesteretssagfører Rée

contra

Sidse Marie Hansen, Arbejdsmand Frederik Jensens Hustru
(Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Sorø Birks Ekstrarets Dom af 27de Januar 1902: Tiltalte Sidse Marie Hansen, Arbejdsmand Frederik Jensens Hustru af Stenstrup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Deichmann og Drechsel, begge af Slagelse, med 10 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. A. Meyer og Skibsted, betaler Tiltalte Sidse Marie Hansen, Arbejdsmand Frederik Jensens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betalte Sidse Marie Hansen, Jensens Hustru, til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellesmann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Sidse Marie Hansen, Arbejdsmand Frederik Jensens Hustru — der er født den 22de Juli 1851 og ikke funden forhen straffet — aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Tiltalte i Tiden fra først i November Maaned f. A. til den 28 December s. A. har et Par Gange om Ugen stjaalet Mælk, hver Gang ca. 1 Pægl, af de Parcellisterne Anton Petersen og Jacob Justesen af Stenstrup tilhørende uaflassede Transportspande, der vare hensatte paa Vejen i Nærheden af hendes Bopæl for at afhentes af Langebjerg Andelsmejeri, i hvilket de nævnte Parcellister vare Andelshavere. Den stjaalne Mælk, som Tiltalte vil have forbrugt i sin Husholdning, er af de bestjaalne ansat til i alt 50 Øre.

For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da den indankede Dom har samme Resultat — — — vil Dommen . . . være at stadfæste.

Nr. 142.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 20de Februar 1902: Arrestanten Niels Andersen bør at hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar, saa bør han og i Erstatning til Landbygningernes alm. Brandforsikring at udrede 3568 Kr. samt endvidere tilsvare alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kapel, 15 Kr. og Defensor, Sagfører H. M. Nielsen, 12 Kr. Den idømte

Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Marts 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Sinding og Sally for Overretten betaler Arrestanten Niels Andersen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Andersen til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Andersen, der er født den 2den Maj 1834 og ved nævnte Birks Ekstrarets Dom af 18de December 1878 er anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, aktioneret for Brandstiftelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at Arrestanten Tirsdag den 14 Januar d. A. omtrent Kl. 5 om Eftermiddagen — efter forudfattet Beslutning om at afbrænde et Parcellist Søren Jørgensen af Kagerup tilhørende, paa Matr.-Nr. 5 af Kagerup og Tipperup Huse beliggende straatækket Sted, der bestod af tvende sammenbyggede Længer og et Halvtag, og som var ubeboet, medens Jørgensen, hvad Arrestanten vidste, havde ladet Stedet istandsætte for at henflytte i samme fra Matr.-Nr. 7 samme Steds, hvor han for Tiden boede — begav sig ind i den i Bygningerne værende uaflaasede Vognport, hvor Arrestanten vidste, at der henlaa en Del Halm, og der ved Hjælp af en Æske Tændstikker, som han samme Dag i det nævnte Øjemed havde forskaffet sig, antændte den omtalte Halm. Ilden blussede straks op og udbredte sig i kort Tid til Bygningerne, der med Undtagelse af Murene helt nedbrændte, ligesom ogsaa Størstedelen af det i Stedet værende Løvsøre brændte.

Arrestanten har forklaret, at han foretog Ildspaesættelsen for at hævne sig paa Søren Jørgensen, paa hvem han var forbitret, fordi han — som det maa antages med Urette — mistænkte Jørgensen for at være Skyld i, at en Arrestanten af Sogneraadet tilstaaet Understøttelse var bleven inddraget, og fordi Jørgensen den foregaaende Søndag

havde bebrejdet ham, at han svirede i Stedet for at bestille noget. Efter det oplyste havde Arrestanten, der er hengiven til Drik, den Dag Brandstiftelsen fandt Sted, nydt en Del Spiritus, uden at det dog kan antages, at han ikke var fuldt tilregnelig.

For det omtalte Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 281 med en Straf, der findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar. Da Dommens Bestemmelser om en Arrestanten paalagt Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger af 3568 Kr. — — — ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 13 Maj.

Nr. 149.

Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Bodil Christian Pedersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284 eller Brandpolitilovgivningen.

Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 23 November 1901: Tiltalte Bodil Christian Pedersen i Toustrup bør bøde 30 Kr. til Sallinglands Herreders Politikasse, men bør i øvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger tilsvares af Tiltalte med Undtagelse af Salærerne, 12 Kr. til Aktor, Overretssagfører Borch Jacobsen, og 10 Kr. til Defensor, Prokurator Pasbjerg, der udredes af det offentlige. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1902: I Henseende til den ikendte Bøde bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15 April d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Bodil Christian Pedersen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Bolsmand Bodil Christian Pedersen, der er født i Aaret 1880, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 284, jfr. Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 § 24, sidste Punktum, sammenholdt med Brandpolitiloven af 1 Marts 1889 § 10 — Justitsministeriets Bekendtgørelse af 16de April 1898 § 25, sidste Stykke, sammenholdt med § 21, sidste Stykke — eller i alt Fald for Overtrædelse af Brandpolitilovgivningens Paabud om at udvise Forsigtighed med Ild, Lys m. m.

Paa den Tiltalte tilhørende Ejendom i Toustrup, hvis Bygninger bestode af et Stuehus i Nord, en Staldbygning mod Vest, hvori der, foruden Kalve- og Grisehus i den nordlige Ende, var Heste- og Kostald og oven over et Høstænge — samt en med Staldbygningen sammenbygget Lade i Syd, i hvis vestlige, syd for Stalden beliggende Ende der var indrettet Hølo, hvortil der fra Stalden var Adgang gennem en Dør, medens der øst for Høloen var en Lo med Lergulv og øst for denne en almindelig Lade, ligeledes med Lergulv, opstod der den 24de Oktober f. A., som det maa antages, omtrent Kl. 6 om Morgenen, Ildløs, hvorved Stald- og Ladebygningerne, der begge vare straatækte, med deri værende Afgrøde og Avlsredskaber fuldstændig nedbrændte, ligesom 1 Ko, 3 Kalve og 1 Svin indebrændte, medens det ligeledes straatækte Stuehus, som laa i en Afstand af ca. 10 Alen fra Staldbygningens nordlige Gavl, og som foruden af Tiltalte og hans Hustru med deres spæde Barn beboedes af en tidligere Ejer Mathias Jensen og dennes Hustru, reddedes. Angaaende Maaden, hvorpaa denne Ildbrand er opstaaet, har Tiltalte, til Dels under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, afgivet følgende Forklaring, der efter Omstændighederne bliver at lægge til Grund ved Sagens Paa-dømmelse.

Den nævnte Morgen gik Tiltalte ud i Stalden for at røgte Kreaturerne. Da en lukket Staldlygte, som han havde laant af Mathias Jensen og nogle Gange benyttet, 3—4 Dage i Forvejen var gaaet i Stykker ved, at en Hest i Stalden havde slaaet den ned med sin Hale, og Tiltalte ikke, som han vil have haft til Hensigt, havde faaet en ny Staldlygte anskaffet, idet han i de paagældende Dage ikke havde haft andet Ærinde til Byen eller til Købmand, medtog han en af Blik forfærdiget Petroleumslampe, som han ogsaa Aftenen forud havde brugt i Stalden. Denne Lampes Beholder maalte 3 Tommer i Højde og

Diameter, og Beholderens Bund dannedes af en Plade, hvis noget uden for Beholderens Sider gaaende Kant var bøjet op ad, og som tillige tjente som Lampens Fot. Paa Beholderen var fastloddet en Hank, og Brænderen, der var forsynet med Skrue til Vægen, havde tidligere været indrettet til Paasætning af Glas, men et saadant havde i lang Tid ikke kunnet paasættes samme. Efter at Tiltalte, der ikke har kunnet oplyse, hvor meget Petroleum der var i Beholderen, inde i Stalden havde tændt Lampen med en Tændstik, som han derefter slukkede og kastede i Ajlen, gik han gennem den ovennævnte Dør ud i den i den vestlige Ende af Laden værende Hølo, traadte op paa en til venstre for Døren staaende Hakkelsekiste og satte Lampen op paa den mellem dette Rum og den tilstødende Lo værende, med Enderne paa Bygningens Ydervægge hvilende Bjælke. Efter derpaa at være krøbet ind paa Stængeloftet over Kostalden, flyttede han Lampen op paa en omtrent midt over Stalden værende Hanebjælke og anbragte den midt paa denne i god Afstand fra begge Tagsiderne. Han gav sig derpaa til at kaste Hø ned i Høloen, hvorved han vil have sørget for ikke at komme i Berøring med Hanebjælken og ikke vil have væltet Lampen; men medens han var saaledes beskæftiget, opdagede han, at der var Ild paa Lampen under Brænderen paa det Sted, hvor denne var forbunden med Beholderen, idet der, som han har udtrykt sig, »stod en gloende Straale rundt om hele Beholderen«, og da han kunde indse, at »det var mere end Vægen, der brændte«, og at der maatte være Ild i den i Beholderen værende Petroleum, vilde han kaste Lampen ned paa Lergulvet i Loen ved Siden af Høloen. Han greb derfor Lampen, men idet han kastede den i den anførte Retning, ramte den en Hindring — efter Tiltaltes Antagelse den ovennævnte Bjælke ved Siden af Loen eller muligvis et af de Brædder, hvormed Høet i Høloen var opstuvet for at holdes borte fra den øvrige Del af Rummet, hvori der foruden Hakkelsekisten henstod en Hakkelsemaskine — og faldt ned mellem Hakkelsekisten og Høet. I samme Øjeblik blussede Høet i Flamme. Tiltalte styrtede nu ned, og efter et forgæves Forsøg paa at kvæle Ilden med et Halmknappe, løb han ind i Stalden og fik Hestene ud. Derpaa løb han over til Stuehuset og gjorde Allarm, hvorefter han løb tilbage og fik to Køer ud, medens, som meldt, den øvrige Besætning, foruden hvad der i øvrigt fandtes i Bygningerne, indebrændte.

Ifølge de i øvrigt foreliggende Oplysninger, der ligeledes til Dels ere tilvejebragte under det ovennævnte efter Overrettens Foranledning optagne yderligere Forhør, er Tiltaltes Ejendom behæftet med en Prioritetsgæld af 4500 Kr. til »Kreditforeningen i Viborg«, medens de nedbrændte Bygninger vare assurede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger for tilsammen 1300 Kr. Af bemeldte Brandforsikring er der under Sagen nedlagt Paastand om Tilkendelse hos Tiltalte af 1285 Kr., hvortil den skete Brandskade er vurderet, og af 4 Kr. i Vurderingsomkostninger, hvorhos Brandforsikringens Direktion i en senere tilvejebragt Erklæring af 17de f. M. bl. a. har udtalt, at der hidtil ikke er bleven udbetalt nogen Brandskadeerstatning, men at denne i Henhold til § 66 i Brandforsikringens Vedtægter af 10 Juni 1871 vil blive udbetalt ovennævnte Kreditforening, saafremt der ikke

paa anden Maade kan skaffes Panthaveren Fyldestgørelse af den forsikredes øvrige Formue. Mod den nedlagte Erstatningspaastand har Tiltalte intet haft at erindre. Sit Løssøre havde Tiltalte forsikret i Salling Brandforsikring, af hvilken Tiltalte i Erstatning har faaet tilkendt et Beløb af 1188 Kr. 28 Øre, og samme Brandforsikring, der tillige i Brandskadeerstatning har tilkendt Mathias Jensen 73 Kr. 40 Øre og Peder Plejdrup 6 Kr. for nogle af ham til Tiltalte udlaaente Effekter, der gik til Grunde ved Ildebranden, har under Sagen erklæret, at den ikke har ment at ville gøre Paastand paa, at Erstatningspligten med Hensyn til de to sidstnævnte Beløb overtages af Tiltalte.

Herefter er der altsaa ikke Spørgsmaal om anden Forpligtelse for Tiltalte til at yde Tredjemand Erstatning for Skade, som er foraarsaget ved den omhandlede Ildsvaade, end den, som kunde flyde af, at hans Ejendom i dens ved Branden forringede Tilstand maatte være utilstrækkelig til Fyldestgørelse af den ovennævnte derpaa hvilende Prioritetsgæld; men ligesom den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, som meldt, ikke hidtil har udbetalt nogen Brandskadeerstatning, saaledes maa det efter det foreliggende, hvorefter Tiltalte i Aaret 1901 har købt Ejendommen for en Købesum af 6650 Kr., medens Prioritetsgælden og Brandskaden tilsammen ikkun beløbe sig til 5785 Kr., ogsaa nærmest antages, at der ikke af Branden vil resultere noget Tab for Panthaveren, og at det navnlig ikke af Hensyn til dennes Fyldestgørelse vil blive fornødent at stille noget Krav til Brandforsikringen om Erstatning for de nedbrændte Bygninger. Idet der som Følge heraf ved Sagens Afgørelse maa gaas ud fra, at der ikke er Spørgsmaal om nogen saadan Erstatningspligt for Tiltalte, som maatte være en Forudsætning for Anvendelse af Straffelovens § 284 — i hvilken Henseende de ovennævnte Vurderingsomkostninger til Beløb 4 Kr. ikke kunne komme i Betragtning — vil der, selv forudsat at Tiltaltes ovennævnte Handlemaade maatte kunne tilregnes ham som en Tilside-sættelse af almindelig Forsigtighed, ikke kunne paalægges ham Ansvar efter bemeldte Straffebestemmelser. Derimod vil Tiltalte, som ved den ovennævnte Benyttelse af en Petroleumslampe, der ikke var anbragt i en forsvarlig Lygte, har gjort sig skyldig i Overtrædelse af § 21, sidste Stykke, i den under 16de April 1898 fra Justitsministeriet udgaaede Bekendtgørelse af Lov af 2den Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet m. v., saaledes som den i Henhold til Lov af 1ste Marts 1889 og Lov af 6te April 1898 bliver at anse som affattet, herfor være at anse efter § 25 i samme Bekendtgørelse med en Straf, der findes ved Underrettsdommen passende bestemt til en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 30 Kr., og bemeldte Dom vil derfor for saa vidt være at stadfæste.

Torsdagen den 15 Maj.

Nr. 39. Frøken **Anna Josephine Haraldine Rasmussen**
(Nellemann e. O.)

contra

Politidirektør **Eugen Petersen** paa det offentliges Vegne
(Lunn e. Ö.),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1893: Indstævnte, Politidirektøren i Kjøbenhavn paa det offentliges Vegne, bør for Tiltale af Citantinden, Frk. Anna Josephine Haraldine Rasmussen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Kalko i Salær hos det offentlige 40 Kroner.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger er der ingen Grund til at tvivle om, at Appellantindens Hensigt virkelig har været at udgive det paagældende Værk, og at hun ogsaa har haft en ikke ubegrundet Tro til, at hun vilde kunne gennemføre dette Foretagende. Hun har derfor Krav paa Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest, og denne findes, navnlig ogsaa under Hensyn til det direkte Tab, som hun har lidt derved, at Foretagendet, efter hvad der er oplyst, maa antages at være umuliggjort ved Fængslingen, at kunne fastsættes til 8000 Kroner.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve og de de befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Appellantinden Anna Josephine Haraldine Rasmussen hos Statskassen 8000 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn hver 200 Kroner, der tillige med det ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarium udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citantinden, Frøken Anna Josephine Haraldine Rasmussen, som i ca. 2 Aar havde arbejdet som Agent for Udgifveren af en Provins-Vejviser, besluttede i

Begyndelsen af Aaret 1890 at udgive en hermed konkurrerende »Handels- og Industri-Vejviser for Kongeriget Danmark«. Efter at hun havde udarbejdet en Plan for Bogens Anlæg og i Maj Maaned s. A. havde sluttet Kontrakt om Udgivelsen og Trykningen med en herværende Bogtrykker, samt i Juli Maaned næst efter fra et stort Antal forretningsdrivende her i Staden, hvem Planen havde været forelagt, havde erhvervet Underskrift paa en anbefaling for denne, forskaffede hun sig, til Dels ved at berejse Landet, en Del Abonnenter paa Bogen samt et større Antal Annoncer, bestemte til Offentliggørelse i Vejviseren, for hvilke hun som Regel modtog den halve Betaling forud. Da imidlertid Bogen, som efter Citantindens Tilsagn skulde udkomme ultimo 1891, endnu ikke var udkommen i Januar Maaned det følgende Aar, henvendte Firmaet Lauritzen & Co. her i Staden, som havde ydet i alt Fald delvis Forudbetaling for en Annonce i Bogen, sig under 26de s. M. med en Klage til Kjøbenhavns Politi, hvori fremsattes Ønske om, at Citantindens Forhold med Hensyn til Udgivelsen af det paa-gældende Værk maatte blive gjort til Genstand for offentlig Undersøgelse. Til den i den Anledning optagne Rapport forklarede en Fuld-mægtig hos det nævnte Firma, at samme paa Grund af Værkets Ude-blivelse havde tilskrevet Citantinden for at erholde nærmere Oplysning i saa Henseende, men stadig var bleven holdt hen med Udflugter. Under den derefter foretagne Afhøring af fornævnte Bogtrykker forklarede denne, at Citantinden ingensinde til ham havde indbetalt noget af, hvad der ifølge deres Kontrakt paaahvilede hende, hvorimod han for Betaling af forskellige Forarbejder havde til Gode et Beløb af 50 Kr., for hvilket han havde maattet sagsøge hende. Endvidere forklarede en anden herboende Bogtrykker, at han for Trykning af et Prøvehefte af Værket, for hvilket han havde betinget sig kontant Betaling, havde et Beløb til Gode, samt at et senere bestilt Prøvehefte, som skulde betales paa samme Maade, ikke var bleven afhentet.

Citantinden, som i Anledning af det saaledes oplyste under et Op-hold her i Staden den 9de Februar var bleven tilsagt til et Møde for Kjøbenhavns Politi den paafølgende Dag, udeblev imidlertid med den Besked, at hun samme Aften var rejst til Aarhus.

Efter at Firmaet Lauritzen & Co. yderligere under 16de s. M. havde anmeldt, at Citantinden, efter hvad de mente at vide, i Strid med Sandheden under et Besøg hos Firmaet den 9de s. M. havde angivet, at Værket nu skulde trykkes i Aarhus og udkomme i Maj Maaned s. A., og der derhos fra forskellige andre Forretningsfirmaer her i Staden var fremkommet et Andragende om Undersøgelse af Citantindens Forhold, fremstod hun den 29de næst efter til en Rapport og erkendte den af Firmaet Lauritzen skete Anmeldelse for i det væsentlige rigtig, hvorhos hun indrømmede, at hun, uagtet hun havde været paa det rene med, at der til Planens Gennemførelse vilde ud-kræves mindst 40000 Kroner, intet ejede, da hun paaibegyndte sit

Færdig fra Trykkeriet den 29 Maj 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 10.

Torsdagen den 15 Maj.

Foretagende, at hun i Forudbetaling for Annoncer og Bogen havde oppebaaret større Beløb, som hun alene for Københavns Vedkommende anslog til 4000 Kr., at der af Værket alene var trykt et Prøvehefte, og at hun, som nu intet ejede til Arbejdets Fortsættelse, naar undtages den i sin Tid tilgodehavende Restbetaling for Annoncer og Abonnement, endnu ikke havde truffet Aftale med nogen om Bogens Trykning, men fra en Bogtrykker i Aarhus ventede Overslag paa en Del af Værket, samt at heller ikke Teksten til samme endnu forelaa fuldt færdig.

Efter at Citantinden inden Københavns Kriminal- og Politiret samme Dag, den 29 Februar f. A., havde vedtaget denne sin Forklaring med Tilføjende, at hun af de i Rapporten nævnte, for Provinsernes Vedkommende tjente Penge havde for sin egen Person brugt fra Oktober ca. 900 Kr., deri iberegnet Rejseudgifter, og i Lønning til Medarbejdere omtrent et lignende Beløb, blev hun ved en bemeldte Dag afsagt Kendelse, som mistænkt for Bedrageri, og for at sikre hendes Tilstedeværelse, belagt med Varetægtsfængsel.

Under den fortsatte Undersøgelse oplyste Citantinden nærmere, at hun ifølge sine Bøgers Udvisende havde i Forudbetaling oppebaaret tilsammen 5627 Kr. 31 Øre, medens hun siden Arbejdets Paabegyndelse til Lønninger, Tryksager, Kontorhold og Rejseudgifter havde haft en samlet Udgift 5773 Kr. 30 Øre, men gjorde gældende, at hun, som havde optaget et Laan paa 2000 Kr. til Arbejdets Fremme, desuagtet ingensinde havde næret nogen Tvivl om, at Planen, grundet paa hendes forud erhvervede Erfaring, ved ihærdigt Arbejde vilde lykkes, og at Udgivelsen af Bogen, hvortil Materialet i alt væsentligt var til Stede, da hun anholdtes, og hvis Forsinkelse skyldtes hende utilregnelige Omstændigheder, bl. a. Uefterrettelighed hos vedkommende Bogtrykker, sikkert vilde have kunnet finde Sted inden samme Aars Juni Maaned, hvis hendes Anholdelse ikke var traadt hindrende i Vejen, hvorhos hun med Hensyn til Tilvejebringelsen af den endnu fornødne Kapital dels henviste til sit resterende Tilgodehavende for Annoncer og Subskription, dels gjorde gældende, at det ikke vilde være hende vanskeligt at rejse den fornødne Kredit for det endnu manglende Beløb, som hun efter sin Beregning over Trykningsomkostningerne anslog til ca. 5000 Kr., hvilket Beløb hun forment kunde ventes dækket ved yderligere Annoncer samt Salg af Bogen.

Efter at det ved Afhøring af nogle af Citantinden benyttede Medarbejdere havde bekræftet sig, at der til Værket allerede forelaa et større Materiale, blev hendes Arrest hævet den 14 Marts s. A., og da endvidere vedkommende Anmeldere havde erklæret, at det ikke var deres Hensigt at sigte Citantinden for bedrageligt Forhold, sluttedes Undersøgelsen med Politidirektørens Samtykke uden Aktionsanlæg.

Under nærværende Sag har nu Citantinden ifølge Stævning af 16de April f. A. til Politidirektøren her i Staden, og idet hun har medindstævnet Kriminalretsassessor Brun, som har afsagt den paagældende Fængslingskendelse og ledet Begyndelsen af den egentlige Undersøgelse mod hende, og kst. Kriminalretsassessor Jacobæus, som har tilendbragt bemeldte Undersøgelse mod hende, paastaaet sig hos det offentlige i Henhold til Lov af 5 April 1888 tillagt i Erstatning for det af hende saaledes formentlig uforskyldt udstaaede Varetægtsfængsel 20000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger skadesløst.

Den for det offentlige beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Kalko, har derimod paastaaet dette frifundet og Citantinden paalagt Udredelsen af Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, samt sig tillagt Salær for Sagens Udførelse.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder er der nu vel overvejende Grund til at antage, at Citantindens Hensigt virkelig har været at udgive det paagældende Værk, men ligesom Udsigten til, om det overhovedet vilde lykkes for hende at gennemføre denne sin Plan, efter hendes pekuniære Forhold fra første Færd har været usikker, saaledes synes der i ethvert Fald kun at have været ringe Sandsynlighed for, at hun vilde kunne opnaa at faa Værket udgivet inden Udgangen af Aaret 1891, og for saa vidt hun ikke desto mindre overfor forskellige Personer har paataget sig en bestemt Forpligtelse hertil og ved Overtagelse af saadan Forpligtelse bevæget dem til at yde hende Forskud, kan det efter de foreliggende Oplysninger ikke afgøres, om hun i saa Henseende ikkun har gjort sig skyldig i en Ubetænksomhed, eller om hun har indgaaet de paagældende Kontrakter med Bevidsthed om, at der ikke var nogen Udsigt for hende til at opfylde sit Løfte. Idet Citantindens Uskyld i det hende paasigtede bedragelige Forhold herefter ikke kan anses tilstrækkeligt godtgjort, vil hendes Paastand om at tilkendes Erstatning hos det offentlige ikke kunne tages til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at tillægge Overretsprokurator Kalko, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 40 Kroner, som blive at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 22 Maj.

Nr. 32. Skibsfører **Chr. Jensen** (Winther)

contra

Aktieselskabet »**Nordische Dampfschiffsfahrts Actiengesellschaft**« i Rostock ved dets dertil befuldmægtigede, Firmaet Theo. Koch & Co. ved dets eneste Indehaver C. C. A. Hansen (Asmussen),

betr. et Paasejlingspørgsmaal.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14de August 1901: De Indstævnte, »Nordische Dampfschiffsfahrts Actiengesellschaft« i Rostock, bør, under Tvang af Eksekution i den ovennævnte Damper »Director Arthur Bartz« med Tilbehør og Fragt, til Sagsøgeren, Skibsfører Chr. Jensen, Ejer af Skonnerten »Familiens Haab« her, betale 1800 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 November f. A., til Betaling sker, og 200 Kr. i Sagsomkostninger, alt inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Her for Retten har Kontraappellanten frafaldet den af ham i foregaaende Instans fremsatte Indsigelse, gaaende ud paa at Damperen, selv om det anses godtgjort, at Sammenstødet har fundet Sted mellem de to paagældende Skibe, var uden Skyld i dette.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at maatte op hæves.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Skonnerten »Familiens Haab«, der ifølge dens Registreringscertifikat blev bygget i 1845 i Bandholm paa Kravel af Eg og ombygget i 1868 i Odense, 73,01 Fod lang, 19,05 Fod bred og 9 Fod dyb, opmaalt til 91,43 brutto og 80,98 netto Register-Tons, og som i Begyndelsen af Aar 1900 var bleven købt af Skibsfører Chr. Jensen her Steds for formentlig 3000 Kr., afgik i Slutningen af August Maaned f. A., ført af Ejerens Søn, Skipper J. W. Jensen, og med en Besætning foruden ham af 3 Mand: En Baadsmænd, en Ungmand og en Kok (de to sidste paa

17 Aar), i Ballast fra Skelskør syd om Sjælland bestemt hertil. Lørdag den 25 August om Aftenen Kl. ca. 10 passerede Skibet Drogdens Fyrskib. Det var mørkt og graa Luft, til Dels med Regnbyger. Vinden, der Kl. 8 Aften havde været VSV., blev senere mere vestlig (hen paa Morgenen den 26de nordlig) med en Styrke, der ved Midnat steg til 4 (senere til 5 og 6), og var der Strøm fra NØ. med en Styrke, der ved Midnat steg til 0,8. Skibet førte Klyver, Stagesejl, Stagfok, Under-topsejl og Skonnertsejl og gik for Bagbordshalse samt gjorde en Fart af vel 3 à 4 Knob. Dets Lanterner, der vare anbragte ud for Storevart, skulle have brændt klart. Kl. ca. 11¹/₂ Aften (hele Besætningen var da paa Dækket, og Baadsmændene stod til Rors) havde Skibet Kastrup Knæs Fyr i Nordvest i en gisset Afstand af en ca. 3 Kabel-længder, og det styrede derefter NNV. ¹/₄ V. Vel ca. en 10 Minuter efter fik man om Bord i Skonnerten et Dampskibs Toplanterne og røde Sidelanterne i Sigte godt en 2 Streger om Styrbord, hvilke Lanterner derpaa i Løbet af godt en 5 Minutter trak til 4 Streger om Styrbord og derefter i Løbet af ca. 1 Minut rask forefter, hvorpaa Damperen, der ikke havde givet noget Signal, med sin Bagbordside tørnede mod Skonnertens Spryd og Stævn, saaledes at disse brækkede Bagbord over. Straks efter — det var da endnu ikke Midnat — forsvandt Damperen i Mørket mellem Skonnerten og Kastrup uden, uagtet der blev raabt over til den, at lade høre det mindste fra sig, og uden at man derfor om Bord i Skonnerten fik Anelse om dens Navn eller Hjemsted (man kunde ikke en Gang se Mærket paa Damperens Skorsten).

Man gissede kun, at den kom fra Hollænderdybet, var paa en 500 à 600 Tons og lastet. Skonnerten havde i øvrigt efter dens Forklaring i den sidste Tid forinden haft to medgaaende Dampere, hvoraf den ene inden Sammenstødet havde passeret den paa Bagbordsside, saa at man ikke i Sammenstødsøjeblikket kunde se dens Lanterner eller den, medens den anden Damper derimod først efter Sammenstødet passerede Styrbord om Skonnerten, som ikke opdagede, hvad de hed.

Efter Sammenstødet drev Skonnerten, der bjergede sine Sejl og lod sit Styrbordsanker falde straks og senere sit Bagbordsanker, da dette var blevet gjort klart af de omstyrte Forgøjer, og som satte Ankerlanterne, over mod »Knolden« ved Saltholmen, hvor Skibet blev liggende lidt sydligere end Kastrup Knæ, indtil det op ad Formiddagen den 26de blev indbugseret hertil.

Der blev derpaa den 30 August f. A. foretaget det fornødne Søforhør her, hvorhos der ved af Retten paa Begæring udmeldte skibskyndige Mænd straks efter blev foretaget en Besigtigelse, hvis Resultat var, at Skibet som Følge af Kollisionen var lækt, og at ikke blot Klyverbom og Spryd var brækket, men at ogsaa Skibets Bagbordsbov var delvis knust og forskubbet, ligesom den Styrbordsbov havde begivet sig, og ansatte Mændene de Fornødsel og Reparationer, der som Følge deraf maatte foretages, under fornødent Forbehold med Hensyn til, hvad der yderligere maatte blive oplyst, til 3200 Kr.

Paa Anmodning udtalte de derhos, at Skibets Værdi før Sammenstødet formentlig kunde ansættes til en 5000 Kr., og at det var dem umuligt, inden Reparationen paabegyndtes, at afgøre, hvor vidt ikke

yderligere Reparation vilde blive nødvendig, hvad de dog nærmest vare tilbøjelige til at tro, og at de derfor ogsaa mente, at det daarligt vilde betale sig at reparere Skibet.

Under en noget senere foretagen Afhjæmning af den nævnte Forretning erklærede de to Mænd tillige, at Skibet, om hvilket det er givet, at det ikke havde nogen Klasse og ikke var assureret før Sammenstødet, i Virkeligheden havde været vel holdt og ikke været forfaldent, men at det dog ikke lod sig sige, hvorledes det under Reparationen vilde vise sig at være, idet der da kunde opdages Ting, som ikke forinden kunde ses, og hvorledes denne vilde falde ud, og at det derfor heller ikke lod sig sige, hvor meget det var værd i dets daværende Tilstand, og hvor meget det vilde være værd efter Reparationen. I en senere Erklæring have de derhos tilføjet, at det fuldt ud kunde skønnes, at Skonnerten var bleven ramt fra Styrbord, og at Stødet havde været stærkt.

Straks efter den omtalte Kollision blev der gennem offentlige Annoncer med Løfte om Ducør søgt Oplysning om den Damper, med hvilken Kollisionen havde fundet Sted, og der fremkom da en Meddelelse fra Føreren af den »Nordische Dampschiffsfahrts Actiengesellschaft« i Rostock tilhørende S/S »Director Arthur Bartz«, Kaptajn O. Ahrens, om, at dette Skib den paagældende Nat omtrent ved den angivne Tid havde haft et Sammenstød i Øresund syd for Nordre Røse (Kastrup Knæ's Fyrtaarn) med en Sejler, som var forsvunden, og at det maaske var »Familiens Haab«, og blev der i den Anledning indledet Forhandlinger mellem Ejeren af »Familiens Haab« og d'Hrr. Theo Koch & Co. her som Repræsentanter for den nys nævnte Damper om en mulig mindelig Ordning, men disse Forhandlinger sluttedes uden Resultat, da man fra »Director Arthur Bartz«s Side, efter at Forklaringerne fra de to forskellige Skibe vare sammenholdte, mente at maatte gøre gældende, at det ikke var »Familiens Haab«, hvormed nævnte Damper havde kollideret.

Den af den vagthavende Besætning om Bord paa »Director Arthur Bartz« (Kaptajnen, Tømmermanden, der stod til Rors, og en 37-aarig Matros, der havde Udkig paa Broen, samt Maskinmesteren) i den Anledning den 2den Oktober f. A. her ved Retten afgivne Søforklaring indeholdt i det væsentlige følgende.

»Arthur Bartz«, der er opmaalt til ca. 277 brutto og ca. 138 netto Registertons, og som gaar i fast Rute mellem Rostock (Warne-münde) og her, var den 25de August f. A. om Aftenen Kl. 10¹/₂ afgaaet herfra i Ballast (det stak da ca. 9 Fod agter og for), bestemt til Hjemstedet, saaledes at det sejlede med fuld Fart, hvormed det under de Omstændigheder gjorde ca. 8 Knob.

Det var stiv vestlig Kuling med Regn. Damperen styrede i det hele med Pejling af de forskellige Fyr sin sædvanlige Kurs: S. ³/₄ Ø., indtil den Kl. 11¹/₄ passerede øst om Nordre Røse Fyr, lidt vestligere end Midten af Farvandet (— om Urene paa de to Skibe stemte, vides ikke —).

Kursen blev da ændret til S. til V. Noget, vel henved en 10 Minuter efter, fik »Arthur Bartz« tvende modgaaende Dampere i Sigte, saaledes at den enes grønne Lanterne saas noget forude om Styrbord, den andens røde Lanterne noget længere borte om Bagbord

og saa langt fjernede fra hinanden, formentlig en 70 Favne, at »Arthur Bartz« uden Vanskelighed kunde holde sin Kurs mellem dem.

Kort efter varskoede Udkigsmanden om en grøn Lanterne paa en Sejler en 3 à 4 Streger forud om Bagbord. Der blev i den Anledning beordret langsomt til Maskinen, og blev »Arthur Bartz«s Ror derhos lagt noget Bagbord, saaledes at Damperen vel drejede 1 à 1½ Streg; mere turde man ikke dreje Styrbord over af Hensyn til den mod-gaaende Damper til den Side, og, for ikke at vække Uro hos denne, gaves der intet Dampbesignal.

Rorgængerer vil, da den grønne Sejlerlanterne kom i Sigte, endnu have haft Dragør Ledefyr lidt forude om Styrbord. Kaptajnen, der antog, hvad han omtalte for de andre, at Sejleren laa for Styrbords-halse med en Kurs af ca. SSV., haabede ved den af ham foretagne mindre Drejning til Styrbord at opnaa, at Sejleren, som han straks mente kun var kort borte, kunde passere foran om ham, men lykkedes dette ikke, idet Sejleren vel imellem 5 og 10 Minutter efter, at »Arthur Bartz«s Maskine var sat paa »langsom«, tørnede med sit Spryd, mulig sin Stævn, under en Vinkel lidt mindre end en ret fra agter at regne, mod »Arthur Bartz«s Bagbordsside, omtrent ved Fokkevanten, uden at Damperen dog fik anden Skade end nogle Bøjninger af Pladerne og Støtterne over Vandet, medens man mente at se, at Sejleren mistede sin Klyverbom; i sidste Øjeblik kunde man se, at Sejleren i alt Fald havde to Master og Raa paa den forreste Mast.

Damperen om Styrbord vil »Arthur Bartz« i Sammenstødsøjeblikket have haft omtrent tværs. De to Skibe skiltes straks efter Kollisionen, men »Arthur Bartz« stoppede og blev liggende stille vel en 5 Minutter. Da der imidlertid ikke hørtes Raab om Hjælp eller videre, sejlede »Arthur Bartz« atter, efter igen at have svinget 1 à 1½ Streg Bagbord over, efter Drogdens Fyrskib, som passeredes ca. Kl. 12 tæt vest om.

Da de foran omtalte Forhandlinger vare blevne afbrudte, paa-stævnedes Skibsfører Chr. Jensen som Ejer af »Familiens Haab« den 13de November f. A. nærværende Sag, hvorunder han har paaستاet »Nordische Dampfschiffahrts Actiengesellschaft« i Rostock ved d'Hrr. Theo Koch & Udbye, om hvem det maa anses som givet, at de af nævnte Selskab ere bemyndigede til at modtage Søgsmaalet, tilpligtede at betale ham i Erstatning for den ved Sammenstødet »Familiens Haab« tilføjede Skade 4398 Kr. 48 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 November f. A. foruden Sagsomkostninger, alt under Tvang af Eksekution i »Director Arthur Bartz« med alt rette Tilbehør og eventuel Fragt og Assurance, hvilket sidste dog senere er fra-faldet.

Det paa-stævnte Beløb fremkom ved til det ovenfor takserede Reparationsbeløb af 3200 Kr. at lægge Fragttab for 2 Maaneder med 500 Kr., Udgiften ved Bugsering hertil 300 Kr., Udgifter til Hyre til Folkene og til Pumpning 99 Kr. 10 Øre, Udgifter ved Besigtigelsesforretningen m. m. 114 Kr. 52 Øre og Udgifter ved Eftersøgningen af »Arthur Bartz« 184 Kr. 86 Øre.

De Indstævnte have nedlagt Paastand paa Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger, idet de vedblivende have benægtet, at det var »Director Arthur Bartz«, med hvilket »Familiens Haab« kolliderede,

og, selv om saa var, at nævnte Damper havde nogen Skyld i Sammenstødet, der tværtimod maatte falde paa »Familiens Haab«.

Subsidiært have de protesteret mod forskellige af de opførte Poster, saaledes — særlig under Hensyn til Forskellen mellem gammelt og nyt — mod det krævede Erstatningsbeløb, mod det for Fragttab krævede Beløb, da Sejleren var bleven liggende, uden at der foretoges noget til dens Reparation, og mod det for Eftersøgning af den paa-sejlende Damper fordrede Beløb, hvorhos de have fremhævet, at der i alt Fald tillige, idet Skaderne eventuelt maatte deles, vilde være at tage Hensyn til den »Director Arthur Bartz« tilføjede Skade, der var opgjort til 424 Kr. 80 Øre, og til den bemeldte Damper i Anledning af dens Reparation tilkommende Liggedagsgodtgørelse.

Hvad nu først det Hovedspørgsmaal angaar, om det maa antages, at det er de to omhandlede Skibe, der have kollideret med hinanden, da findes der ikke i saa Henseende at kunne lægges nogen Vægt paa de Forskelligheder, der under Afhøringerne af de to Besætninger ere fremkomne med Hensyn til Kollisionsstedet og andre til Kollisionen knyttede Omstændigheder (f. Eks. Damperens Størrelse), da disse Forskelligheder i Virkeligheden kun knytte sig til Gisninger, som der, ikke mindst for »Director Arthur Bartz«s Vedkommende, ikke er Grund til at tillægge nogen videre Betydning.

Derimod findes det at tale aldeles afgørende for, at det netop er de to nævnte Skibe, som kolliderede, ikke blot at de begge ville have kollideret mellem to syd fra kommende Dampere og i alt Fald ikke langt i Syd fra Nordre Røse, men end mere, at der ikke for noget af Skibenes Vedkommende har kunnet tilvejebringes Spor af Oplysning om, med hvilket andet Skib henholdsvis »Familiens Haab« og »Director Arthur Bartz« skulde have kollideret, i hvilken Henseende det ikke kan undgaa at tale mod det sidstnævnte Skib, at dette, ved i Strid med de almindelige Søvejsregler (jvfr. den danske Sølovs § 223) at sejle bort uden at foretage videre, selv har været Skyld i, at der ikke er kommet til at foreligge yderligere Oplysninger.

Men, idet der altsaa gaas ud fra, at det var »Director Arthur Bartz«, der kolliderede med »Familiens Haab«, findes hele Skylden for Sammenstødet efter de almindelige Søvejsregler, uden at der kan lægges nogen Vægt paa det i modsat Retning anførte, at maatte tillægges den nævnte Damper.

Hvad derimod Erstatningens Størrelse angaar, da maa det blive af afgørende Betydning, at Sagsøgeren, uden forinden at have foretaget noget for at reparere Skibet, efter det under Sagen fremkomne den 29 November f. A. har solgt »Familiens Haab« til en Tredjemand for 1800 Kr. ÷ en Provision.

Under disse Omstændigheder findes der nemlig ikke at være Grund til at komme ind paa de enkelte Poster af den oprindelige Erstatningspaastand, men Retten skønner, at den Sagsøgeren tilkommende Erstatning efter samtlige Omstændigheder under et passende bør ansættes til 1800 Kr. med Renter som fordret, og saaledes, at der tillægges ham 200 Kr. i Sagsomkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 154.

Advokat Nellemann

contra

Hans Kristian Erland Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5te April 1902: Arrestanten Hans Kristian Erland Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Paludan og Prokurator Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Kristian Erland Andersen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Kristian Erland Andersen, der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 25de Februar 1878 og anset: ved Møens Herreds Ekstrarets Dom af 15de September 1899 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 11 September 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 23 Februar 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Rettens Dom af 25de November 1901 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Arrestanten har Natten mellem den 20de og 21de Juni 1899 ved Midnatstid i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Rude han ituslog, skaffet sig Adgang til Skomagermester Marinus Nielsens (Falkenkrones) Forretningslokaler i Ejendommen St. Torvegade Nr. 3 — nu Torvegade Nr. 49 — og der stjaalet en Del tilsammen til 30 Kr. vurderet Fodtøj.

2. Arrestanten har den 14de Februar d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 ituslaaet en Vinduesrude i Skomagermester Jens Jensens Forretningslokaler i Ejendommen Torvegade Nr. 49, for gennem den derved fremkomne Aabning at stige ind i Lokalerne og begaa Tyveri.

Da han imidlertid opdagede, at der opholdt sig nogen i Lokalerne, opgav han sit forbryderiske Forsæt.

3. Arrestanten har den 17 Februar d. A. om Aftenen ved 11-Tiden frastjaalet Ane Sofie Rasmussen, Drevins Enke, et til 5 Kr. vurderet Par Støvler, der beroede frit fremme i Drevins Enkes Butiksvindue, hvorfra Arrestanten stjal Støvlerne ved staaende paa Gaden at ituslaa Butiksvinduets Rude og tage Støvlerne ud gennem den derved fremkomne Aabning.

4. Arrestanten har Natten mellem den 17de og 18de Februar d. A. ved Midnatstid paa samme Maade frastjaalet Detailhandler og Skomager Gustav Bergenholtz en Del tilsammen til 20 Kr. vurderede Sko, der beroede frit fremme i bestjaalnes Butiksvindue.

5. Samme Nat har Arrestanten efter at have begaaet det sidst nævnte Tyveri ituslaaet en Rude i Døren til Tøffelmager Lars Peter Nielsens Forretningslokale i Ejendommen Tolbodgade Nr. 15 for at stige ind gennem den derved fremkomne Aabning og begaa Tyveri der, men da han bemærkede, at der kom nogen, opgav han sit forbryderiske Forsæt.

6. Arrestanten har den 18 Februar d. A. betlet her i Staden.

7. Endelig har Arrestanten overtraadt et ham ved hans Aflevering til Kjøbenhavns Magistrats 3dje Afdeling den 14 December 1901 til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, gaaende ud paa, at han, saafremt han maatte bortgaa eller udeblive fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, inden 24 Timer skulde melde sig ved fornævnte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han i Tiden fra den sidste Søndag før sidst afgang Jul, da han bortgik fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, hvor han var blevet indlagt, og til han den 19 Februar d. A. anholdtes under nærværende Sag, har undladt at afgive den befalede Melding.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 229 Nr. 4 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 232, jfr. til Dels § 46, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og for 4de Gang forsøgt groft Tyveri, dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 26 Maj.

Nr. 137.

Advokat Halkier

contra

Martin August Jensen, Emil Ernst Kristian Dichmann og Carl Valdemar Schnell (Def. Rée),

der tiltales: Jensen og Dichmann for Tyveri, Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 108, Dichmann tillige for Overtrædelse af Polititilhold, og Schnell for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Februar 1902: Arrestanterne Nr. 1 Søren Valdemar Petersen, Nr. 2 Gustav Bernhard Larsen, Nr. 3 Martin August Jensen, Nr. 4 Herman Jens Pedersen, Nr. 5 Theodor Marius Andreas Bendt Petersen, Nr. 6 Emil Ernst Kristian Dichmann, Nr. 7 Georg Robert Christian Olsen og Nr. 8 Julius Laurits Peder Jensen samt de Tiltalte Nr. 9 Charles Valdemar Ussinger og Nr. 10 Carl Valdemar Schnell bør straffes: Arrestanterne Søren Petersen, Larsen, Martin Jensen, Herman Petersen, Theodor Petersen, Dichmann og Julius Jensen med Forbedringshusarbejde, Hermann Pedersen i 3 Aar og Julius Jensen i 18 Maaneder og Søren Pedersen, Larsen, Martin Jensen, Theodor Petersen og Dichmann hver især i 2 Aar, samt Arrestanten Olsen og de Tiltalte Ussinger og Schnell med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører V. S. Salomonsen, 80 Kr. og til Defensor, Prokurator Steinthal, 50 Kr. udredes af samtlige Arrestanter og Tiltalte, en for alle og alle for en, dog saaledes, at Arrestanten Søren Petersen udreder ikke udover $\frac{2}{5}$, Arrestanten Larsen ikke udover $\frac{1}{5}$, Arrestanten Martin Jensen ikke udover $\frac{2}{5}$, Arrestanten Herman Pedersen ikke udover $\frac{3}{5}$, Arrestanten Theodor Petersen ikke udover $\frac{1}{2}$, Arrestanten Dichmann ikke udover $\frac{1}{3}$, Arrestanten Olsen ikke udover $\frac{1}{12}$, Arrestanten Julius Jensen ikke udover $\frac{1}{5}$, Tiltalte Ussinger ikke udover $\frac{1}{12}$ og Tiltalte Schnell ikke udover $\frac{1}{25}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Martin August Jensens, Emil Ernst Kristian Dichmanns og Carl Valdemar Schnells Vedkommende anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for Jensen og Dichmann findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jensen og Dichmann bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte tre Tiltalte, en for alle og alle for en, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Rée 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne 1. Søren Valdemar Petersen, 2. Gustav Bernhard Larsen, 3. Martin August Jensen, 4. Herman Jens Pedersen, 5. Theodor Marius Andreas Bendt Petersen, 6. Emil Ernst Kristian Dichmann, 7. Georg Robert Christian Olsen, 8. Julius Laurits Peder Jensen og de Tiltalte 9. Charles Valdemar Ussinger og 10. Carl Valdemar Schnell tiltales . . . Nr. 2, 3 og 6, Arrestanterne Larsen, Martin Jensen og Dichmann for Tyveri,

Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 108, Nr. 6 Arrestanten Dichmann tillige for Overtrædelse af Polititilhold . . . og Nr. 10, Tiltalte Schnell, for Tyveri.

Nr. 3, Arrestanten Martin Jensen, er født den 18 Oktober 1881 og ikke funden forhen straffet.

Nr. 6, Arrestanten Dichmann, er født den 7 December 1874 og er, foruden at han forinden sit 18de Aar er straffet 5 Gange for Tyveri eller for Forsøg paa denne Forbrydelse, anset bl. a. ved Rettens Dom af 4 November 1893 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 16 Maj 1896 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 16 Oktober 1897 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage, ved Rettens Dom af 22de Januar 1898 efter Straffelovens §§ 100, 101 og 203 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 22de September 1900 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 10, Tiltalte Schnell, er født den 4 April 1875 og anset ved Rettens Dom af 19de September 1899 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende.

Ved efternævnte Arrestanters og Tiltaltes egne Tilstaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Nr. 10. Tiltalte Schnell har den 2 September 1901 stjaalet dels en Kjole og et Par Galoscher, hvilke tilsammen til 10 Kr. vurderede Genstande tilhørte Restauratør Jean Åbjørnson, dels en til 50 Øre vurderet Stok, hvis Ejer ikke er kommen til Stede.

Det stjaalne beroede frit fremme paa Steder, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang.

Nr. 4. Herman Pedersen og en ikke tilstedekommet Person ved Navn Frederik Ferdinand Eriksen have Natten mellem den 29de og 30 September 1901 ved 1-Tiden i Forening frastjaalet Ølhandler Jens Nielsen en til 1 Kr. vurderet Kasse, indeholdende 36 Flasker Porter til samlet Værdi ca. 8 Kr.

Kassen stod frit fremme i bestjaalnes Forretningslokale i Ejendommen Dagmarsgade Nr. 12, hvortil de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved i Ejendommens Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, at borttage en Lem og derefter udtrække en af de Kramper, i hvilke Hængelaasen for Døren til Forretningslokalet var anbragt.

Alle de øvrige Arrestanter . . . have udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til de stjaalne Drikkevarer, idet de have været med til at drikke disse, endskønt de vare paa det rene med, at de vare stjaalne.

Efter forud derom mellem Arrestanterne Nr. 1, Søren Pedersen,

Nr. 4, Herman Pedersen, Nr. 5, Theodor Pedersen og Nr. 3, Martin Jensen truffen Aftale have disse Arrestanter samme Nat lidt senere i Forening frastjaalet Gæstgiverske Hansine Andersen en Del Cigarer og Drikkevarer, hvilke tilsammen til 25 Kr. vurderede Genstande beroede i bestjaalnes Forretningslokale i Ejendommen Ægirsgade Nr. 49, hvortil de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, som de opbrød.

Noget senere samme Nat skaffede Nr. 3, Arrestanten Martin Jensen, og fornævnte Eriksen sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Detailhandler Ole Hansens Forretningslokaler i Ejendommen Baldersgade Nr. 75 ved at opbryde Døren, der fører ned til Kælderen, og derfra gennem en uafsaaset Lem stige op i Stueetagen, hvorfra de stjal en Del Øl m. m.

Da de vare komne ud paa Gaden, gik Arrestanterne Nr. 4, Herman Pedersen, og Nr. 5, Theodor Petersen, ind i de samme Lokaler, hvortil Adgangen nu var uhindret, og stjal en Del Cigarer m. m.

Alt det Detailhandler Hansen frastjaalne er vurderet til 16 Kr.

Medens alle de fornævnte Tyverier vare bleven begaaede Natten mellem den 29de og 30 September 1901, havde alle Arrestanterne og Tiltalte Ussinger opholdt sig i Nærheden, og de drev nu i Klynger ned ad Tagensvej. Arrestanterne Nr. 4, Herman Pedersen, og Nr. 5, Theodor Petersen, gik sammen tilligemed fornævnte Eriksen, og de vare komne noget fra de andre, da de gik forbi Sporvejsstationen.

Theodor Petersen lagde nu Mærke til Nattevagt Christian Bernhard Frederik Christiansen, som stod paa Vejen og talte med en Kammerat, hvorpaa han gik hen til Christiansen og spurgte ham, om han ikke kunde give en lille en. Da Christiansen lidt studst svarede Nej hertil, bad Theodor Petersen Christiansens Kammerat om at faa Ild paa en Cigar, hvilket han fik.

Theodor Petersen gik nu hen til Herman Pedersen og gjorde en Bemærkning om, at Nattevagten vist luskede bag efter dem, hvorfor Herman Pedersen gik hen imod Christiansen og spurgte om, hvad han var for en tyk Rad, hvortil Christiansen svarede: Hvad rager det Dig. Herman Pedersen slog derpaa Christiansen med knyttet Haand i Øjet saa kraftigt, at Christiansen faldt, hvorpaa Theodor Petersen slog ham nogle Slag i Hovedet og maaske paa Armene med hans egen Spadsrestok.

Efter at Arrestanterne Hermann Pedersen og Theodor Petersen havde begaaet dette Overfald gik de videre og naaede de andre Arrestanter og Ussinger samt Eriksen. De gik sammen i Klynger ad den saakaldte »Sortevej«, Arrestanten Søren Petersen gik bagerst og han havde en Del af de stjaalne Flasker under Armen og i Lommerne.

Pludselig viste Politibetjentene Nr. 528 Ørsted og Nr. 631 Kjærrumgaard, der vare iførte Uniform, sig og toge fat paa Arrestanten Søren Petersen for at anholde ham.

Dette blev imidlertid Tiltalte Ussinger opmærksom paa og meddelte det til Arrestanterne Herman Pedersen og Theodor Petersen, som

han gik sammen med. Herman Pedersen raabte saa om Hjælp, medens Theodor Petersen løb af Sted for at hente Assistance.

Arrestanterne Theodor Petersen, Dichmann, Martin Jensen, Olsen, Larsen, Julius Jensen samt Tiltalte Ussinger og tidt nævnte Eriksen kom nu løbende hen imod Betjentene for at befri Arrestanten Søren Petersen, idet de raabte »Storm« og »Ulvene tude i Skoven«, og idet en af dem — det har ikke kunnet oplyses hvem — kastede en Flaske efter Betjentene.

Da Arrestanten Herman Pedersen saa dem komme, gik han i samme Hensigt løs paa Betjent Ørsted og væltede ham ved at spænde Ben for ham. Betjent Kjærrumgaard gav sig nu til at løbe, hvorfor Arrestanten Theodor Petersen og Eriksen løb efter ham, medens de andre samlede sig om Betjent Ørsted, der laa paa Jorden.

Arrestanterne Martin Jensen og Julius Jensen lagde sig oven paa Ørsted, hvorpaa Martin Jensen fratog Ørsted dennes Stav, og da Ørsted rejste sig for at løbe bort, gav Martin Jensen ham et Par Slag med Staven bl. a. ogsaa i Baghovedet, medens Arrestanten Larsen sparkede ham i Bagdelen.

Nu lykkedes det for Betjent Ørsted at faa rejst sig og han løb ind paa en Hvidkaalsmark, hvor han kort efter snublede over nogle Hvidkaalshoveder og faldt.

Tiltalte Ussinger og Arrestanten Olsen, der ikke havde slaaet paa Betjenten, blev bange, da de hørte Politibetjent Kjærrumgaards Politifløjte, og gave sig til at løbe, men Arrestanten Martin Jensen løb efter dem og spurgte dem, hvad de løb efter, og de blev saa staaende.

Arrestanten Theodor Petersen var imidlertid kommet tilbage uden at have faaet indhentet Kjærrumgaard, og denne Arrestant tillige med Arrestanterne Søren Petersen, Dichmann og Julius Jensen slog Betjent Ørsted, medens han laa inde i Hvidkaalsmarken, flere Gange med knyttet Haand; Søren Petersen og Theodor Petersen slog ham i Ansigtet.

Til sidst lykkedes det Betjent Ørsted at flygte, og han ankom i en meget forkommen og blodig Tilstand til 6te Politistations Politivagt i Utterslev, hvorfra han straks blev kørt til Kommunehospitalet.

Ved den der foretagne Undersøgelse fandtes han at lide af følgende Læsioner:

et tommelangt ret overfladisk Saar i Baghovedet,

talrige Krasninger og mindre Saar i Ansigtet,

et Brud af Næsebenet og af et Ribben, samt et Par knækkede Tænder i Overmunden.

Som Følge af disse Læsioner var Betjent Ørsted utjenstdygtig til den 7 Januar d. A.

Den 22de samme Maaned blev han paa ny undersøgt af en Læge, og den Gang var der endnu Ømhed af Næsen, samt i ikke ringe Grad af det læderede Ribben.

Efter det oplyste maa det antages, at Læsionerne ikke ville efterlade andre varige Følger end Tab af nogle Tænder, nogle Ar samt nogen Deformitet af Næsen.

Samme Nat ved 3-Tiden have Arrestanterne Nr. 1 Søren Petersen, Nr. 3 Martin Jensen og Nr. 5 Theodor Petersen i Forening fra-

stjaalet Kroejer Hans Chr. Petersen en Steg og en Kylling, der be-
roede frit fremme i Søborghus Kros Dansesal, hvortil Adgangen var
uhindret.

De samme Arrestanter have kort efter i tyvagtig Hensigt skaffet
sig Adgang til nogle andre Lokaler i Kroen ved Indstigning gennem
et Vindue og derefter stjaalet en til 3 Kr. vurderet Jakke og en Del
Cigarer.

Arrestanterne . . . Nr. 6 Dichmann have udvist hælerisk
Virksomhed med Hensyn til de stjaalne Fødevarer og Cigarer, der til-
sammen ere vurderede til 23 Kr., idet de have deltaget i Fortæringen
af disse, endskønt de vidste, at de vare stjaalne.

Arrestanterne Nr. 3 Martin Jensen, Nr. 4 Herman Pedersen og
Nr. 6 Dichmann have Natten mellem den 1ste og 2den Oktober 1901
i Forening begaaet 3 Indbrudstyverier fra 3 forskellige Ejendomme i
Taarbæk i Kjøbenhavns Amts nordre Birks Jurisdiktion, nemlig fra
Maler og Lygtetænder Fridolin Jørgensens Villa paa Asylvej, fra Frk.
Martine Tommestrups Villa »Edelslund« og fra Vognmand Hans Jør-
gensens Ejendom i Nærheden af Hotellet.

De begik Tyverierne paa den Maade, at Martin Jensen hvert Sted
i de andres Paasyn i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til Huset
ved Indstigning gennem et Vindue, hvorefter han rakte det stjaalne ud
til de andre.

De stjal hvert Sted en Del Fødevarer m. m. til samlet Værdi
henholdsvis 1 Kr., 3 Kr. og 15 Kr.

Medens de paa Stedet fortærede det, de stjal hos Jensen*), med-
tog de det øvrige . . .

Arrestanterne Nr. 4 Herman Pedersen og Nr. 5 Theodor Petersen
have den 2 Oktober 1901 om Morgenen ved 8-Tiden dels ved Vold,
dels ved Indstigning gennem et Vindue i tyvagtig Hensigt skaffet sig
Adgang til Gæstgiver Anders Christian Hansens Beværtningstelt paa
Dyrehavsbakken og der stjaalet nogle Beklædningsgenstande og en Del
Drikkevarer m. m. til samlet Værdi 26 Kr. . . .

Arrestanterne Nr. 1 Søren Petersen, Nr. 2 Larsen, Nr. 3 Martin
Jensen og Nr. 6 Dichmann have udvist hælerisk Virksomhed med
Hensyn til de ved dette Tyveri stjaalne Drikkevarer, idet de have
været med til at drikke disse, endskønt de vidste, at de vare stjaalne.

En ved dette Tyveri til 50 Øre vurderet Kasket har endvidere
Arrestanten Martin Jensen modtaget, endskønt han vidste, at den var
stjaalet.

Arrestanterne Nr. 4 Herman Pedersen og Nr. 5 Theodor Petersen
have samme Dag . . .

De samme Arrestanter have samme Dag i tyvagtig Hensigt ved
Vold skaffet sig Adgang til Gæstgiver Hans Olsens Beværtningstelt paa
Dyrehavsbakken og der stjaalet en Del Cigarer, Cigaretter og Chokolade
til samlet Værdi 15 Kr.

Med Hensyn til de ved dette Tyveri stjaalne Genstande have Arre-
stanterne Nr. 1 Søren Petersen, Nr. 2 Larsen, Nr. 3 Martin Jensen

*) Skal være Lygtetænder Jørgensen.

og Nr. 6 Dichmann udvist hælerisk Virksomhed, idet de have deltaget i Forbruget af disse, endskønt de vidste, at de vare stjaalne.

Arrestanterne Nr. 1 Søren Petersen og Nr. 3 Martin Jensen have samme Dag i tyvagtig Hensigt ved Vold skaffet sig Adgang til Chr. Christiansens Cigarbutik paa Dyrehavsbakken, men de opgav deres Forsæt, da de saa, at der ikke var noget værd at stjæle i denne, der var 4 Alen høj, $3\frac{1}{2}$ Alen bred og 4 Alen dyb.

I samme Hensigt skaffede de samme Arrestanter sig Adgang til den ved Siden af liggende, Købmand Niels Andersen tilhørende Sangerindepavillon »Bakkens Hvile«, idet de steg dels over et $2\frac{3}{4}$ Alen højt Plankeværk, dels gennem et Vindue, efter at de havde frabrudt et paa dette fastsømet Træskod.

Da de vare komne ind i Pavillonen, undersøgte de Lokalerne, hvorunder de opbrød en Dør. De fandt imidlertid intet, de brød dem om at stjæle, og da de pludselig opdagede, at der var Poliiti i Nærheden, flygtede de fra Stedet, uden at medtage noget.

Arrestanterne Nr. 1 Søren Petersen, Nr. 2 Larsen og Nr. 6 Dichmann have Natten mellem den 2den og 3 Oktober 1901 ved 4-Tiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Detailhandlerske Johanne Scheuers Forretningslokaler i Ejendommen Kildevældsgade Nr. 44 paa den Maade, at Petersen opbrød et Vindue og steg ind gennem dette, hvorpaa han inde fra lukkede de andre ind gennem Butiksdøren.

De stjal derefter 50 Øre i kontante Penge og en Del Drikkevarer og Cigarer m. m. til samlet Værdi 22 Kr.

Den 6te Oktober 1901 blev Arrestanten Nr. 3 Martin Jensen anholdt af Politibetjent Nr. 467 Schwabach, der var iført Uniform.

Da Arrestanten var gaaet et Stykke godvillig med, gjorde han Forsøg paa ved en rask tilbagegaaende Bevægelse at rive sig løs, og da Forsøget mislykkedes, sprang han ind paa Betjenten og greb fat i ham. Da Betjenten satte ham ind mod en Port for at holde ham fast, gav Arrestanten ham et Slag for Brystet med knyttet Haand. Arrestanten arbejdede derpaa kraftigt for at rive sig løs, dog uden at slaa eller sparke, og da Betjenten nu faldt i sit Regnslag, lykkedes det Arrestanten at undløbe.

Han blev imidlertid kort efter paagreben af Politibetjent Bornholm, der ligeledes var iført Uniform, og denne Betjent tilligemed Politibetjent Schwabach, der nu kom til Stede, førte Arrestanten til Politistationen under stadig Modstand fra Arrestantens Side, idet han strittede imod, saa meget han kunde.

Det fornævnte af Arrestanten udviste Forhold havde ingen Følger for nogen af Betjentene.

Endelig har Arrestanten Dichmann overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 5te Maj 1901 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold gaende ud paa bl. a., at han hver Mandag skulde melde sig ved fornævnte Protokol for at give Oplysning om at have ernæret sig paa lovlig Maade, hvilket senere er blevet forandret derhen, at han kun skulde melde sig hver anden Uge, idet han i Tiden fra den 16 September 1901, og til han den 18 Ok-

tober samme Aar anholdtes under nærværende Sag, har undladt at afgive den befalede Melding.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestanten Dichmanns Tilregnelighed, og har denne Arrestant været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling.

Efter den af Overlægen for denne Afdeling afgivne Erklæring maa det imidlertid antages, at Arrestanten Dichmann har været fuldt til regnelig, den Gang han begik de ovennævnte Forbrydelser.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne og de Tiltalte være at anse:

Arrestanten Nr. 3 Martin Jensen efter Straffelovens §§ 100, 108, 2det Stk., efter dens § 229, 4de Stk., jfr. til Dels § 46, og efter § 238.

Arrestanten Nr. 6 Dichmann efter Straffelovens §§ 100, 108, 2. Stk., 230, 2det Stk., og i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri samt efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1.

Tiltalte Nr. 10 Schnell efter Straffelovens § 228, efter Omstændighederne . . . Arrestanterne . . . Nr. 3 Martin Jensen . . . Nr. 6 Dichmann . . . med Forbedringshusarbejde . . . Martin Jensen . . . og Dichmann hver især i 2 Aar samt . . . de Tiltalte . . . Nr. 10 Schnell med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 27 Maj.

Nr. 145. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Edmund Nathanael Axel Winther (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Februar 1902: Forbedringshusfange Edmund Nathanael Axel Winther og Arrestanten Laurits Johan Nilsson bør straffes, Winther med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Nilsson med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Hartmann, 30 Kr. til hver, udredes af Winther med $\frac{9}{10}$ og af Nilsson med $\frac{1}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juni 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 11.

Tirsdagen den 27 Maj.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Edmund Nathanael Axel Winthers Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forbedringshusfange Edmund Nathanael Axel Winther og Arrestanten Laurits Johan Nilsson tiltales for Tyveri.

Winther er født den 24de November 1877 og anset ved Rettens Dom af 18 Oktober 1890 efter Straffelovens § 233 med 12 Slag Ris, ved Rettens Dom af 17 Februar 1891 efter Straffelovens § 233 og i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 233 lempet Tillægsstraf med 20 Slag Ris, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 30 August 1898 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 19 December 1899 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, disse Paragrafer til Dels sammenholdte med § 46, samt efter dens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved Rettens Dom af 29de Juni 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Nilsson er født den 2 Januar 1881 og anset:

Ved Tiltaltes og Arrestantens egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Winther har i August og September 1897, medens han tjente som Karl hos Ølhandler Andreas Peter Christiansen, i flere Gange frastjaalet sin Husbond ca. 20 Kr. i kontante Penge, der laa i en uafaaaset Butikksskuffe, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Winther har i Begyndelsen af 1898 frastjaalet Manufakturhandler Knud Nielsen nogle tilsammen til 9 Kr. vurderede Strømper, der hang frit fremme som Skilt udenfor bestjaalnes Butik.

Fra Begyndelsen af 1898 til Oktober 1899 har Winther begaaet 3 Tyverier fra Manufakturhandler Ludvig Sparwath, ved hvilke han har stjaalet en Del tilsammen til 25 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, der hang frit fremme som Skilt udenfor bestjaalnes Butik.

I 1898 og 1899 har Winther begaaet 2 Tyverier, ved hvilke han paa samme Maade har frastjaalet Manufakturhandler Anton Nielsen nogle tilsammen til 10 Kr. vurderede Beklædningsgenstande.

Winther har 3 Gange begaaet Indbrudstyveri fra Øhandler Niels Nielsens Forretningslokaler i Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 31 C, idet han en Aften mellem Kl. 7 og 8 i Tiden fra Begyndelsen af Maj til Midten af Juli 1898, en Aften ved Nitiden i September eller Oktober 1899 og Natten mellem den 29de og 30te Januar 1901 omtrent Kl. 2, hver Gang ved Vold, i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til de fornævnte Lokaler og der stjaalet hver Gang en Snes Flasker bajersk Øl til samlet Værdi ca. 8 Kr. 50 Øre.

Winther har i Maj Maaned 1898, da han gik til Haande hos Detailhandler Julius Johansen i flere Gange frastjaalet ham kontante Penge til samlet Beløb 20 Kr., der laa i bestjaalnes uafsaasede Butiksskuffe, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang.

Winther har en Aften i September 1899 i tyvagtig Hensigt sprunget over et 3 Alen højt Plankeværk og derefter voldeligen opbrudt et paa Pladsen ved Brorsonskirken, der den Gang var under Opførelse, beliggende Materialskur, hvorfra han stjal en Lommekniv og 2 Skovle til samlet Værdi 2 Kr. 50 Øre.

Winther har en Nat i September 1899 i tyvagtig Hensigt ved Vold skaffet sig Adgang til et aflaaet Værelse i en Nybygning paa Østre Fasanvej, og der stjaalet en Kasse indeholdende en Del Drikkevarer, alt til samlet Værdi af 6 Kr.

Winther har i Oktober 1899 og i Januar 1901 i 2 Gange frastjaalet Manufakturhandler Svend Christiansen 2 tilsammen til 12 Kr. vurderede Veste, der hang frit fremme som Skilt udenfor bestjaalnes Forretning,

Natten mellem den 30te og 31te Oktober 1899 har Winther frastjaalet Viktualiehandler Christian Lund ca. 2 Kr. i kontante Penge og en Del Drikkevarer, nogle Daaser Sardiner, Hummer m. m. til samlet Værdi 15 Kr.

Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i en uafsaaset Skuffe i bestjaalnes Butik, hvortil Tiltalte i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved fra en Kælder, hvortil Adgangen var uhindret, at stige op i Butiken gennem en uafsaaset Lem.

Winther har en Aften i Oktober 1899 og en Aften i Januar 1901 i 2 Gange frastjaalet Manufakturhandler Otto Heinisch 3 tilsammen til 18 Kr. vurderede Veste, der hang frit fremme som Skilt udenfor bestjaalnes Forretning.

Winther har en Dag i Oktober 1899 frastjaalet Marskandiserske Marie Hansen en til 5 Kr. 50 Øre vurderet Vest, der beroede frit fremme paa en Stol udenfor bestjaalnes Forretning.

Winther har i Oktober 1899 frastjaalet Manufakturhandler Cold

en til 3 Kr. vurderet Vest, der hang frit fremme som Skilt udenfor bestjaalnes Forretning.

Winther har Natten mellem den 31 Oktober og 1 November 1899 mellem Klokken 12 og 2 i tyvagtig Hensigt, ved Vold, skaffet sig Adgang til Urtekræmmer Jacob Petersens Lagerkælder, Gl. Kongevej Nr. 145, og der stjaalet en Del Flasker Vin til samlet Værdi 19 Kr.

Samme Nat har Winther i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Urtekræmmer Carl Hansens Lagerkælder Hjørnet af Langelandsvej og Wagnersallé ved at ituslaa en Rude i Kælderdøren, stikke Armen gennem den derved fremkomne Aabning og fjerne en Tværstang, der holdt Døren lukket indvendig fra.

Efter at være kommen ind i Kælderen stjal han 20 halve Flasker Maltøl og 12 Flasker indeholdende en Vædske, som han troede var Vin, men var Vand. Det stjaalne er i alt vurderet til 6 Kr.

Winther skaffede sig Natten mellem den 28de og 29de Januar 1901 ved Tolvtiden i tyvagtig Hensigt Adgang til den Fabrikant Nicolaj Christensen tilhørende Fabrik »Faaborg«, Bille Brahesvej Nr. 2, idet han ved Hjælp af falsk Nøgle oplukkede Ejendommens Port og ved Hjælp af en Stige krøb gennem et Vindue, som han i Forvejen havde opbrudt. Han gjorde derpaa et forgæves Forsøg paa at opbryde et Jernpengeskab og opbrød forskellige Skuffer, uden at finde noget, han vilde stjæle, hvorefter han stjal en Raderkniv, et Penneskraft og et Stykke Viskelæder til samlet Værdi 1 Kr.

Winther har Natten mellem 29de og 30te Januar 1901 frastjaalet Tøffelmager Andreas Rasmussen en Del, tilsammen til 12 Kr. vurderet, Fodtøj, der laa i et udenfor bestjaalnes Forretning anbragt Udhængsskab, hvis Rude han ituslog.

Winther har Natten mellem 1ste og 2den Februar 1901 ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Rude han ituslog, skaffet sig Adgang til Detailhandler Niels Hansens Forretningslokaler i Ejendommen Godthaabsvejs Forlængelse Nr. 9 E, og der stjaalet en Del Føde- og Drikkevarer samt nogle Cigarer til samlet Værdi 30 Kr.

Winther har Natten mellem 28de og 29de April 1901 frastjaalet Enkefru Marie Jacobsen, født Andersen, en Del tilsammen til 10 Kr. vurderet Fodtøj m. m., der laa i et udenfor bestjaalnes Forretning anbragt Udhængsskab, hvis Dør efter Tiltaltes Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, var uafloaset.

Winther har en Nat i Begyndelsen af Maj 1901 frastjaalet Cigarhandler Jens Peter Jensen en Del tilsammen til 16 Kr. vurderede Røgerekvisiter, der laa i et udenfor bestjaalnes Forretning anbragt Udhængsskab, som Tiltalte opbrød.

Winther og Arrestanten har en Dag i Maj 1901 i Forening begaaet 2 Tyverier, ved hvilke de frastjal Manufakturhandler Anton Nielsen et til 4 Kr. vurderet Par Benklæder og Manufakturhandler Jens Thyge Johansen en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Skjorte.

Det stjaalne beroede frit fremme som Skilt udenfor de bestjaalnes Forretninger.

Arrestanten — — —

Winther har sammen med en under nærværende Sag ikke tiltalt Person Natten mellem den 13de og 14de Maj 1901 ved 3-Tiden i tyvagtig Hensigt ved at krybe over et ca. 3 Alen højt Stakit og ved

et benytte sig af falsk Nøgle, skaffet sig Adgang til Fabrikant Bertram Larsens Værksted i Ejendommen Vodroffsvej Nr. 4 A, og der stjaale noget tilsammen til 6 Kr. vurderet Værktøj.

Samme Nat ved 4-Tiden har Winther tillige med den fornævnte Person i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue skaffet sig Adgang til Frk. Larsens Brødudsalg i Ejendommen Vodroffs Tværgade Nr. 8. Da han ikke fandt noget, han brød sig om at stjæle, forlod han Stedet.

Winther har Natten mellem den 14de og 15 Maj 1901 frastjaalet Manufakturhandler Christian Nielsen nogle tilsammen til 8 Kr. vurderede Beklædningsgenstande m. m., der laa i bestjaalnes udenfor hans Forretning anbragte Udhængsskab, som Tiltalte opbrød.

Arrestanten — — —

I Henhold til foranstaaende ville Tiltalte og Arrestanten være at anse, Tiltalte Winther i Medfør af Straffelovens § 64, med en efter dens §§ 228, 229 Nr. 4, 230, 1ste og 2det Stk., samt § 231, 1ste Stk., og § 231, 2det Stk., jfr. til Dels § 46, lempet Tillægsstraf og Arrestanten Nilsson — — — efter Omstændighederne: Tiltalte Winther med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 28 Maj.

Nr. 150. Højesteretssagfører Winther

contra

Maren Kirstine Andersen, Jensens Hustru (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 14de Oktober 1901: Tiltalte Maren Kirstine Andersen, Jensens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i otte Dage samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Februar 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Tegner, betaler Tiltalte Maren Kirstine Andersen, Jensens Hustru, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Tiltalte, efter at være blevet løsladt af Arresten, tilbagekaldt sin i Sagen afgivne Tilstaaelse. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes det overvejende betænkeligt at lægge afgørende Vægt paa denne Tilstaaelse, der ikke indeholder nærmere Oplysninger om den Maade,

hvorpaa hun skulde have tilegnet sig de omhandlede Genstande, og som i øvrigt ikke findes væsentlig bestyrket, hvorved bemærkes, at Identiteten af flere af de paagældende Genstande er usikker. Da derhos Rigtigheden af hendes Tilbagekaldelse med Hensyn til nogle af de hende paasigtede Forhold er bestyrket ved det i saa Henseende oplyste, findes hun i det hele at maatte findes.

Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Maren Kirstine Andersen, Jensens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Jensen, 50 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Københavns Amts nordre Birks Ekstraret, tiltales Tiltalte Maren Kirstine Andersen, Jensens Hustru, for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de i øvrigt foreliggende Oplysninger maa det anses for godtgjort, at Tiltalte i Løbet af ca. 1½ Aar forinden Midten af Juli Maaned f. A., da Undersøgelsen i Sagen paabegyndtes, har i mange forskellige Gange frastjaalet Vaskerier Christian Peter Christoffersen af Øverød en Del Linned, Lagener og Haandklæder m. v. af samlet Værdi ca. 16 Kr., som beroede dels paa en aaben Tørreplads, dels paa andre Steder, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang.

Endvidere maa det paa samme Maade anses godtgjort, at Tiltalte i Efteraaret 1900 eller den paafølgende Vinter ulovligt har tilegnet sig nogle Haandklæder, Viskestykker og Gardinholdere, et Bordtæppe, en Uldtrøje og en Tobakspibe af Værdi tilsammen ca. 9 Kr., som tilhørte dels nævnte Christoffersen, dels Grosserer Kaj Aage William Axel Hansen, og som samtlige vare komne i Tiltaltes Besiddelse ved, at nævnte Hansen, som havde haft de af Genstandene, der tilhørte Christoffersen, overladede til Brug, havde glemt dem i en Lejlighed i Øverød, som han nævnte Aars Sommer og Efteraar havde haft til Leje af Tiltalte og dennes Mand. Det bemærkes ved det anførte, at for saa vidt Tiltalte under en Genoptagelse af Undersøgelsen, som fandt Sted, efter at Aktion var dekretet, i det hele har fragaaet den af hende afgivne Tilstaaelse, findes der efter alt foreliggende i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke at kunne tages Hensyn til denne Tilbagekaldelse, for saa vidt angaar de oven omhandlede Genstande.

Derimod findes det, efter hvad der er fremkommet med Hensyn til en til 1 Kr. vurderet Jakke, som Tiltalte ligeledes under den første Del af Undersøgelsen havde forklaret at have frastjaalet ovennævnte

Christoffersen, betænkeligt at anse det for godtgjort, at Tiltalte med Hensyn til den har gjort sig skyldig i noget ulovligt.

Ligeledes findes det, navnlig efter de Oplysninger, der ere fremkomne under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumptionsforhør, at maatte antages, at Tiltalte med Hensyn til en eller nogle faa Genstande af ringe Værdi, som omfattedes af hendes tidligere afgivne Tilstaaelse, med Grund har, da hun tilegnede sig dem, antaget dem for bortkastede af Ejeren, saaledes at der heller ikke for disses Vedkommende kan anses paadraget hende noget Strafansvar.

Endelig bemærkes, at der, saaledes som Sagen er indbragt for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge hende Ansvar for en i hendes Besiddelse forefunden, under Sigtelsen mod hende indbefattet Dug.

Tiltalte er født den 16de April 1851 og er ikke funden forhen straffet.

I Henhold til det anførte maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens §§ 228 og 248, og da det efter Omstændighederne findes at kunne have sit Forblivende ved den ved Dommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, vil den være at stadfæste.

Torsdagen den 29 Maj.

Nr. 4. Skomager **J. Meinertz** (Høgsbro)

contra

Gaardejer **C. Jørgensen** (Ingen),

betr. Betaling af 4450 Kr. m. m.

Esbjerg Købstads og Skads Herreds Gæsterets Dom af 27 Februar 1900: De Indstævnte, Skomager J. Meinertz og Thøger Hansen af Esbjerg, bør til Citanten, Gaardejer C. Jørgensen, Donslund, en for begge og begge for en, betale de paastaede 4450 Kr. med Renter $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra 1 Juni 1898 til 8 Februar 1900 og derefter $5\frac{1}{2}$ pCt. p. a., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af en den 20 Februar 1900 fremlagt Genpart af Købekontrakt af 11 Januar 1895 mellem Thøger Hansen som Sælger og S. J. Meinertz og J. Meinertz som Købere kan ses, om Originalen er behørigt stemplet. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Juli 1901: Gæsteretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Skomager J. Meinertz,

til Indstævnte, Gaardejer C. Jørgensen, skadesløst. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den fremlagte Underretsakt indeholder ingen Erklæring fra Appellanten, Skomager J. Meinertz, som under Sagen mødte personlig, med Hensyn til den af Indstævnte, Gaardejer C. Jørgensen, i Sagen nedlagte Paastand, jfr. Forordning 3 Juni 1796 § 15 in fine, men kun en Udtalelse fra Dommeren, hvori denne om Appellanten og den medindstævnte Thøger C. Hansen under eet udtaler, at de intet havde at anføre, og da det ikke af denne Protokolltilførsel med Sikkerhed kan udledes, at Appellanten i Strid med sin Ret skulde have erkendt Berettigelsen af Indstævntes Krav, kan han ikke være udelukket fra i Appellinstansen at nedlægge Paastand om Frifindelse.

Til Støtte for denne Paastand har Appellanten i Henhold til den ham meddelte Bevilling anført, dels at den af ham ved den i den indankede Dom nævnte Købekontrakt af 11 Januar 1895 købte Parcel ved Udstykning og Anlæg af Gader er bleven væsentlig forandret og forringet i Værdi, dels at hans Sælger, Thøger C. Hansen, ikke er i Stand til at meddele behørigt Skøde paa den solgte Parcel, og da disse Anbringender, hvis Rigtighed for en Del er godtgjort eller dog bestyrket ved de af Appellanten fremlagte Bevisligheder, i det hele ikke ere behørig modsagte af Modparten, ville de være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. Appellanten kan herefter ikke være pligtig at betale Sælgeren Restbeløbet af Købesummen for Parcellen, og da den Fordring, som Indstævnte under nærværende Sag har indtalt, udgør en Del af dette Restbeløb, som ved den i Dommen nævnte Transport er ham overdraget af Sælgeren, vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Skomager J. Meinertz, bør for Indstævnte, Gaardejer C. Jørgensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 11 Januar 1895 oprettet Købekontrakt afhændede Thøger C. Hansen i Esbjerg til Skrædder S. J. Meinertz og Skomager J. Meinertz, begge ligeledes i Esbjerg, den ham ifølge en utinglæst Købekontrakt af 18de December 1894 med Murmester Martin Pedersen tilhørende Halvdel

af et under bemeldte Købstad hørende Jordstykke, hvis Beliggenhed og Størrelse nærmere angives i Kontrakten, for en Købesum af 6650 Kr., for hvilken Køberne hæftede solidarisk, og hvoraf 500 Kr. bleve berigtigede straks, og 200 Kr. skulde berigtiges paa Anfordring, medens der i Afdrag paa de øvrige i Kontraktens Post 2 Litra c nærmere omhandlede 5950 Kr. skulde betales 25 Kr. i hver paafølgende 11 Juni og 11 December Termin indtil 11 December Termin 1899, i hvilken Termin Køberne skulde betale det da tilbagestaaende Beløb, som det i Kontrakten hedder, uden Opsigelse, hvorhos det i Købekontrakten bl. a. blev bestemt, at de nævnte 5950 Kr. skulde forrentes fra Kontraktens Dato, 1500 Kr. deraf med 5 pCt. p. a. og Resten med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., og at Køberne senest i 11 Juni Termin 1896 skulde tage Skøde paa Jordstykket og da udstede Obligation for Restkøbesummen med 1ste Prioritets Panteret i dette. Den 23 Oktober 1895 meddelte Thøger C. Hansen derpaa Gaardejer C. Jørgensen af Donslund Transport paa 4450 Kr. af den Fordring, som han ifølge bemeldte Købekontrakts Post 2 Litra c havde paa Køberne, med Renter deraf $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra 1 November s. A., og ved denne Transport indestod Thøger Hansen tillige C. Jørgensen for »skadesløs og fuldstændig Betaling« af det denne tiltransporterede Beløb med Renter, hvorhos endelig begge Køberne ved en Paategning af samme Dato paa Transporten erklærede, at de vare gjorde bekendte med denne, og at de intet havde imod den foretagne Deling af Fordringen.

Under Paaberaabelse af de ommeldte Retshandler har Indstævnte, bemeldte Gaardejer C. Jørgensen, derefter under nærværende, gæstereviste behandlede Sag i første Instans paastaaet Citanten, ligeledes fornævnte Skomager J. Meinertz og Thøger C. Hansen i Esbjerg tilpligtede in solidum at betale ham 4450 Kr. med Renter heraf $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra 11 Juni 1898 til Gæsteretsstævningens Datum den 8de Februar 1900 og $5\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker, imod hvilken Paastand Citanten og Thøger C. Hansen, der begge mødte personlig ved Sagens Anhængiggørelse for Gæsteretten, da ikke fremsatte nogen Indvending, idet de, som det, efter forgæves foretagen Forligsmægling, er tilført Retsprotokollen, intet havde at anføre, hvorfor Sagen straks blev optagen, og efter at Citanten og Thøger C. Hansen ved den derpaa afsagte Gæsteretsdom ere dømte overensstemmende med bemeldte Paastand samt tilpligtede in solidum at godtgøre Indstævnte Processens Omkostninger i første Instans skadesløst, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han — der, foruden at indstævne Gaardejer C. Jørgensen som Hovedvederpart, har ladet Thøger C. Hansen indvarsle, for, om han dertil maatte finde Anledning, at varetage sit Tarv — har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og derhos nedlagt forskellige subsidiære Paastande. Medens den som Vederpart indstævnte C. Jørgensen har procederet principaliter til Sagens Afvisning fra Overretten og subsidiært til Gæsteretsdommens Stadfæstelse, har Thøger C. Hansen ikke givet Møde her for Retten.

Til Støtte for sine Paastande for Overretten har Citanten overensstemmende med en af ham i saa Henseende erhvervet kongelig Bevilling gjort gældende, at han ikke er Thøger C. Hansen noget skyldig ifølge den ovennævnte Købekontrakt af 11 Januar 1895, dels fordi

det ved denne købte Jordstykke, der er en Parcel af en større Ejendom, ved Udstykning og ved Anlæg af Gader er bleven væsentlig forandret og forringet i Værdi, dels fordi Thøger C. Hansen ikke er i Stand til at meddele behørigt Skøde paa den solgte Parcel, samt at han i hvert Fald ikke er pligtig at yde Indstævnte nogen Betaling, med mindre denne drager Omsorg for, at der gives behørigt Skøde paa Parcellen, saaledes som denne efter Købekontrakten skal være.

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at der maa tillægges Citantens ovenanførte Optræden under Sagen i første Instans Betydning som en bekræftende Taget til Genmæle, og at han — der ikke specielt har modsagt Indstævntes Anbringende om, at de Omstændigheder, paa hvilke Citantens Paastande for Overretten ere byggede, vare ham bekendte, førend Sagen blev inkamineret i første Instans — efter det processuelle Grundlag for Sagens Paadømmelse, som Indstævnte herved har vundet, ikke kan være berettiget til i Strid dermed ved Appel til Overretten at søge at opnaa Frifindelse, og idet der derfor ikke mod Indstævntes Protest kan tages noget Hensyn til Citantens herpaa rettede Paastand eller til, hvad han i Henhold til den af ham erhvervede Bevilling til Fremsættelse af forskellige Indsigelser og Anbringender har gjort gældende til Støtte herfor, samt da denne Sagens Stilling derhos ikke overensstemmende med Indstævntes principale Paastand kan føre til dens Afvisning, vil Gæsteretsdommen efter hans subsidiære Paastand være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket.

Derhos vil Citanten i Medfør af den omhandlede Købekontrakt, ved hvilken Køberne have tilsagt skadesløs Betaling af Købesummen, have at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten skadesløst.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 168.

Højesteretsadvokat Jensen

contra

Sophus Frederik Hjalmar Petersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1902: Arresterterne Sophus Frederik Hjalmar Petersen og Niels Peder Christensen bør straffes, Petersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Christensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juul og Overretssadvokat Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Sophus Frederik Hjalmar Petersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anke er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Sophus Frederik Hjalmar Petersen og Niels Peder Christensen tiltales, Petersen for Tyveri, Christensen for Hæleri.

Arrestanten Petersen er født den 29 Januar 1883 og anset: ved Rettens Dom af 16 Januar 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, ved Rettens Dom af 2 November 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 11 Januar 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestanten Christensen . . .

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Arrestanten Petersen den 26de Februar d. A. fra et uaf-laaset Tørreloft her i Staden har stjaalet 3, Fodermester Christian Andersen tilhørende, til i alt 6 Kr. vurderede Skjorter, der hang til Tørring paa Loftet, og at Arrestanten Christensen, uagtet han var paa det rene med, at Skjorterne vare stjaalne, mod Løfte om at faa den ene af dem forærende, har hjulpet Medarrestanten med at faa Skjorterne rullede for at muliggøre deres senere Pantsætning.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Petersen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. . . .

Nr. 165.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Jensenius Hyldgaard (Def. Jensen),

der tiltales for Brandstiftelse eller Overtrædelse af Straffelovens § 296.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 8 Juni 1901: Arrestanten Jensenius Hyldgaard bør straffes med simpelt Fængsel i en

Maaned samt betale alle af Aktionens lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Møldrup, og Defensor, Prokurator Hasselbalch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Februar 1902: Mod Arrestanten Jensenius Hyldgaard bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær, den første 12 Kr. og den sidste 10 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, i Salær hver 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Salomon og Jensen hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jensenius Hyldgaard, der er født i Aaret 1877, og som ifølge Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 11te Decembris 1896 har været straffet efter Straffelovens § 284 med simpelt Fængsel i 8 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Brandstiftelse eller Overtrædelse af Straffelovens § 296.

Efter Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, opstod der den 8de Maj f. A. Kl. mellem 10 og 11 om Formiddagen Ildløs paa en Sovestue i øverste Etage af den til Arbejdsanstalten ved Aalborg hørende 2-Etages Hovedbygning, men efter at Anstaltens Inspektør, der opholdt sig paa Korridoren i Stueetagen, var bleven opmærksom paa en mistænkelig Røg, der slog ned i Gaarden, og derpaa ved anstillet Undersøgelse i Bygningen havde udfundet, at der paa den nævnte Sovestue var Ild i 3 af de der henstaaende 12 Senge, blev Ilden, om hvis Udbrud der straks gjordes Anmeldelse til Politiet, ved Hjælp af nogle Spande Vand hurtigt slukket, uden at have angrebet enten Bygningen, der var grundmuret, eller andre af de i Stuen værende Genstande — der foruden Sengene alene bestode af nogle smaa Træbænke og et Par Borde — end de 3 Sengesteder, af hvilke de 2 stode med den ene Side op mod et med Rør og Kalkpuds beklædt Bræddeskille- rum, men som i øvrigt ikkun vare i Berøring med murede Vægge, samt 3 i disse Sengesteder anbragte Halmadrasser, 4 Tæpper og 2 Par Lagener, hvorved der bevirkedes en til i alt 30 Kr. ansat Skade,

der er erstattet af Forsikringselskabet »Danmark«, i hvilket de paa-gældende Effekter vare assurerede.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der siden November Maaned 1900 havde været anbragt paa Arbejdsanstaltens Forsørgelsesafdeling, har paasat den ommeldte Ildløs, idet han, hvis Seng stod paa den paagældende Sovestue, og som den nævnte Dag havde angivet at være syg og derfor faaet Tilladelse til at forblive i Sengen om Formiddagen, paa et Tidspunkt, da et andet af Lemmerne paa Anstalten ved Navn Pickardt, der samme Formiddag ligeledes opholdt sig paa Sovestuen, havde forladt denne, stod op og antændte Halmadrasserne i sin egen og i 2 andre Senge ved Hjælp af nogle Tændstikker, som han, der havde set, at Pickardt et Par Dage i Forvejen var kommen i Besiddelse af saadanne, efter sin Forklaring tidligere samme Dag havde set Lejlighed til ubemærket at tage ud af en Lomme i Pickardts Benklæder.

Efter at have set, at det brændte i alle 3 Madrasser, forlod Arrestanten Sovestuen, hvis Dør han lukkede efter sig, medens der efter hans Formening stod nogle Vinduer aabne i Stuen, og gik ned i Gaarden, hvor han, efter at have gjort et forgæves Forsøg paa at aabne Porten, opholdt sig, indtil han, der efter Forløbet af et Kvarterstid kunde skønne, at Ilden maatte være bleven bemærket, kort derefter, som mistænkt for at have paasat denne, blev indsat i en Celle paa Anstalten.

Medens Arrestanten til en straks den ommeldte Dag optagen Politirapport i øvrigt forklarede, at han nogle Dage i Forvejen havde hørt Inspektøren lade falde en Ytring om, at Arrestanten foreløbig skulde blive paa Anstalten et Aar, og derfor, idet dette syntes ham uudholdeligt, havde fattet den Beslutning, enten at stikke Ild paa Anstalten, for mulig paa den Maade at komme derfra, selv om han skulde komme i Forbedringshuset, eller, hvis dette ikke skulde lykkes ham, at tage sig selv af Dage, hvilken Forklaring han samme Dag ratiha-berede i Politiretten, afgav han derimod den 15de Maj, da han atter blev fremstillet i Politiretten til Forhør, en Forklaring, som gik ud paa, at det ikke var hans Mening at brænde Arbejdsanstalten af, og at han heller ikke tænkte sig, at dette vilde ske, idet han, om han end forudsatte Muligheden af, at der kunde gaa Ild i Bygningen, dog gik ud fra, at man vilde faa Ilden slukket.

Denne Forklaring har Arrestanten senere ændret derhen, at han end ikke tænkte sig Muligheden af Ildens Udbredelse til den faste Ejendom, og at han ikke havde i Sinde, at der skulde brænde andet end Sengene, hvorhos han — der har erkendt oftere i Overværelse af andre Lemmer paa Arbejdsanstalten at have talt om, at han var ked af at være der, men derimod har benægtet, at han, som forklaret af ovennævnte Pickardt, der i øvrigt skal være sindssyg, har talt om at ville stikke Ild paa Anstalten — endelig har forklaret, at Grunden til den omhandlede Ildspasættelse var den, at han, som bemærket, var ked af at være paa Arbejdsanstalten og mente, at Politiet, naar han stak Ild, nok vilde, som han har udtrykt sig, hjælpe ham fra Anstalten.

Under Sagen er der imidlertid rejst Spørgsmaal om Arrestantens

Tilregnelighed, i hvilken Henseende Inspektøren paa Arbejdsanstalten har forklaret, at Arrestantens mentale Tilstand vel efter hans Formening er normal, men at han dog har den Særegenhed, at han altid tror sig syg og særlig klager over Træthed og Slaphed i Benene, hvorhos der allerede før Sagens Paadømmelse i 1ste Instans — ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 296, kfr. § 39, med en Straf af simpelt Fængsel i en Maaned — forelaa 3 i Aaret 1900 af forskellige Læger afgivne Erklæringer, der alle gaa ud paa, at Arrestanten lider af Hypokondri, og, efter hvad der er udtalt i den ene af disse Erklæringer, der hidrører fra en Overlæge paa det kongelige Frederiks Hospital, navnlig har en Nervesygdom, der væsentlig viser sig ved liden Modstandskraft og Fordybelse i egne Sygdomsfornemmelser.

Endvidere har Stadslægen i Aalborg, der efter Arrestantens Fængsling under nærværende Sag har tilset ham i Arresten, i en under 13de Maj f. A. afgiven Erklæring bl. a. udtalt, at Arrestanten er et svagt begavet Individ med yderst ringe Modstandskraft i sjælelig Henseende, og at Stadslægen vel for saa vidt anser ham for i det mindste delvis tilregnelig, som han er sig Strafbarheden af sin Handling bevidst, men at Spørgsmaalet om Straffen har for ham været ganske underordnet i Forhold til Ønsket om at faa Forandring paa Opholdssted, og at han viser en uskrømtet Glæde over Opholdet i Arresten, samt at der foreligger en kronisk, sygelig Tilstand, som formentlig ogsaa i Fremtiden under visse Omstændigheder vil give sig Udslag i Forsøg paa Forbrydelser, hvorfor Stadslægen har anbefalet, at Arrestantens hele mentale Tilstand gjordes til Genstand for Undersøgelse af Læger, der vare særlig kyndige i Bedømmelsen af Sindstilstande.

Efter Sagens Indbringelse for Overretten har Arrestanten dernæst fra den 17 September f. A. været indlagt paa Sindssygeanstalten ved Aarhus til Observation, og om Resultatet af denne har Overlægen for Sindssygeanstalten under 29 November næstefter afgivet en Erklæring, der, efter en Skildring af Arrestantens Fortid og af hans Forhold paa Sindssygeanstalten, navnlig gaar ud paa, at Overlægen ingen Tvivl nærer om, at Arrestanten er og i flere Aar har været sindssyg, at hans Sygdom er karakteriseret ved en Svækkelse af Aandsevnerne baade i intellektuel og moralsk Henseende, hvortil kommer en Følelse af Træthed, Mathed og Udygtighed til enhver Anstrengelse, som virkelig gør Arbejdet til en Lidelse for ham, at der i hans begrænsede Forestillingskreds kun er ringe Plads for andet end hans Sygdomsfornemmelser, og hvad der kan bringes i Forhold til dem, at hans sygelige Fornemmelser have en saadan Magt over ham, at Modforestillinger ikke kunne komme til at gøre sig gældende, i alt Fald ikke med tilstrækkelig Kraft, at Overlægen anser Arrestanten for en sindssyg Neurastheniker, der paa Grund af sin Neurastheni ikke kan »taale« noget egentligt Arbejde, og som paa Grund af sin Sindssygdom reagerer paa en abnorm Maade mod det, han ikke kan taale, og at det er højest sandsynligt, at han, hvis han paa ny blev anbragt i en Arbejdsanstalt, vilde anvende det samme Middel som forrige Gang eller et lignende for at slippe derfra, og navnlig ikke er usandsynligt, at han — der en Gang paa Sindssygeanstalten har truet med at aflive sig og gjort forberedende Skridt hertil — i Tilfælde af, at det ikke lykkedes ham

at komme bort, kunde gøre Alvor af sin Trusel om Selvmord, hvorhos Overlægen har tilføjet, at han vilde anse det heldigst, om Arrestanten nogen Tid endnu kunde blive i en Sindssygeanstalt, idet den Mulighed ikke kan anses udelukket, at han med Tiden uden Fare vil kunne anbringes i et privat Hjem, hvor der ikke forlanges Pligtarbejde af ham.

Endelig har denne Overlægens Erklæring tillige med Sagens Akter været forelagt det kongelige Sundhedskollegium, som derpaa i en den 30 December f. A. afgiven Betænkning har udtalt, at Kollegiet kan slutte sig til den i bemeldte Erklæring fremsatte Opfattelse, at Arrestanten er sindssyg, og maa formene, at den Lovovertrædelse, for hvilken han er dømt, er Udtryk for den abnorme Maade, paa hvilken han reagerer overfor det, som han paa Grund af sine hypokondre Ider mener ikke at kunne taale, hvorhos Sundhedskollegiet i Tilslutning til den af Overlægen i saa Henseende gjorte Henstilling har anbefalet, at Arrestanten indtil videre forbliver til Kur og Pleje i Sindssygeanstalten, saaledes at der ved hans eventuelle senere Udskrivning træffes Afgørelse om, hvorvidt det vil være nødvendigt at træffe Sikkerhedsforanstaltninger overfor ham.

Efter det saaledes foreliggende maa det antages, at Arrestanten har været afsindig, da han forøvede den ovenomhandlede Ildspaesætelse, men medens dette hans Forhold, der, idet der mangler tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at Arrestanten skulde have tilstøttet en Afbrænding af nogen af Arbejdsanstaltens Bygninger, efter sin Beskaffenhed maatte henføres under Straffelovens § 282, 1ste Stk., derfor ifølge Straffelovens § 38 ikke vil kunne medføre Strafansvar for ham, findes det derimod i Medfør af samme Paragrafs sidste Stykke at burde bestemmes, at der mod Arrestanten bør af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger.

Nr. 143. Højesteretssagfører Salomon

contra

Hedvig Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Marts 1902: Arrestantinden Hedvig Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Cortsen og Skibsted, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Hedvig Jensen til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Hedvig Jensen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 18 April 1873 og anset ved Rettens Dom af 6te Oktober 1891 efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 46, og efter dens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 8 Maj 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 9de Februar 1897 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., jfr. til Dels § 46, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende:

Fra Midten af Oktober til den 29 November forrige Aar har Arrestantinden forøvet 5 Indbrudstyverier i Lejlighederne: Holmens Kanal Nr. 36, 3dje Sal, Carl Bernhardsvej Nr. 12, Kvisten, og Colbjørnsensgade Nr. 29, 3dje Sal, samt i Kvistværelser Østerbrogade Nr. 55 og Grenaaagade Nr. 1, idet hun i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til Gerningsstederne ved Hjælp af falsk Nøgle og paa Gerningsstederne stjal Sølvtoj, Linned m. m. af samlet Værdi 49 Kr. og ca. 42 Kr. i rede Penge.

Endvidere har Arrestantinden i Tiden fra Begyndelsen af September til Begyndelsen af December Maaned f. A. i 3 forskellige Køkkener, i 2 forskellige Lejligheder og i et Pigeværelse, til hvilke Steder hun fandt Adgangen uhindret, frastjaalet Etatsraadinde Frederikke Christensen, Tjenestepige Karen Sørensen, Tjenestepige Nielsine Christoffersen, Frederikke Henriette Bernhard, Musiker Schlantz Hustru, Frøknerne Ellen og Anna Esbensen og Tjenestepige Emma Thorsen Sølvtoj, et Par Støvler, et Ur m. m. af samlet Værdi 76 Kr. samt ca. 23 Kr. i rede Penge, og frastjaalet Christian Frederik Emil Holstein Rathlou et Etui med Ur og Kæde af samlet Værdi 100 Kr., der beroede lige inden for et aabentstaaende Kældervindue, gennem hvilket Arrestantinden, der befandt sig i Gaarden, til hvilken Vinduet vendte, satte sig i Besiddelse af Kosterne.

Den 9 December forrige Aar indfandt Arrestantinden sig i Ejendommen Randersgade Nr. 3 i den Hensigt at se Lejlighed til der at begaa Tyveri. Arrestantinden har imidlertid benægtet at have udøvet Tyveri i den nævnte Ejendom, idet hun vil være bleven forstyrret af Folk, der kom til, og vil have forladt Ejendommen med uforrettet Sag.

Uagtet der nu er en Del Oplysninger i Sagen, der tyde hen paa, at Arrestantinden ved den ommeldte Lejlighed har frastjaalet en af Ejendommens Beboere, Smedemester Bertel Petersen, et kontant Beløb af 3 Kroner, findes dette dog ikke mod Arrestantindens Benægtelse tilstrækkeligt godtgjort, hvorfor Arrestantindens Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for dette Forholds Vedkommende.

Den 10 Oktober 1898 erholdt Arrestantinden ved sin Løsladelse fra Straffeanstalten til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel Tilhold bl. a. om inden 24 Timer til Protokollen at anmelde enhver Forandring af Bopæl og om hver Tirsdag — hvilket Paabud senere forandredes til den første Tirsdag i hver Maaned — at melde sig til Protokollen for at give Oplysning om sit Erhverv.

Dette Tilhold har Arrestantinden overtraadt bl. a. ved i Tiden fra Marts forrige Aar, indtil hun den 9de December anholdtes her under Sagen, gentagne Gange at skifte Bopæl, uden derom at afgive Melding, og ved saavel i November som December Maaned f. A. at unklade enhver Melding til Protokollen.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. til Dels § 46, for fjerde Gang begaaet og forsøgt simpelt og for fjerde Gang begaaet groft Tyveri og efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Fredagen den 30 Maj.

Nr. 164.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Theodor Halvorsen (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri og Løsgænger.

Bølling-Nørre Herreders Politirets Dom af 11te Marts 1902: Arrestanten Peter Theodor Halvorsen bør straffes med Tvangsarbejde i 120 Dage samt udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 April 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 180 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Heise, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Theodor Halvorsen til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Juni 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 12.

Fredagen den 30 Maj.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peter Theodor Halvorsen for Læsgænger og Betleri.

Foruden at Arrestanten, der maa antages at være født i Aaret 1851, ifølge Sagens Oplysninger tidligere er straffet gentagende for Tyveri og Bedrageri samt een Gang for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, har han mange Gange været straffet for Læsgænger og Betleri, bl. a. ifølge Højesterets Domme af 1ste September 1892 og 12te Februar 1894 for begge disse Forseelser, hver Gang med Tvangsarbejde i 180 Dage, og senest ifølge Baag Herreds Politirets Dom af 12te November forrige Aar for Betleri med Tvangsarbejde i 90 Dage.

I Henseende til det Arrestanten nu paasigtede Forhold maa det ved hans egen med det i øvrigt foreliggende stemmende Tilstaaelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han i de sidste 14 Dage før den 3dje Marts d. A., da han under Foregivende af at være undvegen fra Sindsygeanstalten ved Middelfart meldte sig hos Sognefogden i Lønborg og derpaa blev anholdt af denne, har vandret arbejdsløs omkring, navnlig i det sydvestlige Jylland, uden at søge Erhverv, og at han, der ved sin Anholdelse ikke var i Besiddelse af flere Penge end 3 Øre, i den Tid udelukkende har ernæret sig ved Betleri.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten ved Politiretsdommen er anset efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5; men Straffen, der er bestemt til Tvangsarbejde i 120 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 180 Dage, og med den heraf flydende Forandring af Straffetiden vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 155.

Advokat Halkier

contra

Carl August Braunschger (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27de Marts 1902: Arrestanten Carl August Braunschier bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl August Braunschier til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Carl August Braunschier, hvis opgivne Alder af 66 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som senest er anset ved nærværende Rets Dom af 17de December forrige Aar efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 20de ds. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 139.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Godthjelp Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 5 August 1901: Tiltalte Hans Godthjelp Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Marts 1902: Tiltalte Hans Godthjelp Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Steinthal, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Godthjelp Pedersen til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Godthjelp Pedersen aktioneret for Bedrageri og Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Efter Begæring af Værtshusholder Hans Jørgen Madsen Top, der i Henhold til en ham af Tiltalte den 29 December 1898 for 3500 Kr. udstedt Obligation med Pant i Løsøre havde erhvervet Dom over denne til Betaling af et Restbeløb af 2750 Kr. med Renter og Omkostninger, blev der den 6 Maj f. A. af Fogden i Københavns Amts nordre Birk paa Tiltaltes Bolig i Hellerup afholdt en Eksekutionsforretning til Fyldestgørelse af det omtalte Krav, der under Forretningen opgjordes til i alt 3176 Kr. 56 Øre.

Under Forretningen opgav Tiltalte, at han ejede en — ved den omtalte Obligation pantsat — Hestestald, beliggende ved Tømmergraven paa Vesterbro, hvori der kunde gøres Udlæg, og hvoraf han havde Leje til Gode hos Madsen Top. Under Forehold af Konkurslovens § 167 blev der derpaa af Fogden afæsket Tiltalte Forklaring angaaende de andre ved Obligationen pantsatte Genstande, og han opgav da, at han dels havde solgt disse Genstande, dels at de paa anden Maade vare frakomne ham, alene med Undtagelse af 4 paa Boligen tilstedeværende Ting, der vurderedes til i alt 7 Kr. 50 Øre, hvorhos Tiltalte endelig forklarede, at han udenfor de i Obligationen nævnte Genstande intet ejede til Fyldestgørelse af Fordringen. Der blev derefter gjort Udlæg i de omtalte 4 Ting, hvorefter Forretningen udsattes.

Under den derefter paa Foranledning af Madsen Top imod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse er det nu paa den ovenangivne Maade godtgjort, at Tiltalte i Virkeligheden, da Fogedforretningen afholdtes, var i Besiddelse af en stor Del af de ved Obligationen pantsatte Genstande, og at disse Genstande, der ere vurderede til 211 Kr., for Størstedelen henstod i et paa den af Tiltalte beboede Ejendom i Hellerup værende, af Tiltalte ikke lejet Lokale, og Tiltalte har tilstaaet, at han forsætlig undlod for Fogden at oplyse, at han ejede disse Genstande for at unddrage dem fra at gøres til Genstand for Udlægget og selv at beholde dem.

Han har til sin Undskyldning anført, at han var fortrydelig paa Madsen Top, fordi denne ved urigtige Benægtelser under den civile Domssag havde forhindret, at Værdien af den omtalte Stald, som Madsen Top havde disponeret over — hvilken Værdi Tiltalte havde ansat til 1000 Kr. — var kommet til Afdrag paa hans Skyld efter Panteobligationen.

Vel er det under Sagen oplyst, at Madsen Top under den nævnte Domssag havde fremsat urigtige Benægtelser med Hensyn til den omtalte Stald, og at han under Sagens Drift havde afhændet Stalden, saa at hans Krav paa Tiltalte efter hans egen Erkendelse var blevet formindsket med 500 Kr., men dette findes dog ikke at kunne diskulpere Tiltalte, der for sit nævnte Forhold vil være at anse i Medfør af Konkurslovens § 168 efter Straffelovens § 260.

Den imod Tiltalte fremsatte Sigtelse for Bedrageri angaar følgende Forhold.

— — — — —
 . . . Herefter vil Tiltalte være at frifinde, for saa vidt angaar Sigtelsen for Bedrageri.

Den Straf, som Tiltalte, der er født den 22de November 1854 og ikke funden forhen straffet, efter det oven anførte har forskyldt efter Straffelovens § 260, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte i Medfør af Konkurslovens § 168 efter Straffelovens § 260 samt efter sidstnævnte Lovs § 253 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, for saa vidt være at forandre.

=====
 Mandagen den 2 Juni.

Nr. 44. Teglværksejer **E. Dittmer** (Ingen)

contra

Firmaet **Evers & Co.** ved dets eneste ansvarlige Indhavere S. Evers og J. Mathisen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Teglværksejer E. Dittmer, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

=====
 =====

Onsdagen den 4 Juni.

Nr. 17. Husejer **C. R. Greve** (Asmussen)

contra

forhenværende Høker **Svend Larsen** (Jensen),

betr. et Vekselmellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Maj 1900: Hovedcitanten, forhenværende Høker Svend Larsen, bør for Tiltale af Kontracitanten, Husejer C. R. Greve, i denne Sag fri at være. Kontracitanten bør til Hovedcitanten betale de hoved- og kontinuationspaastævnte 10800 Kr. med Renter, 5 pCt. aarlig af 2300 Kr. fra 1ste December 1896 og af 8500 Kr. fra 12te April 1898, alt til Betaling sker. Omkostningerne i samtlige Søgemaal ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det den 26 Juni 1899 fremlagte, af Hovedcitanten den 24 Januar 1885 udstedte Kontrakautionsdokument ikke er forsynet med behørigt Stempel.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Husejer C. R. Greve, til Indstævnte, forhenværende Høker Svend Larsen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Hovedcitanten, forhenværende Høker Svend Larsen, paastaar under nærværende ved Hoved- og Kontinuationsstævning anlagte Sag Kontracitanten, Husejer C. R. Greve, tilpligtet at betale:

1) ifølge en af Hovedcitanten den 13de Juni 1889 til Kontracitantens Ordre udstedt, af Hovedcitanten indfriet 3 Maaneders Veksel, stor 2300 Kr., som det paalaa Kontracitanten at indfri, 2300 Kr., med Renter 6 pCt. p. a. fra Vekslens Forfaldsdag indtil Trearsdagen derefter, 4

pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag til Hovedforligsklagens Datum den 1ste December 1896, og derefter 5 pCt. p. a., 2) ifølge 3, henholdsvis den 14de Marts 1888 for 4300 Kr., den 19 Maj 1889 for 3200 Kr. og den 15 Juni 1889 for 1000 Kr. af Kontracitanten til Hovedcitanten udstedte 3 Maaneders Veksler, 8500 Kr., med Renter af Vekslernes Beløb, 6 pCt. p. a. fra Udstedelsesdagen til de respektive Treaarsdage derefter, 4 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dage til Kontinuationsforligsklagens Datum den 12 April 1898, og derefter 5 pCt. p. a.

Kontracitanten erkender at skyldte Beløbet af disse Veksler, undtagen de 4300 Kr. efter Vekslen af 14 Marts 1888, for hvilke Hovedcitanten skal være bleven fyldestgjort, hvorfor han under Hoved- og Kontinuationssagen principalt paastaar sig frifunden mod Betaling af 6500 Kr., og kontrasøger Hovedcitanten i Henhold til Veksellovens § 93 til mod Likvidation i fornævnte 6500 Kr. at betale 4073 Kr. 23 Øre ifølge to af denne til ham, henholdsvis den 5 Januar 1886 for 1873 Kr. 23 Øre og den 16 November 1888 for 2200 Kr. udstedte 3 Maaneders Veksler, hvis Valuta skal være kommet Hovedcitanten til Gode, tillige med Renter af det kontrapaaståvnte Beløb, 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato den 6te Oktober 1898. I Kontrasagen paastaar Hovedcitanten sig frifunden.

Imod Hovedcitantens Benægtelse har Kontracitanten ikke godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om at have fyldestgjort Hovedcitanten for de 4300 Kr., særlig ikke, som af ham gjort gældende, ved Udstedelse af en Obligation fra Kontracitanten til Hovedcitanten af 18de September 1888, stor 5500 Kr., eller tilvejebragt nogen til Paalæggelse af Parts Ed i saa Henseende, hvorom Kontracitanten har nedlagt subsidær Paastand, fornøden Formodning. Da Kontracitanten, hvem Bevisbyrden i saa Henseende efter alt det foreliggende maa paahvile, heller ikke imod Hovedcitantens Benægtelse har godtgjort, at der, for saa vidt angaar det kontrapaaståvnte Beløb, tilkommer ham noget Krav, som han kunde gøre gældende efter Veksellovens § 93, vil Hovedcitanten være at frifinde for Kontracitantens Tiltale, medens den sidstnævnte i Hovedsøgsmaalet vil være at dømme efter hans Paastand, dog at der maa gives Kontracitanten Medhold i, at der ikke er paavist nogen Hjemmel til at paalægge ham at svare videre Rente af de skyldige Beløb end 5 pCt. aarlig fra henholdsvis Hoved- og Kontinuationsforligsklagens Dato, i hvilken Henseende bemærkes, at Kontracitanten ikke var vekselforpligtet overfor Hovedcitanten ifølge den hovedpaastaåvnte Veksel paa 2300 Kr., og at Hovedcitanten end ikke har assereret, at de 3 kontinuationspaastaåvnte Veksler i sin Tid ere foreviste Kontracitanten til Betaling.

Omkostningerne i samtlige Søgmaal, som hver af Parterne have paastaat sig tilkendte, blive efter Omstændighederne at hæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at det den 26 Juni 1899 fremlagte, af Hovedcitanten den 24de Januar 1885 udstedte Kontra-Kautionsdokument ikke er forsynet med behørigt Stempel.

I øvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Mandagen den 9 Juni.

Nr. 14. Skipper og Fisker **Lars Andersen**
(Overretssagfører Møldrup)

contra

Aktieselskabet »**Frederikshavns Jernstøberi og Maskinfabrik**« (Brødrene Houmøller) og Købmand **P. Schou**, samt **Skifteforvalteren i Horns Herred** paa Appellantens Konkursbos Vegne (Oct. Hansen),

betr. Spørgsmaalet om et Konkursdekrets Lovmedholdelighed.

Horns Herreds Skifterets Kendelse af 3 September 1900: Under Forudsætning af, at Rekvirenten, Sagfører Petersen, inden 8 Dage stiller Skifteretten en Sikkerhed af 1000 Kr., erklæres Fisker af Bangsbostrand, Flade Sogn, Lars Andersen fallit, og hans Bo vil som konkurs være at tage under Skifterettens Behandling.

Samme Herreds Skifterets Kendelse af 10 September 1900, hvorved — efter at den i nysnævnte Kendelse omhandlede Sikkerhed var stillet — er eragtet: Lars Andersens Bo vil saaledes være at tage under Konkursbehandling.

Højesterets Dom.

Appellanten har for Højesteret nedlagt Paastand paa, at de indankede Kendelser af 3dje September 1900 og af 10de samme Maaned ophæves, og at de indstævnte 2 Kreditorer, Aktieselskabet »Frederikshavns Jernstøberi og Maskinfabrik« (Brødrene Houmøller) og Købmand P. Schou, tilpligtes at udrede Erstatning, og har til Støtte for denne Paastand anført dels, at de nævnte Kreditorer, da de den 7de August 1900 forlangte Appellantens Bo taget under Konkursbehandling, ikke have godtgjort, at han var insolvent, dels, at de samme Kreditorer maatte være udelukkede fra at forlange Konkursbehandling, fordi de ved Udlæg havde tilstrækkelig Sikkerhed for Fyldestgørelsen af de 2 Fordringer, i Anledning af hvilke Konkursen begæredes.

Selv om det maatte kunne antages, at der ikke ved Konkursdekretets Afsigelse den 3dje September 1900 forelaa fuldt Bevis for Appellantens Insolvens den 7de August samme Aar, er det dog under Boets Behandling til fulde oplyst, at saadan Insolvens var til Stede til det nævnte Tidspunkt, og da dernæst de indstævnte Kreditorer med Føje have gjort gældende, at det af dem erhvervede Udlæg ikke gav tilstrækkelig Sikkerhed for, at deres Fordringer derigennem vilde kunne fyldestgøres, vil Appellantens Paastand ikke kunne tages til Følge. De indankede Kendelser ville herefter ifølge de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

De indankede Kendelser bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Skipper og Fisker Lars Andersen, 10 Kroner.

Den forstanførte Kendelses Præmisser ere saalydende: Rekvirenten støtter sin Begæring paa, at det ved to for hans Mandanter samtidigt afholdte Udlægsforretninger, hvoraf Beskrivelse er fremlagt, er godtgjort, at der ikke ved disse Forretninger udkommer tilstrækkeligt til Dækning af deres Fordringer, og at Lars Andersens Bo ikke er tilstrækkeligt til Betaling af hans Gæld. Han opgør til den Ende Rekviriti Bo saaledes:

Fast Ejendom, ved Udlægsforretninger ansat til . . .	Kr. 2000 00
Indestaaende i Frederikshavns Bank	— 1000 00
Overskud af Forsikringssummen for et Rekviritus til- hørende Skib, der er forlist	— 400 00
Andre Effekter	— 375 50

Kr. 3775 50

Ved Udlægsforretningerne er foruden de øvrige fornævnte Værdier registreret Assurancesummen for Skibet, ansat til 3000 Kr., men af denne er kun tilbage fornævnte 1000 Kr., der indestaa i Frederikshavns Bank.

De fornævnte 400 Kr. er et Beløb, som Skibsforsikringsforeningen først afregner ved Regnskabsaarets Slutning.

Som Passiver anfører Rekvirenten:

Pantegæld, efter at to Panthavere have nedsat deres Fordring efter et tinglyst Skadesløsbrev for 1000 Kr. til 400 Kr.,	Kr. 1850 00
Udlægsforretningernes Beløb	— 1371 42
Gæld til Bager Dybdahl	— 587 25
— Elius Andersen	— 85 00
— P. Lotz	— 30 00
— H. V. Buhl	— 174 00
— Smed Jensen	— 50 00
— Sejlmager Jørgensen	— 15 00
— Frederikshavns Jernstøberi	— 289 78

Kr. 4452 45

saaledes at der bliver et Underskud af 676 Kr. 95 Øre, hvortil endvidere maa lægges 60 Kr., som Rekviritus efter Konkurslovens § 160 har Ret til at udtage Effekter for.

Med Hensyn til Rekvirentens Mandanters Ret til at forlange Boet taget under Konkursbehandling oplyser han, at det ved Udlægsforretningerne fremkomne samlede Tilgodehavende med Omkostninger er Kr. 1371 42

Ved Forretningerne er der fundet Dækning for Kr. 5775 50

heri maa afgaa Pantegæld . Kr. 1850 00

Af den registrerede Assurancesum for Skibet, 3000 Kr., er kun i Behold 1000 Kr., hvoraf der er tiltransporteret Bager Dybdahl 587 Kr. 25 Øre, saaledes at der af de 3000 Kr. kun er tilbage 412 Kr. 75 Øre,

Resten maa afgaa med Kr. 2587 25

Kr. 4437 25

saa at der kun bliver Dækning for Kr. 1338 25, og Rekvirentens Mandanter altsaa ikke have Sikkerhed for deres Fordringer, hvortil desuden kommer, at Størrelsen af det registrerede Overskud, 400 Kr., af Forsikringssummen er uvis og afhængig af, hvilket Tab Forsikringsforeningen endnu maatte lide i Forsikringsaaet. Desuden opgiver Rekvirenten, at Frederikshavns Jernstøberi yderligere har til Gode hos Rekviritus et Beløb af 210 Kr., som af Rekviritus er opført med 263 Kr. 01 Øre, som er forfaldent, men ikke fyldstgjort.

Rekviritus har under Forretningerne erkendt, at han ikke ejer andet eller mere end registreret til Dækning af Fordringerne.

Efter en tidligere Begæring fra Rekvirenten har Skifteretten den 25de f. M. eragtet, at Rekviriti Bo vilde være at tage under Konkursbehandling imod, at Rekvirenten inden 8 Dage stillede en Sikkerhed af 1000 Kr., men Rekvirenten afgav den 31te s. M. den Erklæring, at han ikke vilde stille denne Sikkerhed.

En Sagfører, der har givet Møde saavel for Rekviritus som for to af dennes Pantekreditorer, protesterer imod, at Boet tages under Konkursbehandling, idet han gør gældende, at Rekvirenten, ved at nægte at stille Sikkerheden, har frafaldet ethvert Krav paa at faa Boet taget under Behandling, samt at den afsagte Kendelse maa være res judicata og kun kan omstødes ved Appel, idet Rekviriti Formueforhold vare fuldt ud belyste ved den forudgaaende Procedure, og Rekvirenten skulde derefter være afskaaren fra at fremkomme med ny Konkursbegæring for de samme Parter, og det saa meget mindre, som der ikke er og ikke kan paavises at være foregaaet nogen Forandring i Rekviriti Formueforhold efter Kendelsen.

Heri kan der dog ikke gives Medhold, idet Rekvirenten maatte have Adgang til, naar han kunde paavise yderligere Beviser for, at Rekviritus var insolvent, hvilket han har søgt godtgjort ved senere foretagne Continuationer af Udlægsforretningerne, da paa ny at begære Konkurs.

Endvidere har Rekviriti Sagfører gjort gældende, at der foreligger en ulovlig Kumulation, naar Rekvirenten har fremsat Konkursbegæringen

paa to forskellige Kreditorers Vegne, idet han navnlig ogsaa paaviser, at der ved de to, samtidigt foretagne Udlægsforretninger er tilvejebragt Sikkerhed for en af Fordringerne, uden at det er oplyst, hvilken af disse der skulde have Fortrinsret, og da altsaa en af dem har Sikkerhed, maatte denne være udelukket fra at begære Konkursen, men da det er uafgjort, hvem af dem der er sikret, maatte de begge være udelukkede; den ene af de paagældende Kreditorer har vel yderligere til Gode 263 Kr. 01 Øre, men dette Beløb er ikke forfaldent og kan altsaa ikke benyttes som Grundlag for en Konkursbegæring, og han paastaar derfor Begæringen afvist paa Grund af ulovlig Kumulation.

Da imidlertid Rekvirenten har opgivet, at de to paagældende Kreditorer skulde dele den opnaaede Sikkerhed i Forhold til deres Tilgodehavende, og de altsaa begge beholde en udækket Rest til Gode, kan der ikke tillægges sidstanførte Indsigelse den paastaede Betydning.

Dernæst benægter Rekvisiti Sagfører, at Rekviritus er insolvent, idet han anfører, at der for to Fordringer paa henholdsvis 999 Kr. 33 Øre og 355 Kr. 63 Øre er foretaget Udlæg i Ting, der ere registrerede for 5400 Kr., og endvidere ved Kontinuationsforretningerne i Ting af Værdi 375 Kr. 50 Øre, og Rekviritus har ej heller under Udlægsforretningerne erkendt, at han var insolvent; ved den ommeldte tidligere Skifteretskendelse var Værdien af det, hvori der da havdes Udlæg, ansat til 963 Kr. og ved Kontinuationsforretningerne blev der registreret Værdier for 375 Kr. 50 Øre, i alt 1338 Kr. 50 Øre, saa at der er Dækning til hver enkelt af Kreditorerne, men desuden er der for de to Fordringer gjort Udlæg i Værdier paa i alt 5400 Kr., men i øvrigt ere mindst 660 Kr. for lavt ansatte, saa at det maatte være tilstrækkeligt, og Fordringerne altsaa være sikrede ved Retspant, og selv om man lægger de urigtige Beregninger i den tidligere Kendelse til Grund, er der udlagt Værdier paa 1338 Kr. 50 Øre, medens Fordringerne udgør højst 1372 Kr., saa at der kun mangler Dækning for 33 Kr. 50 Øre, men foruden det registrerede ejer Rekviritus en Fordring paa Skibsforsikringsforeningen for Overskud i bjerget Inventar 117 Kr. 82 Øre, og for Fiskeriredskaber 40 Kr., hvilket maatte være Rekvirenten bekendt fra den tidligere Disput, og naar der ikke er foretaget Udlæg i disse Ting, kan dette kun betragtes som en Renonciation og Erkendelse af at have Dækning; de ved Kontinuationsforretningerne registrerede Fiskeriredskaber har Rekvirenten under den forrige Procedure selv ansat til 400 Kr., og dette maa være bindende for ham, saa at der til Restpantets Værdi maa lægges 309 Kr., der udgør Forskellen imellem nævnte 400 Kr. og Registreringsværdien 91 Kr., Sikkerheden kommer da til at overstige Fordringerne med mindst 250 Kr.

Videre bemærker Sagføreren, at saavel Rekvirenten som Rekviritus maatte være vidende om, at sidstnævntes Erklæring ved Udlægsforretningerne om ikke at eje mere var urigtig, og efter Forholdenes Natur kan være afgivet af Mangel paa Forstaaelse af, hvad han skulde erklære sig over, desuden formener han, at de afholdte Kontinuationsforretninger, under hvilke Rekvisiti Erklæringer ere afgivne, have været ulovlige, idet de første Forretninger, som ifølge Skifterettens Udtalelser i Præmisserne til den tidligere afsagte Kendelse ikke vare tilstrækkelige til at godtgøre Rekvisiti Insolvens, maatte anses for sluttede, og Re-

kvisitus maatte saa være fritaget for yderligere Udlæg, indtil det ved Realisation af de udlagte Ejendele var konstateret, at der ikke var Dækning for Fordringerne, og det saa meget mere, som Rekvirenten ved at undlade at forlange Udlæg foretaget i flere Ejendele, hvoraf der var tilstrækkeligt, maatte paa bindende Maade have erkendt, at der var Dækning nok, hvorved det tilføjes, at Rekvirenten selv har udtalt, at han ansaa Rekvisiti faste Ejendom, der ved Udlægsforretningerne er ansat til 2000 Kr., for at have en Værdi af 2500 Kr. Udover det registrerede opgives Rekvisitus at eje 117 Kr. 82 Øre som Andel i det bjergede Inventar for hans forliste Fiskerkutter, og 40 Kr., som han har til Gode hos Forsikringsforeningen for Fiskeriredskaber, og endelig skal han eje en Kikkert af Værdi 10 Kr.

Ved Kontinuationsforretningerne skal Rekvirenten have set, at der ved Ejendommen fandtes en Del Fjerkræ af Værdi 12 à 15 Kr., at være en Del Afgrøde af Værdi 40 à 50 Kr., Gødning af Værdi 10 Kr. og et Plankeværk af Værdi 100 Kr., hvilke Ting ikke skulde høre til Ejendommen, som den er registreret med mur- og nagelfast Tilbehør.

Videre bemærker Sagføreren, at Rekvirenten under den tidligere Procedure for Skifteretten har ansat Rekvisiti Fiskeriredskaber til 400 Kr., medens disse nu af aldeles ukyndige Folk, der ikke indfandt sig paa det Sted, hvor de henlaa, ere ansatte til 91 Kr., og det uagtet de have kostet 232 Kr.

Vidnerne have under Forretningerne ubeset ansat en Avl af Kartofler til 12 Tdr. à 3 Kr., uagtet Rekvisitus under den tidligere Procedure havde opgivet, at der var 20 Tdr. à 4 Kr. Rekvirenten maatte ogsaa i dette Tilfælde vide, at der var Kartofler i Rekvisiti Have, som ikke tidligere vare registrerede, en Mahogni Kommode af Værdi 50 Kr. er ikke medtaget under Registreringen, hvor kun findes anført en Kommode af Værdi 15 Kr.; det skal herefter være klart, at de til 375 Kr. 50 Øre registrerede Ting have mindst 200 Kr. større Værdi, og selv om Rekvisitus maatte være bunden ved sin Erklæring om, at han var tilfreds med de ansatte Værdier, gælder dette dog ikke for de to Kreditorer, for hvem Sagføreren møder, og som have en retlig Interesse i, at Konkurs ikke unødigt fremkaldes. Erklæringen, der er afgivet under Kontinuationsforretningerne, angaar i hvert Fald ikke de Vurderinger, der ere skete under de første Forretninger, hverken med Hensyn til de faste Ejendomme eller de øvrige Værdier. Endelig fremhæver Sagføreren, at den faste Ejendom, der har en Værdi af mindst 2600 Kr., er uden nærmere Undersøgelse vurderet af ukyndige Fogedvidner, og at Værdien af Overskudet i Forsikringsforeningen er 460 Kr.; senere opgiver han det til 504 Kr. og ikke 400 Kr.

I Henhold hertil nedlægger Sagføreren Paastand om, at der intet Hensyn tages til Konkursbegæringen, og forbeholder Rekvisiti Ret til at indtale en klækkelig Erstatning hos Rekvirenten, subsidiært paastaar han, at Kendelsen faar samme Indhold som den tidligere Kendelse.

Under den senere Procedure har Rekvisiti Sagfører fremlagt dels en af 2 Mænd efter hans Anmodning affattet Vurdering over den faste Ejendom, der herved ansættes til 2500 Kr., herunder indbefattet Avl, Afgrøde, Gødning og et Plankeværk, dels en Erklæring fra Formanden for Skibsforsikringsforeningen, heri udtales, at Rekvisitus endnu har

til Gode foruden Reservefondsandel, nominelt 15 pCt., endvidere 117 Kr. 82 Øre, Overskud af bjerget Inventar, samt at der af Redskabsforsikringen er bevilget ham en Erstatning af 80 Kr., hvoraf Halvdelen, 40 Kr., endnu staar til Rest. I de 117 Kr. 82 Øre er der imidlertid gjort Arrest.

Sagføreren gør herefter gældende, at Rigtigheden af den under Udlægsforretningerne ansatte Værdi paa den faste Ejendom, hvilken Vurdering derhos burde have været afhjemlet, er afbevist, desuden bemærker han, at det i Frederikshavns Bank indestaaende Beløb, 1000 Kr., blev indsat der, fordi Rekvirenten gjorde gældende, at hans Mandanter havde ældre Krav derpaa end Dybdahl, og han formener nu, at naar dette fastholdes, have Udlægshaverne herved erholdt fuld Dækning; Reservefondsandelen, 15 pCt., bliver efter Skibets Forsikringssum, 3360 Kr., et Beløb af 504 Kr. og ikke som af Rekvirenten ansat 400 Kr.; til Dækning af Udlægene skulde herefter udkomme:

Overskud af den faste Ejendom udover Pantegælden	
1850 Kr.	Kr. 650 00
Det i Frederikshavns Bank indestaaende Beløb	— 1000 00
Reservefondsandelen	— 504 00
Det registrerede Løsøre	— 375 50
	<hr/>
eller i alt	Kr. 2529 50

der omtrent er dobbelt saa meget som Udlægenes Paalydende.

Medens Sagføreren under den forud for den tidligere Kendelse gaaende Procedure havde opgjort Rekviriti Overskud til 642 Kr. 61 Øre, hvilken Opgørelse han fastholder, opgør han nu sin Mandants Status saaledes:

Den faste Ejendom med Tilbehør	Kr. 2500 00
Indestaaende i Frederikshavns Bank	— 1000 00
Med paaløbende Renter omtrent	— 8 00
Overskud i Forsikringsforeningen	— 504 00
Andel i Overskudet af det bjergede Inventar	— 117 82
Rest paa Forsikringssummerne af Fiskeriredskaber	— 40 00
Fiskeriredskaber	— 400 00
De under Kontinuationsforretningerne registrerede Ting	
efter Fradrag af Fiskeriredskaberne	— 284 50
Fjerkræ	— 15 00
En Mahognitræs Kommode	— 50 00
En Kikkert	— 10 00
	<hr/>

Kr. 4929 32

Passiverne opgives saaledes:

Pantegæld	Kr. 1850 00
Udlægsforretningerne, allerhøjst	— 1371 42
Bager Dybdahl	— 587 12
Elius Andersen	— 85 00
P. Lotz	— 30 00

H. V. Buhl	—	174 00
Smed Jensen	—	50 00
Sejlmager Jørgensen	—	15 00
Jernstøberiet	—	263 01

 Kr. 4425 55

der altsaa udviser et betydeligt Overskud, selv om man kun vilde regne Fiskeriredskabernes Værdi til 91 Kr.; Fjerkræet maa efter Sagførerens Paastand regnes med, navnlig da Rekvirenten heller ikke har benægtet, at Rekviritus ejer denne Værdi, og endelig maa den Mahogni Kommode til 50 Kr. medtages, idet der kun er registreret een Kommode ansat til 10 Kr., medens der under den tidligere Procedure er opgivet at være to Kommoder.

Det er nu rigtigt, at Rekviritus ikke under Udlægsforretningerne har erkendt, at han var insolvent, idet hans Erklæring kun gaar ud paa, at han var tilfreds med de paa det registrerede Løsøre satte Værdier, hvorved han navnlig ogsaa maa have erkendt Rigtigheden af, at de paa Havnepladsen beroende Fiskeredskeer vare ansatte til 91 Kr.

Det maa dog tillige, trods Rekvirentens Bemærkning om, at han intet kender dertil, antages, at Rekviritus har 40 Kr. til Gode af Forsikringssummen for Fiskeriredskaber og 117 Kr. 82 Øre som Overskud af bjerget Inventar, for hvilke Fordringer der foreligger Erkendelse fra Forsikringsforeningen.

Om Udlægsforretningerne have været lovlige i den af Rekviritus paapegede Retning, er Skifteretten ikke kompetent til at bedømme, og dette Spørgsmaal vil ej heller kunne tages i Betragtning ved Afgørelse af de her foreliggende Forhold, idet de under Forretningerne fremkomne Oplysninger desuagtet maa tillægges Betygning, og de ansatte Værdier afgive Materiale til Bedømmelsen af Rekviriti Solvens.

Under Forretningerne har Rekviritus ikke paavist den af ham omtalte Kommode af Værdi 50 Kr., Kikkerten eller Fjerkræet, og disse Ting maa derfor antages ikke at have været til Stede; for saa vidt han derhos har villet have Afgrøde, Gødning og et Plankeværk ved den registrerede Ejendom ansat til særskilt Værdi, kan der ikke heri gives ham Medhold, da de maa betragtes som Dele af Ejendommen; han har endvidere heller ikke godtgjort, at Skibets Forsikringssum var 3360 Kr., og det er heller ikke sikkert, at Reservefondsandelen vil blive 15 pCt. deraf. Den af Rekviritus tilvejebragte private Vurdering af Boets faste Ejendom er foretaget, uden at Rekvirenten har været tilkaldt, af Mænd, paa hvis Valg denne ej heller har haft nogen Indflydelse, den opgiver Værdien i Handel og Vandel, men ikke hvad den vilde kunne udbringes til ved en Tvangsauktion; der kan af disse Grunde ikke tillægges den nogen afgørende Betydning.

Medens det stiller sig noget tvivlsomt, om Rekvirenten ikke har tilstrækkelig Sikkerhed for de af ham ved Udlægsforretningerne repræsenterede Fordringer, der i hvert Fald kun med et lille Beløb overstiger de ved Registreringen udfundne Værdier, saa lader det sig ikke betvivle, at en af de paagældende Kreditorer, Frederikshavns Jernstøberi, yderligere har en af Rekviritus godkendt, men usikret Fordring paa 263 Kr. 01 Øre, som efter Rekvirentens uimodsagte Opgivende

bestaar af forskellige Regningskrav og derfor maa antages forfalden, og paa Grundlag af denne Fordring maa Konkursbegæringen i hvert Fald kunne fremsættes.

Med Hensyn til Rekvisiti økonomiske Stilling bliver Forholdet efter det anførte saaledes:

De af Rekvisitus opgivne Passiver udgør Kr. 4425 55

Hans Aktiver:

Den faste Ejendom, ved Udlægsforretningen ansat til	Kr. 2000 00
Indestaaende i Frederikshavns Bank	— 1000 00
Med paaløbende Renter omtrent	— 8 00
Overskud i Forsikringsforeningen, af Re- kvirenten anerkendt for	— 400 00
Andel i Overskud af bjerget Inventar	— 117 82
Rest af Forsikring for Inventar	— 40 00
Det ved Kontinuationsudlægene registrerede Løsøre, derunder Fiskeriredskaber	— 375 50
	<u>Kr. 3941 32</u>

Der fremkommer altsaa et Underskud af Kr. 484 23 der ikke vilde dækkes, selv om Overskudet i Forsikringsforeningen regnes til 504 Kr. og de opgivne Værdier af Fjerkræ, Kommode og Kikkert medtages under Aktiverne. Derhos er der ved Opgørelsen ikke taget Hensyn til Renten af de Beløb, for hvilke Udlæg er foretaget, ligesom heller ikke til den Værdi, som Rekvisitus efter Konkurslovens § 160 er berettiget til at undtage, ligesom endelig heller ikke til, at der mulig haves Søpanteret i Fordringen paa 117 Kr. 82 Øre.

For saa vidt Rekvisiti Sagfører har villet støtte sin Protest paa Hensynet til de to andre Kreditorers Tarv, da maa dette Forhold være Spørnsmaalet om Konkursen uvedkommende.

Det skønnes nu efter det oplyste, at Rekvisiti Bo er insolvent, men der bør dog for Konkursens Indtræden stilles en passende Sikkerhed, der kan ansættes til 1000 Kr., og for saa vidt denne Sikkerhed tilvejebringes inden 8 Dage, vil Boet være at tage under Konkursbehandling.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 60. Redaktør Johannes Hansen (Ingen)

contra

Cand. jur. Sigurd Hintz (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Johannes Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde

til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 11 Juni.

Nr. 124. Overretssagfører **J. C. S. Dreyer** (Selv)

contra

Sukkermeister **D. Røhrs** (Asmussen),

betr. Stadfæstelse af en Forbudsforretning og Spørgsmaalet om Appellantens Ansvar for Vanhjemmel.

Kongens Fogeds Kændelse af 7de December 1899, hvorved efter Rekvisition af Indstævnte er for Appellanten under Forbehold af enhver lovlig Ret ankyndt Rettens Forbud mod, at han transporterer eller paa anden Maade afhænder den af Rekvirenten til ham under 14 Juni d. A. udstedte og under 10 Juli d. A. tinglæste Panteobligation, stor 35500 Kr. à $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. med Pant i Matr.-Nr. 426 i udenbys Klædebo Kvarter her i Staden næst efter 56932 Kr. 61 Øre, der skyldes til Østifternes Kreditforening og 14000 Kr., der skyldes til Enkefru Runge, paa en saadan Maade, at der sker Eksstinktion af Rekvirentens Indsigelser overfor denne Obligation i Anledning af, at der paa Ejendommen Matr.-Nr. 426 udenbys Klædebo Kvarter her i Staden, da han under 14de Juni 1899 fik Skøde paa denne Ejendom og udstedte denne Obligation for Restkøbesummen, paahvilede Ejendommen den ham ubekendte, af Sælgerne ikke opgivne Behæftelse ifølge den paa Foliet for Ejendommen under 19de November 1898 tinglæste Udlægsforretning, hvorved Firmaet Worms Josse & Co. havde faaet Udlæg i Grosserer C. von Mehrens Halvdel af Ejendommen for et Beløb af 13048 Kr. 14 Øre (Renter reserverede), pro mille-Gebyr og do. Salær à 13 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Oktober 1901: Adcitationssagen afvises, og bør Indstævnte, Overretssagfører J. C. S. Dreyer, betale Adcitatus, Overretssagfører W. Jørgensen, i Kost og Tæring 20 Kr. Det ovennævnte Forbud bør, som lovligt gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bør Indstævnte til Citanten, Sukkermeister D. Røhrs, betale Forbudsforrettningens Omkostninger med 70 Kr. Indstævnte bør derhos under en Bøde af 50 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, skaffe den ovennævnte, den 21de November 1898 som Forhæftelse paa nu afdøde Grosserer C. von Mehrens Andel i Ejendommen

Matr.-Nr. 426 i udenbys Klædebo Kvarter, Ryesgade Nr. 125 her i Staden, tinglæste Udlægsforretning udslettet af Pantebogen. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 200 Kr. Det idømte at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Der er ikke for Højesteret af Hovedappellanten nedlagt nogen Paastand angaaende den i den indankede Dom ommeldte Adci-tationssag.

Derimod har han her for Retten principalt paastaet sig frifunden under Paaberaabelse af, at han efter Dommens Afsigelse har gjort lovligt Tilbud om Opfyldelse af det ham ved Dommen paalagte. Da imidlertid det af ham i saa Henseende gjorte Tilbud ikke fyldestgør Kontraappellantens Ret efter Dommen, vil denne Paastand ikke kunne tages til Følge. Lige saa lidt vil der kunne tages Hensyn til en af Hovedappellanten subsidiært nedlagt Paastand om Sagens Hjemvisning.

Med disse Bemærkninger og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom, for saa vidt denne foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde, vil Dommen efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale til Kontraappellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udlægsforretningens Udslettelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Overretssagfører J. C. S. Dreyer, til Kontraappellanten, Sukkermester D. Røhrs, med 300 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Købekontrakt af 2den November 1898 solgte nu afdøde Grosserer C. von Mehren og Indstævnte, Overretssagfører J. C. S. Dreyer, til Citanten, Sukkermester D. Røhrs, den dem i Forening tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 426 i udenbys Klædebo Kvarter, Ryesgade Nr. 125 her i Staden.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Juni 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 13.

Onsdagen den 11 Juni.

Af Købesummen, der fastsattes til 115000 Kr., betalte Citanten 8338 Kr. 85 Øre ved Kontraktens Underskrivelse, og Resten skulde berigtiges ved, at Citanten overtog den i Ejendommen med 1ste og 2den Prioritets Panteret indestaaende Gæld af tilsammen 71161 Kr. 15 Øre og til Indstævnte udstedte en Obligation for 35500 Kr. med Prioritet efter disse Forhæftelser.

Citanten, der allerede den 1 November 1898 havde overtaget Ejendommen, kunde fordre Skøde udstedt, naar han ønskede det, og var forpligtet til at tage saadant inden et Aar fra Købekontraktens Dato. I Henhold hertil fik Citanten under 14de Juni 1899 Ejendommen tilskødet, efter at han samme Dag havde underskrevet Obligationen til Indstævnte for 35500 Kr., hvornæst Skødet og bemeldte Obligation blev tinglæste den 10 Juli s. A.

Endelig udstedte Citanten den 19de September s. A. Obligationer, hvorefter han overtog den i Ejendommen med 1ste og 2den Prioritets Panteret indestaaende Gæld, hvilke Obligationer blev tinglæste henholdsvis den 2 Oktober og 25 September 1899, men den 11 Oktober s. A. erholdt Citanten fra Indstævnte, som havde affattet Dokumenterne og indleveret dem til Tinglæsning, Meddelelse om, at disse — navnlig ogsaa det udstedte Skøde — efter hvad han just havde bragt i Erfaring, ved Ekspeditionen fra Rettens Brevskriverkontor vilde faa Retsanmærkning om, at der den 21de November 1898 var tinglæst og noteret paa Ejendommens Folium Udskrift af en den 18de s. M. hos Grosserer C. von Mehren foretagen Eksekutionsforretning, hvorunder Overretssagfører W. Jørgensen som befuldmægtiget for Firmaet Worms Josse & Co. i Henhold til et den 26 Oktober 1894 afsluttet, den 27de s. M. inden Københavns Amts Forligskommission ratihaberet Forlig havde erholdt Udlæg til Forauktionering i den von Mehren tilhørende Andel i Ejendommen for en Fordring, der med paaløbne Renter og Omkostningerne var opgjort til 13074 Kr. 14 Øre.

I en den 5 November 1899 dateret Rekvisition til Kongens Foged her i Staden begærede derefter Citanten, idet han henviste til, at han kun havde indladt sig paa at berigtige Handelen og udstede Obligation til Indstævnte, fordi han forudsatte, at Sælgerne, hvis Forpligtelse i saa Henseende udtrykkelig var fastslaaet i det ovennævnte Skøde, kunde og vilde hjemle ham Ejendommen i Overensstemmelse med Købekontrakten, og at han ved Obligationens Udstedelse var uvidende om det tinglæste Udlæg, samt anførte, at Indstævnte havde nægtet at

give Erstatning for den foreliggende Vanhjemmel og at bære nogen Del af det derved forvoldte Tab, Forbud nedlagt mod, at Indstævnte transporterede eller i øvrigt afhændede bemeldte Obligation paa en saadan Maade, at der skete Eksstinktion af de Indsigelser, Citanten havde mod Obligationen paa Grund af det tinglæste Udlæg. Den saaledes begærte Forretning blev paabegyndt den 6 November 1899, og efter at Fogden ved Kendelse af 7 December s. A. havde forkastet de af Indstævnte mod Citantens Begæring fremsatte Indsigelser og havde eragtet, at Forretningen vilde være at fremme mod en Sikkerhed af 1000 Kr., hvilken Citanten derpaa stillede, blev Forbudet samme Dag nedlagt.

Under nærværende Sag har Citanten derefter dels nedlagt Paastand om, at det nævnte Forbud stadfæstedes som lovlig gjort og forfulgt, samt at Indstævnte tilpligtes at betale ham Forretningens Omkostninger, dels paastaet, at Indstævnte enten tilpligtes til paa egen Bekostning under en daglig Mulkt at skaffe den tinglæste Udlægsforretning aflæst paa Ejendommens Folium i Pantebogen eller tilpligtes at betale ham dette Beløb, 13074 Kr. 14 Øre, hvorfor Udlæget er gjort, med Renter som nærmere angivet, samt et ved Rettens Skøn fastsat Beløb til Omkostningerne ved at skaffe Udlægsforretningen kvitteret og udslettet i Pantebogen.

Citanten har tilføjet, at for saa vidt den første af Paastandene kan tages til Følge, ønsker han dette gjort, dog saaledes, at der alternativt, for saa vidt Indstævnte ikke efterkommer Dommen, fastsættes et Erstatningsbeløb beregnet efter den anden Paastand.

Endelig har Citanten nedlagt en subsidiær Paastand, gaaende ud paa, at Indstævnte under daglig Mulkt tilpligtes at afskrive paa den til ham udstedte Obligation det Beløb, der efter Udlægsforretningen hæfter i Ejendommen, samt at lade Paategningen herom tinglæse.

Indstævnte paastaar Forbudet kendt ugyldigt og sig frifunden for Citantens Tiltale, men har for det Tilfælde, at nogen af de fornævnte af Citanten nedlagte principale Paastande om, at han tilpligtes at skaffe Udlæget aflæst m. v., toges til Følge, under en mod Overretssagfører W. Jørgensen anlagt Adcitationssag paastaet denne dømt paa samme Maade enten til under daglig Mulkt at skaffe Udlæget aflæst eller til at betale det Beløb, der maatte blive tilkendt Citanten. Dette Søgmaal har Citanten paastaet afvist, og da han ikke kan være pligtig at finde sig i, at Indstævntes mulige Krav paa Adcitus paa denne Maade inddrages under nærværende Sag, vil denne Paastand være at tage til Følge. Medens der derefter ikke bliver Spørgsmaal om at bevilge en af Adcitus, da Sagen sidste Gang foretoges i Retten, begært Anstand, vil der derimod efter den af ham nedlagte Paastand være at tilkende ham Kost og Tæring hos Indstævnte, der bestemmes til 20 Kr.

Da det nedlagte Forbud, der er behørigt forfulgt, findes tilstrækkelig begrundet ved det i Rekvisitionen anførte, vil det være at stadfæste, og Indstævnte vil have at betale Citanten Forbudsforretningens Omkostninger, der findes at kunne bestemmes til 70 Kr. Hvad dernæst angaar den øvrige Del af Hovedsagen bemærkes, at, da Indstævnte og von Mehren i Forening have solgt den ommeldte Ejendom i dens Helhed, og ikke hver for sig solgt en Andel i samme, maa de anses at have været solidarisk forpligtede til at overdrage Citanten Ejendommen

fri for andre Forhæftelser end dem, han efter Købekontrakten skulde finde sig i, og da denne Forpligtelse ikke er opfyldt paa Grund af den skete Tinglæsning af Udlæget, maa Citanten være berettiget til at kræve, at Indstævnte frigør Ejendommen for bemeldte Forhæftelse, uanset at den alene er lagt paa von Mehrens Andel i Ejendommen. Idet der imidlertid efter det foreliggende ikke findes mod Indstævntes Protest at kunne være Spørgsmaal om paa den af Citanten angivne Maade alternativt at fastsætte en Vederlagssum, vil der være at give Dom saaledes, at Indstævnte under en daglig Bøde af 50 Kr., der tillægges Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, tilpligtes at skaffe det tinglæste Udlæg udsløttet af Pantebogen.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendt, findes Indstævnte at burde tilsvare Citanten med 200 Kr.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Fredagen den 13 Juni.

Nr. 119.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Peder Jens Madsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1902: Tiltalte Peder Jens Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører Larsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at maatte forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Jens Madsen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Jens Madsen, der tiltales for Falsk, er født den 29de Oktober 1856 og ikke fundet forhen straffet.

Efter det oplyste har Tiltalte i et Par Aars Tid drevet Furagehandel her i Landet og blandt andet udført Hø pr. Jernbanevogn til Malmø, hvor en af hans Købere var Furagehandler Jon Jønsson.

Som Regel solgtes Varen efter Vægt, og da Hø ved gentagen Vejning sædvanligvis udviser Svind, blev — i Overensstemmelse med en i nævnte Handel ofte fulgt Fremgangsmaade — den Vægt, som konstateredes ved Varens Ankomst til Malmø, ikke sjældent lagt til Grund ikke blot for den Betaling, Tiltaltes Køber, Jønsson, skulde yde, men ogsaa for den Betaling, Tiltalte skulde yde sin Sælger af Høet her i Landet, og den af »Malmø Stadsvægt« udstedte Vægtattest tjente da som Grundlag for Tiltaltes Opgørelse saavel med hans Sælger som med hans Køber.

I Tiden fra den 14de til den 24 Februar f. A. afsendte Tiltalte saaledes, ifølge Opgivende fra Sveriges Statsbaner, syv forskellige Jernbanevogne med Hø til Jønsson, af hvilke de tre Vogne — Numrene 6910, 7552, 436 — vare ankomne den 14de og 17de Februar; og ifølge de fra Malmø Stadsvægt indhentede Oplysninger i Forbindelse med, hvad Jønsson og Tiltalte har forklaret, maa det antages, at Vejningen af disse tre Vognladninger var tilendebragt i Tiden fra den 14de til den 19 Februar.

Af de øvrige fire Vogne ankom vel endnu en den 17de Februar, medens de øvrige tre ankom senere, men for ingen af disse fire Vognes Vedkommende kan Vejningen antages at være tilendebragt før den 20de Februar.

Ifølge Tiltaltes og Jønssons Forklaring er det tillige godtgjort, at der den 19 Februar, da Tiltalte opholdt sig i Malmø, efter endt Vejning for de tre første Vognes Vedkommende fandt en Opgørelse Sted mellem Tiltalte og Jønsson, idet Jønsson udregnede Priserne paa Grundlag af Vejningernes Resultat, medens Tiltalte indførte Beløbene i sin Notebog.

Med Hensyn til Vognladningen Nr. 6910 — den første af disse tre Vognladninger — er det ved Tiltaltes Erkendelse og Vognmand Andersen Taastrups Forklaring i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at Tiltalte, som havde købt Høet af nævnte Andersen Taastrup og skulde betale det med $4\frac{5}{8}$ Øre pr. Kilo, har opgjort med Andersen Taastrup efter en Vægt af Vognladningen af 3630 Kilo i Henhold til en af Tiltalte samtidig overleveret Vægtattest fra Malmø Stadsvægt af 15de Februar, underskrevet af Vejermester Hedén og lydende paa nævnte Kiloantal.

Ved Opgørelsen blev der fra den nævnte Vægtangivelse af 3630 Kilo draget 95 Lispund og 10 Pd., idet Tiltalte, efter at have købt Ladningen af Andersen Taastrup havde lagt det sidst nævnte Kvantum af paa anden Maade indkøbt Hø paa Vognen, og den resterende Ladning — 358 Lispund og to Pd. — blev Andersen Taastrup betalt efter den anførte Pris med i alt 132 Kr. 3 Øre, om hvilket der ogsaa i Tiltaltes Notebog findes Notat paa Udgiftssiden.

Med Hensyn til denne Ladning sigtes Tiltalte nu for, efter at have gjort op med Jønsson paa Grundlag af den sande Vægt — 3830 Kilo

— urigtigen overfor Andersen Taastrup at have opgivet Vægten 200 Kilo lavere og ved Radering og Overskrivning at have forfalsket Attesten — der opgav Vægten af Ladningen, opvejet i fem Partier — saaledes at et af Partiernes Vægt kom til at lyde paa 310 Kilo i Stedet for 510 Kilo og Summen af samtlige Partiers Vægt paa 3630 i Stedet for 3830.

Den anden Vognladning — Nr. 7552 — var efter det oplyste ikke købt af en enkelt Mand, men sammenstykket af Partier, som Tiltalte havde købt af forskellige; men med Hensyn til den tredje Vognladning — Nr. 436 — er det ved Tiltaltes og Furagehandler Chr. Rasmussens Forklaringer godtgjort, at Tiltalte, som havde købt Ladningen af nævnte Rasmussen og skulde betale den med $4\frac{1}{2}$ Øre pr. Kilo, har gjort op med Rasmussen efter en Vægt af 3070 Kilo i Henhold til en samtidig afleveret, saa samme Maade underskreven Vægtattest af 19de Februar, lydende paa nævnte Kiloantal, at Tiltalte i Overensstemmelse hermed har betalt Rasmussen 138 Kr. 15 Øre, hvad Tiltaltes Notebog ogsaa udviser, og Tiltalte sigtes for for denne Vognladnings Vedkommende at have angivet Kiloantallet 200 Kilo lavere end den virkelige konstaterede Vægt og den Vægt, efter hvilken han gjorde op med Jønsson, og paa samme Maade som foranført at have forandret Vægtattestens Vægtangivelse for et af de fem Partiers Vedkommende, i hvilke Ladningen var opvejet, fra 590 til 390 og Hovedsummen fra 3270 til 3070.

Tiltalte har nægtet sig skyldig i de ham paasigtede Forhold og har særlig nægtet ved Opgørelserne med sine ovennævnte to Sælgere at have lagt anden Vægtangivelse til Grund end den, der blev lagt til Grund ved Opgørelsen med hans Køber, Jønsson; han — der i øvrigt for begge Posternes Vedkommende ved den første Afhøring havde forklaret, at Jønsson havde betalt ham henholdsvis efter 3830 og 3270 Kilo — har under de øvrige Forhør i Sagen paastaet at have ogsaa med Jønsson opgjort efter 3630 og 3070 Kilo, og at Vægtsedlerne ogsaa indeholdt disse Angivelser, da han modtog dem af Jønsson.

Jønsson har imidlertid edeligen forklaret, at han af »Malmø Stadsvægt« havde faaet Vægten paa de to Vognladninger opgivne til henholdsvis 3830 og 3270, og denne Forklaring stemmer med de fra Stadsvægten indhentede Oplysninger, og Jønsson har endvidere hævdet, at han og Tiltalte ved deres ovenanførte Opgørelser i Malmø den 19de Februar lagde disse Vægtbestemmelser til Grund, i hvilken Henseende han har henvist til nogle Blyantsnotater paa Bagsiden af et den 17de Februar 1901 dateret Brev fra Tiltalte — i hvilket Tiltalte bl. a. afbyder de to sidst ankomne af de tre her omhandlede Vognladninger.

Disse Notater indeholde bl. a. en Multiplikation af Tallet 3830 med 5,75 med Facit 220, 22; efter det oplyste skulde Jønsson give $5\frac{3}{4}$ Øre pr. Kilo for Vognladningen Nr. 6910, og Prisen for Vognladningen Nr. 436 er i Notaterne opgivet til 163 Kr. 50 Øre, hvilket, da Prisen efter det oplyste skulde være 5 Øre pr. Kilo, svarer til en Vægt af 3270 Kilo.

Øverst blandt Notaterne findes følgende:

7552 — 190, 80

436 — 163, 50

7667 — 220, 22,

og Jønsson har forklaret, at Tallene til venstre ere Vognladningernes Numre, Tallene til højre de efter Vægten udregnede Summer, som Jønsson var Tiltalte skyldig, at endvidere Tallene i de to sidste Rækker vedrøre de to heromhandlede Vognladninger, at Tallet 7667 er en Fejlskrift for 6910, og at det var efter disse Notater, at Tiltalte gjorde sine Indførsler i sin Notebog.

I Tiltaltes Notebog, der er ført som en Kladdebog, og efter det foreliggende er ført i det hele fyldigt og paalideligt, findes nu paa Indtægtssiden og paa et Sted, der efter Indførslernes Rækkefølge svarer til Tiden, da Opgørelsen af 19de Februar fandt Sted med Jønsson, følgende Notat:

Jensen	3830	Hø	5 ³ / ₄	220	22
do	3180		6	190	80
do	3270		5	163	50.

Vel har Tiltalte benægtet, at det nævnte Notat har Hensyn til den nævnte Opgørelse, idet han først har forklaret, at der med Navnet Jensen ikke sigtedes til Jønsson i Malmø, og siden har forklaret, at det nævnte Notat ikke havde noget at betyde, men da han ingen Forklaring har kunnet give angaaende Oprindelsen til dette Notat, der saa ganske er stemmende med Jønssons oven anførte Forklaring, findes det herefter tilstrækkeligt bevist, at Opgørelsen mellem Tiltalte og Jønsson er sket paa Grundlag af de rette Vægtangivelser — 3830 og 3270 Kilo; navnlig findes de to Vægtattesters Opgivende — 3630 og 3070 — ikke at afgive noget Bevis i modsat Retning, idet det, som nedenfor anført, er givet, at der paa disse, netop ved det Tal, som den kommer an paa, er sket Rasurer, og af lignende samt af nedenanførte Grunde vil der heller ikke kunne lægges Vægt paa, hvad Tiltalte har henvist til, at der paa et senere Sted i Tiltaltes Notebog blandt flere andre Jønsson vedrørende Poster findes en saalydende: 3070. 5. 153 50, og at en tilsvarende Post er overført i hans Regnskabsbog.

Men ligesom der altsaa maa gaas ud fra, at Tiltaltes urigtige Vægtangivelse i hans Opgørelser med de to Sælgere skrivne sig fra Tiltalte selv, og ikke fra Jønsson, saaledes findes det tilstrækkeligt godtgjort, at de urigtige Vægtangivelser i Attesterne skyldes ham.

For det første maa det anses godtgjort, at Vægtattesterne ere blevne forandrede efter deres Udstedelse.

Foruden den i saa Henseende afgivne Vidneforklaring af Jønsson, maa der henvises til »Malmø Stadsvægt«'s i samme Retning gaende Erklæringer, ifølge hvilke Tallene 510 og 3830 paa den ene Attest ved Forfalskning ere rettede til 310 og 3630, og Tallene 590 og 3270 paa den anden paa samme Maade ere rettede til 390 og 3070, Erklæringer, der vinde Styrke derved, at det af Professor V. Stein, efter mikroskopisk Undersøgelse af Attesterne, i en til Retten afgiven Erklæring er udtalt, for den første Attests Vedkommende, at det ses tydeligt, at Tallet 310 er rettet fra 510 ved delvis Radering og Omdannelse af Tretallet, og at i Summen 3630 Sekstallet er raderet og rettet, vistnok fra et Ottetal, og for den anden Attests Vedkommende, at Tallet 390 er forandret fra 590, samt at der i Summen 3070, i Stedet for det første 0, oprindeligt har staaet 2, thi dels maa det anses for højst usandsynligt, at Funktionærer ved den offentlige Vejning i Malmø skulde

lade udgaa Attester, der indeholdt Rettelser, hidførte paa nævnte Maade, dels tyder Rettelsernes Art og Ensartethed bestemt hen paa Forfalskning.

At Tiltalte, der har erklæret, at han ikke tør sigte Jønsson for at have foretaget Forfalskningerne, selv er skyldig i disse Forfalskninger, derpaa tyder dels, at alene han efter det anførte har haft Brug for Forfalskningerne, dels at Forfalskningerne efter det foranførte maa antages at være foretagne, efter at Jønsson havde betalt Tiltalte og overleveret ham Vægtattesterne, og paa den anden Side forinden Tiltalte havde betalt henholdsvis Andersen og Rasmussen og overleveret dem Vægtattesterne, altsaa medens disse Attester vare i Tiltaltes Besiddelse, dels endelig at han til sit Forsvar øjensynlig i sin Notebog og sin Regnskabsbog har udført Rettelser af Tal paa lignende Maade.

Den Post, som Tiltalte, som ovenanført, har henvist til i sine Bøger til Støtte for, at Vognladningen Nr. 436 kun indeholdt 3070 Kilo, og som findes mellem tre andre Jønsson vedrørende Poster, maa nemlig efter Jønssons Forklaring, efter samtlige fire Posters Plads i Notebogen efter nogle Notater, der findes opførte paa et Blad af en af Jønsson ført Notitsbog, og som øjensynlig angaa de samme 4 Poster, efter Indholdet af et under Sagen fremlagt Brev fra Tiltalte til Jønsson af 21 Februar 1901, efter den omhandlede Posts Sammenhæng med de øvrige tre Poster og Tiltaltes Forklaring angaaende disse tre Poster, imod Tiltaltes Paastand antages slet ikke at angaa Vognladningen Nr. 436, men — tilligemed de Poster, blandt hvilke den staar — de fire Vognladninger, hvis Vejning først tilendebragtes den 20 Februar eller efter den Tid, og Tallet maa herefter antages oprindelig at have været et andet, som siden, ved Udviskning og Rasur, er bleven rettet af Tiltalte saavel i Notebogen som i Regnskabsbogen, en Antagelse, der ogsaa støttes ved den derom af Professor Stein afgivne Erklæring.

Hermed synes det og at stemme, at Tiltalte, der under Undersøgelsen har været arresteret, kun for den nævnte Vognladnings Vedkommende — Nr. 436 — har haft en Post i sine Bøger at henvise til til Imødegaaelse af Sigtelsen, den Vognladning nemlig, angaaende hvilken der var rejst Mistanke, allerede forinden Undersøgelsen begyndte, og medens Tiltalte endnu havde Adgang til sine Bøger, hvorimod der for den anden Vognladnings Vedkommende — Nr. 6910 — med Hensyn til hvilken der først opstod Mistanke under Undersøgelsens Gang, og efter at Tiltalte havde afleveret sine Bøger, ikke findes lignende til Afkræftelse af Sigtelsen egnede Notater; og i samme Retning taler, at Tiltalte, der under Forhørene oprindelig nægtede at kunne opgive, af hvem han havde købt den sidst nævnte Vognladning, ved dette efter Forholdene lidet sandsynlige Anbringende synes at have søgt at hindre, at Sandheden angaaende denne Vognladning kom for Dagen.

Forinden der endnu var sket Anmeldelse til Politiet angaaende Vognladningen Nr. 436, søgte Tiltalte, da Mistanken til ham var rejst, at faa Sagen ordnet ved til Vognens oprindelige Afsender i Nakskov den 18de Marts at erlægge Betaling efter den højere Vægt, Ladningen havde haft ved dens Afsendelse fra denne By, og derefter modtog Jønsson et, ligeledes den 18de Marts afsendt Brev saalydende:

Jeg kan nu meddele Dem at den Vægthistorie fra Nakskov er ordnet Madsen har betalt, men siger aldrig ja til mere, der er ingen Beviser saa der kan gjøres noget det er heller ikke værd, det bliver kun til vrøvl.

Deres Forbundne
Kjøbenhavn.

Uagtet Tiltalte har nægtet at være dette Brevs Afsender, tyder dog alt, baade Indholdet, Afsendelsesstedet, Datoen samt Haandskriften — hvad ogsaa stemmer med den af Retten anvendte Skrifteksperts Skøn — bestemt paa, at Tiltalte har skrevet det, og dette Brev afgiver saaledes ogsaa et Indicium for Tiltaltes Skyld.

Endnu bemærkes, at det ogsaa taler mod Tiltalte, at han — hvad han selv har erkendt — har tilintetgjort samtlige Breve, der ere tilstillede ham af Jønsson og Rasmussen angaaende Sagen.

Efter det saaledes anførte, samt idet det bemærkes, at Tiltaltes Forklaringer under Forhørene have været tilbageholdende og væklende, findes Tiltalte overbevist om det ham paasigtede Forhold, og vil han som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 274, kfr. § 270, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 16 Juni.

Nr. 159. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Albert Otto Christoffersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1902: Arrestanten Albert Otto Christoffersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede i Erstatning til Grosserer Mikkell Thomsen Andersen 56 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Leth, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Albert Otto Christoffersen til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Albert Otto Christoffersen, der er født den 4 Juni 1880 og anset ved Rettens Dom af 17de November 1900 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Arrestanten har en Aften i Foraaret 1900 frastjaalet Grosserer Otto Sabinsky nogle tilsammen til 8 Kr. vurderede Børster, der laa i en udenfor bestjaalnes Forretning anbragt Udhængsmontre, hvis Laag Arrestanten opbrød.

Arrestanten har den 18 April 1900 om Morgenen ved 4-Tiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Firmaet Sophus Hansen & Gads Forretningslokaler i Ejendommen Herluf Trollesgade Nr. 25 ved at stige over et 6 Fod 9 Tommer højt Plankeværk, ved at krybe gennem et Vindue, ved Hjælp af en Stige samt ved Anvendelse af Vold. Efter at være kommen ind i Lokalerne, stjal han en Del tilsammen til 30 Kr. vurderede Cigarer, ca. 10 Kr. i rede Penge og Frimærker til Værdi ca. 10 Kr. Endvidere forsøgte han paa at opbryde et Pengeskab.

I August og September 1900 har Arrestanten begaaet 4 Indbrudstyverier fra Forretningslokaler, idet han i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til disse ved Indstigning gennem Vinduer, hvis Ruder han i de 3 Tilfælde ituslog. Paa denne Maade har han skaffet sig Adgang til:

Porcellænshandler Bernhardt Nielsens Forretningslokaler i Ejendommen Købmagergade Nr. 49 Natten mellem den 20de og 21 August 1900 mellem Kl. 12 og 1;

Glarimester Frederik Christian Jørgensens Forretningslokaler i Ejendommen Vestergade Nr. 12 Natten mellem den 30te og 31te August 1900 ved 1-Tiden;

Firmaet Henr. Jakobsen & Co.s Forretningslokaler i Ejendommen Bredgade Nr. 19 den 3 September 1900 om Aftenen ved 11-Tiden og

Grosserer C. J. V. Mencks Forretningslokaler i Ejendommen Graabrødretorv Nr. 8 Natten mellem den 6te og 7de September 1900 ved 2-Tiden;

og stjaalet henholdsvis:

ca. 126 Kr. i kontante Penge;

ca. 3 Kr. i kontante Penge, 1 Nøgle, 2 Glarimesterdiamanter og nogle Cigarer til samlet Værdi 9 Kr. 50 Øre,

1 Salonbøsse og nogle Cigarer og Cigaretter til samlet Værdi 28 Kr. og

24 Kr. 18 Øre i kontante Penge.

Arrestanten har Natten mellem den 29de og 30 September 1900 ved Middags*)tid i tyvagtig Hensigt ved Vold skaffet sig Adgang til

*) Skal være Midnat

Firmaet Magnus Hansens Efterfølgers Forretningslokaler i Ejendommen Nørrevoldgade Nr. 19 og der stjaalet 55 Kr. *) i kontante Penge, nogle til 3 Kr. vurderede Bøger samt en til 20 Kr. vurderet Jernpengekasse, indeholdende en Del tilsammen til 34 Kr. 40 Øre vurderede Frimærker.

Arrestanten har i Tiden fra Maj til December f. A. begaaet 5 Indbrudstyverier fra Forretningslokaler, idet han i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til disse ved Indstigning gennem Vinduer, hvis Ruder han i 2 Tilfælde ituslog. Paa denne Maade har han skaffet sig Adgang til:

fornævnte Porcellænshandler Bernhardt Niensens Forretningslokaler i Ejendommen Købmagergade 49 Natten mellem den 8de og 9de Maj 1901 mellem Kl. 12 og 1;

Smør- og Margarineforretningen »Alpha«s Forretningslokaler i Ejendommen Raadhusstræde Nr. 4 Natten mellem den 26de og 27 September ved 12-Tiden;

Firmaet Brødrene Cloettas Forretningslokale i Ejendommen Niels Hemmingsensgade Nr. 32 Natten mellem den 18de og 19de Oktober 1901 ved Eftiden,

Firmaet Knud Faaborgs Forretningslokale i Ejendommen Nørregade Nr. 23 Natten mellem den 30te og 31te Oktober 1901 ved Tiden og

Firmaet Hans Petersens Efterfølgers Forretningslokaler i Ejendommen Havnegade Nr. 9 Natten mellem den 2den og 3dje December 1901 ved Tolvtiden, og der stjaalet henholdsvis:

1 Bog og 1 Skruetrækker til samlet Værdi 4 Kr. 25 Øre;

for ca. 3 Kr. Frimærker og ca. 175 Kr. i rede Penge;

1 Barberkniv og 1 Ur til samlet Værdi 4 Kr.;

for 7 à 8 Kr. Frimærker, ca. 40 Kr. i kontante Penge samt 1 Medaillon, 1 Forstørrelsesglas og 1 Traadtæller til samlet Værdi 10 Kr., samt

for 12 Kr. Frimærker, ca. 25 Kr. i rede Penge og nogle tilsammen til 50 Øre vurderede Lys.

Ved flere af disse Tyverier opbrød han forskellige aflaaede Gemmer, uden der at finde noget, han brød sig om at stjæle, og forsøgte i Firmaet Hans Petersens Efterfølgers Forretningslokaler at opbryde et Pengeskab.

Arrestanten har i Tiden fra August til Oktober f. A. begaaet 3 Tyverier fra 3 udenfor forskellige Forretninger anbragte Udhængsskabe, af hvilke han opbrød det ene og ituslog Ruden i det andet, medens det 3dje var uafaaet. Paa denne Maade har han frastjaalet Frøken Christiane Emilie Jakobsen den 30 August f. A. 1 Skjorte og 2 Slips, Detailhandler Christine Larsen Natten mellem den 31 August og 1ste September f. A. nogle Børster og Cigarfoderaler m. m. til samlet Værdi 8 Kr., og Manufakturhandler Vilhelm Harup den 13de Oktober f. A. 3 tilsammen til 5 Kr. vurderede Uldtrøjer.

Arrestanten har en Aften i Sommeren 1901 frastjaalet Herre-ekviperingshandler Villum Petersen en til 2 Kr. vurderet Skjorte, der

*) Skal være 55 Øre.

beroeede frit fremme i bestjaalnes Butiksvindue, og som Arrestanten satte sig i Besiddelse af ved, staaende paa Gaden, at række Armen ind gennem den aabne Trækrude.

Arrestanten har en Aften i September f. A. frastjaalet Boghandler Jens Jeppesen nogle tilsammen til 2 Kr. vurderede Bøger, der beroede frit fremme i bestjaalnes Butiksvindue, og som Arrestanten satte sig i Besiddelse af ved, staaende paa Gaden, at ituslaa Butiksruden og tage Bøgerne ud gennem den derved fremkomne Aabning.

Arrestanten indfandt sig en Dag i September f. A. ved Middagstid i Loftsetagen i Ejendommen Colbjørnsensgade Nr. 4, hvortil Adgangen var uhindret, og opbrød i tyvagtig Hensigt dels et aflaaet Skab, dels 3 aflaaede Pulterkamre, i hvilke han derefter gik ind. Fra Skabet stjal han nogle Tjenestepige Christine Petersen tilhørende, tilsammen til 12 Kr. vurderede Bøger, og fra det ene Pulterkammer stjal han en Agent Henry Steenstrup tilhørende, til 10 Kr. vurderet Dolk. Fra de 2 andre Pulterkamre, der benyttedes af henholdsvis Alma Marie Cathrine Andersen, Rasmussens Hustru, og af Frisør Adolf Poulsen, stjal han intet, da han ikke fandt noget der, som han brød sig om at stjæle.

Arrestanten har Natten mellem den 3dje og 4 September f. A. ved Ettiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Viktualiehandler Otto Thorvald Petersens Forretningslokaler i Ejendommen Vestergade Nr. 18, idet han krøb over Ejendommens 6 Fod og 8 Tommer høje aflaaede Gitterport og derefter ituslog Ruden i Døren, der førte ind til Lokalerne, og steg gennem den derved fremkomne Aabning ind i disse. Efter paa denne Maade at være kommen ind i Lokalerne, stjal han ca. 16 Kr. i kontante Penge og noget til 1 Kr. vurderet Flæsk.

Arrestanten har Natten mellem den 11te og 12 Oktober f. A. ved Ettiden i tyvagtig Hensigt dels ved Indstigning gennem Vinduerne, dels ved Vold skaffet sig Adgang til Isenkræmmer Theodor Marius Werners Forretningslokaler i Ejendommen Kultorvet Nr. 4 og der stjaalet for ca. 6 Kr. Frimærker, nogle tilsammen til 6 Kr. vurderede Knive samt ca. 14 Kr. i kontante Penge.

Arrestanten har Natten mellem den 19de og 20 November f. A. ved Ettiden i tyvagtig Hensigt dels ved Vold, dels ved Indstigning gennem Vinduer skaffet sig Adgang til Andelsslakteriernes Udleveringslokaler i Ejendommen Nørregade Nr. 6 og der stjaalet for ca. 15 Kr. Frimærker og en Del Flæsk til samlet Værdi 12 Kr.

Arrestanten har Natten mellem den 7de og 8de December forrige Aar ved Totiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Statsbanernes Rundrejsebureau her i Staden, dels ved at krybe over et 3 Fod 10 Tommer højt Staaltraadsgitter, dels ved at stige ind gennem et Vindue, hvis Rude han ituslog, hvorpaa han opbrød forskellige Gemmer og stjal 1 Kr. i kontante Penge, for 40 Øre Frimærker samt nogle Børster, et Cigaretetui og nogle Cigarer m. m. til samlet Værdi 7 Kr. 55 Øre.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse §§ til Dels sammenholdte med § 64, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og have, ifølge derom nedlagt Paastand, at udrede i Erstatning

til Eneindehaveren af fornævnte Firma Knud Faaborg, Grosserer Mikkel Thomsen Andersen, 56 Kroner.

Nr. 79. Overretssagfører **Zielian** (Ingen)

contra

Grosserer **N. S. Kejser** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører Zielian, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 17 Juni.

Nr.. 74. Fru **Elise Christine Hee**, født **Tange** (Møller)

contra

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Kaptajn Christian Frederik Gustav Hansen, for saa vidt angaar Ejendommen »Snertingegaard«. (Jensen).

betr. Gyldigheden af en Udlægsforretning.

Vordingborg søndre Birks Fogedrets Dekret af 7de August 1899: I denne Ejendom med Tilbehør som ommeldt dekrettedes derefter Rettens Udlæg at være sket, ligesom det fremdeles dekrettede Udlæg i Rekvisiti øvrige Krav paa Arv efter hans Fader. *)

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1901: Det indankede Udlægsdekret af 7 August 1899 ophæves, for saa vidt det stifter Udlæg i Ejendommen »Snertingegaard« med Tilbehør. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Om der end efter Ordlyden i det i den indankede Dom ommeldte Udlægsdekret er givet Udlæg i selve Ejendommen Sner-

*) Der staar saaledes i Akten.

tingegaard, fremgaar det dog med tilstrækkelig Tydelighed af samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder Rekvisitionens og Registreringens Indhold, at Dekretet er at forstaa saaledes, at der alene er givet Udlæg i Konsulent Hansens Arvekrav, derunder hans Andel i Snertingegaard. Da nu et saadant Udlæg, der ikke kan gribe forstyrrende ind i Skifterettens Behandling af Boet, maa anses lovligt, vil efter Appellantindens Paastand Udlægsdekretet være at stadfæste med den nedenfor anførte Tydeliggørelse af dets Indhold.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Det ovenomhandlede Udlægsdekret bør ved Magt at stande, saaledes at det givne Udlæg, for saa vidt Ejendommen Snertingegaard angaar, alene anses at omfatte Konsulent Hansens Arveandel i denne Ejendom. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, som behandler Kaptajn C. F. G. Hansens Dødsbo, for saa vidt angaar Snertingegaard, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 17de Juni 1890 i Præstø Amts 6te Forligskreds indgaaet Forlig forpligtede Appelindstævnte, Forpagter og Konsulent Edward Hansen af »Snertingegaard«, sig til at betale Appelindstævnte, Købmand H. S. E. Hee, 56224 Kr. 68 Øre foruden Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 9de s. M. med 1224 Kr. 68 Øre inden den 1ste Oktober s. A. og Resten ved sin Fader Kaptajn Christian Frederik Gustav Hansens Død.

Den 4 August 1899 døde nævnte Kaptajn Hansen i Süderhaff ved Flensborg, hvor han var bosat, og den 7de s. M. lod Appelindstævnte Hee Forliget eksekvere hos Appelindstævnte Hansen paa den i Vordingborg søndre Birk beliggende Ejendom »Snertingegaard«. Under Forretningen opgjordes Forretningen til 82,670 Kr. 73 Øre, og Rekvirentens Sagfører begærede Udlæg i den Arv, der ved Rekviriti Faders Død var tilfaldet ham, specielt i den Rekviritus tilfaldne Andel i »Snertingegaard« med tilhørende Gods med alt dertil hørende Besætning og Inventarium m. v. Derefter registreredes den Rekviritus tilfaldne Andel i den faste Ejendom Matr.-Nr. 1 »Snertingegaard«, Nr. 16, 34 q, 17, 34 k, 18, 34 e, 19, 34, h, 20, 34 o, 22, 34 p, 23, 34 g, 24, 34f, 26, 34 b, 27, 34 i, 28, 34 n, 34 a, 34 c, 29, 34 m, 30, 31, 32 og 34 l, alt af Snertinge By, Sværdborg Sogn, Matr.-Nr. 1, 11 a, 5, 7, 8, 9, 10, 12 b, 11 e og 12 a af Fæby, Ørslev Sogn samt

Matr.-Nr. 5 af Svinninge By, Sværdborg Sogn med paastaaende Bygninger og disses mur- og nagelfaste Tilbehør, Leje, Forpagningsafgift, Fæstefgift og det beskrevnes Assurancesummer, hvilket alt ansattes til en Værdi af 180,000 Kr.

I denne Ejendom med Tilbehør som ommeldt dekretederes Rettens Udlæg, ligesom og i Rekvisiti øvrige Krav paa Arv efter hans Fader.

Ved Skrivelse af 16 Oktober s. A. henviste Justitsministeriet i Henhold til Lov 30 November 1874 § 87 Behandlingen af Kaptajn Christian Frederik Gustav Hansens Dødsbo, for saa vidt angaar den Boet tilhørende Ejendom »Snertingegaard«, til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommision, som den 26de s. M. paabegyndte Behandlingen af Boet, i hvilket der den 22 November s. A. fremlagdes en Erklæring fra den afdødes Enke Agnes Thekla Hansen, født Berg, om, at hun som Arving i Boet ikke vedgaar Arv og Gæld i Boet.

Ved Stævning af 2 December 1899 til fornævnte Udlægsforretnings Rekvirent og Rekvisitus samt til Fogden i Vordingborg søndre Birk, Borgmester og Byfoged Kampmann, der er stævnet til at stande til Rette for Udlægsdekretet af 7de August 1899, have Appellanterne, fornævnte Skiftekommision som behandlende Kaptajn F. C. G. Hansens Dødsbo, for saa vidt angaar »Snertingegaard«, indanket den ommeldte Fogedforretning hertil, hvor de paastaa Udlægsdekretet ophævet, for saa vidt det stifter Udlæg i »Snertingegaard« med Tilbehør, samt sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst hos de Appellindstævnte solidarisk eller hos dem af de Appellindstævnte, hvem Retten maatte tilpligte at udrede dem.

Appellindstævnte Hee paastaar Appellanternes Paastande forkastede og Sagens Omkostninger tillagte ham hos den eller de vedkommende, som have rejst denne Sag.

Appellindstævnte Kampmann paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger hos Appellanterne.

Appellindstævnte Hansen har, skønt lovlig varslet, ikke givet Møde for Overretten.

Da det er uomtvistet, at Appellindstævnte Hansen paa den Tid, Udlæget foretoges, ikke var Ejer af »Snertingegaard« eller nogen Andel deraf, og da hans Stilling som Arving i et Dødsbo, hvem Ejendommen tilhørte, under de forhaandenværende Omstændigheder ikke kunde berettigede hans Kreditorer til at erholde Udlæg i Ejendommen som sket, vil Appellanternes Paastand om Ophævelse af Udlægsdekretet, for saa vidt det omfatter bemeldte Ejendom med Tilbehør, være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 18 Juni.

Nr. 72. Forhenværende Apoteker **P. Gøtzsche** og Klosterforvalter **Baumann** (Lunn)

contra

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Kaptajn Christian Frederik Gustav Hansen, for saa vidt angaar den Boet tilhørende Ejendom »Snertingegaard« i Præstø Amt. (Jensen).

betr. Gyldigheden af en Udlægsforretning.

Vordingborg søndre Birks Fogedrets Dekret af 4de August 1899: I Rekvisiti Andel i de foran beskrevne og vurderede Ejendomme dekretede Fogden derefter Udlæg at være sket til Fyldestgørelse af den oven opgjorte Fordring med videre paaløbende Renter og Omkostninger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Oktober 1901: Det indankede Udlægsdekret af 4 August 1899 ophæves, for saa vidt det stifter Udlæg i Ejendommen »Snertingegaard« med Tilbehør. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Da det Appellanterne Gøtzsche og Baumann givne Udlæg, der alene kan forstaas som omfattende Konsulent Hansens Arveandel i Hovedgaarden Snertingegaard og Gods, ikke kan gribe forstyrrende ind i Skifterettens Behandling af Kaptajn Hansens Dødsbo, og der heller ikke i øvrigt er fremkommet Grunde, der give Føje til at tilsidesætte det i den indankede Dom ommeldte Udlægsdekret, vil dette efter Appellanternes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Det ovenomhandlede Udlægsdekret bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler Kaptajn C. F. G. Hansens Dødsbo, for saa vidt angaar Snertingegaard, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 30 November 1892 i Præstø Amts 6te Forligskreds rathaberet Forlig

forpligtede Appellindstævnte, Forpagter og Konsulent Edward Hansen af »Snertingegaard« sig til at betale de Appellindstævnte, fhv. Apoteker P. Gøtzsche af Vordingborg og Klosterforvalter Baumann af Jettehøj, henholdsvis 3500 Kr. og 8000 Kr., i alt 11500 Kr. med Renter og Omkostninger, saa snart hans Fader, Kaptajn Christian Frederik Gustav Hansen var afgaaet ved Døden.

Den 4 August 1899 døde nævnte Kaptajn Hansen i Süderhaff ved Flensboog, hvor han var bosat, og samme Dag efter hans Død lod de Appellindstævnte Gøtzsche og Baumann Forliget eksekvere hos Appellindstævnte Hansen paa den i Vordingborg søndre Birk beliggende Ejendom »Snertingegaard«. Under Forretningens opgjordes Fordringer til ialt 21,866 Kr. 37 Øre, og Rekvirenternes Sagfører — der i Rekvisionen havde begært Udlæg foretaget i den Rekviritus tilfaldne Arv efter hans Fader, navnlig Udlæg til Forauktionering i den Faderens Dødsbo tilhørende Ejendom »Snertingegaard« og Gods med Tilliggende og Tilhørende — begærede Udlæg foretaget i Rekviriti Ejendele. Derefter registreredes den ved Rekviriti Faders Død faldne Arveandel i Hovedgaarden »Snertingegaard« og Gods, nemlig: Matr.-Nr. 1 »Snertingegaard«, Nr. 16, 34 q, 17, 34 k, 18, 34 e, 19, 34 h, 20, 34 o, 22, 34 p, 23, 34 g, 24, 34 f, 26, 34 b, 27, 34 i, 28, 34 n, 34 a, 34 c, 29, 34 m, 30, 31, 32 og 34 l, alt af Snertinge By, Sværdborg Sogn, Matr.-Nr. 1; 11 a, 5, 7, 8, 9, 10, 12 b, 11 e og 12 a af Fæby, Ørslev Sogn samt Matr.-Nr. 5 af Svinninge By, Sværdborg Sogn med paastaende Bygninger og disses mur- og nagelfaste Tilbehør, Leje, Forpagtningsafgift, Fæsteafgift og det beskrevnes Assurancesummer, hvilket alt ansattes til en Værdi af 180,000 Kr.

I Rekviriti Andel i disse Ejendomme dekretredes derefter Udlæg at være sket til Fyldestgørelse af Rekvirenternes Fordring med videre paaløbende Renter og Omkostninger.

Ved Skrivelse af 16 Oktober s. A. henviste Justitsministeriet i Henhold til Lov 30 November 1874 § 87 Behandlingen af Kaptajn Christian Frederik Gustav Hansens Dødsbo, for saa vidt angaar den Boet tilhørende Ejendom »Snertingegaard«, til Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommision, som den 26de s. M. paabegyndte Behandlingen af Boet, i hvilket der den 22 November s. A. fremlagdes en Erklæring fra den afdødes Enke Agnes Thekla Hansen, født Berg, om, at hun som Arving i Boet ikke vedgaar Arv og Gæld i Boet.

Ved Stævning af 2 December 1899 til fornævnte Udlægsforretnings Rekvirenter og Rekviritus samt til Fogden i Vordingborg søndre Birk, Borgmester og Byfoged Kampmann, der er stævnet til at stande til Rette for Udlægsdekretet af 4de August 1899, have Appellanterne, fornævnte Skiftekommision, som behandelende Kaptajn F. C. G. Hansens Dødsbo for saa vidt angaar »Snertingegaard«, indanket den ommeldte Fogedforretning hertil, hvor de paastaa Udlægsdekretet ophævet

Færdig fra Trykkeriet den 26 Juni 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 14.

Onsdagen den 18 Juni.

for saa vidt det stifter Udlæg i »Snertingegaard« med Tilbehør, samt sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst hos de Appelindstævnte solidarisk eller hos dem af de Appelindstævnte, hvem Retten maatte tilpligte at udrede dem.

De Appelindstævnte Gøtzsche, Baumann og Kampmann paastaa Appellanternes Paastand forkastet og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Appelindstævnte Hansen har, skønt lovlig varslet, ikke givet Møde for Overretten.

Da det er uomtvistet, at Appelindstævnte Hansen paa den Tid, Udlæget foretoges, ikke var Ejer af »Snertingegaard« eller nogen Andel deraf, og da hans Stilling som Arving i et Dødsbo, hvem Ejendommen tilhørte, under de forhaandenværende Omstændigheder ikke kunde berettigede hans Kreditorer til at erholde Udlæg i Ejendommen, som sket, vil Appellanternes Paastand om Ophævelse af Udlægsdekretet, for saa vidt det omfatter bemeldte Ejendom med Tilbehør, være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 167.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Niels Anton Poulsen (Def. Winther),

der tiltales for Vold.

Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 23de Januar 1902: Tiltalte Niels Anton Poulsen af Villerup bør til Statskassen bøde 40 Kr. eller, i Mangel af Bødens fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Tiltalte bør derhos til Niels Skriver Nielsen Bjerregaard af Villerup betale 24 Kr., og han vil i øvrigt have at udrede alle Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Abildhauge

og Vestergaard, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1902: Tiltalte Niels Anton Poulsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Husmand Niels Anton Poulsen sat under Tiltale for Vold.

Tiltalte, der er født i Aaret 1851, har tidligere været straffet ifølge Højesterets Dom af 15 December 1880 efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 47 og 52, samt efter § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han, foruden at han 5 Gange i Aarene 1886 til 1901 ved Forlig indgaaede inden Hassing-Refs Herreders Politiret har vedtaget Bøder for Polituorden, deraf flere Gange for Slagsmaal og voldeligt Forhold paa offentlige Steder, ifølge bemeldte Herreders Politiretsdom af 28 Juli 1887 for Overtrædelse af Politivedtægten har været anset med en Bøde til Politikassen af 5 Kr., og endelig er han under en ved samme Jurisdiktion den 18de Februar 1890 paadømt privat Politisag anset efter Straffelovens § 200 med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage.

Husmand Niels Skriver Nielsen Bjerregaard, i daglig Tale kaldet Niels Skriver, af Villerup har under Sagen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Den 16 December f. A. kom Tiltalte, der er Niels Skrivers Nabo, om Aftenen ved Syttiden ind i dennes Dagligstue, og spurgte ham, der var til Stede i Stuen, i en hidsig og opbragt Tone, om han ikke kunde faa mere Vand hos ham, hvilket Spørgsmaal havde Hensyn til, at Niels Skriver, af hvis Brønd Tiltalte, uden dertil at have nogen Ret, daglig lod hente Vand, havde overfor Tiltaltes Karl og Børn ladet falde en Ytring om, at de kom til at nøjes med lidt mindre Vand. Som Svar paa Tiltaltes Spørgsmaal udtalte Niels Skriver, at Tiltalte nok maatte hente nogle Spande, men ikke 40 Spande ad Gangen, og

umiddelbart derefter greb Tiltalte ham i det venstre Kindskæg og rykkede saa voldsomt i dette, at Niels Skriver troede, det skulde gaa af, hvad det dog ikke gjorde, hvorimod Rykket medførte stærke Smerter. Da Niels Skriver skønnede, at Tiltalte var noget paaavirket af Spiritus og stærkt ophidset, og derfor frygtede Tiltalte, der er stor og stærk og bekendt som Slagsbroder, medens han selv, der er 55 Aar gammel, ikke forstaaer sig paa at slaas og er af ringere Kræfter end Tiltalte, retirerede han skyndsomst ind i det tilstødende Sovekammer, hvortil Døren stod aaben, og i hvilket hans Hustru og Sypigen Kathrine Gramstrup sad og syede ved et foran Døraabningen staaende Bord.

Saa snart Niels Skriver var kommen ind i Sovekammeret, skubbede hans Hustru atter Bordet hen for Døraabningen for at hindre Tiltalte i at komme ind i Sovekammeret, men Tiltalte trængte dog ind i dette, hvorved han nær havde væltet Bordet med den derpaa staaende Symaskine samt en tændt Lampe. Niels Skrivers Hustru holdt dog paa de nævnte Genstande, saaledes at der ikke skete anden Skade end, at Lampeglasset gik i Stykker. I Sovekammeret stod Niels Skriver ved Enden af Sengen, og Tiltalte for nu atter løs paa ham og bibragte ham et stærkt Slag med knyttet Haand paa den nederste Del af venstre Kind, hvorhos han greb ham haardt i Halsen for at tage Vejret fra ham. Under den derefter opstaaede Kamp mellem dem lykkedes det Niels Skriver, der var meget bange for Tiltalte, at faa fat i eller om Halsen paa Tiltalte, men denne bed nu Niels Skriver saa eftertrykkeligt i Overdelen af den højre Haand, at der fremkom et Saar af en Femogtyveøres Størrelse, hvoraf Blodet flød, og efter at Niels Skriver som Følge heraf havde sluppet sit Tag i Tiltaltes Hals, skubbede Tiltalte ham over mod den i Kammeret værende Kakkellovn, hvorved der tilføjedes ham et Stød i Brystet, som smertede meget. Niels Skriver, der havde anmodet Kathrine Gramstrup om at hidkalde Hjælp, hvad hun dog ikke havde efterkommet, medens han ikke havde villet sende sin Hustru ud af Stuen, slap efter Stødet mod Kakkellovnen fri og løb nu hen efter en Nabo, men da han kom tilbage med denne, havde Tiltalte forladt hans Hus.

Niels Skriver, der ikke efter Tiltaltes Overfald havde søgt Lægehjælp, fremviste ved sit Møde i Retten den 27 Decbr. f. A. sin højre Haand, paa hvis øverste Overflade der da, efter hvad der er tilført Retsprotokollen, forefandtes et hudløst Saar af Størrelse som en 25 Øre, hvilket Saar ikke var lægt.

Han forklarede derhos i bemeldte Retsmøde, at han som Følge af Tiltaltes Bid havde haft stærke Smerter i Haanden, ligesom han havde haft Smerter i Brystet efter Stødet mod Kakkellovnen, hvorhos han tilføjede, at han, da Sammenstødet med Tiltalte fandt Sted, paa højre Haands Tommelfinger havde haft en Rift, der næsten helt var lægt, men at Tiltalte under Overfaldet klemte denne Finger saa stærkt, at Saaret brød op paa ny og begyndte at bløde.

I en af Distriktslægen efter en den 17de Januar d. A. foretagen Undersøgelse af Niels Skriver afgiven Erklæring udtales det, at der ved Undersøgelsen paa Rygsiden af højre Haand over Midten af tredje Mellemlaandsben forefandtes et ca. 50 Øre stort skorpedækket Ulcus, under hvis gullige Skorper purulent Secret kunde fremtrykkes, at Omfanget af Huden omkring Saaret var rødt, ømt og hævet, ligesom nogen lym-

fangtisk Rødme strakte sig op paa Underarmen, at Saarets Udseende godt kunde tyde paa, at det var fremkommet ved, at den Mand, af hvem Niels Skriver efter sin Forklaring var bleven overfaldet, havde bidt ham i Haanden, at den mindre kyndige Behandling, Saaret i Mellemtiden havde været underkastet, selvfølgelig havde forhalet Helingsprocessen, og at han tillige klagede over nogen Ømhed af Regionen omkring Midten af Brystbenet, men at han i øvrigt ikke frembød ydre Tegn paa Vold. Endelig tilføjedes det i Erklæringen, at de forefundne Læsioner ikke kunde betragtes som kompromitterende for Niels Skrivers fremtidige Helbredstilstand.

Medens Niels Skrivers Hustru, der var til Stede, da hendes Mand ved Undersøgelsens Paabegyndelse blev afhørt til en Politirapport angaaende det mellem ham og Tiltalte forefaldne, ved samme Lejlighed tiltraadte den af ham da afgivne, med den oven anførte Fremstilling stemmende Forklaring, men ikke er bleven afhørt inden Retten, har den ovennævnte Syypige i et Forhør afgivet en Forklaring, hvorefter hun ikke saa, at Tiltalte greb Niels Skriver i Skæget, men kun saa, at Tiltalte gik hen mod Niels Skriver, og hørte, at denne derefter sagde »Av«, og som i øvrigt i alt væsentligt stemmer med den af Niels Skriver afgivne Forklaring, idet hun navnlig har udsagt, at der paa Bordet foran Døren mellem Sovekammeret og Dagligstuen stod to Lamper, en større og en mindre, af hvilke hun, da Tiltalte trængte ind i Sovekammeret, greb den første, hvis Glas gik itu, medens Niels Skrivers Hustru tog den mindre Lampe, og at hun, efter at have taget sidstnævnte Lampe fra Niels Skrivers Hustru og sat den ind i Dagligstuen, blev staaende i Døren til Sovekammeret og her blev Vidne til, at Tiltalte med knyttet Haand gav Niels Skriver et Puf i den nederste Del af Ansigtet, og at Niels Skriver derefter greb Tiltalte tilsyneladende haardt i Halsen, hvorpaa Tiltalte bed i Overdelen af Niels Skrivers højre Haand og derefter skubbete Niels Skriver, der havde sluppet sit Tag i Halsen paa Tiltalte, op mod Kakkelovnen; hun har derhos udsagt, at hun saa, at det blødte lidt fra Niels Skrivers Haand, hvor der paa Grund af Bidet var et Par hudløse Pletter, hvorimod hun ikke saa, at Tiltalte klemte Niels Skrivers Tommelfinger, eller at bemeldte Finger blødte. Endelig har hun tilføjet, at da Niels Skriver var gaaet efter Hjælp og hans Hustru ligeledes var gaaet ud, sad Tiltalte omtrent 5 Minutter i en Sofa i Dagligstuen, hvor hun fremdeles opholdt sig, og Tiltalte udtalte da til hende, at dersom han traf Niels Skriver paa en anden Plads, skulde han give ham saa meget, at han skulde huske det i 14 Dage.

Tiltalte har forklaret, at hans Karl den 16 December f. A. om Formiddagen havde sagt til ham, at han ikke kunde faa mere Vand hos Niels Skriver, og da Tiltalte fandt, at dette var »noget simpelt« af Niels Skriver, der havde Vand nok i sin Brønd, medens der intet var i Tiltaltes Brønd, var han bleven forbitret paa Niels Skriver, paa hvem han derhos ogsaa var vred, fordi Niels Skriver i flere Maaneder havde holdt ham hen med Snak med Hensyn til Oprensningen af et Vandløb, der løber forbi deres Ejendom. Da Tiltalte derfor den nævnte Dag om Aftenen var gaaet ind til Niels Skriver, kom de efter Tiltaltes Forklaring op at skændes baade om Brønden og Vandløbet, og Tiltalte har nu ikke villet benægte, om han end ikke vil kunne mindes det, at

han herunder greb fat i Skæget paa Niels Skrivets venstre Kind, og at han med knyttet Haand slog Niels Skriver paa samme Kind. Fremdeles kan det efter Tiltaltes videre Forklaring godt være, at han, efter at være kommen ind i Sovekammeret, for løs paa Niels Skriver, i hvert Fald mindes han, at de vare oppe at slaas, og at Niels Skriver og dennes Hustru herunder klemte ham ned paa Kanten af Sengen, i hvilken Anledning han for at værge sig, som han har udtrykt sig, maa antage, at han bed Niels Skriver i Haanden, ligesom han ogsaa vil antage, at det Saar, som Niels Skriver endnu i Forhøret den 27de December havde paa sin højre Haands Overflade, hidrørte fra dette Bid. Tiltalte har derhos forklaret, at han nok tror, at han, efter at have befriet sig for Niels Skriver og dennes Hustru, har skubbet førstnævnte over mod Kakkelovnen, og det kan efter hans Forklaring gerne være, at Niels Skriver ved denne Lejlighed har faaet et haardt Stød mod Brystet. Tiltalte vil ikke kunne mindes, at han klemte Niels Skrivets Tommelfinger, og han vil ikke have set, at det blødte fra Niels Skrivets Haand, men han vil dog nok antage, at dette har været Tilfældet. Endvidere har Tiltalte, der har erkendt, at han ved omhandlede Lejlighed »jo var ond«, ikke turdet benægte, at det er ham, der har forvoldt det oven ommeldte Saar paa Niels Skrivets Haand og bragt det ældre Saar paa Tommelfingeren til at bryde op, ligesom han har udsagt, at han i Virkeligheden ikke tør benægte Rigtigheden af Niels Skrivets Forklaring, derunder ogsaa, at Niels Skriver ikke, som af Tiltalte oprindelig forklaret, først gav Tiltalte et Puf, medens de endnu vare inde i Dagligstuen, om han end ikke saa nøje husker, hvad der passerede ved den ommeldte Lejlighed, eftersom han var paavirket af Spiritus. Idet Tiltalte derhos har erklæret, at han intet har at erindre mod den af Kathrine Gramstrup afgivne Forklaring, kun at han ikke husker, at han til hende er fremkommen med den af hende omforklarede truende Ytring mod Niels Skriver, har han endelig udsagt at han, hvis han ikke havde været svirende, ikke vilde være gaaet ind i Niels Skrivets Hus og heller ikke vilde have bidt ham i Haanden, men at han var bleven »ond« paa Grund af, at der var nægtet ham Vand, og vilde lade sin Ondskab gaa ud over Niels Skriver.

Niels Skriver har under Sagen paastaet sig tilkendt i Erstatning hos Tiltalte 4 Kr. for en Lægeattest og 20 Kr. for Lidelse, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Efter det under Sagen oplyste kan Tiltalte nu ikke antages ved den omhandlede Lejlighed at have været i en Tilstand af Beruselse, der kunde influere paa hans Tilregnelighed, og idet det under Hensyn hertil ved hans ovenanførte Forklaring, der til Dels bærer Præg af Forbeholdenhed, i Forbindelse med det i øvrigt oplyste, maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i voldeligt Forhold mod Niels Skriver og derved paaført denne de ovenanførte Ulemper, navnlig Saaret paa højre Haand, vil han for dette sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. For saa vidt angaar Erstatningen

og Aktionens Omkostninger, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i disse Henseender tiltrædes, være at stadfæste.

Torsdagen den 19 Juni.

Nr. 171. Højesteretssagfører Winther

contra

Søren Knudsen Sørensen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 1 April 1902: Arrestanten Søren Knudsen Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale i Erstatning til Gæstgiver Thomas Sørensen i Vejle 5 Kr. 90 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 April 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den idømte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Knudsen Sørensen til Højesteretssagførerne Winther og Høgsbro 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Knudsen Sørensen for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten er født i Aaret 1868 og har tidligere været straffet ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 23de August f. A. efter

Straffelovens §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 20 November s. A. efter Straffelovens § 230 med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage.

For saa vidt Arrestanten er tiltalt for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han — der efter sin Forklaring i nogle Aar har været Telefonarbejder i Aarhus, men i det sidste Aarstid har ernæret sig ved at rejse rundt og opkøbe gamle Kobbersager, som han derefter i Reglen har afhændet til Marskandisere — Onsdagen den 26 Februar d. A. under et Ophold i Kolding fra det, som det maa antages, uafلاsede, Loft i en Ejendom i den nævnte By har tilvendt sig en paa Loftets Hanebjælker beroende brugt Herrecykle, som tilhørte den i samme Ejendom boende Sagfører Dahl-Hardt. Cyklen, som Arrestanten forgæves søgte at sælge, først i Kolding, senere i Vejle, er bragt til Stede under Sagen og, efter at være vurderet til 65 Kr. — hvorved Arrestanten har bemærket, at den efter hans Formening ikke er mere end 50 Kr. værd — tilbageleveret bestjaalne, som har frafaldet Krav paa videre Erstatning. I øvrigt har Arrestanten om dette Tyveri forklaret, at han fra Gaden havde lagt Mærke til, at der paa den paagældende Ejendom var et stort Telefonstativ, og at han deraf sluttede, at der samme Steds maatte være Plads til at opbevare forskellige Ting, bragte han Dagen før Tyveriet nogle Kobbergenstande, som han havde opkøbt, og som han ikke holdt af at have i sit Logis, op paa Ejendommens Loft og gemte dem under Telefonstativet. Da han Dagen efter atter vilde hente de nævnte Genstande, fik han Øje paa Cyklen, og da han manglede Penge, besluttede han at tilvende sig denne og tog den straks med sig.

Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten, som den 27 Februar d. A. paa den stjaalne Cykle begav sig fra Kolding til Vejle, i denne By den 1ste Marts d. A. fra Loftet i en Ejendom i Torvegade, til hvilken Adgangen maa antages at have været uhindret, har tilvendt sig dels en Kobber-Temaskine, der henstod frit fremme paa Loftet i Ejendommens Sidebygning, dels forskellige Genstande af Kobber og Messing, der alle beroede i en, som det maa antages uafلاaset, Kasse, der henstod paa Loftet over Ejendommens Forhus. Samtlige de nævnte Genstande, der tilhørte Frøken Bothilde Brandt i Vejle, ere bragte til Stede under Sagen og, efter at være vurderede til i alt 64 Kr. 15 Øre, udleverede bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Arrestanten har i øvrigt med Hensyn til dette Tyveri forklaret, at han var bleven opmærksom paa, at der var Gæstgiveri i den ommeldte Ejendom, hvorfor han ad Porten fra Torvegade gik ind i denne for at nyde en Forfriskning, men at han, da han ikke kunde finde Døren til Restaurationen, var gaaet videre op ad Trapperne og derved var kommen op paa Loftet. Her saa han først Temaskinen staa i den ene Ende af Loftet og fik nu pludselig Lyst til at tilvende sig denne, hvorfor han straks lagde den i en Sæk, som han altid fører med sig til deri at opbevare de Ting, han opkøber. Derefter fik han Lyst til at se, om der ikke var mere at faa, hvorefter han fandt den ovennævnte Kasse, hvori de øvrige Genstande, som han tilegnede sig, henlaa. Efter ligeledes at have taget disse Genstande

til sig, bar han Sækken med Indhold hen paa Loftet over Byens Teater, hvor han havde til Hensigt at gemme de stjaalne Koster, indtil han kunde faa dem solgte. Arrestantens Ophold paa Teaterloftet blev efter det oplyste imidlertid bemærket af andre og førte til hans Paa-gribelse, der fandt Sted samme Dag.

Hvad dernæst angaar den mod Arrestanten rejste Tiltale for Bedrageri, er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han, som i Tiden fra den 18de til den 27de Februar d. A. havde faaet Kost og Logis hos Gæstgiver Overbeck i Kolding, hvorfor han var bleven denne et Beløb af 12 Kr. 40 Øre skyldig, og som den sidst nævnte Dag, som meldt, efter at have udført det ovenfor omtalte Tyveri af en Cykle, forlod Kolding, ved denne Lejlighed undlod saavel at berigtige sin Skyld til Overbeck som at meddele denne noget om sin Afrejse. Efter hvad Arrestanten videre har forklaret, havde han ved sin Ankomst til Kolding 7 à 8 Kroner, for hvilke han paa Landet opkøbte gammelt Kobber og Messing, som han atter solgte til en Opkøber i Kolding; han tjente vel noget herved, men efterhaanden medgik alle hans Penge, saa at det var ham umuligt at betale sin Gæld til Overbeck, og det var blandt andet for at kunne skaffe Penge hertil, at han stjal den fornævnte Cykle. Gæstgiver Overbeck har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endelig er det oplyst, at Arrestanten, der fra den 27de Februar dette Aar indtil sin Anholdelse den 1ste Marts dette Aar logerede hos Gæstgiver Thomas Sørensen Thomsen i Vejle, for Ophold og Fortæring er bleven denne et Beløb af 5 Kroner 90 Øre skyldig. Arrestanten har med Hensyn hertil vel indrømmet, at han ingen Udsigt havde til at betale Thomsen, saafremt han ikke fik den stjaalne Cykle solgt, men har paa den anden Side forklaret, at det ikke var hans Hensigt at unddrage sig Betalingen af det nævnte Beløb, og at han vilde være vendt tilbage til sit Logis i Løbet af Dagen den 1ste Marts dette Aar, saafremt han ikke var bleven anholdt. Herefter findes der ikke at være tilstrækkelig Føje til at antage, at Arrestanten har villet unddrage sig fra at betale, hvad han skyldte Gæstgiver Thomsen, og der bliver saaledes ikke Spørgsmaal om at paalægge Arrestanten Strafansvar for dette Forhold eller at tage en af Thomsen nedlagt Erstatningspaastand under Paa-kendelse.

For sit øvrige oven ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, og § 257 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom kunne stadfæstes, dog at den Gæstgiver Thomsen tilkendte Erstatning bortfalder.

Nr. 189.

Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Peter Jensen, kaldet Gregersen (Def. Høgbro),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Ribe Købstads Politirets Dom af 22de April 1902: Arrestanten Peder Jensen, kaldet Gregersen, bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Maj 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Heise, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Jensen, kaldet Gregersen, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Høgbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peder Jensen, kaldet Gregersen, der er født i Aaret 1844, tiltales under nærværende Sag for Løsgænger og Betleri.

Efter Sagens Oplysninger har Arrestanten tidligere været straffet en Gang efter Frdn. 11 April 1840 § 1 og en Gang efter Straffelovens § 235 samt mange Gange for Løsgænger og Betleri, bl. a. ifølge Overrettens Dom af 18 April 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage og senest ifølge Esbjerg Købstads samt Skads Herreds og Fanø Birks Politirets Dom af 24de September f. A. efter samme Lovs §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 180 Dage, hvilken Straf han havde udstaaet den 26 Marts d. A., hvorefter han af sin Forsørgelseskommune blev indlagt paa Raunsø Fattiggaard.

I Henseende til det Arrestanten nu paasigtede Forhold maa det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han fra 2den Paaskedag den 31 Marts d. A., da han havde Udgangstilladelse fra bemeldte Fattiggaard, men undlod at efterkomme det ham givne Paalæg om at vende tilbage dertil samme Aften, indtil den 12 April næsteften har drevet arbejdsløs omkring, og at han den sidstnævnte Dag, da han blev anholdt i Ribe, har betlet paa forskellige Steder der Steds. Derimod har Arrestanten, der ved

sin Anholdelse ikke fandtes i Besiddelse af flere Penge end 36 Øre, benægtet i øvrigt at have betlet, siden han forlod Fattiggården, idet han vil have levet af 4 Kr., der den 26de Marts ved hans Løsladelse af Tvangsarbejdsanstalten paa Fanø bleve udbetalte ham i Arbejdsfortjeneste; men da dette Beløb ikke kan antages at have været tilstrækkeligt til hans Underhold i et Tidsrum af ca. 12 Dage, maa ikke desto mindre hans nævnte Omflakken, under hvilken han ikkun vil have søgt Erhverv paa et enkelt Sted, tilregnes ham som Løsgænger.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i 180 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 176.

Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Jens Christian Bøtel (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Overtrædelse af Straffelovens § 16 og Betleri.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 2 April 1902: Arrestanten Jens Chr. Bøtel bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa udreder han og i Erstatning til Kreaturpasser Christen Jørgensen, Engelsholm, 8 Kr. og betaler Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Maj 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Bøtel til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Christian Bøtel tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri, Overtrædelse af Straffelovens § 16 og Betleri.

Arrestanten, der er født i Hammelev i Slesvig den 21 Maj 1866, har, foruden at han, som det maa antages, to Gange i Aaret 1894 har vedtaget Bøder for Polituorden i Assens, tidligere været straffet her i Landet ifølge Assens Købstads Ekstrarets Dom af 30 Oktober 1895 efter Straffelovens §§ 228 og 256 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage, ifølge Muckadell m. fl. Birkers Ekstrarets Dom af 23 November 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, samt efter Lov om Tilsyn med fremmede og rejsende m. m. af 15de Maj 1875 § 22, jfr. § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ifølge Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 24 Januar 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar, hvorhos Arrestanten ved hver af de anførte Domme i Medfør af Straffelovens § 16 er dømt til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter at have udstaaet den ham sidst idømte Straf, efter sin Forklaring har opholdt sig dels i Slesvig, dels her i Landet, har gjort sig skyldig i følgende Forhold. En Dag i Begyndelsen af Januar Maaned d. A., som det maa antages den 4de, indfandt Arrestanten sig i en Ejendom i Vejle, hvis Ejer, til hvem han fra tidligere Tid havde lidt Kendskab, han vilde anmode om lidt Hjælp. Efter at Arrestanten havde banket et Par Gange paa Døren, uden at der kom nogen til Stede, tilvendte han sig en i den uafsaede Entré henstaaende dobbeltløbet Jagtbøsse, med hvilken han bortfjernede sig. Den stjaalne Bøsse forsøgte Arrestanten straks efter at sælge eller pantsætte hos en Pantelaaner i Vejle, men da denne ikke vilde inklade sig med ham, gik Arrestanten ud til en Stenhugger i Urskov, som han kendte, og med hvem han indgik en Byttehandel, saaledes at han for den stjaalne Bøsse af Stenhuggeren fik et Messingur, et gammelt Gevær og et kontant Beløb af 2 à 3 Kr.

Det tilbyttede Gevær gemte Arrestanten i en Granskov tæt udenfor Byen og begav sig derefter til Slesvig, hvor han, efter at have solgt Messinguret til en ham ubekendt Person, forblev til en af de sidste Dage i Januar, da han vendte tilbage til Vejleegnen. Den saaledes af Arrestanten stjaalne Jagtbøsse, der tilhørte en Detailhandler i Kjøbenhavn, er bragt til Stede under Sagen og vurderet til 30 Kr., hvorefter den er bleven udleveret til en Slægtning af Ejeren, der paa dennes Vegne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Efter, som meldt, at være vendt tilbage fra Slesvig, besøgte Arrestanten, der atter havde taget det i Granskoven gemte Gevær til sig, to Gange, som det maa antages den 30te og 31 Januar, den paa Vejle Søndermark boende Skomager Bendixen, sammen med hvem Arrestanten begge Dage fortærede noget af ham selv medbragt Brændevin. Den sidstnævnte Dag forlod Arrestanten, der havde faaet Tilladelse til, at Geværet, som han forgæves havde forsøgt at bortbytte mod et Bendixen tilhørende Ur, maatte blive staaende hos Bendixen, omtrent Kl. 1 Eftermiddag Huset sammen med Bendixen og dennes Hustru og Søn,

der skulde i Skoven for at hente Brænde, og Arrestanten vendte derefter alene tilbage til Huset, til hvilket han skaffede sig Adgang ved at krybe ind gennem en 1 Alen høj og $1\frac{1}{4}$ Alen bred Laage, der var anbragt i Husets vestre Gavlvædning tæt nede ved Jorden, og som førte ind til et Rum, der benyttedes dels til Grisehus, dels til Hønseshus.

Efter Bendixens Forklaring var Laagen indvendig lukket ved en Haspe, over hvilken der var indslaaet et Søm, saaledes at dettes Hoved holdt Haspen, hvilket Lukke dog, efter hvad der er oplyst, med Lethed kunde rykkes op, idet der i Laagen, til Brug for Hønsene, var et firkantet Hul, 10 Tommer højt og 7 Tommer bredt, gennem hvilket en Arm let kunde indføres for at fjerne Hindringen for Laagens Op-lukkelse.

Arrestanten har derimod forklaret, at han ikke formener, at Laagen var lukket med Haspe og Søm, idet den gik op ved, at han ved at gribe fat i det firkantede Hul rykkede i den, saaledes at han ikke behøvede at fjerne Haspen eller noget Søm.

Fra det nævnte Rum kom Arrestanten ind i en Gang gennem en med en paa den mod Gangen vendende Side paasat Haspe lukket Dør, som han fik op ved at rykke i en paa Døren anbragt Klinke, og fra Gangen gik han ind i Lejligheden, hvor han tilvendte sig dels et Ur, der, hvad han under sit tidligere Ophold hos Bendixen havde set, var gemt i Sengen i Sovokammeret, dels af en i en uafslaaet Bordskuffe i Dagligstuen beroende Pengepung et kontant Beløb af mellem 1 Kr. 25 Øre og 1 Kr. 50 Øre, hvormed han bortfjernede sig.

Det stjaalne Ur forsøgte Arrestanten samme Dag at pantsætte i Vejle, men vedkommende Pantelaaner, der af Politiet var underrettet om Tyveriet og mente at kende Uret efter det opgivne Signalement, beholdt Uret og bad Arrestanten komme igen den følgende Dag, hvad han dog undlod at gøre. Uret, der er bragt til Stede under Sagen og vurderet til 5 Kr., er tilbageleveret til bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Under den mod Arrestanten i den forommeldte Anledning indledede Undersøgelse har han endvidere tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med de i øvrigt fremkomne Oplysninger, at have gjort sig skyldig i eftærnævnte Forhold. Den 15de Februar f. A., paa hvilket Tidspunkt Arrestanten tjente paa en Gaard i Koldingegnen, laante Arrestanten, der med sin Husbond skulde til Marked i Kolding, af Avlskarlen paa Gaarden et Par langskafte Støvler, som han lovede at tilbagelevere ved Hjemkomsten samme Aften. Arrestanten undlod imidlertid dette, idet han til en Marskandiser i Kolding bortbyttede Støvlerne for et Par Sko og et kontant Beløb af, saa vidt han husker, 2 Kr.

Skoene solgte Arrestanten efter sin Forklaring senere til en ham ubekendt Person for 1 Kr. 50 Øre. De paagældende Støvler, der ikke ere komne til Stede under Sagen, ere af besvegne, der har frafaldet Erstatningskrav overfor Arrestanten, ansatte til en Værdi af mindst 16 Kr. Den paafølgende Dag stjal Arrestanten et Par, en Tjenestekarl hos en Købmand i Kolding tilhørende, langskafte Fedtlæders Støvler, der hang paa en Knage i et Seletøjskammer, til hvilket Arrestanten, der den forudgaaende Nat havde ligget i Købmandens Stald og saaledes havde faaet Lejlighed til at blive bekendt med Lokaliteterne, havde uhindret Adgang. De stjaalne Støvler, som Arrestanten paa en

Beværtning bortbyttede til en ham ubekendt Person for et Par Sko og et Beløb af, som det maa antages, 6 Kr., bleve i sin Tid ved Politiets Foranstaltning bragte til Stede og, efter at være vurderede til 6 Kr., udleverede til bestjaalne, der har frafældet Krav paa Erstatning.

Arrestanten tog derefter til Slesvig, men kom paa ny her til Landet, og den 19 Maj f. A. var han i Besøg hos Kreaturpasser Christen Jørgensen paa Store Grundet Mark, med hvem han tidligere havde arbejdet sammen, og som han den foregaaende Dag havde truffet paa en Beværtning i Vejle.

Efter at Arrestanten og Jørgensen i Forening havde drukket noget af førstnævnte medbragt Brændevin, gik Arrestanten til Vejle for at købe mere Brændevin og kom derefter hen paa Eftermiddagen tilbage, medbringende to Halvflasker med Brændevin, hvoraf han og Jørgensen ligeledes i Forening drak noget, hvorpaa Arrestanten gik sin Vej, efter at han forinden havde set Lejlighed til, uden at Jørgensen mærkede det, at tilegne sig et denne tilhørende Lommeur med Kæde, der laa frit fremme paa en Kommode.

Arrestanten har forklaret, at han har solgt Uret, men han vil ikke kunne huske, hvor eller til hvem Salget fandt Sted, og de stjaalne Koster ere ikke under Sagen bragte til Stede.

Bestjaalne har anslaaet Uret til en Værdi af 8 Kr. og har paa-staaet sig tilkendt en Erstatning af denne Størrelse hos Arrestanten, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Fremdeles maa det ved Arrestantens egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han under sin seneste Færden her i Landet har gjort sig skyldig i Betleri, idet det navnlig er oplyst, at han har betlet paa Vejle Søndermark, hvor han bl. a. hos en derboende Lærer har tilbetlet sig et Par Strømper, og at han umiddelbart før sin Anholdelse under nærværende Sag har betlet i Sønder Omme.

Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten, hvem det efter Udstaaelsen af den ham sidst her i Landet idømte Straf den 3 Oktober 1900 til Kjøbenhavns Politis Protokol over bortsendte Personer under Straffetrusel er givet Tilhold om ikke efter sin Udsendelse af Landet, som da foregik ved hans Oversendelse til Lübeck, paa ny at indfinde sig her i Landet, har overtraadt det ham saaledes givne Tilhold ved i den forløbne Tid gentagne Gange at have begivet sig ind her i Landet.

For sit i de oven ommeldte Henseender udviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, hvorved bemærkes, at det af ham hos fornævnte Bendixen begaaede Tyveri med Rette i Underrettsdommen er tilegnet ham som groft Tyveri, og efter samme Lovs § 253 og § 16 samt efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorhos det i Underrettsdommen rettelig i Henhold til Straffelovens § 16 er bestemt, at Arrestanten, der efter det oplyste ikke i de fem sidste Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, efter udstaaet Straf paa ny vil være at bringe ud af Riget. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i

Henseende til den Christen Jørgensen tilkendte Erstatning og i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 20 Juni.

Nr. 116.

Højesteretssagfører Rée

contra

Ernst Jørgen Schultz (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1902: Arrestanten Ernst Jørgen Schultz bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Sally, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de efter Dommens Afsigelse om Tiltaltes Sindstilstand erhvervede Oplysninger, derunder de af Overlægen for Kommunehospitalets 6te Afdeling og det kongelige Sundhedskollegium afgivne Erklæringer, ikke give tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har handlet i utilregnelig Tilstand, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ernst Jørgen Schultz til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ernst Jørgen Schultz, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 5 November 1874 og mange Gange straffet, blandt andet: ved Rettens Dom af 24 September 1892 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 26 August 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 3dje April 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk.,

samt efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 2den Maj 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter dens § 231, 2det Stk., jfr. til Dels § 46, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 3 $\frac{1}{2}$ Aar og senest ved Højesterets Dom af 28de August 1899 efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 4de Gang forsøgt groft Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, dels at han har betlet den 16 November f. A., dels at han har overtraadt et ham ved hans Aflevering til Københavns Magistrats 3dje Afdeling den 3dje September f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, saafremt han maatte bortgaa eller udeblive fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, inden 24 Timer havde at melde sig ved fornævnte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han, der var bleven indlagt paa Ladegaarden, bortgik fra Anstalten den 16 November f. A. mellem Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 7 Aften og endnu ikke havde foretaget den befalede Melding den Gang, han næste Dags Aften Klokken 8 anholdtes under nærværende Sag.

Endvidere sigtes Arrestanten for at have den 17 November f. A. om Aftenen mellem Kl. 7 og 8 indfundet sig i Gaarden til Ejendommen Sværtegade Nr. 2, hvortil Adgangen var uhindret, og der ituslaaet en Rude i Ejendommens Stueetage for at begaa Tyveri fra det indenfor Ruden værende, Skrædermester Carl Jensen tilhørende Forretningslokale.

De nærmere Omstændigheder ere følgende:

Den paagældende Aften hørtes en stærk Larm inde fra Gaarden i nys nævnte Ejendom. Det viste sig, at den fornævnte Rude var blevet ituslaaet, samt at en Trækasse var anbragt tæt ind under Vinduet, som om den var henstillet der af en, der vilde staa op paa den for at naa den øverste Del af Vinduet, og Arrestanten, der kom gaaende ud fra Gaarden, blev ført til Politistationen. Arrestanten har erkaendt, at han har ituslaaet Ruden, men paastaar, at det var aldeles tilfældigt og ikke i tyvagtig Hensigt, han har gjort dette, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han gik ind i Gaarden for at lade sit Vand, at han paa Vejen snublede over fornævnte Trækasse, der laa i Gaarden, og at han af Ærgrelse herover greb Kassen og kastede den fra sig, hvorved Kassen ramte Ruden og slog den itu.

Denne Forklaring kan der imidlertid efter de foreliggende Oplysninger intet Hensyn tages til. Det er saaledes oplyst, at den paagældende Kasse var ca. 1 $\frac{1}{2}$ Alen \times 1 Alen i Kvadrat og vejede ca. 10 Pund, hvilket gør det meget usandsynligt, at Arrestanten af den af ham anførte Grund skulde have grebet denne og kastet den fra sig. Endvidere er det ved de af Bud Alfred Claré og Skræder Johan Pehrson afgivne beedigede Forklaringer godtgjort, at Kassen et Kvarterstid tidligere ikke fandtes paa det af Arrestanten omfinklede Sted. Fremdeles er det ved de af fornævnte Bud Claré og af Politibetjentene Nr. 322, Mortensen, og Nr. 443, Jensen, afgivne beedigede Forklaringer godtgjort, at Vinduet bestod af 2 Ruder, en øvre og en nedre, og at kun den øvre Rude, hvis nederste Kant var i en Højde af ca.

3 Alen fra Jorden, var ituslaaet, medens den nedre kun var revnet, saavel som at Kassen, da Ruden var ituslaaet, fandtes anbragt som ovenfor angivet.

Yderligere er det oplyst, at en Del Klædningsstykker laa lige indenfor Ruden paa det Sted, hvor den var ituslaaet, saaledes at disse med Lethed havde kunnet udtages gennem Aabningen af vedkommende, saafremt han ikke var bleven forstyrret.

Naar dernæst henses dels til, at Arrestanten, der til at begynde med endog nægtede at have været inde i den paagældende Ejendom, derpaa i en Række af Forhør har fastholdt, at han ikke havde ituslaaet Ruden, men alene var gaaet ind i Ejendommen, hidkaldt ved den ved Rudens Ituslagning forvoldte Støj, og at han først erkendte at have ituslaaet Ruden, efter at han var bleven gjort bekendt med, at der var ført en Mængde Vidner og fremskaffet forskellige Oplysninger, der gjorde det uantageligt, at andre end han havde ituslaaet Ruden, dels til Arrestantens Fortid, hvoraf særlig fremhæves, at han ved den ham sidst overgaaede Dom blev straffet for et Forsøg paa Tyveri, begaaet paa lignende Maade, som det, han nu tiltales for, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at det er i tyvagtig Hensigt, at han har ituslaaet Ruden, at han er bleven bange ved den Støj, han derved har foraarsaget, og at han som Følge heraf er gaaet ud paa Gaden, uden straks at stjæle noget. Efter det i Sagen oplyste om, at der har ligget Klædningsstykker saa nær ved Ruden, at Arrestanten har kunnet sætte sig i Besiddelse af disse, uden at begive sig ind i Forretningslokalet, findes det betænkeligt at statuere, at han har haft til Hensigt at stige ind i Forretningslokalet, og Arrestanten vil som Følge heraf kun være at dømme for Forsøg paa simpelt Tyveri.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 4de Gang forsøgt simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 172.

Højesterets sagfører Salomon

contra

Christian Frederik Bastian (Def. Overretssagfører Møldrup),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rinds-Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 16 Oktober 1901: Tiltalte, Maler Christian Frederik Bastian af Hostruphuse, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør han og udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, med 12 Kr. og Defensor, Sagfører Steenberg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Juli 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 15.

Fredagen den 20 Juni.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Marts 1902: Tiltalte Christian Frederik Bastian bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Frederik Bastian til Højesteretssagfører Salomon og Overretssagfører Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Maler Christian Frederik Bastian, der er født i Aaret 1863 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for bedrageligt Forhold.

Efter at Tiltalte ved en inden Rinds-Gislum Herredsting den 10de Januar f. A. afsagt Dom i en Retssag, hvorunder han af Bestyrelsen for Holbæk og Udby Kommunes Spare- og Laanekasse søgtes til Betaling af et Beløb af 100 Kr. m. v., som han ifølge Gældsbevis af 7 August 1899 skulde være Sparekassen skyldig, var bleven tilpligtet at betale bemeldte Bestyrelse det indtalte Beløb med nærmere angivne Renter heraf samt 10 Kr. i Procesomkostninger, og efter at Bestyrelsen derpaa under en hos Tiltalte paa hans daværende Bopæl i Hostruphuse ved Hobro den 29de s. M. afholdt Fogedforretning, under hvilken Sparekassens Fordring med Renter og Omkostninger opgjordes til ialt 132 Kr. 18 Øre, til Sikkerhed for dette Beløb med videre paaløbende Renter og Omkostninger havde ladet foretage Arrest i en Tiltalte hos en Snedker i Hostruphuse tilkommende Fordring, hvis Størrelse af

Tiltalte blev opgiven at være ca. 140 Kr., blev der ifølge Rekvisition af Sparekassen inden bemeldte Herreders Føgedret, der atter blev sat paa Tiltaltes anførte Bopæl, den 15de Marts f. A. afholdt en Udlægsforretning til Fuldbyrkelse af den ovennævnte Dom. Ifølge den under Sagen fremlagte Udskrift af det under denne Forretning passerede erklærede Tiltalte, der blev truffen til Stede og blev afkrævet Fordringens Beløb, der med paaløbne Omkostninger opgjordes til 148 Kr. 75 Øre, sig ude af Stand til at betale dette Beløb, hvorhos han, der angav at have pantsat sit Indbo for 500 Kr., som omtrent svarede til dets Værdi, som Genstand for Udlæg opgav Fordringen paa den oven ommeldte Snedker, hvilken Fordrings Beløb imidlertid, ifølge en under Forretningen fremlagt Erklæring fra samme, kun udgjorde ca. 50 Kr. Tiltalte bemærkede dernæst, at han for Tiden søgte Erstatning hos »Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab« for en ham paa hans ene Haand overgaaet Skade, hvilken Erstatning ifølge hans Formening vilde blive fastsat til 400 Kr. Der blev derpaa til Fyldestgørelse af Sparekassens Fordring med videre paaløbende Renter og Omkostninger dekretet Udlæg i Tiltaltes Tilgodehavende hos tidt bemeldte Snedker samt i hans eventuelle Tilgodehavende hos det nævnte Forsikringselskab, hvorefter det sluttelig er tilført Føgedprotokollen, at Dekretet og dets Retsvirkning blev tilkendegivet Tiltalte.

Den 20de næst efter blev det af den Sagfører, der under Udlægsforretningen havde givet Møde for Spare- og Laanekassen, anmeldt til Politiet, at Tiltalte, hvem det under Forretningen udtrykkeligt og gentagende blev betydet, at han var uberettiget til at modtage og kvitere for den Erstatning, som maatte tilkomme ham hos Forsikringselskabet — hvis Hovedkontor i Kjøbenhavn straks efter Forretningens Afholdelse var bleven underrettet om Udlæget — efter at dette, som meldt, havde fundet Sted den 15 Marts, samme Dag havde faaet det Beløb, hvortil Selskabet havde opgjort Skaden, nemlig 287 Kr. 50 Ø., udbetalt af dettes stedlige Agent, men at Tiltalte ikke havde været at formaa til at betale den Fordring, for hvilket Udlæget var foretaget, og det er Hævningen af det nævnte Forsikringsbeløb, der som stridende imod Udlæget er lagt Tiltalte til Last under Sagen.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, at Spare- og Laanekassens oven ommeldte Fordring hidrører fra et Tiltalte ydet Laan, som i Aaret 1896 blev rejst hos samme ved Mellemkomst af nogle i Udby og Holbæk boende Mænd. Det er i saa Henseende nærmere oplyst, at da Tiltaltes Hustru i Efteraaret 1896 var i Besøg hos Smed Søren Boje i Udby, der er gift med hendes Kusine, og det var paa Tale, at Tiltalte og dennes Hustru, som den Gang boede paa Amager, skulde bosætte sig i Allingaabro, lovede bemeldte Smed Boje og nogle andre Mænd, der ere Slægtninge af Tiltaltes Hustru, og af hvilke den ene var Medlem af Bestyrelsen for den ovennævnte Sparekasse, ved et Laan at sætte Tiltalte og Hustru i Stand til at bestride de med Flytningen til Allingaabro forbundne Omkostninger. De paagældende Mænd optog derefter i Oktober 1896 i tidt nævnte Sparekasse et Laan paa 200 Kr., lydende paa Tiltalte som Debitor, hvem der imidlertid ikke blev givet Lejlighed til at underskrive det angaaende Laanet udfærdigede Gældsbevis, hvorimod dette,

der blev underskrevet af dem som Selvskyldnerkautionister, af en anden Mand — uden at det under Sagen er oplyst hvem — blev underskrevet med Tiltaltes Navn. Da Tiltalte, der havde faaet Pen-gene tilsendt — som det maa antages af den af hans Hustrus Slægt-ninge, der var Medlem af Sparekassens Bestyrelse — ikke betalte de stipulerede Afdrag paa Laanet, og dette som Følge heraf var forfaldet til Udbetaling, blev der paa Foranledning af de oven ommeldte Mænd den 1ste Februar 1897 — paa hvilket Tidspunkt Tiltalte og hans Hustru vare bosatte i Allingaabro — udfærdiget et nyt af de samme Mænd som Selvskyldnerkautionister underskrevet Gældsbevis til Sparekassen for 200 Kr., hvilket Gældsbevis, uagtet det ligeledes lød paa Tiltalte som Debitor, ikke heller blev forelagt ham til Underskrift, hvorimod det af Gaardmand Anders Borup, der var Medlem af Sparekassens Bestyrelse, blev underskrevet med Tiltaltes Navn med Tilføjelse »m. f. P. ved A. Borup«. Paa det saaledes nystiftede Laan, der skulde afdrages med 10 pCt. af dets oprindelige Beløb hver 20de Uge — paa hvilke Afdragsbetingelser den ommeldte Sparekasses Laan maa antages i Almindelighed at blive ydede — blev der i Tidsrummet fra 21 Juni 1897 til 2 Januar 1899 erlagt i alt 5 Afdrag paa til-sammen 100 Kr., men da Tiltalte derefter ikke betalte yderligere Afdrag, lod de nævnte Mænd Laanet omskrive til et Laan, svarende til Gældens daværende virkelige Beløb, 100 Kr., idet de mente, at Tiltalte vilde være bedre i Stand til at betale de af et Laan af denne Størrelse forfaldende Afdrag, der efter det anførte kun vilde udgøre 10 Kr. hver 20de Uge. De foranledigede derfor, at det ovenfor nævnte Gældsbevis af 7 August 1899, lydende paa, at Tiltalte af Sparekassen havde modtaget et Laan paa 100 Kr., blev udfærdiget, hvilket Gældsbevis — der er underskrevet af tre af de paagældende Mænd, deriblandt Søren Boje, som Selvskyldnerkautionister — Tiltalte imidlertid ikke heller fik Lejlighed til at underskrive, hvorimod Søren Boje underskrev det med Tiltaltes Navn. Tiltalte betalte dog ikke heller noget Afdrag paa dette Laan — hvad han ifølge sin Forklaring ikke var i Stand til — og Sparekassen anlagde derfor den oven ommeldte Retssag imod ham til Indfrielse af samme.

Ligesom nu Tiltalte — som det fremgaar af en under Sagen frem-lagt Beskrivelse af det under den ommeldte Retssag passerede — under denne væsentligt støttede sin Paastand om Frifindelse derpaa, at han ikke selv havde underskrevet Gældsbeviset af 7 August 1899 og ikke heller havde givet nogen anden Bemyndigelse til paa sine Vegne at underskrive det — hvilken Indsigelse der imidlertid ved den oven ommeldte i Sagen afsagte Dom ikke blev tillagt nogen Betydning, idet Tiltalte, som det i Dommen udtales, havde erkendt at have mod-taget et Laan af Sparekassen —, saaledes har Tiltalte under de over ham optagne Forhør til sit Forsvar gjort gældende, at han ikke, enten selv eller gennem sin Hustru, har givet Tilladelse til, at nogen anden under-skrev hans Navn paa noget Gældsbevis. Medens det nu vel ikke heller kan anses oplyst, at Tiltaltes Hustru — saaledes som Søren Boje og tvende andre af de oven ommeldte Mænd, der vare til Stede hos denne den paagældende Dag i Efteraaret 1896, da Tiltaltes Hustru op-holdt sig i hans Hus, have paastaaet — har givet Tilladelse til, at

Tiltaltes Navn maatte underskrives paa det Gældsbevis, der vilde være at udstede for det ved den ommeldte Lejlighed omtalte Laan, og medens det derhos efter det foreliggende maa antages, at Tiltalte i Begyndelsen har staaet i den Formening, at de ham tilsendte Penge vare laante ham af hans Hustrus tidt ommeldte Slægtninge, fremgaar det paa den anden Side af Sagens Oplysninger, ikke blot at Tiltalte allerede under et Ophold i Udby, forinden han bosatte sig i Allingaa-bro, erfarede af nogle af sin Hustrus Slægtninge, at Pengene hidrørte fra et i Sparekassen der Steds rejst Laan, men ogsaa, at han, forinden den ommeldte Retssag blev rejst mod ham, var bleven vidende om, at Laanet var blevet stiftet i hans Navn, og at der for samme var blevet udstedt et med hans Navn af Andenmand underskrevet Gældsbevis, idet Tiltalte under et Besøg hos Søren Boje — som det maa antages i Begyndelsen af August Maaned 1899 — af denne havde faaet udleveret — som det maa antages — det ovennævnte den 1ste Februar 1897 udstedte Gældsbevis tillige med en Kvitteringsbog fra Sparekassen. Tiltalte — der ikke kan antages overfor Boje at have gjort nogen Indsigelse mod den saaledes stedfundne Benyttelse af hans Navn — har derhos erkendt, at Boje meddelte ham, at der var blevet udstedt et nyt Gældsbevis til Sparekassen paa 100 Kr., uden at der dog, efter hvad Tiltalte har paastaet, blev talt om, i hvis Navn dette var sket.

Idet nu Tiltalte, der ikke har turdet benægte, at det under den oven ommeldte Udlægsforretning blev tilkendegivet ham, at han var uberettiget til at hæve det ham hos det ovennævnte Forsikringssselskab tilkommende Erstatningsbeløb, har erkendt, at han, efter at Forretningen var afholdt, har hævet og forbrugt Erstatningsbeløbet, og idet der efter det anførte ikke kan tages noget videre Hensyn til Tiltaltes Anbringende om, at han i Anledning af tidt ommeldte Gældsstiftelse alene vil have anset sig forpligtet overfor de paagældende Medlemmer af hans Hustrus Familie, og at han derfor ikke vil have anset sig forpligtet til at holde sig det nævnte under Udlægsforretningen givne Paalæg efterrettelig, maa Tiltalte — der ikke ses under Udlægsforretningen, saa lidt som under den den 29 Januar f. A. afholdte Arrestforretning, at have fremsat nogen som helst Indsigelse mod disse Forretningers Afholdelse — ved sin Tilegnelse af Erstatningsbeløbet, der har været uforeneligt med det af Sparekassen erhvervede Udlæg, anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der bliver at henhøre under Straffelovens § 256, jfr. § 253, og han vil derfor for sit ommeldte Forhold være at anse efter disse Lovbestemmelser med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Der er under Sagen ikke nedlagt Paastand om Erstatning.

Mandagen den 23 Juni.

Nr. 173.

Overretssagfører Møldrup

contra

Karl Bertelsen (Def. Liebe),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Hammerum Herreds Ekstrarrets Dom af 28 Januar 1902: Mod Arrestanten, Smedesvend Karl (eller Carl) Bertelsen, bør der af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger. Arrestanten bør udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Dejgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Valeur, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de April 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Forbindelse med den i den indankede Dom omtalte Erklæring af 8 Januar d. A. har den paagældende Distriktslæge i Skrivelse af 2den d. M. erklæret, at da Tiltalte i beruset Tilstand i sine Handlinger maa antages at være under Paavirkning af Hallucinationer, navnlig Hørelsesshallucinationer, maa han anse Tiltalte for at have handlet i utilregnelig Tilstand.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Overretssagfører Møldrup og Højesteretssagfører Liebe hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Smed Karl Bertelsen tiltales under nærværende Sag for Mishandling af sin Hustru.

Ifølge Sagens Oplysninger har Tiltalte, der er født i Aaret 1865, og som i 1887 indgik Ægteskab med Jensine Marie Christiansen, i det derefter forløbne Tidsrum, foruden at han under sin Militærtjeneste 2 Gange har været anset arbitrært for Tjenesteforseelser, tvende Gange været anset for Mishandling af sin nævnte Hustru, nemlig ved Hjermginding Herreders Ekstrarrets Dom af 26 Juni 1895 efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage og ved Hammerum Herreds Ekstrarrets Dom af 12te Juli 1900

efter Straffelovens § 202 med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Angaaende de nærmere Omstændigheder, der have været forbundne med det Forhold, for hvilket Tiltalte under nærværende Sag er aktioneret, har bemeldte Jensine Christiansen forklaret, at Tiltalte, der, efter at have udstaaet den ham senest idømte Straf, efter hvilket Tidspunkt hun efter det foreliggende maa antages at have fortsat Samlivet med ham i deres fælles Hjem i Ikast, vel en kort Tid havde forholdt sig rolig, men som i Løbet af forrige Aars Efteraar oftere uden nogen Foranledning fra hendes Side havde slaaet og sparket hende, naar han var beruset, den 20de December f. A. om Eftermiddagen, da han var stærkt beruset og fik den Forestilling, som han i denne Tilstand ofte har, nemlig at høre nogen tale ilde om ham, sprang op af sin Seng, hvori han havde lagt sig, og som han nu kastede hende over i, og gav sig til med knyttet Haand at slaa hende. Slagene ramte hende i Ryggen og højre Side samt i Hovedet og faldt, som hun har udsagt, i stor Mængde, idet Tiltalte længe vedblev at banke hende, der blev halvt sanseløs ved Slagene i Hovedet.

En Læge, der den 28 December f. A. undersøgte Jensine Christiansen, har i en den 30te næstefter afgiven Erklæring udtalt, at der ved Undersøgelsen fandtes en ca. 7 Ctm. lang, et Par Ctm. bred Blodudtrædning bag højre Øre samt en ca. 50 Øre stor Blodudtrædning paa højre Overarm, medens der i øvrigt ingen Læsioner fandtes.

Ifølge Jensine Christiansens Forklaring, der blev afgiven i et den 28 December f. A. afholdt Forhør, havde desuden Slagene i Hovedet paa flere Steder af den behaaede Del af samme efterladt større Buler, saa at hun ikke kunde taale at rede sit Haar, og hun, der som Følge af den hende overgaaede Vold havde maattet holde Sengen i 3 Døgn og paa den 4de Dag af og til havde maattet lægge sig, havde hele Tiden haft stærke Smertes, der vel senere vare aftagne, men hun havde dog endnu, da hun den oven ommeldte Dag gav Møde i Retten, stærke Smertes i højre Skulder og Overarm og Ømhed i Hovedet og paa Ryggen. Jensine Christiansen har derhos forklaret, at Tiltalte, der i beruset Tilstand altid bliver vild og ustyrlig, og som i denne Tilstand ofte har truet hende og deres Børn med at mishandle dem eller slaa dem ihjel, den 27. December f. A. om Aftenen, da han atter var beruset, blev helt vild og truede med at tage sin Økse og hugge hende og Børnene i Smaastykker, hvorfor hun, der ikke kunde blive i Huset, med sine fire Børn tog Ophold i en Nabokones Tørvehus, indtil en i Nærheden boende Slagter, hvem hun havde ladet underrette om det passerende, i Nattens Løb kom og hentede hende og Børnene hjem til sig.

Tiltalte, der den paafølgende Dag paa Foranledning af den ommeldte Slagter blev anholdt af Sognefogden i Ikast, har med Hensyn til Jensine Christiansens Forklaring angaaende den ovenommeldte mod hende udøvede Vold udsagt, at han anser den for at være »rigtig nok«, og har særligt forklaret, at han kan huske, at han har slaaet hende bag det højre Øre og grebet hende haardt i den ene Overarm, samt erkendt at have foraarsaget de i den ovenommeldte Lægeerklæring anførte Læsioner. Det er derhos af Tiltalte forklaret, at det godt

kan være, at han er fremkommet med den af Jensine Christiansen omforklarede Trusel om at hugge hende og Børnene i Stykker med en Økse, men at han ikke kan huske det, idet han, der i de nærmeste Dage før Anholdelsen havde været en Del beruset, og som den sidste Dag før samme formentlig havde drukket omtrent en Flaske Brændevin, kun havde en ganske uklar Erindring om, hvad han i sin berusede Tilstand har foretaget sig. Endelig gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at det, naar han er beruset, altid forekommer ham, som om der er nogen, der vil gøre ham Fortræd, »og saa gaar det ud over hans nærmeste«, men at det først er, naar han har drukket i nogen Tid, at det gaar »rent galt«.

Det er af den oven ommeldte Sognefoged forklaret, at det er ham bekendt, at Tiltalte, der var beruset, da Sognefogden kom for at anholde ham, jævnligt beruser sig, og har Ord for at være ond mod sin Hustru, der er en skikkelig og arbejdsom Kone, som ikke giver ham nogen som helst Anledning hertil, hvorhos Sognefogden har tilføjet, at det er hans Mening, at Tiltalte, naar han er beruset, »gaar saaledes fra Sans og Samling, at han har en Slags Drankergalskab«, saa at det er at vente, at han kan gøre Alvor af Truslerne om at slaa Kone og Børn ihjel, og i samme Retning gaa de Forklaringer, der ere afgivne af tvende andre Mænd i Ikast.

Under den mod Tiltalte i 1895 som sigtet for Mishandling af sin Hustru indledede Undersøgelse var det i en af Distriktslægen i Holstebro afgiven Erklæring af 13 Juni s. A. bl. a. udtalt, at Tiltalte, hvis Evner intet fattedes, led af periodisk Drikkesyge, at Perioden, der særligt kom over ham, naar noget var gaaet ham imod, sjældent varede mere end et Par Dage, hvorefter han saa i lang Tid ikke nød Spiritus, at Hukommelsen om, hvad der passerede i de Dage, Anfaldet varede, var saa godt som udslettet, og at Tiltalte, naar Drikkesygen kom over ham, og han ikke kunde »faa den tilfredsstillet«, tabte Herredømmet over sig selv, hvorhos det i Erklæringen er tilføjet, at Tiltalte, da han forøvede de paagældende Mishandlinger mod sin Hustru, maatte siges ikke at have været ved sin fulde Bevidsthed, »altsaa har været til Dels utilregnelig«.

Der har under nærværende Sag paa ny været rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, i hvilken Henseende paagældende Distriktslæge i en den 8 Januar d. A. afgiven Erklæring bl. a. har udtalt, at Tiltalte paa ingen Maade kan anses for utilregnelig, da han er fuldstændig paa det rene med, hvilke uheldige Følger hans Drikkeri har baade for hans Familie og for ham selv, ligesom han selv kan meddele, at han, naar han er beruset, er stærkt hallucineret paa Synet og navnlig paa Hørelsen, idet han hører Stemmer, som opfordre ham til at begaa Voldsomheder mod de omværende, særligt mod sin Hustru. I samme Erklæring hedder det endvidere, at der ingen Sikkerhed kan være for, at Tiltalte i sin utilregnelige Tilstand, naar han er beruset, ledet af sine Hallucinationer, kan begaa livsfarlige Voldsgerninger mod Familien eller andre, hvorhos det sluttelig udtales, at Tiltalte i Almindelighed maa anses for at være en for den private og offentlige Sikkerhed farlig Person. Efter at Sagens Akter derhos ved Skrivelse fra Overretten af 3dje f. M. have været forelagte det kongelige Sundhedskollegium, har dette i en under 25de næstefter afgiven Erklæring ud-

talt, at Tiltalte i en Række Aar har været hengiven til overdreven Nydelse af Brændevin, at Beruselse af og til er optraadt noget periodisk, hvilket dog synes nærmest at hænge sammen med hans lettere eller vanskeligere Adgang til at forskaffe sig Spiritus, at han under Rusen hyppigt har været voldsom og mishandlet sine Omgivelser, at han, saa længe dette stod paa, synes at have handlet med Bevidsthed, og at han bagefter oftest har bevaret mere eller mindre tydelig Erindring om det passerede. Det er derhos i denne Erklæring tilføjet, at det maa antages, at disse Voldshandlinger undertiden have staaet i Forbindelse med og vistnok været afhængige af sygelige Sansbedrag. Endelig er det i Erklæringen henstillet, om denne Tilstand maa kunne betegnes som hel eller delvis utilregnelig, hvorhos det af Kollegiet indtrængende er tilraadet, at der træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod Tiltalte, idet man, som det i Erklæringen hedder, ikke har nogen Borgen for, at Voldshandlingerne ikke antage en endnu mere faretruende Karakter.

Efter det saaledes foreliggende, samt idet Distriktslægens i hans ovenciterede Erklæring anførte Udtalelse om, at Tiltalte »paa ingen Maade kan anses for utilregnelig«, ifølge Erklæringens øvrige Indhold maa antages kun at sigte til Tiltaltes Tilstand, naar han er ædru, medens han i beruset Tilstand efter det oplyste maa anses for utilregnelig, maa der gaas ud fra, at Tiltalte har været i en saadan Tilstand, da han, som meldt, den 20 December f. A. forøvede det ovenfor omtalte Overfald paa sin Hustru. Som Følge heraf vil der i Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stykke, ikke kunne paalægges Tiltalte Straf for dette Forhold, hvorimod det, da Tiltalte, efter hvad der er fremkommet, ikke uden Fare for sine Omgivelser kan overlades til sig selv, i Medfør af samme Paragrafs 2det Stykke findes at maatte fastsættes, at der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham, og da Underrettsdommen har samme Resultat, vil den derfor være at stadfæste, dog saaledes at Aktionens Omkostninger — — — blive at udrede af det offentlige.

Nr. 177.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Albert Siegfred Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 19 Marts 1902: Arrestanten Albert Siegfred Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Wolff, betaler Arrestanten Albert Siegfred Nielsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Albert Siegfred Nielsen til Højesterets-sagfører Liebe og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Albert Siegfred Nielsen, der er født den 8 November 1877 og, foruden 2 Gange forinden sit 18de Aar at være straffet for Tyveri, er anset ved ovennævnte Ekstrarets Dom af 21 December 1896 efter Straffelovens § 210, kfr. §§ 46 og 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Juli 1900 efter Straffelovens §§ 228, 229, Nr. 4, og 238, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, aktioneret for Tyveri eller Hæleri samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Ifølge det under Forhøret oplyste, anmeldte Viceinspektør Hans Michael Arnkiel den 10 Juli 1901 paa Frederiksberg Politistation, at der siden den 8de s. M. var frastjaalet ham 3 Dyner, som havde beroet paa et Kvistkammer i den af ham beboede Ejendom, Brandes Allé Nr. 5, hvilket Kvistkammer var aflaaet med en Hængelaas, hvis ene Øsken, da Tyveriet opdagedes, fandtes aabnet saa meget, at Hængelaasen havde kunnet tages af, og Døren derved aabnes.

Efter at Sengklæderne vare blevne efterlyste, meddelte Marskandiser Thorvald Meyer til Frederiksberg Politi, at en Person, i hvem saavel han, som hans Hustru Sofie, født Jensen, under Forhøret have genkendt Arrestanten, først paa Eftermiddagen den 9 Juli 1901 havde indfundet sig hos ham og spurgt, om han vilde købe nogle Dyner, og da Meyer sagde Ja hertil, kom bemeldte Person kørende med 3 Dyner paa en Trækkevogn, hvilke Meyer antog for at være identiske med de efterlyste.

Om disse 3 Dyner, som Arnkiel genkendte som de ham frastjaalne, har Arrestanten under Forhøret forklaret, at han en Dag i Juli Maaned 1901 kort Tid efter, at han den 4de s. M. var bleven løsladt af Forbedringshuset, efter at han havde udstaaet den ham sidst idømte Straf, paa et Arbejdsanvisningskontor traf en Person ved Navn Martin, der fortalte ham, at han havde noget Kjøjetøj, som han gjerne vilde have solgt, naar han kunde faa en anden til at sælge det.

Arrestanten tilbød straks at ville gøre dette, og efter Aftale mødte Martin ham noget senere paa Dagen paa Gaden med de omtalte Dyner paa en Trækkevogn, hvorpaa Arrestanten kørte Vognen hen til Marskandiser Meyer og solgte Dynerne for 12 Kr., hvoraf han fik 1 Kr. for sin Ulejlighed.

Den 26 Juli 1901 anmeldte Fabrikant Georg Wulffs Hustru, Else, født Strøyberg, der boede i Ejendommen Henrik Ibsensvej Nr. 1, paa Frederiksberg Politistation, at der siden den foregaaende Dags Eftermiddag var frastjaalet hende og hendes Mand en Dyne, der havde beroet i deres Pulterkammer, som var aflaaet med en Hængelaas, der, da Tyveriet opdagedes, fandtes frabrudt.

Efter at Dynen var bleven efterlyst, meddelte Marskandiser Jens Peter Jensen den 3 August 1901 til Frederiksberg Politi, at han antog, at han havde købt denne Dyne, og Fabrikant Wulffs Hustru genkendte ogsaa Dynen, som den hende og hendes Mand frastjaalne.

Under Forhøret har Marskandiser Jensen genkendt Arrestanten, som den, der solgte ham Dynen, og Arrestanten har ogsaa erkendt, at det er ham, der ved den nævnte Lejlighed har solgt Jensen denne Dyne.

Om sin Adkomst til den har han forklaret, at han, nogen Tid efter at have solgt de ovenomtalte Dyner til Marskandiser Meyer, igen tilfældig traf sammen med Martin, der bad ham afhænde Dynen, som Martin opgav at have købt paa Auktion. Arrestanten fik 9 Kr. 50 Øre for den, hvoraf Martin gav ham 1 Kr. for hans Ulejlighed.

Den 22 November 1901 indfandt Arrestanten, efter hvad han har erkendt, sig paany i Marskandiser Meyers Forretning, hvor han falbød 3 islandske Trøjer.

Da Marskandiser Meyer og hans Hustru genkendte ham som den Person, der i Juli Maaned havde solgt de ovenomtalte 3 Dyner, som senere havde vist sig at være stjaalne, foranledigede Meyer, at Arrestanten anholdtes.

Trøjerne maa ifølge de af Manufakturhandlerske, Frk. Anna Petersen og Bestyrer af hendes Manufakturhandel, Frithiof Gleesen afgivne beedigede Forklaringer antages i Tiden kort før Falbydelsen at have hængt fremme som Skilt udenfor Frk. Petersens Manufakturhandel, Frederikssundsvej Nr. 26, og Trøjerne ere efter Frk. Petersens Forklaring frakomne hende uden hendes Vidende og Villie. Arrestanten har med Hensyn til sin Adkomst til Trøjerne forklaret, at han har fundet dem liggende paa en Mark i Utterslev.

Arrestanten har under Forhøret stadig benægtet, at han selv har stjaalet de ovenomtalte Sengklæder og Trøjer, eller at han har vidst, at nogen anden har gjort det.

Da Arrestantens Forklaring om hans Hjemmel er ubestyrket og delvis selvmodsigende, og da Viceinspektør Arnkiel, Fabrikant Wulff og Manufakturhandlerske Frk. Petersen have tilvejebragt Ejendomsbevis samt aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de ovenomhandlede dem frakomne Genstande, og Arrestantens Fortid taler stærkt imod ham, findes der for disse Genstandes Vedkommende, der ere vurderede, Dynerne tilsammen til 78 Kr. og Trøjerne til 2 Kr. 60 Øre Stykket, i Medfør af 6—17—10 og 11 og Forordningen 8 September 1841, § 6, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten

for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Derimod bliver der ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Arrestanten er skyldig i et af Maler Olsens Hustru anmeldt Tyveri af en Dyne, da han ved Underrettsdommen for saa vidt er frifunden, og Sagen alene efter hans Begæring er indanket til Overretten.

Endelig er Arrestanten sigtet for ulovlig Omgang med Hittegods med Hensyn til en til 35 Øre vurderet Sofapude, som efter hans Anholdelse fandtes i hans Logis. Om denne, som han har erkendt at have tilegnet sig, som det maa antages, uden at fremlyse den, har han forklaret, at han har fundet den siddende indstukket mellem Tremmerne i et Stakitværk, hvormed en ubebygget Grund i Utterslev var indhegnet.

For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 247.

I Henhold til det ovenfor anførte vil Arrestanten, foruden som nævnt efter § 247, være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen — — — — i det hele være at stadfæste.

Onsdagen den 25 Juni.

Nr. 9. Fru **Thyra Helene Charlotte Annette von Arenstorff**, gift med Hofjægermester Frederik von Arenstorff, m. fl. (Arntzen)

contra

Fru **Clara Giglioli**, født **Løvenskiold**, med Mand **Augusto Giglioli** (Salomon e. O.),

betr. Gyldigheden af et Arveafkald.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 3dje November 1900: Fru Clara Giglioli, født Løvenskiold, gift med Augusto Giglioli i Genua, anerkendes som Arving i ovennævnte Bo, for saa vidt angaar den hende efter hendes afdøde Fader, Gehejmekonferensraad Løvenskiold, tilkommende Tvangsarv, og saaledes, at et Beløb af 12000 Kr. fradrages i Arvelodden som allerede modtaget Forskud paa denne.

Højesterets Dom.

Ifølge Forholdets Natur maa Spørgsmaalet om, efter hvilke Regler Arvemidlerne efter en ved sin Død her i Landet bosat dansk Mand skulle fordeles, blive at afgøre efter dansk Ret.

Da nu ifølge Arvelovens § 14 et Barn, der har givet sin

Fader Arveafkald, udgaar af hans Arvingers Tal, kan der ikke tillægges Kontraappellantindens paa den italienske Lovgivning støttede Indsigelse mod Gyldigheden af det i den indankede Decision ommeldte Arveafkald nogen Betydning, og da de Indsigelser, hun i øvrigt har fremsat mod dette Afkald, maa anses ubeføjede, vil hendes Paastand om at anerkendes som Arving i hendes Faders Dødsbo ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes hun at burde tilsvare Hovedappellanterne med 300 Kroner. Det Salær og den Godtgørelse for hafte Udlæg, der tilkommer hendes beskikkede Sagfører for Højesteret, vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den af Kontraappellantinden, Fru Clara Giglioli, født Løvenskiold, med Mand, Augusto Giglioli, nedlagte Paastand om at anerkendes som Arving i hendes Fader, Overhofmarskal, Gehejmekonferensraad C. L. Løvenskiolds Dødsbo kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Kontraappellantinden til Hovedappellanterne, Fru Thyra Helene Charlotte Annette von Arenstorff, gift med Hofjægermester Frederik von Arenstorff, Fru Fanny Helene Emma Sophie Koch, gift med Direktør Johannes Nicolai Koch, og Kammerjunker, Fuldmægtig i Finansministeriet Axel Løvenskiold, med 300 Kroner. Saa betaler hun og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret og som Godtgørelse for hafte Udlæg tillægges der Højesteretssagfører Salomon henholdsvis 200 Kroner og 42 Kroner 35 Øre, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I Fællesboet efter afdøde Overhofmarskal Gehejmekonferensraad C. L. Løvenskiold og tidligere afdøde Hustru Charlotte Eugenie, født Lagerheim, hvilket Bo behandles af Sagfører J. Buemann og Kammerjunker Axel Løvenskiold som executores testamenti, har den afdøde Overhofmarskals Datter af et tidligere Ægteskab, Fru Clara Giglioli, der er gift med Italieneren Augusto Giglioli og med ham bosiddende i Genua, paastaet sig anerkendt som retmæssig Arving til Fædrearven sammen med sine 3 Halvsøskende, der ere Børn af Overhofmarskallens sidste Ægteskab. Disse 3 sidstnævnte have protesteret mod, at Fru Giglioli anerkendes som Arving i Boet, og da Eksekutorerne have nægtet at anerkende hende som saadan, er den saaledes opstaaede Tvist indladt til Skiftekommissionens Afgørelse.

Protesten er støttet paa Indholdet af et i Boet forefundet Dokument, saalydende:

»Stempeltakst 2 Kr.

Ekspeditionskontoret for Skatte- og Stempelsager.

18/12 1891. L. Rothe.

Jeg undertegnede Clara Anna Maria Hedwig Christiane Giglioli, født v. Løvenskiold, Datter af Carl Ludvig v. Løvenskiold og afdøde Christiane Maria Schultz af Kjøbenhavn, erklærer af min frie Villie og med min Mands Samtykke, undertegnede Augusto Giglioli, Søn af afdøde Joseph Giglioli af London, at give Afkald fra nu af hvad der kunde tilkomme mig efter min Faders Død af Arv.

Dette for at kunne faa ufortøvet den Sum, som min Fader antager tilkommer mig, for at sætte mig i Stand til at frugtbringe dem i mine Børns Interesse.

Jeg erklærer endvidere paa Forhaand at renoncere paa Arveret efter min Fader saavel i mit eget Navn som paa min Mands og mine Børns Vegne.

Clara Giglioli, født v. Løvenskiold.

Augusto Giglioli.

Italien, Genua, 21de Juli 1891.

Forevist i det kgl. danske Konsulat for Legalisation af Fru Clara Giglioli v. Løvenskiolds og af hendes Mands Herr Augusto Gigliolis Underskrifter.

Genua, 22de Juli 1891.

Axel Bødtker,
dansk Konsul.

(L. S.)

Efter at min Fader, Overhofmarschal, Gehejmekonferensraad L. von Løvenskiold i Kjøbenhavn, har samtykket i at imødekomme mit Ønske om forskudsviis at faa udbetalt min Fædreearv, beregnet efter den Værdi, hvortil min Fader nu for Tiden ansætter sin Formue, og under Hensyn til de nu bestaaende Arveforhold, imod at jeg derved erkender mig fyldestgjort for al Arv efter ham, er den mig saaledes tilkommende Arvelod udregnet til et Beløb af 11812 Kr. 50 Øre, som af min Fader er afrundet til 12000 Kroner, og da nu disse Tolv Tusind Kroner er mig kontant udbetalt, erkender jeg herved med Mand og Værge at have modtaget fuld Valuta for det foranstaaende paa Forhaand udstedte Arveafkald, saaledes at der ikke under nogen Omstændighed og navnlig uanset, hvilken Formue min Fader maatte efterlade sig, og hvilke Arvinger der maatte overleve ham, af mig eller mine Arvinger kan gøres noget som helst Arvekrav gældende efter ham.

Genua, den 19de Oktober 1891.

Clara Giglioli von Løvenskiold.

Augusto Giglioli.

G. Olivari, testimonio alla firma.

Angelo Belloni, testimonio alla firma.

At Fru Clara Giglioli von Løvenskiold med Mand og Værge har undertegnet ovenstaaende i min Nærværelse, attesteres herved.

Genua, den 19de Oktober 1891.

Axel Bødtker,
dansk Konsul.

(L. S.)

At Herr Axel Bødtker, kongelig dansk Konsul i Genua, egenhændig har underskrevet om- og ovenstaaende Legalisationspaategninger, attesteres herved.

Udenrigsministeriet, Kjøbenhavn, den 24 Oktober 1891.

E. B.

Chr. Quaade,

Fm.

(L. S.)

Under Disputen har Overretssagfører V. Salomonsen, der er beskikket som Sagfører for Fru Giglioli, hvem der er meddelt fri Proces, saavel for Eksekutorerne som for Skiftekommissionen anbragt, at det forholder sig rigtigt, at Ægteparret Giglioli har underskrevet det paa-gældende Dokument, der er affattet saavel i det danske som i det italienske Sprog, og at Ægtefolkene, da de underskreve Dokumentet, ogsaa vare af den Formening, at de afgave et gyldigt Arveafkald, men at de senere have bragt i Erfaring, at et Afkald paa endnu ikke falden Arv, givet af en Arving til en Arvelader, efter italiensk Ret som lovforbudt er en absolut Nullitet, samt at italiensk Ret, da Dokumentet er udstedt i Italien af italienske Undersaatte, maa være afgørende for Bedømmelsen af Dokumentets Gyldighed.

Overretssagfører Salomonsen har endvidere anbragt, at Ægteparret Giglioli, da de underskreve Dokumentet, levede i meget trykkende pekuniære Forhold, saaledes at de, hvad der var Arveladeren bekendt, vare tvungne til at gaa ind paa, hvad han foreslog dem, samt endelig, at der under de Forhandlinger, der gik forud for Underskriften af Arveafkaldet, var bibragt Ægtefællerne fejlagtige Forestillinger om Forhold, der vilde have Indflydelse paa Beregningen af Størrelsen af den Fru Giglioli tilkommende Fædrenearv, og at denne i Virkeligheden burde være opført med et større Beløb end det, hvortil det i Dokumentet var ansat.

Overretssagfører Salomonsens Paastand gaar herefter ud paa, at Fru Giglioli kaldes til Arv efter Faderen lige med sine 3 Halvsøskende; subsidiært paastaar han det modtagne Beløb betragtet som en à conto Betaling paa Fædrenearven, og for alle Tilfælde paastaar han sig tilkendt Salær hos Boet eller hos det offentlige samt sig tillagt Godtgørelse for Translationsudgifter, 30 Kroner, og Portoudlæg, 1 Krone 44 Øre.

Overretssagfører Buemann, der møder for de ovennævnte 3 Arvinger samt Eksekutorerne, paastaar det ommeldte Arveafkald, hvis Gyldighed efter dansk Ret ikke er bestridt, lagt til Grund for Bedømmelsen; subsidiært slutte disse sig til Overretssagfører Salomonsens subsidiære Paastand, dog saaledes, at Fru Gigliolis Arvelod indskrænkes til den hende tilkommende Tvangslod efter Faderen, medens de protestere mod, at Boet belastes med nogen Udgift til Overretssagfører Salomonsen i Anledning af Processen.

Medens der nu findes at maatte gives Overretssagfører Salomonsen Medhold i, at Afgørelsen af det af Ægteparret Giglioli rejste Spørgsmaal om, hvorvidt de ved det omtalte Dokument have givet et retsgyldigt og for dem bindende Afkald paa Arveret i det her omhandlede Bo, maa træffes i Henhold til det Lands Love, under hvis

Herredømme Ægteparret den Gang levede og endnu lever, og at det tilsigtede Afkald — efter hvad der under Sagen er oplyst om italiensk Rets Bestemmelser i saa Henseende — ikke tør antages at være kommen til gyldig Eksistens, findes derimod den i Dokumentet indeholdte Erkendelse af som Forskud paa Fædrearven at have modtaget 12000 Kr., som en efter danske Love fuldgyldig Kvittering at være bindende for Udstederen under Behandlingen af Dødsboet. Til at forøge dette Beløb af 12000 Kr., der herefter maa anses som Arveforskud, med Renter fra den Dag af, da Forskudet gaves, mangler der derimod lige overfor Overrettsagfører Salomonsens Anbringende om, at de øvrige Børn have modtaget rentefri Forskud, Hjemmel.

Derimod findes den af Eksekutorerne og Boets øvrige Arvinger nedlagte Paastand paa, at Ægteparret Giglioli i alt Fald kun kaldes til Arv af $\frac{2}{3}$ af den dem efter Loven tilkommende Fædrearv, at maatte gives Medhold, idet den Omstændighed, at Gehejmeraad Løvenskiold i et efter Modtagelsen af det omtalte Dokument oprettet Testamente har genkaldt et af ham tidligere oprettet Testamente, i hvilket han bl. a. havde fastsat, at den Fru Giglioli efter ham tilkommende Arv skulde beskæres med $\frac{1}{3}$, ikke kan paaberaabes af Ægteparret Giglioli til Støtte for, at Beskæringen ikke bør finde Sted, da førstnævnte Testaments Indhold klart viser, at Tilbagekaldelsen alene er sket under den, som det nu viser sig urigtige, Forudsætning, at der forelaa et bindende Arveafkald for Ægtefællerne.

Herefter vil Fru Giglioli være at anse som Arving til $\frac{2}{3}$ af den hende efter Loven i Boet tilkommende Fædrearv, hvoraf et Beløb af 12000 Kr. allerede er modtaget som Forskud.

Det bemærkes, at Skiftekommissionen savner Kompetence til at tilkende Overrettsagfører Salomonsen Salær eller Godtgørelse for i øvrigt hafte Udgifter.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Nr. 50. Forhenværende Pantelaaner **Carl Christian Mortensen**
(Lunn e. O.)

contra

Amtmanden i Kjøbenhavns Amt, Kammerherre **C. P. M. Bache**
paa det offentliges Vegne og Straffedommeren i Frederiksberg
Birk, **P. F. N. van Wylich** (Ingen),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April 1901: Det offentlige bør for Tiltale af Citanten, Pantelaaner Carl Christian Mortensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Pantelaaner Carl Christian Mortensen, 2 Kroner. Højesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Højesteret 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag, der er paastævnet overensstemmende med Lov af 5 April 1888 § 3, søger Citanten, Pantelaaner Carl Christian Mortensen, sig tilkendt hos det offentlige 12000 Kr. eller et Beløb efter Rettens Skøn i Erstatning for Varetægtsfængsel, som han, efter sit Anbringende uforskyldt, har udstaaet i Tiden fra den 29 Juni 1898 til den 2den September 1899 under en Undersøgelse, der var indledet mod ham ved Frederiksberg Birks Politiret, og under hvilken han var sigtet for at have gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk samt Pengeafpresning. Citanten har dernæst paastaaet sig tillagt Renter af det Beløb, der maatte blive ham tilkendt, 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 17 Januar d. A. til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Det offentlige har, skøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde under Sagen.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Citanten for at have gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk oplystes følgende ved Undersøgelsen:

Citanten blev i August Maaned 1894 gift med Juliane Marie, født Hahn, der i Januar s. A. var bleven Enke efter en Papirarbejder Petersen, og som allerede inden sin Forlovelse med Citanten havde omtalt for denne, at hun havde en større Arv i Vente. Efter at hun havde ægtet Citanten, fortalte hun ham, at en Greve — hun angav senere for Citanten, at Grevens Navn var Moltke — havde testamenteret hende en betydelig Kapital, som hun dog først vilde komme i Besiddelse af, naar hans Hustru var død, og efter Citantens under Undersøgelsen afgivne Forklaring angav hun som Grund til, at hun vilde faa Arven, at hun var Grevens uægte Datter.

Allerede forinden sit Giftermaal havde Citanten, der drev Pantelaanerforretning, laant Penge af forhenværende Proprietær Johannes Madsen, hvem han havde fortalt, at han stod i Begreb med at gøre

Færdig fra Trykkeriet den 3 Juli 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 16.

Onsdagen den 20 Juni.

et rigt Parti, og efter Giftermaalet vedblev Madsen at forstrække ham med Penge, idet saavel Citanten som hans Hustru fortalte ham om hendes oven omtalte Arveudsigter. Efter at Citanten i Tiden til Juni Termin 1895 havde af Madsen laant i alt 3 à 4000 Kroner, ønskede han ved denne Tid at faa aabnet en Kassekredit i en Bank og opfordrede sin Hustru til at skaffe en skriftlig Erklæring til Bevis for, at hun havde den omhandlede Arv i Vente, for ved Hjælp af en saadan Erklæring at bevæge Madsen til at kavere for Kassekrediten. Citanten, hvem hans Hustru havde fortalt, at Oberstløjtnant Hirsch var kendt med Arveforholdene, modtog derefter med Posten en Erklæring, hvori attesteredes, overensstemmende med, hvad Citantens Hustru havde meddelt Citanten, at der ifølge lovformeligt Testamente efter en Grevinde M.s Død vilde tilfalde Citantens Hustru en Arv paa over 200000 Kroner, hvorhos det i Erklæringen bl. a. udtaltes, at det var hende forbudt at forevise Dokumenter vedrørende Arven, da dette vilde have dens Fortabelse til Følge. Denne Erklæring, der var underskrevet: »J. C. W. Hirsch, Oberstløjtnant«, foreviste Citanten for Madsen, der i Tillid til dens Ægthed og Rigtighed kaverede for den omhandlede Kassekredit, der blev ydet af en herværende Bank og havde en Størrelse af 10000 Kroner.

I Tiden efter Juni Termin 1895 og til ind i Maj Maaned 1898 laante Citanten og hans Hustru i Förening i mange Gange af Madsen i alt mindst 21000 Kr, og for at bevæge ham til at yde Laanene lode de ham forstaa, at hun snart vilde faa den omtalte Arv udbetalt, samt foreviste ham ved forskellige Lejligheder skriftlige Udfærdigelser — Breve og Erklæringer — der vare underskrevne med Navnet Hirsch, og som omtalte Arven og dens nær forestaaende Udbetaling, hvorhos de i Begyndelsen af 1898, efter at Citantens Hustru havde fortalt, at »Grevinden« nu var afgaaet ved Døden, foreviste Madsen en den 20de Januar 1898 dateret, »C. Liebe, Højesteretssagfører, Bredgade 30« undertegnet Erklæring, som Citantens Hustru havde bragt Citanten, og i hvilken attesteredes, at Arven vilde blive udbetalt i April Maaned 1898, og ved Hjælp af denne Erklæring bevægede Madsen, der stolede paa, at den var ægte og rigtig, til at endossere en Veksel paa 1000 Kroner for Citanten.

Det oplystes endvidere ved Undersøgelsen, at Citanten havde den 16de Maj 1898 formaaet Jessine Kathrine Marie Ibsen, født Frimann, til at yde ham et Laan paa 200 Kroner ved for hende, hvem han

tidligere havde forevist den ovenfor nævnte, med Navnet Liebe undertegnede Erklæring, at foregive, at hans Hustrus Arv snart skulde udbetales, og den 10de s. M. ved Foregivender af samme Indhold formaaet Slagtermester Søren Nielsen, da en af Citanten til denne udstedt Veksel paa 200 Kroner var forfalden, til at nøjes med et Afdrag paa 100 Kroner og at tage en ny Veksel for det resterende Beløb.

Under Sagen blev det godtgjort, at Citantens Hustrus Fortælling om Arven var ren Opdigtelse, at samtlige de med Navnet Hirsch undertegnede Udfærdigelser vare falske og skrevne af Musiker Jens Peder Hansen efter Opfordring af Citantens Hustru, at ligeledes den C. Liebe underskrevne Attestation var falsk, og at der ved de omtalte Navne sigtedes til bestemte eksisterende Personer.

Sigtelsen mod Citanten for Bedrageri og Falsk gik ud paa, at han havde været paa det rene med, at hans Hustrus Beretning om sine Familieforhold og om Arven var usand, og at de omhandlede af ham benyttede Dokumenter vare falske, og at han, ved desuagtet at benytte de tidnævnte Foregivender og Dokumenter, havde gjort sig skyldig i de anførte Forbrydelser ved sine ovenfor beskrevne Handlinger overfor forhv. Proprietær Madsen — af hvem han siden Eftersommeren 1895 havde laant i alt c. 20000 Kroner — og overfor Jessine Ibsen og Slagtermester Nielsen. Rigtigheden af denne Sigtelse har Citanten vedblivende bestridt. Han har benægtet, at han, forinden hans Hustru, der den 17 Maj 1898 hemmelig forlod ham, ved et Brev, som han modtog Dagen efter, meddelte ham, at hendes Beretning om Arven var usand, og at de med Navnet Hirsch underskrevne Breve vare falske, har været paa det rene hermed, idet han har hævdet, at han lige til da har haft Tro til, at hans Hustru vilde faa Arven, og at de af dem benyttede Breve og Erklæringer vare ægte.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Citanten for at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning oplystes følgende ved Undersøgelsen.

Citantens Hustru havde af den ovenfor omtalte Musiker Jens Peder Hansen i mange Gange laant i alt ca. 5800 Kroner, hvilke Laan vare stiftede væsenlig i Aarene 1892 og 1893, medens hun var gift med den ligeledes ovenfor omtalte Petersen, og kun for et mindre Beløbs Vedkommende efter at hun havde indgaaet Ægteskab med Citanten. — I 1896 udstedte Citanten, der af sin Hustru var bleven underrettet om denne Gæld, til Hansen et Gælds-brev lydende paa 4000 Kroner, mod at denne frafaldt yderligere Krav, men da Beviset ikke blev rettidig stemplet, udstedte Citanten den 26 Juli 1897 et nyt Bevis til Hansen, hvori Citanten forpligtede sig til afdragsvis at betale denne 4000 Kroner samt at forrente dette Beløb med 3 pCt. aarlig. Citanten opfyldte sine Forpligtelser efter Gældsbeviset indtil Juni 1898, til hvilket Tidspunkt han i Renter og Afdrag havde erlagt ca. 600 Kroner. Den 20 Juni fik Citanten af sin Hustru at vide, at Hansen havde skrevet de falske, med Navnet Hirsch undertegnede Breve og Erklæringer, og umiddelbart efter at han havde faaet denne Meddelelse, foranledigede han et Møde med Hansen, ved hvilket han i 2 Vidners Overværelse foreholdt denne, at han havde skrevet de omtalte falske Dokumenter — hvilket Hansen ogsaa vedgik — og derved været medvirkende Aarsag til, at Citanten i Tillid til disses Ægthed havde paa-taget sig Forpligtelser langt ud over, hvad han nu saa sig i Stand til

at opfylde, hvorhos Citanten samtidig udtalte, at han kunde lade ham anholde og tiltale, for hvad han saaledes havde gjort, og at han kunde komme i Forbedringshuset for sine Handlinger. Citanten, der mærkede, at Hansen paa Grund af de anførte Udtalelser blev bange, benyttede sig da af denne Frygt hos Hansen til at bevæge ham til at love at kvittere Gælds brevet af 26de Juli 1897 og at tilbagebetale de erlagte Afdrag og Renter, og et Par Dage efter underskrev Hansen paa en herværende Sagførers Kontor en Gælds brevet given Paategning, der indeholdt, hvad han, som ovenfor fremstillet, var indgaaet paa.

Ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 27 Februar 1899 — ved hvilken Sagen paakendtes i 1ste Instans — blev det statueret, at det mod Citantens Benægtelse maatte anses bevist, at han fra Efter-sommeren 1895 havde været paa det rene med, at hans Hustru ingen Arv havde i Vente, og at de af hende producerede Breve og Erklæringer vare falske. Han blev ved Dommen anset skyldig i Bedrageri og Falsk med Hensyn til de efter dette Tidspunkt foretagne, ovenfor refererede Handlinger overfor fhv. Proprietær Madsen, Fru Ibsen og Slagtermester Nielsen samt i Pengeafpresning overfor Musiker Hansen, og i Medfør af Straffelovens §§ 251, 270, jfr. § 47, og for førstnævnte §'s Vedkommende til Dels § 55, og § 245 anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt tilpligtet at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger sammen med de 2 andre under Sagen tiltalte Personer, nemlig hans Hustru og Musiker Hansen.

Efter Citantens Begæring blev Underrettens Dom indanket for den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, ved hvis den 25 August 1899 afsagte Dom Citanten blev frifunden for Aktors Tiltale og fritagen for at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger. — Med Hensyn til Sigtelsen mod Citanten for at have gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk udtales det i Overrettens Dom, at de Oplysninger, Sagen indeholder til Belysning af Spørgsmaalet, om Citanten har været i god Tro med Hensyn til omhandlede Forhold, vel gøre det sandsynligt, at han, navnlig i Slutningen af det Tidsrum, der er Tale om, maa have næret Mistanke til, at hans Hustrus, ogsaa i og for sig lidet rimelige, Beretning om den Arv, hun havde i Vente, ikke var rigtig, men at det dog overfor hans vedholdende Benægtelse findes betænkeligt at gaa ud fra, at han paa noget Tidspunkt af den omhandlede Periode har antaget Beretningen om Arven for usand og de af ham benyttede Dokumenter for falske, og at Citanten herefter, og da der ikke — for saa vidt Sagen forelaa Overretten til Paadømmelse — i øvrigt var oplyst noget af Citanten udvist Forhold, der kunde tilregnes ham som Bedrageri eller Falsk, vilde være at frifinde, for saa vidt han var sigtet for at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Citanten for at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning udtales det i Overrettens Dom, at der, efter hvad der forud i Dommen er anført angaaende Sigtelsen for Bedrageri og Falsk, ved Paadømmelsen maa gaas ud fra, at Citanten, da han udstedte de omhandlede Gælds breve til Musiker Hansen, nærrede Tillid til Ægtheden af de ham da tilstillede, med Navnet Hirsch undertegnede Skrivelser, og at hans Hustru virkelig vilde faa Arven, og at der endvidere efter det foreliggende maa gaas ud fra, at Citanten, som af ham anbragt, i Tilbud hertil er indgaaet paa at udstede Beviserne og

derhos har antaget, som ogsaa i det senest udstedte Gælds brev udtalt, at han ikke, bortset fra Gældsbrevene, havde nogen Forpligtelse til at svare til sin Hustrus omhandlede Gæld, og at Citanten under disse Omstændigheder ikke findes ved sin beskrevne Handlemaade at have overfor Hansen gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan tilregnes ham til Straf.

Denne Overrettens Dom er den 9de November forrige Aar bleven stadfæstet af Højesteret i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat.

Da de foreliggende Oplysninger, derunder de Højesteret forelagte nye Oplysninger, ikke skønnes at vise, at Citanten er uskyldig i de Forbrydelser, for hvilke han, som anført, har været fængslet, og da Betingelsen for den paastaaede Erstatning saaledes ifølge Lov af 5te April 1888 § 1 ikke er til Stede, vil det offentlige være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 26 Juni.

Nr. 10. Blikkenslagersvend **Anders Johan Sørensen** og Kobbersmed **A. Dørge** (Ulf Hansen)

contra

Blikkenslagermester **Johan Harnisch** (Asmussen),

betr. Forstaaelsen af en Arbejdskontrakt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Juli 1900: Indklagede, Blikkenslagermester Johan Harnisch, bør til Klagerne, Blikkenslagersvend Anders Johan Sørensen og Kobbersmed A. Dørge, betale 35 Kr. 40 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 17 Juli forrige Aar til Betaling sker, men bør i øvrigt for Klagernes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke, at det mellem Parterne indgaaede Retsforhold ikke kan opfattes som Værksleje, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne in solidum have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Blikkenslagersvend A. J. Sørensen og Kobbersmed Dørge, en for begge og begge for en, til Blikkenslagermester J. Harnisch med 200 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Nærværende Sag er anlagt af Blikkenslagersvendene Anders Johan Sørensen og August Dørge mod Blikkenslagermester Johan Harnisch.

Under Sagens Gang er imidlertid August Dørge afgaaet ved Døden, og August Dørges Fader, Kobbersmed Dørge, er derefter indtraadt i Sagen i Stedet for sin Søn som dennes eneste Arving.

Under Sagen er der Enighed om, at Klagerne have arbejdet for Indklagede paa Forfærdigelsen af nogle Oliebeholdere, at Arbejdet, fuldt udført, skulde betales med 13 Kroner Stykket, at Klagerne i alt havde arbejdet 177 Timer paa dette Arbejde, for hvilket de à conto havde oppebaaret den normale Dagløn à 40 Øre Timen, i alt 70 Kr. 80 Ø., men at Arbejdet derefter i Anledning af en af dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening erklæret Lockout blev afbrudt, forinden det, der skulde omfatte 98 Stykker Beholdere, blev gjort færdigt.

Klagerne, der formene at have haft Ret til at forfærdige samtlige Oliebeholdere fuldt færdigt og til at være ene om at udføre dette Arbejde, samt uberettiget fra Indklagedes Side at være hindret deri, paa-staa som Følge deraf Indklagede tilpligtet at betale Akkordprisen for det hele Arbejde fuldt udført, 1274 Kr. ÷ den udbetalte Dagløn, med 5 pCt. p. a. af det paaklagede Beløb fra Klagens Dato den 17de Juli f. A. samt Sagens Omkostninger.

Indklagede paastaar sig, under Nedlæggelse af subsidære Paa-stande, frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at Klagerne ikkun have været antagne til at udføre det nævnte Arbejde saaledes, at han hver Dag kunde afskedige dem mod at betale dem for det udførte Arbejde.

Klagerne have nu ikke fremført noget til Bestyrkelse af at være antagne til det ommeldte Arbejde paa de af dem nævnte Betingelser, hvad efter Arbejdets Beskaffenhed og Omfang i og for sig ikke skønnes at have Formodningen for sig, og navnlig findes en i Sagen fremlagt Opgørelse, som Indklagede efter det foreliggende under Lockouten tilstillede de paa hans Værksted før Lockouten arbejdende Svende og som indeholdt en Beregning over Arbejdslønnen for de hos ham ved Lockouten afbrudte Arbejder — den betalte og den akkorderede Arbejdsløn — ikke at udgøre Bevis i den ene eller anden Retning.

Denne Opgørelse, der ikke engang indeholder nogen specificeret Opgørelse af Klagernes Mellemværende med Indklagede, fremtræder som en paa Forespørgsel fra samtlige Værkstedets Svende given Op-

lysning om den samlede Sum af Arbejdsløn, der var udbetalt paa ufuldført Arbejde, og det samlede Beløb af Arbejdsløn, der efter Akkordberegningen yderligere vilde være at udbetale for de fuldførte Arbejder, men hvis denne Opgørelse overhovedet har haft til Formaal at dokumentere Indklagedes økonomiske Mellemværende med sine Svende, kan den i hvert Fald lige saa vel være udfærdiget til Hjælp ved Udregningen af det Svendene tilkommende Beløb for det alt udførte Arbejde som til Oplysning om mulige Krav fra Svendenes Side for endnu ikke udført Arbejde.

Efter Indklagedes Beregning, som Klagerne ikke have bestridt, vilde der, hvis Akkordprisen blev lagt til Maalestok for det udførte Arbejde, foruden det dem alt udbetalte Beløb endnu tilkomme dem 35 Kr. 40 Øre, og da den Omstændighed, at den ommeldte Lockout var dikteret af Arbejdsgiver- og Mesterforeningen, ikke vil kunne fritage Indklagede, som af ham forment, fra at betale det udførte Arbejde efter de forud vedtagne Akkordpriser, vil Indklagede være at dømme til at betale Klagerne dette Beløb med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Fredagen den 27 Juni.

Nr. 92.

Advokat Hindenburg

contra

Frede Jasemita Wimmer, Neidhardts Hustru, og **Mathinus Flensted** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Bedrageri.

Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 15de Juli 1901: De Tiltalte, Frede Jasemita Neidhardt, Mathinus Flensted og Laura Christine Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 3 Gange 5 Dage, hver af de andre i 2 Gange 5 Dage. Saa udredes og alle af Aktionens lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jakobsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Smidt, 12 Kr., af Tiltalte Neidhardt, medens hver af de andre Tiltalte in solidum med hende har at erlægge af bemeldte Omkostninger hver en Halvd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1901: Tiltalte Laura Christine Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Frede Jasemita Wimmer, Edvard Carl Emil Neidhardts Hustru, og Mathinus Flensted bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær den første 20 Kr. og den sidste 15 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og

Overretssagfører Johnsen, i Salær hver 30 Kr., udredes af Tiltalte Frede Jasemita Wimmer, dog saaledes at Tiltalte Mathinus Flensted in solidum med hende deraf tilsvare Halvdelen. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Frede Jasemita Wimmer, Neidhardts Hustrus, og Mathinus Flensteds Vedkommende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for Neidhardts Hustru efter Omstændighederne findes at kunne forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Neidhardts Hustru bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson hver 60 Kroner, der udredes af de ovennævnte Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Frede Jasemita Wimmer, Edvard Carl Emil Neidhardts Hustru, der er født i Udlandet i Aar 1872, samt Mathinus Flensted og Laura Christine Larsen, der ere fødte, den første i Aaret 1855 og den sidste i Aaret 1879, ere under nærværende Sag satte under Tiltale for Bedrageri.

Medens Tiltalte Laura Christine Larsen ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Frede Jasemita Wimmer — der efter sin Forklaring kun var nogle faa Aar gammel, da hun kom her til Landet, og som har været i Ægteskab med en Mand ved Navn Alfred Tofft, hvilket Ægteskab imidlertid blev fuldstændig ophævet ved kongelig Bevilling af 13de August 1898 — i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 15 December 1899 erlagt en Bøde til Statskassen af 50 Kr. for i Udlandet at være indtraadt i Ægteskab med sin nuværende Ægtefælle, uagtet hun ikke havde Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab, ligesom Tiltalte Mathinus Flensted, foruden at han under sin Militærtjeneste en Gang har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, efter sin Forklaring den 8de Maj d. A. i Hjørring Købstads Politiret er mulkeret for uberettiget Næringsbrug med 25 Kr., hvorhos han, hvis Bo i November Maaned 1897, da han drev Købmandshandel i Hjørring, blev taget under Konkursbehandling, i det følgende Aar har været under Undersøgelse som sigtet for Misligheder ved sit Fallissement, dog uden at det oplyste ledede til, at han blev sat under Tiltale.

Endelig har Tiltalte Frede Jasemita Wimmer, efter at nærværende Sag den 15de Juli d. A. var paakendt i 1ste Instans og derved for hendes Vedkommende havde faaet det Udfald, at hun for det hende paasigtede Forhold blev anset efter Straffelovens § 260 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, gjort sig skyldig i et Forhold, for hvilket hun er bleven straffet ifølge Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 5te August dette Aar efter Straffelovens § 253 eller dennes Analogi med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalte Frede Jasemita Wimmers Ægtefælle, Neidhardt, der drev Handel som Købmand i Hjørring, den 28 Maj d. A. arresteret under en mod ham som sigtet for Dokumentfalsk indledet Undersøgelse, og samme Dag indgav en af hans Kreditorer Begæring til Skifteretten om, at hans Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, hvad ogsaa blev besluttet af Skifteretten den 30te s. M., efter at der i Mellemtiden havde været ført Forhandlinger om et Arrangement sigtende til at undgaa Konkursbehandling.

Det er nu ved bemeldte Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at hun, der levede i sædvanligt Formuefællesskab med sin Mand, har, dels fra deres Bolig, der laa paa et andet Sted i Byen end Forretningslokalerne, ladet bortføre, dels paa anden Maade lagt Dølgmaal paa forskellige, til Konkursboet hørende Genstande under følgende nærmere Omstændigheder.

I Henhold til Aftaler, som de medtiltalte Flensted, der havde Ansættelse som Bogholder hos Neidhardt, og Laura Larsen, der tjente hos Tiltalte, paa dennes Vegne den 28 Maj d. A. havde truffet med Laura Larsens Fader, Husejer Lars Christian Larsen i Hjørring, indfandt han sig den paafølgende Nat ved Midnatstid med en Trækvogn ved Tiltaltes Bolig, og herfra lod nu Tiltalte af sine og Mands Ejendele bringe 2 Læs paa denne Vogn hen til Larsens Bopæl, og den paafølgende Aften lod Tiltalte med Bistand af medtiltalte Laura Larsen hembære samme Steds flere andre paa forskellig Maade indpakkede Effekter, hvorhos hun endelig, som det maa antages den 28 Maj eller de nærmeste Dage derefter med medtiltalte Laura Larsens Hjælp skjulte en Del af Boets Ejendele i dennes Værelse.

Den 31 Maj blev Registreringsforretningen i Konkursboet paabegyndt, og ved Tilendbringelsen af denne Forretning den 5 Juni næstefter paa Fallentens Bopæl erklærede Tiltalte, der da var til Stede, at hun ikke vidste andet end det nu registrerede at føre Boet til Indtægt »hverken her eller andet Steds«, men da der den 10de samme Maaned blev givet den arresterede Fallent Lejlighed til at gøre sig bekendt med Registreringsforretningen, gjorde han opmærksom paa, at der i denne manglede bl. a. et Dekorationsstel af sachsisk Porcellæn, en Sofa, nogle Stole og et Bord, og efter at han derpaa havde haft en Samtale med Tiltalte, henvendte hun sig til Skifterettens Fuldmægtig og erklærede, at hun om Aftenen den 28 Maj havde skjult en Del Genstande paa et tomt Loftsværelse, hvorpaa der den 12 Juni efter hendes Paavisning blev registreret forskellige til en Værdi af i alt 350 Kr. ansatte Genstande, deriblandt de ovenfor særlig nævnte og en Dame-Cykle samt 2 Merskums Cigarrør.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, havde disse Genstande, der ved deres Registrering fandtes anbragte i selve Beboelseslejligheden, dog ikke ved den først afholdte Registreringsforretning beroet paa Loftsværelset, idet de havde været blandt de Effekter, der, som meldt, vare blevne henbragte til Lars Larsen, hvorfra Tiltalte, som det maa antages, først den 6te og 7de Juni havde ladet dem føre tilbage.

Skifteretten havde imidlertid fattet Mistanke om, at Tiltalte, skøndt hun efter Registreringen af de saaledes tilbageførte Effekter erklærede ikke at have skaffet mere til Side af, hvad der tilhørte Konkursboet, havde forstukket endnu flere Genstande, og erfarede ved Henvendelse i den Anledning til medtaltalte Laura Larsen, at der var henbragt flere Ting til Lars Larsen, paa hvis Bopæl der ved en derpaa anstillet Undersøgelse ogsaa paa forskellige Steder fandtes beroende — foruden forskellige dertil henbragte Damebeklædningsgenstande — en stor Del mangeartede Effekter, der nu toges i Bevaring af Skifteretten og ved den over dem ligeledes den 12 Juni optagne Registrering vurderedes til i alt 698 Kr. 15 Øre, og den følgende Dag bleve endvidere de i medtaltalte Laura Larsens Værelse, for Størstedelen i hendes Kommode skjulte Genstande, om hvis Fordølgelse Skifteretten ogsaa havde faaet Oplysning af hende, registrerede og ansatte til en Værdi af 59 Kr. 25 Øre, derunder dog indbefattet 5 Kr., hvortil 2 af Genstandene, som efter Tiltaltes Forklaring skulle tilhøre hendes Børn, vare vurderede, hvorhos der ved samme Lejlighed registreredes et til en Værdi af 20 Kr. ansat Spejl, der havde været blandt de til Lars Larsen henbragte Genstande, men som han, til hvem Tiltalte havde pantsat det for et Laan af 20 Kr., senere havde bragt tilbage til Tiltaltes Bopæl.

Endelig har Tiltalte Frede Wimmer selv, efter at det den 12te Juni af Skifteretten var foreholdt hende, at hun maatte være i Besiddelse af flere Smykker end de registrerede, til Skifteretten afleveret 2 paa Navnet Møller lydende Laanesedler, hvorefter der er pantsat hos en Pantelaaner et Guld-Dameur, en Guld-Halskæde og 6 Ringe for 70 Kr., og hos en anden Pantelaaner 2 Broscher, 2 Ørenringe og 5 Armbaand for 20 Kr., hvilke Effekter hun under det anførte Navn efter sin Forklaring har pantsat i Kjøbenhavn — uden at Tidspunktet for Pantsættelsen er oplyst — for at sætte sig i Stand til at betale nogle Ting, som hun uden sin Mands Vidende havde købt.

I øvrigt har Tiltalte Frede Wimmer forklaret, at hun, efter hvad der var bleven sagt hende i hendes i Hjørring boende Adoptivforældres Hjem den 28 Maj efter hendes Mands Arrestation, gik ud fra, at han rimeligvis maatte gaa fallit, og at hendes Mands Kreditorer, eller i alt Fald hendes Forældre, vilde lade alle hendes og hendes Mands Ejendele — der efter hendes Forklaring vare pantsatte ved 2 til hendes senere afdøde Adoptivfader, Postmester Wimmer udstedte Gældsbeviser for henholdsvis 11000 Kr. og 13000 Kr. — bortsælge til Kreditorernes Fyldstgørelse, og at Henbringelsen til Lars Larsen af forskellige Boet tilhørende Ting skete, fordi hun ikke kunde finde sig i at skulle gaa tomhændet bort fra sit og Mandens Hjem.

Vel har nu Tiltalte paaberaabt sig, at hun, forinden hun bortførte noget fra sin og Mands Beboelseslejlighed, spurgte medtaltalte Flensted om, hvorvidt hun kunde gøre dette uden Risiko og saaledes,

at de bortførte Genstande bleve unddragne fra den Realisation af Boet, som hun ventede, samt herpaa fik det endog flere Gange gentagne Svar, at hun af Boet kunde borttage saa meget, hun lystede, saa længe ikke hendes Mand var gaaet fallit; men efter hvad der i øvrigt foreligger, maa Tiltalte desuagtet antages allerede ved den den 28de og 29de Maj skete Bortbringelse til Lars Larsen af en stor Del af hendes og Mands Ejendele at have indset det utilbørlige i sin Handlemaade, og idet hun derhos ogsaa under den oprindelige Registreringsforretning i Konkursboet lagde Skjul paa samtlige de senere fremdragne Genstande og ved dens Tilendebringelse erklærede, at hun ikke vidste andet end det da registrerede at føre Boet til Indtægt, maa hun anses at have gjort sig skyldig til Straf ved til egen Fordel og med den nærliggende Mulighed af hendes Mands Konkurs for Øje at have søgt at unddrage disse Genstande fra Kreditorernes Forfølgning.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Mathinus Flensted, fremgaar det af en under Sagen fremlagt Ekstrakt-Udskrift af det Skifteprotokollen tilførte den 31 Maj d. A., da Begyndelses- og Registreringsforretningen i Neidhardts Konkursbo blev indledet paa dennes Kontor, at Tiltalte, som var til Stede ved denne Lejlighed, da »paaviste« de Steder, hvor Boets Ejendele beroede, og derunder bl. a. opgav den Ejendom, i hvilken Fallenten havde »privat Lejlighed«, men derimod ikke nævnedes Lars Larsens Bopæl.

Tiltalte har derhos under Sagen erkendt, at han den 28 Maj, efter at Neidhardt var arresteret, gentagne Gange og navnlig ogsaa efter, at Skifterettens Fuldmægtig havde meddelt ham, at der var fremkommet Begæring om Konkursbehandling af Neidhardts Bo, og faaet Nøglerne til Neidhardts Pengeskab udleverede, har sagt til Medtaltale Frede Wimmer, der spurgte ham til Raads om Tilladeligheden af at bortføre nogle af Boets Ejendele fra Beboelseslejligheden, at det gjorde ikke noget, at hun førte bort saa meget, hun vilde, saa længe Manden ikke var erklæret fallit.

Endvidere er det af Tiltalte Flensted erkendt, at han — der efter sin Forklaring af Huset's øvrige Beboere fraraadede bemeldte medtaltalte, saaledes som først bestemt, allerede Kl. 11 at bortføre nogen af sine Effekter og foreslog at vente en Times Tid længere — den ommeldte Aften begav sig hen til Lars Larsen for at give ham Besked om først at komme til Neidhardts Bopæl Kl. 12, hvorimod han har paastaet i alt Fald ikke at kunne erindre, at han, som af Lars Larsen forklaret, ved samme Lejlighed har sagt til denne — der efter sin Forklaring var meget uvillig til at modtage »Tingene« — at Larsen godt kunde modtage disse, da det var Fru Neidhardts egne Ting, som ikke kunde røres af hendes Mands Kreditorer, og at han derfor var fri for ethvert Ansvar, samt at det var paa Grund af Postmester Wimmers Sygdom, at Tingene bleve bragte hen til ham, idet de ellers skulde have været over til Wimmer.

Fremdeles har denne Tiltalte tilstaaet, at han, der efter sin Forklaring om Aftenen den 28 Maj og den paafølgende Nat flere Gange indfandt sig i medtaltalte Frede Wimmers Lejlighed og i det hele var til Stede her i 3 à 4 Timer, ved denne Lejlighed var de 2 medtaltalte behjælpelig med at bringe en Sofa, en Kasse og enkelte andre Ting ned paa Larsens udenfor holdende Vogn.

Ligesom Tiltalte nu efter den den 28 Maj forhaandenværende Situation maatte forudse Neidhardts Fallissement som forestaaende, saaledes kan det efter det foreliggende ej heller være Tvivl underkastet, at han maa være gaaet ud fra, at medtaltalte Frede Wimmer med den den paafølgende Nat stedfundne Bortbringelse af forskellige Effekter forbandt den Hensigt selv at beholde disse og at forhindre, at de skulde blive anvendte til Fyldestgørelse af hendes Mands Kreditorer, og idet der derhos ikke kan tages noget Hensyn til Tiltaltes Forgivende om, at han vil have ment, at en Bortbringelse, som fandt Sted, førend Konkursen var erklæret, ikke var strafbar, maa han anses ved det af ham som meldt i det hele udviste Forhold at have paa en saadan Maade medvirket til Unddragelse fra Neidhardts Konkursbo af de Natten efter den 28 Maj til Lars Larsen henbragte Effekter, at han har paadraget sig Strafansvar som medskyldig heri.

Endelig er det for Tiltalte Laura Christine Larsens Vedkommende ved hendes egen Forklaring og det i øvrigt fremkomne oplyst, at hun, som det allerede til Dels fremgaar af det ovenanførte, dels den 28de Maj efter Anmodning af medtaltalte Frede Wimmer henvendte sig til sin Fader for at formaa denne til at opbevare Effekter for Medtaltalte og den følgende Nat saa vel som om Aftenen den 29 Maj var behjælpelig med at indpakke og bringe saadanne hen til sin Fader, dels at Størstedelen af de Konkursboet tilhørende Genstande, der fandtes gemte paa hendes Værelse, var bragt derop af hende, hvilket ligeledes skyldtes en Anmodning af medtaltalte Frede Wimmer, der maa anses at have erkendt, at hun, som af Tiltalte Laura Larsen forklaret, bl. a. yttrede til denne, »at de Ting godt kunde lægges op til hende, det gjorde ikke noget«.

Medens Tiltalte Laura Christine Larsen som Følge heraf bliver at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, ville de Tiltalte Frede Jasemita Wimmer og Mathinus Flensted for deres oven ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 260, for sidstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 47, 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Frede Jasemita Wimmer til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og for Mathinus Flensted til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 30 Juni.

Nr. 179.

Advokat Halkier

contra

Christian Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Drab.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10de Maj 1902: Arrestanten Christian Jensen bør straffes med Tughusarbejde i 12 Aar

og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører M. Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Jenßen til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Jensen, der tiltales for Drab, er født den 16de August 1860 og anset ved Rettens Dom af 24de Marts 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 11te September 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 16de August 1898 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage og ved Rettens Dom af 8de Oktober 1898 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar:

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 2 November forrige Aar meldte Arrestanten sig til Københavns Politi som skyldig i at have dræbt et af sine Børn ved Kvæling, og har desangaaende givet følgende Forklaring:

I Vinteren 1886—87 boede Arrestanten sammen med Anna Andersen i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 110. De havde det meget smaat paa Grund af, at Arrestanten, der var Jordarbejder, intet Arbejde kunde faa; de levede saaledes alene af, hvad Anna Andersen kunde tjene ved Vask og Rengøring, samt af Gaver, hun fik hos de Herskaber, hun gik til Haande. Arrestanten og Anna Andersen havde alt et Barn sammen, og den 21de November 1886 fødte hun ved Arrestanten et Pigebarn. Saa snart Anna Andersen var kommet op af sin Barselseng, gik hun paa ny paa Arbejde, medens Arrestanten sad hjemme og passede det spæde Barn; deres andet Barn bragte Arrestanten hver Dag hen paa en Vuggestue. Arrestanten havde alt flere Dage syslet med den Tanke, hvorledes han skulde skaffe Brødet til sig og sin Familie, der nu var blevet yderligere forøget, og da han en Dag, omtrent 14 Dage efter Barnets Fødsel, sad alene hjemme med det spæde Barn, kom han paa ny til at tænke herover og følte sig meget trykket herved. Han var alt den Gang en Del hengiven til Drik og havde saavel den Dag som de foregaaende Dage drukket en Del Spiritus. Arrestanten kom nu til at tænke paa, at han var bedst hjulpen, hvis han kunde blive Barnet kvit, og han besluttede sig da

til at aflive Barnet ved at lægge Haanden paa dets Mund og derved hindre det i at aande.

Arrestanten fattede denne Beslutning kort efter, at Barnets Moder om Formiddagen ved Titiden havde forladt Hjemmet, og endskønt han havde bestemt sig til straks at sætte sin Beslutning i Værk, gjorde han dog ikke dette, fordi han manglede Mod til at udføre sin Beslutning, som han dog stadigt fastholdt. Han drak derpaa nogle Snapse Brændevin for at faa Mod til at udføre Gerningen; men han kunde dog ikke bekvemme sig hertil før flere Timer efter, nemlig om Eftermiddagen ved Tretiden. Da tog han pludselig Mod til sig, satte sig hen ved Barnet, lagde sin flade Haand fast over Barnets Næse og Mund og holdt den fast der, indtil han antog, at Døden var indtraadt, idet Barnet var holdt op med at bevæge sig og laa ganske stille. Han løftede derpaa saavel paa Barnets Hoved som paa dets Arme, og da disse faldt slappe ned, følte han sig overbevist om, at Barnet var dødt. For at aflede Mistanken begav Arrestanten sig derefter ind til en i Huset boende Kone ved Navn Madam Rasmussen, der senere er afgaaet ved Døden, og fortalte hende, at Barnet var ved at dø, hvorpaa hun løb ind og tog Barnet op af Vuggen, men erklærede derefter, at Barnet vist var dødt. Hun kaldte derefter paa en anden i Huset boende Kone ved Navn Madam Nielsen, der ikke heller er kommen til Stede under Sagen, og denne Kone erklærede, at det var bedst at døde Barnet, da der dog var en Mulighed for, at det ikke var dødt, hvorefter hun døbte det med Navnene Anna Christine.

Barnets Moder kom noget senere hjem, og Arrestanten fortalte hende da om Barnets Død, at Barnet havde ligget stille hen hele Dagen, og da han paa en Gang syntes, at der var noget galt paa Færde med det, havde han kaldt paa Madam Rasmussen, og det havde da vist sig, at Barnet var dødt.

Til den Læge, der kom til Stede næste Dag og synede Liget, fortalte Barnets Moder overensstemmende med, hvad Arrestanten havde meddelt hende om Barnets Død, og Barnet blev nogle Dage efter begravet.

Arrestanten, der blev gift med Barnets Moder i 1887, og som levede med hende, indtil de bleve separerede i 1895, har paastaet, at han aldrig har meddelt hende, hvorledes Barnet i Virkeligheden var død, og at han heller ikke har meddelt nogen anden dette, forinden han meldte sig til Politiet. Arrestanten har angivet som Grund til, at han nu har meldt sig selv, at han i de senere Aar af Samvittighedsnag hverken har haft Ro Dag eller Nat, og at han mente, at det vilde lette hans Sind, naar han gik til Bekendelse og tog sin Straf.

Det er under Sagen konstateret, at det paagældende Barn, der var et Pigebarn, fødtes den 21de November 1886 og døde den 10de December samme Aar. Af den af den paagældende Læge, der er afgaaet ved Døden for flere Aar siden, i sin Tid udfærdigede Dødsattest fremgaar, at Barnet er død uden Lægebehandling, medens der om Dødsårsagen kun findes følgende Paategning: »Krampe«, og at Lægen den Gang, han den 11te December 1886 synede Liget, fandt følgende sikre og utvivlsomme Tegn paa, at en virkelig Død var til

Stede: Ophør af Respiration og Hjerteslag, Bristning af Øjnene og Dødsstivhed.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Anledning Arrestanten har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Efter den af Overlægen for denne Afdeling afgivne Erklæring og det i øvrigt oplyste maa det imidlertid antages, at Arrestanten nu, om end noget svækket af Drik, dog befinder sig i en saadan mental Tilstand, at der ikke er Grund til at betvivle Rigtigheden af hans Tilstaaelse eller til at antage, at han ikke var fuldt tilregnelig, den Gang han begik sin fornævnte Forbrydelse.

Da nu den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse findes at være efter Omstændighederne bestyrket af Sagens øvrige Oplysninger, deriblandt særlig Moderens Angivelse af, at Barnet indtil faa Timer før dets Død har været sundt og aldrig har fejlet noget, den forefundne Dødsattest og den tvivlende Betegnelse af Dødsarsagen i denne, vil den afgivne Tilstaaelse være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 190, sammenholdt med § 60, 2det Stk., lempet Tillægsstraf, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 12 Aar.

Nr. 59. **Direktør Peter Rasmussen** (Ingen)

contra

Artist **Max Grix Grigory** ved Overretssagfører C. Wiberg
(Ingen).

Højesterets Dom. .

Appellanten, Direktør Peter Rasmussen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 190.

Højesteretssagfører **Rée**

contra

Ole Hansen, kaldet **Børre** (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 12te April 1902: Arrestanten Ole Hansen, kaldet Børre, bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom af 23de Maj 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator A. L. Salomonsen og Overretts-sagfører Sinding, betaler Arrestanten Ole Hansen, kaldet Børre, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Hansen, kaldet Børre, til Højesterets-sagførerne Rée og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Merløse-Tudse Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Ole Hansen, kaldet Børre, født den 22 September 1841, som tidligere er straffet talrige Gange, navnlig for Betleri, senest ifølge Arts-Skipinge Herreders Politiretsdom af 22 November f. A. i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, paa ny for Betleri, og ved hans egen Tilstaaelse, som til Dels er bestyrket ved det i øvrigt oplyste, er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 1ste og 2den April d. A. i Maarsø og andre Steder i Omegnen af Holbæk har gjort sig skyldig heri.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage findes passende — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 174.

Højesteretssagfører Rée

contra

Joen Joensen og Hans Marius Hansen (Def. Liebe),

der tiltales. Joensen for falsk Forklaring for Retten og Hansen for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Færøernes Sørenskriveris Ekstrarets Dom af 12 April 1902: De Tiltalte Joen Joensen og Arrestanten Hans Marius Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og, en for begge og begge for en, udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Weyhe 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Ekstrarettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Joen Joensen og Hans Marius Hansen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Rée og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Joen Joensen for falsk Forklaring for Retten og Arrestanten Hans Marius Hansen for Meddelagtighed heri. Sagens Omstændigheder er ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det for øvrigt oplyste følgende:

Den 20de f. M. mødte Politifuldmægtig Samuelson paa Gaden i Thorshavn de Tiltalte, af hvilke Arrestanten var meget stærkt beruset og gik i høj Grad usikkert, saa at han, der holdt Joensen under Armen for at støtte sig, fik ogsaa Joensen, der dog ikke var beruset, til at svinge fra den ene Side til den anden paa Gaden. Fuldmægtigen, der bar Uniformshue, talte med Joensen om Arrestantens Tilstand, og om Joensen vilde tage sig af ham, hvorhos han paalagde Arrestanten at gaa hjem, men Arrestanten svarede hertil i en haanlig Tone, at Fuldmægtigen kunde anholde ham, om han vilde, ligesom han ogsaa tidligere, da Fuldmægtigen talte med Joensen, havde blandet sig i deres Samtale paa en haanende Maade.

Efter at Rapport om Sagen var indgivet og oversendt til Sørenskriveriet, mødte Arrestanten efter Tilsigelse i Politiretten den 21de Marts om Aftenen, men nægtede da at have været beruset den foregaaende Aften samt at have talt med eller blot mødt Fuldmægtigen. Dommeren paalagde ham da at møde igen i Retten næste Dag Kl. 2, idet han bemærkede, at bl. a. Joensen da vilde blive ført som Vidne i Sagen. Da Arrestanten nu forlod Retslokalet, besluttede han at faa Joensen til at forklare falsk i Retten til Arrestantens Fordel, og da

Færdig fra Trykkeriet den 31 Juli 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 17.

Mandagen den 30 Juni.

Arrestanten kort efter sad i en Beværtning, og Joensen kom derind, kaldte Arrestanten paa ham, og idet han trakterede ham med $\frac{1}{2}$ Flaske bajersk Øl, fortalte han ham om Retssagen, og hvad Arrestanten, som anført, havde sagt, idet han tilføjede, at Joensen nok vilde blive indkaldt som Vidne. Arrestanten blev ved at tale om, hvad han havde sagt i Retten, i den Hensigt at lade Joensen forstaa, at han skulde forklare paa samme Maade. Joensen forstod ogsaa Arrestantens Mening, og Arrestanten mærkede det, men ingen af dem omtalte udtrykkelig dette.

Joensen vilde ifølge sin Forklaring gerne hjælpe Arrestanten, naar det blot ikke skulde komme ham selv til Skade, men tog dog ingen Beslutning, før han næste Dag mødte i Retten efter en Tilsigelse, der blev bragt ham under hans nævnte Samtale med Arrestanten. De havde ikke senere talt om Sagen.

Da Joensen mødte i Retten, formanede Dommeren ham til at tale Sandhed, idet han betydede ham Vidnepligten og Straffen for falsk Forklaring i Retten, og Joensen forklarede derpaa ifølge en først nu fattet Beslutning, at man vel ved den paagældende Lejlighed kunde mærke paa Arrestanten, at han havde drukket, men at Joensen dog ikke vilde kalde ham beruset, samt at han ikke havde mærket, at Arrestanten ikke gik sikkert. Han forklarede endvidere, at de paa Gaden mødte en ham ubekendt Person, der spurgte Joensen om Navn og Bopæl, og om han vilde sørge for Arrestanten, men Joensen kunde ikke huske, om Personen og Arrestanten sagde noget til hinanden, endsigse hvad det var, idet han kun gav Agt paa, hvad han selv talte om med den fremmede. Joensen afgav denne Forklaring med Bevidsthed om, at den var urigtig, idet han godt huskede, at Arrestanten havde gaaet i høj Grad usikkert, saa at Joensen ikke havde kunnet gaa lige med ham, og at Arrestanten og Fuldmægtig Samuelsen havde talt med hinanden, dog vil han ikke have kunnet huske, hvad de sagde.

Han forklarede, som sket, for at hjælpe Arrestanten efter hans Anmodning. Han fastholdt sin Forklaring under en Konfrontation med Fuldmægtig Samuelsen, og efter at Edsformaningstalen var oplæst for ham, erklærede han sig villig til at beedige Forklaringen, hvilket han gentog, efter at Dommeren havde ladet ham aftræde nogen Tid med Formaning om at betænke sig vel.

Derefter tilstod han imidlertid under en fornyet Afhøring, at

Arrestantens Gang havde været usikker, og at han og Fuldmægtigen havde talt med hinanden, og, efter at være bleven sat under Anholdelse, tilstod han samme Dag under et Forhør at have afgivet sin Vidneforklaring, som sket, for ikke at skade Arrestanten og med Bevidsthed om, at den var usand. Den 24de s. M. afgav han imidlertid, at han kun af Ubetænksomhed havde afgivet sin usande Forklaring, og at han vel hurtig var kommen i Tanke om, hvorledes Sagen forholdt sig, men ikke havde haft Mod til at erkende, at have forklaret urigtigt. Denne Forklaring fastholdt han, efter at være bleven arresteret, indtil han den 4de ds. afgav Tilstaaelse i Overensstemmelse med det ovenfor anførte.

Arrestanten, der blev arresteret den 22 Marts, fastholdt længe, at han ikke havde søgt at paavirke Joensen til at afgive falsk Forklaring og end ikke havde talt med ham den nævnte Aften, efter at have været i Retten, men tilstod derpaa den 4de ds. paa foranførte Maade at have faaet Joensen til at forklare falsk.

Joensen vil ikke have haft til Hensigt at aflægge Ed paa sin falske Forklaring og ikke forud tænkt over, at der kunde blive afkrævet ham Ed, men han har dog afgivet, at han ikke ved, om han vilde have haft Mod til at afslaa at aflægge Ed og dermed tilstaa, at hans Forklaring var falsk, og at han saaledes mulig vilde have bediget sin Forklaring, hvis Dommeren havde ladet det komme saa vidt.

Arrestanten vil ikke have haft til Hensigt, at Joensen skulde aflægge Ed paa sin falske Forklaring, og ikke tænkt paa, at der kunde blive afkrævet ham saadan Ed.

Joensen er født den 9 Januar 1872, Arrestanten Hansen den 4de August 1868. Ingen af dem er tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet. De ville for deres anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 146, for Arrestanten Hansens Vedkommende sammenholdt med § 52, og findes Straffen passende at kunne bestemmes for hver af dem til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos de ville have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Defensor, Sagfører Weyhe, 12 Kr.

Det maa misbilliges, at Defensor paa flere Steder i sit Defensionsindlæg, særlig ved Omtale af Dommerens Virksomhed i Sagen, har benyttet en Form, der ikke findes passende.

For øvrigt har Sagførelsen været lovlig.

Nr. 187.

Højesteretssagfører Winther

contra

Jens Jacob Jensen Lang (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Vinding Herreds Ekstrarets Dom af 23de Januar 1902:
Tiltalte Jens Jacob Jensen (Lang) bør straffes med 25 Slag Ris samt udrede alle af Undersøgelsen og Aktionen lovligt flydende Omkostnin-

ger, hvorunder Salærer til Aktor, Sagfører Qvist, og Defensor, Prokurator Clausen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de April 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Levinsen for Overretten betaler Tiltalte Jens Jacob Jensen Lang 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jacob Jensen Lang til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Jacob Jensen Lang, der er født den 26 November 1887 og ved den kgl. Viborgske Landsoverrets Dom af 23de April 1900 er anset efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris, aktioneret for Tyveri.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier: Fra Instrumentmager Josephsen i Aalborg, hos hvem Tiltalte var Bydreng, har han stjaalet 4 Mundharmonikaer og en Spilledaase.

Mundharmonikaerne, der maa antages at have haft en Værdi af 50 Øre Stykket, stjal han en Morgen ved Juletid 1900 fra en uaf-laaset Skuffe i Josephsens Butik, hvortil han havde uhindret Adgang, og Spilledaasen, der er ansat til en Værdi af 45 Kr., stjal han en Aften i Julen 1900 fra et uaf-laaset Lagerskur, hvor den laa frit fremme, og hvortil han havde uhindret Adgang. En Formiddag i Juli 1901 har Tiltalte frastjaalet sin Husband, Gaardejer Iver Mortensen af Vindinge Mark, en Tikroneseddél, som laa i en Tegnebog i et aflaaaset Skrivebord. Dette Skrivebord, der stod i et Værelse, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang, aabnede Tiltalte ved Hjælp af Nøglen til samme, som Tiltalte tog fra et med Laag forsynet Rum i et paa Bordet staaende Skrivetøj.

Endelig har Tiltalte den 5te December 1901 frastjaalet dels sin nævnte Husband to Tokronestykker, dels Tjenestekarl Jens Christian Jensen en Portemonnæ, der er ansat til en Værdi af 50 Øre, og som indeholdt ca. 2 Kr. i rede Penge. Det den 5 December 1901 stjaalne beroede i Lommerne paa Klædningsstykker, der hang frit fremme i Lokaler, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang.

For disse Forhold findes Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 233 med en Straf, som findes passende bestemt til 25 Slag Ris, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Tirsdagen den 29 Juli.

Nr. 135.

Advokat Nellemann

contra

Hans Christian Thomsen (Def. Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 24 December 1901: Arrestanten Hans Christian Thomsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Til »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikring for faste Ejendomme i Nørrejylland« bør Arrestanten betale i Erstatning Kr. 1694.80 og til Forsikringselskabet »Danmark« Kr. 243.60. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Dejgaard, Kr. 20 og til Defensor, Sagfører Valeur, Kr. 15. De idømte Betalinger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Marts 1902: Arrestanten Hans Christian Thomsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 30 Kr., til Defensor samme Steds 25 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 40 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Thomsen til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Liebe 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Christian Thomsen for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Efter Sagens Oplysninger blev Arrestanten, der er født i Aaret 1874, ved Vor og Nim Herreders samt Stensballegaards Birks Ekstra-rets Dom af 12 Februar 1895 anset efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 251, kfr. til Dels §§ 46 og 52, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Efter at Arrestanten, der ikke tidligere havde været tiltalt eller straffet, havde udstaaet denne Straf, overlod hans Fader, der ejede et Bolssted i Trebjerre under den nævnte Jurisdiktion, hvor han i en længere Aarrække havde drevet Rebslagerforretning, i Efteraaret 1896 denne Forretning til Arrestanten, hvem han derhos i Januar 1897 tilskødede bemeldte Ejendom bl. a. mod, at Arrestanten skulde udrede Aftægt til Forældrene, der forblev boende i Ejendommen.

Medens Arrestanten ejede denne og drev Rebslageri samme Steds, opstod der den 11 Maj 1899 om Morgenen Ild, som det maa antages, i den østlige Del af Stuehusets Loft, hvor der opbevaredes en Del Hamp, og til hvilket der kun var Adgang ad en udvendig Trappe eller Stige i Stuehusets østlige Gavl. Under det i Anledning af denne Ildbrand, ved hvilken Ejendommens Bygninger i det væsentlige nedbrændte, optagne, samme Dag paabegyndte Forhør blev Arrestanten den 12te s. M. belagt med Varetægtsarrest som mistænkt for at have paasat Ilden, og denne Mistanke blev under den videre Undersøgelse væsentlig bestyrket dels ved de fremkomne Oplysninger om Arrestantens mislige økonomiske Stilling og Pengeforhold, hvorom han afgav Forklaringer, der i hvert Fald paa et enkelt Punkt maatte antages at være usandfærdige, dels ved, hvad der i øvrigt oplystes om de med Ildbranden forbundne Omstændigheder, i hvilken Henseende det saaledes skal fremhæves, at Ilden maatte formodes at være paasat, idet det navnlig ikke var sandsynligt, at den skulde hidrøre fra Skorstenen, samt at Arrestanten, der i det første over ham optagne Forhør paastod, at han ikke havde været oppe paa Loftet den paagældende Morgen, senere, efter at der var fremkommet herimod stridende Oplysninger, indrømmede om Morgenen kort før Ildens Opkomst en Gang at have været deroppe i et af ham opgivet Ærinde. Under Forhøret, der først blev sluttet den 8 September 1899, nægtede Arrestanten — hvis Bo efter hans og hans Kurators Begæring den 18 Maj s. A. blev

taget under Konkursbehandling — imidlertid vedholdende at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Ildspaaesættelse, hvorimod han efter lang Tids Nægten vedgik uden sin Faders Vidende og Villie at have underskrevet eller ladet underskrive forskellige Dokumenter, deriblandt Veksler, med Faderens Navn.

I Anledning af det saaledes optagne Forhør blev der af Aarhus Amt under 13 September 1899 beordret Tiltale mod Arrestanten for Falsk, hvorimod han ikke blev tiltalt for Brandstiftelse, og ved den i den paagældende Justits sag inden Vor og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Ekstraret afsagte Dom af 21de s. M. blev Arrestanten — der siden den ham tidligere overgaaede Dom ikke havde været straffet, uden for saa vidt han den 27 April 1899 i Politiretten havde vedtaget en Bøde af 10 Kr. til Politikassen for Overtrædelse af § 2 i Frd. 23 April 1845 angaaende Opkøb af Landmandens Produkter — anset efter Straffelovens §§ 268 og 269 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Efter at Arrestanten i Januar Maaned f. A. efter Udtaaelsen af den sidst nævnte Straf var bleven løsladt af Straffeanstalten, købte han i samme Maaned en Ejendom i Hedensted under Hatting Herreds Jurisdiktion for 3450 Kr., hvoraf han, der af sin Moder havde modtaget en Sparekassebog paa 400 Kr., betalte 200 Kr., medens Resten skulde betales i den paafølgende Juni Termin.

Medens Arrestanten, der i Februar Maaned f. A. yderligere modtog af sin Moder i alt 1000 Kr. og som den 15de s. M. lod sit Løsrøre forsikre i »Vejle Amts ældre Brandforsikrings Forening« for 1150 Kr., boede paa den nævnte Ejendom, opstod der den 18 Marts f. A. Ild i samme. Ilden blev dog hurtigt slukket, hvorefter det ifølge det den 19de s. M. paabegyndte Brandforhør viste sig, at der paa Loftet over Dagligstuen var brændt et ca. 2 Kvadrat Alen stort Hul i Loftsgulvet, uden at Ilden dog var trængt gennem Forskallingsbrædderne eller Gibsdækket under Gulvet, og at der i Nærheden af Hullet stod en tom Petroleumsdunk og en Æske Tændstikker. Det oplystes derhos, at Stedet, da Branden fandt Sted, kun beboedes af Arrestanten og hans Tjenestekar, idet navnlig Arrestantens Moder, der havde boet hos ham, nogle Dage forud var rejst derfra til Kjøbenhavn, samt at Ilden blev opdaget af Karlen ved hans Hjemkomst Kl. lidt over 9 om Aftenen fra en ca. 4 Mil fra Hedensted beliggende Landsby, hvorhen Arrestanten samme Dags Morgen havde sendt ham i et opgivet Ærinde. Arrestanten, der om Morgenen den 19 Marts kom hjem fra Vejle, hvor han havde tilbragt Natten forud, afgav i det denne Dag afholdte Forhør en Forklaring, der bl. a. gik ud paa, at han ikke havde været hjemme siden den foregaaende Dag Kl. 3 Eftermiddag; men da der fremkom Formodning om, at hans Forklaring herom var urigtig, blev han den 20de s. M. anholdt og den 21de næstefter belagt med Varetægtsarrest som sigtet for at have paasat Ilden.

Under den fortsatte Undersøgelse fremkom der Oplysninger, der gjorde det sandsynligt, at Arrestanten først havde forladt sit Hjem i Hedensted den 18 Marts om Aftenen; men Arrestanten fastholdt Rigtigheden af den af ham afgivne Forklaring og benægtede vedholdende at være skyldig i den ham paasigtede Brandstiftelse, og efter at Forhøret var blevet sluttet den 11 Maj f. A., resolverede Vejle Amt den

15de s. M., at der for Tiden ikke vilde være at foretage videre i Sagen, hvorpaa Arrestanten den 20de s. M. blev løsladt af Arresten i Bjerre.

Arrestanten lod derpaa den 21 Maj om Morgen sine i Hedensted beroende Ejendele bringe til den derværende Jernbanestation, hvor der paa Foranledning af ham samme Dag blev afholdt en Forretning, hvorved den ham hos »Vejle Amts ældre Brandforsikringsforening« tilkommende Erstatning for den ved den sidstnævnte Ildebrand tilføjede Skade paa hans Løsøre blev bestemt til 150 Kr.; men Erstatningen blev dog ikke udbetalt til Arrestanten, da han havde overdraget den til en Sagfører i Horsens til Afgørelse af, eller som Afdrag paa sin Skyld til denne.

Arrestanten sendte derpaa sine nævnte Ejendele til Herning, hvor han vilde tage Ophold, uden at han dog har kunnet opgive noget bestemt om Grunden hertil.

Den 28 Maj om Aftenen kom Arrestanten selv til Herning, hvor han, efter at have tilbragt den paafølgende Nat paa et derværende Hotel, den næste Morgen af Banearbejder Enevoldsen, der boede Stueetagen i et i Sølvgade i den nævnte By beliggende Hus, hvis Ejer boede andet Steds, lejede et Kvistværelse i dette Hus, hvis Beboere den Gang kun bestode af Enevoldsen og Hustru samt Arbejdsmand Peder Nielsen, der boede i et til det af Arrestanten lejede Værelse mod Syd stødende Loftsværelse.

Enevoldsen har i saa Henseende forklaret, at Arrestanten, da han lejede Værelset, sagde, at han, der havde haft en Gaard i Horsens-egnen, havde Brug for et Værelse for en kortere Tid, idet han tænkte paa at købe sig en Gaard igen, hvis han kunde faa en saadan til en billig Pris, hvorhos han opgav, at han nu rejste omkring og købte Kreaturer paa Markeder. Samme Dag, altsaa den 29 Maj, lod Arrestanten sine oven ommeldte Ejendele, deriblandt et dobbelt Klædeskab, bringe fra Banegaarden til det af ham lejede Værelse.

Natten mellem den 3dje og 4de Juni f. A. opstod der derpaa Ild i dette Værelse, hvorved Huset, som det maa antages, for største Delen brændte, og da Arrestanten, der den foregaaende Aften var rejst fra Herning til Horsens, straks blev mistænkt for at have foraarsaget denne Ildebrand, i Anledning af hvilken der ved Hammerum Herreds Politiret blev optaget et den 4 Juni paabegyndt Forhør, blev han efter Begæring af Forhørsdommeren denne Dag anholdt i Horsens, og, efter at være transporteret til Herning den 5te s. M., belagt med Varetægtsarrest.

Under det nys nævnte Forhør, der blev sluttet den 6 November f. A., blev Arrestanten tillige afhørt angaaende de ovennævnte to tidligere Ildebrande i Trebjerre og Hedensted; men ved disse Afhøringer gentog Arrestanten sine Benægtelser af at have foraarsaget disse Ildebrande, uden at der i saa Henseende fremkom andre Oplysninger end dem, der vare tilvejebragte under de oven ommeldte tidligere henholdsvis ved Vor og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks og ved Hatting Herreds Politiret optagne Forhør.

Idet nu Ringkøbing Amts Aktionsordre af 13 November f. A. i nærværende Sag, hvilken Ordre er paategnet en Udskrift af det ved Hammerum Herreds Politiret i Anledning af den Natten mellem den 3dje og 4de Juni stedfundne Ildebrand i Herning optagne Forhør, gaar

ud paa, at Arrestanten »i Henhold til foranstaaende Forhør« vil være at tiltale for Brandstiftelse og Assurancesvig, findes det ikke med nogen Sikkerhed heraf at kunne udledes, at det har været Meningen, at Arrestanten, foruden for disse i Forbindelse med Ildebranden i Herning staaende Forbrydelser, tillige skulde tiltales for sit Forhold med Hensyn til de tidligere Ildebrande i Trebjerre og Hedensted, for hvilke Forhold han, som det fremgaar af det oven anførte, i sin Tid, ifølge de henholdsvis af Aarhus Amt og af Vejle Amt truffne Afgørelser, ikke blev sat under Tiltale, og om hvilke der, som nys anført, ikke senere er fremkommet yderligere Oplysninger.

Angaaende Ildebranden i Herning, der efter det oplyste maa antages at være opstaaet den ommeldte Nat omtrent Kl. 1, har Arbejdsmand Peder Nielsen — der, som meldt, boede i det søndre, som det maa antages, ved en halv Stens Mur fra Arrestantens Værelse adskilte Loftskammer — forklaret, at han, der var gaaet i Seng Kl. 8 om Aftenen, vaagnede ved, at der i det nordre Loftsværelse faldt noget ned, formentlig noget af Gibsdækket, ligesom han derefter blev opmærksom paa en »smækkende« Lyd. Han stod derfor op og gik ud paa Loftet eller Trappegangen — hvilken efter de foreliggende Rids over Lokalteterne laa mod Vest, og hvorfra der førte en Dør ind til hvert af de to ommeldte Værelser, og da han nu mærkede, at det brændte i det nordre Kammer, prøvede han, der var den første, der opdagede Ilden, paa at lukke Døren til dette op, hvad imidlertid ikke lykkedes, da den var aflaaet.

Han saa imidlertid gennem Nøglehullet og en Sprække ved Døren, at der var Ild i den øverste Del af et Klædeskab, der efter hans Forklaring maa antages at have staaet ved den ligeoverfor Døren værende østlige Væg, hvorimod han, der ikke kunde overse Værelset, ikke har kunnet sige, om der var Ild i dette andet Steds.

Han gik derpaa ned og vækkede Banearbejder Enevoldsen og Hustru, hvorefter han gik op for at redde sit Tøj, der ikke var assureret.

Efter Enevoldsens Forklaring gjorde han, efter at være bleven vækket af Peder Nielsen, forgæves Forsøg paa med en Økse at sprænge Døren til det nordre Loftskammer.

Lidt efter blev der sat en Stige til Vinduet i bemeldte Kammer, og Arbejdsmand Jens Johansen, der paa dette Tidspunkt kom til Stede, har forklaret, at han gik op ad Stigen og da gennem Vinduet, der stod aabent, saa, at Klædeskabet brændte, idet han navnlig, efter hvad der forekom ham, saa Ild inde i Skabet, hvorfor han antager, at Skabsdøren har staaet aaben, hvad han dog ikke kan sige bestemt.

Han turde imidlertid ikke vove sig ind i Kammeret gennem Vinduet, da der var stærk Ild og megen Røg, og da han fik at vide, at man ej heller kunde komme derind gennem Døren, løb han ud paa Marken og tog en Stang, hvormed han stødte Døren løs.

Efter at Døren derpaa var tagen ud, saa han, efter hvad han videre har forklaret, Skabet staa i Lue fra Gulv til Loft, hvorhos Luen trak hen under Loftet imod ham, og da man ikke kunde gaa ind i Kammeret, gav han sig til at hjælpe Peder Nielsen med at redde hans Tøj. Sidstnævnte, der var til Stede, da Døren blev slaaet i Stykker af Jens Johansen, har forklaret, at Overdelen af Skabet den Gang var brændt, men at Skabet, der brændte stærkt, stod opret, samt at et

rundt Bord, der stod paa Gulvet, ligeledes brændte, hvorimod han ikke kan huske, om det brændte andre Steder. Han har derhos tilføjet, at der, da Døren, der var stærkt ophedet, blev aabnet, var saa stærk Røg i Kammeret, at man ikke kunde gaa derind, uagtet et Vindue stod aabent.

Ba Brandfogden kom til Stede omtrent Kl. 1¹⁰, havde Ilden ifølge en af ham afgiven Rapport gennembrændt en Del Tegllægter, over hvilke Tegltaget var nedfaldet paa Loftet.

Erstatningen for Skaden paa den brændte Bygning, der var forsikret i »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland« for 2307 Kr., er bestemt til 1689 Kr., hvorhos der af Forsikringsselskabet »Danmark«, i hvilket Banearbejder Enevoldsen havde sit Løsøre forsikret, er betalt ham en Erstatning af 225 Kr. 60 Øre.

Det er oplyst, at Arrestanten samme Dag, som han lejede det ommeldte Værelse, altsaa den 29 Maj f. A., hos Branddirektør Krarup i Herning lod sine Ejendele fra den 1 Juni næstefter at regne forsikre i Selskabet »Danmark« saaledes: Indbo m. v. for 1500 Kr., Landbrugsredskaber for 50 Kr. og en Cykle for 200 Kr., altsaa i alt for 1750 Kr. Arrestanten, der i øvrigt efter Krarups Forklaring ikke havde indløst den for denne Forsikring udstedte Police — har erkendt, at han er paa det rene med, at hans Ejendele ikke tilnærmelsesvis vare saa meget værd som anført, hvorved bemærkes, at det ifølge forskellige under Forhørene paa Grundlag af Arrestantens oven ommeldte tidligere Løsøreforsikring af 15 Februar f. A. i Hedensted — ved hvilken Lejlighed der blev optaget en specificeret Fortegnelse over hans daværende Ejendele med Angivelse af deres Værdi — foretagne Beregninger, der ere godkendte af Arrestanten, maa antages, at Værdien af de af ham til Herning medbragte Ejendele kun udgjorde noget over 500 Kr. Særlig er det af Arrestanten erkendt, at han ikke har været i Besiddelse af en Cykle, og med Hensyn til, at han desuagtet har opgivet en saadan under den af ham i Herning tegnede Forsikring, har han under Forhørene afgivet ubestemte og vaklehde Forklaringer, gaaende ud paa, at han kort efter sin Løsladelse af Arresten i Bjerre den 20 Maj f. A. i Nærheden af Horsens af en Person, som han ikke kendte, og hvis Udseende han ikke vil kunne huske, for 125 Kr. købte en Cykle, der skulde leveres i Horsens den 30te s. M., og at Cyklen ogsaa blev leveret denne Dag, paa hvilken han gjorde en Rejse til Horsens fra Herning, hvortil han vendte tilbage samme Dags Aften, men at han samtidig med Leveringen solgte Cyklen til en ubekendt, som betalte Arrestantens Sælger de 125 Kr. med Fradrag af et mindre Beløb, som Arrestanten beholdt i Fortjeneste.

Branddirektør Krarup har i øvrigt udsagt, at der, efter hvad der forekommer ham, da Forsikringen blev tegnet, var nogen Tale om, at Cyklen først ventedes anskaffet eller lignende.

Arrestanten har derhos i Forbindelse med sin ovennævnte Erkendelse af, at hans Ejendele ikke tilnærmelsesvis havde den Værdi, for hvilken han lod dem forsikre, udsagt, at han ikke tænkte over, hvilken Værdi de havde, men blot satte Summen »lidt rundeligt« for at være sikker, og Krarup har i saa Henseende forklaret, at han ved den paa-gældende Lejlighed omtalte, at det ikke var nødvendigt, at den Værdi,

der blev forsikret, nøjagtigt skulde være til Stede, idet der i Ildebrandstilfælde ikke vilde blive betalt Erstatning for andet end, hvad der brændte eller blev beskadiget. Endnu bemærkes, at Arrestanten ved den i Herning foretagne Visitation af ham fandtes i Besiddelse af en Lommebog, i hvilken der med Blyant var indført en, efter hvad han har erkendt, af ham selv skreven Specifikation af hans Ejendele med Angivelse af Værdien for hver enkelt Post, hvorefter den samlede Værdi udgjorde 1578 Kr., hvorhos der i Specifikationen ovenfor den sidste Post var skrevet Ordet »Herning«. Arrestanten har imidlertid benægtet, at denne Specifikation staar i Forbindelse med den af ham i Herning tegnede Forsikring, i hvilken Henseende han, der ved den første Afhøring derom erklærede, at han ikke kunde huske, naar han havde skrevet det paagældende Notat i Lommebogen, senere har udsagt, at han var sikker paa eller, som han derefter har forklaret, nok antog, at det var sket, før han blev indsat i Arresten i Bjerre.

Angaaende sine Pengeforhold har Arrestanten forklaret, at han ved sin Løsladelse af Arresten i Bjerre den 20 Maj f. A. havde 40 Kr., og at han senere laante 20 Kr. af den ovenfor omtalte Sagfører i Horsens; medens han siden sin Løsladelse ikke har haft andre Penge, bortset fra Smaabeløb, som han kan have indvundet ved Handler, hvortil endnu efter det oplyste kommer nogle Beløb, som han erholdt ved Pantsætning af enkelte ham tilhørende Genstande i Horsens. Han har erkendt, at han, da han Aftenen før Ildebranden rejste fra Herning, brugte sine Penge til Billetten til Horsens, og at han den næste Dag ikke havde andre Penge end et Beløb af 6 Kr., som han laante paa sin Overfrakke hos en Pantelaaner i sidst nævnte By.

Efter hvad der er oplyst, tegnede Arrestanten den 31 Maj f. A. hos Branddirektør Krarup i Herning en Ulykkesforsikring mod en halv-aarlig Præmiebetaling af 49 Kr. 60 Øre og saaledes, at den første Udbetaling for Juni Maaned straks forfaldt med 11 Kr. 10 Øre. Arrestanten har med Hensyn hertil udsagt, at han gjorde Regning paa at kunne laane de til denne Forsikrings Indløsning fornødne Penge hos den oftnævnte Sagfører i Horsens. Denne har imidlertid til en Politirapport udsagt, at han paa det paagældende Tidspunkt overhovedet intet vilde have med Arrestanten at gøre i Pengesager, med mindre han kunde stille betryggende Sikkerhed. I øvrigt har Arrestanten paa Forhørsdommerens Spørgsmaal om, hvorledes han havde tænkt at ernære sig, svaret, at han, hvis der intet andet Raad var, vilde have givet sig til at arbejde.

Som tidligere omtalt, rejste Arrestanten den 3 Juni om Aftenen fra Herning til Horsens, idet han efter det oplyste den følgende Dag bl. a. efter Aftale med en Politibetjent skulde træffe sammen med denne i Hedensted. Forinden sin Afrejse med det fra Herning om Aftenen Kl. ca. 9 øst paa afgaaende Jernbanetog var Arrestanten inde hos Banearbejder Enevoldsen, der herom har forklaret, at dette Besøg fandt Sted om Aftenen Kl. 7¹/₂, og at Arrestanten, efter i Løbet af et Kvartertid at have drukket en Kop Kaffe, sagde, at han lige kunde faa Tid til at hente Overfrakke og Stok, inden han skulde til Banen, hvorpaa han gik op paa sit Værelse.

Enevoldsens Hustru har forklaret, at hun umiddelbart før det nævnte Jernbanetogs Afgang fulgte en bekendt til Banegaarden, og at

Arrestanten da, umiddelbart før de naaede denne, gik forbi dem, ved hvilken Leilighed hun bemærkede, at han gik med sin Overfrakke paa Armen. Da Arrestanten af Forhørsdommeren blev opfordret til at gøre Rede for, hvad han havde foretaget sig Aftenen før Branden, efter at han havde drukket Kaffe hos Enevoldsens, svarede han først, at det kunde han ikke huske, og derefter, at han ikke kunde huske andet, end at han gik op paa sit Værelse og tog sin Frakke og sin Stok, hvorhos han yderligere erklærede, at han ikke kunde huske, hvor han tog Frakken, og saaledes ej heller, om den var i Skabet, og at han ikke vidste, om han havde aabnet Skabet eller ej. I øvrigt gaar Arrestantens Forklaring ud paa, at han ved sin Bortgang fra Værelset aflaaede Døren og lagde Dørnøglen fra sig, uden at han imidlertid vil kunne huske, om han stak den ind under Taget mellem dette og Forskalningen eller lagde den i et trekantet Rum forneden ved Gulvet. Fremdeles har Arrestanten forklaret, at han hverken Dagen før Ildebranden eller tidligere har haft Ild i Værelsets Kakkellovn, og at der ikke var Tørv eller Petroleum inde i Værelset.

Derimod har han indrømmet, at han i sit Værelse havde to Stearinlys, som han havde købt hos en Købmand i Herning, og af hvilke han havde haft det ene, som da var anbragt i en Flaske, tændt en Nat, medens det andet ikke havde været tændt, og han har i saa Henseende nærmere forklaret, at han en Eftermiddag tog det Lys, som han havde haft tændt, ud af Flasken, og han mener derpaa at have lagt begge Lys op paa Skabet, hvorom han dog ikke vil kunne huske noget nærmere. Efter at Forhørsdommeren havde ladet indkøbe et Stearinlys hos den af Arrestanten opgivne Købmand, og Arrestanten havde erkendt, at dette Lys var af samme Størrelse og Art som dem, han havde haft i sit Værelse inden Ildens Udbrud, blev det førstnævnte Lys vejlet i Retten og fandtes at have en Vægt af $\frac{1}{8}$ Pound, og ved en foretagen Undersøgelse, mod hvis Rigtighed Arrestanten intet har haft at erindre, viste det sig, at der, naar et saadant Lys blev tændt, hengik $6\frac{1}{4}$ Time, før det var opbrændt, saa at Ildebranden i Arrestantens Værelse, der opstod henimod 5 Timer efter hans Bortgang fra dette, kan være paasat ved Benyttelsen af et af de af ham omfoklarede Lys.

Arrestanten har under Forhørene vedholdende benægtet at have paasat Ilden. Ligesom det imidlertid efter det oven anførte er utvivlsomt, at Ilden er opstaaet inde i Arrestantens Værelse i den brændte Bygning, hvorhos det efter Indholdet af Arbejdsmændene Peder Nielsens og Jens Johansens Forklaringer nærmest maa antages, at den er opstaaet i det i Værelset staaende Klædeskab, saaledes kan der efter det foreliggende og særlig, da Arrestanten efter sin egen Forklaring ikke har haft Ild i Kakkellovnen i Værelset, ikke være nogen Tvivl om, at Ilden er paasat. Medens der nu er en nærliggende Mulighed for, at Ildspaaættelsen er iværksat af Arrestanten paa den foran antydede Maade, er det ganske uantageligt, at nogen efter hans Bortgang fra Værelset skulde have skaffet sig Adgang til dette.

Der var nemlig kun een Dør til Værelset, og, som meldt, har Arrestanten erkendt, at han ved sin Bortgang aflaaede Døren, hvilken efter det ovenanførte endnu var aflaaet, da Ilden opdagedes.

Efter det oplyste var derhos Kvistvinduet i Værelset saa højt

over Jorden, at ingen kunde komme ind i Værelset gennem Vinduet uden ved Hjælp af en Stige, hvorved bemærkes, at ifølge Oplysninger, der ere tilvejebragte under et efter Sagens Indankning for Overretten optaget Reassumtionsforhør, og hvis Rigtighed Arrestanten har erkendt, havde Muren fra Jorden til Taget en Højde af $5\frac{1}{4}$ Alen, medens Længden af Tagskraaningens fra Tagrenden til Kvistvinduet udgjorde $1\frac{3}{4}$ Alen. Der er desuden ikke megen Færdsel forbi Huset, der, efter hvad der er oplyst under det nysnævnte Forhør, er det vestligste og længst bortliggende af 3 sammenbyggede Huse, der ligge ved en ikkun paabegyndt Gade, som kun befærdes af dem, der skulle til eller fra bemeldte Huse, og ganske enkelte, for hvem den kan være en Genvej.

Foruden at Omstændighederne ved selve Ildebranden saaledes afgjort tale for Arrestantens Skyld, ligger det nær at antage, at han, der havde opbrugt sine Penge, og som i Herning havde ladet sine Ejendele forsikre for Beløb, der langt oversteg deres Værdi, har paasat Ilden for ved Hjælp af denne Forsikring at skaffe sig Penge, og denne Antagelse bestyrkes væsentlig ved, at Arrestanten, der, som meldt, to Gange har været straffet for henholdsvis Tyveri og Bedrageri og for Falsk, ifølge de om de tidligere Ildebrande i Trebjærre og Hedensted fremkomne Oplysninger med god Grund har været sigtet for, som det maa antages for at opnaa Fordel ved de paagældende Forsikringer, at have paasat Ilden i disse Tilfælde.

Idet Arrestanten nu fremdeles maa antages under Forhørene ved ubestemte, tilbageholdende, og, som det maa forudsættes, i enkelte Punkter usande Forklaringer at have vist Bestræbelse for at undertrykke Sandheden, findes der ved samtlige foreliggende Omstændigheder at være tilvejebragt et efter Frdn. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i den ham med Hensyn til den omhandlede Ildebrand i Herning paasigtede Brandstiftelse, hvorved bemærkes, at der efter Omstændighederne ikke er Grund til at antage, at noget Menneskeliv ved Ildebranden har været udsat for aabenbar Fare.

Derimod findes det ikke at være godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i et Forhold, der kunde paadrage ham særligt Strafansvar for Assurancesvig.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 281 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Da de af »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland« og Forsikringselskabet »Danmark« under Sagen nedlagte Paastande om, at Arrestanten tilpligtes at betale det førstnævnte Selskab 1694 Kr. 80 Øre og det sidstnævnte 243 Kr. 60 Øre, nemlig de ovennævnte Brandskadeerstatninger med Tillæg af henholdsvis 5 Kr. 80 Øre og 18 Kr. i Vurderingsomkostninger, ved Underrettsdommen rettelig ere tagne til Følge, vil bemeldte Dom for saa vidt være at stadfæste.

Nr. 196.

Advokat Halkier

contra

Anders Andersen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17de Maj 1902: Arrestanterne Carl Gotfred Spatzeck og Anders Andersen bør straffes med Tugthusarbejde hver især i 4 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Spatzeck, dog saaledes, at Arrestanten Andersen deraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Anders Andersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Høgsbo 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Gotfred Spatzeck og Anders Andersen tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Andersen er født den 4 Marts 1858 og anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 5 Maj 1898 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Rettens Dom af 5 December 1899 efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende:

Den 20 Marts d. A. har Arrestanten Spatzeck i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Røgeriforretningen, Klareboderne Nr. 16, Kælderen . . .

Natten mellem den 17de og 18de April d. A. have Arrestanterne i Forening i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til den samme Forretning ved at sprænge Nedgangsdøren fra Gaarden, hvortil Adgangen var uhindret. Udbyttet af Tyveriet blev Varer, et Par Benklæder og en Børste, der alt beroede frit fremme og er vurderet til i alt 104 Kr.

Arrestanterne, der . . . Andersen den 6 December 1899 — for-

inden de afleveredes til Udtaaelse af de dem senest ikendte Straffe, til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel havde erholdt Tilhold om at melde sig ved nævnte Protokol, saafremt de atter maatte vende tilbage her til Staden for at tage Ophold, have begge overtraadt det dem givne Tilhold . . . Andersen idet han uden Anmeldelse har opholdt sig en 8 Dages Tid her i Staden, til han den 18 April blev anholdt her under Sagen.

Som Følge af det anførte ville Arresterterne være at anse efter Straffelovens § 232 . . . Andersen for 9de Gang begaaet groft Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde hver især i 4 Aar.

Onsdagen den 30 Juli.

Nr. 204. Højesteretssagfører Jensen

contra

Charles Christian Richard Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juni 1902: Arrestanten Charles Christian Richard Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Christian Richard Olsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Christian Richard Olsen, der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, er født den 15 November 1875 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 23 November 1897 efter Straffelovens § 100, kfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 8 Februar 1898 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 11 April 1899 efter

Straffelovens § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, dens § 203, jfr. samme Lov, og efter § 100 med Tvangsarbejde i 180 Dage, og senest ved Silkeborg Købstads Politirets Dom af 14 Marts 1902 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 og Forordningen 10de December 1828 med Tvangsarbejde i 48 Dage.

Mod Arrestantens Benægtelse er det ved de af Politibetjentene Nr. 414, Johansen, og Nr. 348, Hansen, afgivne beedigede Vidnesbyrd og ved den af Arrestantens Broder, Robert Georg Christian Olsen, afgivne Forklaring godtgjort, at Arrestanten den 7 Maj d. A. har overfaldet Politibetjent Johansen, der var i Uniform og værgede sig med sin Stav, og tildelt Betjenten med knyttet Haand et Slag paa venstre Side af Hovedet og et paa højre Øre, hvorved han, foruden at forvolde Betjenten et Par Dages Hovedpine, bibragte ham nogle Smaarifter paa højre Kind og nogle Hudafskrabninger paa Forsiden af og bag Øret, hvilke vare ledsagede af en Del Svulst og Rødme, men i øvrigt hurtigt lægtes.

Anledningen til Overfaldet var den, at Arrestanten, der opholdt sig paa offentlig Gade i en større Klynge af Personer, som de 2 Betjente søgte at sprede, nægtede paa Politibetjent Johansens Opfordring at forføje sig bort, hvorfor Johansen lempelig søgte at føre ham hen ad Gaden.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 200. Højesteretssagfører Bagger

contra

Johannes Emil Eggebrecht Jørgensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27de Maj 1902: Arrestanten Johannes Emil Eggebrecht Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Emil Eggebrecht Jørgensen til Højesterets-sagførerne Bagger og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Emil Eggebrecht Jørgensen, der tiltales for Tyveri og Bedrageri, er født den 25 Juni 1876 og anset: ved Rettens Dom af 9 November 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 11 November 1899 efter Straffelovens § 268 samt efter dens § 275, jfr. §§ 268 og 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7de April 1900 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 19de Juli 1900 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., 251, 257 og 270 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 18 Maj 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 11te f. M. frastjaalet Dampskibsjomfru Karen Hansine Larsen en til 1 Kr. vurderet Portemonnæ, indeholdende mellem 6 og 7 Kr. i rede Penge. Portemonnæen laa i Lommen paa en Kjole, der hang frit fremme i Damesalonen i Skibet »Niels Brok«, der den Gang laa i Randers Havn. Til Salonen var der uhindret Adgang.

I Tiden fra den 11te til den 13de f. M. opholdt Arrestanten sig paa Hotel »Royal« i Randers og blev for Kost og Logi i dette Tidsrum Gæstgiver J. P. G. Møller skyldig 9 Kr., som Arrestanten ikke har betalt, og som han heller ikke nu ser sig i Stand til at betale.

Arrestanten har forklaret, og denne Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, at den Gang han indlogerede sig paa Hotellet, baade kunde og vilde han betale, hvad han maatte blive skyldig der. Den 12te f. M. havde han imidlertid forbrugt sine Penge paa anden Maade, og han bestemte sig da til desuagtet at forblive paa Hotellet til næste Dag, og da forlade det hemmelig, uden at betale sin Gæld der. Han bestilte derefter og nød forskellige Spise- og Drikkevarer samt opholdt sig paa Hotellet den næste Nat, uden at have til Hensigt at betale, hvad han herfor maatte blive skyldig, og forlod Hotellet hemmelig den følgende Dag. Af den af ham paa Hotellet stiftede Gæld, 9 Kr., stiftede han Gælden paa de 5 Kr. 55 Øre uden Betalings-hensigt.

Arrestanten har den 19de f. M. frastjaalet Værtshusholder Ole Jensen nogle tilsammen til 20 Kr. vurderede Klædningsstykker, der hang frit fremme i bestjaalnes Lejlighed, hvor Arrestanten opholdt sig for at udføre noget Malerarbejde.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter samme Lovs §§ 251 og 257 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 28 August 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 18—19.

Onsdagen den 30 Juli.

Nr. 193.

Advokat Hindenburg

contra

Andreas Grundtmann (Def. Dietrichson),

der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17de Maj 1902: Arrestanten Andreas Grundtmann bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Grundtmann til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Grundtmann, der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 101, er født den 20de Februar 1877 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 23de Oktober 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 Juli 1898 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 21de Februar 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., kfr. § 237, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Rettens Dom af 19 Februar 1901 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Det er ved den af Arrestanten afgivne Forklaring og det i øvrigt oplyste godtgjort, at Arrestanten den 21 Februar d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 har været i Besiddelse af en til 36 Kr. vurderet Frakke, som en under nærværende Sag ikke tiltalt Person samme Dag havde stjaalet fra Herreekviperingshandler Gustav Adolph Netterstrøm, idet Arrestanten har forsøgt paa at pantsætte Frakken for Tyven og, da dette mislykkedes, har baaret Frakken for Tyven, medens de gik sammen for at finde en anden Pantelaaner, hos hvem de kunde forsøge at faa Frakken pantsat, indtil de paa denne deres Vandring blev anholdte af Politiet.

Arrestanten har imidlertid under Forhørene fastholdt, at han ikke har haft nogen Anelse om, at Frakken var stjaalet, men har troet paa Tyvens Meddelelse til ham om, at han havde købt den af en ham ubekendt Mandsperson for 25 Kr.

Da Arrestanten er en mange Gange for Tyveri straffet Person, og da han selv har erkendt, at han kendte Tyven fra, at de samtidig havde siddet arresterede her ved Retten, er det i og for sig meget usandsynligt, at Arrestanten skulde have troet paa, at Frakken var Tyvens lovlige Ejendom; og denne Paastand maa forkastes som aldeles uantagelig, naar henses til, at det er oplyst og af Arrestanten erkendt, at Frakkens hele Udseende tydeligt viste, at den aldrig havde været brugt, idet der intet Hensyn kan tages til Arrestantens Paastand om, at han paa Grund af, at det ikke var højlys Dag, den Gang han modtog Frakken, ikke havde lagt saa nøje Mærke til dens Udseende, da vedkommende Pantelaaner, hvem Arrestantens hele Adfærd forekom mistænkelig, netop henledte Arrestantens Opmærksomhed paa, at Frakken var ganske ny, hvilket gav Anledning til, at Arrestanten fremkom med den Usandhed, at han kun havde benyttet Frakken om Søndagen et Par Maaneder, og da Arrestanten desuagtet senere bar Frakken for Tyven, til de bleve anholdte.

Som Følge heraf maa det anses for at være bevist, at Arrestanten har udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til denne Frakke.

Endvidere er det ved Arrestantens egen Tilstaelse og det i øvrigt oplyste bevist, at han den 25 Marts d. A., da han skulde i Forhør i det af Rettens Kriminalkamre, hvortil Undersøgelsen imod ham var henvist, og da han i den Anledning opholdt sig i Rettens Forsal under Tilsyn af fhv. Politibetjent Jens Peter Hansen, der var antaget af Retten til at assistere de ved Kamrene tjenestegørende Politibetjente, har udskældt Hansen bl. a. for »Skidebuks« og »Gedebuk« samt tiltalt ham med »Du« af Harme over, at Hansen paatalte, at Arrestanten havde indladt sig i Samtale med et af de tilsagte Vidner, der opholdt sig i Forsalen.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, og efter Straffelovens § 101, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 198. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Jørgen Vilhelm Christensen (Def. Liebe),
 der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31te Maj 1902: Arrestanterne Anders Julius Andersen, Jørgen Vilhelm Christensen og Peder Søren Andreasen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Andersen i 1 Aar, Christensen i 18 Maaneder og Andreasen i 2 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom omhandlede Forhold vil Tiltalte Jørgen Vilhelm Christensen være at anse efter Straffelovens § 243, og da den i Dommen bestemte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende, vil Dommen for denne Tiltaltes Vedkommende kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Anders Julius Andersen, Jørgen Vilhelm Christensen og Peter Sørensen Andreasen tiltales for Røveri, Andersen tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Christensen er født den 2den Oktober 1866 og anset bl. a: ved Rettens Dom af 27 Marts 1888 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Rettens Dom af 6te Oktober 1896 efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 25 Januar 1898 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 4 December 1901 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Arrestanten har derhos været arresteret her ved Retten fra den 4de til den 6te Maj 1896 som sigtet for Røveri og fra 31 Maj 1900

til 17 Juli s. A. som sigtet for Tyveri, hvilke Sager imidlertid bleve sluttede af Mangel paa Bevis.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Hvad Tiltalen for Røveri angaar, har Arrestanten Andreasen i et over ham den 11te Marts d. A. afholdt Forhør tilstaaet, at han har frarøvet Konditorsvend Emilius Dam 30 Kr. under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 24de Februar d. A. gjorde alle tre Arrestanter Bekendtskab med Dam paa en herværende Beværtning; de vare derefter sammen flere Timer paa forskellige Beværtninger, hvorpaa de bleve enige om i en Droske at køre ud til »Vibenshus«. Andreasen havde paa et tidligere Tidspunkt været uenig med Dam, og de kom nu i Drosken atter op at skændes.

Under dette Skænderi rejste Arrestanten sig op og greb Dam, der var i høj Grad beruset, i Halsen og holdt ham fast. Medens han holdt ham fast paa denne Maade, bestemte han sig pludselig til at tilvende sig hans Penge, og idet han stadig holdt ham i Halsen og tvang hans Hoved tilbage mod Droskens Bagside, gennemsøgte Arrestanten under Dams Modstand dennes Lommer, udtog hans Tegnebog og tømte den for dens Indhold, 3 Tikronesedler, som han stak til sig, efter at han havde vekslet nogle Ord herom med Arrestanten Andersen. Dam rejste sig derefter op, rakte sit Hoved ud af Vinduet og raabte til Kusken om at køre til Politistationen, hvorpaa Arrestanten Christensen efter Andreasens Opfordring trak ham ind i Drosken og fik ham anbragt der. Noget efter standsede Drosken, og de gik alle ud af denne; da Arrestanterne noget senere vare blevne alene, delte Arrestanten Andreasen Udbyttet med de to andre Arrestanter saaledes, at de hver fik en Tikroneseddel. Denne Arrestants Tilstaaelse stemmer med det i øvrigt oplyste, og der vil som Følge heraf intet Hensyn kunne tages til, at Arrestanten Andreasen, efter at han havde gentaget denne Tilstaaelse i flere Forhør, senere har forandret den og afgivet den aldeles ubestyrkede Forklaring, at det var, forinden han udøvede Vold mod Dam, at han i Drosken ved Lommetyveri tilvendte sig det fornævnte Pengebeløb.

I Overensstemmelse med Arrestanten Andreasens Tilstaaelse har Arrestanten Andersen tilstaaet, og denne Tilstaaelse vil for hans Vedkommende være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, at han saa paa, at Andreasen i Drosken frarøvede Dam de 3 Tikronesedler, at han desuagtet senere af Andreasen modtog og beholdt den ene Tikroneseddel; han har derimod paastaet, at der ikke var truffet nogen Aftale om Røveriet.

Hvad endelig Arrestanten Christensen angaar, har han erkendt, at han, den Gang Dam havde Hovedet ud af Vinduet og raabte til Kusken om at køre til Politistationen, efter en Opfordring fra Arrestanten Andreasen, der lød saaledes: »Tag og hold paa ham, og lad ham ikke sidde der og raabe. Det samler saa mange Folk«, har trukket Dam ind i Drosken, men han har nægtet, at han da havde Kundskab om, at Andreasen havde frarøvet Dam Pengene. Han har fremdeles benægtet, at han af Andreasen har modtaget en Tikroneseddel af de røvede Penge. Naar imidlertid henses til, at Arrestanten selv har er-

kendt, at han i Drosken saa, at Andreasen greb Dam i Halsen og hørte, at Andreasen kort i Forvejen paatalte, at Dam gik med skjulte Vaaben, findes det ganske uantageligt, at Arrestanten hverken skulde have set, at Andreasen paa den fornævnte Maade røvede Pengene eller have hørt den Ordveksel derom, som Andreasen og Andersen efter begges Forklaring førte med hinanden umiddelbart efter Røveriet. Saa vel Andersen som Andreasen have da ogsaa forklaret, at Christensen har set Røveriet og hørt Ordvekslingen desangaaende, samt at Christensen var klar paa, at Andreasen rettede den oven anførte Opfordring til ham for at forhindre, at Sagen blev opdaget, og Pengene tagne fra dem.

Arrestanterne Andersen og Andreasen have fremdeles forklaret, at Delingen af de 3 Tikronesedler foregik i alle 3 Arrestanters Overværelse, saaledes at hver af dem fik en af Tikronesedlerne.

Arrestanten Christensen har endelig, efter hvad han selv har erkendt, kort efter Røveriet været i Besiddelse af en Tikroneseddel og om sin Adkomst til denne har han givet forskellige Forklaringer, der ere i Strid med det i øvrigt oplyste.

Efter alt saaledes foreliggende, hvortil endnu maa føjes, at Arrestanten Christensens Fortid taler stærkt imod ham, findes Arrestantens foranførte Forklaringer at maatte forkastes, og han vil være at dømme som Deltager i Røveriet, efter Omstændighederne endog som Gerningsmand. — — —

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

Andersen — — —

Christensen efter § 243, jfr. § 55, og Andreasen — — — efter Omstændighederne — — — med Forbedringshusarbejde — — — — Christensen i 18 Maaneder — — —.

Nr. 199.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Christian Jensen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Købstads Ekstrarrets Dom af 15 Oktober 1901: Tiltalte Jens Christian Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Møldrup, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Aalborg Birks og Fleskum Herreds Ekstrarrets Dom af 10de Januar 1902: Tiltalte Jens Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, saa bør han og udrede samtlige med nærværende Sag lovligt forbundne Omkostninger,

derunder Salær til Aktor, Sagfører Kn. Petersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 April 1902: Tiltalte Jens Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, i Salær hver 20 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog saaledes, at Salæret til Aktor for Underretten i den ved Dommen af 15de Oktober f. A. paakendte Sag bestemmes til 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Jensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kær Herreds Ekstrarets Dom af 26 Maj 1899 blev Jens Christian Jensen, der er født i Aaret 1880, og som ikke tidligere havde været tiltalt eller straffet, anset for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Den 4 Oktober f. A. blev han paa ny sat under Tiltale for Tyveri, begaaet under Aalborg Købstads Jurisdiktion, og ved den i den paagældende Justitssag inden denne Købstads Ekstraret den 15de s. M. afsagte Dom, med hvilken han, da den den 24de s. M. blev forkyndt for ham, erklærede sig tilfreds, blev han under Paaberaabelse af den ham tidligere overgaaede Straffedom anset efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf han dog ikke har afsonet. Han blev derefter den 20 December f. A. atter sat under Tiltale for Tyveri under en ved Aalborg Birks og Fleskum Herreds Ekstraret anlagt Sag, og ved den i denne Sag — der angik et i Tiden mellem den sidste Doms Afsigelse og dens Forkyndelse for ham begaaet Tyveri — af bemeldte Ret afsagte Dom af 10 Januar d. A. blev han under Paaberaabelse af, at der ved den ham sidst overgaaede Dom ikke var ikendt ham den i Straffelovens § 230 foreskrevne Straf, anset efter denne §'s 1ste Stk. med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

De tvende sidst nævnte Straffesager ere nu paa det offentlige Vegne samtidig indankede her for Retten, og ved kongeligt Reskript af 1ste f. M. er der meddelt Ordre til, at begge disse Sager maa af Overretten behandles og paakendes under et.

Under den ved Aalborg Købstads Jurisdiktion behandlede Sag er

det oplyst, at Tiltalte den 16 September f. A. om Formiddagen omtrent Kl. 8 $\frac{1}{2}$ sammen med en Arbejdskarl gik ind i Stalden i Baghuset til en Ejendom i Aalborg for at træffe en der tjenende Kusk Anton Hansen, hvem Tiltalte kendte lidt til. Da de ikke traf nogen i Stalden, gik de op paa Hansens oven over Stalden værende Kammer, hvortil Døren stod aaben; men heller ikke her traf de nogen, og straks efter forlod Arbejdskarlen Kammeret.

Tiltalte har nu tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at han, der, medens han saaledes var alene i Kammeret, bemærkede et Cigarrør, der stak op af Lommen i en i Kammeret henliggende Jakke, ifølge en pludselig Indskydelse har tilegnet sig dette Cigarrør, hvorhos han af et Cigarfutteral, der stak op af en anden Lomme i Jakken, tog to Cigarer, om hvilket sidste Forhold der imidlertid ikke for Overretten bliver Spørgsmaal, da det ikke er taget under Paakendelse ved den i Sagen afsagte Underrettsdom. Cigarrøret, der var af Merskum og forsynet med en Ravspids, og som Tiltalte kort efter Tyveriet solgte for 50 Øre, er bragt til Stede under Sagen og, efter at være vurderet til 2 Kr., udleveret bestjaalne, ovennævnte Anton Hansen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Under den ved Aalborg Birks og Fleskum Herreds Jurisdiktion behandlede Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 19 Oktober f. A., medens han gjorde Tjeneste ved et Tærskværk hos Gaardejer Chr. Vestergaard af Dall, har stjaalet et Par Lædersko, der stode under en Stol i det i Gaarden værende Karlekammer, i hvilken Henseende han har forklaret, at han den nævnte Dag om Aftenen efter endt Arbejde sammen med flere af Folkene paa Gaarden var gaaet ind i Karlekammeret, og at han, da de andre Folk kort efter forlode dette, og han var bleven ene tilbage i Kammeret, tog Skoene ifølge en hos ham samtidig opstaaet Indskydelse, hvorpaa han medtog dem til sit Hjem i Skalborg. Skoene, der tilhørte en den Gang paa Gaarden tjenende Karl, Knud Sivertsen, der efter sin Forklaring havde købt dem for 7 Kr. og kun brugt dem nogle faa Gange, ere bragte til Stede under Sagen og, efter at være vurderede til 2 Kr., udleverede til bestjaalne, der ikke har gjort Krav paa Erstatning.

Idet nu den Tiltalte ved Underrettsdommen af 15 Oktober f. A. for det førstnævnte Forhold ikendte Straf er under Minimum af den i Straffelovens § 230, 1ste Stk., foreskrevne Straf, vil der, uanset, at det sidste Tyveri er udøvet efter Afsigelsen af bemeldte Dom, for begge Tyverier kun kunne ikendes Tiltalte Straf efter den nys nævnte Lovbestemmelse som for 2den Gang begaaet simpelt Tyveri, og Straffen findes efter Omstændighederne i det hele at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Hermed endte den første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandagen den 25 August.

Nr. 212.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Peter Larsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Maribo Birks Politirets Dom af 4 Juni 1902: Arrestanten Jens Peter Larsen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage, og Arrestanten Valdemar John bør straffes med Tvangsarbejde i 42 Dage, og bør de begge in solidum udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juli 1902: Politiretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Salomonsen, betaler Arrestanten Jens Peter Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Larsen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Maribo Birks Politiret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik den medtiltalte Valdemar John, for hvis Vedkommende Sagen ikke er paaanket, tiltales Arrestanten Jens Peter Larsen for Betleri.

Arrestanten er født den 20 September 1858 og mange Gange straffet, derunder ogsaa for Betleri, senest ifølge Nykøbing p. F. Købstads Politirets Dom af 5 Februar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage. Da han har tilstaaet, at han, som i de sidste 8 Dage før sin Anholdelse i Bandholm den 27 Maj d. A. vandrede om i Selskab med ovennævnte John for at søge Arbejde, under denne Vandring har betlet bl. a. ogsaa i Bandholm, er han ved Politiretsdommen rettelig paa ny anset efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede in solidum med John, ligeledes billiges for Arrestantens Vedkommende, vil saaledes være at stadfæste, for saa vidt paaanket er.

Nr. 213.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm Kristian Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juli 1902: Arrestanten Vilhelm Kristian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Helweg Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Kristian Jensen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Kristian Jensen, som tiltales for Tyveri og Bedrageri, er født den 17 April 1877 og anset ved Rettens Dom af 8 November 1898 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Rettens Dom af 31 Oktober 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved 1ste Regiments Krigsretsdømme af 20 Oktober 1900 efter borgerlig Straffelovs § 257, kfr. § 64, og 230, 1ste Stk., samt efter Straffelov for Krigsmagten § 96, kfr. almindelig borgerlig Straffelovs § 64, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 27 April 1901 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

En Morgen i Februar Maaned d. A. stjal Arrestanten en til 3 Kr. vurderet Lodstok, som beroede frit fremme i Murersvend Jørgen

Møller Andersens Lejlighed i Kallundborg, hvor Arrestanten havde tilbragt Natten.

I Maj Maaned d. A. fravendte Arrestanten svigagtig Grosserer Jens Kjeldsen en til 25 Kr. vurderet Klædning, idet han indfandt sig i Kjeldsens Butik og usandfærdig foregav af Vognmand Jens Peter Nielsen i Vandløse at være bemyndiget til paa dennes Regning at tage Klædningen paa Kredit, et Foregivende, som han forinden havde bestyrket ved en Telefonsamtale med Kjeldsen, under hvilken han udgav sig for nævnte Nielsen.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og § 251 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — — — —

En af Murermester Jørgen Peter Christensen, der mod Pant i den stjaalne Lodstok havde laant Arrestanten 2 Kr., nedlagt Erstatningspaastand mod Arrestanten paa dette Beløb i Anledning af, at han havde maattet udlevere Pantet til bestjaalne, findes ikke at kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Nr. 215.

Advokat Halkier

contra

Viggo Johannes Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 23de Maj 1902: Arrestanterne Viggo Johannes Jensen og Thorvald Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde Jensen i 2 Aar og Larsen i 8 Maaneder. Arrestanten Jensen vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver, dog at Arrestanten Larsen in solidum med ham heraf betaler Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1902: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Møller for Overretten betaler Arrestanten Viggo Johannes Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Viggo Johannes Jensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Viggo Johannes Jensen, der er født den 31 December 1880 og som er oftere straffet, bl. a. ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 April 1900 efter Straffelovens § 228, kfr. til Dels § 47 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 31 Januar 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 8 Maj 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 4 Februar 1871 § 6, jfr. Politivedtægten for Frederiksberg Kommune af 27 Juli 1885 § 4, jfr. i det hele Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedre, er under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik en medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneret for Tyveri og Betleri.

Ved Arrestantens Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at han Natten mellem den 13de og 14de Marts d. A. i Forening med den i 1ste Instans medtalt og efter forudgaaet Aftale med denne om at begaa Tyveri har skaffet sig Adgang til det i Stueetagen i den af Inspektør Stefan Julius Raaby beboede Bygning i de Classenske Boliger værende Kontor ved at stige ind gennem et Vindue, som han og medtalt havde aabnet, efter at have ituslaaet en af Vinduesruderne, og at han i Forening med medtalt fra et i Kontoret staaende aflaaet Bogskab, som de aabnede med Vold, har stjaalet 70—80 Øre i Smaapenge, som tilhørte fornævnte Inspektør Raaby.

Arrestanten har derhos tilstaaet at have tilbetlet sig 40 Øre.

Som Følge af det anførte findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den ved Dommen under et fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar findes passende, — — — vil bemeldte Dom være at stadfæste, for saa vidt paaanket er.

Nr. 214. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peter Christopher Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24de Maj 1902:
Arrestanten Peter Christopher Hansen og de Tiltalte Peter Christian Vilhelm Larsen, Kristian Karl Oluf Jensen og Aage Oskar Johan Ha-

ckenberg bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde t 1 Aar, Larsen med 10 Slag Rotting og Jensen og Hackenberg med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage hver især. Arrestanten vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 30 Kr., og Defensor, Prokurator Møller, 20 Kr., dog at de Tiltalte in solidum med ham heraf udreder, Larsen indtil $\frac{1}{7}$ og Jensen og Hackenberg hver indtil $\frac{1}{14}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juli 1902: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Busch og Prokurator Gottschalck for Overretten, betaler Arrestanten Peter Christopher Hansen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Christopher Hansen til Højesterets-sagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der er indanket for Overretten fra Frederiksberg Birks Ekstraret, og som i 1ste Instans tillige angik tre medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten Peter Christopher Hansen aktioneret for Tyveri og Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der er overensstemmende med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. I December Maaned f. A. har han i to Gange frastjaalet Gaardejer Ludvig Bech i Valby 4 Høns og Arbejdsmand Nilaus Rasmussen paa Frederiksborgvej 5 Kyllinger, hvilket Fjerkræ, der er ansat til en Værdi af henholdsvis 6 Kr. og 6 Kr., opholdt sig respektive i en Have og et Skur, til hvilke Lokalteter Arrestanten havde uhindret Adgang.

2. I Januar Maaned d. A. har Arrestanten svingagtig pantsat en til 6 Kr. vurderet Dyne, der hørte til Inventariet i et ham af Skomager Carl Rüdell ugevis udlejet Værelse.

3. I Tiden omkring afvigte Nytaar har Arrestanten frastjaalet Enkefru Grundtvig dels en Lampe, ansat til en Værdi af 5 Kr., nogle Lysstager, en Lupe og et Termometer, tilsammen vurderede til 1 Kr. 25 Øre, og et Skakspil, vurderet til 5 Kr., hvilke Genstande beroede i en Vindueskarm i Stueetagen til Villaen Grundtvigsvej Nr. 3, hvor-

fra Arrestanten tilvendte sig dem ved at række Haanden ind gennem det paagældende mod Ejendommens Have vendende Vindue, der maa antages at have staaet aabent, dels et til 30 Kr. vurderet Spisebord, der beroede i et til bemeldte Villa hørende Lysthus, hvortil Adgangen var uhindret. I alt Fald de fleste af de anførte Genstande ere stjaalne af Arrestanten i Forening med en af de i første Instans medtiltalte.

For saa vidt Arrestanten endvidere er sigtet for, ligeledes i Tiden omkring afvigte Nytaar, at have gjort sig skyldig i Tyveri fra den nævnte Villa af forskellige andre, bemeldte Fru Grundtvig tilhørende Genstande, er der med Hensyn til to Malerier, to Stole og en Hovedpude, i alt vurderet til 64 Kr. 50 Øre, af hvilke Genstande Arrestanten har erkendt at have været i Besiddelse, men som han forklaret at have faaet til Opbevaring af en af de i 1ste Instans medtiltalte, hvad dog ikke stemmer med det under Sagen oplyste, af Fru Grundtvig ført Bevis for hendes Ejendomsret, og da hun har aflagt Tilhjemlingsed, findes der at være tilvejebragt et efter Lovens 6—17—10 og 11, kfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af de nævnte Genstande, efter Omstændighederne som Tyv, idet Sagens Oplysninger i det hele bestemt tale for, at Arrestanten selv har stjaalet dem. Efter det foreliggende maa der gaas ud fra, at Genstandene ere stjaalne ved simpelt Tyveri.

Endelig er der med Hensyn til en Hakke — der er vurderet til 2 Kr., og som Arrestanten har erkendt i Midten af December Maaned f. A. at have solgt til en Jærnhandler, men med Hensyn til hvilken han nægter at have gjort sig skyldig i noget ulovligt, idet han vil have købt den af en navngiven Arbejdsmand, om hvem han dog ingen nærmere Oplysning har kunnet give — ført Bevis for, at den tilhører Firmaet Hans og Jørgen Larsen og af dette var overladt til Benyttelse til Formand Niels Peter Olsen, i hvis Besiddelse den var, indtil den 9 December f. A., og da bemeldte Formand Olsen har afgivet en hermed stemmende beediget Forklaring, efter hvilken Hakken uden hans Vidende og Villie er ham frakommen i Tiden mellem den 9de December om Eftermiddagen Kl. 5 og den 10de s. M. om Morgenen Kl. 7, findes der ogsaa med Hensyn til denne Genstand at være tilvejebragt et efter de nævnte Lovbestemmelser tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

For de af ham saaledes udviste Forhold — og idet bemærkes, at Sagen er appelleret alene efter Arrestantens Begæring, og at der derfor ikke her for Retten er Spørgsmaal om, hvorvidt Arrestanten kan anses overbevist om at have, saaledes som han er sigtet for, stjaalet eller dog udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til flere fra Fru Grundtvigs ovenomtalte Villa stjaalne Genstande end de foran omhandlede, for hvis Vedkommende han alene er dømt ved Underretten, — er Arrestanten, der er født den 12 November 1859 og har været anset: 1. Ved nærværende Rets Dom af 28 Juni 1878 efter Straffelovens § 168, kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. 2. Ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 2 Maj 1888 efter samme Lovs §§ 228 og 253, sidste § til Dels sammenholdt med § 46 samt § 256,

med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og 3. Ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 16 September 1899 efter samme Lovs § 228, kfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri og efter dens § 253 med en Straf, der findes passende ansat til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom — — — vil herefter, for saa vidt den er paaanket, være at stadfæste.

Tirsdagen den 26 August.

Nr. 222.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Johannes Peter Jørgensen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1902: Arrestanten Johannes Peter Jørgensen bør straffes med Tvangsarbejde i 120 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Peter Jørgensen til Højesteretssagførerne Liebe og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Johannes Peter Jørgensen, der er født den 4 December 1862 og senest anset ved Højesterets Dom af 13de Februar d. A. efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om, dels at have

i Juni og Juli Maaneder d. A. betlet her i Staden og dels at have overtraadt et ham den 17 Maj d. A. ved hans Hjemsendelse til Stubbe-købing til Københavns Politis Protokol over mistænkelige hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. a. paalagdes ham, saafremt han atter maatte indfinde sig her i Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, da inden 24 Timer at melde sig ved fornævnte Protokol, idet han har opholdt sig her i Staden fra den 18 Maj indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 22de f. M. uden at foretage nogen Melding til oftnævnte Protokol, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 120 Dage.

Nr. 218.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 27 Maj 1902: Arrestanten Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Juli 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Nielsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christian Nielsen for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Arrestanten, der er født i Aaret 1856, har tidligere, foruden at han den 1 Juli 1897 for Vold og Legemsbeskadigelse inden Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret har vedtaget at erlægge en Bøde af 100 Kr., været straffet ifølge Højesterets Dom af 16 December 1878 efter Straffelovens § 260 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Odense Købstads Ekstrarets Dom af 19 September 1882 efter Straffelovens § 251, § 253, § 268, jfr. § 275, og efter § 270 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Juli 1885 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 ligeledes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 29 August 1891 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 23 Januar 1892 efter Straffelovens § 251, § 253, jfr. § 254 og § 257, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 December 1892 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 7de April 1894 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage, ifølge samme Rets Dom af 14 Juli 1894 efter Straffelovens § 253 og § 268, kfr. til Dels § 271, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af 29 Marts 1898 efter Straffelovens § 251 og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 2 Aar, ifølge Odense Købstads Ekstrarets Dom af 30 Oktober 1900 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ifølge Middelfart Købstads Politirets Dom af 18 Juni 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han Natten mellem den 19de og 20de Januar [d. A., da han sammen med Sømand Holger Emil Bruhn logerede i et Værelse i et Gæstgiveri i Esbjerg, har, medens Bruhn sov, af dennes Pengepung, der beroede i hans Benklæder, som henlaa paa en Stol i Værelset, tilvendt sig et Beløb, der efter Arrestantens Formening udgjorde ca. 2 Kr., hvorimod Bruhn, efter hvis Forklaring Pungen om Aftenen indeholdt 17 Kr. 75 Øre, men den paafølgende Morgen kun 14 Kr. 39 Øre, i Overensstemmelse hermed har opgivet det ham fravendte Beløb til 3 Kr. 36 Øre, og Rigtigheden heraf har Arrestanten, der paa Grund af Mørket ikke vil have talt de Penge, han udtog af Pungen, ikke turdet benægte. Bruhn, der har faaet udleveret et Beløb af 2 Kr. 24 Øre, som Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af, har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

I Henseende til det Arrestanten yderligere paasigtede Forhold har han i Overensstemmelse med, hvad der er forklaret af Bogtrykker Truelsen i Kjøbenhavn, bl. a. erkendt, at denne en Gang i November Maaned f. A. antog ham til at kolportere Bladet »International Mode Journal« paa den Maade, at han, hvem der blev udleveret nogle Eksemplarer af Bladet til Forevisning for Publikum, for hvert Abonne-

ment, han kunde skaffe, skulde have 50 Øre, men medens Truelsen derhos til en Politirapport har forklaret, at der tillige blev udleveret Arrestanten en Del Bestillingssedler til Underskrift af vedkommende Abonnenter, og at han, der blot skulde indsende eller aflevere disse Bestillingssedler, efterhaanden som han fik Folk til at tegne Abonnement, 2 Dage efter at have overtaget Kolporteringsen mødte med 9 eller 11 Stk. underskrevne Bestillingssedler og herfor modtog forskudsvis 2 Kr., men at det imidlertid viste sig, at Bestillingssedlerne, som det hedder i Rapporten, vare fingerede, gaar Arrestantens Forklaring ud paa, at han kun modtog en Bestillingsliste, og at han straks udfyldte denne med en halv Snes fingerede Navne og Bopæle, samt at han paa den saaledes udfyldte Liste af Truelsen fik udbetalt et Forskud, hvis Størrelse han, der dog ikke har turdet bestride Rigtigheden af Truelsens Opgivende i saa Henseende, ikke mindes.

Arrestanten, der derefter ikke mere indfandt sig hos Truelsen, formaede senere i Løbet af Efteraaret 1901, efter hvad han overensstemmende med det i øvrigt foreliggende videre har erkendt, tre i Kjøbenhavn boende Modehandlerinder til at tegne Abonnement paa den ommeldte Tidende samt til at udbetale ham Abonnementsprisen for 1ste Kvartal, der for hver af Abonnenterne udgjorde 1 Kr. 50 Øre, og maa Arrestanten, der beholdt og forbrugte de saaledes modtagne Beløb, anses saavel herved, som ved at lade sig udbetale det ovennævnte Forskud af Truelsen, i hvilken sidste Henseende Arrestantens Forklaring maa blive at lægge til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold, især da Truelsen, der har erklæret, at de af ham omfinklede Bestillingssedler ere tilintetgjorte, paa Forehold af denne Forklaring har udtalt, at han ikke havde noget væsentligt at erindre mod samme, at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold. Bogtrykker Truelsen har frafaldet Fordring paa Erstatning.

Endelig drejer Sigelsen mod Arrestanten sig om hans Forhold med Hensyn til det af Hans Christian Siversleth i Kjøbenhavn redigerede Blad »Hippologisk Tidsskrift«, i hvilken Henseende Arrestanten har afgivet følgende Forklaring.

En Dag i November Maaned f. A. henvendte Arrestanten sig til bemeldte Redaktør, der lovede ham 1 Kr. for hver Abonnent, han kunde skaffe paa Tidsskriftet, hvorhos han tillige fik udleveret et Eksemplar af Tidsskriftet til Forevisning under Kolportagen. Det lykkedes ham imidlertid ikke at faa noget Abonnement tegnet, og da han trængte til Penge til at leve for, opførte han paa et Stykke Papir 10 Navne dels paa fingerede Personer, dels paa virkelige Personer, som han forgæves havde søgt at formaa til at abonnere paa Tidsskriftet, og den saaledes forfattede Liste afleverede han derefter paa Redaktionskontoret, hvor han fik den ham lovede Provision, 1 Kr. pr. Abonnent, udbetalt med 10 Kr.

I de derpaa følgende Dage forsøgte han at faa nogle Abonnenter tegnede, men da Forsøgene mislykkedes, solgte han det ham til Brug overleverede Eksemplar af bemeldte Tidsskrift for 2 Kr., hvilket Beløb han har forbrugt.

For saa vidt der derimod under Sagen er fremlagt dels et med Blyant skrevet og med Navnet »R Westergaard & Sønner« undertegnet

Udkast til en Annonce angaaende en Stald, dels to saalydende Bestillingssedler:

»Undertegnede bestiller herved en Annonce i »Hippologisk Tidsskrift for et Tidsrum af $\frac{1}{2}$ Aar og for en Pris af 2 Kr. 60 Øre pr. Gang.

18 Gange.

Annoncens Højde 13 Lin., 1 Sp.

København, den $\frac{12}{11}$ 1901.

Navn: R. Westergaard.

Bopæl: Ny Vestergade 70²⁴.

og

»Undertegnede ønsker at abonnere paa »Hippologisk Tidsskrift« for 1 Aar.

Navn: J. P. Schjøtt.

Bopæl: Bangertsgade 41.

Poststation:

København, den $\frac{12}{11}$ 1901.

Underskrift

.«

har Arrestanten vedholdende benægtet, at han, der overhovedet ikke vil have paataget sig at samle Annoncer til »Hippologisk Tidsskrift«, kender noget til disse Dokumenter, og særlig har han benægtet at have, som ham paasigtet, skrevet Udkastet til Annoncen eller udfyldt Bestillingssedlerne, til hvilke der er benyttet trykte Blanketter, eller skrevet Navn og Bopæl paa den Bestillingsseddel, der fremtræder som hidrørende fra R. Westergaard.

Redaktionssekretær ved bemeldte Tidsskrift Carl Rasmussen har imidlertid edelig forklaret, at Arrestanten den 11 November f. A. indfandt sig paa Redaktionskontoret og da efter sin Begæring erholdt Tilladelse til at kolportere Bladet, hvilken Tilladelse tillige gav Ret til at tage Annoncer til dette, samt at Arrestanten i Rasmussens Overværelse af Redaktør Siversleth fik overleveret en Del Blanketter, svarende til dem, der ere benyttede til de ovennævnte Bestillingssedler. Efter hvad Rasmussen videre har forklaret, indfandt Arrestanten sig atter ved Middagstid den 12 November paa Redaktionskontoret medbringende dels det under Sagen fremlagte Udkast til en Annonce, dels en Bestillingsseddel, underskrevet med Navnet Westergaard & Sønner, om Indrykkelse af Annoncen i Bladet; men da Bestillingssedlen var fejlagtig affattet, udfyldte Rasmussen den i Retten fremlagte Seddel, som han derefter overgav til Arrestanten, for at denne kunde skaffe den forsynet med Westergaards Underskrift.

Angaaende de Betingelser, hvorunder Arrestanten var antagen, har Rasmussen derhos forklaret, at Arrestanten skulde have 25 pCt. af Annoncernes Beløb og 1 Kr. for hvert Aarsabonnement, og i Henhold hertil skal Arrestanten efter Rasmussens Forklaring have faaet udbetalt 10 Kr. 85 Øre om Aftenen den 12 November, idet han da kom tilbage og afleverede begge de foreliggende Bestillingssedler, ved hvilken Lejlighed Rasmussen dog ikke var til Stede.

Redaktør Siversleth har ligeledes edelig forklaret, at det var ham, der antog Arrestanten som Kolportør og Annonceagent paa de af Rasmussen angivne Betingelser, samt at Arrestanten, der vistnok ved det første Besøg af ham fik udleveret Blanketter, svarende til de tidnævnte Bestillingssedler, vistnok samme Dags Aften eller den paafølgende Dag leverede ham personlig disse Sedler i den Stand, hvori de nu forefindes, og i Tillid til Rigtigheden og Ægtheden af samme udbetalte Siversleth efter sin Forklaring derpaa Arrestanten den denne som Abonnentsamler og Annonceagent tilkommende Provision med 10 Kr. 85 Øre, i hvilken Henseende i øvrigt bemærkes, at det ikke under Sagen nærmere er oplyst, hvorledes dette Beløb udkommer. Efter hvad Siversleth endvidere har forklaret, har han til Arrestanten efter dennes Anmodning udleveret en Aargang af »Hippologisk Tidsskrift« til Forevisning ved Indsamlingen af Abonnements; men Arrestanten havde Tilladelse til at sælge den for Siversleth for 7 Kr., i hvilket Fald Arrestanten, der skulde betale Beløbet til Siversleth, vilde have haft Krav paa et Honorar, hvis Størrelse Siversleth ikke mindes, men som han mener vilde have andraget et Par Kroner.

Kreaturkommissionær Peter Westergaard, der bor i Kjøbenhavn i Ny Vestergade Nr. 70, 2den Sal, og som maa forudsættes at drive Forretning under Firmaet »R. Westergaard & Sønner«, har edelig forklaret, at en Person, som han ikke betvivler er identisk med Arrestanten, hvem han har haft Lejlighed til at tage i Øjesyn, en Gang i afvigte Efteraar — mulig den 12 November — har opsøgt ham paa hans ommeldte Bopæl og søgt at faa ham til at abonnere paa og indrykke Avertissementer i »Hippologisk Tidsskrift«, hvorpaa Westergaard dog ikke vilde indlade sig, samt at Arrestanten enten ved dette Besøg eller ved et senere formaaede ham til at købe en Aargang af det ommeldte Tidsskrift, men at han derimod hverken selv har underskrevet eller bemyndiget nogen anden til at underskrive den fremlagte Bestillingsseddel eller at skrive Udkastet til Annoncen, der ikke hidrører fra ham.

Med Hensyn til den Bestillingsseddel, der er udfyldt med Navnet »J. P. Schiøtt«, er det oplyst, at ingen Person af dette Navn bor i Bangertsgade 41 i Kjøbenhavn, hvorimod der i Baldersgade Nr. 46 samme Steds bor en Vognmand J. P. Schiøtt; men denne har til en Politirapport forklaret, at han ikke kender Arrestanten og ikke har udfyldt den nys nævnte Bestillingsseddel.

Endelig have de omhandlede 3 Aktstykker i Forbindelse med Skriftprøver af Arrestanten og P. Westergaard været forelagte den skriftsagkyndige, Sceneinstruktør, cand. phil. Johannes Marer, hvis Erklæring, som han inden Retten har bekræftet med Ed, gaar ud paa, at der efter hans Overbevisning ikke er den mindste Tvivl om, at Arrestanten har skrevet Udkastet til Annoncen, underskrevet Bestillingssedlen angaaende denne samt udfyldt Bestillingssedlen betræffende 1 Aarsabonnement paa »Hippologisk Tidsskrift«.

Naar hertil føjes, at Arrestanten, da han den 20 Januar d. A. blev fremstillet i Esbjerg Købstads Politiret, efter samme Dag at være anholdt som sigtet for det oven ommeldte Tyveri, paa Forehold af, at han i Politiefterretninger var efterlyst som sigtet for Bedrageri og

Falsk, straks ganske i Almindelighed forklarede, at han havde forbrugt det af ham opkrævede Abonnement for »Hippologisk Tidsskrift«, og at han ogsaa havde indsendt falske Bestillingssedler og oppebaaret Provision af disse, findes der, trods Arrestantens senere fremsatte Benægtelse, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han — hvis under Sagen tilvejebragte Skriftprøver frembyde karakteristiske Ligheder med Skriftræk i Annonceudkastet, i Underskriften med Bopælsangivelse under den til dette hørende Bestillingsseddel og i den skrevne Del af den paa Navnet J. P. Schjøtt lydende Bestillingsseddel — falskelig har underskrevet den først nævnte Bestillingsseddel med et, som det maa antages, til den paagældende Forretnings Indehaver sigtende Navn samt derhos, uden de paagældendes Villie og Vidende, dels udfærdiget det dertil sig sluttende Annonceudkast, dels udfyldt den sidst nævnte Bestillingsseddel, ligesom det maa anses godtgjort, at han ved Benyttelse af disse Dokumenter har hos Redaktør Siversleth forskaffet sig udbetalt et Beløb af ca. 10 Kr. Redaktør Siversleth har ikke nedlagt Paastand om Erstatning.

Idet nu Arrestantens Forhold med Hensyn til den paa Navnet J. P. Schjøtt lydende Bestillingsseddel ikkun kan tilregnes ham som bedrageligt, vil han for sit omhandlede Forhold i det hele være at anse efter Straffelovens §§ 228, 251, 257 og 268 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Det kan ikke billiges, at cand. phil. Marer den 16 Maj d. A. inden Aarhus Købstads Politiret er stedet til at beedige den ovennævnte af ham afgivne Erklæring, uden at der i Overensstemmelse med Frdn. 13 Oktober 1819 § 1 er iagttaget, at enten Arrestanten personlig fremstilledes, eller at der beskikkedes ham et Forsvar til at varetage hans Tarv; men der findes dog efter Omstændighederne ikke Føje til i den Anledning at gøre Ansvar gældende.

Nr. 221.

Højesteretssagfører Winther

contra

Peter Hemmingsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1902: Arrestanten Peter Hemmingsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Kaas, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, men Straffen findes at maatte bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Peter Hemmingsen bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Hemmingsen, der tiltales for Tyveri, er født den 26 April 1850 og anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 1 August 1877 efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stk., for 4de Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, ved Rettens Dom af 24de Maj 1884 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 5 April 1890 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., jfr. § 46 med Tugthusarbejde i 4 Aar, og senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 4 Marts 1895 efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stk., og § 253 med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanten, der efter det oplyste i Marts Maaned d. A. havde Arbejde i Frihavnen og den 26 Marts var beskæftiget i et Pakhus ved Vestkajen, blev af Smed Christian Christiansen nævnte Dag i Middagstiden kort før dennes Ophør Kl. 1 paagreben udenfor et ved samme Kaj ca. 185 Alen nordligere liggende Skur paa Foranledning af Arbejdsmand Marius Hansen, der sigtede ham for at have opbrudt Skrivebordet i det Kontor, som i sidstnævnte Skur var indrettet for Arbejdsformanden — Hans Frederik Assens — til hvilket Kontor, der gennem Skurets aabne Porte og en uafaaet Dør var uhindret Adgang.

At det nævnte Skrivebord var blevet opbrudt, blev efter det foreliggende straks konstateret af Formand Assens og Dagvagt Carl Hendrik Sofus Sørensen, der efter deres beedigede Forklaringer begge vare Vidne til Arrestantens Paagribelse og straks fulgte med ham ind i Kontoret, hvor en Skuffe i Skrivebordet saas at være splintret og et Koben fandtes paa Gulvet, medens der ovenpaa Skrivebordet fandtes liggende den Kuponbog, hvis numererede Afrivningskupons Formanden ifølge Forretningsgangen i Frihavnen benyttede til derpaa at anviser den fortjente Arbejds løn, som hver Arbejder derefter ved Aflevering af den ham udleverede Kupon hævede paa Frihavns selskabets Kassererkontor.

Ligeledes fandt Vidnerne paa Bordet en afreven Kupon med Formandens Signatur »H. F. Assens Formand« paatrykt med det Gummistempel, som han sædvanligvis benyttede til Signering af Anvisningerne; men paa den nævnte afrevne Kupon var Navnet kommet til at staa paa Hovedet, og Formand Assens har forklaret, at da han ca. en Time forinden forlod sit Kontor, havde han gemt Kuponbogen og det nævnte Stempel i Skrivebordsskuffen og aflaset denne.

Kuponbogen, som straks blev tagen i Bevaring til Sagen, viste sig desuden at mangle den Kupon, som i Bogen havde sin Plads umiddelbart efter den omtalte, ved den fejlagtige Stempling makulerede Kupon.

Sigtelsen mod Arrestanten hviler hovedsagelig paa Arbejdsmand Hansens edelige Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Da Vidnet lidt før Kl. 1 traadte ind i Skuret for i Formandens Kontor at lægge en Nøgle fra sig, saa han Arrestanten smutte ud af Døren til det nævnte Kontor og løbe hen til nogle Sække, bag hvilke han skjulte sig, uden at besvare Vidnets Spørgsmaal om, hvad han havde der at gøre. Vidnet gik da ind paa Kontoret, men saa snart han her saa Skrivebordsskuffen splintret og Kobenet ligge paa Gulvet, løb han ud for at faa fat paa Arrestanten, der allerede var paa Flugt fra Sækkene ud af en af Skurets Porte. Under Raabet »stop ham« forfulgte Vidnet Arrestanten, der løb ad Perronen langs Skuret i sydlig Retning, men inden Arrestanten naaede den derværende Nedgang fra Perronen til Kørebanen, mod hvilken Formand Assens i dette Øjeblik kom kørende paa Cykle Syd fra, sprang han fra Perronen ned paa Kørebanen og vendte om, idet han nu løb mod Nord langs med Perronen, til han blev standset af Smed Christian Christiansen.

Arrestanten har erkendt at være bleven anholdt under Løb som af Hansen forklaret og at være kommet inde fra Skuret, men han har benægtet at have været inde i Formandens Kontor eller gemt sig bag Sækkene, og om sin Nærværelse i Skuret og sit Løb derfra har han forklaret, at han var gaaet ind i Skuret »for at se sig om«, og at han satte i Løb for at naa sin Arbejdsplads i Tide til Arbejdets Genoptagelse, samt at det var Arbejdsmand Hansens Raab »stop ham«, der foranledigede ham til i sit Løb at forandre Retning, idet han troede, at Raabet gjaldt en anden Mand, som Arrestanten vilde se efter. Arrestanten vil først i det Øjeblik, han blev stoppet af Smed Christiansen, have forstaaet at Raabet gjaldt ham selv.

Da nu de foreliggende Oplysninger kendetegner Arbejdsmand Hansen som en paalidelig og ædruelig Person, medens paa den anden Side Arrestantens Fortid i høj Grad taler mod ham, da endvidere Hansens Forklaring bestyrkes af Omstændighederne ved Arrestantens Paagribelse — i hvilken Henseende bemærkes, at det efter det foreliggende var uforment for Arrestanten at løbe for i Tide at naa sit Arbejdssted, samt at Arrestanten ifølge Sagens Oplysninger, efter at være standset i sit Løb af Smed Christiansen, fortsatte sin Modstand mod at blive anholdt — samt da Arrestantens Forklaring om hans Færden i Skuret efter Marius Hansens Tilstedekomst der, er ganske uantagelig og delvis staar i bestemt Strid med de lokale Forhold, samt da hans Forklaringer i øvrigt er ubestyrkede, findes Arbejdsmand

Hansens beedigede Forklaring at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Herefter findes der imidlertid ikke at kunne være Tvivl om, at det er Arrestanten, der har opbrudt Arbejderformandens Skrivebord med det nævnte Koben, som maa antages tilligemed en Del flere at have beroet i Skuret, samt at Formaalet hermed var at sætte sig i Besiddelse af en eller flere af de omtalte Kupons for ved Hjælp af dem svingagtig at forskafe sig Beløb udbetalt som Arbejds løn paa Frihavns selskabets Kassererkontor, hvorimod det efter det foreliggende ikke kan antages, at Arrestanten ventede i Skrivebordet at finde Ting af Værdi, som han brød sig om at stjæle. Endelig maa det antages, at han i sit nævnte Forehavende er bleven forstyrret af Hansen, i hvilken Henseende bemærkes, at der efter det oplyste ikke paa Selskabets Kontor er forsøgt at hæve Arbejds løn ved Udfyldning og Aflevering af den manglende Kupon.

Idet Arrestanten herefter ikke findes skyldig i Tyveri eller Forsøg derpaa, vil han — for hvilket Aktionsordren ikke findes at være til Hinder — være efter Straffelovens § 251, kfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Onsdagen den 1 Oktober.

Nr. 194.

Advokat Nellemann

contra

Niels Peter Nielsen (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 7 Marts 1902: Tiltalte Niels Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han bør derhos i Erstatning til Jens Martinus Nielsen af Engesvang betale 28 Kr. Tiltalte Thorvald Nielsen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling deraf hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Tiltalte Andreas Jespersen bør til Politikassen erlægge en Bøde af 15 Kr. En-

delig bør Tiltalte Niels Peter Nielsen udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Vilstrup 10 Kr., dog saaledes at hver af de Tiltalte Thorvald Nielsen og Andreas Jespersen heraf in solidum med ham udreder en Fjerdedel. De idømte Erstatnings- og Bødebeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 April 1902: De Tiltalte Niels Peter Nielsen, Thorvald Nielsen og Andreas Jespersen bør hen-sættes, førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og de tvende sidstnævnte hver i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Hen-seende til den førstnævnte Tiltalte idømte Erstatning bør Underrets-dommen ved Magt at stande. Af Aktionens Omkostninger og der- under de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver, udrede de Tiltalte Niels Peter og Thorvald Niel- sen, en for begge og begge for en, $\frac{2}{3}$, og Tiltalte Andreas Jespersen $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Niels Peter Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Nellemann og Høje- steretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Peter Nielsen, Andreas Jespersen og Thorvald Nielsen, der ere fødte henholdsvis i 1877, i 1879 og i 1883, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for først- nævntes Vedkommende for Overtrædelse af Straffelovens § 203, og for de 2 sidstnævntes Vedkommende ligeledes for Overtrædelse af Straffelovens § 203, eller i alt Fald for at have gjort sig skyldige i Politiuorden.

Den 18 Januar d. A. om Aftenen blev der i Forsamlingshuset i Funder afholdt Dans, ved hvilken Lejlighed de Tiltalte, der maa an- tages alle at være hjemmehørende i Funder Sogn, samt Jens Martinus Nielsen og Julius Christensen, begge af Engesvang, vare til Stede. Medens Tiltalte Niels Peter Nielsen har forklaret, at der i Forsamlings- huset var lidt Mundhuggeri mellem ham og Jens Martinus i Anled- ning af, at denne samme Aften paa et andet Sted — som det maa

antages i Funder Kro — skal have kaldet flere Karle fra Funder nogle Dreng, har Jens Martinus udsagt, at der ikke den paagældende Aften var nogen Uenighed, og ifølge den af Jacobine Christensen af Engesvang, der deltog i Dansen, afgivne Forklaring saa hun, at Jens Martinus og Niels Peter toge hinanden om Skuldrene, idet de ytrede, at de vare Kammerater, hvad ogsaa stemmer med andre under Sagen afgivne Forklaringer.

Under Opholdet i Forsamlingshuset fremkom Tiltalte Niels Peter imidlertid, efter hvad han har erkendt, med en Ytring til Tiltalte Andreas Jespersen, gaaende ud paa, at det ikke var for meget, at de (Karlene fra Engesvang) fik nogle Prygl, og da Jens Martinus og Julius Christensen samt fornævnte Jacobine og en anden Pige ved Navn Marie Nielsen, som var med dem, gjorde Tegn til Opbrud, kaldte Tiltalte Niels Peter Tiltalte Thorvald udenfor, hvor Tiltalte Andreas var til Stede, og anmodede Thorvald om at stille sig i Gangen og give et Fløjtesignal, naar Jens Martinus og hans Ledsagere gik.

Om Natten Kl. 2 forlode Jens Martinus og Julius, der gik sammen med henholdsvis Jacobine og Marie, Forsamlingshuset, og idet de gik ud af dette, fløjtede Tiltalte Thorvald i Fingrene. Tiltalte Niels Peter og flere andre Karle fulgte derpaa efter dem paa den offentlige Vej i Funder, og om hvad der derefter passerede, har Jens Martinus forklaret, at Tiltalte Niels Peter skubbede til ham og tildelte ham et Slag i Ansigtet med knyttet Haand, hvorhos Niels Peter med en Lægte, som han greb fra et Stakit, tilføjede Jens Martinus et Slag over Ansigtet, saaledes at han derved tabte Bevidstheden og faldt omkuld og i Faldet forstuvede sin højre Tommelfinger, og medens han laa paa Vejen, blev der af Niels Peter og 2 andre Karle tilføjet ham mange Slag i Ansigtet og rundt omkring paa Kroppen.

En hermed i det væsentlige stemmende edelig Forklaring er afgiven af Jacobine Christensen, der tillige har udsagt, at Tiltalte Niels Peter sagde til hende, at hun ikke fik Jens Martinus med tilbage til Engesvang, »for han skulde slagtes eller slaas ihjel«, samt at Jens Martinus var meget blodig i Ansigtet som Følge af Overfaldet og straks efter dette klagede sig over, at han havde forstuvet sin ene Tommelfinger. I den Skrivelse, ved hvilken Jens Martinus anmeldte Sagen til Politiet, og som han har godkendt i Retten, har han i øvrigt tilføjet, at de paagældende, efter at han var kommen op, vedblev at følge ham til den Gaard i Byen, hvor den af ham benyttede Befordring stod, og at de under Vejs vedblev at slaa løs paa ham, hvorhos navnlig Niels Peter fremkom med Trusler om, at han skulde blive slaaget ihjel, inden han slap bort fra dem.

Ifølge en af en Læge, der den 20 Januar d. A. undersøgte Jens Martinus, samme Dag afgiven Erklæring fandtes der paa ham foruden en Mængde Hudafskrabninger og Rifter i hele Ansigtet, en ret betydelig Hævelse og Dekoloration af Omgivelserne af højre Øje, hvorhos der desuden fandtes en Forstuvning af højre Tommelfinger, der hindrede ham meget i hans Arbejde.

Tiltalte Niels Peter, der i de første over ham afholdte Forhør kun vilde erkende at have skubbet til Jens Martinus, har senere endvidere tilstaaet, at han, da Medtiltalte Thorvald gav Signal, gik efter Jens Martinus og Julius for at slaa førstnævnte, og at han, der ud-

talte, at han nok skulde sørge for, at Jens Martinus ikke kom med hjem, slog denne i Hovedet saaledes, at han derved faldt omkuld, samt at der, medens Jens Martinus laa paa Vejen, blev tilføjet ham Slag af Tiltalte, saa vel som af andre, uden at Tiltalte kan sige, hvor han ved denne Lejlighed slog Jens Martinus.

Tiltalte har derhos indrømmet, at han gik med en Lægte i Haanden, og at han havde taget den for at slaa med den, men han vil ikke kunne huske, om det var med denne Lægte, at han slog Jens Martinus, saaledes at han faldt omkuld, hvad han dog ikke har turdet benægte.

Endelig har Tiltalte, der særlig har erkendt, at Overfaldet foregik efter en forud fattet Plan, erklæret, at han ikke kan bestride, at de i den ovennævnte Lægeerklæring ommeldte Beskadigelser ere en Følge af den Jens Martinus af Tiltalte tilføjede Overlast.

Efter hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, var det Stykke Lægte, som Tiltalte efter det anførte maa antages at have benyttet under Overfaldet paa Jens Martinus, omtrent en Alen langt og saa tykt, at Tiltalte lige kunde spænde om det.

I et den 6 Februar d. A. afholdt Forhør forklarede Jens Martinus Nielsen, at han som Følge af Beskadigelsen af Tommelfingeren havde været uarbejdsfør i ca. 14 Dage, hvorved han havde haft et Tab af 25 Kr., og han paastod sig dette Beløb samt en af ham haft Udgift til Læge af 3 Kr., altsaa i alt 28 Kr., erstattede af Tiltalte Niels Peter Nielsen, der har erklæret intet at have at erindre mod denne Paastand.

Tiltalte Thorvald Nielsen har for sit Vedkommende forklaret, at han, da han blev anmodet om at stille sig paa Vagt i Gangen til Forsamlingshuset og give Fløjtesignal, naar Jens Martinus og dennes Ledsagere forlode Huset — hvilken Anmodning han i øvrigt har paastaet blev rettet til ham af de medtiltalte Niels Peter og Andreas i Forening — straks var ked af at have med dette at gøre, men at han efter Niels Peters bestemte Anmodning, der dog ikke var forbunden med nogen Slags Trusel, gik ind derpaa, fordi han ikke vilde udsætte sig for »Ubehageligheder« af Niels Peter, der, som han har udsagt, er en noget voldsom Person.

Han har derhos erkendt, at Medtiltalte Niels Peter, der paa et tidligere Tidspunkt i Forsamlingshuset efter Thorvalds Opfattelse kun havde ladet sig forstaa med, at han vilde give »en eller anden en Overhaling«, uden at nogen bestemt Person blev nævnet, senere, da han rettede den ommeldte Anmodning til Thorvald, udtalte, at Jens Martinus skulde have en Dragt Prygl, og endvidere har han indrømmet, at han derefter, forinden han gav Signalet, hørte, at Medtiltalte Niels Peter svor paa, at Jens Martinus ikke skulde komme hjem, »for han (Niels Peter) skulde nok slaa ham fordærvet.«

Da han paa Grund af denne Udtalelse indsaa, at der let ved det Overfald paa Jens Martinus, til hvis Udførelse han paa den anførte Maade havde tilsagt sin Bistand, kunde blive tilføjet denne en større Beskadigelse, var han, som han har udsagt, bange for at have med det at gøre, og tænkte paa at lade være med at give Signalet, men han gjorde det dog, da han frygtede for, at Niels Peter vilde »komme efter ham«, dersom han ikke holdt sit Løfte.

Da Niels Peter med flere, efter at Signalet var givet, løb ud efter Jens Martinus og hans Ledsagere, gik ogsaa Tiltalte Thorvald kort efter ud, og han blev da Vidne til det ovenfor beskrevne Overfald paa Jens Martinus, men det er ikke godtgjort, at han deltog i dette, hvorimod han har erkendt, at han, efter sin Forklaring efter Anmodning af medtiltalte Andreas gik ind i Forsamlingshuset og hentede en Broder af sig, for at denne skulde komme Karlene fra Funder til Hjælp ved Sammenstødet med Karlene fra Engesvang.

Tiltalte Andreas Jespersen har erkendt, at han, da der mellem de medtiltalte Niels Peter og Thorvald blev truffet Aftale om, at Thorvald skulde holde Vagt og give Signal, stod ved Siden af dem og paahørte Aftalen, men mod hans Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at han har deltaget i denne Aftale eller i nogen anden Aftale med Niels Peter om Overfald paa Karlene fra Engesvang.

Denne Tiltalte vil derhos ikke have hørt Thorvalds Fløjtesignal, men han har indrømmet, at han forlod Dansesalen sammen med Niels Peter og flere andre af de tilstedeværende, og medens det ikke er godtgjort, at han har deltaget i Overfaldet paa Jens Martinus, er det derimod oplyst, at han ved den omhandlede Lejlighed paa den offentlige Vej i Funder har angrebet ovennævnte Julius Christensen.

I Henhold til det ovenanførte ville de Tiltalte være at anse . . . Niels Peter Nielsen . . . efter Straffelovens § 203 . . .

. . . med Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Tiltalte Niels Peter Nielsen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. . . .

Da det maa billiges, at Tiltalte Niels Peter Nielsen ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale Jens Martinus Nielsen den ovennævnte Erstatning af 28 Kr., vil bemeldte Dom for saa vidt være at stadfæste.

Nr. 225.

Advokat Nellemann

contra

Sigfred Constantin Andersen (Def. Liebe),

der tiltales for Betleri.

Ringsted Herreds Politirets Dom af 11 Juli 1902: Arrestanten Sigfred Constantin Andersen bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 90 Dage. I Salær til Overretssagførerne Hartmann og

M. A. Meyer for Overretten betaler Arrestanten Sigfred Constantin Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betales Tiltalte Sigfred Constantin Andersen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Sigfred Constantin Andersen, der er født den 21 Januar 1861 og som er mange Gange tidligere straffet, bl. a. ofte for Betleri, senest ved Hjermginding Herreders Politirets Dom af 16 September 1901 og Skelskør Købstads Politirets Dom af 20de Januar dette Aar efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde henholdsvis i 90 og i 30 Dage, tiltales under nærværende fra Ringsted Herreds Politiret hertil indankede Sag for Betleri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han den 4 Juli dette Aar har betlet paa Benløse Mark.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage. Den indankede Dom, der har fastsat Straffen til lige Arbejde i 60 Dage, vil — — — — med den nævnte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 249.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Nils Andersson, kaldet **Anderberg** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9de September 1902: Arrestanten Nils Andersson, kaldet Anderberg, bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ofte er straffet for Betleri, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nils Andersson, kaldet Anderberg, til Højesterets-sagførerne Jensen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Nils Andersson, kaldet Anderberg, hvis opgivne Alder af 42 Aar er skønnet at stemme med hans Udseende, og som senest er anset ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 20 December 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 24de f. M. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 219. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Peter Jørgen Emil Mortensen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Juli 1902: Tiltalte Peter Jørgen Emil Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Jørgen Emil Mortensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peter Jørgen Emil Mortensen, der er født den 29 December 1879 og som ikke er

funden forhen straffet, tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, og er det ved hans egen Tiistaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte den 21 Juni d. A. blev anholdt af Politibetjentene Nr. 536, Bach, og Nr. 693, Ørum, i Anledning af, at han havde gjort sig skyldig i Gadeuorden, gjorde han al den Modstand han kunde, for ikke at blive ført til Politistationen, idet han kastede sig ned paa Gaden, slog og sparkede om sig samt bed efter Betjentene. Betjentene fik derefter Assistance af Politibetjentene Nr. 587, Rathmann, og Nr. 81, Andersen; men Tiltalte vedblev desuagtet med at gøre den Modstand, han kunde, ved at slaa og sparke om sig. Tiltalte bed Politibetjent Ørum i Fingeren, saa at Ørum fik et Saar af 4—5 Linjers Længde paa venstre Haands Langfinger i Nærheden af det øverste Led.

I Saaret gik der lidt Betændelse, og det var endnu ikke lægt, den Gang Ørum mødte i Retten den 25 Juni d. A.; det kan dog ikke antages, at det vil efterlade nogen varig Følge.

Endvidere ramte Tiltalte flere af Betjentene paa Benene med sine Spark, uden dog derved at bevirke andet end en øjeblikkelig Smerte for de paagældende.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 51. Overformynder **M. Trolle** paa Overformynderiets Vegne (Dietrichson e. O.)

contra

Overretsprokurator **J. L. Lassen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet, om et Udlæg for en rentebærende Fordring tillige omfattede de senere forfaldende Renter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1901: De Indstævnte, Overformynderiet, bør til Citanten, Overretsprokurator J. L. Lassen som af Kongens Foged beskikket Inkassator, betale 276 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 7 Oktober f. A., til Betaling sker, samt i Inkassationsaalær 18 Kroner. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bølataler Appellanten, Overformynder M. Trolle paa Overformynde-

riets Vegne, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en inden Elbo, Bruskg og Holmans Herreders Ret den 7 Juli 1880 i en af Enkemadam A. N. Lindtner af Svendborg mod den nu bortblevne Sømand Niels Ditlef Ytting anlagt Sag afsagt Dom blev bemeldte Sømand tilpligtet mod Ekstradition i kvitteret Stand af en af ham til nævnte Enkemadam Lindtner den 8 Oktober 1870 udstedt Obligation at betale hende 300 Kroner med Renter 4 pCt. fra 8 Oktober 1870 til 15 Oktober 1879 og 5 pCt. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens skadesløse Omkostninger. I Henhold til denne Dom blev der paa Domhaverindens Begæring den 9 Oktober 1880 af Kongens Foged her i Staden foretaget Udlæg i en ved den forannævnte Obligation pantsat, domfældte tilhørende Kapital af 800 Kroner, der var baandlagt i Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for hans Fader, til Dækning af Dommens Hovedstol 300 Kroner, af Renter 4 pCt. p. a. fra 8 Oktober 1870 til 15 Februar 1879 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag til 7 Oktober 1880, i alt 124 Kroner 89 Øre samt af Portoudlæg 3 Kr. foruden af Gebyr og Salær for Forretningen, idet yderligere Renter reserveredes.

Under nærværende Sag har Citanten, Overretsprokurator J. L. Lassen, som, efter at Sømand Yttings Fader nu er afgaaet ved Døden, efter Begæring af ligeledes nu afdøde Enkemadam Lindtners eneste og myndige Arving, Dampskibsfører Lindtner, af Kongens Foged her i Staden i Henhold til Lov om Tvangsauktioner af 9 April 1891 § 18 er bleven autoriseret til at inkassere fornævnte Kapital, i hvilken Udlæg er iværksat, i det Omfang, i hvilket der er givet Rekvirentinden Udlæg i samme, næst at andrage, at de Indstævnte, Overformynderiet, ikkun have villet udbetale ham 427 Kr. 89 Øre, nemlig Dommens Hovedstol 300 Kr., Portoudlægget 3 Kr. og de ved Udlægsforretningen opgjorte Renter for Tiden indtil den 7 Oktober 1880, 124 Kr. 89 Øre, men derimod nægtet at udbetale ham de efter sidstnævnte Dato paa-løbne yderligere Renter, paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham 5 pCt. aarlig Rente af Dommens Hovedstol fra 7 Oktober 1880 til 7 Oktober f. A. eller 300 Kr., dog med Fradrag af 24 Kr., som han under Sagens Drift har erkendt bør afgaa som Følge af, at Dommen fejlagtig har tilkendt Domhaverinden Renter fra 7 Oktober 1870 i Stedet for fra 7 Oktober 1872, altsaa 276 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 7 Oktober f. A., til Betaling sker, Inkassations-salær 18 Kr. og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, hvilke der ligesom Citanten er meddelt fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, og som procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, have til Støtte for deres Paastand paaberaabt sig, at de indtalte Renter ikke bleve afæskede Rekviritus ved Fogedforretningen den 9 Oktober 1880, og at Udlægget ikkun skete til Dækning af det æskede, samt at der ikke haves nogen Hjemmel til at afkræve de Indstævnte det indtalte Inkassations-salær.

Da det maa anses for en Selvfølge, at et Udlæg, der, som Tilfældet var ved Udlægsforretningen af 9 Oktober 1880, gøres for et Krav, som er rentebærende, ogsaa omfatter senere forfaldende Renter, ville de Indstævnte have at betale det indtalte Beløb af 276 Kroner med Renter som paastævnt, hvorhos de Indstævnte, der sidde inde med tilstrækkelige Midler for den borteblevne, findes at burde udrede det af Citanten paastaaede Inkassationsaalær af 18 Kr.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 234. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Christian Albret Jørgensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri.

Kronborg østre Birks Politirets Dom af 25 Juli 1902: Arrestanten Christian Albret Jørgensen bør hensættes i Tvangsarbejde i 120 Dage samt udrede alle af sin Anholdelse, Arrest og Sagen i øvrigt flydende Omkostninger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1902: Politiretsdommen bør, for saa vidt Arrestanten Christian Albret Jørgensen er anset for Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 § 13, kfr. § 10, uefterrettelig at være. Arrestanten bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. I Henseende til Bestemmelsen om Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Albret Jørgensen til Højesterets-sagførerne Høgsbro og Dietrichson 30 Kroner til hver.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 20.

Onsdagen den 1 Oktober.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg østre Birks Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Christian Albret Jørgensen, der er født den 4 August 1859 og oftere tidligere straffet, bl. a. ogsaa for Betleri eller Løsgængerier eller begge Dele i Forening, senest ved Overrettens Dom af 28 December 1900 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Grenaa Købstads Politirets Dom af 22 Juli 1901 efter samme Lovbestemmelse og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10 med lige Arbejde i 120 Dage — sat under Tiltale for Betleri.

Foreløbig bemærkes, at for saa vidt Arrestanten ved den indankede Dom er dømt for Overtrædelse af Frdn. 10de December 1828 § 13, jfr. § 10, vil Dommen være at annullere, da Tiltalen ikke omfatter saadan Forseelse. Hvad angaar Sigtelsen for Betleri, er Arrestanten ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have i den første Halvdel af Juli Maaned d. A. betlet forskellige Steder i Nordsjælland.

For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten foruden som nævnt efter Frdn. 10 December 1828 § 13, kfr. § 10, tillige var anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 120 Dage, dels være at annullere og forandre, dels at stadfæste.

Torsdagen den 2 Oktober.

Nr. 192.

Højesteretssagører Høgsbro

contra

Hans Peder Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 18 December 1901: Tiltalte, Fiskehandler Hans Peder Pedersen af Svindinge, bør

straffes med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt udrede alle af denne Sag lovligt fyldende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Tegner og Prokurator Kaas, betaler Tiltalte, Fiskehandler Hans Peder Pedersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Fiskehandler Hans Peder Pedersen — der er født den 25 Maj 1858 og anset bl. a. ved 7de Bataillons Krigsrets Dom af 12 Maj 1880 efter Straffelovens § 247 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 29 Maj 1896 efter Straffelovens § 148 med simpelt Fængsel i 8 Dage, samt senest ved Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 12 November 1897 efter Straffelovens § 101 med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 3 Dage — aktioneret for Bedrageri og Falsk.

Sagens Omstændigheder ere efter det oplyste følgende:

Den 26 Oktober 1901 indfandt Tiltalte sig paa Sunds-Gudme Herreders og Lehn Birks Kontor og afleverede en Regning fra Dyrlæge i Ørbæk Poul Gregers Jakobsen, hvis Paalydende, 10 Kr., han begærede sig refunderet i Henhold til en Skrivelse fra Svendborg Amt af 15 Maj 1901, hvorved der meddeltes Samtykke til, at Omkostningerne ved en af Dyrlæge Jakobsen den 5 Maj 1901 udstedt Attest angaaende en Hest, med Hensyn til hvilken Tiltalte var sigtet for Dyrplageri, maatte udredes af det offentlige, hvilken Skrivelse var meddelt Tiltalte. Da Regningen imidlertid gjorde Indtryk af at være forfalsket, vægrede Fuldmægtig paa ovennævnte Kontor, Secher, hvem Tiltalte havde præsenteret Regningen, sig ved at udbetale Regningens Paa-

lydende, der skulde udredes af Svendborg Amtsrepartitionsfond, hvis Regningen var befunden rigtig.

Under den i Anledning heraf indledede Undersøgelse har Dyr læge Jakobsen under Ed forklaret, at han for December Termin 1899 sendte Tiltalte en Regning paa 9 Kr. for en Hest, han havde behandlet for Forstoppelse, med Angivende af Sygdommens Art, Sygebesøgenes Antal, Medicin m. m. Da Tiltalte ikke betalte, tilstillede Dyr lægen ham igen for Juni Termin 1900 en Regning paa 9 Kr.; hvori det hed, »efter tidligere Regning«. Tiltalte betalte heller ikke denne Regning, hvorfor Jakobsen for December Termin 1900 tilstillede ham en lignende Regning. Da dette heller ikke førte til, at Tiltalte betalte de 9 Kr., sendte Dyr læge Jakobsen i Sommeren 1901 Tiltalte en Regning for Juni lydende paa 13 Kr., nemlig de tidligere krævede 9 Kr. samt 4 Kr. for den ovenfor omtalte Attest af 5 Maj 1901, hvilken Regning Tiltalte heller ikke betalte.

Den Regning, Tiltalte afleverede paa Herredskontoret, har følgende Udseende:

	Fra Dyr læge P. G. Jakobsen, Ørbæk.	Kr.	Øre
Juni 10 ^o 1901.			
	Efter tidligere Regning	Betalt	10
Til	Hr. Fiskehandler Hans Petersen		
	Svindinge. —		

Sigtelsen mod Tiltalte gaar nu ud paa, at han i den Hensigt svigagtigt at tilvende sig 10 Kr. af ovenangivne offentlige Kasse har forfalsket den ovenfor omtalte ukvitterede Regning, som Dyr læge Jakobsen tilstillede ham for Juni Termin 1900, ved at tilføje Ordet »Betalt«, forandre 9-Tallet i Angivelsen af Regningens Beløb til 10 og i Tidsangivelsen dels tilføje Aarstallet 1901, dels mellem Juni og 0° indføje 1-Tallet.

Medens Tiltalte har erkendt, at han ikke har betalt Dyr læge Jakobsen for Attesten af 5 Maj 1901, har han derimod under Forhørene stadig benægtet, at han har forfalsket Regningen, og fastholdt, at han har afleveret Regningen paa Herredskontoret i den Stand, i hvilken han havde modtaget den fra Dyr læge Jakobsen. Tiltalte har derhos forklaret, at Jakobsen den Dag, Hesten blev bragt over til ham til Undersøgelse, havde omtalt, at han skulde have en halv Snes Kroner for Undersøgelse og Attestation.

Da Tiltalte under det første Forhør havde forklaret, at han hjemme fra Dyr læge Jakobsen kun havde een Regning, der laa i en Bordskuffe, blev der næste Dag af Politiaassistent Hansen og Sognefoged Lars Hansen foretaget en Husundersøgelse hos Tiltalte. Om denne have disse 2 Mænd forklaret, at de i en Bordskuffe fandt de af Dyr læge Jakobsen omtalte Regninger for December Terminer 1899 og 1900, hver paa 9 Kr., samt Regningen fra Sommeren 1901 paa 13 Kr., hvilke Regninger for den øvrige Dels Vedkommende ganske havde det Indhold, som Jakobsen havde angivet.

Forinden Tiltalte var gjort bekendt med Resultatet af Husundersøgelsen, fastholdt han, at han kun havde een Regning hjemme fra

Dyrlæge Jakobsen, hvilken Regning efter hans Forklaring lød paa 9 Kr.; han paastod derhos navnlig, at han ikke havde modtaget nogen Regning paa den ofte omtalte Attest. Efter at være foreholdt Resultatet af Husundersøgelsen, benægtede han at have modtaget Regningen paa de 13 Kr., medens han derimod nu forklarede, at det godt var muligt, at han havde modtaget Regningen for December 1899.

Om Regningen for de 13 Kr. har Dyrlæge Jakobsens Søn, Laurids Farbach Jakobsen, forklaret, at han en Gang i Sommeren 1901 og vistnok i Juli Maaned har afleveret Regningen paa Tiltaltes Bopæl til en Dame, som han antog for at være Tiltaltes Hustru, da hun bad om at maatte afdrage paa Regningens Beløb, idet det var muligt, at de ikke kunde betale samme paa en Gang. Tiltaltes Hustru, Anne Marie Pedersen har forklaret, at hun, der har opgivet at være noget svag i Hovedet, erindrer, at 2 af de Regninger fra Dyrlægen, hvilke Politiasistenten og Sognefogden fandt ved Husundersøgelsen, vare paa 9 Kr. og en af dem paa 13 Kr. Hun har derhos tilføjet, at det godt kan være, at hun i Sommeren 1901 har modtaget Dyrlæge Jakobsens Regning paa de 13 Kr. af et Bud fra denne; hun har da vist sin Mand Regningen, hvorefter den er bleven lagt ned i Bordskuffen til de andre Regninger. En Regning fra Dyrlæge Jakobsen til hendes Mand paa 10 Kr. har hun efter sin Forklaring ikke set.

Tiltaltes 13-aarige Datter, Karen Marie Pedersen, har forklaret, at hun foruden at have set Regningen paa de 13 Kr. den Dag, Husundersøgelsen var, ogsaa har set denne Regning en Gang før, idet hendes Moder, da hun en Dag kom hjem fra Skole, viste hende Regningen og fortalte, at hun havde faaet den fra Dyrlæge Jakobsen.

Med Hensyn til den Regning, som Tiltalte afleverede paa Herredskontoret, har Dyrlæge Jakobsen forklaret, at han i denne genkender den Regning, som han for Juni Termin 1900 sendte Tiltalte; men Aarstallet 1901 er tilføjet senere, ligesom han heller ikke har skrevet Ordet »Betalt« og Tallet 10 i Angivelsen af Regningens Beløb, hvor det 9-Tal, han havde skrevet, er blevet udraderet. Jakobsen har efter sin Forklaring aldrig til Arrestanten omtalt, hvor meget denne skulde betale for Dyrlægeattesten af 5 Maj 1901 eller sendt ham nogen Meddelelse herom, før Regningen for Juni Termin 1901, hvor han opførte den for 4 Kr., som tidligere berørt.

Under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør har Tiltalte forklaret, at han ikke kan huske, om han har lagt Mærke til, at der i den Regning, han, som ovenfor anført, præsenterede for Herredsfuldmægtig Secher, stod »efter tidligere Regning«, og at han ikke kan erindre, hvilken Betydning han i saa Fald har tillagt dette Udtryk. Under samme Forhør har han derhos besvaret et Forehold om, hvorledes han ved Afleveringen af den oftomtalte Regning efter dens Indhold har kunnet betragte den som angaaende den oven omhandlede Dyrlægeattest, med, at han ikke kunde læse, hvad der stod paa Regningen, og uden videre Undersøgelse gik ud fra, at det var Attesten.

Efter samtlige foranførte Forhold og under Hensyn til den Lighed, der er mellem Haandskriften i nogle Optegnelser, som Tiltalte har erkendt at have skrevet paa et under Sagen i Bevaring taget Blad af en Notebog, og den Del af Skriften i den oftomtalte Regning,

som Tiltalte sigtes for at have skrevet til i Regningen, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte i den ovenfor nærmere angivne svingagtige Hensigt har foretaget de omtalte Rettelser i Regningen.

Tiltaltes Forhold i den oven angivne Henseende findes i sin Helhed at maatte henføres under Straffelovens § 251, kfr. § 46, og Tiltalte vil herfor være at anse efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Resultat og dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil Dommen i sin Helhed være at stadfæste.

Nr. 220.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Niels Peter Christian Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 14 Maj 1902: Tiltalte Niels Peter Christian Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 15 Kr. og Defensor, Sagfører Kiørboe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juli 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sally og Bentzen, betaler Tiltalte Niels Peter Christian Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Christian Nielsen til Højesterets-sagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peter Christian Nielsen aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 185, og ved hans med det i øvrigt i Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse

er det godtgjort, at han den 25 April d. A. om Aftenen omtrent Kl. 7 i en privat Have i Odense, i hvilken han vil være gaaet ind for at lade sit Vand, har paa uterlig Maade dels blottet sig overfor, dels tiltalt to der spaserende Damer.

Det maa efter det foreliggende antages, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed har været noget beruset, men dog ikke i en saadan Grad, at Straffelovens § 39 kan finde Anvendelse.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født den 24 Maj 1861 og tidligere ved ovennævnte Rets Dom af 29 Juli 1899 efter Straffelovens § 228 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu efter Straffelovens § 185 ligeledes være at anse med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 185, jfr. § 39, har samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Aktiøns Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 63. Fabrikant- og Handelsfirmaet **Evers & Co.** (Møller)

contra

Entreprenør **Peder Hansen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at benytte en Vej m. m.

Frederiksberg Birks Fogedrets Dekret af 23de Oktober 1900, hvorved efter Begæring af Appellanten er nedlagt Forbud mod, at Indstævnte benytter den 10 Alen brede østlige Halvdel af den saakaldte Eversvej, beliggende mellem Lampevejen og Frederikssunds-jernbanen.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 8de Marts 1901: Det oven ommeldte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de August 1901: Det ovenomhandlede Forbud bør være ophævet. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Her for Retten har Appellanten væsentlig støttet sin Paa-stand paa den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Købekontrakten af 4 Maj 1886 § 4, 2det Stykke. Af denne Bestemmelse findes der imidlertid ikke at kunne udledes en Ret for ham til at fordre, at den deri omhandlede Vej eller nogen Del af samme skal være til udelukkende Brug for Kontrahenterne

og efterfølgende Ejere af Matr. Nr. 9 b og 9 d. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fabrikant- og Handelsfirmaet Evers & Co., 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret anlagte Sag paastod de appelindstævnte, Fabrikant- og Handelsfirmaet Evers & Co., et efter deres Begæring af Frederiksberg Birks Fogedret den 23 Oktober f. A. for Appellanten, Entreprenør Peder Hansen af Frederiksberg nedlagt Forbud mod, at han benyttede den 10 Alen brede østlige Halvdel af den saakaldte Eversvej, beliggende mellem Lampevejen og Frederikssund-Jernbanen stadfæstet og Appellanten tilpligtet at betale Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger.

Appellanten paastod det omhandlede Forbud ophævet og sig tilagt Sagens Omkostninger.

Ved bemeldte Rets Dom af 8 Marts d. A. blev de appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog saaledes, at Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Appellanten indanket for Overretten, hvor han paastaar Forbudet ophævet og sig tilagt Sagens Omkostninger for begge Retter.

De appelindstævnte have, skøndt lovligt stævned, ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Bestyrelsen for Aktieselskabet »Kjøbenhavns Renovationskompagni« ved Købekontrakt af 4de Maj 1886 og derpaa tegnet Skøde af 6 September s. A. til de appelindstævnte solgte en den 19 Juni s. A. under Matr. Nr. 9 d af Frederiksberg By og Sogn skyldsats Parcel af den Aktieselskabet tilhørende Ejendom Lykkesholm, samt at der i Købekontraktens Post 4 bestemmes følgende: »Selskabet forbinder sig til snarest mulig at udlægge 10 Alen langs Parcellens vestlige Grænse til en Kørevej til udelukkende Benyttelse for nuværende og tilkommende Ejere af Parcellen, dog uden Forpligtelse for Selskabet til at tage Del i Udgiften ved Anlægget og Vedligeholdelsen af samme og saaledes, at Køberne ikkun erholde en Benyttelsesret med Hensyn til det ommeldte Areal. Sælgerne eller deres Forpagter skulle dog være berettigede til at benytte nævnte Vej, for saa vidt angaar Ejendommens Drift som Landejendom.

Skulde Sælgerne eller efterfølgende Ejere af den tilstødende Del af Matr. Nr. 9 b bestemme sig til at anlægge en mindst 20 Alen bred Vej langs Parcellens vestlige Grænse, og saafremt de lade Anlægget af samme udføre ved Kommunens Ingeniør, ere Køberne og efterfølgende Ejere af Parcellen pligtige til at afholde den Del af Udgiften, der ifølge Opgørelse fra nævnte Ingeniør falder paa de her omhandlede 10 Alen, og i ethvert Fald ere de pligtige til at vedligeholde Vejen indtil Midtlinien.

Paa den anden Side have Køberne selvfølgelig Façaderet ud til Vejen.«

Det er uomtvistet, at den omhandlede Vej forlængst er anlagt med en Bredde af 20 Alen, og Anledningen til Forbudets Nedlæggelse er den, at Appellanten, efter at han af »Kjøbenhavns Renovationskompagni« havde faaet Tilladelse til som Ejer af 2 Parceller, udstykkede fra Lykkesholm, at benytte den som Adgangsvej til disse Parceller, har benyttet sig af denne Tilladelse, som Kompagniet efter de appelindstævntes Formening har været uberettiget til at give, for saa vidt angaar den i Forbudet omhandlede Del af Vejen.

Heri findes der dog ikke at kunne gives de appelindstævnte Medhold, idet den dem ved den anførte Kontraktbestemmelses 1ste Stk. tillagte, med en enkelt Undtagelse udelukkende Ret til at benytte det omhandlede, Kompagniet tilhørende Areal ikke kan anses bevaret, efter at dette Areal er blevet en Del af den i Henhold til Bestemmelsens 2det Stykke anlagte 20 Alen brede Vej, og idet under denne Forudsætning Appellantens Benyttelse af Vejen under samtlige foreliggende Omstændigheder maa anses at have fornøden Hjemmel i den ham givne Tilladelse.

Som Følge af det anførte vil det omhandlede Forbud være at ophæve.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 239.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Søren Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 August 1902: Arrestanten Johan Søren Olsen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Søren Olsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Johan Søren Olsen, der er født den 8 Februar 1839 og senest anset ved nærværende Rets Dom af 31 December 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved de af Politibetjentene Nr. 460 Ebbe og 510 Thoreby afgivne beedigede Vidneforklaringer mod sin Benægtelse er overbevist om at have den 21de f. M. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 182. Højesteretssagfører Bagger

contra

Lars Christian Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Jagt og for til saadan Jagt at have brugt kunstigt Lys.

Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 24 Oktober 1901: Tiltalte Lars Christian Nielsen, Sandstræde, Næstved, bør til Fensmark Rislev Kommunes Kasse bøde 170 Kr. og til Fordel for samme Kasse have forbrudt den ved Jagten den 16de—17de Marts 1901 benyttede Jagtdoublet, eller, saafremt denne ikke kan skaffes til Veje, til samme Kasse betale 50 Kr. Endvidere vil han have at tilsvare Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1902: Tiltalte Lars Christian Nielsen bør til Fensmark-Rislev Kommunes Kasse bøde 230 Kr., samt til Fordel for nævnte Kasse have forbrudt den ved den ovenomhandlede Jagt benyttede Jagtbøsse, eller, saafremt denne ikke bringes til Veje, til samme Kasse betale 50 Kr. I Erstatning til Ejeren af Holmegaard betaler Tiltalte 7 Kr. Saa betaler og Tiltalte Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Juel og Overretssagfører Richter, 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den Jagtbøsse og den Lygte, som Tiltalte angiver ved den paagældende Lejlighed at have været i Besiddelse af, efter den indankede Doms Afsigelse ere afleverede til Politiet.

For det af Tiltalte udviste, i Dommen fremstillede Forhold er han rettelig anset efter de i den nævnte Straffebestemmelser, men Bøden findes at burde forhøjes til 300 Kroner,

hvorhos saavel Jagtbøssen som Lygten ville være at konfiskere til Fordel for vedkommende Kommunes Kasse.

I Henseende til den Tiltalte idømte Erstatning og Sagens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Lars Christian Nielsen bør til Fensmark-Rislev Kommunes Kasse bøde 300 Kroner samt til Fordel for nævnte Kasse have forbrudt den ovennævnte Jagtbøsse og Lygte. I Henseende til den Tiltalte idømte Erstatning og Sagens Omkostninger bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der er rejst efter Begæring af Ejeren af Holmegaard og i første Instans er paadømt ved Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret, er Tiltalte Lars Christian Nielsen sat under Tiltale for ulovlig Jagt og for til saadan Jagt at have brugt kunstigt Lys. Sigtelsen mod Tiltalte gaar ud paa, at han i Forening med flere ikke under Sagen tiltalte Personer har gjort sig skyldig i de anførte Forseelser Natten mellem Lørdagen den 16de og Søndagen den 17de Marts 1901 i Holmegaards Mose og Fensmark Skov, der henhøre under ovennævnte Gaards Jorder.

Det er ved 3 Vidners til Dels beedigede Forklaringer godtgjort, at Tiltalte den ommeldte Nat Kl. henved eller omkring 3 $\frac{1}{2}$ i Følge med 4 andre Personer kom ud fra Fensmark Skov paa en offentlig Vej, som fører der forbi.

Tiltalte havde en Jagtbøsse i Haanden og bar en tændt Lygte paa Hovedet fastgjort til Hatten. Saavel Tiltalte som en af hans Ledsagere bare forlorent Skæg; en tredje af Følget var svættet i Ansigtet; denne sidste bar en dræbt Raabuk.

Ved de nærmere Forklaringer, Vidnerne have afgivet om deres iagttagelser i Forbindelse med, at Tiltalte — bortset fra hans nedefor omtalte aabenbart usandfærdige Forklaring om, hvor han havde været paa Jagt — har vægret sig ved at afgive Forklaring over Sigtelsen imod ham, maa det anses fyldestgørende godtgjort, at han og hans Ledsagere vare passerede gennem nævnte Skov fra Holmegaards Mose, der støder op til Skoven, og hvor Vidnerne Kl. ca. 3 havde bemærket et Lys paa et Sted, hvor der hverken er Vej eller Sti, ligesom de ogsaa havde iagttaget Lyset — der, efter hvad der er oplyst, kom fra den Lygte, Tiltalte bar — under de paagældendes Vandring gennem Mosen og Skoven og ud paa Vejen.

Tiltalte har erkendt, at han den ommeldte Nat havde været paa Jagt og hertil brugt Lygten, han havde paa Hovedet, men har foregivet at have udøvet denne Jagt paa et af ham selv lejet Jagtterræn, hvis nærmere Beliggenhed han imidlertid samtidigt har erklæret ikke at ville opgive.

Ved det saaledes foreliggende findes der at være tilvejebragt fyldestgørende Bevis for, at Tiltalte den ommeldte Nat i Forening med sine omtalte Ledsagere har udøvet ulovlig Jagt i det ovennævnte Jagtterræn, at han til denne Jagt har, mod Forbudet i Jagtloven af 1894 § 19, gjort Brug af kunstigt Lys, og at den oven omtalte Raabuk er fældet ved denne ulovlige Jagt.

Tiltalte er født den 13 Juni 1874 og er — foruden at han i 1893, 1897 og 1898 under private Politisager, der have været anlagte mod ham for ulovlig Jagt, har vedtaget herfor at erlægge Bøder til vedkommende Klagere af henholdsvis 15 Kr., 50 Kr. og 100 Kr. — anset ved nærværende Rets Dom af 14 August 1900 efter Jagtlov af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, med en Bøde til vedkommende Kommunekasse af 140 Kr., og senest ved nærværende Rets Dom af 12 April 1901, der stadfæster en den 11 August 1900 afsagt Underrettsdom, efter samme Paragrafs 1ste og 2det Stykke med en Bøde til vedkommende Kommunekasse af 150 Kr.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at Tiltalte ved Politirettsdommen er anset efter Jagtlovens § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, og efter samme Lovs § 28, jfr. § 19, med en Bøde til Fensmark Rislev Kommunes Kasse, men Bødens Størrelse, der ved Dommen er fastsat til 170 Kr., findes at burde bestemmes til 230 Kr.

Tiltalte — der har vægret sig ved at udlevere den af ham ved den omhandlede Jagt benyttede Bøsse, som herefter ikke er bleven tagen i Bevaring under Sagen — vil derhos i Medfør af ovennævnte Lovs § 23, 3dje Stykke, være at dømme til at have bemeldte Bøsse forbrudt til Fordel for ovennævnte Kommunes Kasse, eller saafremt Bøssen ikke bringes til Veje, til samme Kasse at betale 50 Kr. om hvilket Punkt ogsaa en væsentlig tilsvarende Bestemmelse findes i Underrettsdommen.

Efter Paastand af Ejeren af Holmegaard vil Tiltalte være at tilpligte at betale denne Erstatning for den dræbte Raabuk, hvilken Erstatning efter de foreliggende Oplysninger fastsættes til 7 Kr.

Fredagen den 3 Oktober.

Nr. 208. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Hans Adolph Pedersen og Andrea Margrethe Kofoed,
Jensens Hustru (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 178, samt for Betleri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 12 Juni 1902: De Tiltalte Hans Adolph Pedersen og Andrea Margrethe Jensen, født Kofoed, bør straffes med simpelt Fængsel i 12 Dage hver samt in solidum udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor,

Sagførerne Pihl og J. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført have de Tiltalte benægtet at have haft legemlig Omgang med hinanden, efter at de paa ny vare flyttede sammen, og da der intet i Sagen er oplyst, der giver tilstrækkelig Føje til at forkaste denne Forklaring, ville de være at frifinde for Tiltalen for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Da det derhos ikke under Sagen er oplyst, at Tiltalte Andrea Jensen med det i Dommen omhandlede Bønskrift om Hjælp i et bestemt Øjemed har henvendt sig til andre end Personer, der kendte hende eller Tiltalte Pedersen, findes de efter Omstændighederne ogsaa at maatte frifindes for Tiltalen for Betleri.

De Tiltalte ville saaledes i det hele være at frifinde for Aktors Tiltale, og Aktionens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hans Adolph Pedersen og Andrea Margrethe Jensen, født Kofoed, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bytingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Høgsbro og Bagger, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Skomager Hans Adolph Pedersen, født i Aaker Sogn den 2 Januar 1863, og Andrea Margrethe Jensen, f. Kofoed, f. i Aaker Sogn den 27 Juni 1865, tiltales under nærværende Sag for det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold samt for Betleri og ere ved deres egen Tilstaaelse, som stemmer med det i øvrigt under Sagen oplyste, overbeviste om at have gjort sig skyldige heri under følgende Omstændigheder: Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 7 Marts 1900 bleve de Tiltalte ansete med simpelt Fængsel i 8 Dage, fordi de havde overtraadt Amtets Dekret af 25 Maj 1898, hvorved de i Henhold til Plakat af 12 Juni 1827 vare blevne advarede om at fjerne sig fra hinanden med Tilhold om, at de, hvis de ikke efterkom Dekretet, vilde paadrage sig Straffeansvar efter Straffelovens § 178. Efter at denne Dom var overgaaet dem, flyttede de fra hinanden og levede adskilte en kort Tid, men flyttede derpaa atter sammen og bleve boende sammen. De have under Sagen benægtet at have haft kønslig Omgang med hinanden, idet de sov hver i sin Seng og hver i sit Værelse; men de have paa den anden Side indrømmet, at de have fælles Husholdning for dem selv og deres Børn, af hvilke Pedersen har 1 og Medtiltalte 2, samt at de vare vidende om, at det ikke var dem tilladt at flytte sammen.

Hans Adolph Pedersen, der af Profession er Skomager, men efter sin Forklaring ikke kan tjene Opholdet ved dette sit Haandværk, havde anskaffet sig en Hest, hvormed han kunde køre rundt paa Landet og sælge Sild. Midt i forrige Maaned døde imidlertid Hesten, og da den ikke var assureret, manglede Tiltalte Midler til at købe sig en anden Hest. Han lod derfor forfatte et Bønskrift og lod Medtiltalte gaa rundt med det og indsamle Bidrag til at købe sig en ny Hest. Hun henvendte sig forskellige Steder her i Byen, men fik paa 3 forskellige Steder 2 Kr. 96 Øre, som hun afleverede til Pedersen. De Tiltalte have tidligere været straffede som foran anført, men have ikke for øvrigt været tiltalt eller straffede.

For deres oven fremstillede Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 178 og Lov af 3dje Marts 1860 § 3, og findes Straffen for begge Overtrædelser at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 12 Dage for hver.

Nr. 206.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Christian Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 11 April 1902: Tiltalte, Slagter Christian Andersen af Horsens, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt som Erstatning betale Gaardejerne Thomas Nielsen af Lille Dalby og Marius Petersen af Oens henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, med 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, med 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juni 1902: Tiltalte Christian Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til Erstatningerne og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at der tillægges Defensor for Overretten efter hans derom fremsatte Begæring et Salær af 15 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Overretten tillægges der Overretssagfører Rye 15 Kroner og i Salarium for Højesteret Højesteretssagførerne Liebe og Hansen hver 30 Kroner, hvilke Salaries udredes af Tiltalte Christian Andersen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagter Christian Andersen, der er født i Aaret 1880, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 25 Januar d. A. indfandt Tiltalte sig hos Gaardejer Thomas Nielsen af Lille Dalby, af hvem han for 50 Kr. købte en ca. 2 Aar gammel rød Kvie, som han bad sig udleveret paa Kredit, idet han overfor Thomas Nielsen usandfærdig foregav, at han ikke havde Penge den Dag, fordi han samme Dag havde købt to Køer for 160 Kr., som han om Eftermiddagen Kl. 4 $\frac{1}{2}$ skulde modtage ved Løsning Station, samt at han vilde trække Kvien til den nævnte Station og faa den indladet i samme Jernbanevogn som de ommeldte 2 Køer, hvorved Transporten vilde blive billigere, hvorhos han lovede Thomas Nielsen, at Pengene skulde blive sendte ham samme Aften med Postanvisning.

Thomas Nielsen, der efter sin Forklaring vidste, at Tiltaltes økonomiske Forhold vare mindre gode og derfor under andre Omstændigheder ikke vilde have overladt Tiltalte Kvien, forinden han havde betalt Købesummen, udleverede da den omhandlede Kvie til Tiltalte, efter sit Udsagn, fordi han troede paa Rigtigheden af den af Tiltalte angivne Grund til, at han i Øjeblikket ikke var i Besiddelse af Penge.

Efter at Thomas Nielsen en Tid forgæves havde ventet paa, at Tiltalte skulde sende de lovede Penge, tog han den 12 Februar d. A. ind til Horsens, hvor han traf Tiltalte paa Torvet, og efter at han paa Opfordring af Tiltalte, der paa Forehold indrømmede ikke at have sendt de lovede Penge, var fulgt med ham ind paa et der liggende Hotel, og Tiltalte efter at have givet »en Omgang« vilde fjerne sig, sagde Thomas Nielsen til ham, at der nu skulde finde en Opgørelse Sted, da han vilde have sine Penge, hvortil Tiltalte svarede, at han blot skulde et Ærinde hen paa Torvet, men at han straks vilde komme tilbage, hvorpaa han forlod Hotellet, og efter at Thomas Nielsen her, ifølge sin Forklaring, i længere Tid forgæves havde afventet hans Tilbagekomst, og derpaa havde søgt ham flere Steder i Byen uden Resultat, anmeldte han Sagen for Politiet. Tiltalte har i øvrigt udsagt, at han en Timestid efter, at han var gaaet fra Hotellet, gik tilbage for at træffe Thomas Nielsen og tale med ham, men at denne da var gaaet.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte en Dag i Januar Maaned d. A. — som det maa antages den 24de — indfandt sig hos Gaardejer Marius Pedersen af Oens og af denne købte en sortbroget ca. 1 Aar gammel Tyrekalv for 71 Kr., idet det blev en Aftale, at Tiltalte, der ikke betalte Kalven, skulde afhente denne i den næstpaafølgende Uge. Søndagen den 26de s. M. indfandt Tiltalte sig atter hos Marius Pedersen og anmodede om at faa Kalven udleveret, idet han overfor Marius Pedersen urigtigen foregav, at han samme Dag havde været med Toget fra Hatting, hvor han havde købt en Ko for 160 Kr., og at denne saavel som den omhandlede Tyrekalv skulde slagtes og den 27de s. M. leveres til Horsøns Tugthus, samt at han paa Grund af, at han samme Dag havde købt og betalt den ommeldte Ko i Hatting, ikke havde Penge nok til at betale Kalven med, idet han kun var i Besiddelse af 41 Kr., som han tilbød Marius Pedersen, hvorhos han lovede denne, at han enten den 27de eller 28de s. M. skulde lægge Restkøbesummen ind til en navngiven Købmand i Horsøns. Marius Pedersen gik ind paa Tiltaltes Forslag og modtog de 41 Kr., men da han den 30te s. M. henvendte sig til den ommeldte Købmand, erfarede han, at der ingen Penge var lagt ind hos ham, og efter at han derpaa havde opsøgt Tiltalte og afkrævet denne, hvem han samme Dag traf paa Torvet i bemeldte By, de 30 Kr., undskyldte Tiltalte sig med, at han havde været syg, samt at han endnu ikke havde faaet Kødet solgt, og der blev da mellem dem truffet den Aftale, at de Kl. 11 samme Dag skulde træffes samme Sted, og at Marius Pedersen saa skulde faa sine Penge. Da Marius Pedersen til den aftalte Tid indfandt sig paa Torvet, var Tiltalte imidlertid ikke til at finde der, lige saa lidt som han ved en af Marius Pedersen derefter anstillet Eftersøgning af ham var at træffe enten i sit Hjem eller andet Steds i Byen.

Marius Pedersen har forklaret, at det er almindelig Kutyme paa Landet, at Slagterne ikke faa de af dem købte Kreaturer udleverede, forinden Købesummerne for samme fuldt ud ere erlagte, og at Tiltalte heller ikke vilde have faaet den ommeldte Tyrekalv udleveret, forinden han havde betalt hele Købesummen for samme, hvis Marius Pedersen ikke havde troet paa Tiltaltes Foregivende om, at det skyldtes et særligt Tilfælde, at han ikke i Øjeblikket havde de nødvendige Penge hos sig.

Tiltalte har erkendt, at de ovennævnte urigtige Foregivender kun af ham ere fremsatte for at bibringe de nævnte to Gaardejere den Tro, at det var rent tilfældigt, at han i Øjeblikket ikke havde de nødvendige Penge hos sig, idet han meget vel var sig bevidst, at de ellers ikke vilde have overladt ham Kreaturerne, forinden disse fuldt ud vare blevne betalte. Han har endvidere erkendt, at han i Virkeligheden paa den ovennævnte Tid var ganske blottet for Penge, og at det var for at skaffe sig saadanne, at han paa den anførte Maade formaaede de to Gaardejere til at overlade ham de to Kreaturer, samt at han var paa det rene med, at han af Mangel paa Penge ikke vilde kunne opfylde sine Løfter til de to Sælgere om Betaling til de aftalte Tider.

De Penge, han har faaet ind ved at slagte og sælge de to Kreaturer, har han, efter hvad han fremdeles har erkendt, brugt dels til at leve for, dels til dermed at dække en Gæld, som i høj Grad trykkede ham. I øvrigt har Tiltalte paastaet, at det hverken fra Begyn-

delsen af eller senere har været hans Hensigt at unddrage sig Betalingen af de nævnte Beløb, hvorhos han, der i det sidste den 17 Marts d. A. optagne Forhør har forklaret, at det ikke has været ham muligt at tilvejebringe de fornødne Penge til at betale sin Skyld til de to Gaardejere, i Forbindelse dermed har udsagt, at det fremdeles er hans Agt, naar han maatte blive i Stand dertil, at betale denne Gæld.

De oftnævnte to Gaardejere have under Sagen paastaaet sig hos Tiltalte tilkendte i Erstatning, Thomas Nielsen 50 Kr. og Marius Pedersen 30 Kr.; og disse Paastande, mod hvilke Tiltalte intet har haft at erindre, ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til Erstatningerne og Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor for Overretten i Salær 15 Kr., medens der ikke bliver Spørgsmaal om Salær til Defensor samme Steds, da han ikke har paastaaet sig saadant tilkendt, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i disse Henseender billiges, være at stadfæste.

Nr. 153. Cand. jur. **Hugo Schmidt** (Selv)

contra

Byfoged og Politimester **Chr. M. Jespersen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Forligsmæglingens Offentlighed i private Politiretssager.

Aarhus Købstads Politirets Kendelse af 25 November 1901, hvorved er eragtet, »at alle uvedkommende ville have at forlade Retslokalet under Forligsmæglingen«.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Marts 1902: Den paaankede Politiretskendelse bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom ommeldte Lejlighed var det ikke som Sagfører for nogen af Parterne i den Sag, som forhandlede, at Appellanten var til Stede i Politiretten, og idet der derfor ikke er Spørgsmaal om det i Lov af 14 Juni 1850 § 1 ommeldte Undtagelsestilfælde, og der ikke ellers findes noget Forbud mod at overvære Forligsmæglingen i private Politisager, vil den paaankede Politiretskendelse være at ophæve.

Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Politirettens Kendelse ophæves. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret ophæves.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Oktober 1902.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 21.

Fredagen den 3 Oktober.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Mandagen den 25 November f. A. Formiddag Kl. 10 inkaminedes for Aarhus Købstads Politiret en af Helene Christiansen mod Murerarbejdsmand Hilbert Pedersens Hustru Helle Kirstine paaklaget privat Sag angaaende et voldeligt Forhold, som Indklagede havde udvist mod Klagerinden. For Politiretten mødte saavel Klagerinden som Indklagede og hendes medindkaldte Mand personlig, og efter at førstnævnte havde fremlagt den i Sagen udtagne Klage, der var forsynet med en af Byfogden udfærdiget Indkaldelsespaategning, ifølge hvilken Sagen blev berammet til Foretagelse i Politiretten den nævnte Dag og til det anførte Klokkeslet, opfordrede den paa den ordinære Politiretsdommers Vegne i Henhold til Amtets Konstitution fungerende Dommer, efter hvad der er tilført Retsprotokollen, de tilstedeværende uvedkommende til at forlade Retslokalet, for at Forligsmæglingen i Sagen kunde foregaa paa befaleet Maade inden lukkede Døre. Citanten, cand. juris Hugo Schmidt i Aarhus, der befandt sig i Retslokalet, bemærkede derpaa, at han ikke formente sig pligtig at efterkomme Dommerens Opfordring, eftersom Politiretten var en offentlig Ret, hvor enhver havde Lov til at være til Stede, ogsaa under Forligsprøverne, idet der intet Forbud herimod fandtes, hvorfor han, som det hedder i den desangaaende gjorte Tilførsel til Retsprotokollen, kun vilde vige ved Dommerens Kendelse. Den fungerende Politiretsdommer afsagde derefter straks en Kendelse, ved hvilken det med Bemærkning, at Forligsmæglingen i Henhold til Fr. 10 Juli 1795 § 40 skal holdes inden lukkede Døre, og at denne Bestemmelse ogsaa maa anvendes, naar Forligsmægling foretages af Retten, eragtedes, at alle uvedkommende vilde have at forlade Retslokalet under Forligsmæglingen. Den afsagte Kendelse blev efterkommet, hvorpaa Forligsmægling blev foretaget i den paagældende Sag med det Udfald, at Forlig blev indgaaet og Sagen derefter hævet.

Citanten har nu efter Stævning til Politiretsdommeren, Byfoged Jespersen i Aarhus, som Vederpart indanket bemeldte Kendelse her for Retten, hvor han har paastaet samme kendt ulovmedholdelig. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Efter hvad Citanten har anbragt for Overretten, maa der gaas ud fra, at de ved den omhandlede Lejlighed i Retslokalet tilstedeværende Personer, bortset fra dem, der gav Møde under den paagældende Sag, vare dels Sagførere, dels Sagførerfuldmægtige, og at Citanten selv hørte til disse sidste. Af den i Lov 14 Juni 1850 § 1 indeholdte Forskrift

om, at i Politiretterne ere Parterne berettigede til under private Sager at møde ved Sagførere, men at disse dog ikke maa overvære Forligsmæglingen, findes det nu herefter at maatte følge, at Citanten, der i sin Egenskab af Sagførerfuldmægtig maa være undergivet samme Vilkaar i nysnævnte Henseende som Sagførere, har været pligtig til efter den fungerende Politiretsdommers Opfordring at forlade Retslokalet under Forligsmæglingen i den under Behandling værende private Sag. Idet den af Citanten — der i øvrigt ikke har oplyst, om nogen af Parterne i den paagældende Sag havde søgt Bistand hos hans Principal eller ikke — fremsatte Anke over Dommerens Handlemaade saaledes for Citantens eget Vedkommende er ugrundet, og da Citanten derhos maa anses at savne Hjemmel til ved Appel af den paaankede Kendelse at søge hidført en Forandring af samme, uden for saa vidt saadant maatte have retlig Interesse for ham selv, vil allerede som Følge heraf, og uden at det bliver fornødent at komme ind paa, hvad han har søgt at gøre gældende til Støtte for sin Paastand, bemeldte Kendelse være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Sagsomkostninger samme Steds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Mandagen den 6 Oktober.

Nr. 181. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Julius Oluf Meyer (Def. Réé),

der tiltales for ikke at have efterkommet et ham som Direktør for C. J. Meyers Spritfabrik og Magstrædes Dampmølle af Kjøbenhavns Sundhedskommission den 10 November 1900 i Henhold til Sundhedsvedtægtens § 26 givet Tilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 April 1902: Tiltalte, Direktør Julius Oluf Meyer, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfældende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, efterkomme det ovennævnte af Sundhedskommissionen i Kjøbenhavn den 10de November 1900 givne Tilhold. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa der gaas ud fra, at de i den indankede Dom ommeldte Røgulempen nu

ere afhjulpne dels derved, at Tiltalte i April d. A. har ladet opsætte en af ham i denne Maaned modtagen, men allerede i November f. A. bestilt Majskoger, hvorefter Dampforbruget er blevet væsentlig ringere, dels derved, at han har ladet Dampskorstenen forhøje 15 Alen, hvilket Arbejde blev afsluttet i Juli d. A.

Som Følge heraf, og da det efter Omstændighederne ikke skønnes at burde tilregnes Tiltalte til Straf, at de forskellige af ham tidligere foretagne Skridt til Efterkommelse af Tilholdet have vist sig at være utilstrækkelige, idet han under de foreliggende Omstændigheder maa have anset sig beføjet til at prøve sig frem, vil han i det hele være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville være at paalægge det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte, Direktør Julius Oluf Meyer, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Rée 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Direktør Julius Oluf Meyer, der efter Opgivende er født den 16 Juli 1864 og ikke er funden forhen straffet, tiltales for ikke at have efterkommet et ham som Direktør for C. J. Meyers Spritfabrik og Magstrædes Dampmølle af Sundhedskommissionen her i Staden den 10 November 1900 i Henhold til Sundhedsvedtægtens § 26 givet Tilhold om inden 6 Uger fra nævnte Dato at afhjælpe Ulempen ved, at Dampskorstenen i Ejendommen Magstræde 10 udsendte Røgmasser, der vare til Besvær for de omboende.

Tiltalte har ifølge sin Forklaring siden Tilholdets Modtagelse udelukkende ladet fyre med bedste Newcastle Kul; endvidere har han i Løbet af Juni Maaned f. A. forsynet de 3 Kedler, fra hvis Ildsteder Skorstenen afleder Røgen, med røgfortærende Apparater, hvorhos han paa forskellig Maade har bestræbt sig for at fremkalde den bedst mulige Fyring fra Fyrbødernes Side.

Efter det oplyste maa disse Foranstaltninger ogsaa antages periodisk at have medført nogen Formindskelse af Røgulempene. Imidlertid fremkom der i September f. A. paa ny Klage over Skorstenen fra Beboere af omliggende Ejendomme, hvorhos der den 1 November f. A. fremkom Klage fra Kjøbenhavns Magistrat over, at Gibsmodellerne i Thorvaldsens Museum beskadigedes ved de bl. a. fra den heromhandlede Skorsten udgaende Røgmasser.

Ved de af Overretssagfører Tegner, Kustode Schumacher, Husejer Vilhelm Andersen, Husmægler Carl Joseph Hansen og Bog- og Sten-trykker Johan Christian Tauber afgivne, til Dels beedigede Vidneforklaringer maa det anses bevist, at Skorstenen i Løbet af November og December Maaneder f. A. jævnlig har udsendt Røgmasser, der vare til

Besvær for de omboende. I Tiden fra den 21 Februar til 8 Marts d. A. er Fyringen paa Foranledning af Tiltalte bleven ledet af en Montør fra den Fabrik, der har leveret de ovennævnte røgfortærende Apparater, og Røgforholdene ere i dette Tidsrum bleve kontrollerede af en af Retten dertil særlig beskikket Mand. Denne har derefter som Vidne forklaret, at Skorstenen i Tiden fra 21 Februar til 3 Marts flere Gange daglig har udsendt store Røgmasser til absolut Gene for de omboende, samt at Røgulemperne i Dagene fra den 4de til 8de Marts vel have været noget mindre, men at Skorstenen dog ogsaa i disse Dage flere Gange daglig har udsendt generende Røgmasser. Tiltalte har til denne Vidneforklaring kun haft at bemærke, at han ikke kunde erkende, at de i de sidstnævnte Dage af Skorstenen udsendte Røgmasser kunne have været til virkelig Besvær for de omboende.

Endnu bemærkes, at de under Sagen fremkomne Oplysninger nærmest tyde paa, at Røgulemperne væsentlig skyldes, at Kedelanlægget i den af Tiltalte ledede Virksomhed er saaledes, at det kun ved en til Tider forceret Fyring er i Stand til at tilvejebringe det Damptryk, som Virksomheden udkræver.

Som Følge af det anførte kan Tiltalte ikke anses at have efterkommet det ham givne Tilhold, hvorfor han i Henhold til Lov 12te Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28 Marts 1868 § 1 og Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn af 15 Juni 1886 § 8 vil være at anse med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, efter Omstændighederne stor 200 Kr., hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger.

I Medfør af samme Lovbestemmelser vil det derhos være at paalægge ham inden en Frist, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 3 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at efterkomme Sundhedskommissionens ovennævnte Tilhold.

Nr. 223. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Anders Åkesson (Def. Winther),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Lov af 15 Maj 1875.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1902: Arrestanten Anders Åkesson bør straffes med Tvangsarbejde i 120 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte har forklaret at have opholdt sig 32 Aar her i Landet, og det efter det foreliggende ikke kan afgøres, om han før den 1 Januar 1892 har erhvervet Forsørgelsesret her i Landet,

vil det, forinden denne Sag paadømmes, være nødvendigt, at Oplysning i saa Henseende tilvejebringes, og eventuelt tillige, at det oplyses, om Tiltalte kan antages senere at have opgivet Forsørgelsesretten.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag bør paa ny indstævnes for Højesteret, efter at fornøden Oplysning i foranførte Henseende er tilvejebragt.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Anders Åkesson, hvis opgivne Alder af 59 Aar er fundet stemmende med hans Udseende, og som senest er anset ved Maribo Købstads Politirets Dom af 6 Februar 1902 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om dels at have den 21de f. M. betlet her i Staden, dels at have overtraadt et ham den 9 Maj d. A. til Saksøbing Købstads Politiprotokol forinden hans Udsendelse af Riget under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om ikke paa ny at lade sig finde her i Landet, idet han, der den 10 Maj d. A. blev oversendt til Malmø, næste Dag uden Tilladelse vendte tilbage her til Staden, hvor han uafbrudt har opholdt sig til hans Anholdelse under nærværende Sag den 21de f. M., vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 120 Dage.

Nr. 235.

Højesteretssagfører Winther

contra

Jens Nielsen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Vold.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 24 Juni 1902: Tiltalte Jens Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale 34 Kr. i Erstatning til Slagtersvend Valdemar Storch af Maribo og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Herschend, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Juli 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den første og

10 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Nielsen til Højesteretssagførerne Winther og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fiskehandler Jens Nielsen, der er født i Aaret 1858, og som tidligere ved Tyrsting og Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 9 December 1886 har været anset efter Straffelovens § 203, kfr. § 47, og efter § 296 med simpelt Fængsel i 6 Dage, tiltales under nærværende Sag for Vold.

Efter Sagens Oplysninger forlod Tiltalte den 22 Maj d. A. om Aftenen omtrent Kl. 11 sammen med Slagtermester Valdemar Olsen, Slagtersvend Valdemar Frederik Storch og en Handelsagent en Beværtning i Horsens, hvor de havde tilbragt nogle Timer, uden at der, som det maa antages, havde været nogen Uenighed imellem dem, og de gik derfra ad forskellige Gader i Byen til Møllegade, hvor Tiltalte og Olsen — hvilken sidste havde tilbudt Storch, der var rejsende Svend, Logis hjemme hos sig — boede skraat over for hinanden. Tiltalte, der, ligesom de øvrige nævnte Personer, var noget paavirket af Spiritus, men som i øvrigt maa antages at have været fuldt tilregnelig, gik derpaa ind gennem sin Gadedør og lukkede Porten op indvendig fra, og ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at have lukket Porten op, med en Vognskruenøgle, som han efter sin Forklaring snappede inde i Gaarden, har bibragt Storch et Slag ind i Ansigtet, idet han samtidig fremkom med en Bemærkning om, »at nu skulde han nok faa ham (Storch) af Sted.« Ifølge de af Storch, Olsen og fornævnte Handelsagent afgivne Forklaringer fandt dette Overfald Sted uden nogen som helst Foranledning fra Storchs Side, idet der navnlig ikke paa Vejen til det paagældende Sted i Møllegade havde været nogen Uenighed mellem dem. Tiltalte har for sit Vedkommende forklaret, at Storch, da Tiltalte havde lukket Porten op, stod og lænede sine Arme mod Bagsmækken paa en Tiltalte tilhørende lille Enspænder-Arbejdsfjedervogn, hvorhos han vippede Vognen saa stærkt, at Forenden løftedes lidt i Vejret, og Tiltalte, der i øvrigt under Forhørene har erklæret, at han nu slet ikke kan forstaa, hvorfor han egentlig slog Storch, da der ikke havde været vekslet noget ondt Ord mellem dem, har udtalt den Formening, at det vel sagtens har været, fordi han i sin noget omtaagede Tilstand blev hidsig paa Grund af, at Storch

»stod og holdt det Spektakel med Vognen«, idet han, som han har tilføjet, godt husker, at han, da han greb Skruenøglen, tænkte, at nu skulde han nok faa Storch væk. Efter det oplyste havde Tiltalte to Skruenøgler, nemlig en almindelig, ca. 14 Tommer lang Vognnøgle af svært Jern med et firkantet Øje i den ene Ende, og en mindre, spinkel, flad, godt 7 Tommer lang, ca. 1 Tomme bred og ca. 4 Linjer tyk Skruenøgle med en aaben Nøgle i den ene Ende og et lukket sekskantet Hul. Efter de foreliggende Oplysninger maa det nærmest antages at være den sidstnævnte Skruenøgle, der af Tiltalte blev benyttet ved Overfaldet.

Storch, der, efter at være bleven slaaget, løb sin Vej, og som efter Overfaldet var blodig over hele Ansigtet, blev den 23 Maj undersøgt af Distriktslægen, ifølge hvis Erklæring af s. D. der da fandtes paa Midten af Overlæben et ca. 1½ Tomme langt, ovenfra nedad skraat forløbende Saar med noget ujævne Rande, hvilket Saar havde gennemtrængt Huden, men ikke var gaaet dybere, hvorhos der paa Læbens Indside fandtes en uregelmæssig overfladisk Ekskoriation af Slimhinden, frembragt ved et Stød mod Fortænderne. Ifølge Erklæringen antoges det, at Saaret vilde hele i Løbet af ca. 14 Dage, men efterlade et vansirende Ar. I et den 24 Maj afholdt Forhør bemærkede Storch — der da havde aftaget det af Lægen om hele Underhovedet lagte Bind og kun havde Saaret paa Læben dækket med et Stykke Plaster — at han endnu var øm baade i Næsen og paa Læben, men at han ikke antog, at Saaret ret længe vilde smerte ham. Under Sagen har han paastaet sig tilkendt hos Tiltalte en Erstatning af 34 Kr., nemlig 20 Kr. for Svie og Smerte, 10 Kr. for Ødelæggelse af hans Klæder, der vare blevne meget tilplettede af Blod, og 4 Kr. for Helbredelsesudgifter, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Erstatningen tiltrædes, og ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste.

Nr. 240.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Lars Pedersen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 16 Juli 1902: Arrestanten Lars Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt

betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, og Defensor, Sagfører Poulsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 August 1902: Arrestanten Lars Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Paludan og Tegner, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Pedersen til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Holsteinborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lars Pedersen, der er født den 21 Februar 1858 og ofte straffet, senest ifølge Højesterets Dom af 16 Maj 1899 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar, for Tyveri eller dog for Hæleri samt for Løsgænger.

Efter at det den 23 Juni d. A. var anmeldt for Politiet, at der den foregaaende Nat var frastjaalet Landvæsenselev Christian Larsen af Fuirendal Hovedgaard et Par langskafede Fedtlæders Støvler, som havde beroet i en Gang, hvortil der var Adgang fra Gaardspladsen gennem en Dør, der muligt havde været aaben, og i ethvert Tilfælde var uafaaet, blev Arrestanten, paa hvem Mistanken straks henledtes, samme Dags Eftermiddag anholdt i Fuirendal Skov iført saadant et Par Støvler. Om disse Støvler, der ere ansatte til en Værdi af 12 Kr., har Christen Larsen under Forhøret edelig forklaret, at han genkender dem som de ham frastjaalne, og at de ere frakomne ham mod hans Vidende og Vilje, hvorhos to andre Landvæsenselever paa Fuirendal edeligt have bekræftet, at Støvlerne tilhøre Larsen.

Arrestanten har forklaret, at han sent om Aftenen den 22 Juni d. A. har faaet Støvlerne til Foræring af en Person, han traf udenfor Fuirendal Hovedgaard, og som tillige, idet han foregav at være Landvæsenselev der, anviste Arrestanten Natteleje i Gaardens Kostald; men

idet denne Forklaring er ganske ubestyrket, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 samt Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis mod Arrestanten, saaledes at denne, der maa antages den paagældende Nat at have været paa Fuirendal, vil være at dømme som Tyv.

For saa vidt Arrestanten endvidere er sigtet for Løsgænger, — — — findes det ikke bevist, at han herved har gjort sig skyldig i Løsgænger.

Arrestanten vil saaledes alene være at anse for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 4 Aar, være at forandre.

Tirsdagen den 7 Oktober.

Nr. 175.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Christian Andersen (Def. Rée),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Han Herredernes Ekstrarets Dom af 8 Januar 1902: Tiltalte Jens Chr. Andersen af Fredensdal bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og udreder han de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rønn, og Defensor, Sagfører Nyegaard, henholdsvis 12 og 10 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 April 1902: Tiltalte Jens Christian Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, for saa vidt angaar Udstedelsen af den i Dommen ommeldte Obligation til hans Fader. Da der derhos ikke er tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har forbundet nogen svingagtig Hensigt med Salget af den sorte Kvie, og det heller ikke tør antages, at det har været hans Hensigt ved hans Udtalelse under Eksekutionsforretningen betræffende de to Faar at unddrage Kreditforeningen den samme til-

kommende Fyldestgørelse, vil Tiltalte i det hele være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at paalægge det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Jens Christian Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husejer Jens Christian Andersen, der er født i Aaret 1858, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for bedrageligt Forhold.

Ved Han Herredernes ordinære Rets Dom af 2 Juni 1900 blev Tiltalte, der ifølge en den 13 Juli 1893 udstedt og den 15de s. M. tinglæst Obligation var bleven Kreditforeningen af Landejendomsbesiddere i Nørrejylland den Sum 3300 Kr. skyldig, for hvilket Beløb var givet 1ste Prioritets Panteret i en Tiltalte den Gang tilhørende Ejendom i Telling, tilpligtet til bemeldte Kreditforening, som ved en den 13de Maj 1900 over den nævnte Ejendom afholdt Tvangsauktion ikke havde erholdt Dækning for 1777 Kr. 81 Øre af Restgælden efter den ommeldte Obligation, at betale det nævnte Beløb med Renter deraf, 4½ pCt. p. a. fra den 13 Maj 1900, indtil Betaling sker, samt skadesløse Procesomkostninger, og den 24 Juli 1900 lod Kreditforeningen denne Dom forkynde for Tiltalte. Da denne ikke efterkom Dommen, blev der den 26 Februar 1901 ifølge Rekvisition af Kreditforeningen foretaget en Fogedforretning paa Tiltaltes Bopæl i Brovst, under hvilken der til Fyldestgørelse for det Foreningen efter Dommen tilkommende Beløb, der under Forretningen med Renter og Omkostninger blev opgjort til i alt 1938 Kr. 53 Øre, blev gjort Udlæg dels i den Tiltalte tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 2 r, 17 a og 17 g af Bratskov, Brovst Sogn, der med paastaende Bygninger m. m. vurderedes til 4000 Kr., i hvilken Ejendom der, efter hvad der er oplyst under et paa Overrettens Foranledning efter Underrettsdommens Afsigelse optaget yderligere Forhør, paa 1ste Prioritet indestod 2400 Kr., som Tiltalte skylder den ovennævnte Kreditforening, og paa 2den Prioritet 800 Kr., som han skyldte en Privatmand, dels i forskellige Besætningsgenstande — deriblandt en til 35 Kr. vurderet sort Kvie og to til 24 Kr. vurderede hvide Faar — forskellige Avlsredskaber, noget Halm m. v., dels endelig i en Tiltalte tilhørende Panteobligation paa 2000 Kr., der dog, efter hvad Tiltalte under Forretningen oplyste, var haandpantset og tillige inddraget under en hos Tiltalte tidligere foretagen Udpantning.

Tiltalte forklarede under Forretningen med Hensyn til de ommeldte 2 Faar, at disse tilhørte hans Fader, Aftægtsmand Anders Jensen af Aaby, uden at han dog i Øjeblikket saa sig i Stand til at skaffe Bevis

for Rigtigheden af sit Anbringende i saa Henseende, men i øvrigt fremsatte han ingen Indvendinger mod Forretningen, og denne blev derpaa, efter at Tiltalte var bleven gjort bekendt med dens retlige Følger, sluttet. Efter at der derpaa til Herredsfogden i Han Herrederne fra en Sagfører paa den ovennævnte Kreditforenings Vegne var indkommet en den 21 Juni 1901 dateret Anmeldelse om, at Tiltalte den 8 Maj 1900 formentlig pro forma til sin nævnte Fader havde udstedt en Obligation paa 2000 Kr., ved hvilken Obligation, som blev tinglæst den 12te s. M., der var blevet givet Kreditor Panteret næst efter Kreditforeningsgæld og 800 Kr. af private Midler i den under Udlæget indtagne Ejendom, samt om, at Tiltalte havde solgt en af de Kvier, hvori der var gjort Udlæg, hvorhos der i Anmeldelsen ytrede Tvivl om, at Tiltaltes Anbringende om, at de to ovennævnte hvide Faar tilhørte hans Fader, var rigtigt, blev Undersøgelse i de her omhandlede Henseender indledet mod Tiltalte, og under denne er følgende oplyst.

Hvad angaar den oven ommeldte sorte Kvie, i hvilken der, som meldt, den 26 Februar 1901 er gjort Udlæg, har Tiltalte erkendt, at han har solgt den paa Øster Svenstrup Marked den 29 Marts s. A. for ca. 50 Kr., men han har tillige forklaret, at han, der Markedsdagen foruden det nævnte Beløb kun var i Besiddelse af en Snes Kroner, samme Dag har sendt Kreditforeningen af Landejendomsbesiddere i Nørrejylland hele det Beløb, han havde faaet ind ved Salget af Kvien, for dermed i Forbindelse med en Del af de Penge, han i Forvejen var i Besiddelse af, at dække et resterende Rentebeløb m. v. — 54 Kr. — pr. 11 December Termin 1900 af det, som meldt, paa 1ste Prioritet i Ejendommen Matr.-Nr. 2 r m. fl. af Bratskov indestaende Kreditforeningslaan, tilligemed et skyldigt Reservefondsindskud 12 Kr., altsaa i alt 66 Kr., og Rigtigheden af den saaledes af Tiltalte afgivne Forklaring er for saa vidt bestyrket, som der under Sagen er fremlagt en af bemeldte Kreditforeningskontor den 31 Marts 1901 udstedt Kvittering, af hvilken det fremgaar, at Tiltalte da har betalt de ommeldte Renter m. v. samt Reservefondsindskudet. Efter hvad Tiltalte videre har forklaret, havde han et Par Dage før det omhandlede Marked henvendt sig til Kreditforeningens lokale Repræsentant og spurgt ham, om det kunde gaa an at sælge den ommeldte Kvie for at skaffe Renter til Kreditforeningen, hvortil bemeldte Repræsentant havde svaret, at han ikke kunde give Tiltalte Tilladelse dertil, idet Repræsentanten paa den anden Side dog ikke forbød ham at gøre det, men kun sagde, at det maatte blive Tiltaltes egen Sag, hvorledes han vilde skaffe Renterne. Selv om nu dette maatte forholde sig som af Tiltalte forklaret — hvorom der ikke er tilvejebragt nærmere Oplysning, uden at Sagen dog findes at burde opholdes videre for at søge dette Forhold yderligere oplyst — vilde det dog ikke kunne diskulpere Tiltalte, hvorimod det af ham i den her omhandlede Henseende udviste Forhold bliver at henføre under Straffelovens § 256, kfr. § 253.

Med Hensyn til de to Faar maa der, efter hvad der foreligger, gaas ud fra, at Tiltalte for ca. 3 Aar siden har modtaget det ene af dem fra sin fornævnte Fader med Paalæg om ikke at skille sig ved det, samt at det andet Faar er tillagt paa det første, og Tiltaltes Forklaring gaar nu ud paa, at han har ment, at efter den Maade, paa hvilken han har faaet det ene Faar af Faderen, kunde dette og dets

Yngel »paa en Maade« betragtes som Faderens eller »paa en Maade« siges ikke at tilhøre ham selv, hvorfor han ej heller ansaa sig for berettiget til at disponere over Faarene, og han har derfor heller ikke villet erkende, at hans oven ommeldte Opgivende under Udlægsforretningen er urigtigt. Idet den saaledes af Tiltalte afgivne Forklaring imidlertid er ganske uantagelig, maa Tiltaltes Anbringende under Fogedforretningen om, at de paagældende Faar tilhørte hans Fader, anses fremsat mod bedre Vidende og i den Hensigt at unddrage Faarene fra Udlæget, og Tiltalte vil derfor for dette Forhold være at anse efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260.

Hvad endelig angaar den af Tiltalte til hans Fader den 8de Maj 1900 udstedte og den 12te næsteften tinglæste Obligation for 2000 Kr. med Panteret næst efter 2400 Kr. Kreditforeningsmidler og 800 Kr. paa anden Prioritet i den ovennævnte Ejendom i Bratskov med Besætning og Inventarium m. m., har Tiltalte forklaret, at han til forskellige Tider af Faderen har modtaget større og mindre Summer, hvis Størrelse han ganske vist ikke er i Stand til med fuldkommen Nøjagtighed at opgive, men hvis samlede Beløb udgør mindst 2000 Kr., og at han i Virkeligheden skylder Faderen dette Beløb, samt at der tidligere mellem ham og Faderen har været Tale om, at der skulde udstedes et skriftligt Bevis for Beløbet, men at dette dog ikke er sket førend ved den ovennævnte Obligations Udstedelse. At Tiltalte til forskellige Tider har modtaget ikke ubetydelige Beløb af Anders Jensen, maa nu ogsaa anses bekræftet ved den af denne afgivne Forklaring, der yderligere gaar ud paa, at den samlede Sum af disse Beløb vel andrager hen imod 2000 Kr., og at han har betragtet de Penge, som Sønnen har faaet, som Laan, og i Overensstemmelse hermed har han bestemt afslaaet en til ham under Sagens Gang rettet Opfordring til at kvittere den ommeldte Obligation. Vel har Anders Jensen endvidere forklaret, at der aldrig har været Tale om, at han skulde have et skriftligt Bevis, hvorhos han har benægtet at have modtaget nogen Underretning om, at Tiltalte havde udstedt Obligation til ham, men denne Forklaring er for saa vidt i Strid med det i øvrigt under Sagen oplyste, som det baade efter hvad Tiltaltes Svoger, Husmand Lars Peder Mølggaard, har forklaret, og efter hvad Tiltaltes Defensor for Underretten, Sagfører Nyegaard, der efter Tiltaltes Begæring i sin Tid har udfærdiget den paagældende Panteobligation, i sit Defensionsindlæg har anbragt, maa antages, at Anders Jensen i sin Tid har faaet Meddelelse om, at Obligationen var udstedt, om denne end forblev i Tiltaltes Værge. Tiltalte har benægtet, at han ved Udstedelsen af oftnævnte Obligation har handlet i svigagtig Hensigt, og dette kan overfor hans Benægtelse ej heller anses for godtgjort, hvorfor han ikke i den her omhandlede Henseende kan anses overbevist om at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Derimod vil Tiltalte for sit øvrige ovenommeldte Forhold være at anse efter de citerede Lovbestemmelser med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 77. Vognmand **Wm. C. Jensen** (Rée),

contra

Bagermester **H. Jensen** (Ingen),

betr. Appellantens Ansvar for en ved hans Tyendes Pligtforsømmelse forvoldt Skade.

Kjøbenhavns Gældskommissions Dom af 10 Maj 1901: Indstævnte, Vognmand Wm. C. Jensen, bør til Citanten, Bagermester H. Jensen, betale 190 Kr. 3 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 22 Juni 1899, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 12 Kr. 77 Øre, men i øvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 2 August f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Her for Retten er det ubestridt, at Appellantens Kusk ved den i den indankede Dom nævnte Lejlighed har gjort sig skyldig i Uforsigtighed. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Appellantens Sagfører for Gældskommissionen, Overretssagfører Hede, i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bør Overretssagfører Hede bøde 60 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten, Vognmand Wm. C. Jensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 10de Maj 1899 om Aftenen Kl. 11¹/₄, da Kusk F. Blixt, der tjente hos Indstævnte, Vognmand Wm. C. Jensen, i dennes Ærinde havde med et af Indstævntes Køretøjer befordret nogle Personer til Hotel d'Angleterre her i Staden og der sat dem af, forlod han, for af Portieren i Hotellet at modtage Betaling for Køreturen, Køretøjet henstaaende paa Torvet udenfor, uden at have sat nogen til at føre Tilsyn dermed og uden at have fraspændt nogen Skagle paa samme. Efter at Kusken derpaa var gaaet ind ad Hotellets Port, løb imidlertid Hesten med Vognen ad Ny Adelgade hen i Grønnegade, hvor den løb imod og knuste en Rude i Citantens, Bagermester H. Jensens Forretningslokale,

ved hvilken Lejlighed forskellige Genstande ødelagdes, og har Citanten endeligen opgivet den derved for ham bevirkede Skade saaledes:

6 Glas	6 Kr. » Øre
4 Kagefade	8 — » —
Gardiner	3 — » —
Et Skilt	37 — 53 —
Kager	8 — » —
2 ¹ / ₂ Sæk Mel	47 — 50 —
Dejg	100 — » —
	<hr/>
	210 Kr. 03 Øre

Idet nu Citanten anser Indstævnte ansvarlig for den paa Grund af bemeldte hans Kusks Skødesløshed saaledes foranledigede Skade, og idet han nedsætter sit forommeldte Erstatningskrav til 199 Kr. 99 Øre, søger han under nærværende Sag Indstævnte til Betaling af nysnævnte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 22de Juni 1899 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han i første Række har gjort gældende, at Kusken ved her ommeldte Lejlighed kun var inde i Hotellets Port og ikke længere borte fra Køretøjet, end at han kunde holde og virkelig ogsaa holdt Øje med dette, og at Kusken derfor ikke kan siges at have forsoømt nogen ham paahvilende Pligt. Han har dernæst anført, at han i alt Fald ikke kan være ansvarlig for sin Kusks mulige Forseelse, bl. a. fordi han har paalagt ham at udvise den største Forsigtighed ved Brugen af Hest og Vogn og den strængeste Agtpaaagivenhed overfor den for Byen gældende Politivedtægts Bestemmelser om Køretøjer.

Der kan imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold i, hvad han saaledes har anført. Kusksens beskrevne Handlemaade — der er i Strid med de i Politivedtægten for Kjøbenhavn af 22 Juni 1883 givne Bestemmelser om de Forsigtighedsregler, der skulle iagttages med Hensyn til forspændte, paa offentlig Gade eller Plads holdende Køretøjer — findes at indeholde en Uforsigtighed af en saadan Art, at den maa medføre Pligt til at erstatte den heraf flydende Skade, og i det foreliggende Tilfælde maa Indstævnte i Medfør af D. L. 3—19—2 være ansvarlig for denne.

Hvad nu selve det paaklagede Erstatningskrav angaar, har Indstævnte ikke benægtet Rigtigheden af de ovenanførte første 3 Poster, tilsammen 17 Kr., ligesom ej heller, at et Skilt er blevet ødelagt — hvilket sidste han dog kun har villet erstatte med 15 Kr. — og da det fremdeles ved under Sagen afgivne Vidneforklaringer og fremlagte, af Indstævnte uimodsagte, Regninger maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at Citanten ved Skiltets Ødelæggelse har lidt et Tab af 37 Kr. 53 Øre, samt at Mel til en Værdi af 47 Kr. 50 Øre, Dejg af Værdi mindst 80 Kr. og Kager til en Værdi af 8 Kr. ved bemeldte Lejlighed er blevet ødelagt ved, at Glassplinter fra den ituslagne Rude ere faldne ned i samme ville samtlige disse Beløb blive at tilkende Citanten.

I Henhold til det foranførte vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten i alt 190 Kr. 3 Øre med Renter som paastaaet, hvorhos han efter Omstændighederne vil have at betale Citanten Sagens Om-

kostninger, der bestemmes til 12 Kr. 77 Øre, medens han i øvrigt vil være at frifinde for Citantens Tiltale.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke.

Nr. 248.

Højesteretssagfører Rée

contra

Peder Christian Jepsen (Def. Halkier),

der tiltales efter Straffelovens § 235.

Hassing-Refs Herreders Politirets Dom af 14 Juni 1902: Tiltalte, Fisker Peder Christian Jepsen af V. Assels, bør til Statskassen bøde 25 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling være at hensætte i simpelt Fængsel i 5 Dage og til Hvidbjerg-Lyngs Kommunekasse bøde 5 Kr., hvorhos han vil have at udrede alle Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 August 1902: Under den Del af Sagen, der efter det ovenanførte foreligger Overretten til Paa-kendelse, bør Tiltalte Peder Christian Jepsen for det offentlige Tiltale fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger i første Instans bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Rée og Advokat Halkier hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fisker Peder Christian Jepsen — der er født i Aaret 1848, og som, foruden at han i Aar 1889 har vedtaget en Bøde for Vold, tidligere har været straffet ifølge Morsø Herreders Ekstrarets Dom af 23de December 1868 efter Straffelovens §§ 229 Nr. 1, 228, 270, jfr. §§ 276 og 271, og 252 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder samt ifølge Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 11 April 1872 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage — er under nær-

værende Sag sat under Tiltale, dels efter Straffelovens § 235, dels for Overtrædelse af § 17 i Lov om Jagten af 8 Maj 1894.

Efter at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset efter den førstnævnte Lovbestemmelse med en Bøde til Statskassen af 25 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, og efter Jagtlovens § 27 for den ham paasigtede Overtrædelse af samme Lovs § 17, bestaaende i, at han i indeværende Aars Foraar har indsamlet Fugleæg paa Vester Assels Strand, med en Bøde til Hvidbjerg-Lyngs Kommunekasse af 5 Kr., er Sagen nu efter Tiltaltes Begæring indanket for Overretten, for saa vidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Efter Sagens Oplysninger gik Tiltalte om Eftermiddagen den 6te Maj d. A., ifølge sin i øvrigt ubestyrkede Forklaring, i den Hensigt at søge Plads til Anbringelse af nogle Rejeruser fra sin Baad i Land paa en Proprietær Overgaard af Hindsels paa Thyholm tilhørende, ca. 500 Alen fra Land beliggende ubeboet Holm, der af Ejeren fredes som Fugleø, og som afgiver Rugeplads for et stort Antal Maager og Terner, af hvis Æg en Del indsamles af Øens Ejer, og det Forhold, der under den til Paakendelse af Overretten foreliggende Del af Sagen er lagt Tiltalte til Last, bestaar nu i, at han — hvad han har erkendt — ved denne Lejlighed af forskellige Reder har borttaget nogle Æg, efter hans egen Forklaring i alt 5 Terneæg, men efter Proprietær Overgaards Formening et større Antal Æg, hvad dog overfor Tiltaltes Benægtelse ikke er godtgjort. Tiltalte — imod hvem Overgaard har begært institueret offentlig Forfølgning i den ommeldte Anledning — har derhos forklaret, at det var hans Hensigt at bringe de borttagne 5 Æg, som han har ansat til en Værdi af et Par Øre Stykket, hjem med sig og fortære dem, men at han, da han saa en Baad støde fra Land ved Hindsels, blev forskrækket og lagde Æggene fra sig ved nogle Rusepæle.

Den Omstændighed, at den nævnte Holm er i Privatmands Eje, og at de naturlige Forhold faktisk frembyde særlig gunstige Betingelser for Indsamling der Steds af vilde Fugles Æg, kan imidlertid ikke medføre, at saadanne paa Holmen lagte Æg eo ipso maa betragtes som værende i Grundejerens Besiddelse og undergivne hans Ejendomsret, for hvilken Antagelse der navnlig ikke af Jagtlovens § 17, 4de Stk., kan udledes noget Støttepunkt, og idet Andenmands Borttagelse af Æg fra Rederne derfor ikke kan anses som Tyveri, vil Tiltaltes omhandlede Forhold ej heller kunne paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 235. Da der derhos ikke her under Sagen er Spørgsmaal om det Ansvar, som Tiltalte ved dette sit Forhold maatte have paadraget sig efter Jagtlovens § 27, sammenholdt med § 17, 1ste Stykke II Nr. 7 og 4de Stykke, vil han under den til Paakendelse af Overretten foreliggende Del af Sagen være at frifinde for det offentliges Tiltale.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Oktober 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 22—23.

Onsdagen den 8 Oktober.

Nr. 82. Sogneraadsformand **J. P. Vestergaard** og Sognefoged **Jacob Jacobsen** (Hindenburg e. O.)

contra

Overretssagfører **J. B. Jørgensen** (Jensen),

betr. et Gebyrspørgsmaal.

Viborg Købstads Fogedrets Kendelse af 13 Juli 1900, hvorved efter Rekvisition af Overretssagfører Johnsen for Sogneraadsformand J. P. Vestergaard og Sognefoged Jacob Jacobsen er dekretet Udpankning i en Overretssagfører J. B. Jørgensen tilhørende Dragkiste til Fyldestgørelse af en Fordring paa 110 Kr. 98 Øre med Omkostninger.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Marts 1901: For saa vidt der ved den paaankede Udpankningsforretning er gjort Udpankning for et større Beløb end 43 Kr. 20 Øre, bør bemeldte Forretning være ophævet, men i øvrigt bør den ved Magt at stande. Derhos bør de Indstævnte, Sogneraadsformand J. P. Vestergaard og Sognefoged Jacob Jacobsen, en for begge og begge for en, betale Citanten, Overretssagfører Jørgensen, Processens Omkostninger for Overretten skadesløst, hvilke Omkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten under 27 August 1900 for Overretten fremlagte Aktsbeskrivelse af en ved Fjends-Nørlyng Herreders Ret behandlet Syns- og Skønssag kan ses, at den deri indlemmede Skønnsforretning har været skreven paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 April f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet der efter den skete Indstævning ikke bliver Spørgsmaal om at forandre Dommen til Fordel for Indstævnte, vil den efter hans Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne in solidum have at betale Indstævnte skadesløst. Det Appellanternes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Sogneraadformand J. P. Vestergaard og Sognefoged Jacob Jacobsen, en for begge og begge for en, til Indstævnte, Overretssagfører J. B. Jørgensen, skadesløst. Saa betale de og til Justitskassen 2 Kroner: I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Overretssagfører Jørgensen i Viborg som Sagfører for Gaardejer Milter Jensen af Vinkel havde udtaget en Stævning mod Husmand Jacob Jensen af Haldskov til at paahøre Udmeldelse af tvende kyndige og uvillige Mænd, der til Oplysning under en mellem Milter Jensen og Jacob Jensen verserende Rets sag skulde syne en under Matr.-Nr. 5 a af Haldskov i Højslev Sogn hørende Tørvelod og ved deres Skøn besvare forskellige i Stævningen nærmere formulerede Spørgsmaal, bleve de Indstævnte, Sogneraadformand J. P. Vestergaard af Østerris og Sognefoged Jacob Jacobsen af Højslev den 3 Oktober 1899, da Stævningen faldt i Rette, af Fjends-Nørlyng Herreders Ret udmeldte til at foretage den paagældende Forretning, som de derpaa afholdt den 25de næstefter.

Den 7 November 1899 mødte de Indstævnte i Retten og fremlagde Beskrivelse af den af dem i Henhold til den skete Udmeldelse afholdte Forretning samt begærede sig stedede til at beedige denne, ved hvilken Lejlighed der imidlertid af Citanten, der gav Møde paa Milter Jensens Vegne, blev fremsat Begæring om, at der yderligere maatte blive forelagt de Indstævnte forskellige nærmere angivne Spørgsmaal, og da den for Jacob Jensen beskikkede Sagfører, Overretssagfører Johnsen, der ligeledes havde givet Møde, protesterede herimod, blev den saaledes opstaaede Tvist optagen til Kendelse med Tilføjelse, at Kendelsen vilde blive afsagt den nærmest paafølgende Retsdag, hvilket tilkendegaves de Indstævnte, der samtidig erklærede, at de ikke kunde udtale sig om de fremsatte Spørgsmaal uden efter fornyet Overvejelse og Raadslagning.

Ved den den 14de s. M., da de Indstævnte atter gav Møde i Retten, afsagte Kendelse blev Jacob Jensens Protest mod Forelæggelse for de Indstævnte af de af Citanten fremsatte Spørgsmaal forkastet, og efter at Afhjæmningen derpaa ifølge Citantens Begæring 2 Gange var bleven udsat, fremlagde han ved Syns- og Skønssagens Foretagelse i Retten den paafølgende 12 December en den 12 November 1899 da-

teret, af de Indstævnte underskrevet skriftlig Besvarelse af de den 7de s. M. fremsatte Spørgsmaal, hvorefter de Indstævnte, som da paa ny havde givet Møde i Retten, erklærede sig rede til at afhjemle den af dem afholdte Forretning.

Citanten erklærede imidlertid nu, at han frafaldt Forretningens Afhjemling, hvorhos han fremsatte Begæring om Udmeldelse af Over-skøns mænd, hvilken Udmeldelse ogsaa fandt Sted i et følgende Retsmøde.

I Anledning af den ommeldte Forretnings Afholdelse m. v. stillede de Indstævnte dernæst i Forening Citanten en Regning paa 110 Kr. 32 Øre, hvilket Beløb de havde specificeret saaledes:

1) For Møde paa Aastedet og Affattelsen af Forretningen, hver af os 4 Kr. 50 Øre. Arbejdstid over 4 Timer	9 Kr. > Ø.
2) For Møde den 7 Novbr. og Kontinuation af Forretningen denne Dag over 4 Timer, hver 4 Kr. 50 Øre	9 — > —
3) Befordringsgodtgørelse for Sognefogden Jacob Jacobsen, 8 løbende Mil	16 — » —
4) Befordringsgodtgørelse til Sogneraadsformand J. P. Vestergaard, 7 løbende Mil	14 — » —
5) Møde til Afhjemling den 14 Novbr., hver 58 Øre	1 — 16 —
6) Befordringsgodtgørelse for begge Skøns mændene den 14 Novbr.	30 — » —
7) Møde til Afhjemling den 28 Novbr., hver 58 Øre	1 — 16 —
8) Befordringsgodtgørelse for begge Skøns mændene den 28 Novbr.	30 — » —

Da Citanten imidlertid vægrede sig ved at betale denne Regnings Beløb, lode de Indstævnte ved Overretssagfører Johnsen — hvem de havde befuldmægtiget til at inkassere Fordringen og til i den Anledning at foretage ethvert retsligt og udenretsligt Skridt, som han maatte finde nødvendigt eller hensigtsmæssigt, derunder bl. a., som det udtrykkeligt er fremhævet, at kvittere for Beløbet og at indgaa Akkord — indgive en paa Udpantningslovens § 1 Nr. 4 støttet Begæring af 12 Juni 1900 til Fogden om, at Fordringen maatte blive autoriseret til Udpantning, hvilken Begæring Fogden samme Dag forsynede med en Udpantningskendelse, som den følgende Dag blev forkyndt ved Stævningssmændene for Citanten. Af denne blev derpaa tilstillet Overretssagfører Johnsen en Skrivelse af 14 Juni 1900, hvori Citanten, næst at bemærke, at han havde nægtet at betale det ham affordrede Beløb af 110 Kr. 32 Øre, fordi han ansaa den af de Indstævnte fremsatte Fordring herpaa for ubeføjet, erklærede sig villig til at betale i Gebyr for Skønsforretningen den 25 Oktober 1899 og for 3 Retsmøder til Afhjemling henholdsvis 9 Kr. og 3 Kr. 50 Øre samt Godtgørelse for de Indstævntes Befordring til og fra de 3 Retsmøder, beregnet efter 2den Klasses Jernbanebillet à 1 Kr. mellem Højslev Station og Viborg og efter den af de Indstævnte til Grund for deres Beregning lagte Takst af 2 Kr. pr. Mil for saa vidt angik Befordringen til og fra Højslev Station, saaledes at Afstanden hertil fra de Indstævntes

Hjem ansattes til 1 Mil, uagtet den i Virkeligheden er mindre, altsaa i Befordringsgodtgørelse i alt 36 Kr., hvorhos Citanten endelig tilbød at betale 66 Øre i Gebyr for Udpantningskendelsens Forkyndelse.

Idet Citanten lod det herefter udkomne samlede Beløb af 49 Kr. 16 Øre følge med Skrivelsen, tilbød han, idet han dog bemærkede, at de Indstævnte efter hans Opfattelse end ikke havde Krav herpaa, Betaling af dette Beløb paa Betingelse af, at Overretssagfører Johnsen paa de Indstævntes Vegne frafaldt den begærte Udpantning og ethvert yderligere Krav i den ommeldte Anledning.

Dette Tilbud blev imidlertid ikke modtaget, idet Overretssagfører Johnsens Fuldmægtig i sin Principals Navn forsynede Skrivelsen med en Paategning, ligeledes af 14 Juni 1900, hvori han erkendte, at Beløbet var ham tilbudt, men tilføjede, at da Skønsmændene selvfølgelig fastholdt Berettigelsen af deres fulde i Rekvisitionen opstillede Fordringer, kunde han kun modtage det tilbudte Beløb som Afdrag, og hos Citanten blev der derpaa under 13 Juli 1900 — ved hvilken Lejlighed Citanten ikke var personlig til Stede — af Fogden afholdt en Udpantningsforretning, hvorunder der til Fyldestgørelse af det af de Indstævnte fordrede Beløb af 110 Kr. 32 Øre med Tillæg af det ovennævnte Forkyndelsesgebyr, 66 Øre, og af Omkostningerne ved Forretningens Afholdelse, 8 Kr. 53 Øre, eller i alt 119 Kr. 51 Øre med videre paaløbende Omkostninger, dekretedes Udpantning i en Citanten tilhørende, til 200 Kr. vurderet Egetræs Dragkiste.

Denne Udpantningsforretning med det derunder afsagte Udpantningsdekret og den til Grund for Forretningen liggende Kendelse af 12te Juni 1900 har Citanten nu under nærværende Sag indanket her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om, at de paaankede Rets handlinger ophæves i deres Helhed eller i al Fald ikkun opretholdes, for saa vidt angaar et saadant Beløb, som uden Tillæg af andre Omkostninger end det ommeldte Forkyndelsesgebyr maatte findes at tilkomme de Indstævnte, hvorimod disse have procederet til Udpantningsforretningens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten gjort gældende, at der formentlig ikkun kan tilkomme de Indstævnte for Skønsforretningen 2 Kr. 24 Øre, for 3 Afhjemlingsmøder 1 Kr. 74 Øre, i Befordringsgodtgørelse 7 Kr. 80 Øre, og Forkyndelsesgebyr 66 Øre, eller i alt 12 Kr. 44 Øre, og at han — der ikke har fremsat nogen Indvending imod overhovedet at være pligtig at betale de Indstævnte, hvad de rettelig maatte kunne gøre Krav paa i Anledning af Afholdelsen af den omhandlede Skønsforretning — forgæves har gjort lovligt Tilbud om Betaling af et større Beløb end det, der saaledes kan tilkomme de Indstævnte.

Hvad nu særlig angaar Betalingen for Skønsforretningens Afholdelse, hvilken Betaling maa blive at bestemme efter Sportelreglementets § 148, har Citanten forment, at denne Lovparagrafs 3dje Stykke og ikke, som af de Indstævnte paastaet, dens 4de Stykke, maa komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, og heri findes der ogsaa at maatte gives Citanten Medhold, idet ikke alene den Stævning, som ligger til Grund for Udmeldelsen af de Indstævnte til Forretningens Afholdelse, intet indeholder om, at der hertil skulde udkræves Mænd af særdeles Sagkyndighed, men derhos de Oplysninger, som foreligge

om de Enkeltheder, der have været Genstand for Forretningen, ej heller kunne lede til at antage, at den har været af en saadan Beskaffenhed, som maatte være en Forudsætning for Anvendeligheden af Paragrafens 4de Stykke.

Naar Citanten endvidere har bestridt, at de Indstævnte, som i deres Begæring angivet, have anvendt en Tid af over 4 Timer paa den den 25 Oktober 1899 afholdte Forretning, har han derimod ikke oplyst noget, som kunde give Føje til at fravige de Indstævntes eget Opgivende af, at de til Forretningens Afholdelse, hvortil ogsaa medregnes den Tid, som efter deres Møde paa Aastedet er medgaaet til at føre Forretningen i Pennen, have anvendt en Tid af mellem 4 og 8 Timer.

Ligeledes mangler der Føje til at tilsidesætte de Indstævntes Fremstilling, for saa vidt den gaar ud paa, at Affattelsen af deres skriftlige Besvarelse af de, som oven anført, den 7 Novbr. 1899 i Retten fremsatte yderligere Spørgsmaal — hvortil der maa forudsættes at være sigtet ved den i den ovennævnte Regnings Post 2 ommeldte Kontinuation af Forretningen — ogsaa har udkrævet en Tid af over 4 Timer, og idet det endelig maa anses for ugrundet, naar Citanten har forment, at de Indstævnte overhovedet ikke skulde have Krav paa Betaling for den forøgede Virksomhed, som Besvarelsen af de ommeldte Spørgsmaal gjorde nødvendig, vil den de Indstævnte i Medfør af Sportelreglementets § 148, 3dje Stykke, kfr 5te Stykke, tilkommende Betaling udgøre, for selve Forretningen 9 Kr. og for Møde 3 Gange i Retten i det Øjemed at beedige Forretningen 1 Kr. 74 Øre, hvorved bemærkes, at Post 7 saavel som Post 8 i de Indstævntes tidt nævnte Regning trods Datoangivelsen 28 November maa antages i Virkeligheden at sigte til de Indstævntes Møde i Retten den 12 December 1899.

I Henseende dernæst til den frie Befordring, som ifølge Sportelreglementets § 150 tilkommer de Indstævnte, der, efter hvad der er in confesso, begge bo i en Afstand af flere Mil fra Viborg, hvor Jurisdiktionen har Tingsted, er det uomtvistet, at de Indstævnte, som af Citanten anbragt, paa deres 3 Rejser til Tingstedet frem og tilbage have benyttet 3dje Klasses Jærnbanebefordring mellem Højslev Jærnbannestation og Viborg, og at Taksten for 3dje Klasses Befordring paa denne Strækning er 65 Øre, samt at de Indstævnte, der efter Proceduren maa forudsættes at bo i en Afstand fra Højslev Station, Vestergaard af henved $\frac{1}{4}$ Mil og Jacobsen af ca. $\frac{1}{2}$ Mil, hver Gang, de have været ved Tingstedet, have tilbagelagt Vejen mellem deres Hjem og Jærnbannestationen til Fods. Medens der nu maa gives Citanten Medhold i, at det de Indstævnte tilkommende Krav paa fri Befordring, for saa vidt angaar Strækningen mellem Højslev Jærnbannestation og Viborg, er sket Fyldest, naar der ydes dem Erstatning for de Udgifter, som de faktisk have haft ved paa denne Strækning at gøre Brug af det nævnte offentlige Befordringsmiddel, og at der, da de havde benyttet dette, navnlig ikke kan være Spørgsmaal om, at der, som af de Indstævnte gjort gældende, skulde tilkomme dem Betaling efter Vognmandstakst, kan derimod den af Citanten fremsatte Formening, at Indholdet af Sportelreglementets § 150 maa føre til, at selv i Tilfælde af, at Syns- og Skønsmænd bo længere end $\frac{1}{2}$ Mil fra det Sted, hvor deres Forretning skal beediges, tilkommer der dem ikkun fri Befordring

paa deres Rejse til Tingstedet for den Vejlængde, som overstiger $\frac{1}{2}$ Mil, ikke anses beføjet, hvorfor de Indstævnte ogsaa have kunnet gøre Krav paa fri Befordring mellem deres Hjem og Højslev Jærnbane-station.

Idet der nu under denne Forudsætning ikke for Overretten er Spørgsmaal om en anden Beregning af de Indstævntes Godtgørelse for Befordring paa den nysnævnte Strækning end den i Citantens Skrivelse af 14 Juni 1899 til Overretssagfører Johnsen indrømmede, der for saa vidt der derved er beregnet de Indstævnte en Betaling af 2 Kr. pr. løbende Mil, er stemmende med deres egen Beregningsmaade, vil den de Indstævnte tilkommende Befordringsgodtgørelse udgøre for Strækningen mellem deres Hjem og Højslev Jærnbane-station 24 Kr. og mellem denne Station og Viborg 7 Kr. 80 Øre, eller i alt 31 Kr. 80 Øre.

Efter det anførte, samt idet det i Betragtning af det af Citanten som meldt inden Udpantningsforretningens Afholdelse gjorde Betalings-tilbud ikke kan paahvile ham at tilsvare de Indstævnte andre af de ved denne Forretning foranledigede Omkostninger end Gebyret for Udpantningskendelsens Forkyndelse, hvilket han har erklæret sig villig til at betale, vil Citanten ikkun have at betale de Indstævnte 9 Kr., 1 Kr. 74 Øre, 31 Kr. 80 Øre og 66 Øre eller i alt 43 Kr. 20 Øre, og for saa vidt der er gjort Udpantning for et større Beløb, vil bemeldte Forretning derfor være at ophæve, medens den i øvrigt bliver at stadfæste.

De Indstævnte vil derhos have in solidum at godtgøre Citanten Processens Omkostninger for Overretten skadesløst.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten under 27de August f. A. for Overretten fremlagte Aktsbeskrivelse af den omhandlede Syns- og Skønssag kan ses, at den deri indlemmede Skønforretning har været skreven paa behørig stemplet Papir. I øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 152. Sagfører **Bronée** som Kurator i Købmand L. Petersens Enke, Ane Kirstine Petersens Konkursbo (Jensen)

contra

Tømmermester **Niels Christiansen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet, om en i Henhold til Konkurslovens § 28 anlagt Afkræftelsessag var fremmet med behørig Hurtighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1902: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Citanten, Sagfører Bronée af Sorø, som Kurator i Købmand L. Petersens Enke Ane Kirstine Petersen af Sorø, hendes Konkursbo, til Indstævnte,

Tømremester Niels Christiansen, 25 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet tilføjes, at Appellanten ikke har anført noget af Betydning til Forklaring af eller Forsvar for, at han efter den stedfundne Forligsmægling har ladet Sagens Forfølgning hvile i flere Uger, vil Dommen være at stadfæste.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Appellantens Sagfører i foregaaende Instans, Overretssagfører Thorsen, i Medfør af Fdg. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører Bronée som Kurator i Købmand L. Petersens Enke, Ane Kirstine Petersens Konkursbo 10 Kroner. Overretssagfører Thorsen bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under særskilt Procedure af Formaliteten i nærværende Sag, der af Citanten, Sagfører Bronée af Sorø som Kurator i Købmand L. Petersens Enke, Ane Kirstine Petersen af Sorø, hendes Konkursbo, er anlagt mod Indstævnte, Tømremester Niels Christiansen, til at høre den ved Købekontrakt af 21 Marts 1900, fuldbyrdet ved Skøde af 26 Maj næstefter, skete Afhændelse fra fornævnte Enke Petersen til Indstævnte af Ejendommen Matr. Nr. 33 c af Slagelse Købstads Markjorder kendt ugyldig i Henhold til § 28 i Lov om Konkurs m. v. af 25 Marts 1872 m. m., har Indstævnte paastaet Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring hos Citanten, hvorhos han subsidiært for det Tilfælde, at denne Paastand ikke maatte blive tagen til Følge, har begæret Anstand i 14 Dage for at behandle Sagens Realitet, medens Citanten har protesteret mod den nedlagte Afvisningspaastand.

Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte gjort gældende, at Sagen maa anses at være anlagt efter Udløbet af den i Konkurslovens § 30 ommeldte 4 Ugers Frist, idet dels Stævningen først er udtagen den 8 December 1900, medens den til Fordringernes Prøvelse i fornævnte Konkursbo afholdte Skiftesamling, fra hvilken Fristen bliver at regne, fandt Sted den 18 Oktober s. A., dels Forligsmægling i Sagen først er foretaget den 17 November 1900 — altsaa ligeledes efter Fristens Udløb — og dels endelig Sagen efter Forligsprøven ikke er bleven indbragt for Retten med behørig Hurtighed.

Selv bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten ved det af ham med Hensyn til Udtagelse og Forkyndelse af Forligsklage foretagne kan antages at have fyldestgjort Forskrifterne i Konkurslovens § 30, findes han i alt Fald ved først at udtage Stævning i Sagen den 8 December 1900, og saaledes 21 Dage efter Sagens Henvisning fra Forligskommissionen den 17 November s. A., paa ubehørig Maade at have opholdt Sagens Fremme, og da Citanten herefter ikke kan anses at have fyldestgjort de i fornævnte Lovbestemmelse til Sagens behørig Fremme givne Forskrifter, vil Indstævntes principale Paastand være at tage til Følge, saaledes at Kost og Tæring bestemmes til 25 Kr. Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke.

Fredagen den 10 Oktober.

Nr. 81. Gaardejer **Theodor Krohn** (Asmussen e. O.)

contra

Forpagter **Rs. Johannes Kjærsgaard Rasmussen** (Jensen e. O.),

betr. Erstatning i et Forpagtningsforhold.

Hasle m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 29 November 1899: Indstævnte, Forpagter Rs. Johannes Kjærsgaard Rasmussen af Tousgaard, bør til Citanten, Proprietær Theodor Krohn af Horskærgaard, betale 532 Kr. samt for Afsavn af 1ste Aars Græs paa 12 Tdr. Land og af 2det Aars Græs paa 3 Tdr. Land og for mangelfuld Vedligeholdelse af de 2 Hegn i Kalsømade saadanne Beløb, som bestemmes ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke over henholdsvis 600 Kr., 135 Kr. og 80 Kr. Endvidere bør Indstævnte betale Citanten Renter af de tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra 28 Maj 1896, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 60 Kr. I øvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale fri at være. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1901: Hovedcitanten, R. J. K. Rasmussen, bør til Kontracitanten, Proprietær Th. Krohn, betale 48 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Maj 1896, indtil Betaling sker; men i øvrigt bør Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Kontracitanten beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 50 Kr., der udredes af det offentlige. Sagførerne Schou i Odder og V. Christensen i Aarhus bør til Amtets Fattiggasse bøde hver 20 Kroner. Der forelægges Overretssagfører Rye en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham for Hovedcitanten den 24 September f. A. for Over-

retten fremlagte Indlæg. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom ommeldte, den 29 Marts 1892 daterede Paategning paa Forpagtningskontrakten, hvorved der indrømmedes Indstævnte »fri Drift af Gaardens Mark«, kan der ikke anses at være tilstaaet Indstævnte større Frihed med Hensyn til Driften end foreneligt med en forsvarlig Behandling af Marken og en forsvarlig Aflevering af Gaarden. En saadan Behandling har nu Indstævnte, som det fremgaar af den i Dommen nærmere omtalte Synsforretning, ikke ladet Gaarden blive til Del, idet ved Afleveringen Jorderne i Henseende til Rug- og Græsmarker vare vanrøgtede, Pløjning af forskellige Dele af Jorderne var forsømt, og den i Synsforretningen nævnte Indhegning ikke var tilstrækkelig vedligeholdt.

Idet Indstævnte herefter med Hensyn til de saaledes foreliggende Mangler bliver erstatningspligtig overfor Appellanten, og da det paa den anden Side ikke kan anses godtgjort, at der i andre Henseender end anført kan lægges ham slet Behandling af Jorderne til Last, findes den Appellanten tilkommende Erstatning efter samtlige foreliggende Oplysninger at kunne bestemmes til 1000 Kroner med Renter deraf fra Forligsklagens Dato.

I Henseende til Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser og de Sagførerne Schou og V. Christensen paalagte Bøder vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos de Parternes befalede Sagførere her for Retten tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Forpagter Rasmus Johannes Kjærsgaard Rasmussen, bør til Appellanten, Gaardejer Theodor Krohn, betale 1000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 Maj 1896 indtil Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger og de Sagførerne Schou og V. Christensen idømte Bøder bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen hver 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 27de Juli 1888 oprettet, den 30te s. M. tinglæst Forpagtningskontrakt bortforpantede Kontracitanten, Proprietær Th. Krohn, den ham tilhørende

Ejendom i Gylling Skov, kaldet Horskærgaard, med samtlige derpaa værende Bygninger samt til- og underliggende Jorder af Ager og Æng samt Have, skyldsæt i alt til Hartkorn 7 Tdr. 1 Skp. 3 Fdk. $\frac{1}{2}$ Alb. — alene med Undtagelse af det med Skov bevoksede Areal, der ansloges til ca. 3 Tønder Land — til Hovedcitanten, Forpagter R. J. K. Rasmussen nu af Tousgaard, for et Tidsrum af 9 Aar fra 1ste April s. A. at regne, altsaa indtil 1 April 1897, dog at Kontrakten fra begge Parters Side kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til en 1 April. I denne Kontrakt var det blandt andet bestemt i Post 1, at de Forpagteren til Brug overladte Jorder i Forpagningstiden skulde drives i samme Inddeling og med samme Sædskifter som hidtil, nemlig for den saakaldte »store Marks« Vedkommende i 8 nærmere angivne Indtægter, hvoraf navnlig en med Helbrak, en med Vintersæd og to med Kløver og Græs, og for den saakaldte »lille Marks« Vedkommende i 6 nærmere betegnede Indtægter, deraf ligeledes den ene med Helbrak, en med Vintersæd og de to med Kløver og Græs, og endvidere bestemtes det i den nævnte Post, at samtlige ved Gaarden eller paa dens Grund værende Hegn skulde vedligeholdes af Forpagteren, der var berettiget til at afhugge Bevoksningen derpaa, naar tiltrængtes, samt til at forbruge det afhuggede, medens han i øvrigt ikke maatte hugge eller rydde Træer eller Buske paa Ejendommen, og endvidere skulde han i Forpagningstiden vedligeholde alle Markveje og Grøfter paa det forpagtede Areal. I Post 5 bestemtes det derhos blandt andet, at det i Fratrædelsesaaret paahvilede Forpagteren at præstere alt det Arbejde, som efter Aarstiden og, hvad der almindelig kræves ved et veldrevet Landbrug, er sædvanligt, og at han saaledes navnlig skulde aflevere mindst henholdsvis en Ottendedel og en Sjettedel af den saakaldte »store Mark« og af den »lille Mark« forsvarlig behandlet og besaaet med Vintersæd, hvilket skulde være udført inden det foregaaende Aars 1 Oktober, ligesom han ogsaa Aaret forud ligeledes i mindst en Ottendedel og en Sjettedel af henholdsvis den »store Mark« og den »lille Mark« skulde udsaa mindst 24 Pd. Kløver- og Græsfrø pr. Td. Land i et nærmere angivet Forhold, samt aflevere to Stykker 2det Aars Græsmarker af Størrelse som fornævnt, hvorhos det foreskrevet, at den Udsæd, der benyttedes i Fratrædelsesaaret, i det hele skulde være af god, sund og velrenset Kvalitet. Endvidere var det bestemt i Post 15, at Tvistigheder, som maatte opstaa i Anledning af den ommeldte Kontrakt, navnlig med Hensyn til, hvad der paahvilede Forpagteren at udføre og udrede, og til, hvad det ved Forpagtingens Ophør paahvilede ham at aflevere og tilsvare, skulde afgøres ved Voldgift af uvillige Mænd, der skulde udvælges efter nærmere i den nævnte Post fastsatte Regler. I denne Kontrakt blev der imidlertid, som det maa antages i Anledning af, at Hovedcitantens Fader havde ydet Kontracitanten sin Bistand ved Overtagelse af en Kautionsforpligtelse for ham, efter Hovedcitantens Faders Ønske ved en den 29 Marts 1892 dateret Paategning paa Kontrakten, foretaget forskellige Tilføjelser og Forandringer, der navnlig gik ud paa, at der fra 1 April s. A. indrømmedes Hovedcitanten »fri Drift af Gaardens Mark«, dog paa den Betingelse, at han altid paa Gaarden holdt mindst 20 Køer samt 15 Kvier og Kalve, af hvilke Kreaturer derhos Køerne skulde fodres mindst lige saa godt, som Interessenterne i Gylling Andelsmejeri skulde fodre deres

Køer, samt at det tillodes ham i Gaardens Skov at tage fornødent Materiale af Træ, for saa vidt der forefandtes tilstrækkeligt deraf, til Indhegning af Gaardens Eng, hvilket Hegn han i Forpagningstiden skulde vedligeholde forsvarligt og ved Fratrædelsen aflevere i god Stand uden Erstatning for Anlægsudgifter. Fremdeles blev der givet Forpagteren nogen Lempelse med Hensyn til Vedligeholdelsen af Bygningernes Tage, og endelig hedder det: »I øvrigt fortsættes Kontraktforholdet uforandret«.

Det ommeldte Forpagtningsforhold blev af Hovedcitanten opsagt til Ophør den 1 April 1896 og under en i den Anledning foranstaltet Afleveringsforretning, der afholdtes den 28 Marts s. A. under Medvirking af Voldgiftsmænd, udvalgte i Henhold til Reglerne i Post 15 i den ovenmeldte Forpagtningskontrakt, opnaaedes der Enighed mellem Parterne angaaende Aflevering af Besætning, Inventarium, Halmbeholdning samt Bygninger, idet Hovedcitanten forpligtede sig til at tilsvare Kontracitanten for Mangler i disse Henseender en Godtgørelse af 780 Kr. 25 Øre, hvorimod Forretningen ikke kom til at omfatte Gaardens Jorder og Hegn, idet den af Hovedcitanten valgte Voldgiftsmand nægtede at foretage videre, og Kontracitanten begærede derefter tvende Mænd udmeldte af Retten til at foretage Syn over følgende Punkter, nemlig: 1) Vintersædmarkens Behandling og Besaaing, 2) de øvrige Jorders Behandling og Tilstand, og 3) Hegnenes Tilstand. Den 31te Marts s. A. blev der derpaa af de i Henhold til denne Begæring udmeldte Mænd afholdt en Synsforretning til Oplysning i de anførte Retninger, og denne Forretning, der af Mændene blev afhjemlet i Retten den 27 April næst efter, gaar ud paa følgende:

ad 1. Den lille Mark, ca. $2\frac{1}{3}$ Td. Land, var meget uren og gjorde Indtryk af slet ikke at være eller ogsaa at være meget daarligt brakket. Rugen stod tynd, og det saa ud til, at Udsæden havde været utilstrækkelig og for en meget betydelig Del havde bestaaet af Klinte.

Den største Mark, ca. 5 Td. Land, var næppe saa uren som den lille, Behandlingen synes at have været bedre, men Rugen stod endnu meget tyndere, hvad efter Mændenes Skøn ikke skyldes Vejrliget, men en absolut utilstrækkelig Udsæd, hvorhos denne Mark ligesom den anden var overfyldt med Klinte. Mændene tilføjede derhos, at de i det hele taget for Vintersædens Vedkommende maatte erklære for deres Skøn, at, foruden hvad Indflydelse daarlig Behandling af Jorden og sen Udsæd kan have haft, var den anvendte Udsæd utilstrækkelig og aldeles utilberlig uren, samt at Markerne vare i en aldeles uforsvarlig Grad fyldte med Klinte, hvorfor Mændene ikke skønnede rettere, end at Markerne burde opløjes.

ad 2. Efteraarsarbejderne vare udførte ret forsvarligt, idet dog en Td. Land ikke var pløjet.

De smaa Marker nord for Gaarden vare sure og kolde og i højeste Grad befængte med Kvik, ligesom ogsaa de øvrige Marker, hvor der var Surhed i Jorden, vare fulde af Kvik, men paa den højere og sundere Jord er der i Øjeblikket ikke nogen paafaldende Urenhed at iagttage.

I de smaa Marker var der slet intet med Græs, medens der i de større Marker var ca. $7\frac{1}{2}$ Td. Land med 2det Aars Græs og ca. 4 Td. Land med ældre Græs, foruden et Areal i den sydlige Spids af

Markerne, som ikke havde været dyrket i de senere Aar, hvorhos der paa Gaardens Marker ikke fandtes ny udlagt Kløver- og Græsmark. I denne Forbindelse udtalte Mændene derhos, at der paa en Del af Marken fandtes Brakgrøfter, og at disse ikke vare vedligeholdte.

ad 3. Ved to nærmere betegnede inddæmmede og indhegnede Arealer var ved den sydligste Indhegning Hegnet ikke tilstrækkeligt vedligeholdt og ved den nordligste fuldstændigt forfaldent.

Under nærværende Sag — hvorunder Parterne have været enige om at lade deres heromhandlede Tvist afgøre af Domstolene, uanset de ovenmeldte Bestemmelser i Forpagtningskontraktens § 15 om, at de af det ommeldte Forpagtningsforhold opstaaede Tvistigheder skulde afgøres ved Voldgift — har nu Kontracitanten gjort gældende, at Hovedcitanten formentlig maa anses at have misligholdt Forpagtningskontrakten i flere Retninger, nemlig: dels ved ikke at have afleveret Jorderne i den Tilstand i Henseende til Drift, hvori de ifølge Bestemmelser i Kontraktens Post 5 skulde afleveres, i hvilken Henseende Kontracitanten nærmere har anbragt, at medens Hovedcitanten efter Kontrakten skulde aflevere henholdsvis $\frac{1}{8}$ af den store og $\frac{1}{6}$ af den lille Mark, hvilke Arealer, efter hvad han uimodsagt har anbragt, udgøre 12 Tdr. Land, besaaet med Vintersæd, var ifølge Synsforretningen kun ca. $7\frac{1}{3}$ Td. Land i alt besaaet saaledes, hvorhos Besaningen var sket dels uforvarsomt, dels med en uren Udsæd, saa at det blev nødvendigt at ompløje det hele og udsaa Vaarkorn, at der, medens Hovedcitanten skulde aflevere Arealer af tilsvarende Størrelse, henholdsvis af den store og den lille Mark som første Aars Græsmark, udlagt med mindst 24 Pd. Kløver- og Græsfrø pr. Td. Land, var der ved Afleveringen slet ingen første Aars Græsmarker, samt at Hovedcitanten ligeledes skulde aflevere to andet Aars Græsmarker af samme Størrelse som nævnt, men at der fandtes ca. $7\frac{1}{2}$ Td. Land med andet Aars Græs i den store Mark og intet andet Aars Græs i den lille Mark, medens der derimod i den store Mark henlaa ca. 4 Tdr. Land ældre værdiløst Græs foruden et Areal, som Hovedcitanten havde bortskaaret fra en af Markerne og ladet henligge udyrket, dels ved i øvrigt at have behandlet Jorderne uforvarsomt, idet de ere fulde af Kvikrødder, samt ved at have undladt at vedligeholde Grøfterne ved Gravning og Rensning, hvorhos 1 Td. Land ikke er efteraarspløjet, dels endelig ved sin Undladelse af at vedligeholde de to af Synsmændene paapegede Indhegninger, og idet Kontracitanten har opgjort det Tab, der herved skal være paadraget ham, saaledes:

1. Vintersædsmarken:		
Pløjning og anden Behandling af 12 Tdr. Ld.	152 Kr.	
Udsæd af 12 Tdr. Byg	120 —	
		272 Kr.
2. Udlægsmarken:		
Harvning og Saaning m. m. af 12 Tdr. Land	80 Kr.	
Kløver- og Græsfrø hertil	132 —	
		212 —
3. Afsavn af 1ste Aars Græs paa 12 Tdr. Land	600 —	
4. Afsavn af 2det Aars Græs paa 3 Tdr. Land	135 —	
5. Pløjning af 4 Tdr. Land gammelt Græs	32 —	

6. Pløjning af 1 Td. Land udyrket Jord	8 —
7. Pløjning af 1 Td. Land manglende Efteraarspløjning	8 —
8. Erstatning af slet Behandling af Jorderne og Brakgrøfter erstatning Vedligeholdelse	500 —
9. Erstatning for manglende Vedligeholdelse af Hegnene	80 —

I alt 1847 Kr.

har han paastaet Hovedcitanten tilpligtet at betale ham i Erstatning i den ommeldte Anledning det nævnte Beløb af 1847 Kroner eller saa stort et Beløb, som Retten eller uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, med Renter af det tilkendte Beløb, 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 28 Maj 1896, indtil Betaling sker.

Ved Underretsdommen er Hovedcitanten ikke funden pligtig at tilsvare Kontracitanten nogen Del af det under Nr. 8 opførte Erstatningsbeløb, hvorimod han er tilpligtet at betale Kontracitanten de under Nr. 1, 2, 5, 6 og 7 ommeldte Beløb til samlet Sum 532 Kr. samt for Afsavn af 1ste Aars Græs paa 12 Tdr. Land og af 2det Aars Græs paa 3 Tdr. Land og for mangelfuld Vedligeholdelse af de nævnte 2 Hegn saadanne Beløb, som bestemmes ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke over henholdsvis 600 Kr., 135 Kr. og 80 Kr., tillige med Renter af de tilkendte Beløb som paastaet, hvorhos Kontracitanten endvidere er tilpligtet at betale Hovedcitanten Processens Omkostninger i første Instans med 60 Kr., og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten, ligesom i første Instans, har paastaet sig frifunden, hvorimod Kontracitanten har paastaet Underretsdommen forandret i Overensstemmelse med de af ham for Underretten nedlagte Paastande.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Hovedcitanten gjort gældende, at det, efter at der ved den oven anførte Paategning paa Forpagtningskontrakten var indrømmet ham fri Drift af den forpagtede Ejendoms Jorder, maatte være overladt til hans egen Afgørelse, hvorledes han vilde inddele og lede Driften, og at Kontracitanten som Følge heraf ikke kan fordre Jorderne afleverede i nogen bestemt Tilstand i Henseende til Pløjning eller Besaaing, hvorhos Hovedcitanten har benægtet i sin Forpagtningstid at have vanrøgtet Markerne eller med Hensyn til Vedligeholdelse af Grøfter og Hegn at have gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, der kunde paadrage ham Erstatningsansvar.

Der maa nu ogsaa gives Hovedcitanten Medhold i, at Kontracitanten ved at indrømme Hovedcitanten »fri Drift« af Jorderne, uden nogen som helst Indskrænkning i Henseende til Driftsmaaden eller nogen særlig Forskrift om, i hvilken Tilstand Jorderne vilde være at aflevere ved Forpagtningens Udløb, maa anses at have givet Afkald paa at forlange Jorderne afleverede overensstemmende med de i Kontraktens Post 5 givne Regler, idet det maa antages, at Hovedcitanten, saafremt Afleveringen skulde finde Sted overensstemmende med disse Regler, vilde være bleven væsentlig indskrænket i den ham indrømmede fri Raadighed over Driften, og der maa navnlig gaas ud fra, at Kontracitanten ved den ommeldte gennemgribende Forandring i Forpagtningsvilkårene har søgt sin væsentligste materielle Garanti mod Misbrug i den Hovedcitanten samtidig dermed paalagte Forpligtelse til et

forøget Kreaturhold i den tilbagestaaende Del af Forpagningstiden, i hvilken Henseende det imidlertid ikke er oplyst, at Hovedcitanten har misligholdt den ham paalagte Forpligtelse.

Vel maa det derhos efter Synsforretningen antages, at den Sæd, der forefandtes paa Ejendommen ved Hovedcitantens Fratrædelse af Forpagningen, har været af ringe Kvalitet, og at Jorderne til Dels have været overfyldte af Ukrudt, men ligesom der mangler Føje til at gaa ud fra, at den tilstedeværende Vintersæd har været uden Værdi, og at de paagældende Arealer nødvendigvis maatte opløjes, saaledes er det ikke godtgjort, at Sædens ringe Beskaffenhed og Tilstedeværelsen af det ommeldte Ukrudt udelukkende eller endog for en overvejende Del skyldes Forsømmelse fra Hovedcitantens Side i Henseende til Udsæden eller Jordens Behandling, idet det ligger nær at antage, at Grunden til disse Mangler i alt Fald for en Del kan søges i, at Hovedcitanten ikke har benyttet Helbrak, hvad han efter den ham indrømmede Frihed med Hensyn til Driften ikke var pligtig til, og Sagens Oplysninger afgive i ethvert Tilfælde ikke fornødent Grundlag for Bedømmelsen af, i hvilket Omfang de her fremhævede Mangler maatte skyldes Forsømmelighed fra Hovedcitantens Side. Denne kan derfor ikke anses pligtig at tilsvare Kontracitanten nogen Erstatning i de i dennes ovennævnte Opgørelse under Nr. 1—4 samt Nr. 8 anførte Henseender, hvorved det ogsaa maa bemærkes, dels at der, da der ikke ved Hovedcitantens Tiltrædelse af Forpagningen er blevet afholdt Skønsforretning til Konstatering af Jordernes daværende Tilstand, mangler positiv Oplysning om, at Jorderne den Gang vare velbehandlede og fri for Ukrudt, dels at Hovedcitanten, naar han ikke længere var bunden ved den tidligere Driftsplan og — som berørt — ikke var pligtig at benytte Helbrak, ikke heller kunde anses pligtig at vedligeholde de ældre Brakgrøfter.

Ved Skønsforretningen maa det derhos vel anses godtgjort, at Hovedcitanten, med Hensyn til Vedligeholdelsen af Hegnene om de to ovennævnte inddæmmede Arealer ikke har opfyldt den ham paahvilende Forpligtelse, men da Hovedcitanten ikke har villet erkende, at det Ansvar, der i denne Anledning maatte paahvile ham, kunde naa det Beløb af 80 Kr., som Kontracitanten har paastaet sig tilkendt under denne Post, samt da det maa anses ugørligt nu, efter ca. 5 Aars Forløb, at lade Hovedcitantens her omhandlede Ansvar fastsætte ved uvillige Mænds Skøn, og idet det nærmest maa tilskrives Kontracitanten selv, at han ikke i Tide har faaet Omfanget og Værdien af den skete Skade konstateret, findes Hovedcitanten, ogsaa for saa vidt dette Punkt angaar, at maatte frifindes for Kontracitantens Tiltale.

For saa vidt det derimod er oplyst, at Hovedcitanten har ladet 4 Tdr. Land med gammelt og, som det maa antages, ved hans Fratrædelse af Gaarden værdiløst Græs henligge upløjet, samt at han har ladet 1 Td. Land være helt udyrket og har undladt at foretage Efteraarspløjning paa 1 Td. Land, findes Hovedcitanten, idet disse Mangler efter det foreliggende maa antages udelukkende at skyldes Forsømmelighed fra hans Side, samt, idet han ikke har gjort nogen Indsigelse mod Størrelsen af de af Kontracitanten for de her nævnte Mangler under Posterne 5—7 beregnede Erstatningsbeløb af henholdsvis 32 Kr., 8 Kr. og 8 Kr. at burde tilsvare Kontracitanten disse Beløb.

Efter det saaledes anførte vil Hovedcitanten være at tilpligte at betale Kontracitanten 48 Kr. med Renter heraf som paastaat, men i øvrigt at frifinde for Kontracitantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Kontracitanten beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 50 Kr., der blive at udrede af det offentlige.

Da Sagførerne Schou i Odder og V. Christensen i Aarhus befindes utilbørligen at have opholdt Sagen for Underretten, ville de i denne Anledning være at anse efter Forordningen 16 Januar 1828 § 14 med Bøder til Amtets Fattigkasse, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 20 Kr. for hver af dem.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Rye en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham for Hovedcitanten den 24 September f. A. for Overretten fremlagte Indlæg. I øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 140. Hestehandler **Iver Petersen** (Rée)

contra

Gaardejer **Hans Jørgensen** (Asmussen),

betr. Spørgsmaalet om Tilbagegang af en Hestehandel.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 12 September 1901: Indstævnte, Gaardejer Hans Jørgensen af Letskov, bør for Tiltale af Citanten, Hestehandler Iver Petersen af Kolding, under denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3dje Februar 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Sagfører Edv. Lau af Kolding og Overretssagfører Hagen af Odense bør til Odense Amts Fattigkasse hver bøde 30 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Hestehandler Iver Petersen, til Indstævnte, Gaardejer Hans Jørgensen, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne fra Odense Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanten, Hestehandler Iver Petersen af Kolding, Appelindstævnte, Gaardejer Hans Jørgensen af Letskov, tilpligtet at tilbagebetale ham den for en ham af Appelindstævnte den 29 April 1899 solgt 4 Aar gammel blankbrun Vallak erlagte Købesum af 490 Kr. og at betale ham Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 14de Juli s. A., til Betaling sker, samt Foderpenge og andre bemeldte Hest vedrørende Udgifter, beregnede til 2 Kr. pr. Dag fra førstnævnte Dato og endelig Sagens Omkostninger, alt mod Tilbagelevering af Hesten, saafremt den maatte være i Live. Appelindstævnte paastod sig friunden med Tilkendelse af Sagens Omkostninger, og ved Underrettens Dom af 12 September 1901 blev hans Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Appellanten paastaaet den indankede Dom forandret overensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastand samt sig tilkendt Omkostningerne ved Appelsagen, under hvilken Appelindstævnte, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde.

Sin Paastand om den paagældende Handels Tilbagegang har Appellanten støttet paa, at den ommeldte Hest blev solgt ham af Appelindstævnte paa den Betingelse, at denne skulde tage Hesten tilbage, hvis der i Appellantens Besiddelse viste sig at være noget i Vejen med den, og at den dels hos ham, dels hos en Droskekusk, til hvem han igen solgte den, men som senere leverede ham den tilbage, viste sig onskabsfuld, idet den vilde bide og slaa.

Med Hensyn til Vilkaarene for Handelen har Appelindstævnte erkendt at have indestaaet Appellanten for, at Hesten var fri for usynlige Fejl og redelig i et og alt, og har ej heller bestridt at have forpligtet sig til at tage den tilbage, hvis der fandtes at have været noget i Vejen med den paa den Tid, Salget fandt Sted. Derimod har han benægtet at have paataget sig nogen Garanti for, hvorledes Hesten skikkede sig i Appellantens Besiddelse, og overfor denne hans Benægtelse har Appellanten ikke godtgjort, at Appelindstævnte har overtaget en saa vidt gaaende Garanti for Hesten.

Appelindstævnte har dernæst benægtet, at Hesten, som han selv har tillagt, i de 4 Aar, han ejede den, har vist nogen Tilbøjelighed til at bide eller slaa, idet den altid har været god at omgaas; han har derfor hævdet, at saafremt Hesten senere maatte have vist sig

vanskelig at omgaas, maa dette have været en Følge af de forandrede Forhold og den Behandling, den efter Salget var bleven undergivet.

Vel have nu forskellige af Appellanten førte Vidner forklaret, at den omspurgte Hest efter dens Salg til Appellanten ved adskillige Lejligheder har villet bide og slaa Mennesker, der kom i dens Nærhed. Men overfor Appelindstævntes Benægtelse har Appellanten ikke godtgjort, at Hesten nogensinde, inden han købte den, har været vanskelig at omgaas, medens det tværtimod af en Række af Appelindstævnte førte Vidner er forklaret, at de hyppig have iagttaget Hesten under forskellige Forhold, saasom under dens Benyttelse for Vogn eller til Markarbejde, ved dens For- og Fraspænding, under dens Ophold i fremmed Stald, eller medens den blev beslaet, uden nogensinde at have set den vise Tilbøjelighed til at bide eller slaa.

Efter det anførte vil Appellantens Paastand om den indankede Doms Forandring ikke kunne tages til Følge, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Ophævelse af Sagens Omkostninger i første Instans der ikke er Spørgsmaal om at forandre til Fordel for Appelindstævnte, vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten blive ligeledes at ophæve.

Parternes Sagfører for Underretten, Sagfører Ed. Lau af Kolding og Overretssagfører Hagen af Odense, der findes at have gjort sig skyldig i utilbørlig Forhaling af Sagen for bemeldte Ret, ville herfor være at anse efter Frd. 16 Januar 1828 § 14 hver med en Bøde af 30 Kr. til Odense Amts Fattigkasse.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 13 Oktober.

Nr. 58.

Hakon Johansen (Ingen)

contra

Bogtrykker **Carl Hohlenberg** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Hakon Johansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 210.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Christian Stephan Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Juni 1902: Arrestanterne 1) Henry Emil Peter Petersen, 2) Hans Peter Rasmussen, 3) Jørgen Christian Hansen, 4) Robert Otto Andreas Holmquist, 5) Niels Rasmussen, 6) Frederik Harald Hansen og 7) Christian Stephan Andersen samt de Tiltalte 8) Johannes Petersen, 9) Hans Rasmussen og 10) Kirsten Johnsen, Rasmussens Hustru, bør straffes: Arrestanten 1) Henry Petersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestanten 2) Hans Rasmussen med 25 Rottingslag, Arrestanten 3) Jørgen Hansen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Arrestanten 4) Holmquist med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten 5) Niels Rasmussen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Arrestanten 6) Frederik Hansen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestanten 7) Christian Andersen med 25 Rottingslag, Tiltalte 8) Johannes Petersen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Tiltalte 9) Hans Rasmussen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage og Tiltalte 10) Hans Rasmussens Hustru med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører M. Carlsen, 5 Kr. og til Defensor, Højesteretssagfører Levison, 30 Kr., udredes af samtlige Arrestanter og de Tiltalte in solidum, dog saaledes at Arrestanten 1) Henry Petersen ikke udreder udover $\frac{1}{3}$, Arrestanten 2) Hans Rasmussen ikke udover $\frac{1}{3}$, Arrestanten 3) Jørgen Hansen ikke udover $\frac{1}{3}$, Arrestanten 4) Holmquist ikke udover $\frac{1}{4}$, Arrestanten 5) Niels Rasmussen ikke udover $\frac{1}{2}$, Arrestanten 6) Frederik Hansen ikke udover $\frac{1}{4}$, Arrestanten 7) Christian Andersen ikke udover $\frac{1}{8}$, Tiltalte 8) Johannes Petersen ikke udover $\frac{1}{8}$, Tiltalte 9) Hans Rasmussen ikke udover $\frac{1}{40}$ og Tiltalte 10) Hans Rasmussens Hustru ikke udover $\frac{1}{20}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christian Stephan Andersens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er ansat efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men da der efter Dommens Afgivelse er tilvejebragt en Lægeattest, hvorefter Tiltalte paa Grund af Anlæg til Tuberkulose ikke kan taale Rottingslag, vil Straffen være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, efter Omstændighederne i 60 Dage.

Efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger findes den i Dommen udtalte Misbilligelse af Overretssagfører Carlsens Behandling af Sagen efter Omstændighederne at kunne bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Christian Stephan Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tresindstyve Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne . . .
7) Christian Stephan Andersen samt . . . tiltales for Tyveri . . .

Arrestanten Nr. 7 Christian Andersen er født den 22de Oktober 1884 og anset: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 11 Marts 1898 efter Straffelovens § 233, til Dels jfr. § 54, med 15 Slag Ris, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 18 Februar 1899 efter Straffelovens § 233, til Dels jfr. § 54, med 15 Slag Ris og ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 24 Marts 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, jfr. § 47, med 15 Rottingslag.

Arrestanterne 4) Holmquist og 7) Andersen samt Tiltalte 8) Johannes Petersen have den 9 Februar d. A. i Forening stjaalet en Kurv med Brød til samlet Værdi 3 Kr. fra Bagermester Jakob Winthers paa Gaden holdende Vogn.

Arrestanterne 4) Holmquist og 7) Andersen samt Tiltalte 8) Johannes Petersen bleve den 14 Februar d. A. om Aftenen ved Nitiden enige om at begaa et Indbrudstyveri fra Bagermester Peter Truelsens Forretningslokaler i Ejendommen Bøhmensgade Nr. 13, hvorpaa Holmquist, medens de to andre opholdt sig i Nærheden, i Henhold til Aftalen skaffede sig Adgang til Lokalerne ved Vold og stjal en Kasse Kager til samlet Værdi 3 Kr.

Arrestanterne 4) Holmquist, 5) Niels Rasmussen og 7) Andersen samt Tiltalte 8) Johannes Petersen bleve den 14 Februar d. A. enige om den paafølgende Nat at begaa Tyveri fra Detailhandler Ludvig Andersens Forretningslokaler i Ejendommen Nr. 17 i Badensgade, og bleve de endvidere enige om at stjæle noget Værktøj, som de kunde benytte til at skaffe sig Adgang til Lokalerne.

I Henhold til denne Aftale stjal Holmquist og Andersen et Stemmejern og en Skruetrækker, hvilke tilsammen til 50 Øre vurderede Genstande tilhørte Karetmager Johannes Timm og beroede frit fremme i et Skur, hvortil Adgangen var uhindret.

Endvidere skaffede de to samme Arrestanter den paafølgende Nat i Henhold til den fornævnte Aftale, og medens Niels Rasmussen og Johannes Petersen holdt Vagt, sig Adgang til Detailhandler Andersens Forretningslokaler ved at stige gennem et Vindue, som Holmquist op-

brød, hvorefter de stjal ca. 2 Kr. i kontante Penge, 2 Sparemærke-
øger, hvorpaa indestod i alt 4 Kr. 20 Øre, og en Del Cigarer og
brikkevarer til samlet Værdi 8 Kr.

I Henhold til foranstaaende ville Arresterterne og de Tiltalte være
at anse:

Arrestanten 7) Christian Andersen efter Straffelovens §§ 228 og
229, 4de Stk., til Dels jfr. med § 54 og alle Paragraferne sammen-
holdte med §§ 37 og 21

Arrestanten 7) Christian Andersen med 25 Rottingslag.

Nr. 252.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Lauritz Theodor Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 14 Juli 1902: Til-
talte, Arbejdsmand Lauritz Theodor Rasmussen af Hillerød, bør straffes
med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede i
Erstatning til Parcellist Hans P. Jensen af Karlebo Overdrev for Syge-
leje m. m. 50 Kr. og for Svie og Smerte 100 Kr. og derhos afholde
alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær
til Aktor, Sagfører Wimmer, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører
Raaschou, 12 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage
efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efter-
kommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August
1902: "Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor
og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Cortsen og Sally, be-
taler Tiltalte Lauritz Theodor Rasmussen 15 Kr. til hver. Den idømte
Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-
kyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter
Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret beta-
ler Tiltalte Lauritz Theodor Rasmussen til Højeste-
retssagførererne Salomon og Asmussen 30 Kroner til
hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Hillerød Købstads Ekstreret her for Retten indankede Sag er Tiltalte Lauritz Theodor Rasmussen aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Da Tiltalte den 12 Juni d. A. opholdt sig i en Beværtning i Hillerød sammen bl. a. med Parcellist Hans Peter Jensen og dennes Søn Peter Jensen, kom han i Skændsmaal og senere ude i Gaarden i Slagsmaal med sidst nævnte, hvorved de begge faldt omkuld. Efter at have rejst sig, gik Tiltalte hen til Parcellist Jensen, der under Slagsmaalet havde taget fat i Tiltaltes Tøj, som det maa antages for at skille Tiltalte og Sønnen ad, og tilføjede ham uden yderligere Foranledning med Bagen af sin Haand et stærkt Slag i Ansigtet, hvorved Jensen, der var en Del beruset, faldt bagover med Nakken mod Stenbroen og blev liggende bevidstløs.

Efter Ordre af en tilkaldt Læge blev Parcellist Jensen straks indlagt paa Sygehuset, hvor han henlaa indtil den 5 Juli d. A., da han blev udskreven derfra. Ifølge Sygehuslægens Erklæring af 3 Juli fandtes der den 12 Juni hos Jensen et ikke særlig dybt, ca. 1" langt, lidt blødende Saar i Baghovedet med knuste Rande; Tilstanden tydede paa, at der forelaa en Hjernerystelse, og medens Bevidstheden langsomt og gradvis vendte tilbage i Løbet af Natten og de nærmest paafølgende Dage, holdt de andre Virkninger af Hjernerystelsen sig længe og havde først tabt sig nogenlunde i de sidste Dage, saa at Jensen, da Erklæringen blev afgiven, kunde antages at være ude over Fare for alvorligere Følger af Læsionen, om der end den Gang endnu var en betydelig Svækkelsestilstand tilbage, og Muligheden for, at der i længere Tid vilde holde sig Tilbøjelighed til Hovedpine og Hjernekongestioner, selv ved forholdsvis ringe Anledninger, ikke kunde udelukkes.

Ved sit Møde i Retten den 5 Juli erklærede Parcellist Jensen, at han endnu til Tider føler Smerter i Hovedet, men erklærede sig overbevist om, at den forøvede Vold ikke vilde faa varige Følger for ham, om den end navnlig i den første Tid antoges at ville volde ham en Del Besvær ved, at han ikke vilde kunne arbejde som før, og ved Tilbøjelighed til Hovedpine.

Tiltalte, der ved den paagældende Lejlighed maa antages at have været en Del paavirket af Spiritus, men dog ikke mere, end at han var fuldstændig klar over sine Handlinger — hvad han ogsaa har erkendt at have været — har forklaret, at han var vred over, at Parcellist Jensen havde villet hjælpe Sønnen, og at han tilføjede Jensen Slaget under Indflydelse af den ophidsede Tilstand, hvori Slagsmaalet havde bragt ham. Han havde til Hensigt med Slaget at gøre ondt mod Jensen, men ikke at bevirke den denne foraarsagede Skade; dog har han erkendt, at Slaget var haardt, saa at han, om han havde tænkt derpaa, maatte have kunnet indse, at Parcellist Jensen let der- ved kunde falde om paa Stenbroen.

Idet som Følge af det anførte det af Tiltalte udviste Forhold maa anses som Aarsag til den Parcellist Jensen tilføjede Skade maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 17 November 1866 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, ved den indankede Dom herfor er anset

efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om en Parcellist Jensen efter dennes derom nedtagne Paastand hos Tiltalte tillagt Erstatning for Udgifter ved Sygelejet og Næringstab 50 Kr. og for Svie og Smerte 100 Kr. samt om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte at udrede, ville saaledes være at stadfæste.

Nr. 205. Højesteretssagfører Winther

contra

Victor Louis Axel Hermann Turell (Def. Salomon),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Maj 1902: Tiltalte Victor Louis Axel Hermann Turell bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Victor Louis Axel Hermann Turell til Højesteretssagførerne Winther og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Victor Louis Axel Hermann Turell, der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, er født den 16 Februar 1880 og senest anset ved Rettens Dom af 18 Marts 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, kfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er han overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Da Inspektionsbetjent Nr. 224, Overgaard, den 7 April d. A. i Uniform indfandt sig i Tiltaltes Moders Lejlighed, til hvilken han var bleven hentet i Anledning af, at Tiltalte der i beruset Tilstand udviste voldsom og truende Adfærd, optraadte Tiltalte ogsaa overfor Inspektionsbetjenten, der søgte at berolige ham, paa truende Maade, hvorfor Overgaard efter Moderens Anmodning besluttede at føre ham til Stationen, hvilken Beslutning det dog først lykkedes ham at gennemføre,

efter at have faaet Assistance af Politibetjent Bornholm — der ligeledes var i Uniform — idet Tiltalte gjorde den Modstand mod at blive ført ud af Lejligheden, han formaaede, dels ved at kaste sig paa Gulvet, dels ved at slaa og sparke omkring sig og gribe fat i Møblerne.

Under Brydningen med Betjentene ramte han med et Spark Inspektionsbetjenten paa det ene Skinneben, og tilføjede ham derved en Hudafskrabning og Ømhed, der først fortog sig efter flere Dages Forløb, medens han bed Betjent Bornholm i den højre Tommel og tilføjede ham her et knust Saar, der var ledsaget af nogen Svulst og Smarter og medførte Tab af Neglen paa Fingeren samt i flere Dage gjorde Betjenten utjenstdygtig.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 14 Oktober.

Nr. 243.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Maren Jensdatter, Niensens Hustru (Def. Winther),

der tiltales for Ejendomsindgreb.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juli 1902: Tiltalte Maren Jensdatter, Niensens Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Tiltalte tidligere gentagne Gange har været straffet, bl. a. for Tyveri, senest ved Højesterets Dom af 4 Oktober 1878 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, og Lov af 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejd i 1 Aar.

Ved den indankede Dom er Tiltalte, der er sat under Tiltale for Ejendomsindgreb, rettelig anset for Tyveri efter Straffelovens § 228, i hvilken Henseende tilføjes, at hun tilvendte sig de tvende Lagener fra bestjaalnes Vaskekælder, hvor hun eller hendes Datter vare beskæftigede med Vask for bestjaalne, og de tvende andre Lagener fra en Rullekælder, hvor hun havde bragt dem hen til Rulning.

Da den under Hensyn til Straffelovens § 23 valgte Straf findes passende, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maren Jensdatter, Nielsens Hustru, til Højesterets-sagførerne Jensen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte, der er født den 28 August 1840 og senest anset ved Rettens Dom af 9de Maj 1891 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 31 Maj 1891, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have i Tiden fra August Maaned 1901 til Maj Maaned d. A. i 4 Gange frastjaaet Elise Henriette Petrine Lønborg, Tetzlaffs Enke, 4 Lagener til Værdi 7 Kr., vil hun være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 183.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Anna Johansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Maj 1902: Tiltalte Anna Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anna Johansen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anna Johansen, der tiltales for Tyveri, har opgivet at være 26 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hendes Udseende, og er anset senest ved Rettens Dom af 21 November 1898 efter Straffelovens § 180, jvf. Lov 10 April 1874 § 4 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte, der er offentligt Fruentimmer, har erkendt, at hun Natten mellem den 18de og 19 Marts d. A., medens en Mand, der var i Besøg hos hende, laa i hendes Seng, har ud af en Portemonnæ, der be-roede i Lommen paa hans Benklæder, som laa paa en Sofa i det samme Værelse, stjaalet en Hundredekroneseddel.

Tiltalte har vel senere tilbagekaldt denne Tilstaaelse og gjort gældende, at hun af en Fejltagelse havde faaet Pengesedlen af vedkom-mende Mandsperson, der gav hende den for en Tikroneseddel; men da Tiltaltes førstnævnte Forklaring stemmer med Sagens øvrige Oplys-ninger, og Tiltaltes senere Forklaring er ubestyrket samt — efter det oplyste — lidet sandsynlig, vil hendes førstnævnte Erkendelse være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og Tiltalte at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 250.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Abraham Andreas (Def. Winther),

der tiltales for Omgængelse mod Naturen.

Frederikssteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 17 Juli 1902: Arrestanten Abraham Andreas bør straffes med Baal og Brand. Saa bør han og udrede i Erstatning til St. Croix Kolonial-kasse Doll. 20 (er tyve vestindiske Daler) samt betale de med Aktio-nen lovlige forbundne Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter nærværende Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 31te Juli 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I
Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Abraham

Andreas til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Abraham Andreas, der under nærværende fra Frederikssteds kriminelle Ekstraret hertil indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag er aktioneret for Omgængelse mod Naturen, ved egen med det i øvrige oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist om at have fuldbyrdet unaturlig Omgængelse med et Pastor Nygaard tilhørende Æsel, maa det billiges, at han, der er født den 10de August 1884 og ikke forhen har været tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom i Henhold til Lovens 6—13—15 er anset med Straf af Baal og Brand.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Arrestanten paalagte Erstatning og om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes i det hele være at stadfæste.

Torsdagen den 16 Oktober.

Nr. 43. Restauratør **Edvard Edlich** (Nellemann e. O.)

contra

Fabrikbestyrer **C. Sørensen** (Halkier e. O.), Oversundhedskommissionen for Københavns Amtsraadskreds ved dens Formand, Stiftamtmand, Kammerherre **Bache** m. fl. (Asmussen e. O.),

betr. Betaling af 1191 Kr. m. m.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 23 November 1898: Indstævnte, Fabrikbestyrer C. Sørensen, bør til Citanten, Restauratør Edlich, betale 1191 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 29 Juni d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1899: Appellanten, Fabrikbestyrer C. Sørensen af Raavad, bør for Tiltale af Appellindstævnte, Restauratør Edlich samme Steds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Samme Rets Dom af 21 Januar 1901: De Indstævnte, Oversundhedskommissionen for Københavns Amtsraadskreds, den overordentlige Sundhedskommission for Københavns Amts nordre Birk, samt Proprietær Piper af Hummeltofte, dels som Medlem af sidstnævnte

Kommission og dels paa egne Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Restauratør Edv. Edlich af Raavad, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær og Portogodtgørelse til Overretsprøkurator Leth betaler det offentlige 60 Kr. 84 Øre.

Højesterets Dom.

Under 19 Marts 1901 er der udfærdiget kongelig Bevilling til, at de to indankede, ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten den 20 Marts 1899 og den 21 Januar 1901 paakendte Sager maa for Højesteret under eet indstævnes, procederes og paakendes.

Efter Proceduren maa det anses ved uomtvistet, at Indstævnte Piper i Anledning af den i de indankede Domme ommeldte Blodgangsepidemi har paa den overordentlige Sundhedskommissions Vegne truffet Aftale med Appellanten om, at denne for den i Dommene nævnte Betaling skulde for det offentliges Regning tage Indstævnte Sørensen og hans Familie i Kost og Logis. Vel har nu Piper og de indstævnte Sundhedskommissioner villet gøre gældende, at der samtidig blev truffet Bestemmelse om, at der dog ikke skulde ydes Sørensens Familie Kost og Logis i et længere Tidsrum end 5 Dage; men ligesom Piper har erkendt efter saa lang Tids Forløb ikke at have nogen sikker Erindring om, hvad der skete ved den paagældende Løjlighed, saaledes er det efter alt, hvad der foreligger, ikke sandsynligt, at en saadan Begrænsning er bleven gjort, og der vil derfor ikke kunne tages Hensyn til Pipers nævnte Anbringende.

Efter det foranførte, og da Pipers Kompetence til paa Sundhedskommissionens Vegne at træffe den oven ommeldte Aftale ikke er bestridt, vil efter den derom af Appellanten nedlagte Paastand, mod hvilken der ikke i øvrigt er fremsat Indsigelse, Oversundhedskommissionen for Københavns Amtsraadsreds, den overordentlige Sundhedskommission for Københavns Amts nordre Birk samt Proprietær Piper være at dømme til in solidum at betale Appellanten 1191 Kroner med Renter fra 3 Juli 1899, medens Indstævnte Sørensen vil være at frifinde.

I Henseende til Processens Omkostninger ville Dommene være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos de Salærer, som tilkomme de for Appellanten, Indstævnte Sørensen og de øvrige Indstævnte for Højesteret beskikkede Sagførere, ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte Fabrikbestyrer C. Sørensen, bør for Appellanten, Restauratør Edvard Edlichs Tiltale i denne Sag fri at være. De Indstævnte, Oversundhedskommissionen for Københavns Amtsraadsreds, den overordentlige Sundhedskommission for Københavns Amts nordre Birk og Proprietær E. Piper bør, en for alle og alle for en, til Appellanten betale 1191 Kroner

med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 3 Juli 1899, indtil Betaling sker. Saa betale disse Indstævnte og til Justitskassen 2 Kroner. I Henseende til Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Domme ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Nellesmann og Halkier samt Højesteretssagfører Asmussen hver 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Præmisserne til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Marts 1899 ere saalydende: Ifølge Sagens Oplysninger blev Appellanten, Fabrikbestyrer C. Sørensen af Raavad, efter at en i Sommeren 1897 i Raavad opstaaet Blodgangsepidemi var tagen under offentlig Behandling, af tvende Medlemmer af den overordentlige Sundhedskommission for Kjøbenhavns Amts nordre Birk opfordret til at afgive den ham af Raavaddams Fabrikker, hvis Bestyrer han var, til Bolig overladte Villa til Brug som Sygelokale, og umiddelbart efter at denne Opfordring var fremsat, gik det ene af Kommissionens nævnte Medlemmer, en ustævnt Proprietær, ledsaget af Appellanten, over i den af Appelindstævnte, Restauratør Edlich, i Raavad drevne Restauration, hvor bemeldte Proprietær derpaa i Overværelse af Appellanten forhandlede med Appelindstævnte om Appellantens og hans Families Anbringelse i Pension. Det blev da aftalt mellem Proprietæren og Appelindstævnte, at Prisen herfor skulde være den sædvanlige, nemlig 4 Kr. for Voksne og 2 Kr. for Børn, og at der derhos skulde betales 100 Kr. for Opbevaring af Appellantens Bohave.

Denne rømmede derpaa Villaen og flyttede med Familie over i Appelindstævntes Restauration, hvor han boede indtil den 18 December 1897, da Epidemiforanstaltningerne ophørte. I Løbet af Efteraaret havde Appelindstævnte henvendt sig til fornævnte Proprietær med Forespørgsel angaaende Betalingen af hans Regning for den til Appellanten med Familie ydede Pension og herpaa erholdt til Svar, at han, saa snart nævnte Pension var ophørt, skulde skrive sin Regning, lade den attestere af Appellanten og derpaa sende den ukvitteret til Proprietæren, der da vilde forelægge den for Sundhedskommissionen.

Ved Pensionens Ophør leverede Appelindstævnte derpaa til et af Politimesteren derom udsendt Bud sin, den hele i Tiden fra den 22de August til den 18 December 1897 ydede Pension omfattende Regning, der var stilet til Sundhedskommissionen, attesteret af Appellanten i Henseende til Dageantallet og lydende paa i alt 1817 Kr.

Oversundhedskommissionen for Kjøbenhavns Amtsraadskreds udbetalte derefter 626 Kr. til Appellanten — nemlig 70 Kr. for Pension i de 5 første Dage til ham med Familie og 456 Kr. for Pension til ham alene i de resterende 114 Dage samt 100 Kr. for Leje af et Værelse, — men nægtede at betale mere med Bemærkning, at den overordentlige Sundhedskommission ikke havde givet Appellanten Til-

sagn om fri Bespisning og Pension for sig og hele Familien under hele Epidemien, og at Forholdet mellem ham og Appellindstævnte var det offentlige ganske uvedkommende.

Appellindstævnte anlagde derefter ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks ordinære Ret Sag mod Appellanten til Betaling af den ham og Familie ydede Pension, og hans endelige Paastand gik, efter at Appellanten under Sagens Drift havde udbetalt ham fornævnte 626 Kr., ud paa, at Appellanten tilpligtedes at betale 1191 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 Juni 1898, til Betaling sker.

Appellanten paastod sig frifunden, men ved fornævnte Rets Dom af 23 November f. A. blev han dømt til at betale det sidst nævnte Beløb med Renter som paastaaet, medens Sagens Omkostninger, som begge Parter havde nedlagt Paastand paa, ophævedes.

Denne Dom har Appellanten indbragt her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret overensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastand, medens Appellindstævnte har paastaaet bemeldte Dom stadfæstet.

Begge Parter have derhos paastaaet sig Sagens Omkostninger her for Retten tillagte skadesløst.

Appellanten gør mod Søgsmålet gældende, at han, som med Familie boede vederlagsfrit i den paagældende Villa, og som, foruden denne frie Bolig, ikkun havde en aarlig Indtægt af 2400 Kr., ikke har rekvireret den ham med Familie af Appellindstævnte leverede Pension og heller ikke paa anden Maade er indgaaet paa at betale denne, der gennemsnitlig androg godt 14 Kr. om Dagen. Appellanten har endvidere bemærket, at Proprietæren under Forhandlingerne med ham om at overlade Sundhedsautoriteterne Villaen til Sygelokale tilbød ham, at han og hans Husstand kunde bo i Appellindstævntes Pensionat for det offentliges Regning, og at han ikkun afgav Villaen til Brug som Sygelokale under den udtrykkelige Forudsætning, at han blev holdt skadesløs herfor. Appellanten benægter derhos, at nævnte Proprietær overfor ham havde ladet sig forlyde med, at den fri Pension for Appellantens Families Vedkommende gjaldt for et mindre Tidsrum end for ham selv.

Appellindstævnte har erklæret, at han, efter at oftnævnte Proprietær hos ham havde bestilt Pension til Appellanten med Familie, stadig er gaaet ud fra, hvad ogsaa Proprietærens ovennævnte Svarskrivelse bestyrkede ham i, at det var Sundhedsautoriteterne, der skulde betale ham for Pensionen, hvorhos han har erklæret, at det ikke overfor ham er angivet, at Pensionen til Appellantens Familie, i Modsætning til, hvad der gjaldt ham selv personlig, kun skulde leveres nogle faa Dage.

Efter alt foreliggende findes Appellindstævnte ikke at kunne gøre noget Krav gældende mod Appellanten paa, at denne skal betale det indtalte Beløb, og denne vil saaledes være at frifinde.

Efter Omstændighederne findes Sagens Omkostninger for begge Retter at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen her for Retten.

Præmisserne til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Januar 1901 ere saalydende: Efter at en i Sommeren 1897 i Raavad opstaaet Blodgangsepidemi var taget under offentlig Behandling i Henhold til Lov af 30te Marts 1892 om Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme, henvendte trede Medlemmer af den overordentlige Sundhedskommission for Kjøbenhavns Amts nordre Birk, nemlig vedkommende Distriktslæge og Indstævnte under nærværende Sag, Proprietær Piper af Hummeltofte, sig til Fabrikbestyrer C. Sørensen i Raavad for ved hans Bistand at erhverve et Epidemilokale paa Stedet, og endte de i den Anledning stedfundne Undersøgelser og Forhandlinger med, at Fabrikbestyrer Sørensen med de nævnte Medlemmer af Sundhedskommissionen endes om til det nævnte Brug at overlade Kommissionen den af ham som Fribolig benyttede Villa, der tilhørte Raavaddams Fabriker, hvor han var Bestyrer, mod at det offentlige forskaffede ham og hans Familje Kost og Logis andet Steds.

Umiddelbart derefter begav Proprietær Piper og Fabrikbestyrer Sørensen sig hen til Citanten, Restauratør Edv. Edlichs i Raavad beliggende Restauration, hvor Piper i Sørensens Overværelse forhandlede med Citanten om Sørensens og hans Families Anbringelse i Pension hos denne.

Da Citanten indgik herpaa, blev det mellem ham og Piper aftalt, at Prisen for Kost og Logis skulde være den sædvanlige, nemlig 4 Kr. for en Voksen og 2 Kr. for et Barn, og at der yderligere skulde betales Citanten 100 Kr. for Opbevaring af Sørensens Bohave. Denne rømmede derpaa sin Bolig og flyttede med sin Familje ind i en til Citantens Etablissement hørende Bygning, hvor han forblev boende indtil den 18 December 1897, da Epidemiforanstaltningerne ophørte.

I Løbet af Efteraaret havde Citanten henvendt sig til Proprietær Piper med Forespørgsel angaaende Betaling af hans Regning for den til Sørensen med Familie ydede Pension og herpaa erholdt det Svar, at han, saa snart Pensionen var ophørt, skulde skrive sin Regning, lade den attestere af Sørensen og derpaa sende den ukvitteret til Piper, som da vilde forelægge den for Sundhedskommissionen.

Ved Pensionens Ophør leverede Citanten derpaa til et af Politimesteren derom udsendt Bud sin, den hele i Tiden fra den 22 August til den 18 December 1897 til Sørensen med Husstand ydede Pension omfattende Regning, som var stilet til Sundhedskommissionen, attesteret af Sørensen i Henseende til Dageantal og lydende paa 1817 Kr., deri indbefattet 100 Kr. for Leje af et Værelse til Opbevaring af Møbler.

Allerede under 21 August 1897 havde imidlertid Proprietær Piper til Sundhedskommissionens Formand afgivet en Indberetning angaaende den af ham paa Kommissionens Vegne med Sørensen og Citanten truffne Aftale, hvori Aftalen angaaende Forsørgelsen af Sørensen med Familie gengives saaledes:

»Vi modtog da et Tilbud fra Værkfører Sørensen om at tage hans Bolig, der kan rumme en Snes Syge imod at anbringe ham og hans Familie andet Steds. Hans Hustru og Børn rejser til Fyn, men maa ikke forlade Raavad de første 5 Dage. I denne Tid maa de bo i »Rohdes Minde« i Pensionat hos Hr. Edlich til henholdsvis 4 og

2 Kr. pr. Dag for Voksne og Børn, hvilket bliver 14 Kr. pr. Dag i de 5 Dage = 70 Kr. Derefter bliver der altsaa kun Hr. Sørensen alene eller 4 Kr. pr. Dag at betale for det erhvervede Lokale samt 100 Kr. for Plads til Sørensens Møblement.*

I den overordentlige Sundhedskommissions Møde af 23 December 1897 — hvor Fabrikbestyrer Sørensen var til Stede og hvor der bl. a. tillige forelaa en Regning fra denne til Kommissionen paa 558 Kr., som indbefattede 2 Poster paa 159 Kr. og 250 Kr., nemlig for Udgifter ved 2 Børns Ophold andet Steds fra 20 August til 13 Oktober og for Sørensens Afsavn af Bolig og Tab ved Haven, hvilken Regning paa den overordentlige Sundhedskommissions Indstilling senere blev godkendt af Oversundhedskommissionen og betalt, dog med Undtagelse af Posten 159 Kr. — nægtede den overordentlige Sundhedskommission at indstille Edlichs Regning til Godkendelse for mere end 626 Kr., nemlig 70 Kr. for Pension i de første 5 Dage til Sørensen med Familie og 456 Kr. for Pension til ham alene i de resterende 114 Dage samt 100 Kr. for Leje af et Værelse, og da Oversundhedskommissionen, uagtet Sørensen benægtede, at der var afsluttet en saadan Overenskomst med ham, og gjorde gældende, at Edlichs Regning for Kost og Logis var ham uvedkommende, tiltraadte den overordentlige Sundhedskommissions Indstilling, til hvis Begrundelse det var anført, at bemeldte Sundhedskommission ikke havde givet Sørensen Tilsagn om fri Bispising og Pension for ham og hele Familie under hele Epidemien, og at Forholdet mellem ham og Edlich var det offentlige uvedkommende, blev der paa Edlichs Regning ikkun udbetalt 626 Kr., hvilken Udbetaling skete til Sørensen.

Edlich anlagde derefter ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks ordnære Ret Sag mod Fabrikbestyrer Sørensen til Betaling af den hele ham og hans Familie i Følge fornævnte Regning ydede Pension, og hans endelige Paastand gik, efter at Sørensen under Sagens Drift havde udbetalt ham fornævnte Beløb 626 Kr., ud paa, at Sørensen tilpligtedes at betale ham 1191 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 29 Juni 1898.

Sørensen procederede til Frifindelse, men da Edlichs Paastand ved nævnte Rets Dom af 23 November s. A. blev taget til Følge, indankede Sørensen Dommen for nærværende Ret til Forandring overensstemmende med sin for Underretten nedlagte Paastend, medens Edlich paastod Dommen stadfæstet.

Sørensen gjorde til Støtte for sin Paastand gældende, at det havde været en udtrykkelig Forudsætning for hans Tilbud om at afgive sin Bolig til Brug som Sygelokale, at han blev holdt skadesløs herfor, at han ikke havde paataget sig at betale den ham og Familie leverede, af Piper paa det offentliges Vegne rekvirerede Pension, samt at Piper ikke over for ham havde ladet sig forlyde med, at den fri Pension for hans Families Vedkommende gjaldt for et mindre Tidsrum end for ham selv.

Da derhos Edlich under Sagen erklærede, at han, efter at Piper hos ham havde bestilt Pension til Sørensen med Familie, stadig vil være gaaet ud fra, hvad ogsaa Pipers ovennævnte Svarskrivelse bestyrkede ham i, at det var Sundhedsautoriteterne, som skulde betale

ham for Pensionen, samt at det ikke over for ham var angivet, at Pensionen til Sørensens Familie i Modsætning til, hvad der gjaldt denne selv personlig, kun skulde leveres i nogle faa Dage, blev det ved den i Sagen af nærværende Ret under 20 Marts 1899 afsagte Dom statueret, at Edlich efter alt foreliggende ikke kunde gøre noget Krav i den anførte Henseende gældende mod Sørensen, og denne blev derfor frifunden.

Citanten har derefter ved denne Ret som vedtaget Værneting anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaet de Indstævnte Oversundhedskommissionen for Københavns Amtsraadsreds, den overordentlige Sundhedskommission for Københavns Amts nordre Birk, samt Proprietær Piper af Hummeltofte dels som Medlem af sidstnævnte Kommission og dels paa egne Vegne tilpligtede in solidum at betale ham hans oven omtalte Resttilgodehavende, 1191 Kr., tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. enten fra 29 Juni 1898 eller dog fra Dagen for den i nærværende Sag udtagne Forligsklage, den 3 Juli 1899, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have efter meddelt fri Proces ved deres beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Leth, principalt paastaet Sagen afvist som ikke henhørende under Domstolenes Afgørelse, i hvilken Betragtning der dog ikke kan gives dem Medhold, og have subsidiært procederet til Frifindelse, hvorhos de have paastaet Citanten paalagt Udredelsen af Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Leth og i Godtgørelse til denne for Porto-udlæg 84 Øre, hvilket Salær og Godtgørelse Prokurator Leth i ethvert Fald har paastaet sig tillagt hos det offentlige.

Mod de Indstævntes Benægtelse har Citanten ikke tilvejebragt Bevis eller nogen til Eds Paalæggelse tilstrækkelig Formodning for Rigtigheden af sit Anbringende om, at Indstævnte Piper, da han ved den omfklarede Lejlighed paa det offentliges Vegne hos Citanten bestilte Kost og Logis til Sørensen med Familie, har givet denne Bestilling et større Omfang end af Indstævnte Piper i hans oven anførte Indberetning til den overordentlige Sundhedskommissions Formand af 21 August 1897 angivet, og de Indstævntes Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil det Overretsprokurator Leth, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tilkommende Salær, der bestemmes til 60 Kr., og den ham tilkommende Portogodtgørelse 84 Øre være at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 24—25.

Fredagen den 17 Oktober.

Nr. 207.

Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Johan Peter Weihe (Def. Lunn),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Færøernes Sorenskriveris Ekstrarets Dom af 7de Juni 1902: Tiltalte Johan Peter Weihe bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Defensor, Kammerassessor Danielsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Ekstrarettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Peter Weihe til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Johan Peter Weihe for at have gjort sig skyldig i Mishandling af sin Hustru.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det for øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der har været gift med sin Hustru Hansine Johanne Marie Frederikke Weihe i 7 Aar og med hende har haft tre Børn, i de sidste to Aar jævnlig har tilføjet hende Vold ved at slaa og støde til hende med Haanden — baade flad og knyttet Haand — paa forskellige Steder af Legemet, hvor han kunde træffe, mest dog paa Ryg

og Skuldre, men ogsaa paa Brystet og et Par Gange i Ansigtet. Han har i Almindelighed kun tilføjet hende nogle faa Slag hver Gang, og disse have vel efter Konens Forklaring undertiden efterladt Ømhed, men efter det foreliggende ingen varig Men, og — saa vidt det har kunnet oplyses — heller ingen Mærker. Et Par Nætter sidste Vinter har hans Hustru fundet sig nødsaget til at staa op af deres fælles Seng, fordi Tiltalte ved at puffe og støde til hende forhindrede hende i at blive liggende, idet hun navnlig frygtede for, at deres mindste Barn, der laa hos dem, skulde tage Skade. Hun tilbragte hver Gang Natten siddende paa en Stol med Barnet i det efter hendes Forklaring kolde Soverum, medens det var Frost og Snefog udenfor.

Tiltalte, der er drikfædig, har som oftest været mere eller mindre paavirket af berusende Drikke, naar han har mishandlet sin Hustru, men undertiden har han dog ogsaa gjort det i ædru Tilstand. Efter hans Forklaring har hun altid givet ham Anledning til hans Adfærd, dels ved at udskælde ham, dels ved først at lægge Haand paa ham — en enkelt Gang ved formentlig usømmelig Optræden overfor en anden Mand — men efter det oplyste maa det antages, at denne Forklaring i det væsentlige er urigtig, og at Tiltaltes Hustru, der ifølge en Del under Sagen afgivne Vidneforklaringer er fredsmelig, om hun end af og til kan bruge Mund mod Tiltalte, naar han har udskældt hende eller paa anden Maade været brutal mod hende, i alt Fald i Almindelighed ikke har givet ham nogen rimelig Anledning til hans voldelige Adfærd mod hende.

Tiltalte, der er født den 25 Februar 1851 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, vil for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 202 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage.

Nr. 261. Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Christian Andreasen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri.

Odense Købstads Politirets Dom af 23 August 1902: Arrestanten Carl Christian Andreasen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de September 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. Carlsen og C. A. Olsen, betaler Arrestanten Carl Christian Andreasen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Andreasen til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Odense Købstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Christian Andreasen, som er født den 15 December 1868 og mange Gange straffet ifølge Dom, navnlig for Betleri, senest ifølge Kolding Købstads Politirets Dom af 17 August f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage, paa ny tiltalt for Betleri, og ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 15 August d. A. har betlet i Odense.

Som Følge heraf findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3dje Marts 1860 § 3, og da Straffen findes passende fastsat til Tvangsarbejde i 90 Dage, og Sagens Omkostninger ved Dommen rettelig ere paalagte Arrestanten, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 202. Højesteretssagfører Lunn

contra

Lars Nilsson (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hasle Købstads Ekstrarets Dom af 18 Juni 1902: Tiltalte Lars Nilsson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Arbejdsmand Emil Ferdinand Nykjær 50 Kr. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, og til Defensor, Sagfører Janus Olsen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Nilsson til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Lars Nilsson ifølge Bornholms Amts Ordre af 30te f. M. anlagte Sag tiltales han for Vold og Legemsbeskadigelse, og er han ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 5te f. M. om Aftenen ved 9-Tiden indfandt Tiltalte sig i Gaarden til Arbejdsmand Emil Ferdinand Nykjærs Bolig i Hasle, hvor han traf Nykjær i Samtale med en anden Person. Tiltalte, der var vred paa Nykjær, fordi denne formentlig havde revset en Søn af Tiltalte, gik da hen til Nykjær og spurgte ham, om det var ham, der havde slaæet hans (Tiltaltes) Søn. Da Nykjær benægtede dette, slog Tiltalte ham med knyttet Haand et Slag paa Hagen, hvorefter Nykjær ligeledes med knyttet Haand tildelte Tiltalte et Slag i Ansigtet. Herefter blev Tiltalte hidsig og tilføjede nu med sin Foldekniiv, hvis Blad var 81 Millimeter langt og 13 Millimeter bredt og var spidst tilløbende, et Stik i den venstre Skulder, idet Tiltalte, omfattende Skafket paa Kniven med sin højre Haand og holdende Kniven i lodret Stilling med Bladet nedad, med stor Kraft huggede dette sidste mod Nykjærs Skulder. Nykjær løb derefter ind i Huset, til hvis Dør Tiltalte forfulgte ham, dog uden at tilføje ham yderligere Overlast.

Ved Stikket tilføjedes der Nykjær ifølge tvende under Sagen afgivne Lægeerklæringer et 1 Centimeter langt og lige saa dybt, maaske dybere, gabende Stiksaar paa venstre Skulder bag ved »Acromion«, hvilket bevirkede, at Nykjær var uarbejdsdygtig fra den 6te til den 19de f. M., og at han havde en Del Ømhed og Smertes i Skulderen og Omegnen af samme. Ved et af Nykjær i Retten den 23de s. M. afgivet Møde havde Smertesne imidlertid fortaget sig, og Saaret var lægt. Han følte vel da endnu nogen Ømhed i Skulderen og havde nogen Vanskelighed ved at løfte Armen, hvorfor han endnu ikke kunde udføre sit sædvanlige Arbejde, men mente han, at disse Gener i Løbet af en kort Tid vilde fortage sig. I den sidste af de to ovenfor omtalte Lægeerklæringer, udstedt den 19de f. M., hedder det ogsaa, at Nykjær antagelig vil faa sin fulde Arbejdsdygtighed tilbage.

Tiltalte har, som ovenfor anført, forklaret at have handlet i Hidsighed, og at han ikke ved sin Voldshandling har tilsigtet at tilføje Nykjær nogen varig Skade.

For det af Tiltalte udviste Forhold vil han, hvis opgivne Alder af 48 Aar af Retten er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ved Højesterets Dom af 15 Juni 1899 er anset efter Straffelovens §§ 228 og 268 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, nu være at anse efter samme Lovs § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand

og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos han, efter derom af Arbejdsmand Nykjær under Sagen nedlagt Paastand, vil have at betale denne en Erstatning af 50 Kr. for Helbrødesudgifter og Næringstab.

Tirsdagen den 21 Oktober.

Nr. 101. Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Valdemar Emanuel Nielsen, Valdemar Carl Jensen og Carl Johan Friederich Kiefer (Def. Nellemann),

der tiltales: førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og de to sidstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 108.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 December 1901: De Tiltalte Hans Valdemar Emanuel Nielsen, Valdemar Carl Jensen, Carl Johan Friederich Kiefer og Henry Emil Lorentzen bør straffes, Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Jensen og Kiefer med simpelt Fængsel hver især i 8 Dage og Lorentzen med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 40 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Nissen, 25 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte Nielsen, Jensen og Kiefer, en for alle og alle for en. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte Jensen ved sin Optræden efter Tiltalte Nielsens Anholdelse har tilsigtet enten at øve Vold mod Politibetjentene eller at befri Nielsen, og han vil derfor i det hele være at frifinde for Aktors Tiltale.

Efter de nye Oplysninger maa det antages, at der ved Anvendelsen af en af en Politibetjent benyttet Haandsnor er tilføjet Tiltalte Nielsen et Saar paa Haandledet, der har efterladt et Ar, uden at der dog efter det foreliggende er Grund til at antage, at Saaret skyldes Misbrug fra Betjentens Side.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at denne Tiltalte er anset efter den i Dommen anførte Straffebestemmelse, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder, navnlig efter Beskaffenhed saavel af det Forhold fra Tiltaltes Side, der gik forud for Anholdelsen, som af hans Modstand under Transporten, findes Straffen at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hvad dernæst Tiltalte Kiefer angaar, maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 100 og § 108, 2det Stykke, jfr. § 46, men Straffen findes at kunne nedsættes til simpelt Fængsel i 4 Dage.

Af Aktionens Omkostninger ville de to Tredjedele være at udrede in solidum af de Tiltalte Nielsen og Kiefer, og den ene Tredjedel af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Valdemar Carl Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Hans Valdemar Emanuel Nielsen og Carl Johan Friederich Kiefer bør hensættes, førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage, sidstnævnte i simpelt Fængsel i fire Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesterets sagfører Hansen og Advokat Nellemann, 60 Kroner til hver, udredes med en Tredjedel af det offentlige og de to Tredjedele af de Tiltalte Nielsen og Kiefer, en for begge og begge for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Valdemar Emanuel Nielsen, Valdemar Carl Jensen, Carl Johan Friederich Kiefer og Henry Emil Lorentzen tiltales, Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens § 100, Jensen og Kiefer for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 108, og Lorentzen for Overtrædelse af Straffelovens § 108 eller i alt Fald for Gadeurden.

Nielsen er født den 23 November 1866 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 29de Juni 1889 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 9 Juli 1895 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Endvidere ere trende mod ham her ved Retten i Aarene 1890, 1894 og 1897 henholdsvis for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, for Vold og for Vold og Legemsbeskadigelse indledede Undersøgelser blevne sluttede med Politidirektørens Samtykke, mod at Tiltalte har vedtaget at erlægge Bøder paa respektive 150 Kr., 400 Kr. og 400 Kr.

Jensen er født den 28 Marts 1877 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom.

Kiefer, hvis opgivne Alder af 53 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet.

Lorentzen — — — — —

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, hvoraf fremhæves de af Bogbinder Carl Christian Sørensen, Cigarhandler Lauritz Adolf Mirelius Holst, Gæstgiver Peter Rasmus Christiansen, Handelsagent Otto Edvard Andersen, Opvarter Ole Christiansen samt Politibetjentene Nr. 319 Levring, Nr. 584 Grønbech og Nr. 483 Bandholm afgivne

beedigede Forklaringer, er det imod de Tiltaltes Benægtelse bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Efter fornævnte Gæstgiver Christiansens Anmodning indfandt Politibetjentene Nr. 319 Levring og Nr. 584 Grønbech, iførte Uniform, sig den 16 September d. A. om Morgenen tidlig i Christiansens Beværtning, Nørrebrogade Nr. 118, hvor der opholdt sig en Del Personer, der havde været til Bal i »Folkets Hus«, i Anledning af, at en af Gæsterne ikke vilde betale, hvad han var skyldig.

Efter at Betjentene havde ordnet dette Mellemværende paa den Maade, at Gæsten betalte Beløbet, udtalte Tiltalte Nielsen, der nu var kommet til Stede, at den paagældende Person ikke havde været noget skyldig, og da Nielsen derefter paa Levrings Spørgsmaal havde erkendt, at han ikke havde været i Selskab med vedkommende, udtalte Levring, at saa kendte han jo ikke noget til Sagen, og at han derfor hellere skulde gaa sin Vej.

Da Nielsen, som imidlertid tillige med Betjenten var kommet ud paa Gaden, ikke vilde fjerne sig, og en Del af de tilstedeværende begyndte at trænge sig om Betjentene, lagde Levring sin Haand paa hans Skulder og skubbede ham fremad for at faa ham af Sted, men da Nielsen derefter — efter Levrings beedigede Forklaring — gav ham et meget kraftigt og smertefuldt Skub i venstre Side, opfordrede Levring ham til at gaa med paa Politistationen.

Tiltalte kastede sig nu først ned paa Gaden, sprang derefter pludselig op i en Droske og ud af den ved den modsatte Side, hvor Levring imidlertid paagreb ham.

Tiltalte Jensen sprang derpaa til og tog fat i Nielsen for at befri ham, hvilket mislykkedes, hvorefter Politibetjentene Levring og Grønbech førte Nielsen af Sted holdende hver i sin Arm.

Under Transporten gjorde Nielsen al den Modstand, han kunde, idet han strittede imod af al Kraft, kastede sig ned paa Jorden og sparkede om sig.

Der havde samlet sig en Mængde Mennesker, som fulgte efter Betjentene og den anholdte, idet de hujede og skreg op samt generede Politibetjentene paa forskellig Maade, navnlig ved at trænge sig ind paa dem, en Gang i en saadan Grad, at Levring maatte trække sin Stav og true med, at han vilde slaa den første, der kom ham nær.

I denne Sværm var de Tiltalte Jensen, Kiefer og Lorentzen. Medens der ikke imod Lorentzens Bevægtelse findes at være ført Bevis for, at han har gjort sig skyldig i anden Ulovlighed end Overtrædelse af Politivedtægten ved at deltage i Opløbet og skrige op, er det bevist, at Jensen tog fat i Skuldrene paa Betjentene for at trække dem bort fra Nielsen, ved hvilken Lejlighed Nielsen fik fat i Levrings Stav, som han forgæves forsøgte paa at vriste ud af Levrings Haand.

Politibetjent Bandholm, der ligeledes var iført Uniform, kom paa dette Tidspunkt til Hjælp, og alle 3 Betjente førte derpaa Nielsen videre hen ad Gaden.

Under denne Transport for Kiefer ind paa Bandholm bag fra og slog efter ham, uden at Slaget havde anden Følge end, at Betjentens Hovedbedækning faldt af.

De af de Tiltalte mod Betjentene øvede Voldshandlinger havde

ingen anden Følge for disse end nogle ubetydelige Saar og Rifter, som fortog sig efter nogle faa Dages Forløb.

I Henhold til foranstaaende ville de Tiltalte være at anse, Nielsen efter Straffelovens § 100, Jensen og Kiefer efter Straffelovens § 100 og § 108, 2det Stk., jfr. § 46, og Lorentzen efter Politivedtægtens § 92, jfr. §§ 1 og 5, efter Omstændighederne, Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Jensen og Kiefer med simpelt Fængsel hver især i 8 Dage.

Nr. 49. Fru Ida Bispeskow, født Frederiksen (ved hendes Mand, Sagfører Bispeskow)

contra

Kommis Chr. Nielsen (Ingen),

betr. Betydningen af Appellantindens Medunderskrift paa et Laanebevis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1901: Indstævnte, Frøken Ida Frederiksen, bør til Citanten, Kommis Chr. Nielsen, betale de paastævnte 272 Kr. 94 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Februar 1899 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, for saa vidt det maatte findes, at det den 18 September 1899 fremlagte Dokument af 1 Oktober 1898 burde være forsynet med Stempel.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden Ida Frederiksen, nu gift med Sagfører Bispeskow 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Kommis Chr. Nielsen, i Henhold til et Dokument saalydende:

»København K., 1 Oktober 1898.

Hr. Chr. Nielsen,
her.

Dags Dato modtaget som Laan en Obligation (stor 500 Kr.), for

hvilken er udstedt en 30 Dages Veksel betalbar 1ste November 1898 mod Tilbagelevering af Obligationen. hvorfor kvitteres.

Johannes Brandt.

Ida Frederiksen.*

søgt Indstævnte, Frøken Ida Frederiksen, til Betaling af 272 Kr. 94 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 27 Februar 1899 og Sagens Omkostninger skadesløst, idet han har anført, at han den i Dokumentet anførte Dag laante Johannes Brandt og Indstævnte en ham tilhørende Kreditforeningsobligation, stor 500 Kr., med Ret til at belaane den for en Maaned, at de derefter gav Obligationen i Haandpant til en herværende Sagfører for et Laan af 400 Kr., som Citanten, for at faa Obligationen tilbage, har maattet indfri med Tillæg af Diskonto, 6 Kr. 45 Øre, og at han af de saaledes betalte 406 Kr. 45 Øre har erholdt refunderet 133 Kr. 51 Øre, saa at Indstævnte og Brandt in solidum skyldte ham Restbeløbet, de paastævnte 272 Kr. 94 Øre.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet hun vel erkender, at hun, der stod i Forretningsforbindelse med Brandt, har underskrevet Dokumentet, men gør gældende, at dette overensstemmende med den af Brandt til hende rettede Anmodning alene skete til Vitterlighed om hans Underskrift, idet hun i øvrigt staar ganske udenfor Brandts Mellemværende med Citanten, af hvem hun ikke har laant nogen Obligation, ligesom hun ikke har modtaget eller har haft Krav paa at modtage nogen Del af det paa Obligationen laante Beløb.

Efter Sagens Oplysninger modtog Brandt, imod til Citanten at afgive det tit nævnte Dokument, den omhandlede Obligation, og udstedte samtidig til Citanten en 30 Dages Sola Veksel paa 500 Kr., hvorefter han mod Pant i Obligationen laante de 400 Kr., der maa antages alene at være komne ham til Gode. Da Brandt ikke kunde fyldestgøre sine Kreditorer, rejste han den 12te eller 13 Januar 1899 til Amerika. Ifølge Fuldmagt fra ham hævede Citanten efter hans Bortrejse i hans Forretning successivt det foran angivne Beløb 133 Kr. 51 Øre. Den 2 Februar 1899 indfriede Citanten Laanet hos Sagføreren ved Betaling af Laanesummen tillige med den anførte Diskonto.

Efter Citantens Fremstilling gik han ved Modtagelsen af Dokumentet af 1 Oktober 1898 saavel paa Grund af dettes Indhold som paa Grund af Brandts udtrykkelige Udtalelser ud fra, at Laanet af Obligationen ydedes denne og Indstævnte i Forening, og at de begge hæftede for Obligationens Tilbagelevering. Overfor dette Anbringende har Indstævnte end ikke assereret, at Citanten var bekendt med, at Indstævnte havde ment alene at underskrive som Vitterlighedsvidne. Som Følge heraf maa det overensstemmende med Dokumentets Ordlyd antages, at Indstævnte ved sin Underskrift har paataget sig en Forpligtelse in solidum med Brandt til at tilbagelevere Citanten den laante Obligation, og da saadan Tilbagelevering ikke har fundet Sted, maa hun være pligtig til at erstatte Citanten det ham derved paaførte Tab, der efter det foreliggende repræsenteres af den Udgift, han har haft for at komme i Besiddelse af Obligationen.

Indstævnte bliver saaledes at dømme efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, for saa vidt det maatte befindes, at det den 18 September 1899 fremlagte Dokument af 1ste Oktober 1898 burde være forsynet med Stempel. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 209.

Højesteretssagfører Rée

contra

Lauritz Christian Edvard Randa (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 107 og 245.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Juni 1902: Tiltalte Lauritz Christian Edvard Randa bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Olsen og Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Christian Edvard Randa til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Lauritz Christian Edvard Randa, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 107 og 245, er født den 24 Juni 1867 og ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Forklaring og det i øvrigt oplyste følgende:

En herværende Gymnastiklærers Hustru, der havde sin Mand mistænkt for at staa i utugtigt Forhold til Karoline Kristine Hansen, Rasmussens Enke, og med hende at have avlet et Barn, som hun formodede var født i Tiden fra midt i November f. A. til ind i Januar Maaned d. A., henvendte sig, for at faa Sikkerhed i Sagen, til Tiltalte, der i Aviserne havde tilbudt sin Tjeneste som »privat Detektiv«, og til Brug ved de Undersøgelser, hun under Løfte om Honorar bad ham anstille, oplyste hun ham bl. a. om, at Rasmussens Enke i det nævnte Tidsrum havde været borte fra Byen, at hun efter sit eget Udsagn havde ligget paa en Klinik paa Frederiksberg, hvad imidlertid ved Forhøring paa de forskellige Kliniker havde vist sig ikke at være Tilfæl-

det, at det ved Henvendelse paa »Frederiksberg Fødehjem« havde vist sig, at en Kvinde med Rasmussens Enkes Navn havde været anmeldt paa Hjemmet, men ikke var mødt der, og at en navngiven Kvinde havde fortalt, at Tøj, som Rasmussens Enke havde sendt til et Vaskeri i Lyngby, havde baaret Spor af at være benyttet under en Fødsel.

Med disse Oplysninger henvendte Tiltalte sig den 14 April d. A. paa Rasmussens Enkes Bopæl, og om, hvad der her foregik, har denne forklaret følgende:

Da Tiltalte, der straks betydede hende, at han vilde gøre hende nogle Spørgsmaal i Anledning af, at hun var anklaget for at have født i Dølgemaal, derpaa spurgte hende, hvor hun havde været i det omspurgte Tidsrum og hun hertil svarede, hvad det vedkom ham, erklærede han, at han i en Protokol paa et Fødehjem paa Frederiksberg havde set, at Vidnet var indskrevet, men ikke mødt der, og at Fødehjemmet havde fattet Mistanke og anmeldt Sagen, ligesom Tiltalte paa hendes Spørgsmaal, om han var Politimand, vel ikke svarede udtrykkelig bejaende, men gentagne Gange sagde, at han var sendt fra Politikammeret, hvorhos han lagde paa Bordet et Stykke blaat Papir, paa hvilket det Spørgsmaal, han rettede til hende, var optegnet, og, idet han slog paa Papiret, ytrede, at dette vel maatte være Bevis nok.

Da Vidnet nægtede at give den begærede Oplysning, blev Tiltalte vred og truede med Anholdelse, og da Vidnet erklærede, at hun saa selv vilde gaa op paa Politikammeret, betydede han hende, at han skulde faa hende anholdt forinden.

I den Tro, at Tiltalte virkelig var Politimand, og bevæget dertil ved de af ham fremførte Trusler, meddelte hun derefter Tiltalte, at hun i det omspurgte Tidsrum havde født og oplyste ham om Barnets Opholdssted — nemlig hos Kirsten Kristiansen, Husmand Andersens Hustru i Ullerød — hvorimod hun nægtede at navngive Barnets Fader.

Nævnte Andersens Hustru har dernæst forklaret, at Tiltalte samme Dags Eftermiddag henvendte sig til hende og, under Paaskud af at være en Slægtning af Barnets Moder, skaffede sig Oplysning om dets Fader og navnlig fik udleveret et af Faderen til Vidnet skrevet Brev, hvorhos han ved sin Bortgang ytrede, at hvis hun skulde faa Breve om Sagen, skulde hun ikke bryde sig derom og blot sige, at Politiet havde været der, »for han var Politi«.

Tiltalte har erkendt ved den paagældende Lejlighed at have forlangt og opnaaet de omtalte Oplysninger af Rasmussens Enke, men han har ikke villet erkende at have forskaffet sig dem ved at foregive, at han var Politimand, eller at han overhovedet har tilsigtet at vække en saadan Forestilling om sig, og han har navnlig benægtet at have sagt, at han var sendt fra Politikamret.

Imidlertid har Tiltalte erkendt, at han til Rasmussens Enke udtalte, at han kom for at søge Oplysninger i Anledning af et Barn, hun havde født, idet der var sket Anmeldelse fra et Fødehjem, til hvilket hun var indskreven, om, at hun var udebleven fra dette, samt idet der var indleveret det ommeldte Tøj paa et Vaskeri i Lyngby, at han for at give sin Fordring om Oplysninger Eftertryk, slog paa det ommeldte Stykke Papir og sagde, at dette maatte være Bevis nok, at han be-

tydede hende, at Sagen, naar han ikke fik de begærede Oplysninger, vilde blive meldt til Politiet, og hun anholdt inden Aften som sigtet for Barnefødsel i Dølgemaal, at han, da hun erklærede selv at ville gaa op paa Politikammeret, atter truede hende med Anholdelse, samt at Rasmussens Enke ved hans Optræden .øjensynlig havde faaet den Opfattelse, at han var Politimand, og at han benyttede sig heraf til at skaffe sig de omhandlede Oplysninger, som han forstod, at hun udelukkende gav ham paa Grund af den Frygt, hendes nævnte Forestilling om ham indgav hende.

For saa vidt Tiltalte efter Undersøgelsens Slutning for enkelte Punktets Vedkommende har tilbagetaget denne Erkendelse, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne Tilbagekaldelse, der i øvrigt ikke findes, selv om den blev lagt til Grund ved Paadømmelsen, at kunne føre til Tiltaltes Frifindelse.

Tiltalte, der hvad endvidere Andersens Hustrus Forklaring angaar, har bekræftet denne, har yderligere forklaret, at han af Gymnastiklærerens Hustru for de indhentede Oplysninger blev honoreret med 25 Kr.

Medens Tiltalte nu ikke ses overfor Andersens Hustru at have udvist noget strafbart Forhold, findes han — selv efter sin egen Fremstilling — at have overtraadt Straffelovens § 107 overfor Rasmussens Enke.

Derimod findes det Øjemed, i hvilket han, som anført, fremsatte Trusler imod hende, nemlig at opnaa Udsigt til at faa et Honorar af en tredje Person, ikke at være af en saadan Art, at han ved sit Forhold overfor hende har gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 245.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 107 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Onsdagen den 22 Oktober.

Nr. 228.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Andreasen Åhl og Laura Nicoline Louise Lydolf
(Def. Halkier),

der tiltales for Pengeafpresning.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 15de April 1902: De Tiltalte, Arbejdsmand Johan Andreasen Åhl og Hustru Laura Nicoline Louise Lydolf af Langaa, bør straffes hver med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa bør de Tiltalte og, en for begge og begge for en, betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juli 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Mich. Carlsen og Skibsted, betale de Tiltalte Johan Andreassen Åhl og Laura Nicoline Louise Lydolf, en for begge og begge for en, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antydet, er det ikke udelukket, at Forslaget om Afgørelse af Sagen ved Betaling af en Penge-sum er fremkommet fra Kristen Jensens eller hans Plejemoders Side, og idet det ikke kan tilregnes de Tiltalte til Straf, at de under de derom førte Forhandlinger have søgt Erstatningen forhøjet udover det af Jensen oprindelig tilbudte Beløb, findes deres Forhold ikke at kunne henføres under Straffelovens § 245. De ville som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Johan Andreassen Åhl og Laura Nicoline Louise Lydolf bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier, 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende rra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Johan Andreassen Åhl og hans Hustru Laura Nicoline Louise Lydolf, af hvilke førstnævnte er født i Sverrig den 27 Maj 1870, og ved nærværende Rets Dom af 28 August 1888 er anset efter Straffelovens § 199 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 25 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage, men i øvrigt ikke er funden straffet her i Landet, medens sidstnævnte er født den 14 Maj 1883 og ikke forhen straffet, aktionerede for Pengeafpresning.

Sagens Omstændigheder ere ifølge de Tiltaltes Forklaringer og det i øvrigt oplyste følgende:

Den 1 November f. A. kom Tiltalte Lydolf, der den Gang var forlovet med Tiltalte Åhl, med hvem hun havde avlet et Barn, og som har erkendt forinden at have staaet i kønslig Forbindelse med flere Mandspersoner, og at dette var vitterligt for hendes Omgivelser, i Tjeneste hos Gaardejer Peter Petersen Møllers Enke Marie Hansen i Svin-dinge, hvis Gaard bestyredes af Ejerindens Søstersøn og Plejesøn Kristen Jensen, som havde kendt Tiltalte Lydolf, der er opdraget hos en Nabo til Møllers Enke, fra Barn af.

Da denne og Tiltalte Lydolf den 16 December f. A. var alene

paa Gaarden og opholdt sig i Gaardens Kohus, tog Jensen, der oftere havde fjaset og haft Brydekampe med Tiltalte Lydolf, uden at denne dog kan antages at have givet ham Anledning til at tro, at hun vilde tilstaa ham Samleje, hende om Livet og kastede hende, i den Hensigt at opnaa Samleje med hende, om paa en Foderkasse, stak sin Haand op under hendes Klæder, rev hendes Benklæder ned, blottede sit mandlige Lem, lagde sig ovenpaa hende og førte sit Lem op mellem hendes Ben, uden dog at berøre hendes Kønsedele.

Tiltalte Lydolf, som fra først af vil have troet, at det drejede sig om en af de sædvanlige Brydekampe skubbede ham imidlertid — som det maa antages, uden at behøve i videre Grad at gøre Brug af sine Kræfter — fra sig, og Jensen afstod, efter forgæves at have anmodet hende om Samleje, fra sit Forehavende. Om Aftenen fortalte Tiltalte Lydolf det passerede til medtiltalte Åhl, som meldte Sagen til Sognefogden, idet han dog kun ønskede, at denne skulde give Jensen en Irettesættelse. Denne indberettede ikke Sagen til Øvrigheden, hvorimod Tiltalte Lydolf, der havde meldt Sagen til Møllers Enke, af denne forlangte og modtog et Forskud af 15 Kr. paa sin Løn. Hermed blev Sagen betragtet som afgjort, efter de Tiltaltes Forklaring dog kun paa Betingelse af, at Jensen for Fremtiden afholdt sig fra lignende Adfærd imod Lydolf, og Tiltalte Åhl tilkendegav efter sin Forklaring, som der ikke findes Føje til at forkaste, Jensen, at Sagen vilde blive meldt, hvis han paa ny fornærmede Tiltalte Lydolf.

Senere talte de Tiltalte sammen om, at Jensen, hvis han atter gjorde sig skyldig i noget saadant, ikke skulde slippe saa billigt fra det.

Da Tiltalte Lydolf den 25de Januar d. A. kom over i Gaardens Hestestald for at udføre et Arbejde, tog Jensen, der opholdt sig i Stalden, hende, uden nogen Foranledning fra hendes Side, i den Hensigt at forskaffe sig Samleje med hende, bag fra om Livet og trykkede sine Hænder uden paa hendes Klæder ind imod hendes Kønsedele.

Hun tog imidlertid hans Hænder bort, og han foretog saa ikke videre. Samme Dag fortalte hun, som straks var paa det rene med, at nu skulde Jensen betale for det, det passerede til Tiltalte Åhl, der til Jensen, uden at fordre nogen Erstatning, erklærede, at nu skulde der være en Ende derpaa, hvorved nævnte Tiltalte vil have ment, at Sagen skulde meldes til Øvrigheden.

Den 27de s. M. var de Tiltalte, der vare enige om, at Jensen paa Grund af sin Adfærd skulde betale noget til Tiltalte Lydolf, i Nyborg hos sidstnævntes Svoger, Arbejdsmand Peter Rasmussen, idet Tiltalte Lydolf, der kom først til Nyborg, ifølge den af Rasmussens Hustru afgivne Forklaring vilde have Svogeren med til en Sagfører for at tale om Sagen. Da Rasmussen først kom hjem om Aftenen, kom de imidlertid ikke til nogen Sagfører, hvorimod der blev truffet Aftale om, at Rasmussen næste Dag skulde komme til Svindinge for at hjælpe dem med at faa en Erstatning hos Jensen, og var der Tale om en Erstatning af 500 Kr., hvorhos de Tiltalte efter deres Forklaring lovede Rasmussen, at han for sin Uejlighed skulde faa en Del af Erstatningen.

Den 28de Januar d. A. fandt der nu en Forhandling Sted paa Gaarden imellem Enken, der vidste Besked om, at Tiltalte Åhl tidligere

havde villet gøre Anmeldelse til Øvrigheden, og som maa antages at have været meget ulykkelig over det passerede, Jensen og de Tiltalte, hvilken Forhandling overværedes af Jensens Broder og til Dels af en paa Gaarden tjenende Karl, medens Rasmussen vel havde givet Møde, men i en saa beruset Tilstand, at de Tiltalte ikke vilde tage ham med til Forhandlingerne. Jensen, der ligesom Enken frygtede for den Skandale, der kunde opstaa, naar Sagen kom ud, bød først en Erstatning af 100 Kr., hvortil Tiltalte Åhl ytrede: »Hvis Du ikke mener, at det er mere værd, er det bedst at søge Øvrigheden,« hvorhos han i den Hensigt at gøre Jensen og Enken mere villige til at gaa ind paa hans Forlangende om en højere Erstatning, fremkom med forskellige urigtige Foregivender, bl. a. om, at en navngiven Sagfører i Nyborg havde sagt, at Jensens Forhold kunde medføre en Erstatning eller Mulkt af 600—1000 Kr., og at han havde talt med Politiasistenten i Hesselager om Sagen.

Efter Møllers Enkes Forslag forhøjede Jensen derefter sit Tilbud til 300 Kr., og da Tiltalte Lydolf erklærede, at hun vilde nøjes hermed, affattede og skrev Jensen et Bevis, hvori han forpligtede sig til at betale 300 Kr. inden 14 Dage i Anledning af det passerede, hvilket Bevis underskrevs til Vitterlighed af Jensens Broder og den omtalte Karl.

Da Sognefogden, der ikke kendte den trufne Ordning, den 2den Februar var paa Gaarden i Anledning af, at Møllers Enke havde beklaget sig over Tiltalte Lydolf's Opsørsel imod hende, ytrede Tiltalte til Enken i Sognefogdens Overværelse, at hvis der var noget, de fortrød med Hensyn til Sedlen — hvorved hun sigtede til det ovennævnte Bevis — kunde de Tiltalte godt rive den i Stykker og melde Sagen til Øvrigheden, hvilken Ytring gav Anledning til, at Sognefogden forhørte sig nærmere om Sagen og derefter indgav Anmeldelse til Herredskontoret.

Det fremgaar nu af det foreliggende, at de Tiltalte have haft til Hensigt at søge at skaffe Tiltalte Lydolf en Erstatning paa Grund af det af Jensen imod hende udviste Forhold, og i alt Fald Tiltalte Åhl har efter den af ham afgivne Forklaring været paa det rene med, at den Erstatning, som fastsattes under Forhandlingerne, var højere end, hvad han mente kunde opnaas ad Rettens Vej.

Om det nu end efter det foranførte ikke er udelukket, at Forslaget om at afgøre Sagen med Betaling af en Pengesum under Forhandlingerne først er fremkommet fra de Tiltalte, og at Tilbudet om Sagens Afgørelse ved Betaling af 100 Kr. er fremkommet frivilligt, findes de Tiltalte dog, naar henses til deres ovenfor anførte Adfærd — Tiltalte Åhl derved, at han under Forhandlingerne, efter forud at have fremsat de ovenfor nævnte urigtige Anbringender om Sagføreren og Politiasistenten, bragte Erstatningens Størrelse op til 300 Kr., ved Fremsættelsen og Udtalelsen om at det var bedst at søge Øvrigheden, naar Jensen ikke fandt, at Sagen var mere værd end 100 Kr., og Tiltalte Lydolf derved, at hun fandt sig i, at Tiltalte Åhl i hendes Nærværelse paa hendes Vegne fremkom med denne Udtalelse, og derefter selv erklærede sig tilfreds med en Erstatning paa 300 Kr., for hvilken hun modtog det udstedte Gældsbevis — og da de have tilstaaet, Tiltalte Åhl, at han har søgt at skaffe Tiltalte Lydolf Pengene ved at foreholde

Jensen og hans Plejemoder, at hans Forhold overfor sidstnævnte Tiltalte ellers vilde blive meldt til Øvrigheden, og Tiltalte Lydolf, at hun ved Forhandlingerne selv fastsatte den Sum, som hun vilde have for at undlade at bringe Jensen for Retten, at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 245, og den Straf, de herefter have forskyldt, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for hver især i 3 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 245, jfr. § 46, ere blevne ansete med lige Straf hver især i 2 Gange 5 Dage, være at forandre.

Torsdagen den 23 Oktober.

Nr. 227.

Advokat Halkier

contra

Peder Waldemar Kristensen Dall (Def. Rée) og **Jens Nielsen** (Def. Nellemann),

der tiltales: førstnævnte for Brandstiftelse og Tyveri, og sidstnævnte for Meddelagtighed i Brandstiftelse eller Forsøg herpaa samt for Tyveri.

Sorø Birks Ekstrarets Dom af 26 November 1901: De Tiltalte Peder Waldemar Kristensen Dall og Jens Nielsen bør straffes, førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og sidstnævnte med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt, en for begge og begge for en, til Sorø Akademi betale i Erstatning 3 Kr. For saa vidt Tiltalen for Brandstiftelse angaar, bør Tiltalte Dall for Aktors Tiltale fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Svantemann af Holbæk, med 20 Kr., og til Defensorerne, Prokuratorerne Drechsel og Deichmann, begge af Slagelse, med 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Nielsen, saaledes at Tiltalte Dall in solidum med ham udreder Tredjedelen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juni 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretsprokurator Steinthal, betaler Tiltalte Jens Nielsen 20 Kr., dog at Tiltalte Peder Waldemar Kristensen Dall heraf in solidum med ham betaler en Tredjedel. Tiltalte Nielsen betaler derhos 20 Kr. i Salær til den for ham beskikkede Defensor ved Overretten, Overretssagfører Sinding, og Tiltalte Dall 20 Kr. til den for ham samme Steds beskikkede Defensor, Overretssagfører Salomonsen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte Peder Waldemar Kristensen Dall og Jens Nielsen, en for begge og begge for en, Advokat Nellemann 50 Kroner, som udredes af Tiltalte Nielsen, og Højesteretssagfører Rée 50 Kroner, som udredes af Tiltalte Dall.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Peder Waldemar Kristensen Dall og Jens Nielsen aktionerede, førstnævnte for Brandstiftelse og Tyveri, sidstnævnte for Meddelagtighed i Brandstiftelse eller Forsøg derpaa samt for Tyveri.

Tiltalte Dall er født den 30 Januar 1874 og flere Gange anset for Overtrædelse af Lov om Jagten af 8 Maj 1894, senest ved nærværende Rets Dom af 16 Februar 1900 efter nævnte Lovs § 23, 1ste og 2det Stk., med en Bøde af 75 Kr.

Tiltalte Nielsen er født den 22 Marts 1851 og tidligere anset ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 19 November 1878 for Tyveri i Medfør af Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han ved Løve Herreds Politirets Dom af 23de Januar 1896 er anset efter Jagtlovens § 23, jfr. § 25, med en Bøde af 50 Kr.

Det fremgaar af Sagen, at der Natten mellem den 16de og 17de April f. A. omtrent Kl. 11¹/₂ opstod Ild i et Gaardejer Lars Larsen af Tersløse tilhørende, af Tiltalte Nielsen med Kone og Barn og af en Skomager Andersen beboet straatækket Hus paa Tersløse Mark, der fuldstændig nedbrændte, ligesom ogsaa en stor Del af Beboernes Løsøre brændte. Huset var brandforsikret for 810 Kr. Tiltalte Nielsens Løsøre for 903 Kr. og Skomager Andersens Løsøre for 515 Kr.

Tiltalte Nielsen og hans Hustru Petrine Christine Christiansen have om Branden forklaret, at de ved ovennævnte Tidspunkt bleve vækkede ved et højt Rabalder, som viste sig at hidrøre fra, at en Rude i deres Stue blev slaadet ind. Tiltalte stod derfor op og gik ud i Gangen foran deres Stue, men vendte straks efter tilbage og sagde til Konen, at hun skulde skynde sig ud, da der var Ild paa Loftet, hvorpaa Konen løb ud og reddede en Ged, der havde staaet i et Brænderum, medens Manden, efter at have vækket Skomager Andersen, løb ud af Huset med deres Barn.

Der maa efter det foreliggende antages ikke at have været videre Fare for, at nogen af Beboerne skulde indebrænde.

Ved de i Anledning af Branden anstillede Undersøgelser opstod der Mistanke om, at fornævnte Tiltalte, der sad i daarlige økonomiske Forhold, og som har erkendt, at han ikke har gjort nogen Anstalt for at slukke Ilden, uagtet denne, da han opdagede den, kun havde grebet lidt om sig, og som heller ikke havde gjort sig nogen Anstrengelse for at redde sit Indbo, havde paasat Ilden for at faa Løsøreassurancen udbetalt.

Tiltalte nægtede først en Tid at vide nogen Besked med, hvorledes Ilden kunde være opstaaet, men efter at hans Hustru havde afgivet Forklaring om, at medtiltalte Dall, der var en intim Ven af Tiltalte, en 3 Ugers Tid før Branden havde besøgt dem, og at Talen da var falden paa Huset, de boede i, og om hvilket Dall, for hvem det tidligere havde brændt, og som da en Tid havde siddet arresteret som sigtet for Brandstiftelse, havde sagt, at det var ikke bedre værd end at brænde af, og at han, Dall, jo kunde gøre det, erkendte Tiltalte, at en saadan Samtale havde fundet Sted, og forklarede derhos, at Tiltalte Dall, efter at Tiltalte Nielsens Kone havde forladt Stuen, tilbød ham at brænde Huset af for en 20 à 25 Kr., uden at nogen bestemt Aftale dog blev truffen. Nogle Dage derefter, da Tiltalte Nielsen beklagede sig til Tiltalte Dall over, hvor daarlig han sad i det, fornyede Tiltalte Dall, efter hvad Tiltalte Nielsen endvidere har forklaret, sit Tilbud, og da Tiltalte Nielsen hertil ytrede: »Skal det ske, saa skal det ske snart«, svarede Tiltalte Dall, at det skulde ske, inden Tiltalte Nielsen mindst tænkte derpaa, hvorhos han lovede Tiltalte Nielsen, der ytrede Frygt for, at han og hans Familie saa kunde indebrænde, naar de ikke vidste, naar det skulde ske, at han nok skulde vække dem. Efter Tiltalte Nielsens Forklaring blev der vel ikke hverken den Gang eller senere truffet nogen udtrykkelig Aftale mellem ham og Dall om Ildspaaesættelsen, men han, der for at komme i Besiddelse af Assurancen for sit Løsøre ønskede, at Huset skulde brænde, modsatte sig ikke Dalls Tilbud eller forbød ham at brænde Huset af, og han har yderligere forklaret, at han efter hele det Forhold, der bestod mellem ham og Dall, og efter alt, hvad der var talt mellem dem, er overbevist om, at Dall meget godt forstod, at han gik ind paa, at Dall afbrændte Huset. Endelig har han forklaret, at han, da der blev slaaet en Rude ind til ham, og han opdagede, at der var Ild i Huset, var paa det rene med, at Ilden var paasat af Dall i Henhold til dennes oven omtalte Tilsagn.

Tiltalte Dall har imidlertid bestemt benægtet at have haft nogen af de refererede Samtaler med Tiltalte Nielsen og dennes Hustru, derunder altsaa ogsaa at have gjort Nielsen noget Tilbud om at sætte Ild paa Huset, og ligeledes har han benægtet at have paasat Ilden, og ud over det ovenfor anførte er der intet fremkommet under Sagen, som bestyrker den mod ham rejste Sigtelse for Brandstiftelse, hvoraf følger, at han, for saa vidt denne angaar, bliver at frifinde for Aktors Tiltale.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Tyveri, er det ved Tiltalte Nielsens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, medens han i Fjor Vinter arbejdede som Tærsker hos Gaardmand Carl Christiansen i Taaderup, har med nogle Dages Mellemrum frastjaaet denne 2, i alt til 2 Kr. vurderede Høns, samt at

han 2 Gange har frastjaalet samme Æg, henholdsvis 4 og 5 Stkr., til sammen vurderede til 45 Øre.

Endvidere har Tiltalte Dall forklaret, at da han og Nielsen en Morgen, formentlig i Januar eller Februar 1900, Kl. 5 $\frac{1}{2}$ —6, efter at de havde været sammen paa Jagt, passerede »Nordruplund« Gaard, fortalte Nielsen, at han den foregaaende Dag eller Aften havde købt et Par Høns af Gaardens Bestyrer, Johan Jacob Adam Lüneburg, men at han ikke havde kunnet faa dem med hjem, da han ikke havde kunnet fange dem; Tiltalte Dall har dernæst yderligere forklaret, at medens han selv paa Nielsens Opfordring blev udenfor Vejen, gik Nielsen 2 Gange ind paa Gaarden, hvorfra han kom tilbage, hver Gang med en nylig kvalt Høne. Med Hensyn til disse Høns har Tiltalte Nielsen forklaret, at det var Tiltalte Dall, som satte sig i Besiddelse af dem, idet Hønsene, om hvilke Nielsen vidste, at de holdt til paa en Vognfading, der var opstillet inde i en Vognport, sade saa højt, at kun Dall, der er en høj Mand, kunde naa dem. De begav sig, efter hvad Tiltalte Nielsen videre har forklaret, begge ind i Vognporten, der er et aabent Skur, og efter at Tiltalte Nielsen havde paavist Dall, hvor Hønsene sad, tog Dall dem og kvalte dem. Efter begge Tiltaltes Forklaringer har Dall beholdt Hønsene, der under Sagen ere vurderede til i alt 3 Kr., dog saaledes, at Nielsen deltog i Fortæringen af den ene. Tiltalte Dalls Hustru, Karen Sofie Petersen, har derhos forklaret, at hendes Mand en Gang i Vinteren 1899—1900 eller 1900—1901, da han havde været paa Jagt med Tiltalte Nielsen, i Dagen kom hjem med 2 døde Høns i sin Jagttaske, om hvilke han fortalte hende, at han havde faaet dem af Tiltalte Nielsen, som havde købt dem af Lüneburg paa »Nordruplund«, hvor Tiltalte Nielsen samme Morgen havde hentet dem fra Vognporten. Tiltalte Dall har vel villet gøre gældende, at han ikke gjorde sig nogen Tanke om, at Tiltalte Nielsen paa ulovlig Maade var kommet i Besiddelse af Hønsene, men hertil findes der, selv naar hans egen Forklaring om, hvorledes dette skete, lægges til Grund, ikke at kunne tages Hensyn, naar henses til Tiden og Maaden, hvorpaa Tilegnelsen af Hønsene fandt Sted, samt til, at Bestyreren af Gaarden har forklaret, at han aldrig har solgt Høns til Tiltalte Nielsen.

Herefter findes Tiltalte Dall, der ikke kan anses overbevist om paa den af Tiltalte Nielsen omforklarede Maade at have deltaget i Tilegnelsen af Hønsene fra »Nordruplund«, for det af ham erkendte Forhold i saa Henseende at maatte anses efter Straffelovens § 228, jfr. dens § 47, 2det Membrum, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Idet derhos bemærkes, at Tiltalte Nielsens Forhold med Hensyn til de nys omtalte Høns findes at maatte paadømmes paa Grundlag af hans egen Forklaring i saa Henseende, vil han saavel herfor som for de af ham tilstaaede Tyverier fra Gaardmand Christiansen være at anse efter Straffelovens § 228.

For saa vidt Brandstiftelsen angaar, vil han være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. dens § 52, 2det Led, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere.

Da Underrettsdommen for begge de Tiltaltes Vedkommende har samme Bestemmelse af Straffen som ovenangivet, og da dens Bestemmelser om Erstatning, som det er paalagt de Tiltalte at udrede in solidum til Sorø Akademi med 3 Kr., og om Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 231. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Jens Lauritz Jensen (Def. Salomon),
 der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juli 1902: Tiltalte Jens Lauritz Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Meyer og Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Lauritz Jensen til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Jens Lauritz Jensen, der tiltales for Vold, er født den 6 December 1857 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Tiltalte, der den 10 August f. A. blev separeret fra sin Hustru, Anna Marie Jørgensen, og som den 11te Februar d. A. til Politidirektørens Protokol her i Staden fik Tilhold om ikke under noget som helst Paaskud at indfinde sig paa hendes Bopæl eller i øvrigt forulempe hende paa nogen Maade, indfandt sig desuagtet paa hendes Bopæl den 14de Juni d. A. for at tale med hende angaaende de Alimenterationsbidrag, som vare blevne ham paalagte; og da Hustruen paa hans Ringen aabnede Døren, men nægtede at lukke ham ind, søgte

han at tiltvinge sig Adgang, idet han satte sin Fod ind mellem Døren og Karmen.

Hustruen forsøgte først ved at true ham med en Økse at skræmme ham til at tage Foden til sig, men da dette ikke lykkedes, løb hun ud af Køkkendøren, og kort efter mødte Tiltalte, som var gaaet ned ad Trappen, hende i Ejendommens Port, hvor han i Vrede over, at hun ikke vilde tale med ham, tildelte hende flere Slag med knyttet Haand i Ansigtet, hvorved hun faldt, som det maa antages besvimet, til Jorden, og hvorved hendes Næse og Partiet omkring Øjnene i stor Udstrækning blev Sædet for Svulst, Ømhed og Misfarvning, ligesom Partiet ved højre Mundvinkel blev misfarvet.

Ved Slagene tilføjedes der hende endvidere smaa blødende Hudafskrabninger paa Næseryggen.

Disse Følger havde endnu ikke ganske fortaget sig, da Hustruen den 25de s. M. gav Møde i Retten.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 24 Oktober.

Nr. 237.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Svend Svendsen (Def. Lunn),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 6 Maj 1902: Mod Tiltalte Svend Svendsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. Harck, 15 Kr., og Defensor, Sagfører E. Hansen, 12 Kr. udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 4de August 1902: Tiltalte Svend Svendsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte sidste Nytaarsnat overfor de tvende Piger udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver at henføre under Straffelovens § 176, jfr. § 168, disse Paragrafer

sammenholdte med § 39, medens han for sit øvrige i Dommen ommeldte Forhold vil være at anse efter Straffelovens § 185. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Svend Svendsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Glarmestersvend Svend Svendsen, der er født i Aaret 1875, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Forbrydelser mod Sædeligheden.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der siden 1896 har været gift og bosiddende i Esbjerg, i de 2 à 3 Aar, som vare gaaede nærmest forud for den i Begyndelsen af indeværende Aar indledede Undersøgelse i Sagen, dels jævnlig om Sommeren i et ved bemeldte Købstad værende Plantningsanlæg, hvor han, som det maa antages, navnlig indfandt sig til Tider, da han var uden Arbejde, og stundom i en noget beskænket Tilstand, er traadt frem for Kvindepersoner, som opholdt sig i eller passerede gennem Anlægget, og i det samme enten har peget ned mod sine Kønsdele eller for de paagældende, der til Dels have været Børn i en Alder af under 16 Aar, har fremvist sit mandlige Lem — hvilket efter hans Forklaring foraarsagede ham en sanselig Tilfredsstillelse — dels nogle Gange inde i Byen har udvist en lignende Adfærd overfor Smaapiger, naar de tilfældig passerede gennem Portaabninger, i hvilke han i Forvejen havde taget Stade.

I nogle af de Tilfælde, i hvilke Tiltalte forulempede Kvindepersoner i Anlægget, har han derhos løbet lidt efter dem eller opfordret dem til at følge med ind mellem Træerne, dog, som det maa antages, uden at Opfordringen nogensinde er bleven fulgt; men efter sin Forklaring har Tiltalte ikke i noget Tilfælde haft til Hensigt at bedrive Utugt med de paagældende.

Den mod Tiltalte rejste Sigtelse drejer sig endvidere om hans Forhold sidst afvigte Nytaarsnat mod Syerske Christine Vesterdahl og Pigebarnet Ane Marie Sofie Schmidt, af hvilke førstnævnte, der efter sit Opgivende nu er 34 Aar gammel, og som har et uægte Barn, men i øvrigt maa antages at have ført en sædelig Vandel, for sit Vedkommende har forklaret følgende:

Da Christine Vesterdahl i Følge med den 15 Aar gamle Pige Anna Eriksen Kl. ca. 12¹/₂ den nævnte Nat passerede Østergade i Es-

bjerg for at gaa til sit Hjem, blev hun, efter at de i nogen Tid vare blevne forfulgte af en Mandsperson, overfalden af denne, der var kommen forud og havde stillet sig paa Lur i Nærheden af Nørregade, og som nu, da hun passerede forbi ham, greb fat i hende og kastede hende om paa Gaden saaledes, at hun kom til at ligge paa Knæerne, hvorefter han begyndte at løfte hendes Skørter op, idet han spurgte, om han maatte faa Lov. Da Christine Vesterdahl derpaa gav sig til at skribe om Hjælp, greb den paagældende Person fat om hendes Mund og trak hendes Muffesnor sammen om hendes Hals, saa at hun kun kunde give en ganske svag Lyd fra sig; men paa Foranledning af Anna Eriksen, der var løben op i en Ejendom og havde raabt om Bistand, ilede omtrent øjeblikkelig en Mand derfra til Hjælp, hvorefter Personen, overfor hvem Christine Vesterdahl gjorde al den Modstand, hun evnede, og som ej heller naaede at faa hende blottet, slap hende og løb sin Vej ind over Jærnbansens Terræn.

En hermed samstemmende Forklaring er afgiven af Pigen Anna Eriksen, der saavel som Christine Vesterdahl i Tiltalte har genkendt den af dem omfoklarede Person, og som derhos har tilføjet, at hun, umiddelbart før han sprang frem mod Christine Vesterdahl, bemærkede, at han opknappede sine Benklæder, men dog ikke saa, at han havde sit Lem fremme — hvad Christine Vesterdahl ej heller vil have set — og endelig har Arbejdsmand Peter Andreas Jakobsen, boende paa Østergade i Esbjerg, forklaret, at han Nytaarsnat i Tiden omkring ved Kl. 12¹/₂ blev allarmet af en Pige, der kom op til hans Dør og raabte, at en Person var ved at voldtage hendes Veninde nede paa Gaden, at han straks ilede ned paa Gaden, hvor Pigen laa paa venstre Side og en Person oven paa hende med venstre Ben skraat ind over hendes Ben, at Personen derpaa, da Jakobsen raabte: »Hvad er dette her«, sprang op og løb saa hurtigt, han kunde, ind paa Jærnbanelerrænet, og at han, der ikke var den paagældende Person saa nær, at han kan genkende denne, ikke af Løbet kunde skønne, at Personen var beruset.

Hvad dernæst angaar Tiltaltes Forhold overfor Ane Marie Sofie Schmidt, har denne afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at da hun, der er Datter af en i Norgesgade i Esbjerg boende Arbejdsmand, og har opgivet at være født den 24 Marts 1888, Nytaarsnat havde forladt sin Tjeneste hos Værten i en Good Templar Loge for at begive sig til sit Hjem og var kommen ind i Porten til den Ejendom, i hvilken hendes Forældre boede, kom Tiltalte og spurgte hende, om hun vidste, hvor Jens Jensen boede, hvortil hun svarede, at hun ikke kendte nogen Jens Jensen, men derimod en Mand ved Navn Poul Jensen, som boede i Ejendommen ved Siden af.

Marie Schmidt gik derpaa ud af Porten for efter Anmodning af Tiltalte at vise ham, hvor Poul Jensen boede; men da hun, efter at have gjort dette, vilde op til sine Forældre, stillede Tiltalte, efter hvad hun videre har forklaret, sig op i Porten og spærrede hende Adgangen til denne samt spurgte: »Kan jeg faa noget Kusse hos dig«, hvortil Pigen, der blev bange for Tiltalte, svarede: »De skal lade mig gaa; min Fader er Polit«, og da hun derhos i det samme saa, at der var Lys i en Ejendom længere henne i Gaden, løb hun i den Retning for at søge Hjælp; men under Vejs blev hun indhentet af Tiltalte, der

greb fat i hende, hvorved hun snublede og sank i Knæ, og da hun nu gav sig til at raabe om Hjælp, lagde Tiltalte begge sine Haandflader over hendes Næse og Mund og sagde, at hun — der nu ikke mere kunde raabe om Hjælp og havde Vanskelighed ved at faa Luft — skulde tie stille. Da der imidlertid nu kom Folk til Stede, slap Tiltalte Pigen og løb over paa en Isbane, hvor han — der efter Pigens Forklaring ikke havde faaet Lejlighed til at tage hendes Klæder op, og saa vidt hun saa, ej heller havde sine Benklæder opknappede — blev indhentet af nogle Mænd, der afleverede ham til Politiet.

Af Arbejdsmand Christen Knudsen er det dernæst forklaret, at han Nytaarsnat Kl. hen imod 2, da han var i Besøg hos en Skibstømmer i Norgesgade, hørte et Barn ude paa Gaden raabe om Hjælp, hvorefter han straks løb ud paa Gaden og da saa, at Pigen Marie Schmidt laa her paa Maven eller paa Knæerne, og Tiltalte oven paa hende holdende hende over Mund og Næse med begge sine Hænder og truende hende til at tie stille, og da Knudsen nu spurgte Tiltalte om, »hvad det var, han lavede«, svarede han, idet han straks rejste sig op: »De maa undskylde mig; jeg er bleven saa fuld, at jeg ikke ved, hvad jeg gjorde.«

Efter sin Forklaring bemærkede Knudsen ikke, at Pigens Skørter vare optrukne, eller at Tiltalte havde sine Benklæder opknappede, og Tiltalte, der, efter at flere Folk vare komne til Stede, sprang over et ca. $1\frac{1}{2}$ Alen højt Lægterækværk og løb sin Vej ind paa Isbanen, gjorde ikke paa Knudsen Indtryk af, at han, der løb godt og hurtigt, saa at Knudsen havde Møje med at indhente ham, var beruset, i det mindste saa meget, at han var utilregnelig.

Fremdeles har Arbejdsmand Edvard Johansen afgivet en Forklaring, hvorefter han den ommeldte Nat Kl. hen ved 2, da han kom gaaende i Nærheden af Norgesgade, hørte et Barn derfra raabe om Hjælp og derpaa løb derhen, samt da saa Tiltalte løbe ind paa Isbanen, efterfulgt af Christen Knudsen, hvem Johansen, efter at have faaet at vide, hvad der var foregaaet, var behjælpelig med at transportere Tiltalte til Politiet. Efter Johansens Formening var Tiltalte, der selv sagde, at han var beruset, og som bad om at faa Lov til at gaa, ikke mere beruset end, at han var fuldt tilregnelig, idet der i det mindste intet var at se paa hans Gang, og han talte fuldstændig fornuftig.

Efter at Tiltalte, som meldt, var bleven paagreben af Arbejdsmand Christen Knudsen, blev han Kl. ca. $2\frac{1}{4}$ om Natten afleveret til en paa Torvet antruffen Politibetjent ved Navn Christensen, der i en desangaaende afgiven Rapport har udtalt, at Tiltalte, der var meget beruset, efter at være ført til Politistationen, under en her foretagen Eksamination indrømmede at have haft fat paa et Pigebarn for at pleje legemlig Omgang med hende, men at han, der efter sit Udsagn ikke var klar over, om Pigebarnet var konfirmeret eller ikke, i øvrigt ikke var at formaa til at afgive Forklaring om noget som helst.

Den paafølgende Dag blev der derpaa af en anden Politibetjent afæsket Tiltalte Forklaring til en Politirapport, ved hvilken Lejlighed han imidlertid forklarede, at han den foregaaende Aften Kl. 7 var gaaet ind i Jørgen Nielsens Restauration i Kongensgade og her, hvor han nød en Del Drikkevarer, bestaaende af Kaffe- og Tepuncher samt

Bajerskøl, blev meget beruset, samt at han ikke kunde erindre, naar han forlod Beværtningen, eller i det hele huske noget som helst af, hvad der var passeret ham, indtil han om Morgenen vaagnede op i Detentionslokalet.

Denne Forklaring har Tiltalte senere stadig fastholdt under den derefter ved Politiretten fortsatte Undersøgelse, uden for saa vidt som han har erklæret dunkelt at kunne mindes, at Politibetjent Christensen havde fat i ham paa Torvet om Natten, og at han da var fulgt af en større Skare Drengene, og Tiltalte har saaledes paastaaet ej heller at kunne erindre noget om, at han har udvist et Forhold mod Christine Vesterdahl som det af denne omfoklarede.

Ved de oven anførte af Christine Vesterdahl, Anna Eriksen og Peter Andreas Jakobsen afgivne Forklaringer, der for de 2 førstnævntes Vedkommende ifølge Overrettens Kendelse ere foranstaltede beedigede, maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte sidst-afvigte Nytaarsnat overfor Christine Vesterdahl har udvist et Forhold, der efter sin Beskaffenhed maa betragtes som Forsøg paa Voldtægt, ligesom der efter det i det hele oplyste maa gaas ud fra, at Tiltalte samme Nat til den trettenaarige Ane Marie Sofie Schmidt har rettet en Henvendelse af uterlig Art, hvorimod det efter Omstændighederne findes betænkeligt at antage, at der med Tiltaltes Haandgribeligheder mod hende har været forbundet Hensigt til Fremtvængelse af Samleje eller overhovedet andet Formaal end at hindre hende i ved sine Raab at tilkalde andre.

Det foreliggende giver ikke Anledning til at antage, at der ved den Christine Vesterdahl og Marie Schmidt overgaaede Medfart er paaført dem nogen varig Men.

Under Sagen er der imidlertid rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed saavel i Almindelighed som særlig i Henseende til hans omhandlede Forhold Nytaarsnat.

Med Hensyn hertil har Restauratør Jørgen Nielsens voksne Datter Meta Andrea Nielsen, der Nytaarsaften passede sin Faders Restauration, forklaret, at Tiltalte denne Aften Kl. ca. 7 kom ind i Restaurationen, og at han, der da gjorde Indtryk af ikke at være ganske ædru, derefter sad og drak i Beværtningen indtil Kl. omtrent 11¹/₂, samt at han — hvis Beruselse efter Meta Nielsens Udsagn ikke viser sig i Mangel paa Evne til at kunne bruge Benene, men derimod bevirker, at han synes fuldstændig fra Samling og ganske uforstaaende overfor, hvad der foregaar rundt omkring — ifølge hendes Skøn ved sin Bortgang fra Beværtningen var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, men var fuldstændig utilregnelig.

En i det væsentlige hermed stemmende Forklaring er derhos afgiven af Tiltaltes Svoger, Sadelmagersvend Niels Christian Christensen, der Nytaarsaften var sammen med Tiltalte i Nielsens Restauration, og som navnlig har udsagt, at han og Tiltalte sad og svrede der fra Kl. ca. 7 til Kl. henimod 12, da de fulgtes ad ud af Restaurationen, udenfor hvilken de skiltes, uden at Christensen saa noget til, hvad Tiltalte videre foretog sig, og at Christensen havde nydt en Snes »Genstande« og var bleven en Del beruset, men at Tiltalte — der var forbleven inde i Restaurationen, medens Christensen en Times Tid havde

været ude paa Gaden — fik endnu mere at drikke og var meget stærkt beruset, hvilket sidste ogsaa er i Overensstemmelse med, hvad der er forklaret af Politibetjentene Würtz og Christensen, der henholdsvis Kl. ca. 12 og Kl. ca. 1 havde truffet Tiltalte paa Torvet, hvor der begge Gange havde samlet sig en Skare Dreng om ham.

Imidlertid har Christensen tilføjet, at efter hans Skøn var Tiltalte, da han Kl. ca. 2 blev anholdt, »knap saa beruset og knap saa utilregnelig« som da han en Times Tid i Forvejen var antruffen paa Torvet; men Politibetjentene have dog begge erklæret som deres Overbevisning, at Tiltalte, hvem de have skildret som et roligt og fredsommeligt Menneske, den omhandlede Nat var i en fuldstændig utilregnelig Tilstand.

Endvidere har Tiltalte, der i nogen Tid har været belagt med Varetægtsfængsel, under sin Hensiddende i Arresthuset paa Fanø været gjort til Genstand for Observation af Distriktslægen, som i en derpaa afgiven Erklæring bl. a. under Fremhævelse af, at Tiltalte har opgivet at have været forfalden til Drik og til sine Tider at have gjort sig skyldig i unaturlige kønslige Udskejelser, hvorved hans oprindelig svage Aandsevner maa være blevne endnu yderligere svækkede, har udtalt som sin Formening, at Tiltalte lider af en sjælelig Defekt, der under rolige Forhold ikke ytrer sig hos ham paa nogen fremtrædende Maade, men som ved Indvirkning af deprimerende Momenter let lader ham bringes ud af Fatning, og som, naar han har nydt spirituøse Drikke, gør ham mere eller mindre uskikket til at yde Modstand mod usædelige Tilskyndelser, der, som det har vist sig, lejlighedsvis kunne optræde med stor Heflighed hos ham og endog antage Karakter af impulsiv Sindssygdом.

Denne Erklæring tilligemed det i øvrigt under Undersøgelsen i Sagen fremkomne har dernæst været forelagt det kongelige Sundhedskollegium, som med Hensyn til Tiltaltes mentale Tilstand har afgivet en Betænkning, der gaar ud paa, at i Overensstemmelse med Distriktslægens Erklæring maa Kollegiet anse Tiltalte for at være et enfoldigt Menneske, hvis oprindeligt svage aandelige Evner ere blevne yderligere svækkede ved Misbrug af Spiritus og ved kønslige Udskejelser, og at det rimeligvis er overensstemmende med Sandheden, naar han angiver, at det hele løber rundt for ham, naar nogen taler rask eller lidt haardt til ham, ligesom der heller ikke synes at være Anledning til at betvivle, at han ikke kan taale at blive beruset, idet hans Bevidsthed, naar Rusen er stærk, er mere eller mindre omtaaget, og at han bag efter kun bevarer en utydelig Erindring om, hvad der er foregaaet, eller slet ikke ved noget derom, hvilket rimeligvis har været Tilfældet under Ekscesserne Nytaarsnat. Sundhedskollegiet, der har henstillet, om Tiltalte herefter maa kunne betragtes som utilregnelig, har derhos tilføjet, at for saa vidt der ikke træffes betryggende Foranstaltninger mod hans Hang til Nydelse af Spiritus, maa man være forberedt paa, at gentagen Beruselse kan medføre lignende Følger.

Om Tiltalte — der efter sin Hustrus Forklaring »baade læser og skriver godt«, og som i Aaret 1898 har som Værnepligtig gjort Tjeneste ved Søværnet i 6 a 7 Maaneder — har endelig Forhørsdommeren udtalt, at han gør et enfoldigt og godmodigt Indtryk, er noget langsom i sin Opfattelse og besvarer alle Spørgsmaal kortfattet, men, som det

synes, med nogen Besvær, samt at han, der gør Indtryk af at udtale sig med alvorlig Villie til at tale Sandhed og ikke er frygtsom, fortæller uden Forvirring eller Generthed og ikke i mindste Maade røber at være lidende af positive Vrangforestillinger.

Efter hvad der saaledes i det hele foreligger, maa der nu vel gaas ud fra, at Tiltalte er noget aandelig degenereret, og at han, især i beskænket Tilstand, som Følge deraf ikke kan anses at være i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælssunde Personer; men paa den anden Side findes der ikke at være Føje til at statuere, at Tiltalte, der efter det oplyste navnlig ikke kan antages at have manglet al Bevidsthed under Udøvelsen af sit mod Christine Vesterdahl og Ane Marie Sofie Schmidt Nytaarsnat udviste Forhold, skulde have forøvet nogen af de ovennævnte forbryderske Handlinger i en fuldstændig utilregnelig Tilstand.

Som Følge heraf vil Tiltalte for sit Forhold i de ovennævnte Henseender være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og § 185 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og under Hensyn til Straffelovens § 39 findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 67. Frøknerne **Anna Nødskou, Christiane Nødskou, Jenny Nødskou, Sophie Nødskou og Laura Nødskou** (ved deres Fader cand. phil. Nødskou)

contra

Husejer **A. Carlsen** (Ingen),

betr. et fra en Ejendomshandel hidrørende Mellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1901: Indstævnte Husejer A. Carlsen bør for Tiltale af Citantinderne Frøknerne Anna Nødskou, Christiane Nødskou, Jenny Nødskou, Sophie Nødskou og Laura Nødskou i denne Sag fri at være, og bør Citantinderne, en for alle og alle for en, til Indstævnte betale Sagens Omkostninger med 150 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellant-

inderne, Frøknerne Anna Nødkou, Christiane Nødkou, Jenny Nødkou, Sophie Nødkou og Laura Nødkou 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Begyndelsen af Aaret 1889, vistnok den 28 Februar 1889, blev der imellem cand. phil. Nødkou som Befuldmægtiget for sine Døtre Citantinderne, Frøknerne Anna Nødkou, Christiane Nødkou, Jenny Nødkou, Sophie Nødkou og Laura Nødkou, og Indstævnte Husejer A. Carlsen, oprettet en skriftlig Kontrakt om Mageskifte mellem den Citantinderne ifølge utinglæst Mageskiftekontrakt af 25 Maj 1887 tilhørende Villa Nr. 16 paa Kong Georgs Vej, hvori indestod en Prioritetsgæld af 11000 Kr., og den Indstævnte tilhørende ubehæftede Ejendom Matr. Nr. 16 d k af Gentofte By og Sogn, Villa »Strandlyst« kaldet. I Mageskiftekontrakten ansattes Villaen paa Kong Georgs Vej til en Værdi af 16000 Kr. og Villa »Strandlyst« til en Værdi af 15000 Kr., og Handelen skete saaledes, at Citantinderne overtog »Strandlyst« og til Indstævnte skulde udstede en Obligation paa 11000 Kr. med Pant i denne Ejendom, medens Indstævnte overtog Villaen paa Kong Georgs Vej med Forpligtelse til at forrente de deri indestaaende Prioriteter og udbetalte Citantinderne kontant 1000 Kr. Den 17 Juni s. A. blev der af cand. phil. Nødkou i hans nævnte Egenskab udfærdiget en Transport, der tegnedes paa den ovennævnte Mageskiftekontrakt af 25 Maj 1887, og hvorved han til Indstævnte overdrog den Citantinderne tilkommende Ret til at erholde Mageskiftet paa Villaen paa Kong Georgs Vej, hvorhos det tilføjedes, at Citantinderne vare fydestgjorte for Overdragelsen, og den 20 s. M. blev der af vedkommende Skødemager meddelt Indstævnte Mageskiftet paa nævnte Villa. Derimod blev der ikke udstedt noget nyt Overdragelsesdokument til Citantinderne paa Villa »Strandlyst«, og Citantinderne befattede sig overhovedet ikke paa nogen Maade med denne Ejendom, der forblev i Indstævntes Besiddelse, ligesom Indstævnte optog Prioriteter i den, betalte Skatter og Afgifter, foretog Arbejder ved den og i det hele raadede over den som sin, indtil han endelig ved Mageskiftet af 12 Februar 1891 bortmageskiftede den imod en Ølhandler L. Hansen tilhørende Gaard i Store Valby.

Da Citantinderne forment, at Indstævnte ved det af ham med Hensyn til Villa »Strandlyst« udviste Forhold havde gjort sig skyldig i Bedrageri overfor dem, indgave de ved deres fornævnte Fader den 10 Oktober 1893 en Klage til Politiet, i hvilken Anledning der ved Københavns Kriminal- og Politiret blev indledet en Undersøgelse, som paabegyndtes den 16 Januar 1894 og sluttedes den 23 s. M. med Politidirektørens Samtykke.

Citantinderne have nu efter Stævning af 1 Februar 1898 anlagt nærværende Sag, hvorunder de have anbragt, at Indstævnte i den omtalte Mageskiftekontrakt havde forpligtet sig til at være dem behjælpelig ved Salget af Villa »Strandlyst«, idet han samtidig paatog sig dels paa egen Bekostning at opsætte en manglende Vandpumpe,

dels paa Citantindernes Bekostning at udføre forskellige Forbedringer ved Villaen, samt til, hvis Villaen blev solgt for en højere Pris end 15000 Kr. — under hvilken Pris den ikke maatte sælges — straks at udbetale dem Købesummen med Fradrag af de 11000 Kr., som Indstævnte havde indestaaende i Villaen. De havde imidlertid erfaret, at Indstævnte i 1891 havde solgt Villaen til ovennævnte Øhandler Hansen for 18000 Kr., og de have derfor paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dem dels principalt Differencen imellem 18000 Kr. og de 11000 Kr., som Indstævnte havde indestaaende i Villaen, altsaa 7000 Kr., subsidiært Differencen mellem de 15000 Kr., hvortil Villaen maatte sælges, og nævnte 11000 Kr. eller 4000 Kr., mere subsidiært Differencen mellem den i det ovennævnte Mageskiftebrev af 12 Februar 1891 paa »Strandlyst« satte Værdi 14800 Kr. med Fradrag af de oftnævnte 11000 Kr., altsaa 3800 Kr., dels i Erstatning for Afsavn af Villa »Strandlyst« fra Begyndelsen af 1891 til Forligsklagens Datum den 27 November 1897 4000 Kr. Af de Beløb, der maatte blive dem tilkendt, have de derhos paastaet sig tillagt Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum, hvorhos de i alle Tilfælde have paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Han erkender at have afsluttet den omtalte Mageskiftekontrakt, men gør principalt gældende, at denne i Juni Termin 1889 ved Forhandling imellem ham og oftnævnte cand. phil. Nødskou paa Citantindernes Vegne er ophævet, for saa vidt angaar Villa »Strandlyst«. Efter hans Fremstilling kunde Citantinderne nemlig i nævnte Termin hverken betale Renter af de 11000 Kr., for hvilke de skulde udstede Obligation til ham, eller et Beløb paa noget over 500 Kr., som skulde udbetales den tidligere Ejer af Villaen paa Kong Georgs Vej, forinden Indstævnte kunde faa Adkomst paa denne Villa, men som Citantinderne ikke havde opgivet ved Afslutningen af Handlen med Indstævnte, og for at undgaa en Tvangsauktion, som kun vilde paaføre Citantinderne Tab, enedes man derfor om at lade Handlen angaaende Villa »Strandlyst« gaa tilbage, saaledes at Citantinderne beholdt de dem ved Handlens Afslutning udbetalte 1000 Kr. Samtidig blev det en Aftale mellem Indstævnte og cand. Nødskou paa Citantindernes Vegne, at Indstævnte skulde foretage visse Arbejder paa Ejendommen, hvorved den kunde blive lettere sælgelig, bl. a. opsætte en Pumpe og lukke Verandaen, og Indstævnte lovede, at han, naar han derefter solgte Ejendommen, hvorover han var frit raadig, uden at nogen Begrænsning med Hensyn til Købesummen eller i andre Henseender var fastsat, vilde udbetale Citantinderne, hvad der blev til overs af Købesummen, efter at han havde faaet fuld Dækning for sin i Ejendommen indestaaende Kapital, Renter og øvrige Udgifter, i hvilken Henseende han dog ikke paatog sig nogen som helst Regnskabspligt overfor Citantinderne. Han bestrider saaledes bestemt, at han i Mageskiftekontrakten eller paa noget andet Tidspunkt har paataget sig nogen som helst Forpligtelse af det af Citantinderne angivne Indhold, og han, der ved Ejendommen inden det i Februar 1891 stedfundne Salg af samme vil have haft Udgifter til Beløb af 11—1200 Kr., er langt fra blevet dækket ved det nævnte Salg, saa meget mindre som han efter senere

paa Tvangsauktion over Villaen at have maattet begære sig den udlagt som ufyldstgjort Panthaver, har solgt den for 9000 Kr.

Citantinderne have paa alle Punkter benægtet Rigtigheden af denne Fremstilling, og have de derhos gjort gældende, at cand. Nødskou i alt Fald har savnet Bemyndigelse fra dem til at foretage andet og mere end, som det siges i den ham af dem under 28 August 1887 meddelte Fuldmagt: »afslutte Overenskomster og indgaa Forpligtelser i alt vedrørende denne Ejendom (o: Villaen paa Kong Georgs Vej) navnlig ogsaa til at pantsætte og afhænde denne«, saa at mulige Aftaler med Hensyn til Villa »Strandlyst« fra hans Side ere uforbindende for dem.

Den omtalte, mellem Citantinderne ved deres Fader og Indstævnte oprettede Mageskiftekontrakt er ikke kommet til Stede under Sagen; men da det i den i sin Tid til Politiet indgivne Klage siges, at den Forpligtelse, som Citantinderne hævde, at Indstævnte har paataget sig med Hensyn til Salget af Villa »Strandlyst«, først blev paataget af Indstævnte i Juni 1889, kan der ikke tages noget Hensyn til Citantindernes her under Sagen fremsatte ganske ubestyrkede Anbringende om, at Forpligtelsen var hjemlet i Mageskiftekontrakten, og herefter maa altsaa Citantindernes Fader, idet Citantinderne støtte deres Krav paa den imellem ham og Indstævnte truffne Aftale, til Trods for den ovennævnte af Citantinderne fremsatte Benægtelse antages at have haft Bemyndigelse til at træffe Aftaler med Indstævnte angaaende Salget af Villa »Strandlyst« i Juni 1889.

Naar nu henses til, at Fremstillingen i den ovennævnte Klage til Politiet ogsaa paa andre Punkter end det anførte er afvigende fra Citantindernes Fremstilling her under Sagen til, at Citantinderne i den den 17 Juni 1889 udstedte Transport paa deres Ret til Villaen paa Kong Georgs Vej erklæredes fyldstgjorte for Overdragelsen, uden at der samtidig udstedtes nyt Overdragelsesdokument til dem paa Villa »Strandlyst«, ligesom heller ikke Mageskiftekontrakten eller endog blot en Genpart af den af dem forlangtes udleveret, til at Citantinderne ingsinde have betalt Renter af de 11000 Kr., hvorfor de skulde udstede Obligation til Indstævnte, eller betalt Skatter eller Afgifter af Ejendommen eller overhovedet gjort noget Forsøg paa at udøve nogen som helst Raadighed over denne, til de Forklaringer, der af Højesteretssagsfører A. Alberti og Husmægler Niels Vilhelm Andersen ere afgivne dels under den omtalte kriminelle Undersøgelse, dels som Vidner under nærværende Sag, til den lange Tid, som Citantinderne have ladet hengaa inden de have bragt Sagen for Retten, samt endelig til Beskaffenheden af den af Citantinderne brugte Procedure i det Hele, findes der i Overensstemmelse med Indstævntes Fremstilling at maatte gaas ud fra, at Mageskiftekontrakten, for saa vidt angaar Overdragelsen af Villa »Strandlyst«, er ophævet paa en for Citantinderne bindende Maade, som af Indstævnte angivet, og at der ikke ved Indstævntes senere Salg af Villaen er udkommet noget Beløb, hvorpaa Citantinderne kunne have retligt Krav.

Indstævnte vil derfor allerede som Følge heraf være at frifinde, og findes Citantinderne efter Omstændighederne in solidum at burde tilsvare ham Sagens Omkostninger med 150 Kr.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 216.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Bernhardt Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nørhald, Støvring og Galten Herreders Ekstrarets Dom af 10 April 1902: Tiltalte Smed Bernhardt Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage, i Erstatning til Besvegne, Proprietær Müller af Løjstrup at betale 119 Kr. og endelig at betale alle af denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langballe, og Defensor, Kancelliraad, Prokurator Bredstrup, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Juli 1902: Tiltalte Bernhardt Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Sagen efter den skete Indstævning kun foreligger Højesteret til Paakendelse, for saa vidt angaar det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold, for hvilket han er anset med Straf.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes dette Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 257, og Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Bernhardt Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Bernhardt Hansen, der er født i Aaret 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

I Følge Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et

paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, begyndte Tiltalte, medens han var bosat som Smed i Væth, i Sommeren 1900 at bistaa Ejeren af Løjstrup Hovedgaard, Proprietær Müller, med Køb og Salg af Kreaturer, hvorhos han, som derhos til Stadighed udførte det paa Løjstrup forefaldende Smedearbejde, endvidere jævnlig assisterede Müller med Udførelse af Kørsler og forskelligt andet Arbejde. Medens det var Reglen, at Tiltalte gjorde op med Müller efter hvert enkelt foretaget Køb eller Salg, hændte det dog undertiden, at Tiltalte, naar han skulde gøre Regnskab for modtagne Købesummer, ikke fuldt ud indbetalte disse, men lovede at betale det manglende til et angivet senere Tidspunkt, hvori Müller da indvilgede; og herved, samt idet Müller, efter hvad der maa antages, flere Gange forstrakte Tiltalte med Pengelaan, opstod der et Mellemregningsforhold mellem dem, hvorfor Tiltalte bl. a. i December Maaned f. A. ved Opgørelsen af hans Tilgodehavende for udført Smedearbejde, der udgjorde ca. 70 Kr., ikke erholdt nogen kontant Udbetaling, idet Müller havde større Kontrakrav. I Juni Maaned f. A. havde Tiltalte bl. a. bistaaet Müller ved Indkøbet af en Hest, hvorhos han i November Maaned havde besørgt tvende Faar solgte for ham, og da Müller kort før Jul f. A. mente at være kommen paa det rene med, at Tiltalte havde besveget ham i Anledning af disse Handler samt med Hensyn til Berigtigelsen af Købesummen for noget af Müller i Juni Maaned f. A., solgt Brænde, indfandt Tiltalte sig efter Müllers Opfordring sammen med denne hos Sognefogden i Væth, hvor han — der under en kort Tid i Forvejen stedfunden Samtale med Müller flygtig havde berørt, at han mente at have et Tilgodehavende hos denne for Besørgelse af forskellige Handler — uden nærmere at komme ind paa dette formentlige Tilgodehavende indgik paa efter Nytaar at erstatte Müller et Beløb af 126 Kr., idet han, efter hvad der maa antages, erkendte at have forbrugt den for Faarene indvundne Købesum af 36 Kr., samt at han i Anledning af de tvende andre Handler var pligtig at tilsvare Müller henholdsvis 50 Kr. og 40 Kr.; men da Tiltalte derefter tilstillede Müller en Opgørelse, hvorefter han for Assistance ved en Række Handler, for udført Arbejde og andet mere vilde have et saa stort Tilgodehavende hos Müller, at denne efter Fradrag af de nysnævnte 126 Kr. samt et Müller yderligere godskrevet Beløb af 3 Kr. 90 Øre, skulde skyldte Tiltalte 218 Kr. 60 Øre, indgav Müller under 15 Januar d. A. en Anmeldelse til vedkommende Politimester, hvori han sigtede Tiltalte for at have gjort sig skyldig i bedrægligt Forhold overfor ham dels i de tre ovenanførte Tilfælde, dels ved i April Maaned f. A. under formentlig falske Foregivender at have bevæget Müller til at yde ham et Laan paa 500 Kr.

Der blev derefter indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, og ved den i Sagen afsagte Underrettsdom er han for det af ham overfor Proprietær Müller udviste Forhold i Anledning af Salget af Faarene

Færdig fra Trykkeriet den 6 November 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 26.

Fredagen den 24 Oktober.

og Købet af Hesten og Brændet anset efter Straffelovens § 257 med en Straf af simpelt Fængsel i 5 Dage, samt tilpligtet at betale Müller en af denne paastaaet Erstatning af 119 Kr., hvorimod det ved Dommen er antaget, at Tiltalte ikke ved Stiftelsen af det nys nævnte Laan har gjort sig skyldig i noget straffbart Forhold; og idet Sagen alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begæring, og ikke tillige paa det offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i sidstnævnte Henseende.

Med Hensyn til Købet af den foran ommeldte Hest fremgaar det af Sagens Oplysninger, at der i Juni Maaned f. A. mellem Proprietær Müller og Gaardejer Rasmus Nielsen af Væth blev indledet en Byttehandel, saaledes at Nielsen mod at erholde en Müller tilhørende Plag og en kontant Byttesum skulde til Müller overdrage en Følhoppe og en Ko.

Efter at Müller ledsaget af Tiltalte havde beset Hoppen og Koen hos Nielsen, og denne derefter paa Løjstrup havde taget Plagen i Øjesyn, blev der, som det maa antages af Müller personlig, budt Nielsen 125 Kr. i Bytte; men da Nielsen forlangte 150 Kr., forlod han Müller, uden at være kommen overens med denne, og gik bort fra Gaarden ledsaget af Tiltalte og en Tredjemand. Den af Nielsen afgivne Forklaring gaar nu ud paa, at han under de derefter med Tiltalte fortsatte Forhandlinger udtalte, at han havde købt Hoppen som »søvnig« og kun vilde sælge den igen som saadan uden at have nogen »Eftersnak«; og at han, da Tiltalte, der fastholdt det tidligere gjorde Bud af 125 Kr., derpaa spurgte ham, hvor meget han paa Grund af denne Fejl vilde slaa af i Byttesummen, indgik paa definitivt at nedsætte denne til 75 Kr., og han har særlig udsagt, at det saavel fra hans Side, som ganske utvivlsomt ogsaa fra Tiltaltes Side var Mening, at de 50 Kr., hvormed den oprindelig budte Byttesum af 125 Kr. saaledes nedsattes, vare endelig kvitterede. Efter at Tiltalte efter sin Forklaring derpaa havde meddelt Müller, at Handlen med Nielsen var gaet i Orden, indfandt han sig hos Müller for at hente det Beløb, der skulde udbetales til Nielsen; og da Müller forinden havde optalt og fremlagt et Beløb af 125 Kr., tog Tiltalte, uden at sige noget nærmere til Müller, dette Beløb til sig og udbetalte Nielsen de 75 Kr., medens han selv beholdt og forbrugte de øvrige 50 Kr.

Under det i Henhold til Overrettens Kendelse optagne yderligere Forhør har derhos Tiltalte, der under de tidligere Forhør havde givet

en fra Rasmus Nielsens Forklaring paa væsentlige Punkter afvigende Fremstilling om de Betingelser, hvorpaa den ommeldte Handel var afsluttet imellem dem, hvorefter navnlig de omtalte 50 Kr. skulde tilbageholdes af ham som staaende »paa Vilkaar« — erkendt, at det ved Handelens Afslutning er tilgaaet ganske som Nielsen har forklaret, hvorhos Müller har forklaret, at Tiltalte udtrykkelig forlangte 125 Kr. af ham til videre Udbetaling til Nielsen, idet han dog samtidig udtalte, at Nielsen eventuelt skulde tilbagebetale 50 Kr. af Beløbet, og efter alt, hvad saaledes foreligger, maa Tiltalte ved under de angivne Omstændigheder at have af Müller modtaget det Beløb af 125 Kr., som denne efter det anførte maatte antages at skulle betale i Byttesum i Anledning af den ommeldte Handel, og derpaa at have beholdt og til egen Fordel forbrugt 50 Kr. af denne Sum, anses at have udvist et bedrageligt Forhold, der maa paadrage ham Straf efter Straffelovens § 251.

Hvad dernæst angaar Salget af de tvende Faar, — — — findes Tiltalte ej heller ved sit Forhold i denne Henseende at have paadraget sig Strafansvar.

Derimod vil Tiltalte, som anført, for sit Forhold med Hensyn til den oven ommeldte Hestehandel være at anse efter Straffelovens § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorimod den af Proprietær Müller nedlagte Paastand om, for saa vidt dette Forhold angaar, at tilkendes 50 Kr. hos Tiltalte i Erstatning, under Hensyn til det Mellemværende, der maa antages at bestaa imellem dem, og i Anledning af hvilket Tiltalte, som det maa antages, har sagsøgt Müller til Betaling af sit formentlige Tilgodehavende, ikke findes at kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Mandagen den 27 Oktober.

Nr. 201.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Adolph Valdemar Aggerbeck (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 21 April 1902: Tiltalte Adolph Valdemar Aggerbeck bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i ti Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Kammerraad Esmann og Overretssagfører Schwenn, henholdsvis 10 Kr. og 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Maj 1902: Tiltalte Adolph Valdemar Aggerbeck bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være.

Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær, den første 12 Kr. og den sidste 10 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, i Salær hver 15 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 257. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Adolph Valdemar Aggerbeck bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretsagfører Salomon og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forhenværende Detailhandler Adolph Valdemar Aggerbeck er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri.

Den 20de Februar d. A. anmeldte Firmaet V. J. Bigler & Co. i Kjøbenhavn for Politiet, at Tiltalte — hvem Firmaet i Henhold til en med ham den 30 Marts f. A. oprettet Kontrakt havde til Forhandling i en af ham i Aarhus etableret Detailhandel overdraget et Parti Cigarer til samlet Fakturapris 233 Kr. 10 Øre i Konsignation, bl. a. paa Vilkaar, at Tiltalte for Konsignationsvarerne skulde føre et selvstændigt Bogholderi og ligeledes holde en særskilt Kasse for de ved Varenes Salg indkomne Beløb — efter gentagne forgæves Opfordringer til at tilstille Firmaet Pengene for de solgte Konsignationsvarer og udlevere de i Behold værende af disse, havde indrømmet, at han havde solgt alle Varerne og var ude af Stand til at gøre Rede og Rigthighed for Salgsprovenuet, hvorfor han begæredes dragen til Ansvar, som det i Anmeldelsen hedder, efter Straffelovens § 254.

Under den paa Grundlag af denne Undersøgelse, under hvilken den ovenmeldte Konsignationskontrakt — af hvilken det yderligere fremgaar, at Tiltaltes Provision for Forhandlingen skulde bestaa i, »hvad han ved Salg af Varerne kunde opnaa ud over Fakturaprisen, at Opgørelse skulde finde Sted, saa ofte Firmaet maatte forlange det, og at Tiltalte var forpligtet til at indsende Kassebeholdningen, hver Gang denne havde naaet et Beløb af 100 Kr. — har været til Stede, har Tiltalte forklaret, at han, der fra et tidligere Ophold i Aalborg havde en Del Kreditorer, for at erholde Hjælp af sin Familie til Etablering af en Forretning, var gaaet ind paa at forhandle Varer for Anmelderen og tvende andre Firmaer, og at der med hvert af de tre Firmaer blev oprettet Kontrakt, men at Formaalet med Oprettelsen af

disse Kontrakter alene var at hindre hans ældre Kreditorer i at gøre Udlæg hos ham.

Tiltalte har derhos erkendt, at han ikke, som i Kontrakten med Anmelderen bestemt, har ført særskilt Regnskab og Kasse for Forhandlingen af Anmelderens Varer, men har ladet alle i hans Forretning indkomne Penge gaa i een Kasse. Endvidere har Tiltalte indrømmet, at han fra Anmelderen har modtaget — som det maa antages i Tiden fra April til August Maaned f. A. — Varer til det i Anmeldelsen angivne Beløb, og at han derefter i Tiden indtil Oktober Maaned f. A. efterhaanden har solgt de modtagne Varer og brugt de derfor indkomne Penge til sig selv og sin Familie til at leve for, uagtet han godt vidste, at han efter Indholdet af den med Anmelderen indgaaede Kontrakt ikke var berettiget hertil, men han har til sin Undskyldning anført, at det Sted, hvor han kavde nedsat sig, laa paa et daarligt Strøg, saa han ikke kunde sælge for mere end 3 à 4 Kr. daglig, og da dette ikke var mere end til at leve for, brugte han af Kassen indtil baade Penge og Varer vare borte. Under det optagne Forhør erklærede han derhos, at han, der den Gang var uden Beskæftigelse, ikke saa sig i Stand til at dække det forbrugte Beløb.

Under et efter Underretsdommens Afsigelse afholdt Reassumtionsforhør har Tiltalte yderligere erkendt, at han har indset, at hvad der indkom ved Salg af Konsignationslageret — hvorved bemærkes, at heri dog maa fragaa Forhandlingsprovisionen — tilhørte Anmelderen, og at han saaledes var uberettiget til at bruge deraf, samt at dette i alt Fald var givet, saa snart der var indkommet et Beløb af 100 Kr., men Tiltalte har i Forbindelse hermed forklaret, at han i Strid med den i saa Henseende i Kontrakten indeholdte Bestemmelse til Dels har solgt paa Kredit af Konsignationslageret, saaledes at han ikke tror, at det ved Salg fra bemeldte Lager indkomne kontante Beløb fuldt har naaet 100 Kr., idet Resten af Lageret for Størstedelen er leveret til hans Husvært, der efter den mellem dem oprettede Lejekontrakt skulde tage Varer i Forretningen for Huslejen, og hvem Tiltalte i Tiden fra April til Oktober Maaned f. A. af Konsignationslageret gennemsnitlig har leveret 3 Kasser Cigarer maanedlig til en Pris af 5 Kr. 25 Øre pr. Kasse.

I det nævnte Forhør har Tiltalte endelig erkendt, at han efter sin hele økonomiske Stilling paa det Tidspunkt, da han forbrugte, hvad han fik ind ved Salg af Anmelderens Varer, maatte indse og ogsaa har indset, at han var ude af Stand til at dække det forbrugte Beløb, men han har hertil føjet, at han haabede paa, at hans Forretning skulde gaa bedre, og at han da vilde have svaret enhver sit.

Efter hvad der saaledes foreligger — hvorved endnu bemærkes, at Anmelderen paa Forehold af Tiltaltes forinden Underretsdommen afgivne Forklaringer i et Forhør har erklæret, at bemeldte Forklaringer meget mulig ere rigtige, og at det saaledes navnlig er meget muligt, hvad Anmelderen derhos senere i en Skrivelse til Retten har bekræftet, at det var Tiltalte, der anmodede om, at Varerne maatte blive ham givne i Konsignation — findes der imidlertid ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte med den Misligholdelse af den mellem ham og Anmelderen oprettede Forhandlingskontrakt, som han har indrømmet at have gjort sig skyldig i, har forbundet nogen sviga gtig Hensigt, og

idet der derfor ikke for det af ham udviste Forhold vil kunne paa-
lægges ham noget Strafansvar, vil han — der er født i Aaret 1865,
og som, bortset fra at han under sin Militærtjeneste en enkelt Gang
har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, ikke ses tidligere
at have været tiltalt eller straffet — være at frifinde for Aktors Til-
tale i denne Sag.

Aktionens Omkostninger — — — — ville være at udrede af det
offentlige.

Tirsdagen den 28 Oktober.

Nr. 45. Bødkersvend, Formand for Bødkernes Fagforening,
E. Svendsen (Høgsbro)

contra

Bødkermester N. P. Olsen (Jensen e. O.),

betr. Krænkelse af Privatlivets Fred, Udredelse af Erstatning m. m.

Kjøbenhavns Fogedrets Dekret af 15de Marts 1899: Thi
blev der da for Rekvisitus, under Forbehold af enhvers lovlige Ret,
dekreteret Rettens Forbud mod, at han ved Inserater i »Social-Demo-
kraten« eller andre Blade eller paa anden Maade publicerer, at Arbej-
det er nedlagt paa Rekvirentens Værksted, Nørregade Nr. 7.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts
1901: Den ovennævnte Forbudsforretning bør som lovlig gjort og for-
fulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Bødkersvend, Formand
for Bødkernes Fagforening E. Svendsen, til Statskassen bøde 100 Kr.
eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt
Fængsel i 10 Dage. Saa bør Indstævnte og til Citanten, Bødkermester
N. P. Olsen, betale et saadant Beløb, dog ikke over 2000 Kr., hvortil
uvillige inden Retten udmeldte Mænd ansætte det Tab, der inden nær-
værende Sags Anlæg er tilføjet Citanten i hans Næringsvirksomhed ved
de oven anførte Meddelelser i Bladet »Socialdemokraten«, tillige med
Renter 5 pCt. p. a. af det saaledes fastsatte Erstatningsbeløb fra den
20 Marts 1899, til Betaling sker, samt Forbudsforretningens Omkost-
ninger med 20 Kr. 33 Øre og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det
idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse,
og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Hovedappellanten E. Svendsen her
for Retten har frafaldet Paastanden om Ophævelse af Forbudet
og Fritagelse for at betale de ham ved den indankede Dom paa-
lagte Omkostninger ved Forbudsforretningen, i hvilke Henseender
Dommen altsaa efter Kontraappellantens Paastand vil være at
stadfæste.

I Dommen er det rettelig antaget, at Hovedappellanten ved de i den ommeldte offentlige Meddelelser om Forholdene paa Kontraappellantens Værksted og Opfordring til Bødkere om ikke at søge Arbejde der har gjort sig skyldig i et retsstridigt Forhold, der maa forpligte ham til at erstatte det Kontraappellanten derved tilføjede Tab, og Dommen vil derfor for saa vidt være at stadfæste, dog at den i samme fastsatte Begrænsning til kun at omfatte det Tab, der inden Sagens Anlæg er tilføjet Kontraappellanten, efter dennes Paastand maa bortfalde.

Da Hovedappellanten ved de nævnte Meddelelser ikke har indskrænket sig til en simpel Udtalelse om, at Arbejdet var nedlagt paa Kontraappellantens Værksted, men i Artiklerne af 4de Februar og 10de Marts 1899 har gjort Forholdene der til Genstand for en Omtale, der maa anses at indeholde en Krænkelser af Kontraappellantens Privatlivs Fred, er han derhos rettelig anset efter Straffelovens § 220, og findes det at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf.

Med de heraf følgende Forandringer og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontraappellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Ordene: »inden nærværende Sags Anlæg« udgaa, og saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Bødkersvend, Formand for Bødkernes Fagforening E. Svendsen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Kontraappellanten, Bødkermester N. P. Olsens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesterets sagfører Jensen for Højesteret 100 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Socialdemokraten« Nr. 30 for den 4de Februar 1899 fandtes under Overskriften »Arbejdsnedlæggelse i Bødkerfaget« optaget en »E. Svendsen, Formand for Bødkerforeningen af 1873« undertegnet Artikel, der begynder med en Meddelelse om, at Svendene hos Citanten, Bødkermester N. P. Olsen, have nedlagt Arbejdet, og derefter giver en Fremstilling af Grundene til, og af, hvad der er gaaet forud for denne Arbejdsnedlæggelse.

Denne Fremstilling gaar ud paa følgende:

Kort før Julen 1898 forlod Svendene Citantens Værksted, fordi han ikke vilde overholde den mellem Bødkerlavet og Fagforeningen indgaaede Overenskomst, og fordi Svendene ikke kunde blive enige med ham om Prisen paa noget nærmere betegnet Arbejde.

Citanten henvendte sig da til Indstævnte, Bødkersvend, Formand for Bødkerne's Fagforening E. Svendsen, med Anmodning om, at han vilde yde sin Hjælp til at faa Striden bilagt, hvilket ogsaa lykkedes, idet Citanten gik ind paa at betale en højere Pris for det omhandlede Arbejde og paa at give 2 af de Svende, der havde nedlagt Arbejdet, hver en Erstatning af 18 Kr., hvorefter »Blokaden« af hans Værksted blev hævet. I Fremstillingen hedder det derpaa:

»Naar vi nu igen nødsages til at blokere Hr. Olsens Værksted, er det fordi han søger at hævne sig, og det paa følgende Maade: Flere Uger i Træk har han averteret efter Lærlinge mod at love at udlære dem paa 3 Aar, og det lykkedes ham paa den Maade at faa fat i 3 unge Mennesker. Den almindelige Læretid i Faget er 5 Aar, og desværre har mange Mestre stort Besvær med at lære dem Bødkeriet i den Tid, ikke mindst af den Grund, at nogle har for mange unge Mennesker i Lære ad Gangen. Bødkerlavet, hvoraf Hr. Olsen ogsaa er Medlem, har imidlertid af let forstaaelige Grunde erklæret ikke at ville gøre Hr. Olsens Udlærlinge til Svende efter kun 3 Aars Læretid, men dette bryder han sig ikke om, og han lover de unge Mennesker, at de efter de 3 Aars Forløb vedblivende kan arbejde hos ham. Dette var sikkert det bedste, da det, de kan lære paa Hr. Olsens Værksted, ikke sætter dem i Stand til senere at kunne arbejde andre Steder. Hr. Olsen beskæftiger sjældent mere end 3 à 4 Svende, den største Del af Aaret endda kun to, men desuagtet lover han disse 3 unge Mennesker, at de kan blive hos ham, samtidigt med at han stadigt søger flere Lærlinge.

Under disse Forhold maa Hr. Olsen finde sig i, at Svendene forlader hans Værksted, og at dette, paa Hr. Olsens Bekostning, indtil videre er blokeret for Fagforeningens Medlemmer.«

Artiklen slutter med en Meddelelse til Forbundets Medlemmer om, at der for Tiden i Kjøbenhavn føres Underhandlinger med Bødkerlavet om en ny Priskurant, og at det er vedtaget at aflyse Tilgang her til Byen af Forbundets Medlemmer, samt at ingen arbejdssøgende maa tage Arbejde, forinden han har henvendt sig til Formanden.

I samme Dagblads Nr. 41, 44, 49 og 57 for henholdsvis den 17de, 21de, 26de Februar og 8 Marts 1899 fandtes under en Rubrik, der bærer Overskrift »Strejker« indrykket bl. a. følgende »E. Svendsen« underskrevne Meddelelse:

»Til Bødkerne. Arbejdet er nedlagt hos Bødkermeister N. P. Olsen, Nørregade 7. Arbejdssøgende bedes henvende sig paa Kontoret mellem 10 og 11. Tilgang til Kjøbenhavn aflyses, indtil Underhandlingerne om den nye Priskurant er endte.«
og endelig fandtes der i Bladets Nr. 59 for den 10de Marts 1899 optaget en, ligeledes E. Svendsen underskrevne saalydende Artikel:

Til Bødkerne. Hos Bødkermeister Olsen, Nørregade 7, er nu oprettet et Alderdomshjem for gamle og svagelige Bødker Mestre, der vil udføre det Arbejde for Hr. Olsen, som de organiserede Svende ikke vil have med at gøre. De forhenværende Bødker Mestre Pulle og Rædder

har nemlig optaget Arbejdet, dog sikkert mest til Skade for Hr. Olsen og dennes Kunder. Endvidere har Olsen faaet sig en Kompagnon ved Navn Christensen, tidligere Bødkermester i Aalborg. Ham vil vi tage alvorlig og give ham en Plads blandt de heldigvis faa Hædersmænd blandt Bødkerne. De er kun faa i Antal, men vil til Gengæld heller ikke let blive forglemte, selv om de som nævnte Christensen skal være »Bødkermester«.

Ifølge Rekvisition fra Citanten af 27de Februar 1899 nedlagde Kongens Foged i Kjøbenhavn den 15 Marts s. A. hos Indstævnte, der har vedkendt sig de oven omtalte Publikationer som underskrevne af ham, Forbud mod, at han ved Inserater i Bladet »Socialdemokraten« eller andre Blade eller paa anden Maade publicerer, at Arbejdet er nedlagt paa Citantens Værksted, Nørregade Nr. 7, og Citanten har nu under nærværende Sag paastaet den omhandlede Fogedforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, Indstævnte anset med Straf efter Straffelovens § 217 og 220 i Anledning af de ovenfor refererede Publikationer i »Socialdemokraten« vedrørende Citanten og Forholdene paa hans Værksted, hvilke Meddelelser han anser krænkende saavel hans Ære som hans Privatlivs Fred, samt Indstævnte tilpligtet at betale ham i Erstatning for Skade, tilføjet ved disse Publikationer, 2000 Kr. eller et efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 20 Marts 1899, til Betaling sker.

Citanten har derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham de med Forbudsforretningen og denne Sag forbundne Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer til Ophævelse af Forbudet samt til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Der findes ikke at kunne være Tvivl om, at Meddelelserne i Bladets Nr. 30, 41, 44, 49 og 57 om Arbejdsnedlæggelse paa Citantens Værksted tilsigte og ere egnede til at hindre Tilgang af Arbejdskraft til Citantens Værksted, samt at Citanten havde Grund til at befrygte en fortsat Udbredelse af disse Meddelelser, og at han derfor har haft Føje til at nedlægge det ommeldte Forbud som sket. Dette vil derfor være at stadfæste.

Medens der maa gives Indstævnte Medhold i, at der intet ærefornærmende for Citanten findes i Publikationerne, findes derimod samtlige disse at indeholde en Krænkelse af Citantens Privatlivs Fred, og Indstævnte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 220 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., eller subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

Selv om der maatte gives Indstævnte Medhold i, at Meddelelserne, for saa vidt de gaa ud paa at aflyse Tilgang af Bødkersvende her til Byen og at opfordre arbejdssøgende at henvende sig til Indstævnte, inden de tage Arbejde, maa forstaas som havende Hensyn ikke til Arbejdsnedlæggelsen hos Citanten, men udelukkende til den i Meddelelserne omtalte Forhandling om Priskuranten, findes dog Meddelelserne i deres Helhed at være egnede til at skade Citanten i hans Næringsvirksomhed — hvorved bemærkes, at Fremstillingen af Forholdene paa Citantens Værksted paa væsentlige Punkter maa anses for urigtig, da

Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort dens Sandhed — og Indstævnte vil derfor være at tilpligte at betale Citanten en Erstatning for Tab, der inden nærværende Sags Anlæg er tilføjet ham i hans Næringsvirksomhed ved de ovenomhandlede Meddelelser i »Socialdemokraten«, hvilken Erstatning vil være at fastsætte ved Skøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke udover 2000 Kr.

Indstævnte vil derhos have at svare Renter, som paastaaet, af det Beløb, som det saaledes paalægges ham at udrede, samt have at godtgøre Citanten Forbudsforretningens Omkostninger med 20 Kr. 33 Øre og Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 30 Oktober.

Nr. 162. Højesteretssagfører **Octavius Hansen** (Bagge e. O.)

contra

Herredsfoged **F. G. Hansen** (Lunn e. O.),

betr. Ærefornærmelser.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26de April 1902: De fornævnte af Indklagede, Højesteretssagfører Octavius Hansen, om Klageren, Herredsfoged Gustav Hansen, brugte fornærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Indklagede til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af samme Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 1½ Dage. Saa bør Indklagede og betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, saafremt Sagen ikke for Klagerens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til den for Klageren beskikkede Sagfører, Overretssagfører Sally, 30 Kr. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er Appellantens Paastand om Sagens Afvisning i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig forkastet.

Efter den skete Indstævning foreligger Dommen kun til Prøvelse med Hensyn til de Forhold, for hvilke Appellanten er domfældt.

Hvad nu de under Nr. 5 og 8, 1ste Punktum, ommeldte Ytringer angaar, er der efter det foreliggende, derunder de afgivne Vidneforklaringer, ikke Føje til at antage, at Appellanten i det væsentlige har udtalt sig paa anden Maade, end af ham indrømmet, men herefter er han ikke fremkommet med andet, end hvad sandt var, og hvad han maatte være beføjet til at sige.

Derimod har Appellanten ved den under Nr. 9 ommeldte Udladelse, gaaende ud paa, at en Sagfører i Horsens havde meddelt ham, at Sagførere i denne By ansaa Indstævnte for sindsygt, overskredet Grænserne for den ham som Defensor tilkommende Ytringsfrihed, og denne Udladelse vil derfor være at mortificere, og Appellanten at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde, efter Omstændighederne af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage. I Henseende til Processens Omkostninger i foregaaende Instans vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den ovenfor gengivne, for Indstævnte, Herredsfoged F. G. Hansen, fornærmelige Udladelse bør være død og magtesløs, og bør Appellanten, Højesterets-sagfører Octavius Hansen, til Statskassen bøde 100 Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. I Henseende til Processens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bagger og Lunn hver 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved allerhøjeste Reskript af 27 November 1900 tillagdes der Indklagede, Højesterets-sagfører Octavius Hansen Ordre til som Defensor for Højesteret at udføre en fra Viborg Landsoverret indanket Sag mod 3 Personer, der tiltaltes for bedrægligt Forhold, hvilken Sag i første Instans var paa-kendt i Bjerre Herreds Ekstraret, og blev saa paagældende Sag den 21de og 22 Marts 1901 foretagen i Højesteret, ved hvis Dom samtlige de Tiltalte bleve frifundne for Aktors Tiltale.

Klageren, Herredsfoged Gustav Hansen, der som Underdommer havde ledet Forundersøgelsen i den paagældende Sag og paa-kendt samme i første Instans, gør nu gældende, at Indklagede i sin Defensionstale for Højesteret i den paagældende Sag har fremsat en Række ærekrænkende Ytringer om, og Sigtelser mod Klageren, bl. a. ved at udtale:

1. At Dommeren gad ikke en Gang gøre sig saa megen Ulejlighed at henvende sig til Sagføreren (Schouenborg i Horsens),
2. At han efter ganske vilde Forudsætninger kastede de mistænkte i Hullet,

3. At han rejste hele denne store Bedragerisag, uden at gøre sin Pligt først at undersøge, om der forelaa noget retsstridigt i Sagen,
4. At Dommeren lod tilføre Retsprotokollen, at de arresterede havde indrømmet, at de havde fremsat ganske ublu Fordringer: »Det har de tiltalte aldrig indrømmet. De have derimod paa det bestemteste protesteret derimod.« Man kan altsaa ikke stole paa Dommerens Retsprotokol,
5. At Dommeren vilde have ham (Defensor) til at fortælle en Usandhed i Højesteret,
6. At han konstaterede, at naar en saadan Dommer af Dommerforfjamskelse eller sædvanlig Dommersløjhed gaar hen og attesterer noget galt, kan man ikke stole paa ham,
7. At Dommeren . . . tvinger de arresterede til at frafalde deres Fordringer, men at det er saare utilbørligt, at en Dommer lader sig bruge paa den Maade,
8. At Dommeren har villet have Indklagede til at fortælle en ligefrem Usandhed i Højesteret. Er det ikke letfærdigt af en Dommer og
9. At en Sagfører har stemplet ham (Dommeren) som sindssyg, og det er jo sket før, at en sindssyg Mand har beklædt Dommersædet.

Idet Klageren hævder, at samtlige de anførte Udtalelser ere ubeføjede, og Sigtelserne ganske blottede for Sandhed, paastaar han, efter erhvervet Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Sally, Indklagede ikendt Straf efter Straffelovens §§ 216 og 217, jfr. Højesteretsinstruksens § 29, og de oven anførte Udladelser mortificerede. Han har derhos paastaet Indklagede dømt til at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Indklagede har principalt nedlagt Paastand paa, at Sagen afvises, og at han tilkendes Kost og Tæring hos Klageren, subsidiært har han paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Sin Paastand om Sagens Afvisning har Indklagede støttet dels paa, at det af Højesteretsinstruksens § 29 skulde fremgaa, at Højesteret alene afgør, om en af de for Højesteret procederende Sagførere i sin Tale har gjort Brud paa det tilstedelige, saa at dette Spørgsmaal maa ligge uden for nærværende Rets Kompetence, dels paa, at, da han for Højesteret ikkun er optraadt ifølge Ordre, vilde en herunder begaaet Forseelse være at straffe som en Embedsforbrydelse, der følgelig kun kunde paatales under en offentlig Sag.

Der findes imidlertid ikke at kunne gives Indklagede Medhold i nogen af disse hans Opfattelser.

Hvad den forstanførte angaar, kan det med Hensyn til, at den i Højesteretsinstruks § 29 anordnede summariske Rettergang ikke er anvendelig med Hensyn til enhver Art af Ærefornærmelser, og til, at den i Paragrafen indeholdte Straffebestemmelse er mildere end de almindelige Straffebestemmelser, ikke antages, at Højesteretsinstruksens § 29 afskærer den eventuelt fornærmede fra ad sædvanlig Vej at paatale Ærefornærmelser, som han maatte have været Genstand for under en Højesteretsprocedure, og hvad den sidst anførte angaar, kan den Omstændighed, at Indklagede in casu er optraadt efter Ordre, ikke være til Hinder for, at Klageren under en civil Sag paataler mulige under Højesteretsproceduren fremkomne Ærefornærmelser mod ham.

Hvad dernæst Sagens Realitet angaar, da har Indklagede med Hensyn til det i Klagen under 9 anførte erkendt, at han i sin Defensionstale for Højesteret har sagt, at det var ham meddelt i et Brev fra en Sagfører i Horsens, at Sagførere i denne By ansaa Dommeren for sindssyg, samt at han i Forbindelse hermed udtalte, at det da ikke vilde være første Gang, at en sindssyg Mand fungerede som Forhørsdommer.

I øvrigt har Indklagede gjort gældende, at han, der erkender, at hans Forsvarstale indeholdt et skarpt Angreb paa Underdommerens Behandling af Sagen, ikke har fremsat saadanne Udtalelser som dem, der i Klagen ere fremhævede som injurierende, og at han ved den ovennævnte af ham vedkendte Ytring saavel som ved, hvad han i øvrigt sagde i sin Forsvarstale, ikke har overskredet Grænserne for den Ytringsfrihed, der maa tilkomme ham i hans Egenskab af beskikket Defensor.

Indklagedes Erklæringer om, hvad han har udtalt, gaar i øvrigt med Hensyn til Punkterne 1--4 og 6--7 ud paa følgende:

- ad 1. At han har doleret over, at Klageren ikke afeskede vedkommende Sagfører Forklaring,
- ad 2. At han har angrebet Klageren med Fremhævelse af, at nogle foretagne Arrestationer vare uforvarlige og unødige, da det Forhold, hvorfor de paagældende arresteredes, ikke var strafbart, hvad Dommeren burde have set,
- ad 3. At han har klaget over, at Dommeren har set forkert paa Spørgsmaalet om nogle Lønansmeldelsers Karakter (Strafbarhed) og rimeligvis har sagt, at Dommeren burde have kunnet se, at der ikke forelaa noget strafbart,
- ad 4. At han i Henhold til en af de Tiltaltes bestemte og gentagne Erklæringer til ham har hævdet, at denne Tiltalte ikke af sig selv havde betegnet en fremsat Fordring som »ublu«, men at dette var Forhørsdommerens Betegnelse, hvorhos han rimeligvis har udtalt, at man paa dette Punkt ikke kunde stole paa Retsprotokollen,
- ad 6. At han muligens har sagt, at man ikke kunde stole paa en Dommer, der gav en nærmere betegnet Attest under visse angivne Forhold,
- ad 7. At han har klaget over, at kriminel Undersøgelse og Arrestation er bleven benyttet (af Tredjemand) til at lade tiltalte Personer frafalde civilretlige Krav, og meget mulig i Forbindelse hermed har sagt, at en Forhørsdommer ikke burde lade sig bruge paa denne Maade som en Slags hurtig Retsforfølgning.

Specielt med Hensyn til Punkt 8 i Slutningen har Indklagede anført, at han ikke kan erindre, og derfor ikke kan erkende at have betegnet en nærmere angivet Adfærd fra Klagerens Side som letfærdig.

Mod Indklagedes Benægtelse har Klageren nu ikke bevist eller tilvejebragt nogen til Anvendelse af Partsed tilstrækkelig Formodning for, at Indklagede har udtalt sig som i Klagen under Nr. 1, 3 og 6 samt 8 i Slutningen anført, og da de Ytringer, som Indklagede vedkender sig at have brugt paa disse Punkter, ikke findes at være injurierende for Klageren, vil der for saa vidt ikke kunne gøres Ansvar gældende mod Indklagede.

Ved de i Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det derimod vel

anses for godtgjort, at Indklagede har brugt Udtalelser, der i hvert Fald i det væsentlige have været enslydende med de i Klagen under Nr. 2, 4 og 7 anførte, men da det ikke har kunnet oplyses, i hvilken nærmere Forbindelse disse løsrevne Udtalelser ere fremkomne som Led i Indklagedes Defensionstale, findes det betænkeligt at statuere, at Indklagede ved Benyttelsen af disse Udtalelser, der i den Form, hvori han selv erkender at have brugt dem, i hvert Fald ikke ere injurierende, har overskredet Ytringsfrihedens Grænser.

Hvad dernæst de i Klagen under Nr. 5 og 8 i Bøg. anførte Udtalelser angaar, da fremgaar det af Sagens Oplysninger, at de Ytringer af Indklagede, til hvilke der herved sigtes, ere fremkomne ved Indklagedes Omtale i Defensionsforedraget af, at Klageren i Skrivelse af 26 Januar 1901 havde besvaret en Henvendelse fra Indklagede derhen, at der forelaa Kvittering i Arrestprotokollen for, at en Lommebog, der under den kriminelle Undersøgelse i den foran omtalte Justitssag havde været produceret i Retten, var bleven tilbageleveret en af de Tiltalte, medens dette senere viste sig at være en Fejltagelse, da den Under skrift i Arrestprotokollen, hvortil der i Skrivelserne sigtedes, i Virkeligheden var given ved den paagældendes Indsættelse i Arresten og til Bekræftelse af, hvad han da havde afleveret, og ikke, saaledes som Klageren i Tillid til en ham af en Politibetjent given Meddelelse havde troet, ved vedkommendes Løsladelse og som Kvittering for, hvad han da fik udleveret.

Indklagede har med Hensyn til dette Punkt anbragt, at han utvivlsomt i Højesteret har udtalt sig strængt og skarpt om, at Underdommeren havde attesteret, at en af de Tiltalte i Arrestprotokollen havde kvitteret for den Lommebog, som Indklagede ønskede frem for Højesteret, og at han rimeligvis i Forbindelse dermed har udtalt, at hvis han havde nøjedes med den Besked, vilde han have debiteret en Usandhed for Højesteret, hvorimod han ikke har sagt, at Klageren vilde have ham til at fortælle en Usandhed i Højesteret.

Ved de af Højesteretssagfører Wulff Frederik Asmussen samt Journalisterne Gregers Christian Olsen og Adam Thorkild Adamsen afgivne Vidneforklaringer maa det imidlertid anses bevist, at Indklagede i sin Fremstilling af de her omhandlede Forhold har udtalt, at Klageren vilde have ham til at fortælle en Usandhed i Højesteret.

Henses nu til, at Indklagede ved et inden Sagens Foretagelse i Højesteret modtaget Reassumptionsforhør havde faaet fuldstændig Rede paa, hvorledes Sagens virkelige Sammenhæng var paa dette Punkt, findes han ved den nævnte Udtalelse om, at Klageren »vilde have ham til at fortælle en Usandhed i Højesteret«, hvilken Udtalelse, uanset at 2 af Vidnerne har forklaret, at de ikke opfattede Udtalelsen som gaaende ud paa at sigte Klageren for at ville mod bedre Vidende bevæge Indklagede til at give en urigtig Fremstilling i Højesteret, maa anses at indeholde en ærekrænkende Sigelse mod Klageren, at have overskredet Ytringsfrihedens Grænser.

Det samme findes ogsaa at være Tilfældet med Hensyn til den af Indklagede vedkendte Udtalelse om Klageren som sindssyg, idet Indklagede ikke kan ses at have haft nogen Føje til at fremkomme med en saadan Ytring, for hvis Rigtighed han ikke har ført noget som helst Bevis, og som i høj Grad var egnet til at vanskeliggøre Klagerens Ud-

øvelse af hans hele Embedsvirksomhed, samtidig med at den fremsatte Gengivelse af en unavngiven Mands Formening om Klagerens Sinds-tilstand ikke kunde ventes at faa nogen Betydning for den paagældende Sag.

Som Følge af det anførte ville de nævnte for Klageren fornærmelige Udladelser »at Dommeren vilde have Indklagede til at fortælle en Usandhed i Højesteret« og at »det var Indklagede meddelt i et Brev fra en Sagfører i Horsens, at Sagførere i denne By ansaa Dommeren for sindssyg« samt den i Forbindelse dermed fremsatte Ytring, »at det da ikke vilde være første Gang, at en sindssyg Mand fungerede som Forhørsdommer«, være at mortificere, og Indklagede at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 200 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Indklagede vil derhos have at betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, saafremt Sagen ikke for Klagerens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til den for Klageren beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr.

Mandagen den 3 November.

Nr. 13. Grosserer **Chr. Gelert** (Jensen)

contra

Firmaet **Sammann & Gristede** (Salomon),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel om et Parti Kaffe.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27de Februar 1900: Indstævnte, Grosserer Chr. Gelert her Steds, bør til Sagsøgerne, Firmaet Sammann & Gristede i Bremen, betale 1883 Kr. 14 Øre og 214 Kr. 20 Øre med Renter af disse Beløb 5 pCt. aarlig henholdsvis fra den 30 September og fra den 19 Oktober 1898, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Ap-

pellanten, Grosserer Chr. Gelert, til Indstævnte, Firmaet Sammann & Gristede, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Marts og April Maaned 1898 blev der ved den for Firmaet Sammann & Gristede i Bremen her Steds arbejdende Agent mundtlig afsluttet efterhaanden 3 Handler, hvorved Firmaet til Grosserer Chr. Gelert her, med hvem det tidligere havde staaet i Forbindelse, solgte henholdsvis ca. 50, ca. 50 og ca. 39 Sække Kaffe, der betegnedes som »Guatemala« og som »Nr. 853«, og om hvilken det er givet, at den var maskinbehandlet, og bleve disse 3 Kvantiteter Kaffe afsendte fob fra Bremen til Grosserer Gelert med Damper henholdsvis den 2den April og den 24de og 31 Maj 1898, hvorhos der samtidig med Sendingen af 2 April blev leveret ham en Pose med en Prøve af Kaffen paa ca. 5 Pd. De nævnte 3 Sendinger bleve modtagne og betalte uden Tvist.

Den 5 Maj 1898 solgte Firmaet gennem den omtalte Agent yderligere mundtlig ca. 100 Sække »Nr. 853 Guatemala« Kaffe til en Pris af 44½ Pf. pr. Pd., at levere fob efter 1 Maaned og den 13de Maj s. A. endvidere ca. 200 Sække »Guatemala Kaffe Nr. 853« til en Pris af 45 Pf. pr. Pd. at levere fob med 100 Sække efter 2 og med 100 efter 3 Maaneder. Senere i Mai udtalte Grosserer Gelert Ønske om at faa skriftlig Stadfæstelse paa disse sidste to Handler, og tilstillede Firmaet i den Anledning gennem Agenten Grosserer Gelert dels en af Firmaet underskreven, den 28 Maj dateret Salgsseddel, dels en Købeseddel, som han daterede og underskrev den 31 Maj, og der derpaa blev sendt tilbage til Firmaet. I disse to Sedler, der omfattede saavel de den 5te som de den 13 Maj solgte henholdsvis 100 og 200 Sække Kaffe, og hvis nærmere Indhold var ganske ens og stemmende med de to Handler, kun at Prisen for de første 100 Sække ved en Fejl var anført ½ Pf. for lav, hvad der dog ikke fik nogen Betydning, var selve Salgsgenstanden helt igennem betegnet som Kaffe »efter Type 853« uden Tilføjelse af »Guatemala«.

Af de saaledes købte 300 Sække modtog Grosserer Gelert den 1ste og 5 Juli 50 + 50 Sække og den 8 August yderligere 10 Sække, hvilke bleve modtagne og betalte. I Begyndelsen af August havde derhos Firmaet — efter Anmodning gennem Agenten for Grosserer Gelert — sendt denne to saakaldte »Udfaldsprøver« til Oplysning om de tilbagestaaende Leveringer, hvilke han imidlertid ikke fandt ganske svarende til den ham oprindelig (den 2den April) leverede »Købeprøve«, hvorfor han erklærede ikke at ville modtage saadanne Varer, og der udspandt sig i den Anledning en længere Brevveksling, under hvilken Grosserer Gelert fik tilsendt 2 yderligere »Udfaldsprøver«, som han imidlertid ogsaa fandt utilfredsstillende, idet han fastholdt, at Varerne derefter ikke vilde komme til at svare til den oprindelige »Købeprøve«, hvorfor han fremdeles vægrede sig ved at modtage saadanne og tillige erklærede, at der i Virkeligheden allerede havde fundet Nedgang i Kva-

liteten Sted i de sidste Leveringer, medens Firmaet fra dets Side gjorde gældende, at de sendte Udfaldsprøver og Varerne svarede saa nøje til den oprindelige Prøve, som det kunde fordres under Hensyn til, at det var en »Typeprøve«, og at den formentlig havde forandret sig noget ved Benyttelse og Behandling, samt at Grosserer Gelert i Virkeligheden kun ønskede af andre Grunde at frigøre sig for at faa flere af de paagældende Varer.

Brevvekslingen endte, uden at der opnaaedes Enighed, med, at Firmaet den 30 August 1898 afsendte hele det ikke aftagne Parti: 190 Sække med Dampere hertil under Fastholdelse af, at de vare fuldt ud »typesvarende«, medens Grosserer Gelert efter deres Ankomst hertil og Besigtigelse benægtede, at de vare »prøvesvarende«, og stillede dem til Disposition, idet han tilbagesendte Adkomstdokumenterne derpaa, som vare ham tilstillede.

Firmaet lod derpaa efter yderligere mundtlig Forhandling, idet dets Indehaver i September ankom hertil medhavende nogle Pd. Kaffe, der angaves at udgøre en Del af den i Bremen beroende Prøve, hvorefter det første Salg skulde være sket, optage en Skønsforretning den 19 September ved tvende af nærværende Ret udmeldte sagkyndige Mænd over de omstridte 190 Sække, hvorved saavel den nys nævnte Prøve var til Stede, som den Prøve, Grosserer Gelert angav oprindelig (den 2 April) at have faaet, hvilken Forretning blev afhjemlet den 29 September, og den 30 September lod Firmaet under Henviisning dertil derpaa ved Notarius publicus Grosserer Gelert opfordre til inden 3 Dage at erklære, om han vedblivende nægtede at modtage Partiet, idet Firmaet for dette Tilfælde forbeholdt sig at lade de 190 Sække bortauktionere uden Varsel, saaledes at han gjordes ansvarlig for eventuel Prisdifference samt for alle til Fragt, Told, Oplægning indtil da, Skøn, Salg o. s. v. paaløbne Udgifter. Denne Opfordring besvarede Grosserer Gelert Dagen efter med Nej, og der blev da forberedt Auktion, som imidlertid bortfaldt, idet man fra begge Sider enedes om under ethvert Forbehold at lade de 190 Sække bortsælge ved en Mægler til bedst mulig Pris, og fandt dette Salg derpaa Sted ved Slutseddelen af 10 Oktober 1898, saaledes at de 190 Sække solgtes til Grosserer Gelert selv for 38 Pf. pr. Pd. paa samme Betalingsvilkaar som oprindelig aftalt, idet han derhos vilde have at betale Fragt, Assurance, Pakhusleje m. m.

Den 19 Oktober 1898 lod dernæst Firmaet Sammann & Gristede nærværende Sag paastævne, hvorunder det under Anbringende af, at Partiet havde været kontraktmæssigt, og at den betingede Pris havde været 13602 Rmk. 75 Pf., den gennem Mægleren opnaaede Pris derimod kun 11486 Rmk. 86 Pf. har fordret sig hos Grosserer Gelert tilkendt Forskellen 2115 Rmk. 89 Pf. eller Kr. 1883 14 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Notarialforretningens Dato den 30te September s. A. samt endvidere 323 Kr. 76 Øre med 5 pCt. Renter deraf fra

Færdig fra Trykkeriet den 13 November 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 27—28.

Mandagen den 3 November.

den 19 Oktober i Godtgørelse for Skøn og Notarialforretning, til Mægler og Sagfører o. s. v., o. s. v. foruden Sagsomkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, hvorhos begge Parter have nedlagt subsidiære Paastande.

I den af de ovenfor omtalte 2, af Retten udmeldte Skønsmand afgivne Forretning er det udtalt, at de, efter at have udtaget en Generalprøve af de 190 Sække Kaffe og sammenlignet samme med den fra Sagsøgerne producerede (o: den ovenfor nævnte, i September 1898 fra Bremen fremkomne) »Typeprøve« Nr. 853 vare komne til det Resultat, at Partiet, om det end ikke ganske svarede til denne Prøve, dog maatte siges at være af samme Værdi, medens Partiet sammenlignet med den af Grosserer Gelert samtidig afleverede »Købeprøve« Nr. 853, maatte siges at være ca. 1½ Øre pr. Pd. ringere i Værdi, — o:, da Vægten udgjorde 30227 Pd. netto, i alt 453 Kr. 40 Øre mindre værdifuldt. Ved Afhjemlingen den 29de September 1898 udtalte Mændene derhos, idet de i øvrigt henholdt sig til deres Forretning, at det, da Kaffen var kunstig behandlet, ikke lod sig bestemt afgøre, om Partiet var »Guatemala« Kaffe, men at der var meget stor Sandsynlighed for, at det ikke var Tilfældet, og at de ikke alene paa Grundlag af Købesedlen af 31 Maj 1898, der var dem forevist, kunde sige, om de 190 Sække vare kontraktmæssige eller ej, men at de, hvis der var Tale om en almindelig Typehandel, mente, at de 190 Sække vel kunde siges at gaa ind under den dem fra Sælgerne forelagte »Typeprøve« Nr. 853, der aabenbart ikke var tagen af selve det omhandlede Parti, medens de, hvis der ikke var Tale om et Typesalg, ikke vilde anse de 190 Sække som »prøvesvarende«.

Under Sagens Gang er en i Sagsøgernes Forretning i Bremen ansat Prokurist, der derhos deltager i Forretningens Vinding og Tab, bleven afhørt som Vidne og har derved forklaret, at han i Marts 1898 havde udtaget en Pakke Kaffe »Nr. 853«, hvoraf der bl. a. da blev sendt en Prøve paa ca. 5 Pd. til Indstævnte, at Resten blev opbevaret i en Blikdaase i Forretningens Prøveværelse, og at Forretningens Indehaver, da han i September s. A. rejste hertil, medtog en Del heraf som han ved Hjemkomsten fortalte var bleven benyttet under Forhandlingerne her med Indstævnte, — men kan det efter den af ham i øvrigt afgivne Forklaring om Kaffens Opbevaring m. m. dog ingen, lunde siges at være bevist, at den ved Skønsforretningen her over de

190 Sække Kaffe foreviste saakaldte »Typeprøve« virkelig var en (uforandret) Del af den oprindelige Prøve, efter hvilken Kaffen i sin Tid var solgt.

Under Sagen er derhos ogsaa den ovenfor omtalte Agent bleven afhørt som Vidne, og har han bl. a. udsagt, at han vel mindedes, at der fra først af ved Handlerne med Indstævnte, ved hvilke der altid uden videre var gaaet ud fra, at Kaffen var maskinbehandlet, havde været Tale om »Guatemala« Kaffe, uden at han dog vidste, hvorledes det var blevet nævnt, men at Indstævnte senere selv havde sagt, at det var ham ligegyldigt, om Kaffen var derfra, naar den blot var, som den skulde være, samt at han ikke mindedes, at der under Handlerne med Indstævnte havde været Tale om »Type«, før han modtog Salgs- og Købeseddelen, og at han slet ikke da talte med Indstævnte om det deri optagne Udtryk »Type« Nr. 853, men at Indstævnte, efter at have underskrevet Købeseddelen, blot selv sagde til ham omtrent følgende: »Ja, der har jo ikke været Tale om Type, men Type er det jo, thi Sammann & Gristede have jo solgt saa meget af Nr. 853, at det ikke alt kan være af et Parti, men de maa levere »prøvesvarende« Varer«. Agenten har derhos tillige udsagt, at han vel ikke mindedes, om der paa den Indstævnte først i April 1898 gennem ham leverede, kun med en Metalprøveholder lukkede Prøvepose (— »Købeprøven« —) stod »Type« foruden Nr. 853, men at han ikke troede det, saa lidt som han troede, at dette Ord havde staaet paa Prøveposer med Kaffe Nr. 853 til andre. Hverken ved hans Forklaring eller ved, hvad der i øvrigt er fremkommet, kan der imidlertid siges at være godtgjort noget om, at den af Indstævnte ved Skønnsforretningen producerede saakaldte »Købeprøve« virkelig var uforandret identisk med den Indstævnte den 2 April 1898 tilstillede Prøve, om hvis Opbevaring i Mellemtiden der slet intet er oplyst.

For saa vidt Indstævnte yderligere har paaberaabt sig af ham fremlagte Erklæringer fra 3 Kaffehandlere, hvoraf de to ligeledes havde faaet Kaffe Nr. 853 fra Sagsøgerne, og den ene af disse og den tredje havde haft Lejlighed til at se den af Skønsmændene af de 190 Sække tagne Generalprøve, da findes der ikke mod Sagsøgenes Protest og af Mangel paa fornødne Oplysninger at kunne tillægges disse Erklæringer, der derhos delvis indeholde private Skøn, nogen videre Betødning.

Om Kaffen i de 190 Sække virkelig maatte have været »Guatemala« Kaffe eller ikke — hvad i øvrigt ikke er nærmere oplyst — finder Retten ingen Grund til at dvæle ved, da Indstævnte hverken under Brevvekslingen og Forhandlingerne i August og September 1898 eller i Virkeligheden under selve Proceduren ses at have støttet nogen egentlig Indsigelse mod Leveringen derpaa.

Ej heller findes der at være Grund til i nærværende Tilfælde at komme ind paa den af Parterne rejste Tvist om, hvad der kræves til og skal forstaaes ved en egentlig Typehandel, særlig om dette forudsætter Køb af Varer direkte fra Produktionsstedet, og om det tillige forudsætter Afgørelse af eventuel Tvist ved Arbitrage efter visse nærmere Regler.

Selv om det nemlig ikke maatte kunne siges, at der forelaa nogen egentlig Typehandel, og hvorledes saa end de tidligere Handler mellem

Parterne om Kaffe Nr. 853 maatte have været at forstaa, findes det, efter at Indstævnte uden Indsigelse var gaaet ind paa at modtage Salgsseddelen af 28 Maj og at underskrive Købeseddelen af 31 Maj 1898, hvori Varerne (de 300 Sække) udtrykkelig angaves at skulle leveres efter »Type« Nr. 853, dog ikke at kunne omtvistes, at Indstævnte ikke kunde kræve Varer, der repræsenterede et bestemt Parti, eller som i et og alt nøjagtig svarede til den oprindelige Prøve, men at han kun kunde kræve, at denne skulde afgive Rettesnoren for den paagældende Vares Karakter og Kvalitet i Almindelighed, saa at en ubetydelig Afvigelse i en eller anden Retning, der ikke medførte nogen reel Værdiforskel, ikke kunde berettige til at refusere den leverede Vare.

Ej heller dette saa lidt som Skønsmændenes sig dertil knyttende Udtalelser findes imidlertid at faa Betydning for Sagens Afgørelse, som den foreligger, da det, som ovenfor omtalt, slet ikke er givet, at den ved Skønsforretningen af Sagsøgerne forelagte saakaldte »Typeprøve« saa lidt som den da af Indstævnte forelagte saakaldte »Købeprøve« — hvilke ikke heller ere sammenholdte nærmere indbyrdes — er identisk med nogen Del af den Prøve, der oprindelig dannede Grundlag for Handlerne mellem Parterne om Kaffen Nr. 853.

Men idet der altsaa vil blive at se bort herfra, vil Indstævnte, der ikke har benægtet, at de leverede 190 Sække overhovedet hørte til Kaffen Nr. 853, og ikke har godtgjort, eller endog søgt at godtgøre, at de vare mangelfulde og mindre gode eller i øvrigt ikke opfyldte de Krav, han kunde stille til Partiet, ikke kunne anses for at have været berettiget til at vægre sig ved at modtage dem, idet den Omstændighed, at de bag efter bleve solgte til ham ved Mægler for 7 Pf. mindre pr. Pd. end den i Maj betingede Pris, allerede af den Grund ikke kan komme i Betragtning, at der slet intet er oplyst om, hvorvidt Kaffe, særlig af den Slags, ikke paa den Tid i det hele maatte være falden i Pris her i Sammenligning med Maj 1898, hvad af Sagsøgerne er antydet.

Som Følge heraf vil Indstævnte blive at dømme efter Sagsøgernes Paastand til at betale baade den ved Realisationen opstaaede Prisforskel af 1883 Kr. 14 Ore og de ved Indstævntes Vægning ved at modtage de 190 Sække fremkaldte Udgifter. Det af Sagsøgerne i saa Henseende fordrede Beløb af 323 Kr. 76 Øre findes imidlertid at maatte nedsættes til 214 Kr. 20 Øre, idet den ovenfor omtalte Notarialforretning ikke ses at have været nødvendig og Beløbet dertil, 9 Kr. 56 Øre derfor bør udgaa, og idet det opførte Salærbeløb under Hensyn til Indstævntes Protest og i Mangel af yderligere Oplysninger skønnes at burde nedsættes med 100 Kr.

Sagens Omkostninger findes derhos efter Omstændighederne at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 255.

Advokat Halkier

contra

Carl Martin Clausen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og 101 samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 7 Juli 1902: Arrestanten Carl Martin Clausen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Kiørboe, 15 Kr. og Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1902: Arrestanten Carl Martin Clausen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Levinson, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter den i Dommen nævnte Straffebestemmelse, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Carl Martin Clausen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen, 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Martin Clausen, der under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 samt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, er født den 26 April 1852 og oftere forhen straffet, bl. a. flere Gange efter Straffelovens § 101 samt ifølge Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 8de Februar 1897 efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., jfr. § 46 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Analogien af Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 12 Maj s. A. efter samme Lovs § 281, 1ste Stk., jfr. §§ 46 og 64,

med lige Arbejde i 3 Maaneder, samt ved Rudkøbing Købstads Politirets Dom af 13 November 1899 og senest ved denne Rets Dom af 21 December 1900, begge Gange efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 28de Maj d. A., medens han i Odense Tvangsarbejdsanstalt afsonede en ham af Rudkøbing Fattigudvalg for Overfald paa den derværende Fattiggaardsbestyrer ikendt disciplinær Straf af Tvangsarbejde, med en Hammer har bibragt den ved den nævnte Anstalt med Politimesterens Approbation ansatte Opsynsmand Siegfred Martinus Nielsen et Slag i Nakken, hvorved der tilføjedes denne et T-formet Saar, hvis ene Ben var omtrent 1 Tomme langt, det andet $\frac{1}{2}$ Tomme bredt, som gik gennem Huden, men ikke beskadigede Benet eller Benhinden, og som forvoldte Nielsen Smerter i Hovedet et Par Dage, men maa antages at være lægt, uden at efterlade Følger.

Om de med denne Voldshandling forbundne nærmere Omstændigheder er det paa samme Maade oplyst, at Nielsen, under hvis Opsyn Arrestanten var sat til at slaa Skærver i Anstaltens Gaard, rettede en Bebrejdelse mod Arrestanten, fordi denne havde forladt sit Arbejde, og at Arrestanten med en trodsig Ytring gik tilbage til sit Arbejdssted og gav sig til at svinge med en Hammer »for at skrække Nielsen«. Denne, som efter sin Forklaring frygtede for et Angreb, for da ind paa Arrestanten, greb ham om Livet og kastede ham omkuld, hvorved han selv ogsaa faldt. Efter at de atter havde rejst sig op, var det, at Arrestanten med en til Skærveslagning bestemt Hammer, hvis Hoved er af Jærn og vejer 4 à 5 Pd., slog Nielsen i Nakken, dog uden at føre Slaget med fuld Kraft, og idet han slog med den flade Side af Hammeren.

Arrestanten har forklaret, at Nielsen, efter at de begge vare komne paa Benene igen, med Tømmelfingeren stødte Arrestanten mellem Ribbenene, saaledes at det gjorde ondt, og at Arrestanten forbitret herover slog ud efter Nielsen, uden at sigte efter noget bestemt Sted, og uden at det var hans Mening at ville tilføje Nielsen større Skade end nødvendigt for at holde ham fra sig.

Efter de af Nielsen og to andre ved Overfaldet tilstedeværende Personers Vidnesbyrd maa det imidlertid antages, at Nielsen, efter at have rejst sig op, ikke har rørt ved Arrestanten, og at han var i Færd med at fjerne sig fra denne, da Slaget ramte ham.

For det af Arrestanten udviste Forhold er han, om hvem det ikke er godtgjort, at han ved den ommeldte Lejlighed brugte nogen fornærmende Tale mod Opsynsmand Nielsen, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 100, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes under Hensyn til det brugte Redskabs farlige Beskaffenhed, og hvad der er oplyst om Arrestantens opsætsige Karakter, at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Overensstemmende hermed bliver Dommen at forandre.

Tirsdagen den 4 November.

Nr. 241.

Advokat Halkier

contra

Niels Jensen, kaldet Blæhr (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. m. af 7 April 1900.

Randers Købstads Politirets Dom af 18 Juli 1902: Sigtede, Arbejdsmand Niels Jensen, kaldet Blæhr, bør til Statskassen bøde 300 Kr. samt betale Sagens Omkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 August 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Sagens Oplysninger er det ene af de tvende Fiskegarn, der fandtes i Baaden, blevet konfiskeret under en mod Tiltaltes Ledsager anlagt Sag, medens det andet Garn er taget i Bevaring under nærværende Sag.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos det sidst omtalte Garn i Medfør af Lov 7 April 1900 § 10 vil være at konfiskere.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, og bør ovennævnte Fiskegarn være forbrudt. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Jensen, kaldet Blæhr, til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Niels Jensen, kaldet Blæhr, der er født i Aaret 1868, og som — foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet for Tjenesteforseelser og endvidere tidligere har været straffet dels for Sædelighedsforbrydelse, dels flere Gange for Forbrydelse mod den offentlige Orden og Myndighed — i alt 7 Gange, dels ifølge Forlig, dels ifølge Dom har været mukteret for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, senest ifølge et inden Randers Købstads Politiret den 6 Juni f. A. indgaaet Forlig med

en Mulkt af 250 Kr. for Overtrædelse af Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. m. af 7 April 1900, tiltales under nærværende Sag paa ny for Overtrædelse af denne Lov.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han Søndagen den 6 Juli d. A. efter Solnedgang har sammen med en anden Arbejdsmand — for hvis Vedkommende Sagen er bleven sluttet med Vedtagelse af en Bøde — færdedes i Baad paa Gudenaå mellem Randers Sønderbro og Frisenvold Fiskegaard medførende i Baaden to Fiskegarn. Da Tiltalte og hans Ledsager ved den nævnte Lejlighed bleve antrufne af en Fiskeribetjent og en Karl fra Frisenvold, sprang Tiltalte med begge Garn ud af Baaden og løb ind over Engene, hvor han dog blev indhentet af Fiskeribetjenten og derefter ført tilbage til Baaden.

Tiltalte har nu vel forklaret, at han den paagældende Aften var paa Vej til Nørreå, hvor det alene var hans Hensigt at fiske, men herved kan det dog ikke anses gjort antageligt, at der ikke ved den ommeldte Lejlighed har været tilsigtet Fiskeri med Garn paa det Sted i Gudenaå, hvor Tiltalte blev antruffen, og hvor saadant Fiskeri ifølge fornævnte Lovs § 4, 4de Stykke, ubetinget er forbudt, og Tiltalte vil derfor for det af ham udviste Forhold i Medfør af bemeldte Lovs § 9, sidste Stykke, være at anse efter nævnte Paragrafs 1ste Stk. med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 300 Kr.

I Henhold til det anførte vil Politiretsdommen — — — saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 5 November.

Nr. 178.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Thomsen (Def. Réé),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Frederikshavns Købstads Ekstrarets Dom af 22de Februar 1902: Tiltalte Jørgen Thomsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han vil have at udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de April 1902: Tiltalte Jørgen Thomsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Over-

retten, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 15 Kr. til hver. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig frifunden for Falsk. Ligeledes maa det billiges, at han efter det foreliggende ikke er funden strafskyldig for sit Forhold overfor Larsens Enke, i hvilken Henseende de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Betydning. Men heller ikke ved i Brevkortet til Selskabet »Folket« at fremkomme med det i Dommen omtalte usande Foregivende findes han at have gjort sig skyldig i et Forhold, der vil kunne henføres under nogen af Straffelovens Bestemmelser om Bedrageri. Tiltalte vil saaledes i det hele være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jørgen Thomsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Rée 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Agent Jørgen Thomsen, der er født i Aaret 1838, og som ved Højesterets Dom af 1ste November 1870 har været anset dels efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, dels efter dens § 274, jfr. § 268 og § 46, samt efter dens § 270 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — med Hensyn til hvilken Dom der dog under 28de August 1882 er meddelt ham Æresoprejsning — tiltales under nærværende Sag for Falsk og Bedrageri.

Efter at Tiltalte, der bor i Frederikshavn og tidligere har været Agent for Ulykkesforsikrings-Aktieselskabet »Folket« i Kjøbenhavn, var fratraadt denne Stilling og var bleven Agent for Forsikrings-Aktieselskabet »Værnet«, ligeledes i Kjøbenhavn, der er en Ulykkes- og Sygeforsikring, medens »Folket« ikke omfatter Sygeforsikring, henvendte han sig i Efteraaret 1901 gentagende til Jens Larsens Enke, Galanteri-handlerske Josefine Elise Marie Larsen i Frederikshavn, for at formaa hende, der ifølge Begæring af 28 Jnni 1900 var forsikret i »Folket«, til at udtræde af dette Selskab og i Stedet for lade sig forsikre i »Værnet«. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, for at overtale Larsens Enke hertil, overfor hende bl. a. udtalte, at »Folket« om kort Tid vilde forhøje sine Præmier med 30 pCt., samt at hun i dette Selskab kun var forsikret mod Skade, der ramte hende i hendes Butik, hvorimod hun, hvis hun f. Eks. tog Skade i sit Køkken eller

andre Steder, ikke vilde erholde nogen Erstatning udbetalt. Larsens Enke gik ogsaa ind paa Tiltaltes Forslag og udbetalte ham, der lovede at ordne Sagen for hende, i den Anledning 1 Kr., og det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte derefter, uden at have erholdt bemeldte Enkes særlige Bemyndigelse dertil, paa et Brevkort tilskrev Selskabet »Folket« saaledes:

Min Police maa udgaa fra den 5te Oktober, da jeg rejser til Sverrig foreløbig.

Josefine Elise Marie Larsen,
født Basbøll,

hvilket Brevkort, der er dateret »Frederikshavn den $\frac{3}{9}$ 1901«, han, som det maa antages, under 3 Oktober f. A. afsendte fra Frederikshavn. Som Svar herpaa modtog Larsens Enke en Skrivelse af 7de næstefter fra Selskabet, hvori det meddeltes, at da Forsikringen i Henhold til hendes egen derom i Begæringen udtalte Ønske var udfærdiget som gældende i 10 Aar, kunde den ikke fra hendes Side opsiges til Ophør før ved Forsikringstidens Udløb den 5 Juli 1910, men at det i øvrigt var ligegyldigt, at hun tog Ophold i Sverrig, da Forsikringen var gældende overalt indenfor Europas Grænser, og efter at Larsens Enke, hvem denne Tilføjelse var uforstaaelig, derefter den 24de Oktober f. A. havde tilskrevet Selskabet, at hun ikke havde tænkt paa at flytte fra Frederikshavn, hvorimod hun havde overdraget Tiltalte, der bl. a. havde sagt hende, at Selskabets Præmier vilde blive forhøjede med 30 pCt., at faa hende forsikret andet Steds, blev der af Selskabet indgivet Anmodning til Politiet om at indlede Undersøgelse mod Tiltalte.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at denne, der maa antages at have villet formaa Larsens Enke til at lade sig forsikre i »Værnet« for at fortjene den ham som Agent tilfaldende Provision — der efter Tiltaltes Opgivende, saa vidt han erindrer, er 15 pCt. af den første Præmiebetaling — ikke har oppebaaret nogen saadan, idet Larsens Enke efter Modtagelsen af den ovennævnte Skrivelse af 7de Oktober sendte den hende fra sidstnævnte Selskab tilstillede Police uindløst tilbage, og den paatænkte Forsikring efter det foreliggende ikke kan antages at være kommen i Stand.

Det maa nu vel efter Sagens Oplysninger antages, at det ikke har været paatænkt af Selskabet »Folket« at forhøje Præmierne for Enkeltforsikring, hvilket i alt Fald ikke vilde ske med Hensyn til de allerede tegnede Forsikringer indenfor Forsikringsperioderne, og Tiltaltes Opgivende til Larsens Enke om, at hun ikke vilde erholde Erstatning for Skade, der indtraf udenfor hendes Forretningslokale, har efter det oplyste ligeledes været urigtig.

Tiltalte har imidlertid forklaret, at han i en Avis havde læst, at »Folket«s Præmier skulde forhøjes, hvilket han vil have forstaaet som ogsaa gældende med Hensyn til den af Larsens Enke tegnede Forsikring, idet han ikke vidste, hvor længe denne gjaldt, og han har derhos forklaret, at han ifølge den lave Præmie, som hun betalte af sin Forsikring, maatte antage, at denne var begrænset, saaledes som af ham til hende opgivet, idet der efter Selskabets Takster er »højere Forsikring for en Husmoder end for en Galanterihandler.« Idet der

nu ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste disse Forklaringer, og idet ikke heller det i øvrigt oplyste giver Føje til at antage, at Tiltalte, for at formaa Larsens Enke til at lade sig forsikre i det af ham repræsenterede Selskab, skulde mod bedre Vidende have fremsat de ommeldte Anbringender, kan Tiltalte ikke ved sit Forhold i saa Henseende anses at have paadraget sig noget Strafansvar.

Tiltalte har erkendt, at han godt vidste, at Larsens Enke ikke tænkte paa at rejse til Sverig, og hans Forklaringer om Grunden til, at han ikke desto mindre motiverede Begæringen om Forsikringens Ophævelse med en i denne Retning gaaende Bemærkning, have vel været vaklende, men han maa dog efter det foreliggende antages derved alene at have tilsigtet, at Begæringen lettere skulde blive tagen til Følge. Da nu Tiltalte, om han end, som meldt, ikke havde erholdt udtrykkeligt Samtykke af Larsens Enke til i hendes Navn og med Benyttelse af hendes Underskrift at tilstille Selskabet bemeldte Begæring, dog, da der mellem ham og Larsens Enke var truffet endelig Aftale om, at han skulde besørge det til Forsikringens Ophævelse fornødne, ikke kan anses at have manglet Føje til at gaa ud fra, at Larsens Enke intet vilde have imod, at han fremsatte Begæringen i hendes Navn — hvorved bemærkes, at Tiltalte ikke kan antages ved Nedskrivningen af det ommeldte Brevkort at have forsøgt nogen Efterligning af hendes Haandskrift — findes Tiltalte ikke ved at have nedskrevet og afsendt Brevkortet at have gjort sig skyldig i et Forhold, der kan henføres under nogen af Straffelovens Bestemmelser om Forfalskning af Dokumenter. Derimod maa Tiltalte ved, for at faa Begæringen om Larsens Enkes Udtrædelse af Selskabet »Folket« tagen til Følge, at opgive i Brevkortet, at hun vilde rejse til Sverig, uagtet han som meldt vidste, at hun ikke tænkte derpaa, anses at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der maa paadrage ham Strafansvar efter Straffelovens § 257, og den af ham herfor forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 62. **M. Rosenvinge-Sørensen** (U. Hansen)

contra

Fabrikejær Chr. N. R. Sødning (Ingen),

betr. Krænkelse af Indstævntes Privatlivs Fred.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 September 1901: Indstævnte, Rosenvinge-Sørensen, bør til Statskassen bøde 100 Kr., eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa betaler Indstævnte og til Citanten, Fabrikejær Chr. N. R. Sødning, eneste Indehaver af Firmaet Sødning & Co., i Erstatning 1000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 10 Maj 1900, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-
kyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter
Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens
Erlæggelse bestemmes til 14 Dage efter denne Høje-
steretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler
Appellanten, M. Rosenvinge-Sørensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I »Social-Demo-
kraten« Nr. 96 for den 24de April 1900 fandtes en af Indstævnte,
Rosenvinge-Sørensen, underskrevet Artikel med Overskrift »Sødring &
Co.«, af følgende Indhold:

»Om dette Navn har der i lang Tid hersket Stilhed, men nu har
de sidste Dages Varme atter bragt det frem paa manges Læber.

Sagen er, at Folk med Foraaret faar Lyst til Sodavand, og des-
værre føre endnu enkelte Forretninger Sødrings Sodavand, men naar
Arbejdere og Middelstandsfolk faar stukket dette S vand ud,
protesterer de selvfølgelig og forlanger et andet Mærke eller forlader
vedkommende Forretning, for at gaa hen paa et andet Sted, hvor
Sødrings Sodavand ikke føres.

For de Værter Skyld, som ikke selv kan finde Forskellen paa
Sødrings og andre Fabrikanters Sodavand, skal jeg oplyse, at Sødrings
Sodavand laves af uorganiserede, strejkebrydende Individer,
medens alle de andre Fabriker kun beskæftiger organiserede Arbejdere.

Derfor drikker Arbejdere og Middelstandsfolk ikke Sødrings Soda-
vand.«

Idet nu Citanten, Fabrikejer Chr. N. R. Sødring, under Paaberaa-
belse af sin Stilling som eneste Indehaver af det ovennævnte Firma
formener, at hans Privatlivs Fred ved denne Artikel er krænket paa
en mod Straffelovens § 220 stridende Maade, og at Artiklen efter sit
Indhold og under Hensyn til Indstævntes Stilling som Formand for
Arbejdsmandenes Forbund for København og Omegn i høj Grad er
egnet til at paaføre ham Tab, har han under nærværende Sag paa
staaet Indstævnte straffet efter fornævnte § i Straffeloven samt tilplig-
tet at betale ham i Erstatning for det ham ved Artiklen retsstridigt
paaførte Tab 10000 Kr. eller et mindre Beløb efter Rettens eller uvil-
lige Mænds Skøn med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens
Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Om-
kostninger, idet han benægter, saavel at der ved den paagældende Ar-
tikel er sket nogen efter Straffelovens § 220 strafbar Krænkelse af Ci-
tantens eller det ommeldte Firmas Privatlivs Fred, som at der ved

Artiklen er paaført Firmaet eller Citanten noget Tab, som han med Føje kan tilpligtes at erstatte, og har til Støtte herfor anbragt, at der, selv om Hensyn tages til Citantens Stilling som eneste Indehaver af Firmaet »Sødring & Co.«, ikke efter Artiklens Indhold kan siges overfor ham ved samme at være sket nogen Overtrædelse af det i Straffelovens § 220 indeholdte Forbud mod ved Meddelelser om personlige og huslige Forhold at krænke Privatlivets Fred.

Da det imidlertid efter den omhandlede Artikels Indhold maa antages, ligesom det heller ikke af Indstævnte under Sagen er bestridt, at der ved Artiklen sigtes til den af Citanten under Firmanavnet »Sødring & Co.« drevne Fabriksforretning, da Artiklens Meddelelse om, »at Sødrings Sodavand laves af uorganiserede, strejkebrydende Individuer, medens alle de andre Fabriker kun beskæftiger organiserede Arbejdere«, indeholder en Krænkelse af Citantens Privatlivs Fred som Indehaver af bemeldte Fabrik, under hvilket maa være indbefattet, hvilke Arbejdere han benytter, og hvorledes hans Forhold til disse er, samt da Artiklen derhos efter sit Indhold og den Udbredelse, den har faaet, er skikket til at paaføre Citanten Skade i hans Bedrift, hvilket ogsaa støttes ved det under Sagen i øvrigt oplyste, vil Indstævnte være at anse efter Straffelovens § 220 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage, og at tilpligte at betale Citanten en Erstatning, der findes at kunne bestemmes til 1000 Kr. med Renter som paastaet, dog at disse, da Forligsklagen er udateret, først ville kunne tilkendes ham fra Forligsprøvens Dato den 10 Maj f. A., og Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 269.

Højesteretssagfører Rée

contra

Andreas Peter Louw (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 2 Oktober 1902: Arrestanten Andreas Peter Louw bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Sagførerne N. C. Olsen og C. Petersen henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de i den indankede Dom fremstillede Bedragerier, der alle maa antages at være begaaede i Sommeren 1902, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Peter Louw til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Andreas Peter Louw for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten er født i Rønne den 22 Juli 1853 og tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 5te Februar 1884 for Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegods efter Straffelovens §§ 228, 253 og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 1 Marts 1887 for Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 22 Maj 1890, der stadfæstede Kriminal- og Politiretens Dom af 29 Marts s. A., for Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 April 1892 for Tyveri efter Straffelovens § 232 med 1 Aars Forbedringshusarbejde, ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 11 Marts 1893 for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 60 Dages Tvangsarbejde, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 September 1893 for Løsgængerier efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med 18 Dages Tvangsarbejde, ved samme Rets Dom af 3 Februar 1894 for Tyveri og Løsgængerier efter Straffelovens § 232 og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1895 for Bedrageri efter Straffelovens § 257, til Dels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 Februar 1896 for Tyveri og Løsgængerier efter Straffelovens § 232 og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med 2 Aars Tugthusarbejde, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 Juni 1898 for Tyveri efter Straffelovens § 232 med 2 Aars Tugthusarbejde, ved samme Rets Dom af 12 December 1900 for Bedrageri efter Straffelovens § 257, jfr. til Dels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Juni 1902 for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med 12 Dages Tvangsarbejde.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Arrestanten den 16de Juli d. A. fra Maler Mahler i Aakirkeby har stjaalet et Par Benklæder til 4 Kr., som hang i et i en uafaalet Forstue staaende Klædeskab, til hvilket Nøglen sad i Døren, og hvor Arrestanten tilegnede sig dem, efter at han havde kigget ind i de til højre og venstre for Forstuen liggende Værelser, uden at træffe nogen hjemme, samt at han den 25de s. M. Kl. 9—10 om Aftenen gik ind i Pottemager Hans Jensen Møllers Butik i Rønne og, da han der ingen traf, videre ind i den tilstødende Stue og her, hvor der heller ingen var, tilegnede sig 2 paa Væggen hængende

Dameure, af hvilke han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af det ene, der med Arrestantens Samtykke er vurderet til 8 Kr., medens han paastaar at have kastet det andet, der af bestjaalne er ansat til en Værdi af 20 Kr.*), i Søen fra Rønne Havnehoved. De bestjaalne have faaet henholdsvis Benklæderne og det fundne Ur tilbageleverede, og have begge frafaldet Krav paa Erstatning, idet Pottemager Møller blot paastaar sig det andet Ur udleveret, hvis det maatte komme til Stede.

Paa lignende Maade er det godtgjort, at Arrestanten hos Gæstgiver Carl Mathias Petersen har købt et Stykke Smørrebrød og 2 Bajere for 46 Øre, som han lovede at betale senere, hvilket Løfte han, da han senere paa Dagen igen indfandt sig og blev krævet for Beløbet, gentog med Tilføjende, at han vilde logere der, hvorefter han imidlertid forlod Stedet, uden senere at vende tilbage eller betale Beløbet; at han hos Gæstgiver Jul. E. M. Sommer har boet en Nat og for Kost og Logis er bleven skyldig 2 Kr., som han fjernede sig, uden at betale eller uden senere at vende tilbage, idet han her, foruden ligesom i førstnævnte Tilfælde at opgive sit Navn som Larsen og sin Stilling som Maler, fortalte, at han havde købt et Hus i Aakirkeby og ventede sin Familie hertil, og gav det Udseende af, at han vilde bo hos Sommer til Familiens Ankomst; at han hos Gæstgiver Carl Espersen under omtrent lignende Foregivender og Omstændigheder er bleven 2 Kr. skyldig for en Nats Logis og for Fortæring; samt at han af Murer Carl Hansen Lou sen. i Rønne, under Foregivende at hedde Larsen og at være Murer, har laant 1 Kr., som han lovede at betale Dagen efter, men uden senere at indfinde sig eller betale Beløbet; at han af Snedker Lorents Dam i Rønne under Foregivende af at hedde Larsen, at være Snedkermester fra Kjøbenhavn, at skulle arve en Tante i Neksø, at have i Sinde at købe Hus her paa Øen og flytte hertil med sine Børn, samt at have skrevet til Kjøbenhavn efter 20 Kr., har laant 2 Kr. med Løfte om Tilbagebetaling om faa Dage, ligeledes uden senere at lade høre fra sig; at han hos Snedkermester Anders P. Vesth i Rønne har under omtrent samme Foregivender faaet 2 Kr. til Laans, som han ligeledes lovede at betale tilbage om nogle Dage, men uden senere at lade høre fra sig. De paagældende have alle frafaldet Krav paa Erstatning.

Arrestanten har erkendt, at han, da han laante Pengene eller blev de nævnte Beløb skyldig, ikke havde nogen Udsigt til at kunne betale. Han har vel anført, at det var hans Hensigt at faa Arbejde herovre, og at han derved haabede at kunne tjene saa meget, at han kunde betale de omhandlede Beløb, og har ogsaa paastaet at have gjort Forsøg paa at faa Arbejde, men har ikke kunnet paavise bestemte Steder eller tilvejebringe nogen Sandsynlighed for Rigtigheden af sit Anbringende. Naar endvidere henses til, at Arrestanten ikke har gjort noget som helst Skridt til at betale de skyldige Beløb eller overhovedet har henvendt sig til de paagældende, samt til, at der ikke er oplyst noget som helst, der tyder paa nogen Hensigt hos Arrestanten til at betale de nævnte Beløb, saavel som i Betragtning af Arrestantens Fortid og de falske Foregivender, han har gjort Anvendelse af for at tilvende sig

*) Skal være 25 Kr.

Pengene og Varerne, skønnes det ikke at være tvivlsomt, at Arrestanten ved Modtagelsen af de nævnte Laan, og da han hos de nævnte Gæstgivere lod sig yde Kost og Logis, var uden Hensigt til at tilbagebetale eller betale, hvad han derved blev skyldig.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri, for sit Forhold overfor Gæstgiverne Petersen, Sommer og Espersen efter Straffelovens § 251, 4de Led, og for sit Forhold overfor Murer Lou, Snedker Dam og Snedkermester Vesth efter Straffelovens § 257, og findes Straffen efter Omstændighederne og under Hensyn til Straffelovens § 62 at kunne sættes til 3 Aars Tugthusarbejde.

Torsdagen den 6 November.

Nr. 259.

Højesteretssagfører Rée

contra

Hans Peder Pedersen, kaldet Due (Def. Hindenburg),

der tiltales for Meddelagtighed i Bedrageri.

Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 28 April 1902: Arrestanterne Peter Ludvig Lauritz Sørensen og Rasmus Christoffer Hansen samt Tiltalte Hans Peder Pedersen, kaldet Due, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanterne hver i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte i 5 Dage. Saa bør Arrestanterne, en for begge og begge for en, til Parcellist Carl Peter Rasmussen af Urne udrede en Erstatning af 150 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Bruun, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Zwick, 15 Kr., udredes af Arrestanterne og Tiltalte, saaledes at disse in solidum, en for alle og alle for en, tilsvare de anførte Sagførersalærer, medens Aktionens øvrige Omkostninger udredes alene af Arrestanterne, en for begge og begge for en. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den September 1902: Underretsdømmen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Helweg Larsen og Busch, betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen, kaldet Due, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 251, jfr.

§ 47, 2det Led; men da det findes at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen, kaldet Due, til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nakskov Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hans Peder Pedersen, kaldet Due, for Meddelagtighed i Bedrageri, og er det ved hans med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende:

Den 24 Marts d. A. traf Tiltalte om Eftermiddagen paa en Beværtning i Nakskov sammen med 2de i 1ste Instans medtiltalte Personer, P. L. L. Sørensen og R. C. Hansen, for hvis Vedkommende Sagen, under hvilken de ere ansete efter Straffelovens § 251, jfr. § 47, 1ste Punkt, dog ikke er indanket her for Retten. Under deres Ophold der saa Hansen Parcellist C. P. Rasmussen af Urne, med hvem han kort forinden paa en anden Beværtning forgæves havde forsøgt at slaa en Byttehandel af om deres Heste, gaa forbi paa Gaden, og han løb nu ud, for at faa ham med ind at drikke en Bajer, men Rasmussen var allerede da saa beruset, at Værten ikke vilde skænke for ham. Hansen og Tiltalte fulgtes nu med Rasmussen ned ad Gaden, men efter at være gaaet lidt, anmodede Hansen Tiltalte om at gaa tilbage til Beværtningen og bede Sørensen om at komme ned i Hotel »Harmoniens« Beværtning, da de vilde handle med Rasmussen om Heste. Sørensen indfandt sig ogsaa paa anførte Sted, hvor de alle tre Kl. mellem 7 og 8 vare samlede med Rasmussen og en ham ledsagende Arbejdsmand.

Skønt Rasmussen maa antages allerede da at have været stærkt beruset, søgte Hansen og Sørensen dog indtrængende at faa ham til at handle Hest med Sørensen, der foregav, at han havde en lille blakket Hoppe, som han vilde bytte mod Rasmussens brune Hoppe, med hvilken Rasmussen var kørende til Byen, mod at Rasmussen skulde give 50 Kr. i Bytte, idet Sørensen garanterede, at den blakkede Hoppe ikke var ældre end 11 Aar og var ærlig og reel og fri for skjulte Fejl, skønt det var ham bekendt, at Hoppen, der ikke tilhørte ham, men R. C. Hansen, var Krybbebider og var betydelig ældre end angivet.

Under disse Forhandlinger, der varede et Par Timer, blev der af hver af de tilstedeværende drukket en Del Tevandsknægte, som de skiftevis trakterede hinanden med, dog saaledes at Tiltalte ikke deltog i Betalingen, og Rasmussen blev herved efterhaanden saa yderligere beruset, at det stod Tiltalte ganske klart, at han var aldeles utilregnelig, og at det var ganske uforsvarligt i denne hans Tilstand at handle med

ham, ligesom Tiltalte har erkendt, at han, der ikke selv var beruset, meget vel indsaa, at Rasmussen vilde blive i høj Grad brøstholden, hvis han indgik paa den foreslaaede Handel, idet Tiltalte, der for kort Tid siden selv havde ejet den Hoppe, som Sørensen vilde give Rasmussen i Bytte, vidste, at Sørensens Garanti baade i Henseende til Hoppens Alder og dens Egenskaber var fuldkommen urigtig.

Ikke desto mindre hjalp Tiltalte Hansen og Sørensen med at drive paa Byttehandelens Indgaaelse, som endelig, efter at Byttesummen var bleven nedsat til 25 Kr., blev afsluttet, og, efter at sidstnævnte Sum var berigtiget, blev den blakkede Hoppe, der, forspændt Hansens Vogn var kommen til Stede i Gaarden efter Mørkets Frembrud, spændt fra og sat paa Stald, medens Rasmussens Hoppe blev spændt for Hansens Vogn og kørt bort til en anden Beværtning, til hvilken Tiltalte i Forening med Hansen og Sørensen kort efter begav sig. Tiltalte havde vel ikke i Forvejen betinget sig noget Vederlag for sin Medvirkning ved Handelen; men inden han paa ovennævnte Beværtning skiltes fra Sørensen, opfordrede han denne til at eftergive ham 10 Kr., som han skyldte Sørensen, idet han udtalte, at han ikke vilde have »arbejdet forgæves«, hvorved han efter sin Forklaring sigtede til sin Medvirkning ved Byttehandelens Afslutning, og de 10 Kr. bleve ham ogsaa eftergivne. Nogen Aftale om at drikke Rasmussen fuld eller overhovedet om at bringe denne i en utilregnelig Tilstand for derved lettere at bedrage ham kan Tiltalte ikke antages at have truffet med Hansen og Sørensen, og han vil ligeledes, da Handelen var sluttet, have forestillet de to nævnte Personer, at de ikke kunde være bekendte at holde Rasmussen ved Handelen, da den var indgaaet i Fuldskab; men ligesom han har erklæret, at han ikke ved, om nogen hørte hans Bemærkning, da ingen svarede paa den, saaledes er Rigtigheden af, at han har fremsat en saadan Bemærkning, overhovedet ikke bekræftet ved det under Sagen fremkomne.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 23 September 1871 og tidligere har været anset — foruden ved Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 21 Maj 1900 efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Dom dog ved nærværende Rets Dom af 14 September s. A. forandredes til, at Tiltalte frifandtes for Aktors Tiltale — ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 27 December f. A. efter Straffelovens § 228, jfr. § 51 og § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, nu være at anse efter oftnævnte Lovs § 257 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Da den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 251, jfr. § 51, har ikendt ham samme Straf, — — — vil bemeldte Dom saaledes, for saa vidt paaanket er, være at stadfæste.

Nr. 80. Landmand Jens Lambertsen (Høgsbro)

contra

Detallist **Sonnich Thomsen** den ældre (Ingen),

betr. Spørgsmaalet, om en Anstandsbeğæring rettelig var forkastet.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks ordinære Rets Dom af 29 Januar 1901: Den foran nævnte Arrestforretning stadfæstes som lovlig gjort og forfulgt. Kontracitanten, Landmand Jens Lambertsen, Sønderho, bør til Hovedcitanten, Detaillist Sonnich Thomsen den ældre af Sønderho, mod Ekstradition i kvitteret Stand af det forannævnte Gældsbevis, betale de paastaaede 573 Kr. 13 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 487 Kr. 14 Øre fra den 22 August 1900, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Hovedcitanten bør for Tiltale af Kontracitanten i Kontrasagen fri at være. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et den 23 Oktober 1900 fremlagt Dokument af 31 Oktober 1899 og et samme Dag fremlagt Dokument af 16de Januar 1900 ikke ere forsynede med Stempel. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Marts 1901: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Indstævnte, Landmand Jens Lambertsen, til Citanten, Detaillist Sonnich Thomsen den ældre, skadesløst. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Landmand Jens Lambertsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende den 29 Januar d. A. ved Underretten paakendte Sag har Citanten, Detaillist Sonnich Thomsen den ældre af Sønderho, efter den i Underrettsdommen, hvoraf Citanten for Overretten har fremlagt en Udskrift, indeholdte Fremstilling, i første Instans søgt Indstævnte, Landmand Jens Lambertsen samme Steds, til Betaling af 487 Kr. 14 Øre, som denne skulde skyldte til Rest ifølge et af ham den 2den Oktober 1899 udstedt Gældsbevis, med Renter af det nævnte Beløb, 5 pCt. p. a. fra den 22 August f. A., til Betaling sker, samt paastaaet en den 6te og 8 Oktober f. A. hos Indstævnte til Sikkerhed for denne Fordring foretagen Arrestforretning stadfæstet og sig tillagt bemeldte Forretnings Omkostninger med 85 Kr. 99 Øre, medens Indstævnte, næst at paa-

staa sig frifunden for Citantens Tiltale, har under et i første Instans anlagt Kontrasøgsmaal paastaet sig for Spot og Skade, foraarsaget ved Arrestforretningen, tilkendt en Erstatning hos Citanten af 1000 Kr. eller efter Skøn, tilligemed Renter. Ved Underretsdommen er den ommeldte Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, hvorhos Indstævnte er tilpligtet, mod Ekstradition i kvitteret Stand af det ovennævnte Gældsbevis, at betale Citanten 573 Kr. 13 Øre med Renter af 487 Kr. 14 Øre, som paastaet, samt Processens Omkostninger i første Instans skadesløst, og denne Dom har nu Citanten ved Stævning af 18 Februar næsteften indanket her for Retten til Stadfæstelse, idet han derhos i Stævningen har opfordret Indstævnte til at irettelægge en af ham den 9de s. M. udtagen Overretsstævning med Tilføjende, at denne vilde være at betragte som Kontrastævning.

Ved Sagens Inkamination for Overretten den 11 Marts d. A. fremlagde Citanten — foruden Overretsstævningen og Udskriften af Underretsdommen samt Genparten henholdsvis af det ovennævnte Gældsbevis og af den af Indstævnte, som meldt, den 9 Februar d. A. udtagne Appelstævning, der ifølge Genparten var bestemt til at falde i Rette den 29 April d. A. — endvidere et Indlæg, hvori han under Anbringende af, at den nys nævnte Appelstævning var udtagen af Indstævnte med uforment langt Varsel, samt idet han bemærkede, at han havde fundet sig foranlediget til at appellere til Stadfæstelse, fordi han fandt, at Indstævntes Appel institueredes saaledes, at Citantens Retsnydelse forhaledes paa utilbørlig Maade, paastod den indankede Dom stadfæstet og Indstævnte tilpligtet at betale ham Processens Omkostninger ogsaa for Overretten skadesløst.

Den for Indstævnte mødte Sagfører, Overretssagfører Rye, bad derefter om Anstand til den 29de April d. A. — hvilken Dag den af Indstævnte udtagne Appelstævning, som meldt, var bestemt til at falde i Rette — subsidiært i 14 Dage — og efter at Citanten derpaa ved en Tilførsel til Retsprotokollen havde protesteret mod, at der bevilgedes Indstævnte nogen som helst Anstand, med mindre Modparten straks fremlagde den af Indstævnte udtagne Stævning, samt godtgjorde, at Underretsakten af ham var betimelig bestilt, idet Citanten under alle andre Omstændigheder protesterede mod, at der gaves Modparten Lejlighed til Kontraappel, fastholdt Overretssagfører Rye sine Anstandsbe-
gæring med Bemærkning, at han ikke straks paa Stedet kunde erklære sig over Appellantens Anbringender til Retsprotokollen, da han var ubekendt med Sagen og ikke personlig havde udtaget den Stævning, som skulde betragtes som Kontrastævning, og da Citantens Sagfører vedblev sin Protest, blev Sagen optagen til Kendelse eller Dom.

Indstævnte maatte nu være pligtig at efterkomme den til ham, som meldt, i Citantens Appelstævning rettede Opfordring til ved Sagens Anhængiggørelse at fremme den fra hans Side instituerede Appel af Sagen, med mindre der hertil ikke havde været levnet ham fornøden Tid; men Indstævnte, for hvem Stævningen til Overretten ses at være forkyndt den 20 Februar d. A., og som herefter ikke kan forudsættes at have manglet tilstrækkelig Tid til at foretage de til Efterkommelse af Citantens Opfordring fornødne Skridt, har end ikke anført nogen Omstændighed, som skulde kunne give ham Krav paa Udsættelse til Fremme af Sagens Appel fra hans Side, og idet det derhos maa være

uden Betydning, at han ikke har sat den for ham for Overretten mødte Sagfører i Stand til at foretage det fornødne i saa Henseende, vil der ikke af den Grund kunne tilstaa ham nogen Udsættelse i Sagen.

Idet derhos Overretssagfører Rye ikke paa den af ham, som meldt, paaberaabte Mangel paa Kendskab til Sagen kan støtte en beføjet Paa-stand om at faa denne udsat for at blive i Stand til at erklære sig over den ovennævnte af Citanten gjorte Tilførsel til Retsprotokollen, vil ingen af de af ham fremsatte Anstandsbeğæringer mod den af Citanten nedlagte Protest kunne tages til Følge, og idet Sagen saaledes bliver at paadømme paa Grundlag af det foreliggende, vil Underrettsdommen efter Citantens Paa-stand være at stadfæste, hvorhos Indstævnte efter Sagens Omstændigheder og Indholdet af det ovennævnte Gældsbevis findes at burde betale Citanten Processens Omkostninger for Overretten skadesløst.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 242.

Advokat Nellemann

contra

Henrik Charles Grønlund (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 14de Oktober 1901: Tiltalte Henrik Charles Grønlund bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, og ville Sagens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører Svantemann, 15 Kr., og Defensor, Sagfører Springborg, 12 Kr., være at udrede af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juli 1902: Tiltalte Henrik Charles Grønlund bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte bør i Erstatning betale til: Herreekviperingshandler Chr. Nielsen i Skelskør Kr. 26, Manufakturhandler H. P. Hansen, samme Steds, Kr. 10, Skomager Chr. Larsen, samme Steds, Kr. 10, Urmager Valdemar Møller, samme Steds, Kr. 10, Fotograf H. Jensen i Skelskør Kr. 30, Maskinsmedene Christensen & Jensen i Skern Kr. 25. 50 Øre, Smed Lyder Andersen, samme Steds, Kr. 17, Manufakturhandler Valdemar Hansen, samme Steds, Kr. 20, Bundtmager Korsgaard, samme Steds, Kr. 17, Fotograf Marie Svendsen, samme Steds, Kr. 11. 40 Øre, Trikotagehandler L. Knudsen, samme Steds, Kr. 5, Urmager Poul Mathiasen i Vig Kr. 20, Skræder Niels Jørgensen, samme Steds, Kr. 25, Smed Frederik Nielsen, samme Steds, Kr. 17, Modehandlerinde Agnes Hansen, samme Steds, Kr. 10, Snedker Lars Peter Jensen, samme Steds, Kr. 6, Fotograf Bentzen, samme Steds, Kr. 14, Manufakturhandler J. Jensen i Stenlille Kr. 15, Sadelmager Vestergaard, samme Steds, Kr. 12. 50 Øre, Smed P. Jensen,

samme Steds, Kr. 10, Cigarhandler Jens Peter Jensen, samme Steds, Kr. 12, Blikkenslager Chr. Jacobsen i Holbæk Kr. 20, Blomsterhandlerske Vilhelmine Olsen, samme Steds, Kr. 10, Detaillist Chr. Clausen i Ringsted Kr. 27, Købmand P. C. J. Lind, samme Steds, Kr. 36, Købmand Axel Møller i Dronninglund Kr. 20, Købmand A. Hansen, samme Steds, Kr. 10, Urmager Petersen, samme Steds, Kr. 10, Fotograf Chr. Pedersen, samme Steds, Kr. 8. 10 Øre. Saa bør Tiltalte og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagførerne Svantemann og Springborg, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sinding og Prokurator Nissen, 30 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik Charles Grønlund til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Henrik Charles Grønlund aktioneret for bedrægeligt Forhold.

Ifølge hans Forklaring og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende.

Tiltalte har i de sidste 3—4 Aar, forinden Undersøgelsen i nærværende Sag tog sin Begyndelse, drevet Erhverv ved at drage omkring i Landet og samle Abonnenter til Annoncetavler, paa hvilke Fotografier af Abonnenternes Forretninger tillige med trykte Reklamer for disse skulde anbringes, og som han vilde lade opstille eller anbringe forskellige Steder i den paagældende By eller Egn.

Naar han da paa et Sted havde samlet et tilstrækkeligt Antal (ca. 8 à 9) Abonnenter, traf han endelig Foranstaltning til Tilvejebringelsen af de omhandlede Tavler med Reklamer og Fotografier, som han lod udføre af stedlige Haandværkere nemlig en Snedker eller Glarmester, en Fotograf, samt, hvor en saadan fandtes, tillige en Bogtrykker, medens han ellers selv overtog Tilvejebringelsen af de trykte Reklamer. Som Vederlag for deres Arbejder herved tilsagde han de nævnte Haandværkere enten kontant Betaling eller Ret til selv at lade anbringe en Reklame for deres Forretninger paa Tavlen. Hos dem,

der tegnede Abonnement hos ham, søgte han straks, saa vidt muligt, at opnaa Forskud og modtog som Regel ogsaa saadant, som oftest bestaaende i Halvdelen af Abonnementsprisen, men flere Gange erholdt han dog ogsaa i Forskud Abonnementsprisen hele Beløb efter Fradrag af en i saa Tilfælde tilstaaet Rabat.

Ved Udøvelsen af det fornævnte Erhverv har Tiltalte udvist nedenævnte Forhold:

I Skelskør samlede han i Begyndelsen af Oktober 1900 et tilstrækkeligt Antal Abonnenter til Etableringen af en Annoncetavle og lod sig af 5 af de paagældende Abonnenter, nemlig Herreekviperingshandler Chr. Nielsen, Manufakturhandler H. P. Hansen, Skomagermester Chr. Larsen, Urmager Valdemar Møller og Købmand August Falck, udbetale i Forskud i alt 55 Kr., deraf de 20 Kr. i Varer. Han traf straks Aftale med en Snedker, en Fotograf og en Bogtrykker i Byen om Udførelsen af de til Tavlen Fremstilling fornødne Arbejder, men senere ses han ikke at have foretaget noget virksomt Skridt til Forehavendets Gennemførelse, og Tavlen — hvortil den nævnte Fotograf Jensen har udført Fotografierne, der skulde koste 30 Kr. — blev ikke anbragt.

I Skern, i Vig og i Stenlille har Tiltalte derefter i sidste Halvdel henholdsvis af Februar, Marts og April Maaneder f. A. — paa førstnævnte Sted til Dels under urigtige Foregivender dels om, at der tidligere havde tegnet sig Abonnenter, dels om det Sted, hvor Annoncetavlerne skulde anbringes — ligeledes samlet et tilstrækkeligt Antal Abonnenter til Etableringen af en Annoncetavle hvert Sted, og ladet sig udbetale i Forskud, i Skern af Maskinsmedene Christensen & Jensen, Smed Lyder Andersen, Manufakturhandler Valdemar Hansen, Bundtmager Korsgaard, Fotograf Marie Svendsen og Trikotagehandler L. Knudsen, i alt 95 Kr. 90 Øre, i Vig af Urmager P. Mathiasen, Skræder Niels Jørgensen, Smed Frederik Nielsen og Modehandlerinde Agnes Hansen, i alt 72 Kr., og i Stenlille af Manufakturhandler J. Jensen, Sadelmager Westergaard, Smed P. Jensen og Cigarhandler Jens Peter Jensen i alt 49 Kr. 50 Øre. Han henvendte sig ogsaa straks paa førstnævnte 2 Steder til en Snedker og en Fotograf og paa sidstnævnte Sted til en Fotograf om Tavlernes Udførelse, medens han selv maatte paatage sig at sørge for Reklamernes Trykning. Han foretog imidlertid ikke derefter noget som helst til Foretagendernes Fremme, og Tavlerne bleve ikke paa noget af Stederne anbragte.

Snedker L. P. Jensen i Vig, hos hvem Tiltalte havde bestilt Snedkerarbejde til de Tavler, der skulde anbringes i nævnte By, mod at Jensen skulde have en Annonce gratis anbragt, har udført det omtalte Snedkerarbejde, der har en Værdi af 6 Kr., ligesom den nævnte Fotograf i Stenlille har udført de hos ham bestilte Fotografier.

I Holbæk søgte Tiltalte i Begyndelsen af Marts f. A. og i Ringsted og Dronninglund i sidste Halvdel af Maj s. A. at samle Abonnenter til Opstillingen af en Annoncetavle hvert Sted, men der tegnede sig i Holbæk kun to Abonnenter, nemlig Blikkenslager Chr. Jacobsen og Blomsterhandlerske Vilhelmine Olsen, af hvilke han lod sig udbetale i alt 30 Kr., deraf 5 Kr. i Varer, i Ringsted ligeledes kun 2, nemlig Købmand P. Lind og Detaillist Chr. Clausen, af hvilke han lod

sig udbetale i Forskud i alt 63 Kr., og i Dronninglund kun 3, nemlig Købmændene A. Møller og A. Hansen samt Urmager Pedersen, af hvilke han lod sig udbetale i Forskud i alt 40 Kr. Tiltalte søgte ikke senere paa noget af de paagældende 3 Steder at samle de til Etableringen af en Annoncetavle fornødne yderligere Abonnenter, og foretog sig i det hele intet overfor de forannævnte af ham der Steds tegnede Abonnenter.

Hos ovennævnte Herreekviperingshandler Chr. Nielsen i Skelskør lod Tiltalte sig under sit Ophold der Steds i Begyndelsen af Oktober 1900 som Betaling for Optagelse af en Bekendtgørelse i en Juleavis, han angav at ville udgive til den da forestaaende Jul, udlevere en Hat af Værdi af 6 Kr., men foretog ikke senere noget som helst Skridt til Udgivelsen af den bebudede Juleavis.

Umiddelbart efter sit Besøg i Dronninglund i Maj 1901 tog Tiltalte til Norge, efter sin Forklaring dels fordi han mente, at det var gavnligt for hans Helbred, dels fordi han tænkte, at han der kunde tjene saa meget, at han kunde ophjælpe sine forstyrrede Pengeaffærer, hvilket sidste dog ikke lykkedes, og umiddelbart efter sin Tilbagekomst herfra i Slutningen af August s. A. anholdtes han her under Sagen.

Under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumptionsforhør har Tiltalte udsagt, at han ikke nu kan opgive alle de af ham i Tiden fra Oktober 1900 til Maj 1901 udførte Annonceringsforetagender, men han har som Steder, hvor det er lykkedes ham at gennemføre slige Foretagender, henvist til Dybvad og Odder, hvorimod han ikke har kunnet opgive andre Steder, hvor Forretningerne af ham i det omtalte Tidsrum ere bragte til Udførelse.

Det maa nu ogsaa efter det foreliggende antages, at der i Slutningen af Aaret 1900 er ophængt saadanne Annoncetavler i Dybvad, uden at der dog foreligger nærmere Oplysninger i saa Henseende, ligesom Tiltalte ses at have udgivet en Annoncetidende i Fakse. Men derimod har det under Reassumptionsforhøret vist sig, at hans Forklaring om at have gennemført Foretagendet i Odder er urigtig, idet han der paa lignende Maade som i de under Hovedforhøret omtalte Tilfælde har ladet sig udbetale i Forskud fra forskellige Abonnenter 63 Kr. 40 Øre kontant og 55 Kr. 60 Øre i Varer, ligesom han, efter at have solgt de ham hos vedkommende Abonnenter tilkommende Fordringer paa kontant Restabonnementspris 57 Kr. 50 Øre for i alt 20 Kr., har undladt at sørge for Trykning af Avertissementerne og Ophængning af Tavlerne, og for saa vidt han har villet kaste Skylden herfor over paa vedkommende Bogtrykker, er dette Anbringende ganske ubestyrket.

Det er efter Tiltaltes ovennævnte Forklaringer under Reassumptionsforhøret og det i øvrigt foreliggende antageligt, at Tiltalte ogsaa paa andre Steder, end de ovenfor nævnte, har udvist lignende Forhold, som de oven angivne, men bestemt Oplysning i saa Henseende foreligger ikke, og der findes ikke Anledning til at opholde Sagen efter Tilvebringelsen af saadanne Oplysninger.

Alle de Pengebeløb og Varer, som Tiltalte efter det oven anførte har modtaget som Forskud, hvilke Forskud — bortset fra det i Odder modtagne, om hvilke der, som Sagen foreligger, ikke er Spørgsmaal, — udgøre en samlet Sum af 411 Kr. 40 Øre, har han kort efter Mod-

tagelsen forbrugt til sit og sin Families Underhold, og han har ikke senere refunderet nogen som helst Del deraf, men han har forklaret, at han altid har haft til Hensigt at gennemføre de Foretagender, han har indledet, og at det alene skyldes dels den Omstændighed, at han i flere Tilfælde ikke modtog det til Tilvejebringelse af Tavlerne fornødne Manuskript til Reklamerne fra vedkommende Abonnter, dels den Omstændighed, at han ikke har været i Besiddelse af tilstrækkelige Pengemidler til at gøre Udlæg, navnlig til Trykningen af Reklamer, at de ovenfor fremdragne Annonceforehavender ikke have ført til noget gunstigt Resultat, og at hans Pengemangel var Grund til, at han, der vil være bleven paa det rene med, at den paatænkte Annoncering ikke kunde gennemføres i Holbæk, undlod at tilbagebetale vedkommende Abonnter de modtagne Beløb, hvad han dog stadigt har haft til Hensigt.

Ligesom imidlertid den Omstændighed, at Tiltalte efter at have forladt de Steder, hvor han havde samlet Abonnter, af hvilke han havde ladet sig udbetale Forskud, og hvor Tavlerne skulde anbringes, overhovedet ikke ses at have udvist nogen Virksomhed til Realisationen af de af ham paabegyndte Foretagender, der saa vel efter deres egen Beskaffenhed som ogsaa efter de af Tiltalte ved Abonnementstegningen givne Tilsagn skulde føres til Ende inden en vis kort Frist, ikke tyder paa, at han har næret nogen alvorlig Hensigt om at gennemføre samme, saaledes taler imod Antagelsen om en saadan Hensigt hos Tiltalte den Ligegyldighed, med hvilken han ogsaa i andre Retninger ses at have behandlet disse Anliggender, saaledes ved at undlade at besvare skriftlige Henvendelser derom, og ved ikke at føre Bog eller dog holde Optegnelser over, hvad der passerede i samme, saa at han i flere Tilfælde har været ude af Stand til med nogen Bestemthed at udtale sig bl. a. om Antallet og Størrelsen af de af ham modtagne Forskud og om Vilkaarene for de af ham med de forskellige Haandværkere truffne Engagements og lign., og endog i enkelte Tilfælde være ganske uvidende om de af ham indledede Annonceforetagenders Udfald. I alt Fald findes det efter alt det foreliggende ikke at kunne betvivles, at Tiltalte, der, efter hvad han har forklaret, i Reglen var i Pengeforlegenhed, saa at det var ham om at gøre at faa saa store Udbetalinger som muligt, og var nødt til at bruge de Penge, han kom i Besiddelse af, til Livets Ophold, har ladet sig udbetale de oftnævnte Forskud og har bestilt de omtalte Arbejder udførte, uden at han har haft nogen virkelig Udsigt til at kunne gennemføre de af ham paatagne Forpligtelser eller dog tilbagebetale de modtagne Forskud, og at han har været paa det rene hermed.

Samtlige foranførte af ham nu udviste Forhold findes herefter at maatte tilregnes ham som svigagtige, og at burde henføres under Straffelovens § 257.

Tiltalte er født den 25 Oktober 1861 og tidligere straffet 8 Gange efter Dom — deriblandt for Tyveri og Falsk og 3 Gange for Bedrageri — senest ved Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 12 Februar 1896 efter Straffelovens §§ 251 og 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 26 August 1897 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Den Straf han nu, som anført, i Medfør af Straffelovens

§ 257 har forskyldt, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han vil derhos i Henhold til derom nedlagte Paastande have at udrede i Erstatning til: — — — —

Tiltalte vil endvidere have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer.

Bemeldte Dom, ved hvilken Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger paalagte det offentlige, vil være at forandre i Overensstemmelse med foranførte, — — — —

Fredagen den 7 November.

Nr. 257.

Advokat Hindenburg

contra

Adolf Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 6 Marts 1902: Tiltalte Arbejdsmand Adolf Hansen bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Martine Kirstine Pedersen, Hansens Hustru, bør sættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. De Tiltalte bør derhos in solidum betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, og Defensor, Overretssagfører Graae, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juli 1902: I Henseende til de idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Schrader og Overretssagfører Graae, 12 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Møller, 20 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte, Arbejdsmand Adolf Hansen og Hustru Martine Kirstine Pedersen, hver med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Adolf Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysteds Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Arbejdsmand Adolf Hansen og Hustru Martine Kirstine Pedersen aktionerede, Tiltalte Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og Tiltalte Hansens Hustru for Overtrædelse af dens § 202, 2det Stk.

Tiltalte Hansen er født den 3 Juni 1875 og senest anset ved Musse Herreds Ekstrarets Dom af 12 Marts 1898 efter Straffelovens § 236 jfr. § 57 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og Tiltalte Hansens Hustru er født den 23de Juni 1875 og ikke funden forhen straffet.

Ifølge Sagens Oplysninger anmeldte Tiltalte Hansens Hustru den 2 Januar d. A. for Politiet i Nysted, at hendes Mand, Tiltalte Hansen i beruset Tilstand havde gjort Spektakler i deres Hjem og kastet et afbrækket Stoleben efter hende samt forsøgt at rive deres godt 1¹/₂ Aar gamle Barn fra hende, hvorfor hun anmodede Politiet om Beskyttelse, da hun ikke turde være hjemme hos Tiltalte.

Politibetjent Johan Peter Dalskov og Arrestforvarer Niels Peter Nielsen, der begge bare Uniformskasket, bleve derfor sendte til de Tiltaltes Hjem, for at anholde Tiltalte Hansen. De traf ham imidlertid ikke her, men mødte ham efter nogen Søgen paa en Sti ved Nysted og opfordrede ham da til at gaa med, hvad han dog erklærede ikke at ville. De stode derefter og talte noget med ham for at bevæge ham til at gaa med, hvad imidlertid ikke lykkedes, hvorimod Tiltalte begyndte at gaa hjemad, hvorfor de tog fat i ham og begyndte at føre ham ad Nysted til. Ved Tiltalte Hansens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han da gjorde stærk Modstand og prøvede paa at rive sig løs, og under den saaledes opstaaede Brydning faldt de alle om paa Jorden. Efter at de vare komne paa Benene igen, stod Politibetjent Dalskov og holdt med sin højre Haand fast i Tiltaltes venstre Frakkekrave. Da Tiltalte nu drejede sig, kom Betjentens højre Haand til at sidde under Tiltaltes Hage og denne bøjede da Hovedet og bibragte — uden at han har kunnet gøre Rede for, om det var for at faa Betjenten til at slippe sit Tag, eller i Arrigskab — denne et Bid i det højre Haandlede, hvilket Bid var saa kraftigt, at det gik gennem Betjentens Uldtrøje, der var lagt dobbelt ved Haandledet, og en tyk ulden Muffedise, saaledes at Haandledet kom til at bløde. Betjenten gav da Tiltalte et Nakkedrag, hvorefter han faldt til Føje og gik rolig med.

Samtidig med, at Tiltalte bed Betjenten, kradsede han, efter Arrestforvarer Nielsens beedigede Forklaring, med Neglene denne paa hans højre Lillefinger, der blev stærkt forkradset. Tiltalte har forklaret, at han ikke betvivler Rigtigheden af Arrestforvarerens Forklaring om, at han har kradset denne, men selv kan han ikke huske det. Medens Arrestforvareren ingen Skade kan antages at have taget heraf, frembød Politibetjent Dalskovs Haandlede, da han næste Dag blev undersøgt af Dr. med. C. Hansen, en ca. 10 Øre stor Hudafskrabning, der var lidt fordybet paa Midten. Da samme Læge nogle Dage efter paany besaa Saaret, viste det sig at være betændt, afsondrende Materie og omgivet af Rødme og Hævelse, men efter hvad Dalskov den 25 Januar d. A. forklarede, følte han da ikke længere nogen væsentlig Ulempe

af Saaret, der nu var helet og forsynet med et kredsformet, noget ophøjet Ar.

Tiltalte var vel ved den paagældende Lejlighed noget paavirket af nydte Drikkevarer, men maa dog antages at have været fuldt tilregnelig.

For sit ovenbeskrevne Forhold vil Tiltalte Hansen være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte Martine Kirstine Pedersen, Hansens Hustru, for at have overtrådt Straffelovens § 202, 2det Stk. . . .

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte ere ansete med de ovenanførte Straffe, for saa vidt være at stadfæste.

Nr. 270.

Advokat Hindenburg

contra

Alexander Laurits Otto Ottesen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Vordingborg Søndre Birks Politirets Dom af 2 September 1902: Arrestanten Alexander Laurits Otto Ottesen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage, hvorhos han bør udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 September 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne E. Christensen og Helweg Larsen betaler Arrestanten Alexander Laurits Otto Ottesen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alexander Laurits Otto Ottesen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg Søndre Birks Politiret hertil indankede Sag er

Arrestanten Alexander Laurits Otto Ottesen, der er født den 9 Januar 1851 og mange Gange tidligere straffet, bl. a. oftere for Betleri, senest ifølge Næstved Købstads Politirets Dom af 21 Januar 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, paa ny sat under Tiltale for Betleri, og da det ved hans egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved det oplyste, er godtgjort, at han i Tiden efter den 8 Juli d. A. har betlet paa forskellige Steder paa Sjælland og Møen, navnlig den 28 August d. A. i Vordingborg og Køng, findes han ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende fastsat til Tvangsarbejde i 90 Dage. Da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil Dommen derfor i det hele være at stadfæste.

Nr. 57. Gaardejer Niels Pedersen (Høgsbro)

contra

Gaardejer Peder Pedersen (Ingen).

Højesterets Dom.

Den i nærværende Ordenssag til Højesteretsaaret 1902 udtagne Appelstævning skulde i Medfør af D. L. 1—4—28 være forkyndt for Indstævnte saa tidligt, at det ham i Henhold til Lov 11 April 1890 § 1 tilkommende Varsel udløb inden Højesteretsaarets Begyndelse den 6 Marts d. A. Da dette ikke er iagttaget, vil Stævningen, hvorefter Indstævnte ikke har givet Møde, være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Nr. 78. Københavns Magistrat (Shaw)

contra

Stabssergent O. F. Hansen (Ingen),

betr. et Skattespørgsmaal.

Kjøbenhavns Gældskommissions Dom af 23 Juli 1901: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør til Citanten, Stabssergent i 15de Bataillon O. F. Hansen, betale de paastævnte 2 Kr. 25 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28 November 1900 til Beta-ling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Højesterets-

sagfører Levison i Salær 40 Kr. og for Udlæg 2 Kr. 52 Øre hos det offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 19 September 1901 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Kjøbenhavns Magistrat, 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Stabssergent i 15de Bataillon O. F. Hansen, andraget, at medens de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, hidtil bestandig har forstaaet § 3 i Lov af 17de Maj 1873, indeholdende Tillæg til Hærens Lønningslov af 25 Juli 1867 saaledes, at de deri som Skattemaksimum nævnte 2 pCt. blive at beregne af de militæres Skatteindtægt, altsaa af det Beløb, hvortil den virkelige Tjenesteindtægt efter de paa hvert Sted gældende Regler med Hensyn til Skatteberegningen nedsættes, have de Indstævnte opstillet og anvendt en ny Fortolkning, hvorefter enhver her boende militær Embeds- og Bestillingsmands kommunale Skat udregnes ganske paa samme Maade som de civile Skatteyderes og kun nedsættes med det Beløb, hvorved Skatten herefter vilde komme til at overstige 2 pCt. af vedkommendes fulde (ufor mindskede) Tjenesteindtægt. Idet kommunal Skat til Kjøbenhavn, beregnet paa den sidst nævnte Maade, nu er bleven afkrævet Citanten for April Kvartal f. A. og af ham er bleven betalt i Henhold til en mellem Krigsministeriet og de Indstævnte truffen Aftale, hvorefter Skattebeløb, der ere beregnede efter de Indstævntes nye Fortolkning af den anførte Lovbestemmelse, skal, naar de erlægges af de militære, betragtes som betalte under Reservation, har Citanten, der formener, at de Indstævntes ny Fortolkning er urigtig, og som efter den tidligere fulgte Fortolkning skulde have betalt 4 Kr. 50 Øre, men nu har betalt 6 Kr. 75 Øre i kommunal Skat for det anførte Kvartal, under nærværende Sag, efter meddelt Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Højesteretssagfører Levison, søgt de Indstævnte til Tilbagebetaling af de formentlig for meget oprævede 2 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 28 November f. A. og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Højesteretssagfører Levison og for Udlæg til denne 2 Kr. 52 Øre, hvilke Salær og Udlæg i al Fald paastaas tillagt ham hos det offentlige.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at der ikke findes Anledning til at afvise Sagen fra nærværende Ret som hørende under Overligningskommissionen.

Medens der nu i øvrigt ikke, som af Citanten gjort gældende, i den Omstændighed, at de Indstævnte bestandig efter Lovens Ikrafttræden have beregnet og opkrævet de militæres Indkomstskat i Overensstemmelse med den af Citanten hævdede Opfattelse, i og for sig findes, uanset hvad der maatte være Lovbestemmelsens virkelige Indhold, at være skabt nogen forbindende Norm med Hensyn til dens Forstaaelse, maa der gives Citanten Medhold i, at den nævnte Opfattelse har Hjemmel i Bestemmelsen selv.

Idet nemlig Henvisningen i samme til Tjenesteindtægterne naturligst findes at maatte forstaaes som kun at have til Hensigt at udelukke Reglen fra at komme til Anvendelse paa de udenfor disse Indtægter liggende Indtægter, og idet der herefter for saa vidt ikke i Bestemmelsen selv indeholdes nogen Angivelse af, i Forhold til hvilken Formuemasse de 2 pCt. ville være at beregne, synes den omspurgte Bestemmelse — under Hensyn endvidere til, at der paa de forskellige Garnisonssteder gælder forskellige Skatteprocenter, der, i Mangel af Regler som den her omspurgte, ogsaa ville være at anvende overfor militære Skatteydere — ifølge selve de benyttede Ord, uden at disse for saa vidt behøver at suppleres, at maatte forstaaes som i øvrigt at henholde sig til de for den civile Befolkning paa vedkommende Garnisonssted givne Regler, navnlig ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om, af hvilken Indtægt, den virkelige eller den saakaldte Skatteindtægt, Procenten vil være at beregne, alene med den Begrænsning, som følger af, at det Tal, som angiver Procenten, naar det i det foreliggende Tilfælde er højere end 2, i Henhold til den omspurgte Bestemmelse altid vil være at reducere til dette Tal.

Dette Resultat støttes ogsaa ved, hvad der under Forhandlingerne paa Rigsdagen om Lovens Vedtagelse fra forskellige Sider anførtes med Hensyn til dennes tilsigtede Formaal, at lette den kommunale Skattebyrde for alle militære, medens det ikke af disse Forhandlinger fremgaar, at Bestemmelsen i Lovens § 3, som af de Indstævnte forment, alene var motiveret ved Ønsket om at sikre de militære en ensartet Beskatning af deres Lønning uden Hensyn til Garnisonssted — noget, der i øvrigt ikke heller ved den af de Indstævnte nu opstillede Fortolkning ses fuldt ud at ville blive realiseret, — ligesom der ikke af de i øvrigt under Forhandlingerne faldne Udtalelser eller af den af det af Folketinget nedsatte Udvalg afgivne Betænkning, hvor Udtrykkene »Indtægt« og »Tjenesteindtægt« jævnlig maa antages at være brugt mindre korrekt for »Skatteindtægt«, med Sikkerhed fremgaar noget, der afgjort kunde støtte de Indstævntes Opfattelse.

Herefter ville de Indstævnte være at dømme efter Citantens Paa-stand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der vil derhos være at tillægge Højesteretssagfører Levi-son, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr. og for Udlæg 2 Kr. 52 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 223. *) Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Anders Åkesson (Def. Winther),

der tiltales for Betleri og for Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875.

Højesterets Dom.

Ved de i Henhold til Højesterets Dom af 6 Oktober d. A. erhvervede nye Oplysninger maa det nu anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ikke har erhvervet Forsørgelsesret her i Landet. Herefter og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Åkesson til Højesteretssagførerne Høgsbro og Winther 30 Kroner til hver.

Nr. 262. Højesteretssagfører Winther

contra

Niels Severin Bonnesen Bruun (Def. Høgsbro),

der tiltales for Betleri.

Sorø Købstads Politirets Dom af 22 August 1902: Arrestanten Niels Severin Bonnesen Bruun bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de September 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Lassen, betaler Arrestanten Niels Severin Bonnesen Bruun 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret beta-

*) Den af Højesteret i denne Sag tidligere afsagte Kendelse, den indankede Dom og dennes Præmisser findes i Tidenden for 1902 p. 324.

ler Tiltalte Niels Severin Bonnesen Bruun til Højesteretssagførerne Winther og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Niels Severin Bonnesen Bruun, der under denne fra Sorø Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales for Betleri, er det ved hans egen Tilstaaelse godtgjort, at han den 7 August d. A. har betlet hos forskellige Personer i Sorø.

Arrestanten, der er født den 14 Januar 1855 og mange Gange straffet særligt for Betleri, senest ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Februar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, er for sit anførte Forhold ved Politiretsdommen rettelig paa ny anset efter den nævnte Lovbestemmelse, og da Straffen findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.

Mandagen den 10 November.

Nr. 256.

Højesteretssagfører Winther

contra

Lars Peter Hansen (Def. Høgsbro),

der tiltales for uterligt Forhold.

Ringsted Købstads Ekstrarets Dom af 9 April 1902: De Tiltalte, Arbejdsmand Lars Peter Hansen og Ane Marie Hansen, Have- mand Hans Hansens fraseparerede Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, samt in solidum tilsvare Aktionens Omkostninger, der- under Salær til Aktor, Sagfører Kisbye, 12 Kr. og til Defensor, Sag- fører Svendsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 August 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. Lund og M. A. Meyer, betale de Tiltalte, Lars Peter Hansen og Ane Marie Jensen, Hansens fraseparerede Hustru, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 20 November 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 29.

Mandagen den 10 November.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Peter Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Winther og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Købstads Ekstraret her for Retten indankede Sag ere de Tiltalte Lars Peter Hansen og Ane Marie Jensen, Hansens fraseparerede Hustru, aktionerede for uterligt Forhold.

Ved de Tiltaltes egne Forklaringer, der bestyrkes ved det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at de en Aften Kl. ca. 10 en af de første Dage i Marts Maaned d. A., da Tiltalte Hansen havde indfundet sig paa et af medtiltalte sammen med dennes den 19 August 1894 fødte Datter Valborg beboet Værelse i Ringsted, efter hans Forslag have haft legemlig Omgang med hinanden. Det er dernæst godtgjort, at de Tiltaltes legemlige Omgang fandt Sted i Overværelse af Valborg, som iagttog dem. Tiltalte Hansens Hustru har fremdeles erkendt, at hun, der da var en Del beruset, men ikke mere, end at hun godt vidste, hvad hun gjorde, var vidende om, at Valborg ved den nævnte Lejlighed var nærværende, og iagttog, hvad der foregik.

Tiltalte Hansen har derimod — efter først at have forklaret, at Samlejet fandt Sted, medens Valborg paa Foranledning fra hans Side en kort Tid var fraværende fra Værelset — herefter forklaret, og siden fastholdt, at han i alt Fald var uvidende om Barnets Nærværelse paa det paagældende Tidspunkt, idet han ikke vil have lagt Mærke til, om hun efter hans Ordre virkelig fjærnedes sig. Men efter alt foreliggende — hvorved bemærkes, at det maa anses godtgjort, at Barnet har talt

til ham, medens Samlejet fandt Sted, og at det paagældende Værelse var lille — findes det ganske uantageligt, at bemeldte Tiltalte, der efter sin Erkendelse vel ved den paagældende Lejlighed var en Del beruset, men ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde og sagde, skulde have været uvidende om Barnets Tilstedeværelse.

Som Følge af det anførte maa det anses godtgjort, at begge de Tiltalte — af hvilke Tiltalte Hansen er født den 22 Oktober 1871 og anset ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 13 August 1892 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens Tiltalte Hansens Hustru er født den 9 Maj 1854 og ikke funden forhen straffet — ved den anførte Lejlighed have gjort sig skyldige i det Forhold, hvorfor de ere aktionerede, og de ville herefter, som i Underrettsdommen bestemt, være at anse efter Straffelovens § 185. Og da det efter det oplyste maa antages, at Tiltalte Hansens Hustru er stærkt forfalden til Drik og meget reduceret i aandelig Henseende, og det derefter findes betænkeligt at anse hende for at have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, maa det ligeledes billiges, at der i Underrettsdommen ved Bedømmelsen af hendes Forhold tillige er taget Hensyn til Straffelovens § 39. Da fremdeles den ved bemeldte Dom bestemte Straf, nemlig Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Hansens Hustrus Vedkommende i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Hansens Vedkommende i 3 Gange 5 Dage, findes passende, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paa lagte de Tiltalte in solidum, billiges, saaledes i det hele være at stadfæste.

Nr. 169. Medlemmerne af Bestyrelsen for Øksnebjerg Brugsforening, Gaardejerne, Sognefoged **Niels Hansen**, **Hans Pedersen** og **Anders Andersen** (Høgsbro)

contra

Amtmanden over Odense Amt, Stiftamtmand **F. de Jonquieres** paa det offentliges Vegne (Nellemann e. O.),

betr. Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Baag Herreds Politirets Dom af 13 September 1901: De Tiltalte, Sognefoged, Gaardejer Niels Hansen, Gaardejer Hans Pedersen og Gaardejer Anders Andersen, bør hver for sig til Assens Amts Fattigkasse bøde 30 Kr. og, en for alle og alle for en, betale de af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Februar 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Paludan, bør de Tiltalte, Medlemmerne af Bestyrelsen for Øksnebjerg Brugsforening, Gaardejerne

Sognefoged Niels Hansen af Kohavegaard, Hans Pedersen af Egerup og Anders Andersen af Ebberup, en for alle og alle for en, betale 20 Kroner. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge kongeligt Reskript af 28 April d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at der i adskillige Tilfælde af Foreningen er solgt Varer, derunder ogsaa Brændevin, til Ikke-Medlemmer, og da det af de i den indankede Dom anførte Grunde maa billiges, at Ansvarret herfor er paalagt Appellanterne, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret, derunder det Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær, ville Appellanterne have in solidum at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betale Appellanterne, Gaardejerne, Sognefoged Niels Hansen, Hans Pedersen og Anders Andersen, en for alle og alle for en, det Retsgebyr, som skulde erlægges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann 60 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Baag Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Medlemmerne af Bestyrelsen for Øksnebjerg Brugsforening, Gaardejerne, Sognefoged Niels Hansen af Kohavegaard, Hans Pedersen af Egerup og Anders Andersen af Ebberup for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Ifølge de under Sagen fremlagte Love for bemeldte Brugsforening er dens Formaal ved Fællesindkøb at skaffe sine Medlemmer gode uforfalskede Varer til den billigere Pris, der kan have ved Indkøb af Varer i større Partier, og Overskudet fordeles mellem Medlemmerne, der ere solidarisk ansvarlige for Foreningens Forpligtelser, i Forhold til deres Køb i Foreningen i det sidste Halvaar. Uddelingen af Varer

skal udelukkende ske mod kontant Betaling, og ingen uden Foreningens Medlemmer kan faa Varer udleveret af Foreningen.

Foreningen, som har løst Næringsbevis paa Brændevinshandel, men ikke har anden Næringsadkomst, har siden 1 Maj 1899 ladet Udleveringen af de af samme indkøbte Varer foretage ved en af samme antagen Uddeler.

Det er nu under nærværende Sag oplyst, at Personer, som ikke selv vare Medlemmer af Foreningen, men i hvis Familie eller Husstand der fandtes saadanne Medlemmer — i Reglen Børn eller Tyende — som vare i Besiddelse af de dem af Brugsforeningen meddelte Kontrabøger, navnlig i Løbet af de 2 sidste Aar, forinden Undersøgelsen indlededes i nærværende Sag, i ikke ringe Omfang have mod Betaling af egne Midler erholdt Varer, derunder ogsaa Spirituosa, til eget Brug udleverede af Foreningen, idet de paagældende Ikke-Medlemmer ved Indkøbene, som de snart selv besørgede, snart lode udføre af Boghaverne eller andre, lode Bøgerne producere, saa at Indkøbene kunde indføres i samme.

Der blev ikke ved disse Lejligheder af Uddeleren spurgt om, hvorvidt Varerne rekvireredes til det paagældende Medlem selv. De af Foreningen paa de her omhandlede Bøger udbetalte Overskudsbeløb ses for en Del at være kommen Ikke-Medlemmerne til Gode.

Det maatte i de fleste af de foreliggende Tilfælde efter Boghaverens Alder og Forhold samt Beskaffenheden og Mængden af de rekvirerede og udleverede Varer paa Forhaand have Formodningen imod sig, at Varerne vare til Boghaverens eget Brug, og ligesom Foreningens Uddeler har forklaret, at han, naar han havde tænkt sig om, maatte have kunnet vide, at de udleverede Varer ikke vare bestemte til Boghaveren selv, saaledes have ogsaa de tiltalte Bestyrelsesmedlemmer erkendt, at de ikke have kunnet undgaa at tænke, og ogsaa af og til indbyrdes have talt om, at Varer, som udleveredes af Foreningen, maatte være gaaede til Ikke-Medlemmer, uden at de dog have haft nogen bestemt Kundskab i saa Henseende.

Under de foreliggende Forhold findes Ansvaret for de efter det foranførte stedfundne ulovlige Salg til andre end Foreningens Medlemmer af Varer, deriblandt Brændevin, at maatte paahvile de Tiltalte, der siden den 1 Juli 1899 have udgjort Foreningens Bestyrelse, og disse, som alle ere over kriminel Lavalder og inden Baag Herreds Politiret den 9 Oktober 1900 i deres nævnte Egenskab for en i Foreningen stedfunden Overtrædelse af Næringsloven have vedtaget hver for sig at bøde 10 Kr. til Amtsfattiggassen, saaledes at Vedtagelsen i Gentagelsestilfælde skal have samme Virkning som en Dom, men ikke i øvrigt ere fundne forhen straffede, ville som Følge heraf nu for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug samt for ulovligt Brændevinssalg, være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 77, jfr. Lov 23 Maj 1873 § 10 med Bøder til Assens Amts Fattigkasse, der findes at burde bestemmes til 30 Kroner for hver. Da Politiretsdommen har samme Resultat — — — vil bemeldte Dom saaledes i det hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 11 November.

Nr. 267. Højesteretssagfører Liebe
 contra
Emanuel Schmahr (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 September 1902: Arrestanten Emanuel Schmahr bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Richter, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emanuel Schmahr til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Emanuel Schmahr tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten, der er født den 26 August 1882, er mange Gange straffet, bl. a.: ved Rettens Dom af 28de Oktober 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 10de August 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 13de Juni 1901 efter Straffelovens § 228 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 16de Juli 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 13 Januar 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage og senest ved Rettens Dom af 22 Marts 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 6te Juni d. A. har Arrestanten frastjaalet Tjenestekarl Lars Petersen en til 135 Kr. vurderet Cykle, som stod i Gaarden til et Gæstgiveri i Frederikssund. Til Gaarden var der uhindret Adgang.

Den 7de samme Maaned gik Arrestanten om Bord i et i Tør-

dokken paa Refshaleøen henliggende Skib og stjal her fra et uaflaaset Lukaf et Maskinmester Heinrich Carl Georg Dahm tilhørende Ur med vedhængende Kæde m. m., alt af Værdi 50 Kr.

Den 12te samme Maaned gik Arrestanten i tyvagtig Hensigt om Bord i et i Lystbaadehavnen ved Langelinie liggende Skib og stjal her fra et uaflaaset Rum 2 Ure og en Kæde m. m., alt af Værdi 65 Kr., samt ca. 6 Kr. kontant.

Det stjaalne tilhørte dels Bagermester Christian Nielsen, dels Possementmager Holger Andersen.

Den 17de s. M. har Arrestanten frastjaalet Artist Thomas Belling en Frakke og et Cigaretetui, tilsammen af Værdi 70 Kr.

Det stjaalne beroede i et uaflaaset Rum i den herværende Cirkusbygning.

Arrestanten har endelig overtraadt et ham den 10 Juni d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, bl. a. gaaende ud paa, at han inden 3 Dage skulde anmelde ved Protokollen, hvorvidt han havde erholdt lovligt Erhverv, idet han nemlig endnu ikke havde meldt sig ved Protokollen, da han den 24de samme Maaned blev anholdt under nærværende Sag.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 266. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Christian Frederik Hansen (Def. Liebe),

der tiltales for Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 September 1902: Arrestanten Hans Christian Frederik Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Richter og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I

Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Frederik Hansen til Højesteretsagførerne Dietrichsøn og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christian Frederik Hansen, der tiltales for Ran, er født den 5 Februar 1851 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 1 Juli 1873 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 December 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 20de April 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 15aarige Bydreng Martin Sørensen, som den 28 Juli d. A. ved en Politibetjent foranledigede Arrestanten anholdt paa offentlig Gade som skyldig i Ran, har afgivet følgende Forklaring:

Kort forinden han traf Betjenten og foranledigede Arrestanten anholdt, havde han truffet denne paa et offentligt Pissoir, hvor Arrestanten, da Vidnet havde ladet sit Vand og var ved at forføje sig bort, spurgte ham, hvad Klokken var. Vidnet udtog i den Anledning sit Ur af sin Vestelomme, men efter at Vidnet havde besvaret Spørgsmaalet og igen stukket Uret i Lommen, tog Arrestanten fat i Vidnets Urkæde, og idet han rykkede til, medens Vidnet holdt fast paa Uret, gav Karabinhagen, med hvilken Uret var fæstet til Kæden, efter, hvorefter Arrestanten rev Kæden, hvis anden Ende han havde hægtet løs af Vesten, til sig og forlod Pissoiret, fulgt af Vidnet, der søgte Hjælp hos en Politibetjent.

Arrestanten, som fandtes i Besiddelse af en Kæde, der genkendtes af Vidnet som den paagældende, har ogsaa erkendt at have været sammen med Vidnet i det paagældende Pissoir og der at være kommen i Besiddelse af Vidnets Urkæde; men han har benægtet at have tilvendt sig den mod Vidnets Ønske og har tvært imod gjort gældende, at Vidnet har givet ham den. Han har nemlig forklaret, at Vidnet viste sig uterlig ved i Arrestantens Nærværelse at bedrive Onani, og at han — Arrestanten — derfor truede med at tilkalde en Politibetjent, hvad Vidnet dog formaaede ham til at undlade ved at hægte sin Kæde fra Uret og forære ham den.

Denne Arrestantens Forklaring findes nu i og for sig usandsynlig, hvorhos den er ubestyrket, og Tilliden til den yderligere svækkes ved Arrestantens Fortid. Blandt andet er han, der, foruden flere Gange at være dømt for Tyveri, gentagne Gange har siddet arresteret som mistænkt for saadant Forhold, en Gang straffet for Forsøg paa at forlede til falsk Forklaring for Retten og en anden Gang imod sin Benægtelse funden overbevist om Tyveri.

Paa den anden Side kendetegne de Oplysninger, der foreligge om Martin Sørensen, dette Vidne som en paalidelig og sædelig Dreng, og da han har aflagt Ed paa sin Forklaring, og denne yderligere bestrykes ved, at den omtalte Karabinhage, da Kæden ved Arrestantens

Anholdelse blev taget i Bevaring til Sagen, virkelig saas at have været Genstand for Vold, idet den var rettet ud, som om den havde givet efter for et Ryk, findes Vidnets Forklaring i sin Helhed at maatte lægges til Grund ved Sagens Bedømmelse.

Den ofte omtalte Kæde er vurderet til 3 Kr.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 237, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 244.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Kristen Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Falsk og bedrageligt Forhold.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 22 Januar 1902: Tiltalte, Gødningsagent Kristen Larsen af Svendborg Græsholme, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. I Erstatning til Gaardejer Jens Nielsen i Rødskebølle bør Tiltalte betale 11 Kr. 80 Øre. Saa bør Tiltalte og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1902: Tiltalte Kristen Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Mich. Carlsen og M. A. Meyer for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver, At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Larsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Kristen Larsen aktioneret for Falsk og bedrageligt Forhold.

Tiltalte er født den 15 Februar 1861 og anset bl. a. ved Højesterets Dom af 9de Oktober 1885 efter Straffelovens § 260, kfr. § 47, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 19 Marts 1896 efter Lov Nr. 98 af 10 April 1895 § 1 med en Bøde af 200 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der som Agent for Firmaet Frandsen & Meyer i Kjøbenhavn optog Bestillinger paa Levering af forskellige Gødningsstoffer, der forhandlede af Firmaet, og som i dette Øjemed var forsynet med trykte Blanketter, bestemte til at udfyldes med Angivelse af de bestilte Stoffers Kvantitet og Pris og med Bestillerens egenhændige Underskrift og til derefter at tilstilles Firmaet, har i Aarene 1899 til 1901 til dette indsendt 5 Bestillingssedler, lydende henholdsvis paa 200 Pd. Salpeter-Superfosfat à 5 Kr. 90 Øre, 1200 Pd. Guano à 7 Kr. 40 Øre, 1200 Pd. Amoniak Superfosfat à 4 Kr. 50 Øre, 600 Pd. Fiskegødning à 5 Kr. 75 Øre og 600 Pd. Blodgødning à 5 Kr. 25 Øre, alt pr. 100 Pd., hvilke Bestillingssedler han selv havde udfyldt og underskrevet respektive med Navnene: Hans Brun, Peder Hansen, R. P. Rasmussen, Niels Nielsen og Mads Rasmussen, ved hvilke Navne han sigtede til Husmand Hans Brun af Stærby, Gaardejer Peter Hansen af Hundtofte, Gaardejer R. P. Rasmussen af Hundstrup, Gaardejer Niels Nielsen af Tved Mark og Husmand Mads Rasmussen af Lysebjerg — hvilke Mænds Stillinger og Adresser han, i alt Fald i det væsentlige korrekt, havde anført ved de paagældende Underskrifter — uden at de vedkommende havde bestilt Gødningen hos ham eller tilladt ham at benytte deres Navne paa denne Maade. Tiltalte udfærdigede og indsendte til Firmaet de falske Bestillingssedler for at tilvende sig Provision af Bestillingerne, og han maa antages paa denne Maade at have opnaaet en Provision af 28 à 29 Kroner. For sine anførte Handlinger er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 268, sidste Led.

Ved den indankede Dom er Tiltalte dernæst anset efter Straffelovens § 257 for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold overfor Gaardejer Jens Nielsen af Rødskebølle med Hensyn til en Sæk Gødning. Efter de foreliggende Oplysninger kan Tiltalte imidlertid ikke anses for at have gjort sig skyldig i noget Forhold overfor nævnte Gaardejer Jens Nielsen, der kan paadrage ham Straf, og der foreligger heller ikke i øvrigt nærværende Ret til Paakendelse noget af Tiltalte udvist Forhold, der kan tilregnes ham som Bedrageri.

Den Straf, Tiltalte har forskyldt for de af ham begaaede, ovenfor omtalte Falskforbrydelser, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Den indankede Dom, der har bestemt Tiltaltes Straf til lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed, ligesom en ved Dommen ovennævnte Gaardejer Jens Nielsen af Rødskebølle tillagt Erstatning af 11 Kr. 80 Øre efter det anførte maa bortfalde.

Onsdagen den 12 November.

Nr. 271.

Advokat Halkier

contra

Lars Christian Henningsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse, Tyveri og Bedrageri.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 7 August 1902: Arrestanten Lars Christian Henningsen bør straffes med 2 Aars Tugthusarbejde. I Erstatning bør Arrestanten udrede til Tjenestekarl Daniel Nielsen 55 Kr., til den almindelige Brandforsikring for Landbygningerne 35075 Kr., til det fynske Brandassuranceselskab 9180 Kr. 5 Øre, til det lille fynske Brandassuranceselskab 564 Kr. og til det ældre fynske Brandassuranceselskab for Tjenestefolk 291 Kr.; saa bør Arrestanten og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 September 1902: Arrestanten Lars Christian Henningsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i fire Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger og de idømte Erstatninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Wolff, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Christian Henningsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Sunds-Gudme Herreders Ekstraret,

tiltales Arrestanten Lars Christian Henningsen for Brandstiftelse, Tyveri og Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med de i øvrigt foreliggende Oplysninger maa det anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Den 18 April 1897 afstedkom Arrestanten en Ildebrand, hvorved to Udlænger ved Hovedgaarden »Brolykke« i Hindsholm Herred — i hvilke Længer fandtes Hestestald, Vognport, Karlekamre m. v. — og to til den ene af disse Længer stødende mindre Udbygninger nedbrændte, og en Del deri værende Inventar og andet Løsøre ødelagdes, ligesom nogle Heste dels indebrændte, dels alvorligt beskadigedes.

Efter Arrestantens Forklaring, som i Mangel af andre Oplysninger maa blive at lægge til Grund, skete dette under følgende Omstændigheder: Arrestanten, som var i Tjeneste hos Gaardens Forpagter og havde sit Nattekvarter i et Karlekammer i den ene af de nedbrændte Længer, gik den nævnte Dags Aften — som det maa antages, Kl. lidt efter 8 — fra sit Kammer ind i den tilstødende Stald i den Hensigt at give et Par Heste, som han ved sit Arbejde benyttede, et Ekstrafoder.

Der var mørkt i Stalden og den tilstødende Foderlo, hvor Foderet beroede, og for at finde Sækken, hvori dette henstod, afstrøg han en Tændstik, som brændende faldt fra ham, uden at han vil have mærket, at den antændte noget. Da han, efter at have givet Hestene Foderet, vendte sig om, saa han, at der var gaaet Ild i noget Hakkelse, hvor Tændstikken var falden. Han fik Ilden i Hakkelsen dæmpet ved at træde paa den; men imedens havde Ilden fra Hakkelsen tændt nogle Halmstraa, der hang ned fra en Aabning i Loftet, og Ilden forplantede sig ad den Vej til Foderbeholdningen paa Loftet, hvor han ikke var i Stand til at slukke den. Han løb nu ind i sit Kammer og lagde sig paa Sengen — hvorom han har givet den Forklaring, at han blev befippet og derfor ikke straks tænkte paa at gøre omkring eller begynde at redde Hestene; et Øjeblik efter sprang han dog atter op og vækkede en Medtjener og deltog derefter, som det maa antages, i Redningen af Dyrene.

Det brændtes Værdi er ikke nærmere oplyst, men efter hvad nedenfor vil blive bemærket om Straffen for det heromhandlede Forhold, findes der ikke Føje til at opholde Sagens Paadømmelse efter Tilvejebringelse af Oplysninger om det nævnte Punkt.

2. Den 26 Maj 1899 om Aftenen foraarsagede Arrestanten forsatligt en Ildebrand, hvorved samtlige til Hovedgaarden »Juulskov« i Vinding Herred hørende Udhuse med Undtagelse af en Bygning, hvori fandtes Forpagterbolig og Mejeri, nedbrændte, og en stor Del deri beroende Løsøre ødelagdes, af hvilket Størstedelen tilhørte Gaardens Ejer, Etatsraad Langkilde, og Resten forskellige paa Gaarden tjenende Personer; en Hest og nogle Høns indebrændte.

Arrestanten var i Tjeneste paa Gaarden og havde efter sin Forklaring ingen anden Bevæggrund til Ildspaaættelsen, end at han pludselig samme Aften havde faaet den Ide, at Gaarden skulde brænde. Han iværksatte Ildspaaættelsen, som det maa antages, Klokken mellem 9 og 10, noget efter at han og to Medtjenere, med hvem han delte Værelse, havde lagt sig til Sengs. Da han antog, at de to andre vare

faldne i Søvn, stod han op og gik ud i en Ladebygning medhavende et Stykke Stearinlys, som han anbragte i noget der henliggende Halm og antændte. Han gik derpaa i Seng igen, og vil have sovet, indtil der blev gjort Brandalarm.

Efter de foreliggende Oplysninger opdagedes Ilden Kl. ca. 10¹/₂. Ladebygningen stod da i fuld Brand, og i ganske kort Tid omspændte Ilden samtlige nedbrændte Bygninger, der vare tækkede med Straa. De Summer, der af vedkommende Brandforsikringsselskaber ere udbetalte i Erstatning, beløbe sig for de brændte Bygningers Vedkommende til 35071 Kr. og for Løsørets Vedkommende til i alt ca. 10000 Kr. Efter Ejeren, Etatsraad Langkildes Opgivende var derhos den daværende Værdi af de brændte Bygninger betydeligt større end Forsikringssummen.

Den Gang Branden brød ud, vare en Del af Gaardens Beboere gaaede til Sengs; men der findes dog ikke Føje til at gaa ud fra, at nogens Liv ved Branden udsattes for aabenbar Fare, eller navnlig, at Arrestanten har maattet indse, at saadant var Tilfældet.

Saavel da Arrestanten forøvede den heromhandlede Gerning, som da han gjorde sig skyldig i det under 1 omhandlede Forhold, maa han antages at have været noget paavirket af nydte Drikkevarer; men det kan efter det foreliggende ikke antages, at han i noget af Tilfældene har været i en Tilstand, der udelukkede fuld Tilregnelighed.

3. En Dag i Forsommeren 1899 stjal Arrestanten i »Roligheds-kroen« i Bjerge Aasum Herreder et Pengebeløb af mindst 2 à 3 Kr., som tilhørte Kroens Ejere, Christian Sørensen og Anna Emilie Sørensen, og som han, medens han et Øjeblik var alene i Krostuen, tilvendte sig fra en uafaaet Pengeskuffe samme Steds, af hvilket Beløb han i øvrigt tilbageleverede nævnte Anna Sørensen, som var kommen til Stede under Gerningens Udførelse og foreholdt ham hans ulovlige Adfærd, nogle Smaapenge, idet han usandfærdigt foregav, at disse var alt, hvad han havde taget.

4. En Dag i Slutningen af Maj Maaned d. A. har Arrestanten svigagtigt afhændet et Par Sko af Værdi 3 Kr., som tilhørte Andreas Peter Nielsen af Gislev Lamdrup, og af denne vare overladte ham til Laans.

For saa vidt Arrestanten endvidere under Sagen har været sigtet for at have besveget Husmand Peter Jensen af Svindinge Lamdrup for 7 Kr. 50 Øre, give de foreliggende Oplysninger ikke Føje til at antage, at han i denne Henseende har gjort sig skyldig i noget strafbart.

Arrestanten er født den 6 November 1866 og har tidligere været anset bl. a. ved Vinding Herreds Ekstrarets Dom af 26de Juni 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; ved samme Rets Dom af 5te Februar 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; ved Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 27 August 1896 efter Staffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; ved Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 11te Oktober 1897 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og senest ved samme Rets Dom af 27de Oktober 1899 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar; ved Muckadell m. fl.

Birkers Ekstrarets Dom af 11te September 1901 efter Straffelovens § 236 og Analogien af dens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; ved Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 2 Januar 1902 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Nyborg Købstads Politirets Dom af 2 Juni 1902 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage.

Ved det under Nr. 1 omhandlede Forhold findes Arrestanten at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 284; men da dette Forhold er udvist, forinden Dommen af 11 Oktober 1897 overgik ham, og det ikke skønnes, at samme, hvis det var blevet inddraget under den ved nævnte Dom paakendte Sag, burde have bevirket Ikendelse af en højere Straf end ved Dommen bestemt, vil der ikke nu være at idømme ham nogen Tillægsstraf for dette Forhold. For de øvrige foran omhandlede Forbrydelser vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 281, 1ste Led, § 232 — for femte Gang begaaet simpelt Tyveri — og § 253, samtlige disse Paragrafer sammenholdte med dens § 64 samt Grundsætningen i denne Paragraf, med en Tillægsstraf til de ham ved de ham senest overgaaede fire Domme, henholdsvis den sidste af disse, idømte Straffe, hvilken Tillægsstraf findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Ved Underrettsdommen er Straffen fastsat til Tugthusarbejde i 2 Aar, og Arrestanten er derhos efter Paastand dømt til at betale i Erstatning til Tjenestekarl Daniel Nielsen 55 Kr., til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 35075 Kr., til det fynske Brandassuranceselskab 9180 Kr. 5 Øre, til det »Lille Fynske Brandassuranceselskab« 564 Kr. og til »Det Ældre Fynske Brandassuranceselskab for Tjenestefolk« 291 Kr.

Idet disse Dommens Erstatningsbestemmelser tiltrædes — ligesom det ogsaa billiges, at en af ovennævnte Etatsraad Langkilde nedlagt Erstatningspaastand, som ikke tilstrækkeligt dokumenteret ikke er tagen til Følge — og idet Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, tiltrædes, vil Dommen i det hele være at stadfæste, alene med den oven angivne Forandring i Straffen.

Nr. 275.

Højesteretssagfører Winther

contra

Herman Kristian de Place (Def. Jensen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1902: Arrestanten Herman Kristian de Place bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Christensen og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Kristian de Place til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Herman Kristian de Place, der tiltales for uterligt Forhold, er født den 9 Marts 1875 og anset ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 20 November 1899 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han i Løbet af det sidste Aar har udvist uterligt Forhold eller gjort Forsøg paa saadant Forhold overfor 6 Dreng, nemlig:

overfor en den 3dje April 1890 født Dreng ved at blotte sit og Drengens mandlige Lem og gnide dem begge med sine Fingre, ved med sit mandlige Lem at lægge sig ind mod Drengens blottede Løgene og ved at opfordre Drengen til at trække ham i Lemmet, hvad Drengen dog ikke vilde;

overfor en den 1ste Februar 1888 født Dreng ved — et Par Gange — at knibe ham i Skridtet udenpaa Tøjet,

overfor en den 11 Februar 1889 født Dreng ved 2 Gange i forskellige Stillinger under Samlejebevægelser at gnide sin Underkrop op ad ham og ved den ene Gang under uhøvisk Tale fremvise sit mandlige Lem for ham;

overfor en den 5 April 1890 født Dreng ved at fremvise sit mandlige Lem for ham og opfordre ham til at aftørre det med et Haandklæde, hvad Drengen dog ikke vilde;

overfor en den 10 August 1888 født Dreng ved at beføle Drengens blottede Lem og med Drengens Haand mod hans Villie gnide sit eget Lem, og ved paa forskellige Maader under Samlejebevægelser at gnide sit blottede, mandlige Lem op ad Drengen, og

overfor en den 22 December 1889 født Dreng ved i uterlig Hensigt at kaste ham om paa en Seng og forsøge at knappe hans Benklæder op, hvad dog ikke lykkedes ham overfor Drengens Modstand.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 185, til Dels kfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Torsdagen den 13 November.

Nr. 258.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Sørine Sofie Petersen, Hansens Hustru (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Muckadell m. fl. Birkers Ekstrarets Dom af 10 Maj 1902: Tiltalte Sørine Sofie Petersen, Murer af Gærup L. Hansens Hustru, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, og til Defensor, Sagfører Christensen, med 20 Kr. til hver, samt i Erstatning til ugift Ane Kristiane Rasmussen af Gærup 400 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1902: Tiltalte Sørine Sofie Petersen, Hansens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I øvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Sinding og Nyholm, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Sørine Sofie Petersen, Hansens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Muckadell m. fl. Birkers Ekstraret her for Retten indankede Sag, er Tiltalte Sørine Sofie Petersen, Hansens Hustru, aktioneret for Tyveri og Falsk. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 10 Januar d. A. anmeldte Ane Christiane Rasmussen af Gærup for vedkommende Politiassistent, at hun, der den 16de Juni f. A. havde syet en hende tilhørende Kontrabog med Faaborg Spare- og Laanekasse sammen med en Del hende tilhørende Værdipapirer ind i et Tørklæde, ved de sidste Dage af September eller først i Oktober s. A. at opsprætte Tørklædet og tilse sine Papirer opdagede, at Sparekassebogen, hvorpaa, som under Sagen oplyst, indestod 950 Kr., var borte, hvorefter hun ved Forespørgsel i bemeldte Sparekasse erfarede, at der — hvad der ogsaa under Sagen er oplyst at have fundet Sted — under 30 August s. A. var udtaget 400 Kr., og at vedkommende, der havde hævet Pengene, havde kvitteret i Sparekassens Kvitteringsbog med Navnet »Laura Hansen«. Efter at Mistanken med Hensyn til, at der i saa Henseende var begaaet Tyveri og Falsk, var bleven henledet paa Tiltalte, navnlig som Følge af hendes Haandskrifts Lighed med det forannævnte i Kvitteringsbogen indskrevne Navn og af, at hun den paagældende Dag og de nærmest følgende Dage havde foretaget forskellige forholdsvis betydelige kontante Indkøb og Udbetalinger, nægtede hun under de første over hende i Januar Maaned d. A. optagne Forhør at have foretaget noget ulovligt i den anførte Henseende. Under et den 5 Februar d. A. optaget Forhør forklarede Ane Rasmussen yderligere, at hun senere var kommen i Tanker om, at hun en Dag i Slutningen af August f. A. ved et Besøg hos Tiltalte havde sin Kurv med, i hvilken bl. a. den paagældende Sparekassebog beroede, indsyet i et Stykke Tøj, at hun under sit Ophold her blev kaldt bort og glemte Bog og Kurv, som blev beroende hos Tiltalte, indtil hun en Time tidt eller mere senere kom tilbage, samt at hun, da hun om Aftenen gik hjem, tog Kurven med sig, men uden at lægge Mærke til, om der var rørt ved den, saa at hun først en Maanedstid eller mere efter det nævnte Besøg opdagede, at Bogen var taget ud af Pakken, og denne paa ny syet sammen. Efter at Tiltalte derpaa den 25de s. M. var sat under Anholdelse og senere arresteret, fremkom hun, der hidtil havde fastholdt sin Nægtelse af at have begaaet noget ulovligt i den omspurgte Henseende, den 1ste Marts s. A. med en Tilstaaelse, gaaende ud paa følgende: Da Ane Rasmussen et Par Dage før 30 August f. A. var kommen i Besøg hos hende, medhavende en brun Kurv, som blev sat ind paa en Seng i Børnenes Soveværelse, og Tiltalte, uden at gøre sig nærmere Tanker herom, i Løbet af Dagen havde lukket Kurven op og set, at den indeholdt en Pakke, indsyet i et Stykke brunt Sirts, samt da hun, efter hvad hun havde hørt omtale, var paa det rene med, at Pakken indeholdt Ane Rasmussens Sparekassebøger og Værdipapirer, fik hun i Sinde at lukke Pakken op for at se, hvad den indeholdt, hvad hun ogsaa iværksatte, idet hun ved Hjælp af en Kniv eller Saks, som hun tog af sit Syskrin i en tilstødende Stue, opsprættede Pakken, der viste sig at indeholde tre Sparekassebøger og nogle Papirer. Ved at efterse, hvad Sparekassebøgerne

Færdig fra Trykkeriet den 27 November 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 30—31.

Tordagen den 13 November.

indeholdt, fik hun pludselig den Tanke at tilvende sig den ene af Bøgerne, hvorpaa indestod det mindste Beløb, omkring ved 1000 Kr. Hun udtog derefter den paagældende Sparekassebog, som hun foreløbig gemte i et Skab, og syede derefter Pakken sammen samt lagde den i Kurven, som Ane Rasmussen senere medtog. Næste Dag eftersaa hun nærmere Bogen og besluttede at hæve et Beløb af 400 Kr., der først var indsat paa samme. Den følgende Dag, den 30 August, gik hun til Sparekassen med Bogen og forlangte paa samme udbetalt 400 Kr., som hun angav tilhørte Ane Rasmussen, og for hvilket Beløb hun kvitterede i Sparekassens Kvitteringsbog med Navnet »Laura Hansen«, uden at hun i Forhøret kunde opgive, hvorfor hun, der vidste, at enhver med en Sparekassebog mødende kunde uden Legitimation hæve et Beløb paa denne, netop valgte dette Navn. Beløbet udbetaltes hende først i fire Hundredekronesedler, af hvilke hun begærede og fik de to byttede med Tikronesedler. Af de hævde Penge brugte hun den paagældende Dag ca. 100 Kr. til forskellige Indkøb og Udbetalinger, ligesom hun i de nærmest paafølgende Dage foretog forskellige Afbetalinger paa Gæld — efter hvad hun tidligere havde forklaret, til et Beløb ca. 80 Kr.

Ved disse Lejligheder fik hun de to Hundredekronesedler byttede to forskellige Steder. Resten af Pengene brugte hun efterhaanden, og Sparekassébogen brændte hun samme Dag, hun kom hjem fra Faaborg. Overfor en hende i Retten foreholdt fotografisk Gengivelse af det paagældende Navn »Laura Hansen« i Bankens Kvitteringsbog, erkendte hun at have skrevet bemeldte Navn. Som det fremgaar af et senere Forhør, forklarede hun endvidere samme Dag som Berigtigelse af en efter hendes Forstaaelse i anden Retning gaende tidligere stedfunden Protokoltilførsel, at det var en nærmere angiven Mand af Bankens Direktion — der efter det oplyste ogsaa var tilstede ved Beløbets Hævelse, — der havde foretaget Udbetalingen til hende.

Den saaledes afgivne Tilstaaelse tilbagekaldte Tiltalte, hvis Arrest var bleven hævet umiddelbart efter Afgivelsen af den, allerede i det nærmest følgende, over hende afholdte Forhør den 5 Marts d. A., idet hun denne Dag og under den følgende Del af Forhøret gentog den Forklaring, hun tidligere var fremkommen med, og som gik ud paa, at hun af sin Mand Arbejdsfortjeneste har i Løbet af Sommeren sammensparet et Beløb af to Hundrede og nogle og tyve Kroner, som hun den 30 August vil have haft med til Faaborg, og hvorefter hun

samme Dag og nærmest følgende Dage udgav ca. 200 Kr., hvorhos hun forklarede at have afgivet den tidligere Tilstaaelse i Forhøret den 1ste Marts for at komme hjem til sine Børn.

Ligesom denne sidste Forklaring ikke er i Overensstemmelse med de Udtalelser, Tiltalte er fremkommen med, da det den 1ste Marts var blevet hende tilkendegivet, at hendes Arrest vilde blive hævet, saaledes findes der overhovedet intet Hensyn at kunne tages til hendes ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af den afgivne Tilstaaelse. Dels er nemlig denne Tilstaaelse, for saa vidt det er muligt at kontrollere dens Rigtighed, i Overensstemmelse med det i øvrigt oplyste, dels findes det efter alt foreliggende uantageligt, at hun skulde kunne, som af hende forklaret, have i Tiden fra April til September sammensparet det Beløb af adskilligt over 200 Kr., som hun ses at have udgivet den 30te August og den nærmeste Tid derefter, ligesom hendes Forklaring herom yderligere modsiges ved, at hun i det paagældende Tidsrum ved gentagne Lejligheder har erklæret sig ude af Stand til at betale ældre Gæld, som blev hende afkrævet, og ligeledes bærer hendes Forklaring om, hvorledes hun, efter successive at have sammensparet det paagældende Beløb, vil være kommen i Besiddelse af to hele Hundredekronesedler, et i høj Grad usandsynligt Præg. Hertil kommer som yderligere Omstændigheder, der bestyrke Sigtelsen mod hende, at det som Kvittering afgivne Navn for de paa Ane Rasmussens Kontrabog den 30 August f. A. i Sparekassen hævede 400 Kr. har stor Lighed med hendes Haandskrift, at hun ved Udgivelsen af den ene af Hundredekronesedlerne søgte at skjule sin Besiddelse af samme for Ane Rasmussen, der var til Stede, at den den paagældende Dag i Sparekassen fungerende Assistents Forklaring gaar ud paa, at det forekommer ham, at det er Tiltalte, der hævede det paagældende Beløb, ligesom et andet Vidne, der var i Sparekassen den nævnte Dag, har forklaret, at Tiltaltes Holdning og Figur nok kunde ligne en Kones, der i Vidnets Nærværelse hævede 400 Kr.

Idet under disse Omstændigheder den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, vil Tiltalte, der er født den 26 Marts 1862 og ikke er funden forhen straffet, være, som ved den indankede Dom sket, at anse efter Straffelovens § 228 og — idet det ikke kan antages, at Tiltalte ved Underskriften »Laura Hansen« har sigtet til nogen bestemt Person — dens § 275, jfr. § 268 — med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Den indankede Dom, ved hvilken Straffen er ansat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om en Tiltalte efter vedkommendes Begæring paalagt Erstatning af 400 Kr. til Ane Marie Rasmussen og om Aktionens Omkostninger, der ere paa-lagte Tiltalte, billiges, vil herefter være dels at forandre, dels at stad-fæste.

Nr. 246.

Højesteretssagfører Bagger

c o n t r a

**Henry Osvald Ludvig Fick, Alfred Frederik Johansen
og Valdemar Peter Emanuel Møller (Def. Lunn),**

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1902: De Tiltalte Henry Osvald Ludvig Fick, Alfred Frederik Johansen og Valdemar Peter Emanuel Møller bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Fick og Johansen hver især i 6 Gange 5 Dage og Møller i 4 Gange 5 Dage, og, en for alle og alle for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Møller findes at kunne nedsættes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Valdemar Peter Emanuel Møller bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Henry Osvald Ludvig Fick, Alfred Frederik Johansen og Valdemar Peter Emanuel Møller tiltales for Vold.

Tiltalte Fick er født den 13 September 1881 og anset ved Rettens Dom af 17 Februar 1900 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Tre imod Tiltalte i Aarene 1900 og 1902 her ved Retten indledede Undersøgelser sluttedes med, at Tiltalte vedtog henholdsvis for Vold en Bøde af 80 Kr., for Vold en Bøde af 160 Kr. og for Overtrædelse af Straffelovens § 293 en Bøde af 100 Kr.

Tiltalte Johansen er født den 22de Januar 1880 og anset ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 22 Juni 1901 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, samt i Medfør af Lov 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af Birkets Politivedtægts § 52 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Møller er født den 9 Juli 1884 og ikke funden forhen straffet.

Ved deres egne Tilstaelser og det i øvrigt oplyste ere de Tiltalte overbeviste at have gjort sig skyldig i følgende:

Da de den 20de forrige Maaned paa forskellig Maade forulempede Folk, der deltog i et af »Frelsens Hær« ved Lægeforeningens Boliger afholdt Møde, i den Hensigt derved at forstyrre Mødet, og denne deres Adfærd blev dem bebrejdet af Arbejdsmand Anders Andersson, overfaldt de denne, idet Tiltalte Fick først tildelte ham en »Skalle«, og de to andre Tiltalte, efter at Johansen havde væltet Arbejdsmanden om paa Jorden, pryglede løs paa ham med Hænderne.

Ved samme Lejlighed for Tiltalte Johansen ind paa Lederen af Mødet, Kaptajn i »Frelsens Hær« Carl Thorsen og søgte — dog uden at ramme — at tildele ham »Skaller«, ligesom Tiltalte Møller for ind paa Kasserer i »Frelsens Hær«, Hans Jacob Larsen, og kastede ham til Jorden, alt uden at de paagældende havde givet de Tiltalte nogen Anledning til nævnte Adfærd.

Følgerne af Overfaldet blev for Arbejdsmand Andersson foruden nogen Næseblødning et Saar paa Overlæben, hvilket maatte sys sammen og var forbunden med en Del Ømhed, men dog maa antages hurtigt at være lægt, og for Larsen stærke Smerter i det ene Ben og den ene Haand, hvilke dog fortog sig efter faa Dages Forløb.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte, idet de nævnte Følger ville være at tilregne dem alle tre, være at anse efter Straffelovens §§ 200 og 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Fick og Johansen hver især i 6 Gange 5 Dage, Møller i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 25. Arbejdsmand **Rasmus Christensen** (Arntzen)

contra

Hans Peter Christensen (Ingen),

betr. Fortolkning af en testamentarisk Bestemmelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 19 Juni 1901: Den af Rasmus Christensen nedlagte Paastand om, at der i Boet efter afgangne Enkefru Birthe Marie Magnussen, f. Larsen, tillægges ham mere forlods i Arv, end som i Arveladerindens Kodiciel af 18 Marts 1897, Post D, bestemt, nemlig 6000 Kr., kan ikke tages til Følge. Der forelægges Sagfører J. Rosen-gaard en Frist af 8 Dage fra denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham til Eksekutors Skifteprotokol henholdsvis den 16de Februar og den 29de Marts dette Aar fremlagte Indlæg og Sagfører Alfred Sørensen en lige Frist til Berigtigelse af Stemplingen af de af ham eller paa hans Vegne til samme Protokol den 22 Marts og den 12 April d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Decision anført, er der ved afdødes Testament af 13 Juli 1892, Post 1 f., tillagt Appellanten forlods af hendes Bo 20000 Kroner i Arv, men denne Sum er ved Uagt-somhed fra Koncipistens Side i Kodiccillen af 1897 nævnt som 2000 Kroner. Idet Kodiccillen lyder paa, at den Appellanten ved bemeldte Testaments Post 1 f. tillagte Arvelod 2000 Kroner skal forhøjes til 6000 Kroner, er der fremkommet en Modsigelse mellem Udtalelsen om, at den oprindelig bestemte Arvelod skal forhøjes, og Udtalelsen om, at Summen sættes til 6000 Kroner; men medens det kan skyldes Koncipistens ommeldte fejlagtige Forestilling om 2000 Kroner som det oprindelig bestemte Arve-beløb, at der nævnes en Sum af 6000 Kroner som det samlede Beløb, kan derimod den første Udtalelse, der med udtrykkelig Henvisning til det paagældende Sted i Testamentet bestemmer, at den Appellanten der tillagte Arvelod skal forhøjes, kun forklæres som Udtrykket for, at det var Testatricis Villie, at der, foruden den ham alt tillagte Lod, skulde gives ham et Tillæg, hvorved bemærkes, at Sagens øvrige, til Dels efter Decisionens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger give Grund til at antage, at det har ligget udenfor afdødes Hensigt at ville nedsætte den Appellanten alt tillagte Arvelod, og særlig, at Koncipisten af Kodiccillen har bevidnet, at han er sikker paa, at det var hendes Mening med dens Oprettelse at forhøje denne Arvelod.

Da imidlertid de i Kodiccillen anførte Summer ikke give tilstrækkelig Sikkerhed for, at Forhøjelsen har været bestemt til 4000 Kroner, vil Appellanten kun kunne kendes berettiget til forlods at faa udlagt i Arv de ham oprindelig tillagte 20000 Kroner.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde op-hæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Arbejdsmand Rasmus Christensen, bør være berettiget til i Dødsboet efter Birthe Marie Magnussen, født Larsen, at erholde forlods udlagt 20000 Kroner i Arv. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Ind-stævnte, Hans Peter Christensen, 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Den 9 Maj 1900 afgik ved Døden her i Staden Enkefru Birthe Marie Magnussen, f. Larsen, efterladende sig et Testamente af 13 Juli 1892 og en Kodivil af 18 Marts 1897, begge oprettede af hende for Notarius publicus her i Staden. Post 1 i bemeldte Testamente er — med Ude-ladelse af, hvad der er uden Betydning for denne Sag — saalydende:

»Af mine Efterladenskaber skal forlods udlægges i Arv efter mig
 —————
 f. 20000 Kr., skriver Tyve Tusind Kroner, til min Brodersøn Rasmus Christensen, Arbejdsmand i Svendsbjerg ved Køge,
 g. 4000 Kr., skriver Fire Tusind Kroner, til min Brodersøn Lars Christensen, Skovarbejder i Klorvangshuset under Vallø Stift og
 h. 4000 Kr., skriver Fire Tusind Kroner, til min Brodersøn, Ungkarl Hans Peter Christensen.«

Efter at Testatriks derefter i Posterne 2 til 5 har indstiftet forskellige Legater, har hun i Post 6 bestemt, at alt, hvad der, efter at de foranstaaende Bestemmelser ere opfyldte, maatte være tilbage af hendes Efterladenskaber, skal til lige Deling tilfalde hendes ovenfor under Post 1 f, g og h nævnte tre Brodersønner, samt at der, af hvad disse hendes Brodersønner arve efter hende, skal til fri Raadighed udbetales Rasmus Christensen 4000 Kr., Lars Christensen 2000 Kr. og Hans Peder Christensen 2000 Kr., medens Resten af deres Arv efter hende, med Undtagelse af noget dem forlods tillagt Løsøre, skal baandlægges under Overformynderiet til livsvarig Rentenydelse for dem. Den ovennævnte af Arveladerinden i 1897 oprettede Kodiciel er — med Udeladelse af, hvad der er denne Sag uvedkommende — saalydende:
 »Undertegnede (her følger Testatricis Navn) har efter modent Overlæg besluttet, og beslutter herved at foretage følgende Forandringer i det af mig under 13 Juli 1892 oprettede og den 14de s. M. notarialiter attesterede Testamente, nemlig:

A. —————
 B. —————
 C. —————

D. Den min Brodersøn Rasmus Christensen i bemeldte Testamentes Post 1 f tillagte Arvelod efter mig, 2000 Kr., forhøjes herved til 6000 Kr., skriver Seks Tusind Kroner.

E. De mine Brodersønner Lars Christensen og Hans Peter Christensen i Testamentets Post 1 g og 1 h tillagte Arvelodder efter mig, 4000 Kr. til enhver af dem, nedsættes herved til 2000 Kr., skriver To Tusind Kroner for enhver af dem.

I alle andre Punkter bliver mit nævnte Testament af 13de Juli 1892 staaende ved Magt.«

Paa Skiftet efter Arveladerinden, hvis Bo behandles af Sagfører Chr. M. A. Thomsen som Eksekutor testamenti, er mellem tvende af de ovennævnte, dels som Legatarer, dels som Universalarvinger indsatte tre Brodersønner opstaaet en Tvist, som af Eksekutor er forelagt nærværende Skiftekommission til Afgørelse. Medens nemlig Ungkarl Hans Peter Christensen har hævdet, at Størrelsen af det Beløb, som ved Testamentets Post 1 f er tillagt Medarvingen Rasmus Christensen forlods i Arv, ved Kodicillens Post D. er fastsat til 6000 Kr., har Rasmus Christensen gjort gældende, at dette saa langt fra kan antages at have været Testatricis Hensigt, at det af selve Indholdet af Kodicillens Post D. formentlig fremgaar, at det — hvad ogsaa Boets Eksekutor, der, efter sit Anbringende, har konciperet saavel Testamentet som Kodicillen, i en af ham til Brug under Disputen afgiven Erklæring har bekræftet — tvært imod har været Arveladerindens Ønske at forhøje den ham ved Testamentet forlods skænkede Sum, samt at det

ydermere ved at sammenholde de i Kodicillens Post D anførte to Tal kan ses, at den tilsigtede Forhøjelse af de oprindelige 20000 Kr. var bestemt til at skulle udgøre 4000 Kr. Rasmus Christensen har derfor nedlagt Paastand om, at der i Boet tillægges ham forlods i Arv, principalt 24000 Kr. eller — subsidiært — nemlig, saafremt Kodicillens Post D paa Grund af den urigtige Forudsætning, hvorpaa dens Indhold er bygget, betragtes som uskrevet, dog 20000 Kr.

Ligesom der imidlertid intet Hensyn vil kunne tages til den ovennævnte af Sagfører Thomsen afgivne ubeedigede Erklæring, hvis Rigtighed Hans Peter Christensen har bestridt, saaledes foreligger der ej heller i øvrigt — udenfor Kodicillens eget Indhold — nogen Oplysning, som, mod nys nævnte H. P. Christensens Benægtelse, kan tjene til Bevis for, at Arveladerindens Hensigt har været at forhøje den Rasmus Christensen oprindelig tillagte Sum 20000 Kr. til 24000 Kr.

Idet herefter Tvistens Afgørelse alene beror paa en Fortolkning af Kodicillens egne Ord, maa det — naar tillige haves for Øje, at der efter Kodicillens oven anførte Indledning nødvendigvis maa gaas ud fra, at en Forandring i den ene eller anden Retning af Testamentets tilsvarende Bestemmelser har været tilsigtet, saaledes at Spørgsmaalet alene drejer sig om, hvor stort et Beløb det, efter Testatrix sidste Disposition er hendes Villie, at den paagældende Arving skal have udbetalt forlods — efter Skiftekommissionens Formening anses naturligst at lægge Vægten paa Angivelsen i Kodicillens Post D af den Sum, som Testatrix nu ønsker den paagældende tillagt, nemlig 6000 Kr., idet dette Tal skønnes fortrinsvis at maatte antages som et Udtryk for Testatrix sidste Villie, medens det ikke findes at kunne komme i Betragtning herimod, at Testatrix har betegnet den stedfundne Ændring i Testamentet som en Forhøjelse, hvilket naturligt kan forklares ved, at Koncipisten fejlagtig har angivet det tidligere bestemte Arvebeløb som mindre, end det var, og mindre end det Beløb, hvortil det skulde forandres.

Hertil kommer, at der er saa meget mere Grund til at holde sig alene til den udtrykkelig angivne Sum 6000 Kr., som der — i modsat Fald — savnes et paalideligt Hjælpemiddel til at udfinde, hvilket andet Beløb Testatrix ifølge sin eneste Villiestilkendegivelse har haft til Hensigt at tillægge den paagældende Arving. Rasmus Christensens Paastand om, at der i Boet tillægges ham mere forlods i Arv, end som i Kodicillens Post D bestemt, nemlig 6000 Kr., vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Der vil være at forelægge Sagfører J. Rosengaard en Frist af 8 Dage fra denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham til Eksekutors Skifteprotokol henholdsvis den 16 Februar og den 29 Marts d. A. fremlagte Indlæg og Sagfører Alfred Sørensen en lige Frist til Berigtigelse af Stemplingen af de af ham eller paa hans Vegne til samme Protokol den 22 Marts og den 12 April d. A. fremlagte Indlæg. I øvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Disputen.

Nr. 274. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Jakob Pedersen (Def. Lunn),
 der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1902: Arrestanten Jakob Pedersen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jakob Pedersen til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Jakob Pedersen, der er født den 18 Marts 1864 og senest anset ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 14 November forrige Aar efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage, ved de af Politibetjentene Nr. 228, Pedersen, og 477, Helstrup, samt Bagerjomfru Marie Elisabeth Olsen afgivne beedigede Forklaringer og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 17de forrige Maaned betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Mandagen den 17 November.

Nr. 260. Højesteretssagfører Asmussen
 contra

**Jens Peter Olsen, Niels Christian Viggo Hansen og
 Andreas Peter Hansen** (Def. Halkier),

der tiltales: Olsen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, N. C. V. Hansen for Tyveri og Betleri, og A. P. Hansen for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6te September 1902: Arrestanterne Nr. 1 Karl Villiam Pedersen, Nr. 2 Frederik Christian

Hansen, Nr. 3 Niels Peter Jensen, Nr. 4 Karl Emil Ferdinand Petersen, Nr. 5 Jens Peter Olsen og Nr. 6 Niels Christian Viggo Hansen samt Tiltalte Nr. 7 Andreas Peter Hansen bør straffes: Arrestanterne Nr. 3 Jensen og Nr. 5 Olsen med Tugthusarbejde, Jensen i 4 Aar, Olsen i 3 Aar. Arrestanterne Nr. 1 Pedersen, Nr. 2 Hansen, Nr. 4 Pedersen og Nr. 6 Hansen med Forbedringshusarbejde, Nr. 1 i 3 Aar, Nr. 2 i 18 Maaneder, Nr. 4 i 3 Aar og Nr. 6 i 2 Aar, Tiltalte Nr. 7 Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Salær til Overretssagfører Sinding betaler Arrestanterne Nr. 1 til 4 og Tiltalte Nr. 7 in solidum 30 Kr., og i Salær til Overretssagfører Salomonsen betale Arrestanterne Nr. 5 og 6 in solidum 30 Kr. Aktiønsens øvrige Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor, Prokurator Nissen, 50 Kr., udredes af Arrestanterne og Tiltalte in solidum, dog at deraf ikke udredes udover $\frac{2}{16}$ af Arrestanten Nr. 2, $\frac{10}{16}$ af Arrestanten Nr. 3, $\frac{9}{16}$ af Arrestanten Nr. 4, $\frac{1}{16}$ af Arrestanten Nr. 5, $\frac{1}{16}$ af Arrestanten Nr. 6 og $\frac{2}{16}$ af Tiltalte Nr. 7. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Niels Christian Viggo Hansen efter det foreliggende maa anses meddelagtig i det i den indankede Dom ommeldte Tyveri i Istedgade Nr. 40, og i øvrigt i Henhold til de i Dommen for den nævnte Tiltaltes og de Tiltalte Jens Peter Olsens og Andreas Peter Hansens Vedkommende anførte Grunde vil Dommen, da det vil kunne have sit Forblivende ved de ikendte Straffe, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Nr. 1 Karl Villiam Petersen, Nr. 2 Frederik Christian Hansen, Nr. 3 Niels Peter Jensen, Nr. 4 Karl Emil Ferdinand Petersen, Nr. 5 Jens Peter Olsen og Nr. 6 Niels Christian Viggo Hansen samt Tiltalte Nr. 7 Andreas Peter Hansen tiltales: Nr. 1, 2 og 4 for Tyveri, Nr. 3 for Tyveri og Hæleri, Nr. 5 for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, Nr. 6 for Tyveri og Betleri og Nr. 7 for Hæleri.

Arrestanten Nr. 5, Olsen, er født den 12te Juni 1858 og anset bl. a. ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 30 April 1886 efter Straffelovens § 237 med Fængsel paa Vand og Brød i 3

Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 2 Februar 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 14 Februar 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., kfr. til Dels § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 17 September 1895 efter Straffelovens § 232, kfr. § 237, med Straf for 4de Gang begaaet Tyveri, hvilken Straf bestemtes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 16 Januar 1897 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Rettens Dom af 22de Juli 1899 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 25 November 1899 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter Straffelovens § 232 lempet Tillægsstraf for 6te Gang begaaet Tyveri af Tugthusarbejde i 2 Aar og senest ved Rettens Dom af 22 Oktober 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5, med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Arrestanten Nr. 6, Hansen, er født den 8 December 1876 og anset bl. a. ved Højesterets Dom af 27 August 1900 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 10 December 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 42 Dage.

Tiltalte Nr. 7, Hansen, er født den 3 Juli 1876 og anset ved Rettens Dom af 25 August 1894 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved de af Arrestanterne 1 til 4 samt Tiltalte 7 afgivne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de nævnte Tiltalte have gjort sig skyldige i følgende.

Arrestanten Nr. 1 har endvidere i samme Tidsrum i Forening med Arrestanten Nr. 2, der under Tyveriets Udførelse holdt Vagt udenfor Gerningsstedet, ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Rude han ituslog, forøvet Indbrudstyveri i Skrædderforretningen Gasværksvej Nr. 29, af hvilket Tyveri Udbyttet blev Klæder af samlet Værdi 125 Kr., og disse to Arrestanter have i Forening med Arrestanten Nr. 3, efter i tyvagtig Hensigt at have ituslaaet en i en Dør anbragt Rude og gennem Ruden med Haanden indvendig fra oplukket den aflaaede Dør i Marskandiserforretningen Dannebrogsgade Nr. 30, Stuen, medens Arrestanten Nr. 2 holdt Vagt udenfor, stjaalet Varer af samlet Værdi 100 Kr.

Med Hensyn til nogle af de saaledes erhvervede Tyvekoster er der udvist hælerisk Virksomhed af Arrestanten Nr. 3 . . .

. . . fra Skrædderforretningen paa Gasværksvej . . . samt af Tiltalte Nr. 7, der med Kendskab til, at de vare erhvervede ved Tyveri, dels har pantsat, dels til Foræring modtaget Koster, der skrev sig fra sidstnævnte Forretning og fra Marskandiserforretningen Dannebrogsgade Nr. 30 og ere vurderede til i alt 40 Kr.

Natten mellem den 17de og 18 December f. A. blev Arrestanten Nr. 5 Olsen antruffen tilsyneladende sovende i Kældergangen til Ejen-

dommen Saksogade Nr. 5, Stuen, dels iført, dels omgivet af Klæder, som det viste sig samme Nat vare stjaalne fra Skræderforretningen i Ejendommens Stueetage.

Arrestanten Nr. 1 har tilstaaet at være Gerningsmanden til dette Tyveri, som han udførte, efter i tyvagtig Hensigt at have skaffet sig Adgang til Forretningen ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Rude han ituslog. Efter Arrestantens Forklaring stjal han Klæder til en samlet Værdi af 400 Kr., men da han ikke turde føre alle Klæderne med sig paa en Gang, bragte han foreløbig Koster til en Værdi af 150 Kr. i Sikkerhed til Arrestanten Nr. 3 Jensens Hjem, men under Afhentning af Resten, som han foreløbig havde skjult i Ejendommens Gaard, blev han forstyrret og tog Flugten op ad Ejendommens Trappe, ud af et Tagvindue og over Nabotaget. Arrestanten har endvidere forklaret, at han, da han sidste Gang indfandt sig paa Gerningsstedet, var ledsaget af Arrestanten Nr. 5 Olsen, som han paa Vejen derhen havde mødt, og som fulgte med og hjalp ham med at borthbringe Resten af Tyvekosterne.

Arrestanten Nr. 5, Olsen, der da Arrestanten Nr. 1 blev anholdt og vedkendte sig det paagældende Tyveri, alt havde hensiddet arresteret i nogle Maaneder som mistænkt for at have begaaet Tyveriet, har nægtet at have nogen som helst Meddelagtighed i Tyveriet eller Kendskab til, hvem der har begaaet det, og om sin Tilstedeværelse paa Gerningsstedet med de omtalte Koster i sin Besiddelse har han forklaret, at han var søgt ind i Ejendommen for at tage Natteophold der og var, da han blev anholdt, ved at udsove en Rus i Kældergangen, hvor han havde fundet liggende en Del Klædningsstykker, som han, for at skærme sig mod Kulden, dels iførte sig, dels dækkede sig med. Denne Forklaring har Arrestanten fastholdt, selv efter at Arrestanten Nr. 1 var bleven arresteret og havde afgivet ovennævnte Tilstaaelse; og Arrestanten Nr. 5, der kort før sin Anholdelse i Kældergangen af nedennævnte Vidner var bleven set i Ejendommens Gadedør i Selskab med en anden Person, forklarede, at en Person ved Navn Nielsen, men om hvem han i øvrigt ikke har kunnet give nogen Oplysning, var fulgt med Arrestanten ind i Ejendommen for paa samme Maade som Arrestanten at søge Natteophold der, og Arrestanten har, selv efter at Arrestanten Nr. 1 var bleven paagreben og havde angivet sig som den, der havde været sammen med ham paa Gerningsstedet, bestridt denne Forklaring og fastholdt kun at have været sammen med hin omtalte Person i Ejendommen. Efter at derpaa Arrestanten Nr. 1 var bleven bekendt med denne Arrestantens Olsens Holdning i Sagen, har hin Arrestant ændret sin foran nævnte Forklaring og benægtet at have været sammen med Olsen i den oftnævnte Ejendom eller haft Olsen til medskyldig.

Imidlertid tyder de af Gæstgiver Carl Emil Nielsen og Mursvend Georg Petersen afgivne Forklaringer paa, at Arrestanten Olsens Søvn i Kældergangen kun har været fingeret, idet de efter deres Forklaringer faa Minutter forud iagttog ham og en anden Person — om det var Arrestanten Nr. 1 eller en anden, kunne de ikke sige — spejle ud af Gadedøren og, da de saa sig iagttagne, trække sig tilbage op ad Trappen til 1ste Sals Repose, hvorfor Vidnerne fattede Mistanke og hentede en Politibetjent, der 6—7 Minutter efter, at Vidnerne havde

set Personerne paa Trappen, fandt Arrestanten Olsen i ovennævnte Situation i Kældergangen.

Arrestanten Olsens i og for sig lidet sandsynlige Forklaring, der tilmed har været vaklende, staar ogsaa i Strid med, at han ikke blot blev fundet iført de stjaalne Klæder, men ogsaa afført sin egen Jakke; og da hans Fortid taler imod ham, da han har erkendt tidligere paa Aftenen at have været i Selskab med Arrestanten Nr. 1, da han tidligere har været dømt for Tyverier, begaaede i Forening med denne Arrestant, da Arrestanten Nr. 1's oprindelige Forklaring om Arrestanten Olsens Medvirken, foruden ved Omstændighederne ved Arrestanten Olsens Anholdelse, er bestyrket ved forskellige Oplysninger, der foreligge om Yttringer, som Arrestanten Nr. 1 skal have ladet falde om Olsens Medskyld, særlig ved Arrestanten Nr. 3, Jensens Forklaring om, at han Mvrgenen efter Tyveriets Udførelse af Arrestanten Nr. 1 fik at vide, at Olsen var hans medskyldige, men var bleven anholdt, medens han selv reddede sig over Hustagene, samt da de Omstændigheder, under hvilke Arrestanten Nr. 1 har tilbagekaldt sin oprindelige Sigtelse mod Olsen, i høj Grad svækker Betydningen af denne Tilbagekaldelse, findes Arrestanten Nr. 1's oprindelige Forklaring om Olsens Medskyld i saa høj Grad bestyrket ved det i øvrigt oplyste, at den maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, saaledes at Arrestanten Nr. 5, uagtet Oplysninger i Sagen tyde hen paa, at han har deltaget i selve Tyveriets Udførelse, ikkun vil være at dømme som Hæler.

Arrestanterne Nr. 1 og 4 have endvidere erkendt, at de Natten mellem den 15de og 16de Marts d. A. i tyvagtig Hensigt have skaffet sig Adgang til et Forretningslokale i Viktoriagade Nr. 28, Stuen, idet de fra Naboejendommen over et Plankeværk steg ned i Ejendommens Gaard og derefter aabnede Døren til nævnte Lokale ved at udbore et Hul i Døren og derigennem føre Haanden ind til den indvendig siddende Nøgle. Paa Gerningsstedet stjal de Beklædningsgenstande, to Ringe, en Paraply, Cigarer m. m. af samlet Værdi 135 Kr., og med Hensyn til nogle af disse Koster har Arrestanten Nr. 3 erkendt sig skyldig i Hæleri . . . og Tiltalte Nr. 7 ved at pantsætte et til 12 Kr. vurderet Par Støvler, alt uagtet de kendte Sammenhængen.

Arrestanterne Nr. 1 og 4 have oprindeligt forklaret, at det nævnte Tyveri var forøvet efter forudgaaende Aftale med Arrestanten Nr. 6, der fulgtes med dem til Gerningsstedet og under Tyveriets Udførelse ventede udenfor Porten til Gerningsstedet for at holde Vagt samt fulgtes med dem fra Gerningsstedet og af Udbyttet modtog et Par Støvler og nogle Cigarer. I Overensstemmelse hermed har Arrestanten Nr. 6 ogsaa i et den 30 April d. A. afholdt Forhør tilstaaet, at det var ham og Arrestanterne Nr. 1 og 4, der havde begaaet det nævnte Tyveri, samt til en Politirapport af 13 Maj næstefter tiltraadt en af Arrestanten Nr. 1 afgiven udførligere Forklaring om den Rolle, hver af de tre Arrestanter havde spillet ved Tyveriets Udførelse.

Disse Forklaringer har imidlertid Arrestanten Nr. 6 taget tilbage og har siden nægtet sig skyldig i nogen Delagtighed i det nævnte Tyveri, og Arrestanten Nr. 1 har, efter at være gjort bekendt med denne Arrestanten Nr. 6, Hansens Holdning, ogsaa tilbagetaget sin oprindelige Sigtelse mod ham.

Da Arrestanten Nr. 6 imidlertid har erkendt, at han var i de to andre Arrestanters Selskab umiddelbart før og umiddelbart efter Tyveriets Udøvelse, da han ligeledes har erkendt, at han efter Tyveriets Udøvelse modtog Cigarer og de omtalte Støvler, hvilke Ting han indsaa vare Tyvekoster, da han ikke har kunnet give nogen fyldestgørende Forklaring af, at han oprindeligt tilstod sig medskyldig i Tyveriet, da endvidere Arrestanten Nr. 4 bestandig har fastholdt sin Forklaring om Arrestanten Nr. 6's Meddelagtighed, og Betydningen af Arrestanten Nr. 1's Tilbagetaget af sin Sigtelse svækkes ved de Omstændigheder, under hvilke Tilbagekaldelsen — ganske i Lighed med Arrestantens Holdning i det oven anførte Tilfælde — er sket, og da endelig Arrestanten Nr. 6 Hansens Fortid taler imod ham — i hvilken Henseende bemærkes, at han under tvende tidligere Sager har søgt at undgaa Ansvar for Tyverier, begaaede i Fællesskab med andre, ved at paaskyde god Tro — findes der ikke at kunne tages Hensyn til den nævnte Tilbagekaldelse af Arrestantens Tilstaaelse.

Arrestanten Nr. 1 har endelig erkendt, at han i Marts Maaned d. A. har stjaalet Drikkevarer og Cigarer af samlet Værdi 2 Kr. og ca. 2 Kr. i rede Penge i en Beværtning, Istedgade Nr. 40, Kælderens, til hvilken han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Rude han havde ituslaaet. Ogsaa med Hensyn til dette Tyveri har Arrestanten Nr. 1 oprindeligt angivet Arrestanten Nr. 6 som medskyldig, men senere tilbagetaget denne Sigtelse, og vel har nu sidstnævnte Arrestant i det ovennævnte Forhør af 30 April tilstaaet sig medskyldig ogsaa i dette Tyveri, men da han atter har taget denne Tilstaaelse tilbage, og da den foreligger i ret almindelige Udtryk uden navnlig nogen Angivelse af Maaden, hvorpaa Tyveriet blev udført, samt da den ikke ses i nogen væsentlig Grad at være bestyrket ved det i øvrigt foreliggende, findes det betænkeligt at lægge den til Grund ved Sagens Paadømmelse, og for saa vidt den her omhandlede Sigtelse angaar, vil Arrestanten Nr. 6 derfor være at fri-finde.

Arrestanten Nr. 5, Olsen, er ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetrusel den 23 November 1901 givet Tilhold om, at han, der samtidig hjemsendtes til Tersløse-Skellebjerg Sogn, hvis han atter maatte vende tilbage her til Staden for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig til nævnte Protokol, idet han, som den 8de December f. A. vendte tilbage her til Staden, forblev her, uden at han forinden sin ovennævnte Anholdelse foretog den befalede Melding.

Paa samme Maade er Arrestanten Nr. 6 overbevist at have fra Midten af Februar til Midten af Marts d. A. for en stor Del ernæret sig ved Betleri.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne og den Tiltalte være at anse:

Arrestanten Nr. 5 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri og efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar;

Arrestanten Nr. 6 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og

Tiltalte Nr. 7 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 33. Aktieselskabet »Geisweider Eisenwerke« i Geisweid
(Réé)

contra

Grosserer Chas. H. Christensen (Arntzen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Varehandel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28de November 1901: Indstævnte, Grosserer Chas. H. Christensen her Steds, bør til Sagsøgerne, Aktieselskabet »Geisweider Eisenwerke« i Geisweid, betale 404 Mk. 42 Pf. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 9 Januar 1901, til Betaling sker, og 150 Kr. i Sagsomkostninger. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat, end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at hæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Aktieselskabet »Geisweider Eisenwerke« i Geisweid, og Kontraappellanten, Grosserer Chas. H. Christensen, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Den 28 Oktober 1899 blev der mellem Sagsøgerne, Aktieselskabet »Geisweider Eisenwerke« i Geisweid, gennem dets herværende Agent, og Indstævnte, Grosserer Chas. H. Christensen, her Steds, afsluttet en Overenskomst,

hvorefter Selskabet skulde levere successive fra Januar til Udgangen af September 1900 i alt 100000 Kilo Metalplader af nærmere angiven Beskaffenhed til en Grundpris af 220 Mrk. pr. 1000 Kilo frit paa Waggon ab Værket med et Tillæg for visse Sorter, hvorhos det var tilføjet, at for hver enkelt Specifikation eller Krav forbeholdtes Aftale om Leveringsfristen.

Det er givet, at Indstævnte deraf kun aftog i alt 19116 Kilo, nemlig ca. 4500 Kilo og ca. 7500 Kilo, som vare rekvirerede i Februar, og ca. 2000 Kilo, som vare rekvirerede i April, men som alle først bleve leverede med Faktura af 11 Maj f. A., foruden noget over 5000 Kilo, som vare bleven rekvirerede den 1 Maj og bleve leverede noget ind i Juni f. A., hvilke Senderinger alle bleve betalte.

Resten, 80884 Kilo, vægrede Indstævnte sig derimod, trods gentagne Opfordringer fra Sagsøgernes Side, ved at aftage, og under nærværende Sag have Sagsøgerne derfor paastaet sig tilkendt Erstatning hos ham for det Tab, som derved skal være dem tilføjet, idet Prisen paa den Slags Plader faldt betydelig i Løbet af Sommeren 1900, saa at de den 1 Oktober f. A. kun kunde udbringes til 160 Mark, 0: 60 Mark mindre, pr. 1000 Kilo. Tabet derved, som Sagsøgerne i Stævningen havde opgjort til 5044 Kr. 74 Øre, have de derfor endelig paastaet sig tilkendt med 4853 Mark 4 Pfennig med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 9 Januar d. A., foruden Sagsomkostninger.

Indstævnte har principalt paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han har anbragt, at han var berettiget til at vægre sig ved at modtage Restpartiet. Subsidiært har han paastaet, at Erstatningen fastsættes paa Grundlag af Prisen for den Slags Plader den 15 Maj f. A., paa hvilket Tidspunkt den var 215 Mark pr. 1000 Kilo, altsaa kun 5 Mark lavere end den Pris, hvortil han havde købt af Sagsøgerne, saa at Erstatningen sættes til et Beløb af 404 Mark 42 Pfennig, og denne Paastand have ligeledes Sagsøgerne subsidiært sluttet sig til, idet der er opnaaet Enighed om Prisfaldet paa de nævnte to Tidspunkter.

Det er givet, at Sagsøgerne efter Modtagelsen af de omtalte to første Rekvisioner begærede indtil 8 Ugers Leveringsfrist, hvad Indstævnte ikke gjorde Indsigelse imod, og, naar Afsendelsen dernæst først skete efter 11 à 12 Ugers Forløb, uagtet Indstævnte den 21de April havde rykket Sagsøgerne, var det efter Sagsøgernes Anbringende ikke begrundet i, at Pladerne ikke vare færdige til den Tid, hvortil det var lovet, men deri, at Indstævnte derefter paa Forespørgsel gennem deres Agent havde erklæret — hvad Indstævnte dog har benægtet —, at han først vilde have Pladerne afsendte, naar de udgjorde fulde Jernbanewaggoner, da Fragten i saa Fald var meget lavere. Efter Modtagelsen af de med Fakturaen af 11 Maj afsendte Plader, tilskrev Indstævnte den 15de s. M. Sagsøgerne et Brev, hvori han, idet han bemærkede, at han, fordi deres Leveringstid havde været meget utilfredsstillende, havde maattet placere næsten alle sine Ordre i Plader hos andre Værker til højere Priser, spurgte Sagsøgerne, om de ikke vilde annullere den endnu ikke aftagne Del af Overenskomstkvantumet, hvad de formentlig endnu kunde gøre med Fordel.

Den 17 Maj svarede Sagsøgerne derpaa, at de ikke kunde efter-

komme hans Ønske om at løse ham fra Aftagelsen af Restpartiet, idet de derhos bemærkede, at Skylden for den sene Levering hidtil kun laa i, at de havde ventet paa Supplementsladningslejlighed, og at Leveringerne, naar de nu fik de nødvendige Specifikationer, som de bad om, vilde ske hurtig. Den 23de Maj skrev Indstævnte imidlertid, at han, idet han henholdt sig til sit Brev af 15de s. M., og da han, fordi Sagsøgerne brugte for lang Leveringstid, umulig kunde sende Specifikationer, igen bad dem om at annullere Overenskomsten, hvorom han imødesaa imødekommende Svar, hvorhos han i en Efterskrift tilføjede, at de ikke kunde vente senere Specifikation efter Overenskomsten, og at han ikke oftere vilde komme tilbage til Sagen, og, da Sagsøgerne derefter paa ny i en Skrivelse af 25 Maj bestemt udtalte, at de ikke kunde gaa ind paa Annulation af Overenskomsten, og bad om at faa yderligere Specifikationer, svarede han ikke derpaa.

Selv om man nu ganske ser bort fra Sagsøgernes Anbringende om, at Afsendelsen af de først rekvirerede Plader blev udsat saa længe, som det skete, for at de af Hensyn til Indstævnte og efter hans Ønske kunde blive sendte i fulde Waggoner, hvad i alt Fald ikke er bevist, findes der, efter hvad der foreligger, og særlig naar henses til Indstævntes Passivitet deroverfor, dog ikke i denne Forsinkelse at kunne siges at have ligget et Kontraktbrud fra deres Side, og Indstævnte kan heller ikke efter Indholdet af hans Skrivelse af 15 Maj f. A. antages da selv at have opfattet Forholdet saaledes. Indstævnte findes derfor heller ikke, da Sagsøgerne den 17 Maj f. A. afslog hans Anmodning om at afstaa fra Restleveringerne, at have været berettiget til, som sket, den 23 Maj bestemt at afslaa Modtagelsen af yderligere Leveringer, og han maa derved siges selv at have gjort sig skyldig i et bestemt Kontraksbrud overfor Sagsøgerne og derfor ogsaa at maatte være pligtig at godtgøre dem det Tab, som han derved maa antages at have paaført dem. Ved Beregningen af dette Tabs Størrelse findes der imidlertid, netop fordi Indstævnte den Gang straks saa bestemt vægrede sig ved at modtage yderligere Leveringer og derved omvendt samtidig fraskrev sig enhver Ret til dog senere at kunne fordre saadanne, at maatte gaa ud fra Prisforholdene paa den Tid, idet Sagsøgerne derved ogsaa bleve i Stand til straks at kunne disponere over Varerne til andre paa Grundlag deraf og derimod ikke at kunne tages Hensyn til Priserne, som de stillede sig paa det Tidspunkt — den 1ste Oktober — da de i modsat Fald senest skulde have været modtagne.

Indstævnte findes derfor overensstemmende med den subsidiære Paastand kun at burde tilpligtes at betale Sagsøgerne 404 Mrk. 42 Pf. med Renter i Erstatning, men han findes dog tillige efter Omstændighederne at burde godtgøre dem 150 Kr. i Sagsomkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 18 November.

Nr. 41. Overretssagfører Conrad Holm (Selv)

contra

Overretssagfører Frederik Wulff som executor testamenti i Boet efter afdøde Fru Elisabeth Tegner, født Komtesse Reventlow (Ingen),

betr. et Salærspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1900: Indstævnte, Overretssagfører Conrad Holm, bør til Citanten, Overretssagfører Frederik Wulff som executor testamenti i Boet efter Fru Elisabeth Tegner, f. Komtesse Reventlow, betale 1342 Kr. 46 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28 November 1899, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Indstævnte bøder for usømmelig Skrivemaade 20 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse og lige saa meget til Justitskassen. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Appellanten uden sin Mandants Vidende efter et ham før Handelens Afslutning givet Tilsagn modtaget 800 Kroner af Sælgeren eller paa dennes Vegne, hvilket Forhold fra hans Side — selv bortset fra, at Appellanten ogsaa i øvrigt i flere Henseender ikke paa rette Maade har varetaget sin Mandants Tarv ved den omspurgte Handel — maa medføre, at hans Paastand om Frifindelse mod kun at betale 162 Kroner 46 Øre med Renter ikke kan komme i Betragtning, og Dommen, der ikke fra Indstævntes Side er kontrapaaanket og altsaa ikke vil kunne forandres til dennes Fordel, vil som Følge heraf være at stadfæste.

Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. For unødigt Trætte bør Appellanten, Overretssagfører Conrad Holm til Justitskassen bøde 200 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Fru Elisabeth Tegner, f. Komtesse Reventlow, der i Maj 1899 for en Købe-

sum af 238000 Kr. havde købt Ejendommen Matr. Nr. 774 i Øster-vold Kvarter her i Staden, Stockholmsplads Nr. 4 og Skjoldsgade 11, den 17de September s. A. var afgaaet ved Døden, modtog Citanten, Overretssagfører Frederik Wulff som executor testamenti i hendes Bo, fra Indstævnte, Overretssagfører Conrad Holm, der havde bistaet afdøde med det nævnte Ejendoms køb, en Afregning over hans derved foranledigede Mellemværende med Boet, hvilken Afregning udviser et Tilgodehavende for Boet af 162 Kr. 46 Øre, og hvorpaa findes opført som Indstævntes Salær i Anledning af Handelen 2380 Kr., 3: 1 pCt. af Købesummen.

Under Anbringende af, at Indstævnte har anvist afdøde den omtalte Ejendom, og at det alene skyldes Indstævnte, at Handelen, der var højst uehdig for afdøde, blev afsluttet, samt at Indstævnte ved Ordningen af Handelen i forskellige Henseender er optraadt paa en i høj Grad uforsvarlig og skødesløs Maade, har Citanten derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder han, der formener, at der af de nævnte Grunde overhovedet ikke kan tilkomme Indstævnte noget Salær for hans Virksomhed, eller at det beregnede Salær dog betydelig maa nedsættes, principalt har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dels den for nævnte Saldo 162 Kr. 46 Øre, dels det omtalte Salærbeløb 2380 Kr., i alt 2542 Kr. 46 Øre, medens han subsidiært har paastaet Indstævnte dømt til at betale de nævnte 162 Kr. 46 Øre med Tillæg af et saadant Beløb, hvormed Retten maatte nedsætte Salæret, hvorhos han endelig har paastaet sig tillagt Renter af det Beløb, som Indstævnte maatte blive dømt til at betale, 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum den 28 November 1899.

Indstævnte procederer til Frifindelse imod at betale de oftnævnte 162 Kroner 46 Øre med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 27de Oktober 1899.

For saa vidt han til Støtte herfor har paaberaabt sig, at afdøde inden sin Død var gaaet ind paa at betale ham et Salær af 1 pCt. af Ejendommens Købesum, har han ikke imod Citantens Benægtelse godtgjort Rigtigheden heraf.

Paa den anden Side har Citanten ikke imod Indstævntes Benægtelse godtgjort, at Indstævnte ved sin Virksomhed med Hensyn til Handelen har udvist noget Forhold, der kunde give Føje til at frakende Indstævnte Salær for den nævnte Virksomhed.

Men derimod findes efter alt det foreliggende og under særligt Hensyn til, at Indstævnte, der ved Ejendomskøbet alene optraadte paa afdødes Vegne, af Sælgeren af Ejendommen, i Henhold til derom fra vedkommende Husmægler paa dennes Vegne forinden Handelens Afslutning gjort Tilbud, i Anledning af Handelen har modtaget 800 Kroner, uden derom at have underrettet afdøde, det Indstævnte tilkommende Salær passende at kunne sættes til 1200 Kroner, og Indstævnte vil derfor være at dømme til at betale Citanten 1342 Kroner 46 Øre med Renter deraf, som af Citanten paastaet.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

For usømmelig Skrivemaade findes Indstævnte ifølge D. L. 1—12 at burde anses med en Mulkt af 20 Kroner til Kjøbenhavns Fattig-

væsens Hovedkasse, hvorhos han i Medfør af Fr. 23 December 1735 § 2 vil have at betale et lige Beløb til Justitskassen.
 Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 161. **Finansministeriet** (den kst. Kammeradvokat)

contra

Aktieselskabet »St. Croix Fællessukkerkogerier« ved dets Bestyrelse, Højesteretsadvokat Nellemann, Etatsraad, Grosserer Chr. Holm og Fabrikejer G. A. Hagemann (Ingen),

betr. Indfrielse af et Laan m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1902: De Indstævnte, Aktieselskabet St. Croix Fællessukkerkogerier, bør for Citanterne, Finansministeriets Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Hvad angaar de af Indstævnte for Landsover- samt Hof- og Stadsretten fremsatte Paastande om Sagens Afvisning, bemærkes, at det af de i den indankede Dom anførte Grunde maa billiges, at de ikke ere tagne til Følge.

I Realiteten har Appellanten for Højesteret gjort gældende, at Appellanten har aflagt behørigt Regnskab for sin Bestyrelse af Pantet, og til Støtte for denne Paastands Fremsættelse for Højesteret fremlagt et kongeligt Reskript af 28 April d. A., hvorved det tillades samme bl. a. at fremsætte det nævnte Anbringende.

I Dommen er det med Føje antaget, at der paahviler Appellanten Regnskabspligt for Bestyrelsen af det til Brugelighed tagne Pant, og at navnlig de i Dommen anførte Bestemmelser, der indeholdes i de af det indstævnte Selskab til Appellanten udstedte Obligationer, særlig Obligationen af 25 Januar 1879, ikke kunne hjemle nogen Fritagelse herfor. Ved de for Højesteret fremlagte Bevisligheder findes det imidlertid til fulde godtgjort, at Appellanten siden sin Tiltrædelse af Pantet i November 1887 hvert Aar har tilstillet Bestyrelsen for det indstævnte Selskab Regnskab for Fællessukkerkogeriets Drift, og under disse Omstændigheder maa det paahvile Indstævnte, naar denne ikke vil erkende Rigtigheden af Finansministeriets Bøgers Udvisende med Hensyn til Driftens Resultat, at fremsætte bestemte Indsigelser i saa Henseende, saa meget mere som det er oplyst, at Bestyrelsen tidligere har afgivet Erklæring til Finansministeriet angaaende hvert Aars Regnskab — undtagen for de 2 sidste Aars Vedkommende —

hvorefter Bestyrelsen intet fandt mod Regnskabet at erindre. Saadanne Indsigelser har Indstævnte imidlertid, som det fremgaar af Dommen, ikke fremsat, hvorfor Indstævnte ikke vil kunne støtte sin Paastand om Frifindelse paa, at der ikke er aflagt behørigt Regnskab, og da de andre af Indstævnte fremsatte Indsigelser med Rette findes forkastede, vil Appellantens Paastand være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet St. Croix Fællessukkerkogerier ved dets Bestyrelse, Højesteretsadvokat Nellesmann, Etatsraad Grosserer Chr. Holm og Fabrik-ejer G. A. Hagemann, bør til Appellanten, Finansministeriet, imod Ekstradition af de paastævnte Obligationer betale 1,414,784 Kroner 57 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 11 December 1901 til 21 Februar d. A. og derefter 6 pCt. aarlig, indtil Betaling sker, samt resterende Renter 1,029,915 Kroner 11 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 21 Februar d. A., indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Finansministeriet, anført, at Aktieselskabet St. Croix Fællessukkerkogerier har modtaget til Laan af Statskassen forskellige Beløb, for hvilke det har udstedt Obligationer, daterede den 13 December 1878 samt den 25 Januar og 26 Juni 1879, at det i disse Obligationer var vedtaget, at Gælden skulde amortiseres med 7 pCt. p. a., hvoraf 5 pCt. af det til enhver Tid skyldige Beløb var Renter, og Resten Afdrag, at Aktieselskabet viste sig ude af Stand til at udrede disse Renter og Afdrag, hvad der bevirkede, at Gælden efter Obligationernes Indhold forfaldt til Betaling, og at Ministeriet derfor ved Fogedforretning af 4 November 1887 og følgende Dage tog Aktieselskabets ved Obligationerne pantsatte Ejendomme paa St. Croix til brugeligt Pant, men nu ønsker at bringe Forholdet til en Afslutning. Idet Citanterne have opgivet, at den skyldige Kapital efter Ministeriets Bøger, som Aktieselskabet skal være pligtigt til at erkende som afgørende Bevis, udgør 1,414,784 Kr. 57 Øre og den til 11 December 1901 paaløbne Rente 1,029,915 Kr. 11 Øre, søge de nu efter Indstævning af Direktør Fabrikejer Hagemann, Højesteretsadvokat Nellesmann og Etatsraad Grosserer Chr. Holm, der skulle udgøre bemeldte Aktieselskabs nuværende Bestyrelse, dette til mod Ekstradition af de ovenmeldte Obligationer at betale de anførte to Beløb med Renter af det første 5 pCt. p. a. fra den 11te December 1901 til Stævningens Datum, den 21de

Februar d. A., og derefter 6 pCt. p. a., og af det sidste 5 pCt. p. a. fra den 21 Februar dette Aar.

De tre nævnte paa Aktieselskabets Vegne indstævnedes Mænd have principaliter paastaat Sagen afvist, idet de have anført, dels at Aktieselskabet er opløst, dels at Citanterne i alt Fald have manglet Hjemmel til at stævne dem paa Aktieselskabets Vegne, eftersom den Tid, for hvilken hver især af dem var indvalgt i Bestyrelsen, forlængst er udløben, og deres Mandater saaledes bortfaldne. I førstnævnte Henseende fremgaar det af det oplyste, at det paa en den 29de November 1887 afholdt Generalforsamling blev vedtaget at opløse Aktieselskabet, samt at der efter den Tid ikke er afholdt Generalforsamlinger, følgelig ej heller foretaget Valg til Bestyrelsen; men det er ikke oplyst, at Aktieselskabet virkeligt er blevet opløst i Henhold til den ommeldte Generalforsamlingsbeslutning, og det er derhos givet, at de ved Obligationerne pantsatte Ejendomme paa St. Croix endnu formelt ere Aktieselskabet tilhørende. — Til Forklaring af den af dem foretagne Indstævning af de tre Mænd paa Aktieselskabets Vegne have Citanterne anført, at ifølge Anmeldelse til det daværende Firmaregister her i Staden udgjordes Aktieselskabets Bestyrelse den 4de Juli 1876 af syv navngivne Mænd, af hvilke nu kun de Indstævnte Hagemann og Nellemann ere i Live, samt at der ikke senere er bekendtgjort noget Bestyrelsesvalg, hvorimod det er meddelt Ministeriet, at Indstævnte Holm er indtraadt i Bestyrelsen.

Der findes nu ogsaa at maatte gives Citanterne Medhold i, at de have været berettigede til at gaa ud fra, at de tre Mænd som de eneste tilbageværende Medlemmer af den for Selskabet valgte Bestyrelse vedblivende, uanset at deres Funktionstider ere udløbne, repræsentere Selskabet udadtil, i hvilken Henseende bemærkes, at da der ikke paa den ovennævnte Generalforsamling blev valgt nogen Likvidationskomité til Afvikling af Selskabets Forretninger, maatte den daværende Bestyrelse fremdeles anses som fungerende, samt at den Omstændighed, at denne Bestyrelse dels har undladt at sammenkalde Generalforsamlinger til Valg af Bestyrelsesmedlemmer, dels ikke har foretaget Anmeldelse til det nuværende Handelsregister i Henhold til Lov af 1ste Marts 1889 § 37, ikke bør komme Aktieselskabets daværende Kreditorer til Skade. Idet Aktieselskabet saaledes maa anses at være lovligt stævnet, kan Afvisningspaastanden ikke tages til Følge, og den for dette Tilfælde af de tre Bestyrelsesmedlemmer nedlagte subsidiære Paastand, der gaar ud paa, at Selskabet frifindes og tilkendes Sagens Omkostninger, bliver derefter at prøve.

Det fremgaar af det foreliggende, at det indstævnte Aktieselskab blev dannet den 4 Juli 1876 efter Forhandlinger med Regeringen med det Øjemed ved Oprettelsen af Fællessukkerkogerier at forbedre den økonomiske Tilstand paa St. Croix, samt at der til den Ende blev ydet Aktieselskabet Begunstigelser, nemlig dels det her under Sagen omhandlede Laan af Statskassen i Henhold til Lov af 25de Februar 1876, for hvilket Laans Forrentning og Afbetaling St. Croix Kolonialkasse overensstemmende med, hvad der ved Loven var betinget, i Medfør af Anordning af 16de Juni 1876 garanterede, dels en Garanti, som nævnte Kolonialkasse i Medfør af samme Anordning overtog for, at Aktionærerne skulde faa 5 pCt. aarlig Rente af de af dem ind-

skudte Beløb. De Indstævnte have nu lagt Ministeriet til Last, at det ikke blot undlod at sørge for, at denne sidste Garanti blev effektiv, men endog ved under 16 Maj 1887 at lade Kolonialkassen ved tinglæst Skadesløsbrev give Statskassen Pant i alt, hvad den ejede eller ejendes vorder, til Sikkerhed for Statskassens Tilgodehavende hos Kolonialkassen har gjort det umuligt for Aktionærerne at erholde Dækning for deres Fordringer paa Kolonialkassen i Henhold til den ommeldte Rentegaranti; men naar de Indstævnte i Forbindelse hermed have gjort gældende, at Selskabets Obligationer til Statskassen kun bleve udstedte under Forudsætning af, at Aktionærerne virkelig fik og beholdt den omhandlede Rentegaranti, mangler der efter de Indstævntes egen Fremstilling Grund til at antage, at der bestaar en saadan Forbindelse mellem Obligationernes Udstedelse og Rentegarantien, at Selskabet, blot fordi denne sidste er bleven illusorisk, kan fritages for at tilbagebetale det ydede Laan med Renter. De Indstævnte have endvidere anført, at den ovennævnte Generalforsamlingsbeslutning om Selskabets Opløsning blev vedtaget i Henhold til en med Ministeriet indgaaet Overenskomst, som dermed for Selskabets Vedkommende var opfyldt, medens Citanterne endnu ikke have efterkommet deres Forpligtelse efter Overenskomsten, der gik ud paa Erhvervelse af Lovgivningsmagtens Samtykke til, at Statskassen overtog Aktierne mod et nærmere bestemt Vederlag til Aktionærerne, samt at Citanterne, saa længe det henstaar som uafgjort, om dette Arrangement vil gaa i Orden, maa være afskaarne fra at foretage noget Retsskridt mod Selskabet; men da de Indstævnte dog ikke have paastaaet, at der er givet Selskabet noget Tilsagn om en saadan Udsættelse, findes Ministeriet, som gentagende forgæves har søgt Lovgivningsmagtens Sanktion paa den omhandlede Ordning, at være berettiget til at indtale Fordringen, uanset det af de Indstævnte saaledes anførte. Derimod findes der at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at der, efter at Statskassen har taget Selskabets Ejendomme paa St. Croix til brugeligt Pant, har paa hvilet Citanterne Forpligtelse til at aflægge Regnskab for Ejendommens Drift, idet de i Selskabets Obligationer, navnlig Obligationen af 25de Januar 1879, indeholdte Henvisninger til, hvad Finansministeriets Bøger maatte udvise, som bestemmende for Gældens Størrelse, ikke kan anses at hjemle Citanterne Fritagelse herfor. Da det nu er uomtvistet, at saadanne Regnskaber ikke tidligere ere aflagte, og da Citanterne ikke have efterkommet en af de Indstævnte stillet Opfordring til her under Sagen at fremlægge Regnskab over Fællessukkerkogeriets Indtægter og Udgifter siden 1887, maa der anses at mangle behørig Dokumentation for, at det ved Driften indvundne Overskud i den af Citanterne fremlagte, efter Ministeriets Bøger udskrevne Opgørelse er rigtigt angivet og afskrevet paa Fordringen, hvoraf Følgen, idet de Indstævnte ikke have villet anerkende Rigtigheden af den paa dette Grundlag skete Angivelse af Gældens Størrelse, maa blive, at Selskabet for Tiden frifindes for Citanternes Tiltale.

Sagens Omkostninger, ville efter Omstændighederne være at op-hæve.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædetse.

Nr. 283.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Niels Andersen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 10de Juni 1902: Tiltalte Niels Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kjer og Høegh-Guldberg, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 September 1902: Tiltalte Niels Andersen bør straffes med 15 Slag Rotting. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overrets-sagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Andersen til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Andersen, der er født den 15 Juli 1886, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Langfredag den 28 Marts d. A. om Eftermiddagen skaffede Tiltalte og en 10 à 11 Aar gammel Dreng William Odolf Stanly Jensen — der imidlertid ved Justitsministeriets Resolution af 13 Maj d. A. i Medfør af Straffelovens § 36 er bleven fritagen for at sættes under Tiltale — sig Indgang i et ved Havnen i Aarhus beliggende aflaaet Pakhus, hvor Tiltalte havde lagt Mærke til, at der opholdt sig nogle Duer, paa den Maade, at de i Forening slæbte en høj Træbuk hen til en af Husets Ydermure og derpaa, efter at de havde pillet Glasstumperne ud af en ituslaaet Rude, der fandtes i en Højde af 3 à 4 Alen over Jorden, og Tiltalte dernæst, ved at stikke en Arm ind gennem

den herved tilvejebragte Aabning, havde borttaget en Stang, der var anbragt paa tværs for en Træluge, begge krøb ind gennem Lugeaabningen, hvorved de kom ind paa et Loft. — Herfra stege Tiltalte og William Jensen op i et højere oppe i Bygningen værende, frit tilgængeligt Loftsrum, hvor de fra et der anbragt Dueslag tilvendte sig 6 Duer, med hvilke de forlode Pakhuset, hvorhos de samme Dags Eftermiddag atter gennem den ovennævnte Luge begave sig ind i dette Hus og yderligere tilvendte sig 6 Duer af Dueslaget. — Tiltalte bragte samtlige de stjaalne Duer til sit Hjem, men den følgende Dag lod han de 10 af dem flyve, medens de 2, som han beholdt, senere ere blevne tilbageleverede Ejermanen, Pakhusformand Mogens Christensen, der ogsaa maa antages at være kommen i Besiddelse i alt Fald af de fleste af de andre ham frastjaalne Duer, og som i hvert Fald har frafaldet Krav paa Erstatning. Duernes Værdi er gennemsnitlig ansat til 50 Øre pr. Stk.

Efter Tiltaltes Forklaring vil han, da han første Gang steg ind i Pakhuset, være gaaet ud fra, at de Duer, som havde Tilhold der, vare herreløse, hvad han dog, som han har tilføjet, efter at være kommen ind, godt saa ikke var Tilfældet, da Duerne gik i et stort Dueslag, og idet denne Forklaring efter Omstændighederne ikke kan forkastes, vil Tiltalte for sit omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, sammenholdte med §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 15 Rottingslag.

Nr. 279.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Axeline Henriette Chalswell (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 22de Juli 1902: Arrestantinden, Tugthusfangen Axeline Henriette Chalswell, bør efter Udstaelsen af den hende påahvilende Straf hensættes til Tugthusarbejde paa Livstid; hun udreder derhos samtlige med Aktionen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 18 August 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axeline

Henriette Chalswell til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ kriminelle Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestantinden, Tugthusfangen Axeline Henriette Chalswell tiltalt for Tyveri, og fremgaar det af de under Sagen fremlagte Akter, at Arrestantinden, der er i en Alder af 42 Aar, foruden at hun i Aaret 1888 ved St. Thomæ Politiret har været anset med 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Brug af gement Sprog, forhen har været straffet som følger:

Ifølge St. Thomæ Politiretsdomme af 8de Juli 1875 og 22de Maj 1876 for Tyveri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 10 og 32 Dage, ifølge den vestindiske Landsoverrets Dom af 4de Januar 1879 for samme Forbrydelse med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge den samme Rets Dom af 11 November 1882 for Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder som for 2den Gang begaaet Hæleri, ifølge den samme Rets Dom af 17 Juni 1885 for Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar som for 3dje Gang begaaet Hæleri og ifølge St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 17 Juli 1888 for Tyveri med Forbedringshusarbejde i 4 Aar som for 4de Gang begaaet Hæleri, hvorhos hun senest ved den samme Rets Dom af 12 September 1894 blev anset med Tugthusarbejde i 8 Aar som for 5te Gang begaaet Hæleri og for Overtrædelse af Løsgængertilhold.

Medens Arrestantinden under Udsoningen af denne sidste Straf, som hun for Tiden udstaar, var indlagt i Kommunehospitalet paa St. Thomas og som Rekonvalescent gik til Haande med Vask og Sygepasning, og saaledes Natten mellem den 12te og 13 Juni d. A. vaagede hos en syg Dreng, kom efter hendes Forklaring ved Midnatstid hendes gamle Stjælelyst med en saa uimodstaaelig Magt op hos hende, at hun, som hun under Forhøret har udtrykt sig, maatte ud at stjæle.

Da saavel Døren til det Værelse, hvori hun opholdt sig, som Hospitalets Bagport stod aabne, lykkedes det hende uden Vanskelighed at komme ud, og gik hun derefter straks ind i den aabne til Ejendommen Nr. 12 Dronningensgade hørende Grund, hvor hun vidste, at der plejede at henstaa Køkkentøj i et isoleret og ubeboet Køkken.

Fra dette Køkken, der var fuldstændigt aabent og nærmest var en Ruin, tilegnede hun sig en Lerskaal, en Lergrøde og et Strygejern, vurderede henholdsvis til 7, 30 og 25 Cts., idet det var hendes Hensigt at bruge Skaalen og Gryden paa Hospitalet, hvor hun af og til havde Lejlighed til at koge noget til sig selv, og at benytte Strygejernet til Strykning af noget stivet Tøj, som hun havde paa Politikamret, hvortil hun vidste, at hun efter sin nær forestaaende Udskrivning fra Hospitalet atter vilde blive afleveret.

Efter Forøvelsen af dette Tyveri gik Arrestantinden ind i den aabne Gaard ved Ejendommen Nr. 3 Kongens Tværgade, hvor hun vidste, at der plejede at ligge Vasketøj til Bleg, og hvor hun ogsaa

fandt et til 75 Cts. vurderet Lagen, som hun tilegnede sig for at bruge det til at pakke sit Tøj i, naar hun skulde forlade Hospitalet; men da hun mente, at eet Lagen ikke var tilstrækkeligt dertil, gik hun derfra ind i den aabne Gaard, som hørte til Ejendommen Nr. 71 Prinsensgade, hvor hun selv tidligere havde boet, og antog at ville finde et Lagen.

Hun fandt ogsaa et saadant, der laa til Bleg i Gaarden og var af 90 Cents Værdi, tilegnede sig det og pakkede det sammen med de øvrige stjaalne Koster, hvorpaa hun gik tilbage til Hospitalet, hvor hun, efter at have opdaget, at der i det sidstnævnte Lagen laa et til 10 Cents vurderet Haandklæde, som hun ikke tidligere havde bemærket, skjulte de stjaalne Sager under sin Seng.

Samtlige stjaalne Koster ere under Sagen komne til Stede og udleverede til Ejerne, der have frafaldet Erstatningspaastand mod Arrestantinden.

Af Sagens Akter fremgaar det vel, at Arrestantinden har et stærkt Hang til Tyveri, men at hendes Tilregnelighed skulde være afficeret af denne Tilbøjelighed, foreligger der ingen som helst Grund til at antage, og ses det ogsaa, at hun ved Forøvelsen af de under nærværende Sag omhandlede Tyverier ingenlunde har handlet planløst, men tvært imod ifølge sin egen Erkendelse netop forlod Hospitalet i den Hensigt at stjæle saadanne Genstande som dem, hun derefter tilegnede sig.

Hun vil saaledes ikke kunne undgaa nu at anses efter Forordning 11 April 1840 § 22, jfr. § 25, som for 6te Gang begaaet Hæleri med Straf af Tugthusarbejde paa Livstid, hvilken Straf vil være at paabegynde efter Udstaaelsen af den Straf, hun for Tiden udsøner, og da Underrettsdommen har samme Resultat og derhos rettelig har paalagt Arrestantinden Udredelsen af Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes i det hele være at stadfæste.

Onsdagen den 19 November.

Nr. 185. Inspektør **D. N. Bruhn** (Høgsbro e. O.)

contra

Aktieselskabet »Mælkeforsyningen» **Pasteur's Konkursbo** ved dets Kuratorer, Overretssagfører William Lund og Sagfører Peschardt (Dietrichson),

betr. Spørgsmaalet om Gyldigheden og Omfanget af en af et Mælkeforsyningsetablisement given Panteret i Driftsmateriel og Driftsinventarium m. m.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 21 September 1901: Inspektør Bruhn og de med ham ligestillede, i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 2 privilegerede Kreditorer bør i nærværende Bo

nyde forlods Udlæg, bl. a. af Provenuet af Boets udestaaende Fordringer og af Salgsudbyttet af Boets Butiksinventarium, alene med Forbehold af de Krav, der ifølge Konkurslovens §§ 31, 32 og 33 Nr. 1 have Fortrinsret for deres, hvorimod Ejerne af de fornævnte af Fallenten udstedte 2de Panteobligationer af 28 August 1897 og 18 Maj 1898 som Panthavere kendes fortrinsberettigede, henholdsvis med 1ste og 2den Prioritet, fremfor de førstnævnte Kreditorer, bl. a. i de øvrige under Disputen omhandlede Beløb, nemlig Lejen af Boets Ejendomme og Løsøregenstande, Salgsudbyttet af Boets Kontorinventarium, Salgsudbyttet af Boets Hestebesætning, Seletøj, Vogne, Spande og Flasker m. v. og Salgsudbyttet af alt Boets øvrige Inventarium, navnlig Maskiner, Driftsinventarium og Driftsmateriel, derunder Værktøj og Redskaber til Brug ved Reparationer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Februar 1902: Den paaankede Decision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Inspektør D. N. Bruhn, til Indstævnte, Aktieselskabet »Mælkeforsyningen Pasteur«s Konkursbo med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Høgsbro 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I det appelindstævnte Bo, Aktieselskabet »Mælkeforsyningen Pasteur«s Konkursbo, der behandles af Frederiksberg Birks Skifteret, anmeldte Appellanten, Inspektør Bruhn af Frederiksberg, den 17 November 1900 en Fordring for tilgodehavende Løn, stor 900 Kr., tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 14de s. M., og blev der, efter at denne Fordring paa en Skiftesamling i Boet den 7 Februar 1901 var anerkendt for nævnte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen og som privilegeret ifølge Konkurslovens § 33 Nr. 2 f, af Appellanten nedlagt Paastand paa, at han — og som Følge deraf ogsaa alle de med ham ligestillede Kreditorer — kendtes berettigede til forlods Fyldestgørelse bl. a. af:

1. Boets udestaaende Fordringer,
2. Lejen af Boets Ejendomme og Løsøregenstande,
3. Salgsudbyttet af Boets Kontor- og Butiksinventarium,
4. Salgsudbyttet af Boets Hestebesætning, Seletøj, Vogne, Spande, Flasker m. v.
5. Salgsudbyttet af alt Boets øvrige Inventarium, navnlig Maskiner og saakaldet Driftsinventarium,

alene med Forbehold af de Krav, der ifølge Konkurslovens §§ 31, 32 og 33 Nr. 1 have Fortrinsret for hans. Kuratorerne i Boet anerkendte den paastaaende Fortrinsret, for saa vidt angik ovennævnte Post 1 og Salgsudbyttet af Boets Butiksinventarium under Post 3, men bestrede den i øvrigt, idet de — under Henvisning til, at det fallerede Selskab ved Obligation af 28de August 1897, tinglæst 3dje og 8de September s. A., stor 350000 Kr., og Obligation af 18 Maj 1898, tinglæst 20de og 25de s. M., stor til Rest 196000 Kr., har meddelt henholdsvis 1ste og 2den Prioritets Panteret, ikke alene i Selskabets samtlige faste Ejendomme med disses mur- og nagelfaste Appertinentier, men ogsaa i alle Maskiner, alt Driftsmateriel og øvrige Driftsinventarium, henhørende til Selskabets paa Ejendommene værende Fabriker, saaledes som det ved Pantsætningen forefandtes og senere blev forøget og forbedret, saavel som den af det pantsatte til enhver Tid gaaende Leje og al anden Interesse — paastode, at samtlige disse Poster falde ind under Bestemmelsen i Konkurslovens § 153 og i Henhold til samme under den ved de fornævnte 2 Obligationer stedfundne Pantsætning, saaledes at Ejerne af disse 2 Prioriteter have Fortrinet til Dækning deraf ganske paa samme Maade, som af selve de pantsatte faste Ejendomme.

Under den derpaa følgende Procedure for Skifteretten frafaldt Appellanten subsidiært den paastaaende Fortrinsret med Hensyn til ovennævnte Post 5, for saa vidt angik det ved Fallitens Indtræden i Brug værende Driftsmateriel og Driftsinventarium, og i Henseende til Post 2, for saa vidt angik Lejen af Genstande, for hvis Vedkommende han har frafaldet Salgsudbytte, hvorhos Appellanten nærmere præciserede sin Paastand ad Post 3 derhen, at der under samme yderligere henførtes Boets Folkesenge og Sengklæder samt Husgeraad og saadanne Haandværks- og Fabrikationsrekvisiter, som intet have at gøre med Mælkerivirksomheden som saadan, men som egentlig have tjent helt særlige Virksomheder, idet Selskabet holdt eget Maler-, Karetmager- og Maskinværksted.

Ved ovennævnte Skifterets Decision af 21 September 1901 blev Boets Kurators Paastand i det hele tagen til Følge, hvorpaa Appellanten nu har indanket denne Decision her for Retten, hvor han har gentaget sine for Skifteretten fremsatte Paastande, og derhos paastaet sig tillagt skadesløse Sagsomkostninger.

De appellindstævnte have, skønt lovlig varslede, ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Skiftetekendelsesakten, at Appellanten for sin principale Paastand har anført, at den paagældende Bedrift efter hans Formening ikke er af den Natur, at den kan omfattes af den her omhandlede Undtagelsesbestemmelse i Konkurslovens § 153, men efter hvad der i saa Henseende under Sagen er oplyst, findes det imidlertid

at maatte statueres, at det her omhandlede Aktieselskabs Virksomhed var fabrikmæssig, og at denne saaledes maa henføres under bemeldte Lovbestemmelse.

Da der derhos ligeledes maa gives det appelindstævnte Bos Kuratorer Medhold i, at de her omstridte Genstande, efter som disse — hvad der maa anses in confesso — alle ere anskaffede til Driften og ved Fallittens Udbrud enten vare i Brug ved Driften eller dog til Stede som Reserve, paa Grund heraf maa henhøre under Driftsmateriel eller Driftsinventarium, og da det ikke af Appellanten mod de appelindstævntes Benægtelse er godtgjort, at af de Genstande, der holdtes i Reserve, en Del af ham nærmere betegnede ikke atter kunne benyites efter deres Bestemmelse, maa samtlige her omhandlede Genstande anses indbefattede under de forommeldte Pantsætninger, hvoraf fremdeles følger, at ogsaa den hele Lejeindtægt maa anses henhørende under disse.

I Henhold til det foranførte vil Appellantens Paastand om den indankede Decisions Forandring ikke kunne tages til Følge og denne som Følge heraf være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves.
Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 24 November.

Nr. 273.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Ole Peter Laurits Frederiksen (Def. Winther),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Nysted Birks Ekstrarets Dom af 17 Juni 1902: Tiltalte Ole Peter Laurits Frederiksen bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Poulsen, og Defensor, Sagfører Schrader, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de September 1902: Tiltalte Ole Peter Laurits Frederiksen bør straffes med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa bør og Tiltalte i Erstatning til Mathilda Pettersson, Petersens Hustru, betale 60 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Bentzen og Cortsen, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til et Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Peter Laurits Frederiksen til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Nysted Birks Ekstraret, tiltales Ole Peter Laurits Frederiksen for Forsøg paa Voldtægt.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de øvrige foreliggende Oplysninger maa det anses for godtgjort, at han den 2 Maj d. A. har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold overfor Arbejdsmand Alfred Petersens Hustru Mathilda, født Petterson.

Tiltalte indfandt sig nævnte Dags Morgen Kl. 6 $\frac{1}{2}$ i nævnte Ægtefællers Hjem i Sørup, hvor Petersens Hustru, som var alene i Huset med sine smaa Børn, idet hendes Mand var gaaet paa Arbejde, endnu laa i Sengen og sov.

Efter at have indledet en Samtale, lagde han sig pludselig ovenpaa hende i Sengen og forsøgte med Magt at tiltvinge sig Samleje, uagtet hun bad ham lade hende være og gjorde den Modstand, hun formaaede.

Under hans Forsøg paa at opnaa Samleje gik Sæden fra ham, og han forlod derpaa Stedet. Petersens Hustru er, efter hvad der er oplyst, en sædelig Kone og havde ikke givet Tiltalte nogen Anledning til den Adfærd, han udviste mod hende.

Efter hendes Forklaring i Forbindelse med en fremlagt Erklæring af praktiserendø Læge Johansen maa det antages, at den Sindsbevægelse, som den hende overgaaede Behandling frembragte hos hende, der efter Erklæringen led af en høj Grad af Blodfattigdom efter talrige Barnefødsler, har fremkaldt en nervøs Tilstand, hvori hun plagedes af Hjerteangst og Søvnløshed og kun daarligt kunde spise, hvilken Tilstand efter Lægens Erklæring, der er dateret den 23 Maj d. A., vilde kræve Ro og Pleje for at helbredes.

Efter en senere Erklæring fra samme Læge af 30 August d. A. og en Forklaring, Petersens Hustru samme Dag har afgivet i Politiretten, maa det antages, at den ommeldte nervøse Tilstand da væsentlig havde fortaget sig, og at den lidte Behandling ikke har efterladt nogen blivende Skade i hendes Nervesystem.

Tiltalte er født den 13de Januar 1861 og er tidligere anset ved Maribo Birks Ekstrarets Dom af 5 August 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Fuglse

Herreds Ekstrarets Dom af 4 Maj 1893 efter Straffelovens § 101, jfr. § 100, med en Bøde til Statskassen af 40 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i otte Dage, hvorhos han den 20 September 1899 inden Nykøbing paa Falster Købstads Politiret har for Vold vedtaget en Bøde til Statskassen 200 Kr.

For det af Tiltalte nu udviste Forhold findes han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 168, hvis første Led maa komme til Anvendelse, jfr. § 46; men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde efter Omstændighederne i 8 Maaneder.

Efter en Paastand, som Petersens Hustru har nedlagt under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør, og som Tiltalte har erklæret ikke at have noget at erindre imod, vil der derhos være at tillægge hende 60 Kr. i Erstatning for den Lidelse og det økonomiske Tab, der er tilføjet hende ved Forbrydelsen.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Nr. 277.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Viggo Theodor Valentin Sørensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Oktober 1902: Arrestanten Viggo Theodor Valentin Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Nyholm, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at maatte forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Theodor Valentin Sørensen til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Viggo Theodor Valentin Sørensen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 3 Februar 1875 og bl. a. anset: ved Rettens Dom af 26 November 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6te Marts 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og 236, efter Analogien af dens § 253 og i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 3 Juni 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Rettens Dom af 24 April 1900 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 231, 2det Stk., lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 1 December f. A. om Morgenen anmeldte Herreekviperingshandler Wilhelm Julius Valdemar Gottliebsen, at der i Løbet af Natten var forøvet Indbrudstyveri i hans Forretning, Griffenfeldtsgade Nr. 36 i Stuen, hvis Indgangsdør formentlig var aabnet med falsk Nøgle eller Dirk, samt at han savnede 4 Jakkekædninger, 4—5 Vinterfrakker, 9 Par Benklæder og 5 Stokke.

Samme Morgen blev Arrestanten anholdt paa Foranledning af Ekspeditricen hos en Pantelaaner, hvis Mistanke han havde vakt ved at søge at pantsætte en Vinterfrakke, og denne Vinterfrakke saavel som en Vest, Arrestanten var iført, genkendtes af Gottliebsen som nogle af de ham frastjaalne Klæder.

Samme Dags Aften blev der endelig i en uafaaet Kælder i den Ejendom, i hvilken Arrestanten boede, fundet 2 Vinterfrakker, 2 Jakkekædninger, en Jakke, 8 Par Benklæder, 2 Par Seler og en Børste, hvilket alt paa samme Maade genkendtes af Gottliebsen.

Arrestanten har erkendt at have været i Besiddelse af Vinterfrakken og Vesten og forsøgt at pantsætte Vinterfrakken, men han har nægtet sig skyldig i noget ulovligt, og har om sin Adkomst til de nævnte Klædningsstykker forklaret, at han samme Morgen havde modtaget dem af en ubekendt Person, som bad ham pantsætte dem for sig, men om hvem han ingen Oplysninger har kunnet give, der kunde lede til denne Persons Udfindelse. Derimod har Arrestanten benægtet at have været i Besiddelse af de i den ovennævnte Kælder forefundne Klæder m. m., eller at vide, at der beroede saadant i Kælderen.

Arrestantens Forklaring om sin Adkomst til Vinterfrakken og Vesten er imidlertid lidet sandsynlig og ganske ubestyrket, og da Arrestanten, hvis Fortid desuden taler imod ham, i det hele har afgivet vaklende og til Dels løgnagtige Forklaringer, og Gottliebsens Ejendomsret til de nævnte Koster maa anses at være godtgjort, samt da Gottliebsen har afslagt Tilhjemlingsed, findes der at være tilvejebragt et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis for at dømme Arrestanten for

Færdig fra Trykkeriet den 4 December 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 82.

Mandagen den 24 November.

uhjemlet Besiddelse af Vinterfrakken og Vesten, der ere vurderede til i alt 28 Kr.

For de i Kælderen fundne Kosters Vedkommende er der mod Arrestantens Benægtelse ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har været i Besiddelse af dem, og da Sagens Oplysninger i øvrigt ikke med Sikkerhed pege paa Arrestanten som den, der har forøvet Tyveriet, vil han for de sidstnævnte Kosters Vedkommende være at frifinde og for Vinterfrakkens og Vestens Vedkommende være at dømme som Hæler.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for fjerde Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 25 November.

Nr. 73. Gaardejer **Mads Hansen** (Høgsbro)

contra

Kammerherre, Stamhusbesidder **Kaas** (Winther),

betr. Indstævntes Pligt til at erstatte et ved en Ejendomshandel manglende Areal.

Langelands Herreders ordinære Rets Dom af 19de Ma 1900: Indstævnte, Kammerherre, Stamhusbesidder Kaas, Nedergaard, bør for Tiltale af Citanten i denne Sag, Gaardejer Mads Hansen, Skebjerg, fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1901: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Mads Hansen, til Indstævnte, Kammerherre Stamhusbesidder Kaas, med 300 Kroner. Saa betaler og Appellanten Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Foraaret 1885 afkøbte Appellanten, Gaardejer Mads Hansen af Skejbjerg, Appelindstævnte, Kammerherre, Stamhusbesidder Kaas, Gaarden Matr.-Nr. 2 af Lidse-mose, Tullebølle Sogn paa Langeland, for 36000 Kr., og blev det efter Appellantens Anbringende under Forhandlingerne i denne Anledning af Appelindstævnte opgivet ham, at Ejendommens tilliggende Areal var mindst 55 Tdr. Land, samt at den herfor stod anført i Jordebogen, og for hvilket Areal Appelindstævnte solgte den, men da Arealet senere viste sig kun at udgøre lidt over 47 Tdr. Land, sagsøgte Appellanten ved Langelands Herreders ordinære Ret Appelindstævnte til at betale ham i Erstatning for manglende $7^{4910}/_{14000}$ Tdr. Land til 4811 Kr. 8 Øre og for Afsavn heraf 4773 Kr. 21 Øre, eller i alt 9584 Kr. 29 Øre, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum den 27 Maj 1898 og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos han desuden nedlagde nogle subsidiære Paastande.

Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Ved fornævnte Rets Dom af 19 Maj f. A. blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og har nu Appellanten indanket denne Dom her for Retten, hvor han har paastaaet samme forandret, saaledes at Appelindstævnte dømmes principaliter i Overensstemmelse med Appellantens for Underretten nedlagte Paastand, subsidiært til at betale Appellanten 4000 Kr., som denne eventuelt havde forpligtet sig til at betale en Køber af formentalt Ejendoms Hovedparcel i Erstatning for det manglende Areal, samt Erstatning for Afsavn af dette efter uvillige Mænds Skøn, saafremt Appelindstævnte ikke edelig benægter at have under Salgsforhandlingerne opgivet Gaardens Areal til 55 Tdr. Land, og mest subsidiært til under samme Vilkaar at betale 4000 Kr., hvornæst Appellanten paastaar sig tilkendt Renter af de omtalte Beløb, som ovenmeldt, og Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Appelindstævnte har derimod paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten, hvorhos han har fremsat nogle subsidiære Paastande.

Det maa under Sagen anses in confesso, at der hverken i den angaaende oven omtalte Handel afsluttede Købekontrakt af 29de April 1885 eller i det derpaa den 19 Oktober samme Aar udstedte Skøde er anført noget om Størrelsen af bemeldte Gaards Areal, men alene angivet dens Hartkorn, at Arealattest ikke har været fremlagt under Forhandlingerne, men at Arealet ifølge fremlagt Landinspektør-Attest nøjagtigt var $47^{9080}/14000$, at Appellanten som hjemmehørende paa Ejendommen, af hvilken hans Moder var Fæsterske, har været nøje kendt med den, forinden han købte den, at der ikke angaaende Størrelsen af Arealet er reklameret til Appelindstævnte før den 2den April 1898, og at Appellanten, efter at være bleven Ejer af Gaarden, har foretaget forskellige Udstykninger af dens Areal, indtil han endelig i Februar 1898 solgte Resten af Gaarden, og i Henhold til en af ham med Hensyn til Størrelsen af det solgte Areal da paatagen Garanti har maattet forpligte sig til at betale Køberen 3000 Kr., eventuelt 4000 Kr. i Erstatning for det oven omtalte manglende Areal, samt at de nys nævnte 3000 Kr. af ham ere blevne betalte Køberen i Juni Termin f. A.

Appelindstævnte har benægtet, at Salget af den her ommeldte Fæstegaard er sket paa andre Vilkaar end i den fremlagte Afskrift af Købekontrakten indeholdt, og særligen at han under de forudgaaende Forhandlinger har indestaet for, at Ejendommens Areal var 55 Tdr. Land, eller angivet, at denne var opført med et saadant Areal i Jordebogen — hvor dens Areal ses at være opført med $47^{8490}/14000$ — og det skønnes ikke, at der herimod, navnlig ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, er af Appellanten tilvejebragt Bevis eller dog saadan Formodning, at Sagens Udfald vil kunne gøres afhængig af Partsed, for, at Appelindstævnte ved Handelens Afslutning skulde have paataget sig at garantere for, at det solgte Areal havde en bestemt Størrelse, særligen at det indeholdt 55 Tdr. Land, hvorimod Appellanten, selv om der under paagældende Forhandlinger maatte være faldet urigtige Udtalelser om Arealets Størrelse, findes at maatte tilskrive sig selv, at han ikke har sikret sig, at en Bestemmelse i saa Henseende blev optagen i Købekontrakten, hvortil han, dersom der virkelig under disse Forhandlinger har været angivet 55 Tdr. Land, og dette for ham skulde have været en væsentlig Omstændighed ved Handelen, var saa meget mere opfordret, som der i Kontrakten findes en Bestemmelse vedrørende Arealet, idet det i sammes § 13 udtales, at det skål være uden Ansvar for Sælgeren eller Stamhuset, om Matrikulskortet maatte udvise, at der til Gaarden hører mere eller anden Jord end den, der har været dreven under samme af Fæsteren.

Som Følge af det foranførte vil i Overensstemmelse med den indankede Dom Appelindstævnte blive at frifinde for Appellantens Tiltale, og da der heller ikke findes Anledning til at forandre Dommens Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger i Appellantens Favør, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke her for Retten.

Nr. 284.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Marcus Christian Larsen (Def. Rée),

der tiltales for Vold imod Hustru.

Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 18de August 1902: Tiltalte Marcus Christian Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne Bendixsen og Johnsen, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 September 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marcus Christian Larsen til Højesteretssagførerne Bagger og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Marcus Christian Larsen, der er født i Aaret 1860, og som — bortset fra, at han i indeværende Aar har været tiltalt for Bedrageri, med Hensyn til hvilken Sigtelse han imidlertid ved Overrettens Dom af 21 April d. A. blev frifunden for Aktors Tiltale — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Vold mod Hustru.

Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalte — der i 21 Aar har været gift med Inger Marie Nielsen, der i deres Ægteskab har født 7 Børn, hvoraf 6 ere i Live — den 11 Oktober 1900 anholdt paa Foranledning af hans nævnte Hustru, der angav, at hun ikke kunde forblive i deres daværende Hjem i Tingstrup, idet han, der var beruset, stødte og puffede til hende. Under det i denne Anledning ved Hillerslev og Hundborg Herreders Politiret optagne Forhør forklarede Tiltaltes Hustru nærmere, at hun, efter at Tiltalte for 8 à 9. Aar siden var begyndt at blive drikfældig, havde været Genstand for Mishandling fra hans Side, idet han havde slaaet hende med Haanden rundt omkring paa Legemet, dog ingensinde til Skade, trukket hende omkring ved Haaret, rusket hende i Øret, en Gang for flere Aar siden saa haardt, at Øre-

flippen løsnede sig fra Kinden, ligesom han ogsaa havde spyttet hende i Ansigtet, og at han navnlig et Par Gange i de 2 sidste Uger før Forhørets Optagelse havde behandlet hende som anført, hvorhos hun tilføjede, at dette mest skete, naar han var beskænket, idet han i ædru Tilstand var skikkelig nok, samt at han som Grund til sin nævnte Opførsel mod hende angav, at hun var ham utro, hvad han, uagtet hun aldrig havde givet ham Anledning til at tro dette, lod hende høre, naar han var beskænket, og undertiden ogsaa, naar han var ædru. Rigtigheden af denne Forklaring blev indrømmet af Tiltalte, der navnlig erkendte ikke at have nogen som helst Grund til at antage, at hans Beskyldninger mod hende for Utroskab vare begrundede. Han lovede imidlertid fremtidig at afholde sig fra Nydelse af Spiritus, og da hans Hustru udtalte Ønsket om, at han maatte blive fritagen for Straf, blev Undersøgelsen den 12te Oktober 1900 sluttet med en Tilkendegivelse til ham om, at »Sagen stod aaben og vilde blive genoptagen, hvis hans Adfærd gav Anledning til Klage.«

Efter at Tiltalte med Familie den 1 Maj d. A. var flyttet ind i en Lejlighed i et Gartner Jensen tilhørende Hus i Thisted, blev han den 13 Juli næstefter tidligt om Morgenen paa ny anholdt paa Grund af, at han den foregaaende Nat havde forulempet blandt andre sin forannævnte Hustru. Under det derefter ved bemeldte Købstads Politiret optagne Forhør har Tiltaltes Hustru forklaret, at han, siden han begyndte at drikke, hvilken Tilbøjelighed tiltog Aar for Aar, havde behandlet hende »grusomt«, idet han, navnlig naar han var beruset, havde slaaet hende, spyttet paa hende, puffet og stødt hende, hvem han, som meldt, beskyldte for at være ham utro, og hvad særlig angaar hans Adfærd den forannævnte Nat, har hun forklaret, at Tiltalte, der var kommen hjem i beruset Tilstand, straks begyndte at gøre Spektakler, idet han, der beskyldte hende for »at have haft fremmede«, overhældte hende med Brændevin, medens hun laa i Sengen, saa at hun maatte dække sig med sit Nattøj for ikke at faa Brændevin i Øjnene, hvorhos han greb hende i Halsen, og efter at hun var kommen ud af Sengen, slog hende med Haanden i Ansigtet, saa at hun maatte flygte ud paa Gaden, hvor han forfulgte hende.

Til en under Sagen fremlagt Politirapport har hun yderligere forklaret, at hun, der omtrent var nøgen, derpaa løb ind igen i Huset og aflaaede Gadedøren, og at Tiltalte da slog Fyldingen i denne itu, hvilket sidste ogsaa er bekræftet af fornævnte Gartner Jensen, der tillige har udsagt, at Tiltalte var aldeles ustyrlig, hvorhos han har tilføjet, at Tiltaltes Hustru og Børn ere skikkelige og, saa vidt Jensen ved, ikke give Anledning til Klage.

Tiltaltes Hustru har i øvrigt erklæret, at hun ikke har haft nogen egentlig Men af Tiltaltes Behandling, uagtet han — som hun har tilføjet — »har rykket hende i Øret, saa det har blødt, og rykket Haar af Hovedet paa hende.«

Under det sidst nævnte Forhør har Tiltalte indrømmet, at han har behandlet sin Hustru ilde og navnlig flere Gange har slaaet hende, ligesom han har gentaget sin tidligere Erkendelse af, at hun ikke har givet ham Anledning til at tro, at hun skulde være ham utro.

Med Hensyn til det Natten mellem den 12te og 13de Juli d. A. passerede har han erklæret, at han ikke vil benægte Rigtigheden af

den af hans Hustru derom afgivne Forklaring, men han vil dog ikke kunne erindre at have »baaret sig saaledes ad«.

Under Sagens Behandling ved Ekstrarettens har Tiltaltes Defensor fremlagt en Erklæring af 11 August d. A. fra Tiltaltes Hustru, hvori hun fremsatte Begæring om, at den mod ham anlagte Justitssag maatte bortfalde, idet hun tilføjede, at det var hendes Hensigt at fortsætte Samlivet med ham, da hun nærede noget Haab om, at han fremtidig vilde føre et ædrueligt Levned; men Amtet, hvem Defensor havde forelagt denne Erklæring, har i den Anledning resolveret, at det ikke saa sig i Stand til at frafalde Tiltalen.

Idet det nu efter det ovenanførte ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Mishandling af sin Hustru, og idet det foreliggende ikke giver Føje til at antage, at han, naar han har mishandlet hende, har været beruset i en saadan Grad, at det kunde influere paa hans Tilregnelighed, maa det billiges, at han for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 202, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Nr. 84. Gaardejer **J. P. Bertelsen** (Asmussen)

contra

Andelsmejeriet »**Svankærsholm**« i Ajstrup Sogn (Ingen),

betr. Opgørelsen af en Interessents Andel i et Mejeri ved Udtrædelsen af samme.

Nørresundby Købstads og Kær Herreds ordinære Rets Dom af 6 April 1900: De Indstævnte, Bestyrelsen for Andelsmejeriet »Svankærsholm« i Ajstrup, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer J. P. Bertelsen af Vestbjerg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juli 1901: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardejer J. P. Bertelsen, til de Indstævnte, Andelsmejeriet »Svankærsholm«, 50 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer J. P. Bertelsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I de den 28 December 1894 og den 25 Januar 1895 vedtagne Love for Andelsmejeriet »Svankærsholm«, i hvilket Citanten, Gaardejer J. P. Bertelsen af Vestbjerg, har været Interessent, bestemmes i § 1: »Interesserne i Andelsmejeriet »Svankærsholm« ere forpligtede til, indtil Mejeriets Gæld er afbetalt, at levere al den Mælk, deres Køer give, til ovennævnte Mejeri. Dog undtages derfra . . .«, og i § 19: »Et halvt Aar før Laanet er fuldt afbetalt, skal Mejeriet vurderes af uvillige, sagkyndige Mænd. Senest 3 Maaneder før Laanets Afbetaling skal enhver, der ønsker at udtræde, udmelde sig skriftlig hos Bestyrelsen, og hvem, der ikke til den Tid har udmeldt sig, betragtes som vedblivende Medlem. Udmelder der sig saa mange, at de tilbageblivende ikke ønske at drive Mejeriet, skal det realiseres, og enhver Interessent faar sin Andel udbetalt i Forhold til den i de forløbne Aar leverede Mælkemængde; i andet Tilfælde optages et Laan, svarende til Vurderingssummen, og denne Pengesum fordeles mellem Interessenterne i samme Forhold.« Da den endelige Tilbagebetaling af det Anlægslaan, hvortil der sigtes i de anførte Bestemmelser — som det maa antages — skulde finde Sted ved Udgangen af Aaret 1898, valgte Mejeriets Bestyrelse i et den 15 Juni 1898 afholdt Møde Muremester Aggersborg og Maskinfabrikant Sørensen, begge i Aalborg, til at vurdere Mejeriet. Under en af disse Mænd derefter den 6 Juli s. A. afholdt Forretning indskrænkede de sig imidlertid — som det maa antages, fordi de ikke tiltroede sig Sagkundskab derudover — til at taksere Mejeribygningen samt Mejeriets Maskiner, og hedder det herom i en den 12 Juli dateret Beskrivelse af Forretningen, der foruden af nævnte Muremester Aggersborg er underskrevet af »Aktieselskabet C. F. Sørensens Jernstøberi & Maskinfabrik Adler«: »For saa vidt at Bygningen ikke mere skal benyttes til Mejeri, maa man gaa ud fra, at enten maa den omdannes til Beboelse, hvilket ifølge dens Beliggenhed ikke vil kunne betale sig, da Udgifterne ville overstige Indtægterne, eller den maa nedbrydes eller sælges til Nedbrydning. I sidst nævnte Tilfælde maa vi formene, at Værdien af selve Bygningen med mere maa ansættes til 2000 Kr. og Maskiner med mere til 3158 Kr.« Da saaledes hverken Mejeriets Grundareal eller dets Inventarium var blevet gjort til Genstand for nogen Vurdering, besluttede Bestyrelsen i et Møde den 28de August at anmode tvende andre Mænd, nemlig Sognefoged Frederiksen og Smed Niels Thomsen, begge af Ajstrup, om at foretage Vurderingen heraf. Disse Mænd indfandt sig den 16de September næstefter paa Mejeriet for — som det hedder i en af dem underskrevet, udateret Beskrivelse af det passerede — efter Anmodning af Formanden for Andelsmejeriet at foretage en Vurdering af Byggepladsen, Transportvognene og Penge-

skabet, hvorefter det hedder: »Forretningen blev foretaget som følger: Byggepladsen, ca. 6048 □ Alen, 400 Kr., 8 Transportvogne 650 Kr., et Jernpengeskab 100 Kr. I alt 1150 Kr. Den paa Byggepladsen værende artesiske Brønd er ikke indbefattet i Vurderingen af Byggepladsen, da vi ikke har noget Kendskab til, hvad en saadan Brønd kan koste, eller har noget Kendskab til dens Soliditet eller Godhed. Forretningen er foretaget efter vor bedste Skønnende og Overbevisning.«

Paa Grundlag af de saaledes stedfundne Vurderinger bleve de enkelte Interessenters Andele i Mejeriet beregnede i Forhold til den af dem leverede Mælkemængde og derefter tilstillede Interessenterne, deriblandt Citanten, idet Mejeriet under 12 Januar 1899 tilstillede ham det for ham beregnede Andelsbeløb 202 Kr. 2 Øre efter Fradrag af Porto m. v. 59 Øre. Citanten nægtede imidlertid at modtage Beløbet, og har derefter under nærværende Sag, idet han har anbragt, at saadanne ensidige og af tilfældig tilkaldte og ganske usagkyndige Mænd afgivne Erklæringer, som de af de ovennævnte Mænd afgivne, paa ingen Maade kunne træde i Stedet for en paa lovlig Vis foretagen Taksationsforretning, saa meget mindre som Mejeriet med Grund, Bygninger, Maskiner og Driftsmateriel efter Lovene blive at vurdere under et, og ikke enkeltvis eller saaledes, at Bygningerne vurderes til Nedbrydning, i første Instans paastaet de Indstævnte, Bestyrelsen for det oftnævnte Mejeri, tilpligtede dels under en daglig Mulkt og efter lovlig Tilvarsling til Parterne med Hensyn baade til Udmeldelsen og til Forretningens Afholdelse og Afhjæmning at foranstalte tilvejebragt en af retsudmeldte, sagkyndige Mænd afholdt og beediget Syns- og Skønsforretning til Fastsættelse af Værdien paa Mejeriet »Svankærsholm« med Grund, Bygninger, Maskiner og alt Driftsmateriel, saaledes som denne Ejendom med alt Tilbehør nu forefindes og tilhører Andelsmejeriet, dels — ligeledes under Dagmulkt — paa Grundlag af den ved en saadan Syns- og Skønsforretning fremkomne Værdiansættelse og i Forhold til den leverede Mælkemængde at afgive til Citanten rigtig Opgørelse over, hvad der derefter tilkommer ham som Anpart i nævnte Andelsmejeri. Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte frifundne for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande, hvorimod de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Citanten og flere andre Interessenter forinden Udmeldelsesfristens Udløb den 1 September 1898 i Henhold til Lovenes § 19 udmeldte sig af Interessentskabet; men at det af de tilbageblivende senere besluttedes at fortsætte Mejeriets Drift, og at Bestyrelsen derefter har optaget trende Laan paa tilsammen 10000 Kr. — der dog ikke kunne antages at være prioriterede i Mejeriet — hvoraf 6308 Kr., svarende til de oven ommeldte Vurderingssummers samlede Beløb ere blevne udbetalte eller i alt Fald tilbudte samtlige saavel udmeldte som tilbageværende Interessenter som deres Andele, medens det overskydende efter Fradrag af forskellige Udgifter udelukkende er kommet de tilbageværende Interessenter til Gode, men medens de Indstævnte have forment, at den af dem fulgte Fremgangsmaade er i Overensstemmelse med Lovenes § 19, har Citanten gjort gældende, at de udmeldte Interessenter ere blevne forfordelte som Følge af, at den Værdi, som Mejeriet i Henhold til de oven-

nævnte Vurderinger er forudsat at have, er væsentlig lavere end dets virkelige Værdi, og at denne Fejl skyldes den efter Citantens Formening ulovmedholdelige Fremgangsmaade, der er fulgt ved Vurderingen. Citanten har i saa Henseende nærmere gjort gældende, at naar det i Lovenes § 19 bestemmes, at Mejeriet skal vurderes af uvillige, sagkyndige Mænd, maa herved, overensstemmende med, hvad der efter almindelig Opfattelse gælder i lignende Forhold, være sigtet til Mænd, udmeldte af Retten, og at der i alt Fald, selv om man ikke vil antage dette, maatte have tilkommet ham og de øvrige Interessenter en Ret til i Forbindelse med Bestyrelsen at bestemme, af hvem Vurderingen skulde foretages. Citanten har dernæst mod de stedfundne Vurderinger indvendt, at han ikke har været tilkaldt til at overvære disse, at Mændene hverken vare uvillige eller sagkyndige, at Mejeriet ikke er vurderet under et, men stykkevis, og at Vurderingsmændene ikke have foretaget Forretningen i Fællesskab, men to og to, hvorhos ikke alt til Mejeriet henhørende er blevet vurderet, idet, som det af det oven anførte fremgaar, navnlig Brønden er holdt udenfor Vurderingen. Det er endelig af Citanten navnlig gjort gældende, at det ved den ovennævnte, den 6 Juli 1898 afholdte Forretning er forudsat, at Mejeriets Drift ikke skulde fortsættes, og at Bygningen og Maskinerne derfor ere vurderede »til Nedbrydning«, medens Værdien under den modsatte Forudsætning selvfølgelig vilde være bleven ansat højere, og at det ved den den 16de September foretagne Vurdering maa antages ligeledes at være blevet forudsat, at Driften ikke skulde fortsættes.

De Indstævnte have derimod gjort gældende, at da det i den tidnævnte Lovbestemmelse ikke er foreskrevet, at Vurderingen skal foretages ifølge Udmeldelse af Retten, har Bestyrelsen været beføjet til selv at vælge Mændene, i hvilken Henseende de yderligere have henvist til, at der ifølge Lovenes § 16, 2det Stykke, i Tilfælde af Tvivl om Lovenes Forstaaelse skal forholdes efter Bestyrelsens Skøn, hvorhos de Indstævnte med Hensyn til Maaden, hvorpaa Vurderingen er udført, have anbragt, at de ikke i saa Henseende have givet Mændene nogen Instruks, men vel gjort dem opmærksomme paa den Mulighed, at Driften ikke vilde blive fortsat efter 1 Januar 1899, idet der, da Vurderingen fandt Sted, ingen Udsigt var til, at Driften vilde blive fortsat, da Størstedelen af Interessenterne den Gang paatænkte at udmelde sig, hvis Aarsag det var nødvendigt, at Mejeriet blev vurderet med forestaaende Nedbrydning for Øje.

Ligesom nu den af Citanten hævdede Forstaaelse af den oftnævnte Bestemmelse i § 19 i Mejeriets Love, hvorefter Godtgørelsen til udtrædende Interessenter i det her under Sagen ommeldte Tilfælde maatte beregnes efter Værdien af Mejeriet »som arbejdende«, maa anses at være i Strid med selve Forholdets Natur, idet Følgen heraf vilde blive, at de udtrædende vilde opnaa en Fordel fremfor de tilbageblevne Interessenter, der alene maatte bære Risikoen ved Mejeriets fortsatte Drift, og for hvem det overhovedet maatte stille sig som uvist, om Forudsætningen om Driftens Fortsættelse kunde virkeliggøres, saaledes kan en Forstaaelse af § 19, som den af Citanten hævdede, ej heller bringes i Samklang med den i Lovenes § 18 indeholdte Bestemmelse om, at der, naar en Interessent afhænder sin Ejendom og den ny Besidder af samme ikke vil indtræde i Mejeriet, eller, naar en Interessent

dør, og hans Ejendom realiseres, godtgøres $\frac{1}{3}$ af vedkommendes »Andel i Mejeriet«, hvilket sidste naturligen maa forstaaes som Andel i Værdien af de paa det paagældende Tidspunkt tilstedeværende, Mejeriet tilhørende Aktiver, naar disse tænkes realiserede. Hertil kommer endvidere, at selve den i § 19 indeholdte Forskrift om, at Mejeriet, naar de udtrædendes Antal er saa stort, at de tilbageblivende ikke ønske, at drive Mejeriet, skal realiseres, og derefter hver Interessents Andel udbetales i Forhold til den i de forløbne Aar leverede Mælkemængde, bestyrker den Antagelse, at udtrædende Interessenter i intet Tilfælde have Krav paa mere end en Godtgørelse beregnet i Forhold til Mejeriets Værdi som Salgsobjekt. Der kan derfor ikke gives Citanten Medhold i, at den foretagne Vurderingsforretning maa anses ugyldig, fordi det i samme er forudsat, at Driften af Mejeriet skulde ophøre, og ligesom der, naar Mejeriet, saaledes som det efter det anførte maa statueres, ikke skal vurderes som et »arbejdende Mejeri«, intet af Betydning kan indvendes imod, at Vurderingen ikke er foretaget under et, saaledes kan der ej heller fra Citantens Side anses oplyst noget, som kunde give Anledning til at antage, at Vurderingsmændene ikke skulde have været »uvillige« og »sagkyndige«, hvorhos Bestyrelsen, der paa det paagældende Tidspunkt repræsenterede alle Mejeriets daværende Interessenter, deriblandt ogsaa Citanten, maa anses at have haft fornøden Hjemmel i Mejeriets Love til selv at foretage Udmeldelsen af Vurderingsmændene.

Idet Citantens Indsigelser mod den foreliggende Vurderingsforretning herefter ikke kunne anses beføjede, maa det billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanten efter Omstændighederne vil være at tilpligte at betale de Indstævnte i Procesomkostninger for Overretten 50 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 28 November.

Nr. 263.

Højesteretssagfører Salomon

contra

Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, og Villum Peder Thomsen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Overtrædelse af Politivedtægten for Esbjerg eller for Meddelagtighed i disse Forbrydelser, førstnævnte tillige for Tyveri.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 27de Maj 1902: De Tiltalte 1) Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, 2) Anders Christian

Carl Adolph Larsen, 3) Peder Harald Christensen, 4) Ole Christian Arntsen, 5) Christen Jensen, 6) Villum Peder Thomsen, 7) Mulvad Jensen, 8) Frands Christensen, 9) Lars Peter Martin Karleby, 10) Otto Andreas Nielson og 11) Niels Nielsen, kaldet Tved, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød: førstnævnte i 5 Gange 5 Dage, de 7 næstnævnte i 4 Gange 5 Dage og de 3 sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, hvorhos de, en for alle og alle for en, i Erstatning til Fyrbøderne Sigvardt Johnsen og William Morrison udrede henholdsvis 20 Kr. og 80 Kr. og endelig ligeledes, en for alle og alle for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 40 Kr. og 30 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 August 1902: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Tiltalte Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Heise og Rye, betaler de Tiltalte, en for begge og begge for en, 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt de Tiltalte ere sigtede for Overtrædelse af Politivedtægten for Esbjerg Kommune, vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, og efter § 203, disse Paragrafer sammenholdte med § 54, og Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, tillige efter § 228; men da det findes at kunne have sit Forblivende ved de i Dommen valgte Straffe, vil denne kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Politivedtægten for Esbjerg Kommune afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, og Villum Peder Thomsen, en for begge og begge for en, til Højesteretsagførerne Salomon og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instans tillige angik 9 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tiltales Søfyrbøderne

Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, og Villum Peder Thomsen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Overtrædelse af Politivedtægten for Esbjerg Købstad eller for Meddelagtighed i disse Forbrydelser, førstnævnte tillige for Tyveri.

Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, er ifølge sit Opgivende født i Slesvig i Aaret 1852, hvilken Aldersangivelse er skønnet stemmende med hans Udseende, og Tiltalte Thomsen er født i Aaret 1866.

Naar undtages, at førstnævnte en Gang har været mulkeret for Gadeuorden, og at sidstnævnte i sin militære Tjeneste to Gange uden Dom har været straffet for Diciplinærforseelser, ses ingen af de Tiltalte tidligere at have været tiltalte eller straffede.

Med Hensyn til den første mod begge de Tiltalte rejste Sigtelse, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at medens der i afvigte Vinter paa Grund af Konflikt med Rederierne var erklæret Strike blandt Søfyrbøderne, blev der i Esbjerg, hvortil Striken ogsaa var udstrakt, af den derværende Afdeling af Søfyrbødernes Fagforening saavel paa Jernbanestationen som ved Havnen etableret saakaldte Strikevagter, d. v. s. Vagtposter bestaaende af strikende Fyrbødere i et Antal af 2—6 Mand, der havde til Opgave at faa fat paa de arbejdende Fyrbødere, der maatte ankomme til Byen, og søge at bevæge disse til at opsigte deres Hyre, hvorhos Strikevagterne, som det maa antages, vare instruerede om, at de til Opnaaelsen af dette Øjemed ikkun maatte anvende Overtalelser, men derimod ikke Vold eller Trusler om saadan.

Mandagen den 27 Januar d. A. om Aftenen vare de Tiltalte, der begge ere Medlemmer af Søfyrbødernes Fagforening, og som begge paa Grund af den udbrudte Strike vare uden Beskæftigelse, tillige med en Del af de i første Instans medtiltalte, nemlig Søfyrbøderne Anders Christian Carl Adolf Larsen, Peter Harald Christensen, Ole Christian Arntzen, Lars Peter Martin Karleby, Niels Nielsen, kaldet Tved, Otto Andreas Nielsson og Frantz Christensen, der ligeledes alle hørte til de strikende, til Stede i et Bagværelse i Beværtningen »Sønderjylland« i bemeldte By, da det enten af Strikevagterne eller af andre tilstedekomne blev meddelt, at nogle af Fyrbøderne fra det i Havnen liggende Dampskib »M. G. Melchior« vare gaaede i Land

Denne Efterretning, der ifølge de Tiltaltes Forklaringer lød paa, at der var »Skruerækkere« i Land, vakte Røre mellem de tilstedeværende Fyrbydere, og idet der, som det maa antages, nu fra forskellige Sider blev raabt, at »Skruerækkerne« skulde søges op og have Prygl, hvilket Forslag vandt almindelig Tilslutning eller i hvert Fald ikke mødte nogen Opposition, brød Størsteparten af de tilstedeværende op og gik fordelte i Patrouiller ud for at afsøge Byen og navnlig Beværtningerne.

De paagældende Fyrbødere bleve imidlertid ikke antrufne, hvorfor de tvende Tiltalte i Forening med ovennævnte Peter Harald Christensen og Ole Christian Arntzen, der vare vendte tilbage til »Sønderjylland«, begave sig ned mod Havnen for der at anstille Eftersøgning. Idet de nu passerede ad en Gangsti, der fra Hjørnet af Havnegade og Smedegade fører ned til Havnen, mødte de to paa Dampskibet »M. G. Melchior« tjenestegørende Fyrbødere, Normanden Sigvard Johnsen og Englænderen William Morrison, der allerede forinden vare antrufne af ovennævnte Frantz Christensen, som i den Hensigt at lokke dem op

til Beværtningen »Sønderjylland« havde indbudt dem til at følge med op i Byen og nyde en Forfriskning.

De Tiltalte og deres Ledsagere vendte derpaa om, og Peter Harald Christensen henvendte paa Engelsk nogle Spørgsmaal til Johnsen og Morrison om, med hvilket Skib de sejlede eller lignende.

Tiltalte Thomsen har nu i Overensstemmelse med, hvad der i øvrigt er oplyst, erkendt, at han paa dette Tidspunkt, og forinden der til Johnsen og Morrison var rettet nogen Opfordring om at gaa fra Borde, afbrød den paabegyndte Samtale, idet han slog Johnsen til Jorden ved at slaa ham over Brystet og samtidig spænde Ben for ham, samt at han derefter sprang løs paa Morrison, hvem han ligeledes slog til Jorden og derpaa med flad Haand tildelte nogle Lus-singer.

Medens Johnsen derefter var ved at rejse sig, greb ovennævnte Ole Christian Arntzen fat i ham og kastede ham paa ny til Jorden, hvorhos han, da Johnsen sparkede fra sig, tildelte ham to Slag med knyttet Haand i Hovedet og paa Skuldrene.

Da de overfaldne imidlertid skreg op, sagde Arntzen til Tiltalte Thomsen:

»Nu maa vi hellere løbe, det er vist paa høje Tid«, hvorpaa de begge løb op i Havneanlæget, hvor de opholdt sig i nogen Tid. Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, var imidlertid straks, da Overfaldet begyndte, gaaet tilbage til Beværtningen »Sønderjylland«, og Peter Harald Christensen begav sig nu samme Steds hen, medens de to overfaldne gik op ad Gangstien til Havnegade og ned ad denne,

Da de vare komne omtrent ud for »Sønderjylland«, blev de paa ny gjorte til Genstand for Overfald, hvorunder bl. a. ovennævnte Anders Christian Carl Adolf Larsen slog Johnsen med en Tamp og drev Morrison en »Skalle«, saa at han tørnede imod et Vindue i oftnævnte Beværtning, hvorved en Rude knustes, medens den ligeledes i første Instans Tiltalte Christen Jensen, der herunder kom til Stede, satte efter Johnsen, der søgte at unddrage sig ved Flugt, indhentede ham og slog ham til Jorden samt tildelte ham flere Slag med knyttet Haand, hvor-efter ligeledes den i første Instans tiltalte Skrædersvend Mulvad Jensen med en Stok slog løs paa Morrison, medens denne laa paa Jorden, efter, som det maa antages, at være slaaget omkuld af fornævnte Larsen.

Ingen af de tvende Tiltalte tog efter det oplyste aktiv Del i det sidst omtalte Overfald, idet Tiltalte Thomsen, som det maa antages, først kom tilbage fra Havneanlæget, da Haandgribelighederne vare standsede, medens Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, der var forbleven inde i Beværtningen »Sønderjylland«, kun overværede en Del af Overfaldet, idet han ifølge sin Forklaring, da Ruden blev knust, gik udenfor Beværtningen, hvor han saa, at en Mand laa paa Jorden, og at en anden Mandsperson slog ham med Stumpen af en Stok, men derpaa straks gik ind igen, da han ikke vilde se mere.

Af samtlige de ovennævnte 9 Personer, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket her for Retten, maa det anses indrømmet, at Hensigten med den mod de overfaldne udøvede Vold var at tvinge disse til at slutte sig til den erklærede Strike, og i Overensstemmelse hermed har Tiltalte Thomsen erkendt, at det, da han, efter i Bevært-

ningen at have hørt, at der var »Skruebrækkere« i Land, og at »de nu skulde have fat i dem og give dem Prygl«, i Forening med Medtiltalte og de to andre ovennævnte Personer gik ud for at lede efter »Skruebrækkerne«, var Hensigten at prygle disse, hvorhos han har vedgaaet, at det fra hans Side var Meningen med den udøvede Vold at skræmme eller tvinge de overfaldne til at opgive deres Arbejde om Bord.

Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, har ifølge sin Forklaring ikke villet benægte, at der, efter at der til Beværtningen var kommet Bud om, at der var »Skruebrækkere« i Land, blev talt om, at disse skulde have Prygl, men han, der ved denne Lejlighed vil have været noget beruset, har efter sit Udsagn ikke nøje kunnet huske Enkelthederne.

Han har imidlertid indrømmet, at han, af hvad der passerede, havde faaet det Indtryk, at »Skruebrækkerne« skulde have Prygl, naar de blev antrufne, og han har erkendt, at Meningen med at slaa dem »selvfølgelig« var at tvinge dem til at opsigte deres Hyre og gaa i Land. Efter hvad der er oplyst, maa det imidlertid antages, at saavel Johnsen som Morrison, allerede forinden Overfaldet havde besluttet at opsigte deres Pladser, fra hvilke de afmønstredes henholdsvis den 10de og 11 Februar d. A.

I øvrigt har af de i første Instans tiltalte Personer ovennævnte Anders Christian Carl Adolf Larsen forklaret, at det, efter at der i Beværtningen var modtaget Budskab om, at der var »Skruebrækkere« i Land, fra flere Sider fremsatte Forslag om, at nu skulde man have fat i »Skruebrækkerne« og give dem Prygl, ikke blev mødt med nogen Opposition, og at han er sikker paa, at alle de tilstedeværende vare klare over, at der skulde øves Vold mod »Skruebrækkerne«, naar de kunde faa fat i dem. Peter Harald Christensen har i Overensstemmelse hermed forklaret, at det omtalte Forslag ingen som helst Opposition mødte, men passede godt ind i Stemningen, og at han er overbevist om, at de alle godt nok vare enige om, at der virkelig skulde uddeles Prygl.

Ole Christian Arntsen har forklaret, at Udtalelsen om, at de burde opsøge »Skruebrækkerne« og give dem Prygl, ikke blev mødt med nogen Indsigelse, men paa den anden Side heller ikke nærmere diskuteret, idet det syntes, som om Udtalelsen ramte alle de tilstedeværendes Mening.

Lars Peter Martin Karleby har ligeledes forklaret, at de fra flere Sider fremsatte Forslag om at opsøge »Skruebrækkerne« og give dem Prygl ikke blev mødt med nogen Opposition, men tværtimod syntes at falde i alles Smag, og at det, da de tilstedeværende straks efter gik ud for at opsøge »Skruebrækkerne«, var alles Mening, at disse skulde have Prygl. I Overensstemmelse hermed har Niels Nielsen, kaldet Tved, forklaret, at oftnævnte Forslag ikke blev modsagt fra nogen Side, at han, da Fyrbøderne derefter forlod Beværtningen for at søge »Skruebrækkerne«, var klar over, at disse mulig nok, naar de blev antrufne, vilde faa nogle Prygl, samt at Meningen med at prygle dem »selvfølgelig« var at tvinge dem til at slutte sig til Striken, men at han dog ikke personlig vilde deltage i nogen Voldshandling, uagtet han sympatiserede med Forslaget.

Endvidere har Otto Andreas Nielsen udsagt, at Forslaget om at opsøge »Skruebrækkerne« og give dem Prygl, blev modtaget med Samstemmen fra alle Sider, og at ingen tog Ordet imod Forslaget, der saaledes blev til en Beslutning.

Fremdeles har Frantz Christensen forklaret, at han den paagældende Dag allerede om Eftermiddagen Kl. 6 var inde i Beværtningen »Sønderjylland«, og at det allerede da bl. a. i Overværelse af de tvende Tiltalte var blevet diskuteret, at de skulde se at faa fat i »Skruebrækkerne«, der vare i Land, og give dem Prygl.

Endelig har Søfyrbøder Gunner Andreas Christensen bl. a. forklaret, at det tidnævnte Forslag blev gentaget fra flere Sider uden Protest fra nogen.

Efter det saaledes foreliggende maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at der af de ved den ommeldte Lejlighed i Beværtningen »Sønderjylland« tilstedeværende Fyrbødere er blevet truffet en fælles Beslutning om ved Vold at tvinge de arbejdende Fyrbødere, der maatte blive antrufne, til at opsiges deres Pladser, ligesom der efter det ovenanførte i Forbindelse med det i øvrigt foreliggende maa gaas ud fra, at denne Beslutning, til hvis Udførelse Tiltalte Thomsen, som ovenanført, bidrog, ikke alene er bleven tiltraadt af denne, men navnlig ogsaa af Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, uanset at der fra hans Side ikke foreligger nogen direkte Indrømmelse i saa Henseende.

De tvende overfaldne blev samme Aften undersøgte af en Læge, der i en den 28 Januar d. A. udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring betræffende Sigvard Johnsen har udtalt, at han af ham behandlede for nogle Hudafskrabninger og Kontusioner, at venstre Øjelaag var blodunderløbet og opsvulmet som efter Slag af en knyttet Næve, Næsen ligesaa, samt at der paa venstre Kind saas nogle mindre Hudafskrabninger. Ved sit Møde i Retten den 5 Februar d. A. forklarede Johnsen derhos, at han som Følge af den ham tilføjede Vold i 8 Dage gik med blaa Øjne, men at han i øvrigt ingen Skade havde lidt, hvorimod hans Tøj blev helt tilsølet.

I en ligeledes den 28 Januar d. A. udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring har samme Læge angaaende William Morrison udtalt, at han led af følgende friske Læsioner:

Paa Issen 3 kontunderede, let blødende, fra 5 til 1 Ctm. lange Saar, gaaede gennem Bløddelene ind til Benhinden, og over venstre Øje en mindre Hudafskrabning, at en Hjernetand og flere Kindtænder i venstre Side af Overmunden vare løse, at der paa venstre Skulder fandtes en barnehaandstor, meget øm, blodunderløben Kontusion af Bløddelene, der i væsentlig Grad generede Armens Bevægelighed, samt at der paa venstre Laar fandtes et 16 Ctm. langt, 2 Ctm. bredt, blodunderløbet Parti, fremkaldt ved et Slag af en Stok eller lignende; om de nævnte Læsioner m. m. er det derhos i Erklæringen udtalt, at de alle vare af forbigaende Natur, og at de hverken truede Mandens Liv eller Førlighed.

Ifølge en af samme Læge den 28de Februar d. A. udfærdiget, under Sagen fremlagt yderligere Erklæring var Morrison under Lægebehandling indtil den 10 Februar d. A. Saarene i Hovedet vare da lægte og Sporene af Kontusionerne til Dels forsvundne; dog havde han

stadig nogen Vanskelighed ved at bruge venstre Arm, og der vilde sikkert gaa længere Tid, inden han genvandt den fulde Brug af den.

Paa Johnsens Vegne er der under Sagen af vedkommende svensk-norske Vicekonsul i Esbjerg nedlagt Paastand om en Erstatning af 20 Kr. for ødelagt Tøj, og paa Morrisons Vegne er der af vedkommende engelske Vicekonsul samme Steds nedlagt Paastand om en passende af Retten fastsat Erstatning for Svie og Smerte.

Ved Underrettsdommen ere disse Paastande tagne til Følge, saaledes at Erstatningen for Morrisons Vedkommende er fastsat til 80 Kr., hvilket Beløb saavel som det Johnsen tilkendte Erstatningsbeløb af 20 Kr. de Tiltalte ved bemeldte Dom ere tilpligtede at udrede in solidum med de i første Instans medtiltalte.

For saa vidt Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, endvidere sigtes for Tyveri, maa det ved hans egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 26 Februar d. A. om Aftenen under et Ophold paa en Beværtning i Esbjerg har tilegnet sig en Arbejdsmand Niels Peter Andersen tilhørende Pengepung, som umiddelbart forinden i Tiltaltes Paasyn var faldet ud af Ejerens Lomme og ned paa Gulvet, og som Tiltalte tog med ud i den til Beværtningen hørende Gaard, hvor han af Pungens Indhold, der ifølge Ejerens Forklaring, mod hvis Rigtighed Tiltalte, der ifølge sit Udsagn ved den paagældende Lejlighed var noget beruset, men dog ikke utilregnelig, intet har haft at erindre, indeholdt mindst 14 Kr., udtog 6 à 8 Kr., hvorefter han kastede Pungen fra sig.

Denne er senere bleven funden indeholdende 47 Øre, hvilket Beløb tillige med Pungen, der maa antages at have været værdiløs, og et Beløb af 2 Kr. 60 Øre, hvoraf Tiltalte endnu var i Besiddelse, da han efter Sagens Anmeldelse den følgende Dag blev antruffen af Politiet, er bleven tilbageleveret bestjaalne, hvem Tiltalte dernæst yderligere har betalt et Beløb af 10 Kr., hvorefter bestjaalne har frafaldet videre Krav paa Erstatning.

For deres oven ommeldte Forhold ville de Tiltalte begge være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, sammenholdt med § 54, og Tiltalte Thomsen endvidere efter samme Lovs § 203, hvorhos Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, tillige vil være at anse efter Straffelovens § 228, hvorimod der, som ved Underrettsdommen rettelig antaget, efter Indholdet af § 90, 2det Stykke, i den under 17de April 1899 udfærdigede Politivedtægt for Esbjerg Kommune, i hvilken § det bestemmes: »Henhører Forseelsen under den almindelige borgerlige Straffelovs Bestemmelse, kommer disse til Anvendelse«, ikke bliver Spørgsmaal om Anvendelse af nogen Bestemmelse i bemeldte Politivedtægt.

De af de Tiltalte forskyldte Straffe findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver.

Færdig fra Trykkeriet den 11 December 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 33.

Fredagen den 28 November.

Ved Underretsdommen ere Straffene bestemte til samme Art Fængsel for Tiltalte Jensen, kaldet Bjerg, i 5 Gange 5 Dage og for Tiltalte Thomsen i 4 Gange 5 Dage, og med den heraf flydende Forkortelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Hen-seende til Erstatningen tiltrædes, — — — — kunne stadfæstes, for saa vidt den er paaanket.

Mandagen den 1 December.

Nr. 272.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Reinhard Jensen, kaldet Skaarup (Def. Salomon),

der tiltales for falsk Anmeldelse.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 4 Juli 1902: Tiltalte, Skrædder Jens Reinhard Jensen, kaldet Skaarup, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Langballe, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator, Etatsraad Bredstrup, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 September 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage og Sælærerne til Aktor og Defensor for Underretten til 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Rye, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Rein-

hard Jensen, kaldet Skaarup, til Højesteretssagfø-
rerne Bagger og Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Reinhard Jensen, kaldet Skaarup, der er født i Aaret 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for falsk Anmeldelse.

Ifølge Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte, der er Skrædder og bosat i Øster Velling, sig en Dag i Slutningen af August Maaned f. A. sammen med sin Moder hos Sadelmager Søren Peter Nielsen i Randers for at købe en Chaiselongue, ved hvilken Lejlighed det blev aftalt, at Nielsen den 5 September skulde levere Tiltalte en Chaiselongue til en Pris af 55 Kr., hvoraf 20 Kr. skulde berigtiges ved, at Tiltalte paatog sig at sy et Sæt Tøj til Nielsen, medens Restbeløbet skulde betales ved Chaiselonguens Levering. Den 5 September indfandt Tiltalte sig hos Nielsen for at modtage Chaiselonguen, men da denne ikke var helt færdig, anmodede Tiltalte Nielsen om senere paa Dagen at sende den hen paa Hotel »Royal« i Randers, idet han ifølge Nielsens Forklaring ytrede, at han saa var fri for oftere at komme hen til denne. Efter hvad Nielsen videre har forklaret, blev han efter Tiltaltes Bortgang betænkelig ved, at denne ikke havde talt noget om Betalingen, hvorfor han besluttede foreløbig ikke at aflevere Chaiselonguen; men da Tiltalte senere kom igen og, idet han ytrede, at han forgæves havde søgt at komme til i Banken, lovede, at Nielsen skulde faa Pengene inden Kl. 6, bragte Nielsen Chaiselonguen hen paa Hotellet, hvor han, hvem Tiltalte her indbød paa en Forfriskning, bemærkede, at Tiltalte var i Besiddelse af flere Pengesedler. Ved sin Hjemkomst gjorde Nielsen sin Hustru bekendt med det passerede, og da de vare blevne betænkelige med Hensyn til Udsigten til at erholde Betaling af Tiltalte, hvem de ikke kendte noget til, blev de enige om, at Nielsen skulde faa Tiltalte til at underskrive en Lejekontrakt angaaende Chaiselonguen, hvorfor Nielsen, der jævnlig overdrager Møbler paa Lejekontrakt, straks ved en med Blæk foretagen Udfyldning af en trykt Blanket udfærdigede et »Randers den 5/9 1901« dateret Dokument, der gik ud paa, at Tiltalte erkendte af Nielsen at have modtaget til Leje en Chaiselongue af Værdi 55 Kr., hvilket Beløb skulde berigtiges, som det i en af Nielsen indskudt Passus hedder »mod Aflevering af et Sæt Tøj til Værdi 20 Kr. og samtidig 35 Kr. kontant, som senest leveres den 20/9 1901 og samtidig de 35 Kr.«; i en paafølgende Passus, der var trykt med Undtagelse af de nedenfor ved Understregning fremhævede af Nielsen tilføjede Ord, bestemtes det derhos, at Beløbet skulde »erlægges af mig til Sadelmager S. Nielsen paa hans Bopæl Vester Kirkestræde 5, og skulde jeg ej i rette Tid erlægge Lejeafgiften, da vil S. Nielsen selv eller ved sin befuldmægtigede uden nogen videre Opsigelse, Lovmaal eller Dom, straks kunne afhente det lejede, i hvilken Anledning jeg uden Vægning er pligtig at erstatte den Skade, det har lidt, det derved foranledigede Tab og holde ham skadesløs for dermed forbundne Omkostninger«. Da Til-

talte ikke indfandt sig med Pengene til Kl. 6, gik Nielsen med Kontrakten hen paa Hotel »Royal«, hvor han traf Tiltalte, og da denne erklærede, at han ikke havde kunnet tilvejebringe Beløbet, og, paa Nielsens Anmodning herom, straks erklærede sig villig til at underskrive en Lejekontrakt, gik Nielsen og Tiltalte ind paa Staldforpagterens Kontor, hvor der ikke var andre til Stede, og hvor da Tiltalte, efter at Nielsen havde lagt den af ham i Forvejen underskrevne Kontrakt paa Bordet, straks skrev sit Navn under de paa Kontrakten trykte Ord »Som Lejer«, idet han efter Nielsens Forklaring knap kastede et Blik paa Kontrakten og hverken gennemlæste den eller forlangte sig den forelæst, ligesom der ej heller blev vekslet et Ord om Indholdet af Dokumentet, som Nielsen derefter tog til sig. Da Tiltalte ikke til den 20 September havde leveret Tøjet eller betalt de 35 Kr., tog Nielsen kort efter ud til ham i Øster-Velling og mindede ham om Betalingen, ved hvilken Lejlighed Tiltalte lovede at medbringe Pengene, naar han kom til Randers for at prøve det bestilte Tøj; men da Tiltalte hverken betalte ved denne Lejlighed, eller da han senere afleverede Tøjet, tilskrev Nielsen ham, som det maa antages Lørdag den 5te Oktober, og anmodede ham om at indfinde sig med Pengene for Chaiselonguen inden Mandag Middag, »da Kontrakten ellers bliver gjort gældende«. Til den bestemte Tid mødte Tiltalte hos Nielsen, men da han, i Stedet for at betale, bad om Henstand til Begyndelsen af November, fik han Afslag af Nielsen, som derpaa samme Dag kørte ud til Øster-Velling og i Tiltaltes Fraværelse satte sig i Besiddelse af Chaiselonguen. Under en af Tiltalte derefter mod Nielsen — der den 7 Oktober havde tilskrevet ham, at han kunde faa Chaiselonguen udleveret mod Betaling af 35 Kr. samt 6 Kr. i Omkostninger — anlagt Retssag til Betaling af 40 Kr., nemlig 20 Kr. som Syløn for det leverede Tøj og 20 Kr. i Erstatning for Afsavn af Chaiselonguen, gjorde han overfor Nielsens Paaberaabelse af Lejekontrakten gældende, at han vel, efter at have afkøbt Nielsen Chaiselonguen for 55 Kr., hvoraf 20 Kr. skulde berigtiges ved Syning af en Klædning, medens Resten skulde betales i Begyndelsen af September, paa Nielsens Anmodning havde underskrevet en Lejekontrakt, men at Nielsen havde været uberettiget til paa Grundlag af denne at sætte sig i Besiddelse af Chaiselonguen, idet Kontrakten ved Underskriften alene havde indeholdt en Angivelse af Prisen, men i øvrigt ikke havde været udfyldt; og efter at Nielsen derpaa havde fremlagt Kontrakten, indgav Tiltalte under 3 Maj d. A. en »p. t. Randers den 3dje Maj 1902« dateret skriftlig Anmeldelse til Politimesteren i Randers, hvori han, under Henviisning til de med Anmeldelsen følgende Dokumenter i den civile Retssag, begærede kriminel Undersøgelse indledet mod Nielsen, hvem han sigtede for at have gjort Tilføjelser i Lejekontraktens Tekst, efter at Dokumentet var bleven underskrevet af Tiltalte. Da denne derefter den 24de s. M. efter Tilsigelse gav Møde i Politiretten, erklærede han, efter at have vedkendt sig Anmeldelsen, at han under en umiddelbart forinden i Rettens Venteværelse stedfunden Forhandling med Nielsen var bleven forligt med denne, og at han derfor ønskede Anmeldelsen taget tilbage, men at dette dog ikke skete, fordi han mente, at Anmeldelsen var urigtig. Under den paafølgende Afhøring fastholdt Tiltalte, at de foran citerede skrevne Tilføjelser i Kontraktens Tekst ikke

fandtes i denne, da han underskrev den, i hvilken Henseende han nærmere forklarede, at han netop havde spurgt Nielsen, om Betalingsvilkaarene ikke skulde anføres i Kontrakten, og at Nielsen hertil svarede, at det i Grunden skulde have staaet der, men da Papiret kun skulde tjene som Bevis overfor Nielsens i Forretningen interesserede Hustru for, hvad der var gaaet ud af Forretningen, gjorde det ikke noget, hvorefter Tiltalte saa underskrev Kontrakten, som den forelaa. Fremdeles udsagde Tiltalte, at de 35 Kr. efter den oprindelige Aftale først skulde have været betalt til November, og at Nielsen efter hans Mening havde foretaget de paagældende Tilføjelser for at kunne tage Chaiselonguen fra Tiltalte, da denne ikke betalte Beløbet, af hvilket han senere havde lovet Nielsen at betale en Del til et tidligere Tidspunkt end November, da Nielsen havde erklæret at trænge til Penge. Ved Slutningen af det nævnte Forhør, i hvilket Tiltalte erklærede sig villig til at beedige sin i samme afgivne Forklaring, blev Tiltalte sat under Anholdelse som sigtet for falsk Anmeldelse, hvorpaa han den 27de Maj blev belagt med Varetægtsfængsel. I flere derefter afholdte Forhør fastholdt Tiltalte sin nys nævnte Forklaring angaaende den oprindelige Aftale om Betalingsvilkaarene samt om Kontraktens Indhold, da han underskrev denne; men efter at Tiltalte i et Forhør den 14de Juni havde erkendt, at Chaiselonguen efter Aftalen med Nielsen skulde have været betalt ved Leveringen i Begyndelsen af September, og at hans Forklaring om November som Betalingstermin var afgiven mod bedre Vidende i det Øjemed at skaffe sig de 20 Kr. for Tøjet, efter som Nielsen jo under denne Forudsætning havde været uberettiget til, som sket, at sætte sig i Besiddelse af Chaiselonguen den 7de Oktober, afgav han i dette og tvende senere Forhør endvidere en Tilstaaelse, der i sin endelige Skikkelse gik ud paa, at han forinden sin Underskrift af Lejekontrakten ikke havde læst denne igennem og følgelig, da han underskrev Anmeldelsen til Politimesteren, intet Begreb havde om, hvorvidt Kontrakten ved Underskriften havde været udfyldt eller ej, men at han mente, at der var en Mulighed for, at Nielsen først havde foretaget Udfyldningen efter Underskriften, og at han ved at benytte en Anmeldelse herom kunde skræmme Nielsen til at gaa ind paa en for Tiltalte tilfredsstillende Ordning af deres Mellemværende.

Idet der nu mangler al Føje til at antage, at Tiltalte — der i Forhørene den 14de og 17de Juni yderligere udsagde, at han ved Anmeldelsens Indgivelse godt vidste, at der intet var i Vejen med Lejekontrakten, men derpaa i disse Forhør og i Slutningsforhøret modificerede sin Tilstaaelse som foranført — selv har troet paa Rigtigheden af den af ham mod Nielsen rejste Sigtelse, der er uden nogen Bestyrkelse i det i øvrigt foreliggende, maa det billiges, at Tiltalte for det af ham udviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 225; men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage; og med den heraf følgende Forkortelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, herefter være at stadfæste.

Nr. 163. Aktieselskabet Dansk Papyrolithfabrik (Ingen)

contra

Cand. pharm. Anker Rasch (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet Dansk Papyrolithfabrik, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades samme med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt Selskabet ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades mere derpaa at tale.

Tirsdagen den 2 December.

Nr. 245.

Advokat Nellemann

contra

Anders Peter Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Voldtægt, Røveri eller Forsøg derpaa, samt for Brandstiftelse.

Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 2 Juli 1902: Arrestanten Anders Peter Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 10 Aar og betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 2297 Kr., og til den odsherredske Brandassuranceforening for rørlig Ejendom 615 Kr. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Søberg, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Lunøe, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 August 1902: Arrestanten Anders Peter Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 14 Aar. Med Hensyn til de Arrestanten idømte Erstatningsbeløb samt Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Levinsen og Helveg-Larsen for Overretten betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Peter Nielsen, der er født den 28 September 1878 og ved Højesterets Dom af 31 August 1898 har været anset efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., til Dels sammenholdt med § 46, samt efter § 296 med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, aktioneret for Voldtægt, Røveri eller Forsøg derpaa samt for Brandstiftelse.

Ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Onsdagen den 5 Februar d. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 4 forlod Arrestanten sit Hjem og var derefter fra ca. Kl. 5 om Eftermiddagen indtil noget efter Midnat inde hos bekendte paa flere forskellige Steder, hvor han nød en Del Spiritus.

Paa Vejen hjemad fattede Arrestanten den Beslutning at gaa hen til Husmand Hans Jensens Enke, Aftægtskone Kirsten Nielsdatter, som han vidste boede alene i et af hende til Parcellist Hans Chr. Petersen af Jyderup afhændet Hus paa Jyderup Mark, i den Hensigt ved Tyveri, Vold eller Trusel om Vold at tilegne sig de Penge, som han formodede, at hun var i Besiddelse af fra Salget af Huset. Efter hvad der maa antages, mellem Kl. 1 og 2 om Natten kom Arrestanten til det paagældende Hus, og efter forgæves at have forsøgt at komme ind ad Gangdøren, der var lukket indvendig fra, gik han ind i Huset ad den — som det maa antages — uafslaaede Yderdør til Loen, hvorfra han havde uhindret Adgang til Husets øvrige Rum. Da han var kommen ind i Sovekammeret, og Aftægtskone, der laa vaagen, spurgte, hvem det var, opstod der Tanke hos ham, at skaffe sig Samleje med hende, hvorfor han lagde sig i Sengen hos Kone, der efter det foreliggende maa forudsættes at være uberygtet. Uagtet Kone, som var over 76 Aar gammel og paa Grund af Asthma temmelig svagelig, gjorde en i Forhold til hendes svage Kræfter hæftig Modstand, lykkedes det ham derpaa med Magt at tiltvinge sig og fuldbyrde Samleje med hende, idet han, da hun vilde skriges, holdt hende saa fast for Munden med sin Haand, at hun havde ondt ved at faa Vejret. Efter fuldbyrdet Samleje truede Arrestanten Kone med at ville brænde Huset af over hende, saafremt hun gjorde Anmeldelse om, hvad han havde gjort, og efter hendes Udsagn truede han hende tillige med, at han i saa Fald vilde skyde hende, hvilken sidste Trusel Arrestanten dog ikke vil kunne mindes. Efter at Arrestanten derpaa havde forladt Sove-

kammeret, stod Konen, der var meget afkræftet af det passerede, op af sin Seng, tændte en Lampe og gik med den gennem Dagligstuen ud i Køkkenet, hvor Arrestanten kom hende i Møde fra et imellem Køkkenet og Loen, hvor hun vil have bemærket en Lysning, værende Tørverum; med en Egetræs Stok, han medførte, slog han Lampen fra hende, saaledes at den faldt paa Gulvet og slukkedes. Hun gik saa tilbage til Sovekammeret, hvor hun tændte en der hængende Lampe, og begav sig derpaa igen ind i Dagligstuen. Her saa hun, at der var Ild i et Viskestykke, der laa paa Bordet, hvorfor hun straks rev det til sig og kastede det i Kakkellovnen, inden Ilden kunde gribe videre om sig, hvad der dog efter Konens Mening ikke var nogen Fare for i Betragtning af Stykkets ringe Størrelse. Arrestanten, der har erkendt at have antændt bemeldte Viskestykke i den Hensigt at sætte Ild paa Huset, kom nu til og forlangte, at Konen skulde udlevere ham de Penge, som hun var i Besiddelse af, og da hun nægtede at besidde saadanne, slog han hende i Vrede herover med sin Stok og vedblev, uagtet hun, for at slippe, sagde ham, at der var 1 Kr. i Bordskuffen, hvilken han dog ikke tog, at slaa løs paa hende, indtil hun faldt om paa Gulvet, hvorefter han fjærned sig.

Forinden Konen, der ikke har kunnet udtale sig om, hvorlænge hun blev liggende, eller om, hvor vidt hun fuldstændig havde tabt Bevidstheden, igen havde rejst sig, hørte hun en Knagen og Bragen paa Loftet og kunde se en Lysning gennem Loftsbrædderne, hvorved hun blev klar paa, at der maatte være Ild i Huset; men det lykkedes hende dog at komme ud, kun iført sit Linned og et Skørt.

Huset, hvis Tag den Gang stod i lys Lue, nedbrændte fuldstændigt med Konens deri værende Ejendele.

Arrestanten har tilstaaet at have paasat Ilden, idet han, enten lige før han efter den sidste Mishandling af Konen forlod Huset, eller muligt noget tidligere, havde ved Hjælp af en lille tændt Bliklampe, som han fandt i Huset, stukket Ild i nogle paa Gulvet i Loen liggende Spaaner i den Hensigt at afbrænde Huset. Han vil ikke med Sikkerhed kunne angive Grunden til denne sin Handling, men har erkendt, at han forudsaa det som en ikke usandsynlig Følge, at Konen ved Husets Brand kunde indebrænde. Brandskaden paa Huset, der var assureret for 2300 Kr. i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, er med Tillæg af Vurderingsomkostninger ansat til 2297 Kr., medens Brandskaden paa Aftægtskonens i den odsherrede Brandassuranceforening for rørlig Ejendom assurerede Løsøre er vurderet til 615 Kr., hvilke Beløb de to Brandforsikringer hver for sit Vedkommende have paastaet Arrestanten tilpligtet at erstatte.

Med Hensyn til de Stokkeslag, som Arrestanten bibragte Konen, har han forklaret, at han ikke lagde Mærke til, hvor han ramte hende med Stokken, men han har hævdet, at det ikke var hans Hensigt at dræbe hende eller tilføje hende nogen livsfarlig Beskadigelse. Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring have Slagene medført følgende Læsioner paa Konen. Højre Underarm var stærkt dekoloreret, navnlig paa den øverste og udvendige Side, ligesom der var en temmelig svær Blodsvulst om højre Albue. Endvidere fandtes paa samme Arm et Brud af Albuebenet omtrent paa Overgangen mellem dettes mellemste og nederste Tredjedel. Paa venstre Haand var 3dje Fingers Negl

blodunderløben, og der fandtes hen over Ledet mellem Tommelen og Mellemlhaanden et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt, lige og skarprandet Saar. Ogsaa venstre Arms Yderside var stærkt blodunderløben, og her fandtes der en Hudafskrabning af godt 2 Tommers Længde; oven paa Issen fandtes 2 Saar, et paa hver Side af Issen, løbende forfra bagtil og af godt 2 Tommers Længde samt skarprandede, men ikke naaende ind til Benet. Endelig fandtes et overfladisk Saar bag højre Øre. Desuden havde Konen ved at færdes ude den paagældende Vinternat i tynd Paaklædning paadraget sig en Betændelse i begge Lunger, ledsaget af høj Feber. Ifølge en af Lægen den 31 Marts d. A. afgiven Erklæring var Konen imidlertid da fuldstændig helbredet saavel for Lungebetændelsen som for de ovennævnte Legemsbeskadigelser, af hvilke ingen vilde faa blivende Følger for hende.

Det maa efter de foreliggende Oplysninger forudsættes, at Arrestanten i ædru Tilstand er normal i aandelig Henseende, og det fremkomne giver ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at han i Gerningsøjeblikket har været i højere Grad paavirket af de af ham den foregaaende Eftermiddag og Aften nydte Drikkevarer end, at han har været sig fuldt bevidst, hvad han foretog sig, om end hans Erindring om det passerede efter den af ham givne Forklaring paa et Par Punkter er mangelfuld.

Arrestanten vil som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., § 243, jfr. § 46 og § 280, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 14 Aar, og vil den indankede Dom, ifølge hvilken Arrestanten er anset efter de samme §§ i Straffeloven, sammenholdt med § 39, med Tugthusarbejde i 10 Aar, være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Med Hensyn til de Arrestanten idømte Erstatningsbeløb til den alm. Brandforsikring for Landbygninger af 2297 Kr. og til den odsherredske Brandassuranceforening for rørlig Ejendom af 615 Kr., samt med Hensyn til Aktionens Omkostninger, som rettelig ere paalagte Arrestanten, vil derimod den indankede Dom være at stadfæste.

Nr. 288.

Advokat Nellemann

contra

Carl Alfred Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Falsters vestre Herreds Politirets Dom af 18 September 1902: Arrestanten Carl Alfred Hansen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Oktober 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til

Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Tegner, betaler Arrestanten Carl Alfred Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Alfred Hansen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Alfred Hansen for Betleri, og ved hans egen, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han siden den 13 Juni d. A., da han løslodes af Tvangsarbejdsanstalten i Korsør, og indtil han den 29 August d. A. blev anholdt under nærværende Sag, har ernæret sig ved Betleri, og at han navnlig den sidstnævnte Dag har betlet paa forskellige Steder i fornævnte Jurisdiktion.

For det af ham saaledes udviste Forhold er Arrestanten, som er født den 2 Maj 1860 og bl. a. mange Gange straffet for Betleri, senest ved Maribo Birks Politirets Dom af 12 September f. A. med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved den indankede Dom rettelig efter Lov 3 Marts 1860 § 3 anset med lige Straf, og da derhos bemeldte Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil den nævnte Dom saaledes i det hele være at stadfæste . . .

Nr. 287.

Advokat Hindenburg

contra

Louise Weder, Poulsens fraskilte Hustru, og **Rasmus Peter Ottesen** (Def. Nellemann),

der tiltales: førstnævnte for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 249, sidstnævnte for Hæleri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 23 August 1902: Tiltalte Louise Weder, Nis Poulsens fraskilte Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Tiltalte Rasmus Peter Ottesen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for

en, Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Oktober 1902: De Tiltalte Louise Weder, Nis Poulsens fraskilte Hustru, og Rasmus Peter Ottesen bør hensættes, førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Rye, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Louise Weder, dog at Tiltalte Ottesen in solidum med hende deraf tilsvares to Tredjedele. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der intet er oplyst om Beskaffenheden og Værdien af de i den indankede Dom omhandlede, paa Stranden opdrevne Træstykker, vil der ikke kunne paalægges Tiltalte Weder noget Strafansvar for det hende i saa Henseende paasigtede Forhold.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Louise Weder, Poulsens fraskilte Hustru, og Rasmus Peter Ottesen, en for begge og begge for en, til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Louise Weder, Nis Poulsens fraskilte Hustru — der efter sin Forklaring er født i Kongeriget Preussen i Aaret 1859, hvilket Aldersopgivende af Forhørsdommen er fundet stemmende med hendes Udseende — og Rasmus Peter Ottesen, der er født i Aaret 1834, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, ere under nærværende Sag satte under Tiltale, førstnævnte for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 249 og sidstnævnte for Hæleri.

Ved Tiltalte Louise Weders egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun i Tiden efter den 12 Februar d. A., da hun sammen med Medtiltalte, med hvem hun samlever, flyttede ind i et Hus, der er beliggende i Nærheden af »Øster Badeanstalt« i Esbjerg og et L. Laursen tilhørende Teglværk, har tilvendt sig dels 3 Brædestumper, der laa oppe ved Badeanstaltens Pavillon, dels en til Teglværksbygningerne hørende Laage eller Luge af Træ, der efter Tiltaltes Forklaring var faldet ned og laa paa Jorden, men som dog, efter hvad hun var paa det rene med, ikke

var kasseret. Endvidere har Tiltalte erkendt, at hun gentagende Gange har tilegnet sig mindre Tømmerstykker, der vare opdrevene paa Stranden. Trælaagen, af hvilken Tiltalte efter Tilegnelsen havde afhugget 6 Stykker Brædder, der saa vel som Resten af Laagen ved Undersøgelsens Paabegyndelse forefandtes i hendes og medtaltets Hjem, er vurderet til 2 Kr. og udleveret til bestjaalne; Værdien af de paa Badeanstalten stjaalne Bræddestumper, der ere blevne benyttede som Brændsel, er ansat til 20 Øre, medens der ikke har kunnet oplyses noget om Værdien af det af Tiltalte paa Stranden tagne Tømmer, hvilket hun ligeledes maa antages at have benyttet som Brændsel.

Tiltalte Ottesen har efter den af ham afgivne Tilstaaelse været vidende om, at medtaltalte paa Badeanstalten stjal Brædder, som derefter bleve benyttede til Brændsel i deres Husholdning. Med Hensyn til Trælaagen har han forklaret, at medtaltalte havde hjembragt den paa et Tidspunkt, da han ikke var hjemme, samt at han, da han paa sit Spørgsmaal om, hvor hun havde faaet den fra, erholdt det Svar, at det skulde han ikke bryde sig om, nok forstod, at den var stjaalen, men han slog sig til Ro hermed.

Derimod kan det efter Tiltalte Ottesens Forklaring ikke antages, at han har været vidende om, at noget af det i deres Husholdning benyttede Brændsel har hidrørt fra Træ, som medtaltalte har tilegnet sig fra Stranden.

For det af de Tiltalte med Hensyn til Trælaagen udviste Forhold ville de være at anse, Tiltalte Louise Weder efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Ottesen efter samme Lovs § 238, jfr. § 23.

For Tilegnelsen af de paa Stranden opdrevene Træstykker vil Tiltalte Louise Weder derhos være at anse efter Straffelovens § 247, idet der intet er oplyst om, at bemeldte Træstykker have hidrørt fra nogen Stranding; derimod bliver der ikke Spørgsmaal om Straf for Tilvendelsen af de fra Badeanstalten borttagne Bræddestumper, idet dette Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, og der ikke fra den forurettedes Side foreligger nogen Begæring om Paa-tale. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

De af de Tiltalte forskyldte Straffe findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes, for Tiltalte Louise Weder til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Tiltalte Ottesen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Fredagen den 5 December.

Nr. 16. Grosserer **A. Hindenburg** (Asmussen)

contra

Typograf **A. Lang** (Lunn e. O.),

betr. Appellantens Forpligtelse til at aflægge et Regnskab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Oktober 1900: Indstævnte, Grosserer A. Hindenburg, bør under en Mulkt

af 5 Kr., som tilfalder Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Typograf A. Lang, aflægge for Aarene fra 11 November 1881 til 11 November 1899 behørig specificeret og dokumenteret Regnskab over sin Administration som Brugspanthaver af den Citanten tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 665 i Staden Københavns udenbys Klædebo Kvarter. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Hovedappellanten frafaldet den i den indankede Dom omtalte Indsigelse mod Søgsmålet.

Derimod har han, under Fremlæggelse af et af ham efter Dommens Afsigelse til Fyldestgørelse af Dommen udarbejdet Regnskab over Administrationen af den nævnte Ejendom, i første Række støttet sin Frifindelsespaastand paa en af Kontraappellanten den 8 Februar d. A. underskrevne Erklæring, hvori Kontraappellanten erkender, at Hovedappellanten til ham har aflagt det Regnskab, som Hovedappellanten ved Dommen er tilpligtet at aflægge til ham, og at han ingen Indvending har imod det af lagte Regnskabs fuldkomne Rigtighed, samt at han intet Krav har enten paa Hovedappellanten personlig eller paa Andel i Købesummen for den ovennævnte ved Tvangsauktion bortsolgte Ejendom. Og da Kontraappellanten ikke mod Hovedappellantens Benægtelse har godtgjort, at denne Erklæring efter den Maade, hvorpaa den er tilvejebragt, eller af andre Grunde er uforbindende for ham, vil Hovedappellanten allerede som Følge heraf være at frifinde.

Medens Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ville være at ophæve, vil Kontraappellanten have at betale Hovedappellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 500 Kroner.

Det Kontraappellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Grosserer A. Hindenburg, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Typograf A. Lang, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Kontraappellanten til Hovedappellanten med 500 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Lunn i Salarium for Højesteret 300 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag gaar den af Citanten, Typograf A. Lang, nedlagte endelige Paastand ud paa, at Indstævnte, Grosserer A. Hindenburg, tilpligtes under en daglig eller ugentlig Mulkt eller et andet nærmere bestemt Tvangsmiddel til Citanten at aflægge for Aarene fra 11 November 1881 til 11 November 1899 behørig specificeret og dokumenteret Regnskab over sin Administration af den Citanten ifølge Skøde, tinglæst 19 Juli 1880, tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 665 i Stadens udenbys Klædebo Kvarter, hvilken Ejendom ved Dekret af Kongens Foged i Kjøbenhavn af 11 November 1881 i Henhold til D. L. 5—7—8 til brugeligt Pant overdroges Indstævnte som Kreditor efter en forfalden, af Citanten udstedt Obligation, stor 3135 Kr., med Pant i bemeldte Ejendom.

Indstævnte procederer til Frifindelse, idet han gør gældende, at han ikke har nogen Regnskabspligt overfor Citanten, saa længe Indstævntes Administration af Brugspantet ikke er ophørt ved dettes Realisation, med mindre Citanten tilbyder Fyldestgørelse af Indstævntes i Pantet sikrede Fordring og stiller Sikkerhed for dette Tilbuds Opfyldelse, hvad Citanten, efter hvad der er uomtvistet, ikke har gjort.

Selv om der ikke maatte kunne gives Citanten Medhold i hans Anbringende om, at Indstævnte ved en under Sagen fremlagt Skrivelse af 10 Juli 1899 fra sin Sagfører her under Sagen til Citantens befuldmægtigede har paataget sig den ommeldte Regnskabspligt, eller om, at en aarlig Regnskabspligt hjemles ved D. L. 5—7—9, findes det at følge af Sagens Natur, at Indstævnte, der mod Citantens Benægtelse ikke har godtgjort nogensinde at have aflagt til Citanten specificeret og dokumenteret Regnskab over sin Administration af Brugspantet, nu, efter at have haft Pantet til Brug i en lang Aarrække, maa være pligtig at aflægge Citanten Regnskab, som af ham forlangt.

Som Følge af foranstaaende, vil Citantens Paastaad være at tage til Følge, saaledes at Fristen til Dommens Opfyldelse bestemmes til 4 Uger.

Tvangsmidlet findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til en daglig Mulkt af 5 Kr., hvilken Mulkt vil være at tillægge Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig til-lagte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 233. Direktør for Skandinavisk Detektivbureau, F. C. Voss
(Selv)

contra

Ekspeditrice Anna L. Nielsen (Asmussen e. O.),

betr. Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juni
1902: Den ovennævnte for Citantinden, Frøken Anna L. Nielsen, for-

nærmelige Meddelelse om, at hendes Rygte og Skudsmaal er meget daarligt, og at hun gaar for en letfærdig og usædelig Pige, bør være død og magtesløs, og bør Indstævnte, Direktør for Skandinavisk Detektiv Bureau F. C. Voss, til Statskassen bøde 300 Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør han og til Citantinden betale 100 Kroner i Erstatning samt Sagens Omkostninger med 100 Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at den Kontraappellantinden tilkendte Erstatning vil være at forhøje til 300 Kroner.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellanten at burde tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontraappellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Kontraappellantinden Anna L. Nielsen, tilkendte Erstatning bestemmes til 300 Kroner, og saaledes at Fristen for Bødens Erlægelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Direktør F. C. Voss, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagfører Asmussen 80 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Frøken Anna L. Nielsen, anbragt, at Indstævnte, Direktør F. C. Voss som Indehaver af Skandinavisk Detektiv Bureau har meddelt følgende Oplysning om hende.

»L. A. N. bor hos Moderen M. N., Mathæusgade Nr. 1, 4de Sal, t. G. — L. A. N. er ansat som Ekspeditrice i Hatteforretningen »City«, Hjørnet af Pilestræde og Citygade. Hendes Rygte og Skudsmaal er meget daarligt, hun gaar for en letfærdig og usædelig Pige. Vedkommende findes ikke tilmeldt p. St., er ca. 19—20 Aar gammel.«

Idet Citantinden gør gældende, at den nævnte Oplysning er urigtig, eftersom hun har det bedste Rygte og Skudsmaal, og at den

er ærekrænkende og skadelig for hende samt krænker hendes Privatlivs Fred, har hun under nærværende Sag paastaaet den mortificeret samt Indstævnte idømt Straf og Erstatning af 500 Kroner eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn. Indstævnte har paastaaet sig fri-funden.

Foreløbig bemærkes, at for saa vidt Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag har begært Udsættelse i 8 Dage, principalt paa Grund af manglende Oplysninger, subsidiært for at give Tilsvar, vil mod Citantindens Protest ingen af de saaledes begærte Udsættelser kunne bevilges. Sagen vil herefter være at paadømme.

Efter hvad Citantinden uimodsagt har anbragt, hidrører den nævnte Meddelelse fra det Detektiv Bureau, hvoraf Indstævnte er Indehaver, og for hvis Handlinger og Meddelelser han bærer Ansvar, ligesom han har vedkendt sig Meddelelsen og modtaget Betaling for den af en Tredjemand, der søgte Oplysning i Anledning af hans Søns Forlovelse med Citantinden. Indstævnte maa herefter være ansvarlig for Indholdet af den nævnte Meddelelse.

Medens Indstævnte nu ikke findes herved at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der indeholder en Overtrædelse af Straffelovens § 220, maa der gives Citantinden Medhold i, at Meddelelsen, for saa vidt angaar den Del af samme, der indeholder, at hendes Rygte og Skudsmaal er meget daarligt, og at hun gaar for en letfærdig og usædelig Pige, er fornærmelig for hende, og da Indstævnte ikke har godtgjort at have haft nogen Føje til at fremkomme med Meddelelsen, der efter det af Citantinden oplyste tvært imod paa afgørende Punkter maa antages at være urigtig, vil han for sit nævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 30 Dage, ligesom Meddelelsen vil være at mortificere.

Da Meddelelsen derhos findes egnet til at paaføre Citantinden Skade, og da den efter det oplyste ogsaa maa antages at have paaført hende Skade, vil Indstævnte være at tilpligte at tilsvare hende en Erstatning, der findes passende at kunne sættes til 100 Kr.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaaet sig til-lagte, vil Indstævnte have at betale Citantinden med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 295.

Højesteretssagfører Winther

contra

Carl Adolf Pettersson (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11te November 1902: Arrestanten Carl Adolf Pettersson bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor

og Defensor, Overretssagfører Helweg-Larsen og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. Saa bør han og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Adolf Pettersson til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Adolf Pettersson, der tiltales for Tyveri, har opgivet at være 31 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er anset bl. a.: ved Rettens Dom af 19de Januar 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 16 Marts 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 September 1895 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jævnfør til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 29 December 1896 efter Straffelovens § 232, jævnfør til Dels § 46, for fjerde Gang begaaet og forsøgt simpelt og groft Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 25 Marts 1901 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jævnfør § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Helsingør Købstads Politirets Dom af 16 August 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Lov 15 Maj 1875 § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Arrestanten i afvigte September Maaned i et Restaurationslokale St. Annæplads Nr. 13, hvor han havde listet sig ind for at finde Natteteje, om Natten har stjaalet Drikkevarer og Cigarer, til samlet Værdi 7 Kroner, hvilke beroede i aflaaede Skabe, som han opbrød; i et Vognskur, Baggesensgade Nr. 5, hvor han var gaaet ind for at sove, ligeledes om Natten har stjaalet nogle til i alt 10 Kroner vurderede Klædningsstykker, og i et Pigekammer, Borgergade Nr. 14, 1ste Sal — til hvilket han en Nat i tyvagtig Hensigt skaffede sig

Færdig fra Trykkeriet den 18 December 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 84.

Fredagen den 5 December.

Adgang ved at sætte en Stige til Vinduet og derefter krybe ind ad dette — har stjaalet 2 Par Benklæder og et Par Støvler af samlet Værdi 7 Kroner.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, for 6te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar. — — —

Arrestanten, der er Udlænding, og ikke i de sidste 5 Aar har haft uafbrudt Ophold her i Riget, vil endvidere i Medfør af Straffelovens § 16 efter udstaaet Straf være at udbringe af Riget.

Onsdagen den 10 December.

Nr. 226.

Højesteretssagfører Réé

contra

Niels Ove Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri, Overtrædelse af Lov Nr. 70/1894 om Straf for urigtige Varebetegnelser og for ulovlig Medikamenthandel.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juli 1902: Tiltalte Niels Ove Nielsen bør til Statskassen bøde 1000 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage; saa bør han og bøde 100 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt betale Aktionens Omkostninger, derunder 30 Kr. i Salær til Aktor, Overretsprokurator Gottschalk. De idømte Bøder at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de fremkomne Oplysninger maa det anses godtgjort, at det af Tiltalte forhandlede Middel er virkningsløst med Hensyn til Frembringelse af Haar- og Skægvækst, men efter alt fore-

liggende er der dog ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte ikke kan have troet paa, at det kunde have nogen Virkning. Derimod har Tiltalte ved paa den i den indankede Dom ommeldte Maade at benytte ham bevidst urigtige Erklæringer og ved forsætlig at bibringe Køberne den urigtige Forestilling, at han vilde give den erlagte Betaling tilbage, naar Midlet ikke virkede, gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, for hvilket han vil være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

I øvrigt vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Niels Ove Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og bøde 100 Kroner til Københavns Kommunes Kasse. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Réé og Advokat Hindenburg 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Ove Nielsen, der tiltales for Bedrageri, Overtrædelse af Lov Nr. 70/1894 om Straf for urigtige Varebetegnelser samt for ulovlig Medikamenthandel, er født den 19 Januar 1879 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Forklaring og det i øvrigt oplyste følgende:

Ved i en populær Bog om Lægemidler, om hvilken Tiltalte ingen Oplysninger har kunnet give, at se »spansk Flue« omtalt som skægfrembringende Middel fik Tiltalte i Efteraaret 1900 Ideen til at paa-begynde Fabrikation og Salg af en Salve til Frembringelse af Skæg, hvilken Salve han fremstillede ved Sammenrøring af Vaselin og en Tinktur, bestaaende af Udtræk af Cantharider \circ : »spanske Fluer«, det hele tilsat med Farver og Parfumer.

Tinkturen tilvirkede Tiltalte ved til 2 Pund spanske Fluer at sætte 10 Potter Sprit, og Salven fremstillede han som Regel i tre forskellige »Styrkegrader« ved i 5 Pund Vaselin at røre henholdsvis $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$ og 1 Pægl Tinktur. Tiltalte, der paa den nævnte Bogs Autoritet vil have troet paa Midlets Virkeevne, og som antog, at han her havde fundet det betydningsfulde i alle de Arkana, der i saa stort Omfang averteredes som Haar- og Skægmidler i Aviserne, men som i øvrigt ikke støttede sin Tro paa Midlet ved egne Erfaringer, valgte de nævnte Mængdeforhold ganske vilkaarligt, idet han, efter i saa Henseende at have gjort nogle Eksperimenter paa sig selv, blot lod sig det være magtpaaliggende paa den ene Side ikke at tilsætte Salven saa megen

Cantharidin, at den trak Blærer paa Huden, og paa den anden Side dog at tilsætte saa meget, at Cantharidinen virkede irriterende paa Huden.

Den saaledes tilvirkede Salve solgte han først under Navnet »Ægte russisk Skægbalsam« og senere under Navnet »Ægte russisk Skæg- og Haarbalsam« i Blikdaaser for henholdsvis 3 Kroner 75 Øre, 5 Kroner 75 Øre og 8 Kroner 75 Øre efter den forskellige »Styrkegrad« — undertiden ogsaa for en endnu højere Pris, naar »Styrkegraden« var »særlig afpasset« til Brugeren — idet han lod hver Daase, han afsatte, emballere i et Paphylster, paa hvilket bl. a. fandtes trykt Etiketten: »Ægte russisk Skægbalsam«.

Ved en energisk Reklamerings skaffede Tiltalte sig efterhaanden et betydeligt Marked for sin Vare, som han i Avisannoncer og paa Reklamesedler kaldte for den »verdensberømte vidunderlige Balsam, der faar Skæget til at gro paa glatte Ansigter og Haaret til at vokse paa skaldede Hoveder«, »det eneste Middel«, der »fremtvinger paa ca. 5 Uger det smukkeste Fuldskæg eller Overskæg samt gør et lille Skæg firddobbelt stort«, og som ved Brugen af »største Fremkaldelseskraft virker paa 2—3 Uger«, hvorhos han stillede Pengenes Tilbagebetaling i Udsigt, hvis Midlet ikke hjalp, en Tilbagebetaling, som han imidlertid paa det med Daasen følgende »Garantibevis« gjorde afhængig af saa mange Betingelser, at Løftet om Tilbagelevering herefter i Virkeligheden blev betydningsløst.

Tiltalte, der i sine Reklamer som det »i Sandhedens og Ærlighedens Interesse redeligste Bevis paa Midlets underbare Ufejlbarlighed« paaberaabte sig de talrige Bestillinger, han modtog fra Folk, som »ønske sig Balsam sendt, da det er blevet dem anbefalet, og de have hørt det saa meget omtalt«, lod ogsaa indflyde en Bemærkning om Betaling af 500 Kroner, der ved flygtig Læsning syntes at være et Løfte om at betale denne Sum til den, som kunde bevise, at Midlet blev uden Virkning, men som i Virkeligheden ikke indeholdt et saadant Løfte.

Endelig anførte Tiltalte, for yderligere at vække Tillid til Salvens Godhed, »paa Tro og Love« Anbefalinger i Form af Skrivelser til ham fra Kunder, om hvilke Anbefalinger det for de nedennævntes Vedkommende er oplyst, at de vare i Strid med Sandheden.

Omstændighederne ere i saa Henseende følgende:

Frøken Anna Marie Jensen, som havde en lønnet Plads hos Tiltalte og omgikkes ham og hans Hustru, omtalte i August Maaned forrige Aar i Tiltaltes Hjem, at hun, der havde et kraftigt Haar, syntes, hun i den senere Tid redte saa meget Haar af, og Tiltalte forærede hende da en Daase af Balsamen, idet han betydede hende, at hun til Gengæld kunde give ham en Anbefaling.

Kort Tid efter, under et fornyet Besøg hos Tiltalte, gik hun, der en 4—5 Gange havde brugt Salven og mente, at hendes Haar siden var vokset en Smule hurtigere ved Tindingerne end ellers, ind paa i Tiltaltes Hjem paa et Brevkort at afskrive og underskrive, hvad Tiltalte først havde afskrevet paa en Kladder, og dette Brevkort, som derefter, adresseret til Tiltalte, blev nedlagt i en Postkasse og af ham blev modtaget og aftrykt i hans Reklamer, var saalydende:

»De bedes sende mig 4 Daaser af den ægte Balsam af største Kraft, som nogle af mine bekendte har bedet mig besørge. Samtidig betragter jeg det som min Pligt at give Dem Lov til at offentliggøre disse Linier: Den Balsam, som jeg for ca. 1 Maaned siden købte hos Dem, har gjort Underværker; den har nemlig skaffet mig mit Haar tilbage, som jeg fuldstændig havde mistet. Jeg vil ærlig tilstaa, at da jeg første Gang hørte Deres Balsam omtalt, havde jeg ikke megen Fidus til den; ganske vist havde jeg jo nok hørt om flere, den havde hjulpet til Skæg, men jeg troede, at det var en Umulighed at faa sit Haar tilbage, naar man først havde mistet det; men nu kan jeg rigtig nok se, at jeg har taget fejl. Aldrig nogensinde skal jeg glemme den Velgerning, De der har gjort mig. Endnu en Gang min inderligste Tak. De kan tro, jeg skal nok skaffe Dem mange Kunder.

Deres ærbødige

A. Jensen,
Nansensgade 20⁴. Kjøbenhavn.«

En anden af de nævnte Anbefalinger var saalydende:

»Den af Dem forhandlede Skæg balsam maa absolut være det 19de Aarhundredes største Opfindelse, da jeg kun har brugt samme (Styrke III) i kort Tid og derved opnaaet det dejligste Fuldskæg af Verden, hvorfor jeg kun kan anbefale enhver, som ønsker hurtig Skægvækst, at prøve en Daase af den ægte russiske Skæg balsam.

Ærb.

A. Hansen,
Magasin du Nord.«

Denne Anbefaling er skrevet af Kommis Hans Peter Hansen, en personlig bekendt af Tiltalte, der efter i en 14 Dage at have benyttet Midlet, som han i December 1900 havde faaet af Tiltalte, lod Skæget staa, men atter maatte afraage Kind- og Hageskæget, fordi der kun fremkom nogle enkelte spredte Haar, der efter hans Forklaring »saa farligt ud«.

Efter Hansens Forklaring beror det paa en Fejlskrivning, naar han har skrevet sit Navn med et urigtigt Forbogstav.

Tiltalte har erkendt, at Anbefalingen var skreven i »lidt overdrevne Udtryk«, og at Hansen de Gange, Tiltalte har set ham, efter at han havde modtaget Anbefalingen, ikke havde Fuldskæg, men vil have tænkt sig, at Hansen havde taget det af.

En tredje af Anbefalingerne var — som det fremgaar af Annonce-agent, hjemsendt Sekondløjtnant Hans Christian Matzens beedigede af Tiltalte ubestridte Forklaring — underskrevet af Matzen den 24de Januar forrige Aar paa Tiltaltes Bopæl, hvor Tiltalte, da Matzen ytrede Lyst til at prøve Salven, forærede ham en Daase mod, at Matzen straks gav Tiltalte en Anbefaling, der udfærdigedes med det samme efter Tiltaltes Anvisning og kom til at lyde saaledes:

»De bedes sende en Daase af samme Styrke som den, jeg har

faaet, da min Broder er højst forbavset over den Virkning, det alt har gjort paa mig, og nu ogsaa ønsker at prøve.

H. C. Madsen,
Løjtnant i den danske Hær.
Holmens Kanal 30, Stuen.

Endelig har Handelsrejsende Niels Carl Andreas Andersen erkendt, at nedenstaaende af Tiltalte benyttede Anbefaling skriver sig fra ham.

»Det er mig en Glæde at kunne meddele Dem, at den Daase Skægbalsam, som jeg købte hos Dem, har givet et overordentligt smukt Resultat. Min Frisør er ganske forbavset over Resultatet og beder Dem sende ham en Daase af største Kraft.

Ærb.

Niels Andersen,
Istedgade 2 C.

Andersen har — ubestridt af Tiltalte — forklaret, at han den 2 Januar forrige Aar, efter en Uges Tid at have brugt af en Daase Salve, som Tiltalte havde foræret ham, skrev Anbefalingen, uagtet hans Skæg kun var vokset ganske lidt, uagtet han ikke havde købt Varen, og uagtet han ingen Bestilling havde fra nogen Frisør.

Af en til Retten afgiven Erklæring af den fungerende Retslæge fremgaar det nu, at Cantharidin af den moderne Lægevidenskab anses for ganske virkningsløst — ligesom i øvrigt alle andre Midler — naar Talen er om Frembringelse af Haar, hvor Spiren til Haar mangler, og at det heller ikke — i ethvert Tilfælde i det ringe Kvantum, i hvilket Tiltalte har anvendt det — kan anses for at have Evne til at fremskynde Haars Vækst, men at Cantharidin dog i hvert Fald tidligere i Lægevidenskaben har været anset for ved dets Evne til at irritere Huden at besidde haarfrembringende og haarfremdrivende Egenskaber, om end ikke i særlig udtalt Grad.

At Tiltalte nu skulde have anset sin Salve som et i saa Henseende ufejlbarligt Middel, saaledes som hans Reklamer antyde, kan ikke antages. Tvertimod maa der, naar henses til det ringe Grundlag, paa hvilket han vil have bygget sin Tro paa Midlets Virkeevne, og naar henses til de talrige Klager, som han efter det foreliggende maa antages at have modtaget af misfornøjede Kunder, gaas ud fra, at han i hvert Fald ansaa Midlet for i høj Grad tvivlsomt, uden at hans Forklaring dog tør forkastes, for saa vidt han vil have troet, at det i adskillige Tilfælde vilde kunne hjælpe.

Ved den oven omtalte overdrevne Anprisning af sit Skæg- og Haarmiddel og ved til de anførte høje Priser at sælge en Vare, der efter det oplyste i Fabrikationspris kun stod ham selv i ca. 20 Øre pr. Daase, findes Tiltalte herefter ikke i og for sig at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, hvorimod dette findes at være Tilfældet, for saa vidt Tiltalte for at udvide sit Marked har offentliggjort de ovenomtalte Attester, om hvis Usandfærdighed han — dels ifølge sin egen Tilstaaelse, dels ifølge hvad der efter det foreliggende maa statures — har været vidende; og for dette Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 257.

Da den omtalte Betegnelse »Ægte russisk Skægbalsam« paa Varens Emballage endvidere findes skikket til at bibringe Købere en fejlagtig Antagelse med Hensyn til Varens Frembringelsessted, vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 70 af 27 April 1894 § 1.

Uaget Cantharidin er opført paa Justitsministeriets Bekendtgørelse af 8 November 1897 angaaende de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, findes Tiltalte dog ikke ved Salget af den oftnævnte Balsam at have overtraadt Medicinallovgivningen.

Ligesom nemlig Haar og Skægs Pleje med det Formaal at befordre Haarvæksten ikke i Almindelighed af Lovgivningen henregnes til Lægevirksomhed, saaledes kan heller ikke det her omhandlede Middel, der er bestemt til udvendig Brug ved Paasmøring paa det Sted, hvor Haarvæksten ønskes paavirket, og som efter Retslægens Erklæring er et ganske uskadeligt Middel, anses som et saadant Lægemiddel, hvis Forhandling ifølge Lovgivningen er forbeholdt Apotekere.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 og efter Lov Nr. 70 af 27 April 1894 § 1 efter Omstændighederne dels med en Statskassen tilfaldende Bøde af 1000 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 60 Dage, dels med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Torsdagen den 11 December.

Nr. 247. Højesteretssagfører **Ulf Hansen** (Selv)

contra

Retsskriver i Frederiksberg Birk, Birkedommer Dr. juris N. C. H. Sylow (Lunn e. O.),

betr. Spørgsmaalet om en Retsskrivers Berettigelse til at vægre sig ved at udslette en Servitut.

Retsanmærkning af Retsskriveren i Frederiksberg Birk paa en den 19 August 1898 efter Begæring af Appellanten paa Ejendommen Matr. Nr. 25 bg af Frederiksberg tinglæst Dødsattest: Da det ikke er godtgjort for Retsskriveren, at de i §§ 3 og 5 i Skøde, læst 16de Januar 1867, ommeldte servitutmæssige Indskrænkninger ere bortfaldne umiddelbart ved Handelsgartner C. F. Hintzes Død, har den begærte Udslettelse af nævnte Servituter ikke kunnet finde Sted.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juli 1902: Appelindstævnte, Retsskriver i Frederiksberg Birk, Birkedommer, Dr. juris N. C. H. Sylow, bør for Tiltale af Appellanten, Højesteretssagfører Ulf Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Casse i Salær 100 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Højesteretssagfører Ulf Hansen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Lunn 120 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skøde af 18de December 1866 overdrog Handelsgartner C. F. Hintze, der var Ejer af Matr. Nr. 25 b af Frederiksberg By og Sogn, en Parcel heraf, Matr. Nr. 25 bg til Løjtnant, Murmester Sørensen. § 3 i dette Skøde er saalydende: »Det skal være Køberen forment, ved Bebyggelsen at opføre Dampskorstene eller anbringe Damp- eller andre støjende Maskiner eller at anlægge saadanne Fabriker eller Industri-Indretninger, som for Staden Kjøbenhavn og dens Grund omhandles i Lov af 10de Marts 1852, der skal betragtes som gældende for og udvidet til den heromhandlede Parcel, uden at de i Lovene berørte Undtagelser kunne komme til Anvendelse paa denne. Saa maa ej heller Afløb fra Latriner, Kostalde eller deslige ledes ud til Vejen, Rendestene eller Afløbsgrøfter, ligesom Parcellen ingensinde maa benyttes til offentlige Forlystelses- eller Beværtningssteder«. Og § 5 i Skødet lyder saaledes: »Beboelsesbygningen, som Køberen agter at opføre paa Parcellen, skal lægges i en Afstand fra Vejen af mindst 10 Alen, 8 Alen fra Skellet mod Syd og 6 Alen fra Skellet mod Nord, og maa samme kun være paa 2 Etager, saaledes at en Kvist regnes lig med en Etage. Opføres Udhus, skal det lægges mindst 25 Alen fra bemeldte Vej, maa kun være een Etage og ikke højere end 10 Alen til Tagryningen«.

Den 16de Januar 1867 blev Skødet læst paa Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ting, hvorhos bl. a. Bestemmelserne i Skødets §§ 3 og 5 bleve særlig noterede som servitutstiftende. Matr. Nr. 25 bg har senere skiftet Ejer og er senest ved Skøde af 15 December 1893 overdraget til Appellanten, Højesteretssagfører Ulf Hansen.

Efter at Gartner Hintze den 24 Maj 1898 var afgaaet ved Døden, begærede Appellanten, der formente, at de Matr. Nr. 25 bg paahvilende Indskrænkninger alene vare paalagte denne Ejendom af Hensyn til be meldte Ejendom, en Dødsattest for denne læst til Udslettelse af de be meldte Ejendom ved §§ 3 og 5 i det ovennævnte den 16 Januar 1867 læste Skøde paalagte Servituter. Ved Læsning af denne Dødsattest paa Frederiksberg Birks Ting den 19 August 1898 blev der imidlertid meddelt den Retsanmærkning om, at, da det ikke var godtgjort for Retsskriveren, at de i §§ 3 og 5 i det nævnte Skøde ommeldte servitutmæssige Indskrænkninger er bortfaldne umiddelbart ved Handelsgartner C. F. Hintzes Død, havde den begærte Udslettelse af nævnte Servituter ikke kunnet finde Sted, hvorhos Appelindstævnte, Rets skriver i Frederiksberg Birk, Birkedommer Dr. juris N. C. H. Sylow i en Skrivelse til Appellanten af 28de Oktober 1899 nærmere be grundede sin Vægning ved at udslette de ommeldte servitutmæssige Indskrænkninger samt nægtede at annullere den ovennævnte Retsan mærkning.

Appellanten har derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han har paastaaet Appelindstævntes fornævnte Nægtelse underkendt, og denne tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger for Overretten. Appelindstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, har procederet til Frifindelse og paastaaet Appellanten paalagt Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Casse, hvilket Salær denne i hvert Fald har paastaaet sig tillagt hos det offentlige.

Ligeoverfor Appellantens Anbringende om, at de Ejendommen paa hvilende Servituter kun ere paalagte denne overfor Handelsgartner Hintze personlig og derfor ere bortfaldne ved dennes Død, har Appel indstævnte i første Række gjort gældende, at, da der i sin Tid ved Udstykningen af Matr. Nr. 25 b af Frederiksberg er paalagt samtlige Parceller ensartede Villaservituter, kan der være Spørgsmaal om, at der — foruden at der kan være stiftet en reel Ret for selve Hoved parcellen — tillige kan være stiftet en Ret for de andre Parcelejere med Hensyn til de Appellantens Ejendom paahvilende Servituter, lige som det ogsaa, selv om Servitutberettigelsen anses for at have en per sonlig Karakter, kan antages, at andre, navnlig Gartner Hintzes Bo og Arvinger, og særlig hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, der har nægtet at give Samtykke til den af Appellanten begærede Udslettelse af de ommeldte hans Ejendom paalagte Indskrænkninger, have Ret til at fordre Servituterne opretholdt. Han har derfor forment, at han, saa længe en tinglæst Rettigheds Eksistens beror paa en i juridisk og faktisk Henseende saa tvivlsom Undersøgelse, som her maatte ud kræves, maa være berettiget til at nægte Udslettelse af den ommeldte Servitut, indtil en Afgørelse er truffen mellem de virkelig kompetente Parter.

Da den Klarhed angaaende de omtalte lovlig stiftede og lovlig tinglæste Servituters Ophør, som Retsskriveren efter Forholdets Natur maa være berettiget til at forlange tilvejebragt, forinden han indlader sig paa at udslette Servituterne af Pantebogen, ikke findes tilvejebragt ved den af Appellanten producerede Dødsattest for Gartner Hintzæ, maa Appelindstævntes Vægning ved at foretage den begærte Udslettelse

anses beføjet, og hans Frifindelspaastand vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Appellinstævnte beskikkede Sagfører, Prokurator Casse, i Salær 100 Kr., der ville være at udrede af det offentlige.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Fredagen den 12 December.

Nr. 276.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Urban Graham Petersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Lunde-Skam Herreders Ekstrarets Dom af 9 Juli 1902: Arrestanten Niels Urban Graham Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og bør han derhos udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Kjørboe, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te September 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Salomonson, betaler Arrestanten Niels Urban Graham Petersen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Urban Graham Petersen til Højesterets-sagførerne Lunn og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Lunde Skam Herreders Ekstraret,

tiltales Arrestanten Niels Urban Graham Petersen for Tyveri. Sigtel- sen mod Arrestanten gaar ud paa, at han om Aftenen den 24de Maj d. A. har frastjaalet Proprietær Jeppe Christian Nielsen af Lumby en denne tilhørende Hun-Hyrdehund, af hvilken Arrestanten, som det frem- gaar af de foreliggende Oplysninger, fandtes i Besiddelse, da han den følgende Dags Formiddag af en Politiaffistent blev antruffen og anholdt i Odense.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger — der delvis ere tilveje- bragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumptions- forhør —, at Arrestanten — der godt otte Dage i Forvejen var bleven bortvist af ovennævnte Proprietær Nielsen, hos hvem han havde været i Tjeneste ca. 2 Maaneder som Røgter — den 24de Maj om Aftenen indfandt sig i Nielsens Gaard, og, efter at have op- holdt sig lidt her, Kl. ca. 9 af Nielsen blev vist ud af Gaarden. Arrestanten har erkendt, at han — hvad ogsaa efter det nedenauførte er godtgjort ved flere Vidners beedigede Forklaringer — ganske kort efter, at han var gaaet ud af Gaardens Port, har befundet sig paa Gaden eller Landevejen ud for eller ganske nær ved Gaarden i Følge med den omhandlede Hund, samt at denne derfra fulgte med ham til Odense, men hans Forklaring gaar ud paa, at han traf Hunden paa Gaden, og at Hunden — som efter det oplyste var vel kendt med ham fra den Tid, han var paa Gaarden, hvor den som Regel stod bunden i Kostalden — af sig selv løb med ham i Selskab med en anden Hund — en Han-Pudelhund —, som han havde med sig, da han den ommeldte Aften indfandt sig i Lumby, og at han ikke har haft til Hensigt at tilegne sig den.

Ved de Forklaringer, der ere afgivne af Vidnerne Tjenestdreng Ove Poul Oscar Jørgensen, Tjenestepige Marie Knudsine Kristine Jen- sen og Tjenestekarl Hans Kristian Hansen, maa det anses godtgjort, at Vidnet Poul Jørgensen den ommeldte Aften Kl. ca. 8 havde bragt Hyrdehunden ind i Gaardens Kostald — der indtager den væsentlige Del af dens østlige Længe — og ved de to førstnævnte Vidners For- klaringer, at han her havde bundet den forsvarligt ved et Reb, i hvilket var fastgjort et Læderhalsbaand, som han spændte fast om Dyrets Hals. Der var fire Døre paa Kostalden, af hvilke den ene førte til et tilstødende Karlekammer, den anden til Gaardspladsen, den tredje til Pladsen Øst for Gaarden, og den fjerde til et afskildret Rum, der benyttedes som Avnehus, og som atter havde Dør ud til en Ladegang i Gaardens sydlige Længe, til hvilken Gang der var Adgang ude fra, uden at man skulde passere Gaardspladsen, nemlig ad to Porte, der vare anbragte, den ene i Gangens vestlige, den anden i dens østlige Ende, og af hvilke i alt Fald den første maa antages at have været uafloaset. Dørene fra Ladegangen til Avnehuset og fra dette til Kostalden saavel som den østlige Dør til denne holdtes efter det oplyste lukkede med Kramper indvendig fra, men Kramperne kunde uden Vanskelighed aabnes ude fra. Efter Vidnet Poul Jørgen- sens Forklaring vare alle Kostaldens fire Døre lukkede, da han forlod Stalden, efter at have bundet Hunden, og Vidnet Marie Jensens For- klaring gaar ligeledes ud paa, at hun, da hun noget efter forlod Stalden, lukkede Døren efter sig, og at hun forinden forvissede sig om, at ogsaa de andre Døre vare rigtigt lukkede.

Efter Vidnerne Tjenestekarlene Andreas Rasmussens og Hans Kristian Hansens Forklaringer hørte de, som da begge befandt sig i det ovennævnte Karlekammer, Kl. ca. 9 nogle faa — efter Rasmussens Udsagn et Par — Minutter efter, at Arrestanten var gaaet ud af Gaarden, Hunden gø inde i Kostalden. Nogle Minuter — efter Rasmussens Forklaring ca. 5 à 10 Minuter, efter Hansens Forklaring ca. 5 Minutter — senere saa de nævnte to Vidner Arrestanten staa ude paa Gaden eller Landevejen, som i ca. 30 Alens Afstand passerer Syd for Gaarden, med begge Hundene, i Samtale med Daglejer Albert Johannes Pedersen. Efter denne sidstnævntes beedigede Forklaring var han da lige truffen sammen med Arrestanten, og Vidnets Forklaring gaar ud paa, at Arrestanten, da Vidnet først blev ham var, befandt sig, ikke — saaledes som Arrestanten har gjort gældende — paa selve Vejen, men derimod paa Pladsen mellem denne og det sydvestlige Hjørne af Gaardens sydlige Længe, 5 à 6 Skridt fra nævnte Hjørne. Arrestanten kom efter Vidnets Forklaring gaende inde under nogle Træer og havde begge Hundene med sig, men Vidnet — der kom ude fra — kunde ikke med Sikkerhed se, om Arrestanten kom fra Gaardens Port, der er ved den sydlige Længes vestlige Ende — hvilket dog efter de øvrige foreliggende Oplysninger maa anses for udelukket — eller fra nævnte Længes østlige Ende, hvor der er Indgangs-port til ovennævnte Ladegang. Arrestanten gik efter Vidnets Udsagn eg kælede for Hyrdehunden.

Det kan paa dette Sted endnu bemærkes, at Proprietær Nielsen — der, som det fremgaar af flere Forklaringer, var fulgt efter Arrestanten, da han viste denne ud — har udsagt, at han fra Portaabningen i Gaarden saa Arrestanten staa ude paa Vejen ud for det sydvestlige Hjørne af Ladebygningen, og at Arrestanten da havde Puddelhunden hos sig, men ikke Hyrdehunden, hvilken Forklarings Rigtighed Arrestanten paa Forehold har erkendt.

Ovennævnte Poul Jørgensen har forklaret, at han, efter at Arrestanten havde forladt Gaarden, og efter at Proprietær Nielsen var kommen tilbage i Borgestuen eller Køkkenet, efter at have fulgt Arrestanten ud, gik ud i Kostalden, og at Hunden da var forsvunden derfra. Læderhalsbaandet, som sad i Rebet, ved hvilket Hunden havde været bunden, var spændt op og slænget lidt til Side. Kostaldens Døre vare lukkede. Nævnte Vidne har videre forklaret, at han derpaa, da han havde Arrestanten mistænkt for at have taget Hunden, løb efter ham og traf ham i Følge med Hunden paa Landevejen et Stykke fra Gaarden, hvor han da stod og talte med Vidnerne Pedersen og Rasmussen — hvilket sidste ogsaa stemmer med disse 2 Vidners og Arrestantens Forklaringer. Vidnets Forklaring gaar videre ud paa, at Petersen og Rasmussen straks derpaa forlode Arrestanten og gik tilbage ad Gaarden til, og at Vidnet, da Arrestanten samtidig var ved at gaa i Retning af Odense, bad ham udlevere Hunden, men at Arrestanten nægtede dette og bød Vidnet at tie med, at han havde taget den, og derimod sige, at den var løbet sin Vej, idet han lovede Vidnet, at dette saa skulde faa en smuk Hvalp, naar Hunden fik Hvalpe. Vidnet forsøgte at kalde Hunden til sig, men Arrestanten kaldte paa den og kælede for den, hvorpaa den fulgte med Arrestanten ad Odense til.

Arrestantens Forklaringer under Forhørene have været dels tilbageholdende, dels vaklende og indbyrdes modsigende, og om flere enkelte Punkter har han afgivet Forklaringer, hvis Usandhed er særskilt godtgjort ved Vidneforklaringerne. Særlig har Arrestanten under Reassumptionsforhøret afgivet modstridende Forklaringer om, hvad han foretog sig, efter at have forladt Nielsens Gaard, idet han først her gav en Forklaring, som gik ud paa, at han aflagde et Besøg i en ca. 35 Alen fra denne Gaards sydlige Længe beliggende Nabogaard for at afhente en Vadsæk med Tøj, som han havde staaende der, og at han traf Hyrdehunden, da han kom ud af denne Gaard, men senere — efter at det af et Vidne var forklaret, at han efter sin Henvendelse i Nabogaarden begav sig ind i Nielsens Gaard og blev her, og at han ved sin Bortgang fra Nabogaarden hensatte sit Tøj uden for denne Gaards nordlige Port — erkendte Rigtigheden heraf og nu opgav, at han efter at være kommen ud fra Nielsens Gaard tog sit Tøj, som stod uden for Nabogaarden, samt at det var i dette Øjeblik, at Hyrdehunden kom løbende ud paa Vejen til ham. Efter en Forklaring, Arrestanten ligeledes har givet under Reassumptionsforhøret, vil han umiddelbart efter, at han havde truffet Hyrdehunden, have mødt Vidnet Albert Pedersen, medens han i Modsætning hertil under Hovedforhøret med Bestemthed nægtede, at han, som af nævnte Vidne forklaret, havde Hyrdehunden med sig, den Gang Vidnet mødte ham.

Det saaledes foreliggende findes ikke at efterlade nogen rimelig Tvivl om, at Arrestanten — der ogsaa er en gentagne Gange for Tyveri straffet Person — har i Proprietær Nielsens Kostald løst, og derpaa sat sig i Besiddelse af den omhandlede Hund, og at han har gjort dette i den Hensigt at tilegne sig denne. I sidstnævnte Henseende foreligger ogsaa endnu et bestyrkende Datum i en edelig Forklaring, som Politiassistent Johansen, der anholdt Arrestanten, har givet om de Udtalelser, Arrestanten overfor ham fremkom med om sit Forhold til Hunden. Efter Politiassistentens Forklaring — overfor hvilken Arrestanten har indskrænket sig til at udsige, at han ikke ved, om han har udtalt sig som af Assistenten forklaret — svarede Arrestanten først paa et Spørgsmaal af Vidnet om, hvem der ejede Hunden, at det var hans egen. Da Vidnet lidt efter sagde til Arrestanten, at den tilhørte Proprietær Nielsen, svarede Arrestanten, at Nielsen havde givet ham Hunden, og da Vidnet endelig foreholdt ham, at han havde stjaalet Hunden, svarede Arrestanten, at han havde truffet Hunden paa Lumbjerg Gade, hvor den var med ovennævnte Tjenestedreng Poul Jørgensen, og at Hunden saa var løben med ham til Odense.

Den stjaalne Hund maa antages at have haft en Værdi af mindst 10 Kroner.

Arrestanten er født den 5te Januar 1874 og er anset bl. a. ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 25 Juni 1895 efter Straffelovens §§ 237 og 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 26de Maj 1900 efter Straffelovens § 230, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt senest ved Odense Købstads Politirets Dom af 7de Januar dette Aar efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 42 Dage.

For sit nu udviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen

rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led. Straffen maa, som ved Dommen sket, bestemmes til Forbedringshusharbejde i 8 Maaneder, og idet Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Mandagen den 15 December.

Nr. 268.

Advokat Nellemann

contra

Karen Elvira Francisca Andersson, Blichfeldts Hustru, **Alma Eleonora Olsen**, **Laura Marie Christensen**, Bergstrøms Hustru, og **Karen Olsen**, Hansens Hustru (Defensorer: for de to førstnævnte Halkier, for de to sidstnævnte Bagger),

der tiltales: Blichfeldts Hustru for Tyveri og Hæleri, Alma Eleonora Olsen for Tyveri, og Bergstrøms og Hansens Hustruer for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 September 1902: Tiltalte Nr. 5 Karen Olsen, Hansens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag bli at være. Arrestantinden Nr. 1 Gertrud Amalie Margrethe Marie Christine Hansen, Nielsens Hustru, og de Tiltalte Nr. 2 Karen Elvira Francisca Andersson, Blichfeldts Hustru, Nr. 3 Alma Eleonora Olsen og Nr. 4 Laura Marie Christensen, Bergstrøms Hustru, bør straffes: Arrestantinden med Tugthusarbejde i 2 Aar, de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød: Tiltalte Nr. 2 i 6 Gange 5 Dage, Tiltalte Nr. 3 i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Nr. 4 i 3 Gange 5 Dage. I Salær til den for Arrestantinden Nr. 1 og de Tiltalte Nr. 2 og 3 beskikkede Defensor, Overretssagfører Busch, ville disse Tiltalte in solidum have at udrede 25 Kr. og i Salær til den for de Tiltalte Nr. 4 og 5 beskikkede Defensor, Prokurator Kaas, ville disse Tiltalte in solidum have at udrede 25 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær 30 Kr. til den befalede Aktor, Overretssagfører Meyer, ville være at udrede af Arrestantinden, dog saaledes at deraf in solidum med hende udredes af Tiltalte 2 $\frac{1}{6}$, af Tiltalte 3 $\frac{1}{5}$ og af Tiltalte 4 og 5 in solidum $\frac{1}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Karen Elvira Francisca Andersson, Blichfeldts Hustrus, Alma Eleonora Olsens, Laura Marie Christensen, Bergstrøms Hustrus og Karen Olsen, Hansens Hustrus Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at der ikke findes tilstrækkelig Grund til at paalægge sidstnævnte Tiltalte at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at de Tiltalte Hansens Hustru paalagte Andele i Udredelsen af Aktionens Omkostninger bortfalde. ISalarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Nellemann og Halkier samt Højesteretssagfører Bagger hver 60 Kroner, der udredes af de Tiltalte Blichfeldts Hustru, Olsen og Bergstrøms Hustru, en for alle og alle for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Nr. 1 Gertrud Amalie Margrethe Marie Christine Hansen, Nielsens Hustru, og de Tiltalte, 2 Karen Elvira Francisca Andersson, Blichfeldts Hustru, 3 Alma Eleonora Olsen, 4 Laura Marie Christensen, Bergstrøms Hustru og 5 Karen Olsen, Hansens Hustru, tiltales: Nr. 1 og 3 for Tyveri, Nr. 2 for Tyveri og Hæleri, Nr. 4 og 5 for Hæleri.

Tiltalte Nr. 2 Blichfeldts Hustru er født den 29 September 1872 og anset: ved Rettens Dom af 7 Oktober 1890 efter Straffelovens §§ 228 og 253, begge disse §§ sammenholdte med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Nr. 3, Olsen er født den 28 Juni 1869.

Tiltalte Nr. 4, Bergstrøms Hustru er født den 28 Juli 1859 og

Tiltalte Nr. 5, Hansens Hustru den 4 Februar 1855, og ingen af dem er funden forhen straffet.

Ved Arrestantindens og de Tiltalte 2, 3 og 4's egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldig i følgende.

I Tiden fra Februar Maaned f. A., til Arrestantinden den 28 Juni d. A. blev anholdt her under Sagen, har hun forøvet talrige Tyverier — ca. 60 — i Butiker, dels her i Staden, dels paa Frederiksberg, særlig i Manufaktur- og lign. Forretninger, i hvilke hun i tyvagtig Hensigt indfandt sig under Paaskud af at ville købe noget.

Kosterne, der bestod af de i Butikerne fremlagte Varer, havde en samlet Værdi af ca. 225 Kr.

Af disse Tyverier ere fire, af hvilke Udbyttet blev Varer til en samlet Værdi af 13 Kr., i Februar og Maj f. A. forøvede af Arrestantinden i Forening med Tiltalte 2, Blichfeldts Hustru, og seks af Tyverierne — hvis samlede Udbytte er vurderet til 35 Kr. — blev i sidstnævnte Maaned forøvet af Arrestantinden efter forud derom truffen Aftale med den nævnte Tiltalte, der endvidere i Marts Maaned d. A. af Arrestantinden har modtaget i Foræring en til 7 Kroner vurderet Laaneseddel, uagtet hun vidste, at den pantsatte Genstand var stjaalen af Arrestantinden.

Af de øvrige Tyverier har Arrestantinden forøvet 14 — i April, Maj og Juni Maaned d. A. — i Forening med Tiltalte 3 Olsen, ved hvilke Udbyttet blev Varer af samlet Værdi 65 Kr. 25 Øre.

For en stor Del opnaaede Arrestantinden Udbytte af det stjaalne ved Tiltalte Nr. 4 Bergstrøms Hjælp, idet denne, uagtet hun troede, at det var Tyvekoster, ca. 20 Gange har pantsat stjaalne Genstande til en Værdi af ca. 70 Kr. for Arrestantinden og solgt for hende de erhvervede Laanesedler, hver Gang for et Vederlag af 25 Øre.

Tiltalte Nr. 5 Hansen har erkendt af Tiltalte Nr. 4 Bergstrøm at have købt de omtalte Laanesedler, og har afgivet en Forklaring, der tyder paa, at hun var paa det rene med, at Laanesedlerne lød paa stjaalne Genstande, men da hun senere har forandret denne Forklaring og givet sine oprindelige Udtalelser en for hende gunstigere Fortolkning og Sagens øvrige Oplysninger ikke med tilstrækkelig Sikkerhed tyde paa, at hun, da hun erhvervede Laanesedlerne, var sig Genstandenes ulovlige Erhvervelse bevidst, findes det betænkeligt at statuere, at hun med Hensyn til de nævnte Laanesedler har udvist hælerisk Virksomhed, og vil hun som Følge heraf, og idet navnlig ikke den Omstændighed, at hun under den første Politiafhøring, hun her i Sagen blev underkastet, for en Del lagde Skjul paa de ommeldte Erhvervelser af Laanesedler, vil kunne tilregnes hende som Hæleri eller dermed beslægtet Forbrydelse — være at frifinde, dog saaledes, at hun, der ved sin nævnte retsstridige Adfærd har foranlediget den mod hende rejste Mistanke, findes i nedenanførte Forhold at burde udrede Aktionens Omkostninger.

Som Følge af det anførte ville i øvrigt Arrestantinden og de Tiltalte 2 til 4 være at anse:

 Tiltalte 2 efter Straffelovens § 228, til Dels kfr. § 54, og efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage,

Tiltalte Nr. 3 efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og

Tiltalte Nr. 4 efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

 Tirsdagen den 16 December.

Nr. 7. Grosserer **Julius Cohn** (Høgsbro)

contra

Sagfører **Jørgensen** som Kurator i Aktieselskabet »Nordsjællands Svineslagteri«s Konkursbo, fhv. Købmand **E. L. Cohen** med flere (Rée),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Beføjelse til som Kreditor at appellere et efter andre Kreditorers Begæring afsagt Konkursdekret.

Helsingør Købstads Skifterets Dekret af 28de September 1899: I Henhold til den indgivne Begæring og den i samme fremsatte

Begrundelse besluttede Skifteretten, da Aktieselskabet ikke har set sig i Stand til at afgive de samme i Henhold til Konkurslovens § 48 af Skifteretten afæskede Erklæringer, og da Skifteretten ikke i det foreliggende Forhold fandt Følge til at tage til Følge den i den i Dag modtagne Skrivelse fra Overretssagfører Nathansen fremsatte Henstilling om Skiftebehandling i Henhold til Skiftelovens § 82, at Aktieselskabet Nordsjællands Svineslagteris Bo overtages til Konkursbehandling, saaledes at Konkursen anses for begyndt fra Begæringens Indgivelse den 21de d. M., Klokken 2 Eftermiddag.

Højesterets Kendelse.

Efter at Helsingør Købstads Skifteret i Henhold til en til samme indgiven Rekvisition fra de Indstævnte, forhenværende Købmand E. L. Cohen, Direktør Trolle og Overretssagførerne Mørck og Rothenborg som Kuratorer i forhenværende Forlagsboghandler Wm. L. Wulffs Konkursbo under 28de September 1899 havde besluttet at tage Aktieselskabet Nordsjællands Svineslagteris Bo under Konkursbehandling, har Appellanten, Grosse-rer Julius Cohn som Kreditor hos og Aktionær i det nævnte Aktieselskab efter Stævning til Sagfører Jørgensen som Kurator i Aktieselskabets Konkursbo samt til de nævnte Rekvirenter indanket denne Beslutning for Højesteret. De Indstævnte have under en med Appellantens Samtykke og med Højesterets Indvilgelse stedfunden foreløbig Procedure af Sagens Formalitet for Højesteret nedlagt Paastand paa, at den udtagne Højesteretsstævning afvises, idet de til Støtte herfor gøre gældende, at Appellanten mangler retlig Interesse i Appellen.

Da det imidlertid er uomtvistet, at Appellanten er Kreditor hos Aktieselskabet, og da han derfor har Interesse i Dekretets Prøvelse af højere Ret, vil den nedlagte Afvisningspaastand ikke kunne tages til Følge.

Thi eragtes:

Den af de Indstævnte nedlagte Paastand om den udtagne Højesteretsstævnings Afvisning kan ikke tages til Følge.

Færdig fra Trykkeriet den 24 December 1902.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 35.

Onsdagen den 17 December.

Nr. 19. Husmand **Carl August Hansen** (U. Hansen), .

contra

Godsforvalter **W. Clausen** (Grüner),

betr. Straf og Erstatning for Drab af en Jagthund.

Arts-Skipperinge Herreders ordinære Rets Dom af 29 April 1899: Indstævnte, Husmand Carl August Hansen af Bregninge Mark, bør til Statskassen bøde 30 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales inden den nedennævnte Frist, hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Endvidere bør Indstævnte til Citanten, Godsforvalter W. Clausen af Bregninge, betale Værdien i Handel og Vandel af den formeldte Hund, saaledes som denne Værdi af Citanten efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten edelig ansættes, dog at det Beløb, der herefter tillægges Citanten, ikke maa overstige 300 Kr. Af det Beløb, Indstævnte saaledes kommer til at tilsvare Citanten, bør Indstævnte derhos betale Citanten Renter 5 pCt. p. a. fra den 19 Januar 1898, til Betaling sker. Endelig betaler Indstævnte til Citanten Sagens Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Maj 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Husmand Carl August Hansen af Bregninge Mark, til Appelindstævnte, Godsforvalter W. Clausen af Bregninge, med 60 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Betydning for Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Husmand Carl August Hansen, til Indstævnte, Godsforvalter W. Clausen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser^r ere saalydende: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appelindstævnte, Godsforvalter W. Clausen af Bregninge, Appellanten, Husmand Carl August Hansen af Bregninge Mark, anset med Straf efter Straffelovens § 296 for den 31 December 1897 at have skudt en Appelindstævnte tilhørende Jagthund, samt Appellanten tilpligtet at erstatte ham Hundens Værdi med 400 Kr., subsidiært med et saa stort Beløb, som Appelindstævnte ved sin Ed maatte ansætte Hundens Værdi til, dog ikke udover 400 Kr., med Renter 5 pCt. aarlig af det Beløb, som maatte blive ham tilkendt, fra Forligsklagens Dato, den 19 Januar 1898, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært mod at betale en Erstatning for Hunden af 20 Kr.

Ved bemeldte Rets Dom af 29 April 1899 blev Appellanten anset efter Straffelovens § 296 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 30 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, samt tilpligtet at betale Appelindstævnte Værdien i Handel og Vandel af den dræbte Hund, saaledes som denne edelig ansættes af Appelindstævnte, dog ikke ud over 300 Kr., med Renter af det Beløb, som Appellanten herefter vil have at tilsvare Appelindstævnte, som af denne paastaaet, samt Sagens Omkostninger med 40 Kr.

Denne Dom har Appellanten derefter indanket her for Retten, hvor han har paastaaet sig frifunden for Appelindstævntes Tiltale, og sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst, subsidiært har han paastaaet, at Hundens Værdi fastsættes ved Skøn af uvillige Mænd.

Appelindstævnte paastaar den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Appellsagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten har erkendt, at han en Dag sidst i December Maaned 1897, da han traf den under Sagen omhandlede Hund strejfende om paa sin Mark, har, efter først forgæves at have forsøgt at optage Hunden, afskudt sin Bøsse i Retning af Hunden, uden dog at sigte paa den eller at have haft til Hensigt at ramme den, og alene for at skræmme den, men han benægter at have dræbt Hunden, i hvilken

Henseende han har anført, at Bøssen kun var ladet med Hønsehagl, at Ladningen tilmed ikke var fuld, og at han var ca. 50 Alen fjernet fra Hunden, da Skudet blev afgivet, saa at denne, selv om han maatte have ramt den, ikke kan være bleven dræbt ved Skudet. Han formener derhos, at han i alle Tilfælde har været berettiget til i Henhold til Jagtlovens § 11 at skyde Hunden.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Hunden den 31 December 1897 blev funden død ca. 250 Alen fra Appellantens Hus paa Vejen ad Bregninge til med en Blodplet paa det ene Bagben, og efter alt foreliggende, derunder Proceduren, maa der endvidere gaas ud fra, at det var samme Dag og kort Tid forud, at Appellanten affyrede sin Bøsse i Retning af Hunden, at han forsætlig har skudt efter den, og at Skudet ramte den og forarsagede dens Død. Efter hvad et Vidne under Sagen har forklaret, tyder vel en Del paa, at Appellanten har skudt Hunden, medens den ad den offentlige Landevej løb forbi hans Hus, men mod hans Benægtelse kan dette ikke anses tilstrækkelig godtgjort, og der vil derfor være at gaa ud fra, at hans Anbringende om, at han har affyret Skudet, medens den løb paa hans Mark, er rigtigt. Da imidlertid Rigtigheden af Appellantens, af Appelindstævnte benægtede Anbringende om forud at have forsøgt at optage Hunden ikke alene ikke er godtgjort af Appellanten, men efter det foreliggende usandsynlig, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen for Drabet af Hunden er anset efter Straffelovens § 296 samt dømt til at erstatte Appelindstævnte dens Værdi. Da den ved den indankede Dom fastsatte Straf, som der, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om at forhøje, efter Omstændighederne findes passende, og da der ikke findes Anledning til efter det foreliggende, som af Appellanten paastaet, at forandre Dommens Bestemmelser om Erstatningens Fastsættelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger der ej heller findes Anledning til at forandre i Appellantens Favør, herefter i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Appellanten efter Omstændighederne at burde betale Appelindstævnte med 60 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 294.

Højesteretssagfører Liebe

contra

1) **Carl Johan Ejbye Wendelboe**, 2) **Hans Peder Hansen**
og 3) **Carl Marius Krohn** (Defensorer: for Nr. 1 og 2 Bagger,
for Nr. 3 Lunn),

der tiltales: Nr. 1 og 2 for Tyveri og Nr. 3 for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18de Oktober 1902:
Arrestanterne Carl Johan Ejbye Wendelboe, Hans Peder Hansen, Emanuel Jørgen Julius Mertens og Carl Marius Krohn bør straffes: Wen-

delboe og Hansen med Forbedringshusarbejde, Wendelboe i 18 Maaned og Hansen i 1 Aar, og Mertens og Krohn med Fængsel paa Vand og Brød, Mertens i 4 Gange 5 Dage og Krohn i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kaas, 20 Kr., udredes af samtlige Arrestanter, en for alle og alle for en. I Salær til den for Arrestanterne Wendelboe og Hansen beskikkede Defensor, Overretssagfører Sally, udrede disse Arrestanter, en for begge og begge for en, 15 Kr., og i Salær til den for Arrestanterne Mertens og Krohn beskikkede Defensor, Overretssagfører Bentzen, udrede disse Arrestanter, en for begge og begge for en, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Johan Ejbye Wendelboes, Hans Peder Hansens og Carl Marius Krohns Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe, Bagger og Lunn hver 40 Kroner, der udredes af de ovennævnte Tiltalte, en for alle og alle for en.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Johan Ejbye Wendelboe, Hans Peder Hansen, Emanuel Jørgen Julius Mertens og Carl Marius Krohn tiltales, Wendelboe og Hansen for Tyveri, Mertens for Tyveri og Hæleri og Krohn for Hæleri.

Arrestanten Wendelboe er født den 8 Maj 1875 og er, foruden at være straffet før sit 18de Aar 2 Gange for Tyveri og en Gang for Bedrageri, anset bl. a. ved Rettens Dom af 14 Juli 1900 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., og Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 16 November 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, og Lov af 3 Marts 1860 § 2, jfr. § 1, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Hansen er født den 22de September 1874 og anset bl. andet ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 4de Marts 1898 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 30 Marts 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og efter Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 13, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Lejre Herreds Ekstrarets fornævnte Dom af 16 November 1901 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Mertens — — — —

Arrestanten Krohn er født den 15 Januar 1871 og senest anset

ifølge Dom ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 31 Januar 1898 efter Straffelovens § 104, 1ste Stk., og § 104, 2det Stk., sammenholdt med § 100, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 29 Juli d. A. anmeldte Pantelaanerske Johanne Hansen, Andersens Enke, Ryesgade 56 i Stuen, at hun den paagældende Formiddag mellem Kl. 11 og 11 $\frac{1}{2}$ var blevet frastjaalet et kontant Pengebeløb, stort 240 Kroner, som laa i en uaflaaset Skuffe i bestjaalnes Forretningslokale, hvortil Adgangen var uhindret.

I et den 5 August d. A. afholdt Forhør tilstod Arrestanten Wendelboe — efter at Arrestanten Krohn i Wendelboes Overværelse havde forklaret, at Wendelboe havde meddelt ham, at han havde stjaalet en Del Penge fra den fornævnte Pantelaanerforretning — at han havde begaaet dette Tyveri.

Han forklarede derom, dels i dette, dels i et den 15 August afholdt Forhør, at han, Krohn og Arrestanten Hansen vare gaaede sammen hen i Ryesgade for hos fornævnte Pantelaaner at indløse en der pantsat, Hansen tilhørende Jakke, at Krohn var bleven staaende nede paa Gaden, medens han og Hansen gik op i Ejendommen, at han først var gaaet ind i Forretningen, og at han derpaa, da ingen var til Stede der, efter Forslag fra Hansen, der stod i Døren til Forretningen, og i Hansens Paasyn stjal Størstedelen af Pengeskuffens Indhold, en Del Tikronesedler og ca. 10 Kr. i Sølv.

Overensstemmende med denne Tilstaaelse forklarede Arrestanten Hansen, dels i et samme Dag afholdt Forhør, dels i et den 7 August afholdt Forhør, at Wendelboe i hans Overværelse, og medens Krohn ventede nede paa Gaden, havde begaaet Tyveriet, og at Wendelboe senere havde givet ham og Krohn hver 50 Kr. af Udbyttet, men han paastod, at Tyveriet ikke var blevet begaaet efter hans Forslag, og at han heller ikke havde erklæret sig enig med Wendelboe i, at han udførte dette.

Efter at Arrestanterne Wendelboe og Hansen gentagne Gange havde fastholdt Rigtigheden af deres Tilstaaelser, tilbagekaldte Arrestanten Wendelboe i et den 21 August d. A. afholdt Forhør sin Tilstaaelse og forklarede, at Forholdet var det, at Arrestanten Krohn havde begaaet Tyveriet, medens han og Hansen ventede nede paa Gaden, og en lignende Forklaring gav Arrestanten Hansen i et den 25 August d. A. afholdt Forhør, idet han yderligere forklarede, at Krohn gav ham 50 Kr. af Udbyttet, selv beholdt 50 Kr. og overleverede Resten af Pengene til Wendelboe, for at han kunde gemme dem i sin Tegnebog.

Medens Wendelboe og Hansen derefter have fastholdt de sidst anførte af dem afgivne Forklaringer, har Arrestanten Krohn fastholdt, at han ventede nede paa Gaden, medens Wendelboe og Hansen gik op til Pantelaaneren, at han ikke har begaaet selve Tyveriet, men at han har udvist hæderisk Virksomhed, idet han har modtaget 50 Kr. af de stjaalne Penge, endskøndt han vidste, at de vare stjaalne.

Der findes nu intet Hensyn at kunne tages til Arrestanten Wendelboes Tilbagekaldelse af den af ham oprindelig afgivne Tilstaaelse, i hvilken Henseende yderligere fremhæves, at hans Fortid og den Om-

stændighed, at han fandtes i Besiddelse af de fleste af de endnu ikke forbrugte stjaalne Penge — 104 Kr. 34 Øre — bestyrker, at han er Tyven.

Hvad dernæst Arrestanten Hansen angaar, da har han vel lige overfor Arrestanten Wendelboes oprindelige Forklaring om, at Tyveriet blev begaaet efter Hansens Forslag, erklæret, dels at det meget muligt er rigtigt, som af Wendelboe den Gang forklaret, at han henledte Wendelboes Opmærksomhed paa Pengeskuffen, men at han ikke mindes dette, dels at han efterkom et Tegn fra Wendelboe om, at han skulde blive i Døren og forholde sig rolig, og dels, at han ikke tør bestemt benægte, at han har hvasket til Wendelboe: »Kom saa«, da Wendelboe havde begaaet Tyveriet. Da Arrestanten imidlertid ingensinde under Sagen har erkendt, at Tyveriet blev begaaet efter Aftale med ham, findes der ikke at være ført tilstrækkeligt Bevis til at dømme denne Arrestant for andet og mere end for Hæleri, idet han har tilstaaet at have modtaget 50 Kr. af de stjaalne Penge, endskønt han var vidende om, at de vare stjaalne.

Endvidere vil Arrestanten Krohn være at dømme for Hæleri, idet han, som anført, ogsaa har tilstaaet at have modtaget 50 Kr. af det stjaalne, endskønt han vidste, at Pengene vare stjaalne.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse: Wendelboe efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., Hansen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri, Mertens — — —, Krohn efter Straffelovens § 238, efter Omstændighederne Wendelboe og Hansen med Forbedringshusarbejde, Wendelboe i 18 Maanedere og Hansen i 1 Aar, og Mertens og Krohn med Fængsel paa Vand og Brød, Mertens i 4 Gange 5 Dage og Krohn i 8 Dage.

Nr. 229.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Thomsen Vaad (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 11 Februar 1902: Tiltalte, Handelsmand Carl Thomsen, kaldet Vaad, bør til Svendborg Købstads Politikasse bøde To Tusinde Fire Hundrede Kr. samt betale de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. De hos ham anholdte Varer konfiskeres til Fordel for Politibetjent Nr. 7, Noak. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkømmes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juli 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at de fornævnte

løse Sneglehuse, Konkylier og Muslingskaller ikke ville være Genstand for Konfiskation. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Gottschalek og Overretssagfører Hartmann, betaler Tiltalte Carl Thomsen Vaad 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Thomsen Vaad til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Carl Thomsen Vaad for ulovlig Omløben med Varer, og maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen oplyste anses tilstrækkeligt godtgjort, at han den 26 Oktober f. A. i Svendborg Købstad er gaaet omkrng og har falbudt Spejle, Fotografi-rammer, Syæsker, Pipebrædter m. v., udsmykkede med Konkylier og Muslingskaller, ligesom ogsaa, at han tilligemed de fornævnte Varer har omført løse Sneglehuse, Konkylier og Muslingskaller, som han dog ikke vil have falbudt.

Tiltalte, der er født den 1 Maj 1864 og mange Gange tidligere har været straffet ifølge Dom, bl. a. for ulovlig Omløben med Varer, senest ved Højesterets Dom af 9 Oktober 1901 efter Plakat 27 November 1839 § 1 for denne Forseelse 7de Gang begaaet med en Lollands Nørre Herreds Politikasse tilfaldende Bøde paa 1200 Kr. samt efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 med Konfiskation af de paagældende Varer, har imidlertid gjort gældende, at han ved det foranførte Forhold ikke har gjort sig skyldig i noget ulovligt, da de af ham falbudte Genstande ere fremstillede af ham selv ved Husflid, men da Tiltalte, der vel er født i Hammerum Herred, men ikke kan anses hjemmehørende i dette eller noget af de andre i Reskriptet af 14de Februar 1741 nævnte Herreder og ej heller i dette Reskript vilde have Hjemmel til at sælge Varer af den i Sagen omhandlede Slags, ved tidligere at være idømt Straf for ulovlig Omløben med Varer ifølge Frdn. 23de April 1845 § 2 har forbrudt Retten til at omføre Landboernes Husfidsprodukter til Forhandling, vil han for det anførte Forhold nu være at anse efter fornævnte Plakats § 1 for 8de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Svendborg Købstads Politikasse tilfaldende Bøde, som vil være at fastsætte til 2400 Kr., og vil derhos den hos Tiltalte ved hans Anholdelse forefundne Varebeholdning, der er ansat til en Værdi af 73 Kr. 25 Øre, i Medfør af Frdn. 13 Februar 1775

§ 4 være at konfiskere til Fordel for Anmelderen, dog med Undtagelse af de fornævnte til 5 Kr. 75 Øre vurderede løse Sneglehuse, Konkyljer og Muslingeskaller, som det mod Tiltaltes Benægtelse ikke kan anses godtgjort, at han har omført til Forhandling.

Den indankede Dom, der har samme Resultat — — — vil saaledes med den anførte Modifikation være at stadfæste.

Nr. 298.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Thomsen Vaad (Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Oktober 1902: Tiltalte Carl Thomsen, kaldet Vaad, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 4800 Kr. og betale Sagens Omkostninger, hvorhos de hos ham ved hans Anholdelse forefundne Varer konfiskeres til Fordel for Anmelderen, Politibetjent 480, Andersen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom nævnte Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 22 Juli d. A. ved Højesterets Dom af D. D. er stadfæstet, og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Thomsen Vaad til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Thomsen, kaldet Vaad, tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte, der er født den 1 Maj 1864 og mange Gange straffet, er sidst ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 22de Juli d. A. anset efter Pl. af 27de November 1839 § 1 for 8de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Svendborg Købstads Politikasse tilfaldende Bøde af 2400 Kr., hvilken Dom for saa vidt stadfæstede Svendborg Købstads Politirets Dom af 11 Februar d. A.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte den 13 Juni d. A. har omført og falbudt Herretrøjer

her i Staden. Disse Trøjer skulde efter Tiltaltes Forklaring hidrøre fra Hammerum Herred.

Da Tiltalte imidlertid ikke kan anses hjemmehørende i dette eller noget af de andre i Reskriptet af 14 Februar 1741 nævnte Herreder og derfor ved tidligere at være idømt Straf for ulovlig Omløben med Varer har forbrudt Retten til at omføre Landboernes Husflidsprodukter og tilmed vil have købt bemeldte Trøjer af en anden Uldhandler, der har ladet sig dem tilsende fra Hammerum Herred, vil Tiltalte, uanset om Trøjerne virkelig maatte være at betragte som Produkter af Landbohuslid, være at anse efter fornævnte Pl.s § 1 for 9de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 4800 Kr. samt have at betale Sagens Omkostninger, hvorhos de ved hans Anholdelse forefundne Varer, bestaaende af 5 Herretrøjer, der ere ansatte til en Værdi af tilsammen 5 Kr., ville være at konfiskere til Fordel for Anmelderen.

Torsdagen den 18 December.

Nr. 170. Højesteretsadvokat Dietrichson
 contra
Kristen Sørensen (Def. Asmussen),
 der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 April 1902: Tiltalte Kristen Sørensen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 250 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Tiltalte har til sit Forsvar paaberaabt sig, at han foruden det i den indankede Dom ommeldte Værelse har indrettet to Kvistværelser til Modtagelse af rejsende, men til dette Anbringende kan der allerede af den Grund ikke tages Hensyn, at disse Værelser ikke lovligen kunne benyttes til Beboelse.

Efter samtlige foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse erhvervede Oplysninger kan det ikke antages, at Tiltalte har drevet eller været indrettet paa at drive Gæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde have givet ham Ret til som et Akcessorium at beværte andre end rejsende, og han er derfor ved Dommen rettelig anset efter de i den anførte Lovbestemmelser, og da det findes at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Bøde, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Sørensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Kristen Sørensen, der er født den 19 Marts 1855, og som bl. a. den 10 Januar 1896 inden Retten har vedtaget en Bøde paa 30 Kr. med Virkning som Dom for 2den Gang begaaet ulovlig Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, og senest ifølge Dom er anset ved Højesterets Dom af 2 April 1897 efter Næringslovens § 75 for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos han den 29de Juli 1898 har vedtaget en Bøde af 10 Kr. for Overtrædelse af Næringsloven, tiltales paa ny for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist: at han, der kun er i Besiddelse af Borgerskab som Gæstgiver, i hvert Fald i Tiden fra 11te September til Begyndelsen af December f. A. har drevet almindeligt Værtshushold med Brændevinsudskænkning her i Staden, uden at have mere end eet Værelse med to Senge til Modtagelse af rejsende i anførte Tidsrum, at han i angivne Tidsrum kun har haft ca. en halv Snes rejsende, der hver kun har tilbragt en enkelt Nat i Værelset og derfor har betalt 1 Kr. eller 1 Kr. 50 Øre, samt at der i Beværtningen er solgt for ca. 20 Kr. daglig.

Da herefter den af Tiltalte drevne Virksomhed i hvert Fald for bemeldte Tidsrums Vedkommende ikke kan anses for at have været en virkelig Gæstgiver-Virksomhed, vil han, idet det bemærkes, at der ikke vil kunne tillægges den af ham den 10de Januar 1896 vedtagne Bøde paa 30 Kr. Virkning som mere end Dom for 1ste Gang udøvet ulovlig Brændevinsudskænkning, eftersom Tiltalte ikke ses at være tidligere anset for saadant Forhold, nu være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for syvende Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne under et med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 250 Kr. og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 300.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Jørgen Pedersen Hviid (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Hobro Købstads Politirets Dom af 14 Oktober 1902: Arrestanten Jørgen Pedersen Hviid bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede de af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de November 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Pedersen Hviid til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jørgen Pedersen Hviid, der er født i Aaret 1835 og tidligere straffet mangfoldige Gange for Betleri, til Dels forbundet med Løsgængeri, og gentagne Gange for disse Forseelser i Forbindelse med Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesterets Dom af 23 December 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltales under nærværende Sag paa ny for Betleri, og det maa i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der ifølge sin Forklaring, som det maa antages, midt i September Maaned d. A. havde forladt en Tjeneste i Aarup i Kvorning Sogn og derefter havde vandret rundt og søgt Arbejde, uden dog at opnaa saadant, har under denne sin Omvandring betlet forskellige Steder, navnlig i Hadsund, hvor han efter sin Forklaring sammenbetlede sig 3 à 4 Kr., samt i Hobro, hvor han den 29 September blev anholdt.

For dette Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage, og bemeldte Dom — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 303.

Advokat Nellemann

contra

Anders Rasmussen, kaldet **Bach** eller **Bakke** (Def. Lunn,

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Skovby Herreds Politirets Dom af 17 Oktober 1902: Arrestanten, Skomager Anders Rasmussen, kaldet Bach eller Bakke, bør hensættes til Tvangsarbejde i 150 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Juel og Steinthal betaler Arrestanten Anders Rasmussen, kaldet Bach eller Bakke, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Rasmussen, kaldet Bach eller Bakke, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Rasmussen, kaldet Bach eller Bakke, der er født den 28de Juni 1851 og mange Gange tidligere straffet, derunder oftere for Betleri, til Dels i Forbindelse med Løsgænger, saaledes ved Frederikssunds Politirets Dom af 4 November 1898 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 150 Dage, og senest ved Wedellsborg Birks Politirets Dom af 22 Juli 1901 efter samme Lovs § 3 og Frdn. 10de December 1828 § 13, jfr. § 10, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, tiltalt for Løsgænger og Betleri.

Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han, der efter udstaaet Straffetid den 14 August f. A. af sin Forsørgelseskommune var bleven indlagt paa Tvangsarbejdsanstalten i Odense, den 5te f. M. om Morgenens med Udgangstilladelse forlod bemeldte Anstalt og — uden at være i Besiddelse af Penge — begav sig fra Odense ad Rugaardsvejen gennem Villestofte, Trøstrup, Korup, Sørslev og Langesø til Kærby, hvor han den 7de s. M. ved Middagstid meldte sig hos Sognefogden, paa hvilken Vandring han, der, naar undtages, at han den 5te f. M. om Morgenens vil have været inde hos 2de Skomagere i Villestofte for at spørge om

Arbejde, ikke under denne sin Omflakken vil have søgt saadant, udelukkende har ernæret sig ved Betleri langs hele den Vej, han passerede, specielt i Villestofte, Veflinge og Særslev.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 150 Dage, og da den indankede Dom, der har anset ham efter nævnte Lovs §§ 1 og 3, jfr. § 5, har samme Straf, — — — vil denne saaledes være at stadfæste.

Nr. 292.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peter Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13de September 1902: Tiltalte Jens Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Helweg-Larsen, og Defensor, Prokurator Leth, 20 Kr. til hver. I Erstatning til Politibetjent Nr. 116, Jørgensen, betaler Tiltalte derhos 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Nielsen til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Peter Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, er født den 25 Juli 1872 og ikke fundet forhen straffet.

Ved de af Inspektionsbetjent Nr. 272, Olsen, Politibetjentene Nr. 116, Jørgensen, og 388, Corneliussen, samt Murersvendene Carl Franck og Aage Christensen afgivne, til Dels beedigede Forklaringer, maa Tiltalte anses overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 20de Juli d. A. om Aftenen Kl. hen ad 12 blev det for de nævnte Politibetjente Jørgensen og Corneliussen, der begge vare iførte

Uniform, og som gjorde Vagttjeneste i Tivoli, af ovennævnte Franck anmeldt, at Tiltalte paa Dansestraden der Steds i beruset Tilstand havde gjort sig skyldig i forskellige Uordener og bl. a. tildelt Franck et Slag i Ansigtet, saa at hans Næse var kommet til at bløde.

Da Jørgensen nu, efter at Tiltalte af begge Betjente forgæves var anmodet om at forlade Estraden, tog fat i ham for at føre ham bort, for Tiltalte ind paa Jørgensen og tildelte ham med knyttet Haand et saa kraftigt Slag for Brystet, at Jørgensen faldt omkuld, hvorhos Tiltalte, efter at begge Betjente derpaa havde taget fat i ham, satte sig kraftigt til Modværge og herunder afrev Jørgensens venstre Frakkeskøde. Det lykkedes dog Betjentene at overvinde Tiltaltes Modstand, hvorpaa han i Droske førtes til Politistationen.

Som Følge af det Jørgensen tilføjede Slag følte denne ved Bøjning af Kroppen nogle Smerter i Brystet, som endnu ikke helt havde fortaget sig ved hans Møde i Retten den 23de s. M., men som maa antages ikke at have efterladt videre Følger.

Medens Tiltalte ikke har benægtet Rigtigheden af de afgivne Forklaringer, har han gjort gældende, at han paa Grund af sin Beruselse kun vil have bevaret en meget mangelfuld Erindring om det passerede, og navnlig vil han ikke kunne mindes at have gjort sig skyldig i Vold eller Modstand mod Politiet.

Da det imidlertid ved de afgivne Vidneforklaringer maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, om end en Del paavirket af nydte Drikkevarer, dog var tilregnelig, vil han være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 19 December.

Nr. 307.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Georg Robert Ludvig Klatt (Def. Winther),

der tiltales for Betleri.

Kallundborg Købstads Politirets Dom af 4de November 1902: Arrestanten, Former Georg Robert Ludvig Klatt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de November 1902: Arrestanten Georg Robert Ludvig Klatt bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne C. A. Olsen og M. A. Meyer, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Robert Ludvig Klatt til Højesterets-sagførerne Lunn og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kallundborg Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Georg Robert Ludvig Klatt, der er født den 30 Juni 1857 og tidligere er ofte straffet, navnlig for Betleri, senest ifølge Holbæk Købstads Politirets Dom af 24 Januar 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, paa ny for Betleri, og er det ved Arrestantens egen med det i øvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 30 Oktober d. A. har betlet forskellige Steder i Kallundborg Købstad.

For det anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter nævnte Lovbestemmelse er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 289. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Peder Christian Mortensen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri, Overtrædelse af Straffelovens § 158 og Falsk.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 18de April 1902: Arrestanterne August Pedersen Schmidt og Peder Christian Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Schmidt i 5 Dage og Mortensen i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de, en for begge og begge for en, bør betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og Defensor, Overretssagfører Jakobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Oktober 1902: Tiltalte Peder Christian Mortensen bør straffes med Fængsel

paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I øvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Helweg-Larsen for Overretten betaler nævnte Tiltalte og Tiltalte August Pedersen Schmidt, en for begge og begge for en, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Christian Mortensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte August Pedersen Schmidt og Peder Christian Mortensen aktionerede for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 158 samt sidstnævnte tillige for Falsk.

Hvad angaar Sigtelsen for Tyveri og for Overtrædelse af Straffelovens § 158, da gaar den nærmere ud paa, at de Tiltalte den 30te August*) f. A. paa Tved Kirkegaard, hvor de havde indfundet sig for at foretage Reparationsarbejder paa Gravmonumenter, have i Forening tilvendt sig et til 7 Kr. vurderet Marmorkors paa en Ane Nielsen, Peter Rasmussens Hustru tilhørende Gravsten og anbragt det paa en Gaardejer Hans Madsen, fra hvem de havde faaet en Bestilling i saa Henseende, tilhørende Gravsten.

Tiltalte Schmidts Forklaring herom gaar ud paa, at, efter at han den paagældende Dag gennem Tiltalte Mortensen havde faaet den nævnte Bestilling, gik begge de Tiltalte omkring paa Kirkegaarden for at finde et Kors, som de kunde bruge, at Tiltalte Mortensen fandt og aftog et løst siddende Kors fra en anden Grav samt rensede det, medens Tiltalte Schmidt huggede Hullet i den Sten, hvori det blev anbragt. Han har endvidere forklaret, at det var hans Hensigt, hvad ogsaa under de Tiltaltes Arbejde blev omtalt mellem dem, at det brugte Kors skulde sættes tilbage, hvor det hørte til, og et nyt Kors anbringes paa Madsens Gravsted.

*) Skal være den 13 August.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 86.

Fredagen den 19 December.

Tilbageflytning af Korset og Anbringelse af et nyt paa Madsens Gravsted blev, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, ogsaa den 21 September s. A. iværksat af Tiltalte Schmidt, der som Forklaring af dette Ophold har udsagt, at han, der i Størstedelen af den mellem-liggende Tid vil have været bortrejst, hvad ogsaa er bekræftet ved andre Oplysninger, indtil da havde glemt Sagen.

I delvis Modsætning hertil gaar Tiltalte Mortensens Forklaring ud paa, at han, efter at have overbragt Medtiltalte den ommeldte Bestilling, kun hjalp denne Tiltalte med at flytte Stenen paa Hans Madsens Gravsted.

Han vil ikke have været med til at søge efter noget Kors og har udsagt, at han først saa Korset, da det stod færdigt i Stenen, og at Tiltalte Schmidt da angav for ham, at han havde fundet det i en Krog paa Kirkegaarden.

Efter de beedigede Forklaringer, der ere afgivne dels af Opsynsmand paa den nævnte Kirkegaard Rasmus Hansen, hvorefter han den ommeldte Dag har set begge de Tiltalte beskæftigede med at sætte et Kors paa Hans Madsens Grav, dels af Tiltalte Schmidts Hustru, hvorefter begge de Tiltalte den 13de August f. A. omtalte at have været sammen om at flytte et Gravkors fra en Grav til en anden, maa det dog anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Mortensen har deltaget i Borttagelsen af Korset fra det Gravsted, hvor det hørte hjemme.

Efter Ane Rasmussens Forklaring mærkede hun, da hun i Sommeren 1901 saa til sit Gravsted, intet til, at Korset der stod løst, og efter to andre Vidners Forklaring fandt de ved en Besigtigelse, de den 20 September f. A. foretog, at den afbrækkede Stump Marmor, som de fandt siddende i Hullet paa Stenen paa Ane Rasmussens Gravsted, frembød en ganske frisk Brudflade.

Ved samme Løjlighed iagttog Vidnerne, at Korset paa Hans Madsens Gravsted var fastgjort med stærknet Gibs, saa at det kun af sagkyndige kunde optages uden Beskadigelse.

Om end disse Oplysninger ikke pege i Retning af, at det kun har været de Tiltaltes Hensigt ganske midlertidig at benytte det fra Ane Rasmussens Grav borttagne Kors, findes det betænkeligt at gaa ud fra, at der i saa Henseende foreligger Tyveri fra de Tiltaltes Side, i hvilken Henseende bemærkes, at for saa vidt Tiltalte Schmidt har forklaret, at han, da han den 21 September anbragte et nyt Kors paa Hans Madsens Grav og bragte det gamle tilbage til Ane Rasmussens, intet vidste

om, at der da var indledet Undersøgelse i Sagen, er Rigtigheden heraf ikke saaledes afkræftet ved det under Sagen fremkomne, at Forklaringen kan forkastes, hvorimod bemeldte Tiltaltes hele Forklaring om Hensigten med Borttagelsen og Anbringelsen af Korset noget bestyrkes ved den af hans Hustru afgivne edelige Forklaring med Hensyn til de Tiltaltes Omtale af deres Færd paa Kirkegaarden.

Som Følge af det anførte vil de Tiltaltes Forhold paa dette Punkt, hvilket findes strafbart efter Straffelovens § 158, i øvrigt alene kunne henføres under bemeldte Lovs § 236, og da Ane Rasmussen har erklæret, at hun ikke begærer de paagældende tiltalte for Borttagelsen af Korset, bliver der ikke Spørgsmaal om i saa Henseende at paalægge dem Ansvar.

Hvad angaar Sigtelsen mod Tiltalte Mortensen for Falsk, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at bemeldte Tiltalte, der den 13de August havde modtaget Bestilling af Hans Madsen paa et Kors til Gravstedet, efter Korsets Anbringelse indfandt sig hos Hans Madsen og gav dennes Hustru, af hvem han modtog Betaling herfor med 5 Kr. 50 Øre, Kvittering lydende paa dette Beløb og underskrevet »P. Pedersen«.

Tiltalte Mortensen har herom forklaret, dels at han med dette Navn har sigtet til Medtiltalte, hvis Navn han efter sin Forklaring benyttede, fordi nogle Anbefalinger, som han medførte, og hvilke han fremdeles har forklaret at have forevist Hans Madsen og dennes Hustru, lød paa hans Navn, og fordi det derfor efter hans Mening vilde se underligt ud, om han kvitterede med sit eget Navn, dels at han havde Tiltalte Schmidts Bemyndigelse til at kvittere med dette Navn, som han vil have benyttet i samme Øjemed i alle lignende Tilfælde.

Tiltalte Schmidt har nægtet at have meddelt Tiltalte Mortensen Bemyndigelse til at kvittere med noget, der skulde være hans Navn.

Af de ommeldte Anbefalinger lyder fremdeles ingen paa »Pedersen«, endsige paa »P. Pedersen«, men dels paa »A. Pedersen Schmidt«, dels alene paa »Pedersen Schmidt«, og det er for øvrigt ikke bestyrket under Sagen, at Tiltalte Mortensen har forevist Hans Madsen eller dennes Hustru nogen af disse Anbefalinger.

Ligesom det endvidere heller ikke er bestyrket, at Tiltalte Mortensen ved tidligere Lejligheder har kvitteret med det anførte Navn, saaledes har han erkendt, at Medtiltaltes ham foreholdte Underskrift »Aug. P. Schmidt« er den, som denne Tiltalte sædvanlig bruger, og at han aldrig har set denne kvittere med Navnet »P. Pedersen«.

Endelig har han en Gang under Forhørene forklaret ikke at have tænkt noget ved at kvittere paa den anførte Maade.

Om nu end Tiltalte Mortensens Forklaring, som han har fremsat til Støtte for Rigtigheden af sin Fremstilling, om kun at have været Bud eller Karl for Tiltalte Schmidt, noget er bestyrket ved det under Sagen fremkomne, findes det under de angivne Omstændigheder uantageligt, at han ved den ommeldte Underskrift paa Kvitteringen skulde have sigtet til Medtiltalte, ganske bortset fra, om han kunde have haft nogen Grund til at gaa ud fra at have nogen Bemyndigelse i saa Henseende fra denne. Idet der herefter, og da intet er oplyst om, at Tiltalte Mortensen ved Underskriften har sigtet til nogen anden bestemt

Person, maa gaas ud fra ved Paadømmelsen, at Navnet i Underskriften er opdigtet, vil nævnte Tiltalte for sit Forhold i saa Henseende være at anse efter Straffelovens § 275, kfr. § 268.

Af de Tiltalte er Schmidt — — medens Mortensen er født den 5te December 1866 og anset bl. a. ved Viborg Overrets Dom af 19de Marts 1894 efter Straffelovens § 248 med simpelt Fængsel i 8 Dage og senest ved Højesterets Dom af 11 December 1899 efter Straffelovens § 257, til Dels sammenholdt med § 47, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage

Den Straf, de Tiltalte efter det anførte have forskyldt, findes for Tiltalte Schmidts Vedkommende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Tiltalte Mortensens Vedkommende til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Schmidt efter Straffelovens § 158 er idømt lige Straf, medens Tiltalte Mortensen er anset efter nævnte Paragraf samt Straffelovens § 270, kfr. § 62, og idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, — — — vil med den af det anførte flydende Forandring i øvrigt være at stadfæste.

Mandagen den 22 December.

Nr. 87.

Advokat Hindenburg

contra

Materialist, cand. pharm. **P. Fahrenholtz** (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Kerteminde Købstads Politirets Dom af 15 Januar 1901: Tiltalte, Materialist cand. pharm. P. Fahrenholtz af Kerteminde, bør til Kerteminde Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 April 1901: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte, Materialist cand. pharm. P. Fahrenholtz af Kerteminde, tilsvare Sagens Omkostninger for Politiretten. I Salær til Overretssagfører V. S. Salomonsen og Prokurator Meyer for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de, navnlig efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger maa det antages, at Borvaseline ikke udelukkende eller fortrinsvis bruges som Lægemedel, men at det

tillige paa lignende Maade som Borvand anvendes til ikke medicinsk Brug, særlig som Toilet- og Renselsesmiddel. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at paalægge det offentlige, hvorved bemærkes, at Tiltaltes Defensor for Højesteret har frafaldet Salær.

Thi kendes for Ret:

Materialist cand. pharm. P. Fahrenholtz bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg 40 Kroner udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kerteminde Købstads Politiret hertil indankede, mod Tiltalte, Materialist cand. pharm. P. Fahrenholtz af Kerteminde, for ulovlig Medikamenthandel anlagte Sag er der, saaledes som Sagen, der alene er appelleret ifølge Tiltaltes Begæring, foreligger Overretten, kun Spørgsmaal om, hvorvidt han har gjort sig skyldig i den ham imputerede Forseelse ved at sælge Borvaseline i smaa Partier.

Da Tiltalte, der ikke ses at have modtaget særlig Tilkendegivelse om, for hvilken Lovovertrædelse han sattes under Tiltale, selv i Mangel heraf efter det ved hans Møde i Politiretten den 20 Juni f. A. passerede ikke kunde være i Tvivl om, at han tiltaltes for ulovlig Medikamenthandel, samt da han i bemeldte Retsmøde har vedgaaet at have i sin Forretning i smaa Partier solgt Borvaseline, om hvilken det i en af det kgl. Sundhedskollegium den 22de December f. A. afgiven, under Sagen fremlagt Erklæring udtales, at den er en Salve til medicinsk Brug (»ungventum medicatum«), der maa henføres til de præparerede Medicinalvarer, der i Henhold til Justitsministeriets Bekendtgørelse af 8 November 1897 for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, og det endeligen ikke kan diskulperes Tiltalte, at han vil have anset sig berettiget til at forhandle Borvaseline, som han betragter som et Toiletmiddel til kosmetisk Brug, er Tiltalte for at have foretaget paagældende Salg ved Politiretsdommen retteligen anset efter Fr. 4 Decdmber 1872 § 30 med en fornævnte Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. Tiltalte vil derhos have at tilsvare Sagens Omkostninger for Politiretten, og vil med denne Modifikation den indankede Dom, der har brugt den urigtige Terminologi, at disse Omkostninger hæves, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 23 December.

Nr. 291. Højesteretssagfører Salomon

contra

Jens Jensen, kaldet **Jens Duedal Jensen** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Nørvang-Tørrild Herreders Politirets Dom af 15 April 1902: Tiltalte Jens Duedal Jensen, Brande, bør til Vejle Amts Fattigkasse erlægge en Mulkt af 60 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1902: Tiltalte Jens Jensen, kaldet Jens Duedal Jensen, bør til Amtets Fattigkasse bøde 100 Kr. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Rye og Johnsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen, kaldet Jens Duedal Jensen, til Højesteretssagførerne Salomon og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Jensen, kaldet Jens Duedal Jensen — der ifølge Oplysninger, som til Dels ere tilvejebragte i Henhold til en af Overretten afsagt Kendelse, er født i Aaret 1858, og som ifølge Forlig af 3 April 1900 for ulovlig Brændevinsudskænkning har erlagt en Bøde af 15 Kr. med den Vedtagelse, at Afgørelsen i Gentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Tiltalte overgaaet Dom, hvorhos han ifølge Forlig af 17 December 1901 for »Overtrædelse af Næringsloven« har erlagt en Bøde af 40 Kr. — tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78.

Ifølge Sagens Oplysninger blev der, efter at Tiltalte i Efteraaret 1899 var flyttet til Brande fra Brandure, hvor han hidtil havde været Vært i et saakaldet Landbohjem, paa en i November Maaned f. A. afholdt Generalforsamling vedtaget Oprettelsen af en Forening under

Navn af »Brande Landbohjem«, hvilken Forening antog Tiltalte som Vært og, efter hvad der maa antages, havde Lokaler i en af ham lejet Lejlighed i Brande. I December Maaned 1901 blev denne Forening opløst, som det maa antages bl. a. paa Grund af, at Medlemmerne gennemgaaende stode til Restance med det aarlige Kontingent, men samtidig blev der paa Foranledning af Tiltalte under Navn af »Brande ny Landbohjem« oprettet en ny Forening, der konstituerede sig ved en den 4de December afholdt »Generalforsamling«, som efter det foreliggende maa antages kun at have været besøgt af faa Personer, og ved hvilken Tiltaltes Broder, Arbejdsmand Johannes Jensen af Give, blev valgt til Formand for Bestyrelsen, idet Tiltalte — efter hvad der er anført i en under Sagen fremlagt Politirapport, mod hvis Rigtighed Tiltalte for saa vidt intet har haft at indvende — ikke var i Stand til at faa 5 Mand fra Brande til at indtræde i Bestyrelsen. Den saaledes stiftede Forening antog ligeledes Tiltalte som Vært og overtog de ovennævnte Lokaler, i hvilken Henseende der den 4 December 1901 blev udfærdiget en Lejekontrakt, der er underskrevet af Tiltalte som Udlejer og af »Bestyrelsen« som Lejetager, og hvorved Tiltalte til Bestyrelsen for »Brande ny Landbohjem« for Tiden fra 4de December 1901 til 1ste December 1902 og for en Leje af 100 Kr., der betales »aarlig ved Generalforsamling«, udlejede en Skænkestue med Sidestue og 2 andre Stuer.

Ifølge § 1 i de paa den ovennævnte Generalforsamling vedtagne Love skulde Foreningens Formaal være »at tilvejebringe et Forsamlingssted, der til enhver Tid staar aabent for Foreningens Medlemmer, og hvor der haves et større Lokale til Afholdelse af eventuelle Møder, Foredrag og lignende, og hvor Medlemmerne kunde erholde fornøden Forplejning«. Det bestemmes derhos i § 2, at »indtil videre søges Formaalet opnaaet ved, at man lejer passende Lokaler samt antager blandt Medlemmerne en Mand til at fungere som Vært i Hjemmet, saaledes at han besørger den fornødne Møblering, Renligholdelse, Opvarmning og Oplysning af Lokalerne samt besørger Betjening og Beværtning af Medlemmerne under deres Ophold i Foreningens Lokaler«, i § 3, at »Medlemmerne betale for Adgang til Hjemmet for sig selv og Husstand 25 Øre aarlig, hvilke maa betales forud for et Aar ad Gangen. Enhver, der et halvt Aar over Forfaldstid ikke har betalt sit Medlemsbidrag, kan Bestyrelsen af den Grund udelukke af Foreningen«, i § 4, at »nye Medlemmer optages af Bestyrelsen. Indmeldelser sker til Værten og giver Adgang til Foreningens Lokaler, indtil Optagelse af Bestyrelsen har fundet Sted. Ikke-Medlemmer kunne indføres i Lokalerne ved et Medlem, men maa indføres i en dertil bestemt Bog, som til enhver Tid maa findes i Lokalerne«, i § 5, at hvert Medlem erhoder et paa hans Navn lydende og for ham og Husstand gældende Medlemskort, og i § 6, at Foreningens Anliggender ledes af en Bestyrelse paa 5 Medlemmer, der vælges ved en Generalforsamling, samt at ordinær Generalforsamling afholdes hvert Aar i November Maaned.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at der ved Optagelsen af Medlemmer er bleven forholdt paa den Maade, at de Personer, der have ønsket sig optagne, til Tiltalte have betalt 25 Øre som Kontingent for det første Aar, hvorefter deres Navne under fort-

løbende Numre ere enten af Vedkommende selv eller af Tiltalte blevne indførte i en hos Tiltalte beroende Bog, hvilken han derpaa med Medlemrum har forelagt Bestyrelsen, som da i et Bestyrelsesmøde har indtegnet Navnene i en Medlemsbog. Af en under Sagen fremlagt »Forhandlingsbog for Brande ny Landbohjem« ses det, at der, forinden Undersøgelsen i nærværende Sag tog sin Begyndelse i afgivte Marts Maaned, er — foruden Stiftelsesmødet den 4 December f. A., hvorved der optoges 13 Medlemmer i Foreningen, deriblandt Tiltalte og de 5 til Bestyrelse valgte Mænd — bleven afholdt 3 Bestyrelsesmøder, ved hvilke der i det væsentlige ikke er passeret andet, end at der er bleven optaget henholdsvis 39, 137 og 70 nye Medlemmer, for hvilke det indbetalte Aarskontingent samtidig er blevet afgivet til det som Kasserer fungerende Bestyrelsesmedlem. Samtidig med, at Navnene paa de optagne Medlemmer ere blevne indførte i Medlemsbogen, er der efter Tiltaltes Forklaring bleven udfærdiget Medlemskort, som derpaa ere blevne leverede til Tiltalte, for at han »paa Forlangende« kunde udlevere dem til Medlemmerne. Endelig ses der at være bleven ført en »Fremmedbog«, i hvilken er anført Navnene paa de indførte Ikke-Medlemmer, alene med tilføjet Angivelse af Løbenummeret for det Medlem, der skal have indført den paagældende.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger, kan den her omhandlede, saakaldte Forening — i hvilken der efter Tiltaltes Erkendelse ingensinde er bleven afholdt saadanne Møder eller Foredrag, som i Lovenes § 1 ommeldt — ikke betragtes som et saadant sluttet Selskab, for hvis Medlemmer der i Medfør af Næringslovens § 61 har kunnet udøves Beværtning som fri Næring, og da Tiltalte, der ikke har Adkomst til at drive Beværtningsnæring, efter sin med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse siden Foreningens Oprettelse har for Beteling beværtet saavel Medlemmer som indførte Ikke-Medlemmer med Spise- og Drikkevarer, derunder Spirituosa, vil han — idet bemærkes, at det ikke af de foreliggende Oplysninger med Sikkerhed fremgaar, at der ved den den 17de December f. A. stedfundne Vedtagelse af Bøde har været taget Hensyn til den tidligere Vedtagelse af 3dje April 1900 — for sit ommeldte Forhold være at anse som for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75 og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter samme Lovs § 78 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 100 Kr.

Nr. 52. Examinatus juris **Nicolai Ravn** som Mandatarius for forhenværende Restauratør, nu Værtshusholder **Hans Christian Andreassen** (Selv)

contra

Værtshusholderske, **M. Johansen** (Ingen),

betr. Betaling af 950 Kroner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juli 1901: Indstævnte, Værtshusholderske, Enkefru M. Johansen, bør for Tiltale af Citanten, examinatus juris Nicolai Ravn som Mandatarius for Værtshusholder H. C. Andreasen, i denne Sag fri at være. I Sagsomkostninger bør Citanten til Indstævnte betale 80 Kr. Saa bør Citanten og for unødigt Trætte til Justitskassen bøde 50 Kr. samt endvidere til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kr. og lige saa meget til Justitskassen. De idømte Sagsomkostninger og Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — hvortil føjes, at det ikke af Appellanten er oplyst, hvorledes Værtshusholder Andreasen kunde være berettiget til at oppebære nogen Del af den af ham ved Salget af den i Sagen omhandlede Ejendom til afdøde Værtshusholder Johansen betingede Købesum, der kun var 13000 Kroner, medens Andreasen efter den i Dommen nævnte Købekontrakt-Transport af 12 Februar 1884, hvorved han havde erhvervet Ejendommen, var forpligtet for Beløb af i alt 14000 Kroner — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Da Appellanten i sit Indlæg for Højesteret til Dels har gentaget de Udladelser, for hvilke han ved den indankede Dom er mulkteret, og derhos har fremsat nye usømmelige Udtalelser mod de Dommere, som have paakendt Sagen i første Instans, vil han i Medfør af de i Dommen anførte Lovbestemmelser herfor yderligere være at anse med Bøder til de i Dommen nævnte Kasser, hvilke Bøder findes at burde bestemmes til 100 Kroner hver.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. For usømmelig Procedure for Højesteret bør Appellanten, Examinatus juris Nicolai Ravn, yderligere bøde 100 Kroner til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse og lige saa meget til Justitskassen. Saa betaler han og til sidstnævnte Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag søger Citanten, examinatus juris Nicolai Ravn som Mandatarius for Værtshusholder H. C. Andreasen, Indstævnte, Værtshusholderske, Enkefrue M. Johansen, til Betaling af 950 Kr., som Indstævnte skal skyldes hans nævnte Mandant til Rest paa Købesummen for en til hendes afdøde Mand, Værtshusholder Julius Johansson, efter hvem hun hensidder i uskiftet Bo, solgt Landejendom, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 16de August 1900, til

Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger fremgaar følgende:

Ved Købekontrakt af 29 September 1883 købte Partikulier H. P. Benthien for 16000 Kr. Ejendommen Matr. Nr. 1 b af Ballerup By under Kjøbenhavns Amts nordre Birk af Sadelmagermester C. L. Jensen, der havde Skøde paa Ejendommen. Ved en den 12te Februar 1884 dateret Købekontrakts-Transport overdrog Benthien til Citantens ovennævnte Mandant, Værtshusholder H. C. Andreasen, sin Ret til at erholde Skøde paa Ejendommen. I Transporten, der ikke er tinglyst, er Vederlaget fastsat til 18000 Kr., der berigtigedes ved at Andreasen overtog to i Ejendommen indestaaende Prioriteter til samlet Beløb 10000 Kr., til Benthien udstedte en Obligation med Pant i Ejendommen, stor 4000 Kr. — hvilken Obligation er dateret samme Dag som Transporten og tinglyst den 20de s. M. — samt for Restkøbesummen, 4000 Kr., overdrog en ham tilhørende Beværtningsforretning til Benthien.

Under 25de Marts 1884 tilskrev den Sagfører, der havde ordnet den sidstnævnte Handel, og som varetog Benthians Interesser, Andreasen, der fra Transportens Dato havde overtaget Ejendommen, at Benthien havde beklaget sig til ham over, at han (Andreasen) solgte bort af Ejendommens Besætning etc., at dette, saaledes som det alt var sagt til ham, var strafbart, og at han henstillede til ham snarest at genoprette det skete og at søge en Overenskomst med Benthien.

Den 22 April s. A. indgav Benthien til Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politi en Klage, hvori han under Anbringende af, at Andreasen havde bortsolgt saa godt som alt, hvad der var fulgt med Ejendommen af Besætning, Afgrøde og Inventarium og derved havde forringet Ejendommen til Skade for ham, der hæftede for den omtalte Prioritetsgæld til samlet Beløb 10000 Kr. og som ved Handelen selv var bleven Prioritetshaver for 4000 Kr., begærede Andreasen tiltalt for det af ham saaledes udviste Forhold. Andreasen blev i Anledning af Klagen afhørt af Politiet den 25 April 1884, og den 1ste Maj næstefter indgav Benthien til Birkets Politi en Kontinuationsklage, hvori han bl. a. meddelte, at han samme Dag paa ny havde besigtiget Ejendommen og derved erfaret, at den nu var ganske blottet for Besætning, at der var borttaget yderligere af Inventariet, at Ejendommen henstod uden Beboere, og at der aldeles ikke var begyndt paa Foraarsarbejderne. Ved et Brev, der er udateret, men som maa være skrevet i Tiden mellem 1ste og 10 Maj 1884, meddelte den omtalte Sagfører Birkedommeren i Kjøbenhavns Amts nordre Birk, at da der syntes at opstaa en Mulighed for, at Sagen mellem Benthien og Andreasen kunde ordnes i Mindelighed, vilde han intet have imod, at et Forhør, der skulde være berammet til at foretages over Andreasen, blev udsat, og den 10de s. M. tilstillede Sagføreren Birket en Skrivelse, hvori det hedder, at han, da Andreasen og Benthien nu vare komne overens, tog Benthians Klage tilbage. — Samme Dag, som dette Brev er dateret, altsaa den 10de Maj 1884, underskrev Benthien og Indstævntes daværende Mand, Værtshusholder Johansson, en af den tidnævnte Sagfører udfærdiget Købekontrakttransport, ved hvilken Benthien til Johansson overdrog den ham ifølge den tidligere omtalte, med Sadelmagermester Jensen ind-

gaaede Købekontrakt af 29de September 1883 tilkommende Ret til at erholde Skøde paa Ejendommen. Vederlaget fastsattes til 13000 Kr., der berigtigedes ved, at Køberen betalte 1000 Kr. kontant og udstedte Obligationer med Pant i Ejendommen for Restkøbesummen. Den af Andreassen den 12 Februar udstedte, tidligere omtalte Panteobligation til Benthien for 4000 Kr., hvilken den 18de s. M. af sidstnævnte var transporteret til en Tredjemand, saaledes at han (Benthien) indestod som Kautionist og Selvskyldner for skadesløs Betaling af 1500 Kr. af Obligationens Paalydende, kvitteredes af Kreditor og udslettedes den 14 Maj 1884 af Pantebogen, og den 4 Oktober s. A. udstedte Sadelmagermester Jensen Skøde paa Ejendommen til Johansson.

Det ses endvidere af Sagens Oplysninger, at Benthien's Sagfører — der, da Transporten fra Benthien til Johansson blev underskrevet den 10 Maj 1884, ikke var i Besiddelse af den tidligere omtalte Transport af 12te Februar s. A. fra Benthien til Andreassen, idet den den Gang beroede hos Politiet — den 10de Juni s. A. tilskrev en anden herværende Sagfører et saalydende Brev:

»Da det vel er det rigtigste, at den mellem Partikulier Benthien og Restauratør Andreassen oprettede Købekontrakt om Matr. Nr. 1 B af Ballerup, som jo nu er bortfalden, bliver annulleret, beder jeg Dem, idet jeg hoslagt fremsender den, at foranstalte dette for Hr. Andreasens Vedkommende ved en Paategning paa Kontrakten, da jeg ikke kender hans Adresse,«

og at Kontrakten blev tilbagesendt Benthien's Sagfører af den anden omtalte Sagfører med en den 11 Februar 1885 dateret Skrivelse, i hvilken det bl. a. hedder, at Restauratør Andreassen, uagtet han gennagne Gange har været anmodet om at komme for at give Kontrakten Paategning om, at den er hævet, dog ikke er kommen.

Citantens Fremstilling, paa hvilken han støtter det her under Sagen indtalte Krav, gaar ud paa, at Andreassen i April Maaned 1884 — som det efter hans Procedure maa antages, efter at Benthien den 22de s. M. havde indgivet sin oven omtalte Klage til Politiet — til Johansson ved en Sammenkomst i dennes Beværtning solgte Ejendommen for 13000 Kr., af hvilke 50 Kr. bleve betalte kontant med det samme, medens Aftalen om Købesummens Berigtigelse i øvrigt blev, at Johansson til Benthien skulde udstede Obligationer for i alt 12000 Kr. med Pant i Ejendommen og betale Andreassen Restkøbesummen, 950 Kr., naar han (Johansson) fik indhøstet. Han har endvidere anbragt, at denne Handel næste Dag endelig ordnedes ved et Møde hos den Sagfører, der havde ordnet Handelen mellem Benthien og Andreassen, og at der ved denne Lejlighed udfærdigedes og blev underskrevet Transport fra Andreassen til Johansson paa førstnævntes Ret til at erholde Skøde paa Ejendommen.

Citanten har endelig anført, at Andreassen ingensinde har faaet den omtalte Restkøbesum betalt, samt at det er mod Andreasens Vidende og Villie, at der, som ovenfor fremstillet, den 10 Maj 1884 er bleven given Johansson Købekontraktstransport af Benthien.

Indstævnte kan ikke anses at bestride, at den af Citanten omtalte Handel mellem Andreassen og Johansson er bleven afsluttet, men hun gør gældende, at Andreassen — efter at der var indledet den omhandlede Undersøgelse imod ham for at have gjort sig skyldig i be-

drageligt Forhold ved sine Dispositioner over Ejendommens Besætning m. v., og efter at han, der savnede Midler til at bringe Ejendommen i Stand igen, for at fri sig ud af den for ham truende Situation, havde skaffet Johansson til Køber af Ejendommen — ved en paa den tid nævnte Sagsførers Kontor mellem ham (Andreasen), Benthien og Johansson indgaaet Overenskomst samtykkede i den Ordning, der derefter fik sit Udtryk i den oven omtalte Købekontraktstransport af 10de Maj 1884 fra Benthien til Johansson, og at derfor enhver Ret for Andresen overfor Johansson i Anledning af den mellem dem indgaaede Handel, og hvilken intet findes tinglæst, og da særlig Kravet paa de 950 Kr., bortfaldt ved denne Ordning, der blev den endelige.

Efter de foran refererede Oplysninger, som Sagen indeholder, samt naar henses til, at Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort eller blot sandsynliggjort, at Andreasen i de ca. 16 Aar, der ere hengaaede fra det Tidspunkt, da Restkøbesummen skulde have været erlagt, og til nærværende Sags Anlæg har krævet denne Sum betalt, maa der gaas ud fra, at Andreasen har indvilliget i Ordningen af 10 Maj 1884, og at ethvert Krav for ham mod Johansson i Anledning af den mellem dem indgaaede Handel dermed er bortfaldet. Indstævntes Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge.

I Sagsomkostninger vil Citanten have at betale Indstævnte 80 Kroner. Efter Omstændighederne findes derhos Citanten at burde i Medfør af Frdn. 11 August 1819 anses med Mulkt til Justitskassen for unødigt Trætte, hvilken Mulkt findes at kunne bestemmes til 50 Kroner. Fremdeles vil Citanten, der i sin Procedure er fremkommen med en Del usømmelige Udladelser, rettede dels mod Indstævnte, dels mod andre, i Medfør af D. L. 1—12 og Frdn. 23 December 1735 § 2 være at anse med en Bøde af 50 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse og med en Bøde af samme Størrelse til Justitskassen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 65. Firmaet **Carl Østberg & Sønner** (ved dets Indehaver C. F. Østberg)

contra

Hotelejer **G. Clasen** (Ingen),

betr. Opfyldelse af en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de November 1901: De Indstævnte, Firmaet Carl Østberg & Sønner ved dets Indehaver C. F. Østberg, bør til Citanten, Hotelejer G. Clasen af Hjørring, betale 3869 Kr. 96 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 24 November f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Firmaet Carl Østberg & Sønner ved dets Indehaver C. F. Østberg, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 21de Marts f. A. bortforpagtede Citanten, Hotelejer G. Clasen af Hjørring, »Kypers Hotel« i Hjørring til J. C. Larsen for 6 Aar fra den 1 Maj f. A. for en aarlig Afgift af 5000 Kr., at erlægge skadesløst med $\frac{1}{2}$ Aars Leje forud, 1ste Gang ved Tiltrædelsen og derefter hvert Aars 1 November og 1 Maj, og det bestemtes i Kontraktens § 11, at hvis Afgiften nogensinde udeblev udover den 8 Maj eller November, skulde Kontrakten være forbrudt, hvis Ejeren forlangte det, og Forpagteren kunde i saa Fald skadesløst »paa hans egen Bekostning« udsættes ved Fogden, og skulde Forpagteren derhos betale $\frac{1}{2}$ Aars Leje i Erstatning foruden at aflevere kontraktsmæssigt. Ifølge § 7 skulde Forpagteren i Forpagtningstiden betale alle af det forpagtede gaaende Skatter, Afgifter og Præstationer, derunder Brandpenge af Bygningerne og Assurancepræmien af Løsøret, de kgl. Skatter og Brandpenge, 1ste Gang for April Termin 1900, og Kommuneafgift, 1ste Gang for April Kvartal s. A., og i § 15 var det fastsat, at Forpagteren og Citanten skulde være fælles om Omkostningerne ved Til- og Fratrædelsen, medens førstnævnte alene skadesløst skulde betale Omkostningerne ved de Fogedforretninger, Citanten maatte afholde for at komme i Besiddelse af det forpagtede. Endelig skulde ifølge § 2 ved Tiltrædelsen afholdes en Syns- og Skønsforretning, hvorved bl. a. Løsøret, der skal tilbageleveres til samme Værdi, som den, for hvilken Forpagteren modtager det, skulde beskrives og vurderes af 2, eventuelt 3 Mænd, hvilken Fremgangsmaade ligeledes skal følges ved Fratrædelsen. Til Sikkerhed for Forpagterens skadesløse Opfyldelse af hans Forpligtelser efter Kontrakten medunderskrevs denne af det indstævnte Firma Carl Østberg & Sønner som Selvskyldnere, dog at de efter § 14 ikke hæfte udover 10000 Kr., men ere bundne ved de Afgørelser, der i Disputer mellem Parterne ere truffene enten af de nævnte Mænd eller af Domstolene.

Da den den 1ste November f. A. forfaldne halvaarlige Forpagtningsafgift, 2500 Kr., ikke blev betalt af Forpagteren, lod Citanten ham den 12te s. M. ved Fogden i Hjørring Købstad udsætte af det forpagtede, og efter at en Afleveringsforretning derpaa de følgende Dage var afholdt af 3, overensstemmende med Kontraktens § 2 udmeldte Mænd, har Citanten under nærværende Sag paastaet de Indstævnte, Firmaet Carl Østberg & Sønner ved dets Indehaver C. F. Østberg,

som Selvskyldnere tilpligtede at betale til ham hans kontraktmæssige Tilgodehavende hos J. C. Larsen, hvilket han opgør saaledes:

1) I Erstatning for Misligholdelsen (Kontraktens § 11) $\frac{1}{2}$ Aars Forpagtningsafgift	2500 Kr. » Øre		
2) Ifølge den ved Forpagtningens Tiltrædelse afholdte Forretning var Løsørets Værdi	10107 Kr. 15 Øre		
ved Afleveringen var til Stede Løsøre til Værdi	9000 — 3 —		
Differencen, som skal tilsvares af Forpagteren (Kontraktens § 2) bliver altsaa		1107 — 12 —	
3) Følgende, Forpagteren formentlig (Kontraktens § 7) paahvilende Skatter og Afgifter, som Citanten vil have afholdt:			
Brændevinsafgift for $\frac{1}{2}$ Aar	102 Kr. 50 Øre		
Afgift af Keglebane og Billard for $\frac{1}{2}$ Aar	10 — » —		
Kongelige Skatter for April Termin f. A.	157 — 84 —		
Brandpenge for do.	31 — 5 —		
Kommuneskatter for April og Juli Kvartaler f. A.	23 — 2 —		
		324 — 41 —	
4) Skadesløse Omkostninger ved Udsættelsesforretningen (Kontraktens § 15)		37 — 73 —	
5) Halvdelen af Omkostningerne ved Afleveringsforretningen (Kontraktens § 15)		45 — » —	
			I alt 4014 Kr. 26 Øre

med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 24de November f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse mod at betale 225 Kr. 11 Øre og paastaa sig tillagt Sagens Omkostninger, idet de til Støtte herfor have fremsat følgende Indsigelser mod de ovenanførte Poster i det indtalte Krav.

Mod deres Forpligtelse til at betale Post 1 gøre de gældende, dels at Citanten ved først efter den 8de November f. A. at meddele dem, at den den 1ste s. M. forfaldne Afgift var udebleven, og at Forpagteren derfor straks vilde blive udsat, har afskaaret dem fra ved Afgiftens Betaling at forebygge Forpagtningsforholdets Ophævelse og det mod Forpagteren derefter foretagne retslige Skridt, dels at Betingelsen for, at Citanten overhovedet kan gøre Krav paa den i denne Post omhandlede Erstatning af $\frac{1}{2}$ Aars Forpagtningsafgift, maa være, at det paavises, at Citanten som Følge af den skete Misligholdelse virkelig har lidt et hertil svarende pekuniært Tab, men at dette ikke in casu er sket og næppe heller lader sig godtgøre, idet Citanten ved

selv umiddelbart efter Udsættelsen at overtage Driften af Hotellet for egen Regning maa antages at være bleven dækket for ethvert Tab ved den misligholdte Kontrakt.

Ligesom der imidlertid i Mangel af en udtrykkelig Vedtagelse derom mellem Parterne ikke kunde paahvile Citanten nogen Forpligtelse til at meddele de Indstævnte nogen Underretning om Afgiftens Udeblivelse, saaledes mangler der efter Kontraktens § 11 Føje til at betinge den Forpagteren i Tilfælde af Udsættelse paa Grund af Misligholdelse paalagte Forpligtelse til at betale $\frac{1}{2}$ Aars Forpagtningsafgift af, at det godtgøres, at Citanten ved Misligholdelsen har lidt et til Afgiftens Beløb svarende pekuniært Tab, og de Indstævnte, der ikke i øvrigt har rejst nogen Indvending mod det under denne Post opførte Beløb, vil derfor ikke kunne fritages for at betale samme.

Overfor Post 2 have de Indstævnte gjort gældende, dels at de ikke have faaet nogen Meddelelse om Tidspunktet for Afleveringsforretningens Foretagelse og saaledes have været afskaarne fra at varetage deres Interesse ved denne Lejlighed, dels at den afholdte Forretning lider af forskellige Mangler, idet der ikke er taget behørigt Hensyn til nogle Forbedringer, som af Forpagteren er foretaget ved Inventariet, dels at den i Anledning af Forpagtningens Tiltrædelse optagne Syns- og Vurderingsforretning ikke kan gælde som Bevis for Inventariets daværende Værdi, idet den over dette optagne Liste med vedføjede Beløb ikke er bleven behørigt kontrolleret af de paagældende Skønsmænd, ligesom de Indstævnte endelig have forment, at der ikke nu ved Afleveringen af Citanten kan fordras Erstatning for den ved almindelig Brug af Effekterne skete Værdiforringelse.

Da Citanten imidlertid ved under Udsættelsen at foranledige den tilstedeværende Forpagter oplyst om, naar, og af hvilke Mænd Afleveringsforretningen vilde blive foretagen, skønnes at have opfyldt enhver ham i saa Henseende paahvilende Meddelelsespligt, samt da de Indstævnte ikke findes at have paavist saadanne Mangler ved de stedfundne Syns- og Skønnsforretninger, som kunne afficere disses Gyldighed, og da det endelig af Kontraktens § 2 fremgaar, at det med Hotellet i sin Tid fulgte Løsøre ved Fratrædelsen skal tilbageleveres til samme Værdi, som det modtoges for, hvorved Spørgsmaalet om at holde den ved den daglige Brug bevirkede Forringelse udenfor maa være afskaaret, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til de af de Indstævnte mod denne Posts Paalydende rejste Indsigelser.

Derimod findes der at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at de af det i Post 3 ommeldte Beløb kun kunne være pligtige at betale 80 Kr. 11 Øre, hvilket efter den af Citanten fremlagte Kvittering udgør de af ham for de angivne Terminer betalte kongelige Skatter, Brandpenge og Kommuneskatter, medens den i Posten yderligere indbefattede Brændevinsafgift og Afgift for Keglebane og Billard, i alt 112 Kr. 50 Øre, som Afgifter, der paahvilede Forpagteren personlig og ikke omfattes af Forpagtningskontraktens § 7, maa være de Indstævnte uvedkommende.

For saa vidt de Indstævnte endelig have bestridt deres Forpligtelse til at betale de under Post 4 opførte skadesløse Omkostninger ved Udsættelsen, derunder Sagførersalær, kan intet Hensyn tages her-

til, da Forpagterens Forpligtelse til at bære disse er hjemlet ved Kontraktens § 15, jfr. § 11, og Citanten har godtgjort at have afholdt dem med det anførte Beløb.

I Henhold hertil ville de Indstævnte saaledes være at tilpligte at betale til Citanten i alt 3869 Kr. 96 Øre med Renter deraf som paa-staaet, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 297. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Anton Simonsen (Def. Rée),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 29 September 1902: Tiltalte Anton Simonsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Bendixsen, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 November 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærene til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Simonsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Anton Simonsen, der er født i Aaret 1880, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 12 Juli d. A. mellem Tiltalte og Gasmester Jacob Poulsen i Thisted skriftlig oprettet en Kon-

trakt, hvorved Poulsen »udlejer« en ham tilhørende Cykle til Tiltalte, og som blandt andet gaar ud paa, at Tiltalte, hvem Cyklen, der i Kontrakten er ansat til en Værdi af 75 Kr., maa antages straks at være bleven overleveret, den 1ste August dette Aar skulde betale 37 Kr. 50 Øre og den 1ste November næstefter et lige saa stort Beløb, at der, naar Tiltalte »prompte har betalt den betingede Leje i saa lang Tid, at de erlagte Lejebeløb tilsammen udgøre Cyklens Værdi«, fremtidigt ikke blev at erlægge nogen Leje, men at Ejeren derimod da var pligtig at overdrage Tiltalte Ejendomsret til det lejede, at Tiltalte var uberettiget til at overdrage Cyklen til andre, og at Ejeren i Tilfælde af, at Tiltalte misholdt Kontrakten, var berettiget til at hæve Lejemaalet og at fordrø Cyklen tilbageleveret.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uden at have betalt nogen Del af det ved Kontrakten fastsatte Vederlag for bemeldte Cykle eller Brugen af denne, den 17de August dette Aar har solgt Cyklen til Gaardskarl Anders Hyldig i Thisted, overfor hvem han opgav at have købt den af Poulsen for 36 Kr. 75 Øre, hvori der imidlertid var indbefattet 1 Kr. for en til Cyklen hørende Lygte, der beroede paa det Sted i Faartoft, hvor Tiltalte tjente, og derfor ikke saaledes som Cyklen ved Handelens Afslutning, der fandt Sted i Thisted, blev udleveret Hyldig. Det for Cyklen modtagne Beløb forbrugte Tiltalte til Svir, saaledes at han ved sin Anholdelse den 21 August ikke var i Besiddelse af flere Penge end 25 Øre.

Cyklen, der er bragt til Stede under Sagen, er, efter at være vurderet til 50 Kr., tilbageleveret Gasmester Poulsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste.

Færdig fra Trykkeriet den 8 Januar 1903.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 37.

Tirsdagen den 23 December.

Nr. 301.

Højesteretssagfører Rée

contra

Mathias Frederik (eller **Friederich**) **Schrøder** og **Lars Nielsen Jessen** (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 16de September 1902: De Tiltalte Mathias Frederik Schrøder og Lars Nielsen Jessen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage og, en for begge og begge for en, til Gæstgiver Vilhelm Larsen i Esbjerg betale 3 Kr. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3dje November 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Jørgensen, betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Mathias Frederik eller Friederich Schrøder og Lars Nielsen

Jessen, en for begge og begge for en, til Højesterets-sagfører Rée og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Mathias Frederik eller Friederich Schrøder, der maa antages at være født i Aaret 1857 i Hertugdømmet Slesvig, og Lars Nielsen Jessen, der er født i Aaret 1856, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, og maa det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Søndag den 10 August d. A. fik Tiltalte Jessen — der ligesom Medtiltalte er Arbejdsmand og bosat i Esbjerg — tilfældig blandt sin Hustrus Husholdningspenge Øje paa en engelsk Kobbermønt — en saakaldet Farthing, der maa antages at have en Værdi af knap 2 Øre — som hun, efter hvad hun sagde til ham, antog at have faaet i en Butik som en To-Øre, og efter at Tiltalte, ved at rense Mønten med Eddike og derefter gnide paa den, havde faaet den til at se ud som en Guldsilling, bestemte han, der først vil have tænkt paa at benytte den til at »lave Løjer« med, sig til at benytte den, som om den virkelig var en Guldmønt, i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret at være vidende om, at der findes engelske Guldmønter — Pund Sterling eller Lst. — af Værdi 18 Kroner, og andre engelske Guldmønter, der gælde $\frac{1}{2}$ Lst. og altsaa ere 9 Kroner værd. Samme Dags Eftermiddag indfandt Tiltalte sig sammen med Medtiltalte Schrøder hos Gæstgiver Chr. Bertelsen, hvor han, efter at de havde nydt nogle Drikkevarer, rakte Bertelsen Mønten og — uden at sige, hvad han vilde have for den, men i den Hensigt, at den skulde tages som $\frac{1}{2}$ Lst. — spurgte, om han kunde veksle denne, men da Bertelsen vægrede sig herved, efter sin Forklaring, fordi han kunde se, at Mønten var omtrent værdiløs, betalte Tiltalte ham med dansk Mønt, idet han, efter hvad Bertelsen videre har forklaret, leende bemærkede, at Bertelsen saa ogsaa godt kunde faa »rigtige Penge«.

De tvende Tiltalte begav sig derefter efter Forslag af Tiltalte Jessen hen til Gæstgiver Vilhelm Larsen, idet Jessen under Vejs sagde til Schrøder — der fra Opholdet i Bertelsens Beværtning var paa det rene med, at Mønten var en engelsk Kobbermønt af ringe Værdi — at han vilde se, om Larsen vilde tage den, men da Larsen erklærede sig ude af Stand til at veksle Mønten, hvilken Jessen udgav for $\frac{1}{2}$ Lst. af Værdi 9 Kr., betalte Jessen ogsaa for de nydt Drikkevarer med danske Penge, hvorpaa de Tiltalte forlod Beværtningen.

Da Tiltalte Jessen nu ude paa Gaden ytrede til Medtiltalte: »Den gik ikke«, svarede sidstnævnte, at Jessen kunde jo give ham Mønten, saa kunde de prøve igen. Efter at de derpaa vare vendte tilbage til Larsens Beværtning og havde nydt nogle flere Drikkevarer, henvendte Tiltalte Schrøder sig til Larsens Hustru, der da var alene til Stede, og spurgte, om han ikke nu kunde faa Mønten vekslet, idet han da

samtidig vilde betale en ældre Gæld til Beløb 1 Kr. 50 Øre. Da Larsens Hustru ved første Øjekast fandt, at Mønten lignede $\frac{1}{2}$ Lst., tog hun den for 9 Kroner, hvorfor hun, da de Tiltalte havde nydt Drikkevarer for 30 Øre, optalte 7 Kr. 20 Øre, som Tiltalte Jessen tog til sig.

Efter at have set nærmere paa Mønten, ytrede Larsens Hustru imidlertid, at den forekom hende forskellig fra de Mønter paa $\frac{1}{2}$ Lst., som hun tidligere havde haft. hvortil Tiltalte Jessen svarede, at den gjaldt ogsaa 9 Kr. 40 Øre, hvorhos han, da Larsens Hustru spurgte, om han var vis paa det, bekræftede dette med Tilføjende, at han havde modtaget den paa sin Arbejdsplads. Da Larsens Hustru hertil svarede, at hun kun vilde give 9 Kr. for Mønten, ytrede Tiltalte Schrøder, at hun saa kunde give 2 Kaffepunche i Stedet, hvori Larsens Hustru indvilgede.

Af de fra denne modtagne Penge, lånte Tiltalte Jessen Medtiltalte 1 Kr., hvorpaa de Tiltalte, efter at have fortæret og betalt nogle flere Drikkevarer, forlod Beværtningen. De Tiltalte, af hvilke Schrøder har forklaret, at de benyttede Mønten, som sket, for at skaffe sig nogle Penge til at »solde« for, maa antages ved den paagældende Lejlighed at have været noget paavirkede af Spiritus, men dog fuldt tilregnelige.

Efter at Gæstgiver Larsen den følgende Dag ved nærmere at undersøge Møntstykket var kommen paa det rene med, at det ikke var nogen Guldmønt, henvendte han sig til Tiltalte Jessen og opfordrede ham til at tage Møntstykket tilbage og tilbagebetale ham de 9 Kroner, hvad Tiltalte dog vægrede sig ved, idet han efter hans Hustrus Forklaring ytrede til Larsen, at naar denne havde været saa dum at lade sig narre, maatte han selv tage Følgerne, og denne Vægning fastholdt han, skøndt Larsen efter sin Forklaring betydede ham, at han saa vilde melde det passerede til Politiet.

Den 18de s. M. bleve de Tiltalte anholdte, ved hvilken Lejlighed Tiltalte Jessen indbetalte 4 Kr. 50 Øre som delvis Erstatning til Larsen; i et den 1 September afholdt Forhør erklærede Larsens Hustru paa sin Mands Vegne, at Tiltalte Jessen yderligere havde betalt denne 1 Kr. 50 Øre, hvorhos hun paastod sin Mand tilkendt en Erstatning af 3 Kr. hos de Tiltalte, og denne Paastand, mod hvilken de Tiltalte intet have at erindre, blev derefter tagen til Følge ved Underrettsdommen.

Af de Tiltaltes Defensor for Overretten er der imidlertid fremlagt en Erklæring fra Gæstgiver Larsen, der gaar ud paa, at de Tiltalte, forinden Underrettsdommens Afsigelse have ydet ham fuld Erstatning, samt at han ikke ønskede dem straffede.

For saa vidt Tiltalte Jessen, efter hvad Defensor i Forbindelse med Fremlæggelsen af denne Erklæring har anbragt, til Defensor har udtalt, at han ved sine Forsøg paa at udgive Mønten først handlede i Løjer og derefter i Fuldskab, samt at han har været paa det rene med, at Mønten skulde løses tilbage, og straks har indbetalt sin Part, men at Anmeldelsen fremkom, fordi Medtiltalte var noget længe om at betale sin Part, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til disse Anbringender, der staa i Modstrid med det ovenanførte.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ere de ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 251 med Straffe, der

efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, dog at dens Bestemmelser om den Gæstgiver Larsen tilkendte Erstatning bortfalder.

Nr. 281. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Slagtermester **Henrik Oluf Kjærulff** (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen og Københavns Sundhedsvedtægt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1902: Tiltalte **Henrik Oluf Kjærulff** bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 1 November d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag, for saa vidt angaar Overtrædelse af Næringslovgivningen, under Paakendelse, uanset at denne Del af Sagen ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis

Da det ikke kan antages at ligge udenfor Slagternes Fag at slagte Fjerkreaturer, maa de i Næringslovens § 23 antages at have Hjemmel til at forhandle saadanne i slagtet Tilstand, og Tiltalte vil derfor ikke kunne anses for Overtrædelse af Nærings- lovgivningen.

Da derhos Bestemmelsen i Sundhedsvedtægtens § 37, 2det Stykke, findes at maatte forstaaes saaledes, at deri kun indeholdes et Forbud mod, at der fra de i Paragrafens 1ste Stykke om- handlede, paa en særegen Maade indrettede Udsalgssteder sælges andet end fersk Kød og deraf tilberedte Levnedsmidler, uden at der er Grund til at forstaa »fersk Kød« i denne Sammenhæng som sigtende alene til det Kød, der ikke maa forhandles fra andre Udsalgssteder end de i 1ste Stykke omhandlede, vil Tiltalte ogsaa være at frifinde for Sigtelsen for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten.

Sagens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Slagtermester **Henrik Oluf Kjærulff** bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret

til Højesteretssagførerne Høgsbro og Asmussen 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Henrik Oluf Kjærulff, der er født den 31te Marts 1847 og ikke funden forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen og Kjøbenhavns Sundhedsvedtægt.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste disse:

Tiltalte, der alene har Borgerskab som Slagter, har i flere Aar fra sin Butik her i Staden, navnlig i Aarets 3 sidste Maaneder, solgt Fjerkræ, som han havde indkøbt slagtet her i Byen. Salget er derhos foregaaet fra samme Butik, fra hvilken Tiltalte har solgt Kød af Okser, Kalve og Lam.

Da nu Næringslovens § 23 kun tillader Haandværkere at forhandle andres Frembringelser »for saa vidt de henhøre til deres Fag«, da Slagtning af Fjerkræ, henset saavel til de ældre for Slagterlavet givne Bestemmelser som til Karakteren af det Svendestykke, der udføres af Slagtere, og til almindelig herskende Skik og Brug, ikke kan henregnes til Slagternes Fag, og da det herimod ikke kan komme i Betragtning, at i alt Fald en Del kjøbenhavnske Slagtere, uden at have andet Borgerskab end Slagterborgerskab, i en Aarrække upaataalt have forhandlet Fjerkræ, findes Tiltalte ved bemeldte Handel at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug.

Da fremdeles den af Justitsministeriet under 15 Juni 1886 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Kjøbenhavn, naar den i § 37, andet Stk., foreskriver at »fra Udsalgssteder for fersk Kød maa der ikke finde Udsalg Sted af andre Varer end dette og de deraf tilberedte Levnedsmidler« ved Udtrykket »fersk Kød« maa antages at have sigtet til fersk Kød af de i §'s 1ste Stykke nævnte Dyr, altsaa stort Kvæg, Heste, Kalve, Faar og Lam, findes Tiltalte ved den ommeldte Handel ligeledes at have overtraadt Sundhedsvedtægten.

Tiltalte vil derfor være at anse dels efter Næringslovens § 75, dels efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28de Marts 1868, efter Omstændighederne under et med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 20 Kroner.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Fredagen den 2 Januar 1903.

Nr. 280. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Søren Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for Brandstiftelse og Betleri.

Vordingborg Søndre Birks Ekstrarets Dom af 26 August 1902: Arrestanten Søren Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Erstatning bør han derhos betale til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 15200 Kr. 52 Øre, Udflytternes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift 9632 Kr. 71 Øre og Brandforsikringsforeningen for Præstø m. fl. Amter 206 Kr., hvornæst han bør udrede Aktionsomkostningerne, derunder Salær til Aktor, Sagfører Strange, 15 Kr. og Defensor, Sagfører Schwensen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Oktober 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Levinsen og Paludan for Overretten betaler Arrestanten Søren Hansen 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de i den indankede Dom omhandlede Forhold vil Tiltalte — hvis Forklaring om ikke, forinden Ilden var begyndt, at have lagt Mærke til, at der laa Bygninger bag Stakkene, maa forkastes — være at anse efter Straffelovens § 281, 1ste Stykke, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men da det findes at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Hansen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Søren Hansen — der er født den 24 Marts 1854 og anset ved Vester Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 9 Oktober 1890 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 15de August 1891 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, §§ 253, 247 og 281, kfr. § 283, Lov 3dje Marts 1860 §§ 1 og 2 og Straffelovens § 62, kfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Skelskør Købstads Ekstrarets Dom af 29 Marts 1893 efter Straffelovens §§ 251 og 257, jfr. § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Vester Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 20 Marts 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 9 Januar 1899 efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, foruden at han alene for Overtrædelse af sidstnævnte Lov har været straffet 5 Gange, senest ved Vordingborg Købstads Politiretsdom af 2 Marts 1901, efter bemeldte Lovs § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage — for Brandstiftelse og Betleri, og ere Sagens Omstændigheder i det væsentlige følgende:

Den 9 September f. A. om Formiddagen Kl. ca. 10 opstod der Ild i en Stak, der stod ca. 80 Alen Sydost for den Gaardejer Hans Jacobsen tilhørende Gaard i Sallerup, fra hvilken Stak Ilden forplantede sig til nogle andre Stakke, som stode umiddelbart ved den antændte Stak og til Dels mellem denne og Gaardens Bygninger, samt derpaa til disse, der bestode af 4 sammenbyggede Længer foruden et Svinehus, hvilke Bygninger, der vare straaatækkede med Undtagelse af Stuehuset, der var tækket med Skifer, og Svinehuset, som var tækket med Tagpap, alle nedbrændte tillige med samtlige Stakke i Løbet af kort Tid, idet Vinden, der var Sydost og temmelig stærk, førte Ilden fra den først antændte Stak i Retning af de andre Stakke og Gaardens Bygninger, og indebrændte en Del af Kreaturbesætningen samt nogle Svin og Høns. Da Ilden udbrød i den først antændte Stak, befandt Arrestanten sig ved denne og angav sig til de Personer, som først antraf ham der, som Ophavsmand til Ilden, hvad han gentog overfor den et Kvarterstid senere tilstedekomne Sognefoged, ligesom han, efter af denne at være bleven anholdt, under Transporten til Arresthuset i Vordingborg atter nævnede sig som den skyldige og derpaa i et samme Dag paa Tingstedet afholdt Forhør vedgik, at han havde sat Ild paa Stakken med en Tændstik, som han tog af en Æske, han havde hos sig. I de to følgende Forhør henholdsvis den 10de og 11 September f. A. gentog han denne Tilstaelse, ifølge hvilken han — der efter sin af det det i øvrigt oplyste bestyrkede Forklaring den 21 August f. A. uden Tilladelse var bortgaaet fra Tvangsarbejdsanstalten i Korsør, hvor han af sin Forsørgelseskommune var anbragt, og som siden havde vandret om, idet han forgæves vil have søgt Arbejde, og imidlertid havde ernæret sig ved at belle — havde paasat Ilden »for at komme til Hvile« eller, som han senere har forklaret, for ikke at komme tilbage til bemeldte Arbejdsanstalt, men i Stedet for komme i Forbedringshuset, og ikke havde villet afbrænde mere end den af ham antændte Stak og altsaa ikke Gaarden, hvis Bygninger han — som af

ham senere forklaret — end ikke vil have bemærket forinden Ildens Opkomst. I et Forhør paa selve Brandstedet den 12 September f. A. fragik imidlertid Arrestanten sine tidligere Tilstaaelser om Ildspaaættelsen, idet han nu forklarede, at det begyndte at brænde i Stakken, da han var 4 à 5 Skridt fra denne, og at han ved Tilraab til de tilstedekomne tilkendegav, at det ikke var ham, der havde sat Ild paa, og har Arrestanten derpaa i samtlige senere over ham optagne Forhør fastholdt denne sidste Forklaring, i enkelte af disse dog med den Ændring, at det rimeligvis nok er ham, der har paasat Ilden, hvad han imidlertid saa vil have gjort i Fuldskab, og at det hele staar for ham som en »Drøm«, ligesom han derhos i de over ham efter den 12 September f. A. afholdte Forhør vedblivende har forklaret, at han paa Grund af den deliriske Tilstand, hvori han befandt sig, intet kunde erindre om, at han i de tre første over ham optagne Forhør har tilstaaet at have foretaget den ommeldte Ildspaaættelse.

Ifølge Sagens Oplysninger gik Arrestanten, som den 8 September f. A. om Aftenen var ankommen til Køng Kro og havde logeret der om Natten, Kl. ca. 7¹/₂ den følgende Dags Formiddag derfra, efter forinden med korte Mellemrum at have købt i 2 Gange ¹/₂ Pot Brændevin, hver Gang en Pægl, hvilket han har forklaret kort derefter at have drukket, og begav sig ad Sallerup til, hvilken By ligger omtrent ¹/₄ Mil fra Køng, hvorpaa han, efter at have været enkelte Steder inde under Vejs for at betle, sidst hos Husmand Lars Olsen i Sallerup, direkte herfra gik over til de i en Afstand af ca. 300 Alen fra Lars Olsens Hus staaende Stakke ved brandlidtes Gaard, ved hvilke ingen anden da var at se, og hvor det nu omtrent samtidig med Arrestantens Ankomst dertil begyndte at brænde, hvilket fornævnte Olsens Datter Ane Margrethe, der har afgivet edelig bekræftet Vidneforklaring under Sagen, vil have iagttaget, uden at hun dog har set Arrestanten antænde Stakken. Derimod saa hun efter sin Forklaring, at Flammerne slog op fra Stakken ikke to Minuter efter, at Arrestanten var kommen hen til denne, samt at Arrestanten, hvis venstre Side hun havde kunnet se, medens han stod ved Stakken, hvorimod hans højre Side var skjult af denne, lige forinden hun, som nævnt, saa Ilden, trak sig baglænds tilbage fra Stakken og stod og saa paa Ilden. Af de forskellige Personer, som herefter have set og til Dels talt med Arrestanten inden Branden, er det forklaret, at han ikke gjorde Indtryk af at være beskænket, medens forommeldte Sognefoged har forklaret, at Arrestanten sikkert ved Anholdelsen var paavirket af Spiritus og noget forstyrret i Hovedet, hvorhos Forhørsdommeren og Retsvidnerne med Hensyn til Arrestantens Tilstand i Forhøret den 9de September f. A. ligeledes have skønnet, at han øjensynligt i Øjeblikket var noget forstyrret i Hovedet, men at han dog afgav klare og bestemte Svar, og om hans Optræden i Forhørene den 10de og 11 September erklæres det, at han da var ganske rolig og tilsyneladende fuldstændig klar over, hvad han forklarede, og over de Spørgsmaal, som rettedes til ham.

Arrestanten har paa Grund af hans mentale Tilstand været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg, og har Overlægen ved denne Anstalt herom den 5 Juni d. A. afgivet en Erklæring, som gaar ud paa, at Arrestanten ikke er sindssyg, men en ved

tidligere gennemgaaet Sindssygdom og Drikfældighed aandelig svækket, moralsk afstumpet Person, under Paavirkning af Spiritus tilbøjelig til Ulovligheder, udsprungne af øjeblikkelige Indskydelser, som han ikke kan modstaa, hvornæst det udtales, at Arrestanten begik den her ommeldte Ildspaaættelse i beruset Tilstand og havde ret tydelig og fuldstændig Erindring om det passerede saavel straks efter som de 2 følgende Dage trods sin noget omtaagede Tilstand — en truende delirium tremens — samt at der næppe kan tillægges hans senere Benægtelse nogen Betydning.

Til denne Erklæring har det kgl. Sundhedskollegium i en den 30 Juli d. A. afgiven Erklæring i det væsentlige sluttet sig, dog med Bemærkning, at den aandeligt noget svækkede Arrestant vel maa antages under Paavirkning af Alkohol at handle efter umotiverede eller uklart motiverede Indskydelser, men at det ikke er godtgjort, at disse ere uimodstaaelige. I Erklæringen udtales det fremdeles, at Kollegiet kan tiltræde den Opfattelse, at Arrestanten trods sin noget omtaagede Tilstand maa antages at have handlet med Bevidsthed og at have bevaret Erindringen om det passerede saavel som om sine i Forhørene afgivne Forklaringer, samt at hans senere Benægtelser formentlig ere i Strid med Sandheden.

Da den af Arrestanten saaledes afgivne Tilstaaelse om at have forøvet den oven omtalte Ildspaaættelse i høj Grad bestyrkes ved det i øvrigt oplyste, medens hans Fragaelse af denne Tilstaaelse er ganske ubestyrket, og da der efter det foreliggende ikke findes Føje til at antage, at Arrestanten ikke i Gerningsøjeblikket har været fuldt ud tilregnelig, vil han, hvis Forklaring om ikke, forinden Ilden var begyndt, at have lagt Mærke til, at der laa Bygninger bag Stakkene, efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, og som — som oven anført — tillige har gjort sig skyldig i Betleri, nu være at anse efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, og Lov 3dje Marts 1860 § 3, og da den ved den indankede Dom under eet bestemte Straf af Tugthusarbejde i 3 Aar findes passende, og Dommens Bestemmelser om Erstatning samt om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Mandagen den 5 Januar.

Nr. 48. Enkefru **Emma Johansen** (Ingen)

contra

Overretsprokurator Rich. B. Lehmanns i uskiftet Bo hensiddende Enke **Eggertine Christine Lehmann**, født Egebech (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellantinden, Enkefru Emma Johansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader

møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 76. Spejlglasforsikringsselskabet »**Guardian**« (U. Hansen)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse ved dens Formand, Dr. med. Edv. Jacoby og Birkedommer, Dr. jur. Sylow (Asmussen),

betr. Indstævntes Ansvar for en ved Istandsættelse af en Vej tilføjet Skade.

Kjøbenhavns Gældskommissions Dom af 4 Marts 1901: De Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, bør for Tiltale af Citanterne, Spejlglasforsikringsselskabet »Guardian«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Juni 1901 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Spejlglasforsikringsselskabet »Guardian«, til Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en paa Foranstaltning af Frederiksberg Kommunes Vejvæsen den 2den Maj f. A. foretagen Ophakning af Nordre Fasanvejs Kørebane blev en Spejlglasrude i Stueetagen i Ejendommen Nr. 69 paa denne Vej ituslaet, idet

en fra Vejen ophugget Skærve sprang igennem den. Idet nu Citanterne, Spejlglasforsikringsselskabet »Guardian«, have anbragt, at der ikke fra Vejvæsenets Side var truffen nogen Forsigtighedsforanstaltning for at afværge saadan Skade, uagtet det var Vejvæsenet bekendt, at paagældende Arbejde medførte Fare for de i Nærheden værende Ruder, at Arbejdet derhos ikke er udført forsvarligt, og at Frederiksberg Kommune bærer Ansvar for dens Vejvæsens Foretagender, samt at den ituslagne Rude var forsikret hos Citanterne, der have maattet ombytte samme med en ny, hvorved der er paaført dem en Udgift af 130 Kroner, have de under denne ved nærværende Ret som vedtaget Værneting anlagte Sag paastaaet de Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, tilpligtede at betale dem nævnte Beløb med Renter, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato den 22 Juni f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de have assereret, at Nordre Fasanvejs Kørebane er chausseret, og at det saaledes for at holde den i farbar Stand er nødvendigt, at den af og til, vistnok mindst 1 Gang om Aaret, ophakkes, ved hvilket Arbejde det undertiden, men dog meget sjældent, foranlediges, at en Skærve flyver et eller andet Sted hen og gør Skade, hvorfor Vejvæsenet, naar der findes kostbare Ruder paa det Sted, hvor Arbejdet skal foretages, gør Ejeren af disse opmærksom paa, at saadan Ophakning skal foregaa, og opfordrer ham til at sætte noget for Ruden, saa at den ikke rammes, samt at en sliq Meddelelse og Opfordring ogsaa in casu er givet Rudens Ihænde-haver, uden at denne dog har fundet Anledning til at efterkomme Opfordringen, hvorfor, hvis der her er sket nogen Uforsigtighed, denne maa ligge hos Rudens Ejer, og ikke hos Vejvæsenet, som det derhos hævdes har udført Arbejdet forsvarligt i enhver Henseende.

Da nu Citanterne ikke overfor denne de Indstævntes Erklæring over Søgsmålet have godtgjort, at der ved selve Udførelsen af herommeldte Ophakning af Vejen kan lægges Vejvæsenet eller sammes Arbejdere noget til Last, og da der, særlig naar henses til, at det paagældende Arbejde — hvad ikke af Citanterne er bestridt — var nødvendigt, maa gives de Indstævnte Medhold i, at det maatte være Rude-ejerens Sag, efter at han, hvad ej heller af Citanterne er benægtet, havde modtaget Meddelelse om det forestaaende Arbejde og den dermed forbundne Opfordring, overensstemmende med denne at træffe passende Foranstaltninger mod eventuel Beskadigelse af bemeldte Rude, vil intet Ansvar for denne Ituslagnig kunne paahvile Vejvæsenet og saaledes ej heller de Indstævnte, som derfor ville være at frifinde for Citanternes Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke.

Nr. 310. Højesteretssagfører Salomon

contra

Henry Edmond Andersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Tyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dølm af 6 November 1902: Arrestanten Henry Edmond Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Hammer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 November 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henry Edmond Andersen til Højesteretssagførererne Salomon og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Henry Edmond Andersen tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Arrestanten er født i Aaret 1882 og har tidligere, foruden at han, forinden han fyldte sit 18de Aar, 2 Gange har været anset for simpelt Tyveri, været straffet 3 Gange for samme Forbrydelse ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Domme af 3 November 1900, 23 Februar 1901 og 22 Juni samme Aar, henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, efter samme Lovs § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage og efter samme Lovs § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han efter den ham, som meldt, sidst overgaaede Dom, to Gange har gjort sig skyldig i Tyveri under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Arrestanten, der efter hvad han har forklaret, den 28 August d. A. havde forladt Kjøbenhavn, hvor han intet Arbejde kunde faa, og, for at søge saadant, var vandret gennem Sjælland, Fyn og en Del

af Jylland, den 19 September d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 6 kom gaande syd paa ad Landevejen fra Silkeborg til Brædstrup, gik han, efter sin Forklaring fordi han var sulten og vilde købe sig lidt Mad, ind i en øst for Vejen paa Addit Mark beliggende Gaard, der tilhører Gaardejer Niels Peter Nielsen. Han, der saa »Folkene« høste nord for Gaarden og en Dreng beskæftiget syd for Gaarden — fandt imidlertid alle Dørene lukkede og gik derpaa om i den syd for Gaardens Stuehus beliggende Have, for, som han har udsagt, at se om der ikke skulde være nogen her, og da dette ikke var Tilfældet, steg han, ifølge sin Forklaring for at forsøge, om han ikke skulde kunne finde noget spiseligt, som han da vilde tilegne sig, gennem et aabentstaaende Vindue paa den sydlige Side af Stuehuset ind i et Sovekammer, hvor der fandtes henstaaende et Chatol eller — som Arrestanten har betegnet det — et Møbel med en bred Klap, som kunde slaas tilbage og i hvilket Nøglen sad. Arrestanten, der vil have fundet, at dette Møbel kunde ligne et Madskab, lukkede derefter Klappen op og forefandt i Chatollet forskellige Ting, deriblandt en Tegnebog og en Portemonnæ, hvilken sidste han aabnede, og af hvis Indhold han tilegnede sig en Del, efter sin Forklaring 1 Tokronestykke og 2 Enkronestykker, medens han lod det, der i øvrigt fandtes i Portemonnæen, blive liggende og ikke vil vide, om der var noget i Tegnebogen.

Bestjaalne, ovennævnte Niels Peter Nielsen, har ved Undersøgelsens Begyndelse forklaret, at der var taget mindst 5 Kr. af hans Portemonnæ, og at der af Møntstykker ikkun var ladet tilbage i denne 68 Øre, medens der i et særskilt Rum var bleven liggende en Halvtred-sindstykkekroneseddel, der imidlertid laa mellem nogle Papirer og derfor let kunde undgaa Opmærksomheden; men efter at være gjort bekendt med Arrestantens senere afgivne Tilstaaelse har bestjaalne erklæret, at han ikke har noget at erindre mod dens Rigtighed, hvorhos han, der har frafaldet Krav paa Erstatning, har tilføjet, at det ikke er urimeligt, at Arrestanten kan have antaget det i Sovekammeret staaende Chatol for et Madskab.

Lørdagen den 12te April d. A. om Aftenen traf en Person ved Navn Poul Schwaner paa Vesterbrogade i Kjøbenhavn Arrestanten, som han, der samtidig med Arrestanten var løsladt af Forbedringshuset, kendte af Udseende, men ikke af Navn, og da Arrestanten beklagede sig over, at han intet Logis havde, tog Schwaner Arrestanten med hjem til sit Logis, hvor han lod ham forblive om Natten. Da Schwaner vaagnede den næste Morgen, var Arrestanten imidlertid forsvunden og havde, forinden han om Morgen forlod Schwaners Logis, i dette tilegnet sig dels en sort Bomuldsparaply, en Lommekniv og en Neglefil, dels en Overfrakke, i hvis ene Lomme der laa 20 Øre, hvilke Genstande, der tilhørte Schwaner, alle havde beroet i det Værelse, hvori Arrestanten den ommeldte Nat opholdt sig. Arrestanten, der kort efter, at Tyveriet var begaaet, pantsatte Overfrakken hos en Panteaaner for 2 Kr., har som Grund til, at han tilegnede sig de omhandlede Genstande, angivet, at Schwaner tidligere havde lovet at give ham 6 Kr., men at han vidste, at Schwaner, der havde gentaget dette Løfte den Aften, de, som meldt, traf sammen, ingen Penge havde; men til denne Forklaring, der i sig selv er usandsynlig, og hvis Rigtighed Schwaner har benægtet, vil der intet Hensyn kunne tages. Da Schwaner

ca. 8 Dage efter tilfældig traf Arrestanten, fik han af denne Laanesedlen paa Overfrakken udleveret, og denne — der under Sagen er ansat til en Værdi af 8 Kr. — blev derpaa, forinden Arrestanten var anholdt, ved Politiets Medvirkning bragt til Stede og tilbageleveret Schwaner. De øvrige denne fravendte Genstande, med Undtagelse af de 20 Øre, som Arrestanten har erkendt ikke at have tilbageleveret til Schwaner, vil han derimod have tilbageleveret denne, hvorimod Schwaner, der i øvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning, har fastholdt, at disse Genstande, der ere ansatte til en Værdi af i alt 2 Kr., ikke ere blevne ham tilbageleverede.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten være at anse for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Art Strafarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes med den ommeldte Forlængelse af Straffetiden kunne stadfæstes.

Mandagen den 12 Januar.

Nr. 251.

Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Kristen Nielsen Jørgensen og Søren Jørgensen (Def. Réé),

der tiltales: førstnævnte for Falsk, Bedrageri og Overtrædelse af Næringsloven og sidstnævnte for Bedrageri og Meddelagtighed i denne Forbrydelse og i Falsk.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 1 Maj 1902: Arrestanten Kristen Nielsen Jørgensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt for ulovligt Næringsbrug bøde 20 Kr. til Ribe Købstads Kæmnerkasse, og Tiltalte Søren Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han bør erstatte Møller Mads Christensen af Grene Mølle 196 Kr. 10 Øre. De bør derhos in solidum udrede Omkostningerne ved Sagens Undersøgelse og Aktionen, derunder Salær til Aktor 60 Kr. og til Defensor 40 Kr., medens Arrestanten og Tiltalte hver for sig vil have at udrede de med deres Anholdelse og Arrest samt Straffens Eksekution lovlig forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 August 1902: Arrestanten Kristen Nielsen Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt til Ribe Købstads Kæmnerkasse bøde 20 Kr. Tiltalte Søren Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos der tillægges ham i Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel

hos Statskassen 400 Kr. Af Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 80 Kr., Defensor samme Steds 60 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, hver 120 Kr., udredes to Tredjedele af Arrestanten og en Tredjedel af det offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det idømte i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning, maa det billiges, at Tiltalte Kristen Nielsen Jørgensen for sit Forhold med Hensyn til det i Dommen omtalte, til Sagfører Berg overleverede Kautionsbevis, for saa vidt angaar Underskriften Morten Jørgensen, er anset efter Straffelovens § 268, samt at han er anset efter Næringslovens § 75 for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug. Men endvidere findes han at have paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 257, dels ved i betydeligt Omfang at have taget Varer paa Kredit, uagtet han ikke havde nogen rimelig Udsigt til at betale dem, dels ved paa den i Dommen ommeldte Maade at have skaffet sig Kredit hos Grosserer J. J. Christensen ved at bibringe denne urigtig Forestilling om, hvem han fik til Kautionist.

Med Hensyn til de øvrige mod denne Tiltalte rejste Sigtelser maa det have sit Forblivende ved den ham i Dommen tillagte Frifindelse.

Straffen for ham findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt til en Ribe Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 20 Kroner.

Tiltalte Søren Jørgensen vil for sin Deltagelse i det ovenfor anførte, af Tiltalte Kristen Jørgensen overfor Grosserer J. J. Christensen udviste svigagtige Forhold være at anse efter Straffelovens § 257, medens det maa billiges, at han i øvrigt er frifunden ved Dommen. Den af ham efter nævnte Straffebestemmelse forskyldte Straf findes under Hensyn til, at den af ham udstaaede Varetægsarrest ikke i sin Helhed kan tilskrives hans Forhold, i Medfør af Bestemmelsen i Straffelovens § 58 at kunne bortfalde. Til, som i Dommen sket, at tilkende sidstnævnte Tiltalte Erstatning i Anledning af det af ham udstaaede Varetægsfængsel findes der ikke at være Føje, allerede af den Grund, at den i § 1 i Lov 5 April 1888 fastsatte Betingelse for Tilkendelse af Erstatning ikke er til Stede.

De i Dommen indeholdte Udtalelser om Sagens Behandling tiltrædes.

Aktionens Omkostninger ville være at udrede paa nedenanførte Maade.

Thi kendes for Ret:

Den af Tiltalte Søren Jørgensen forskyldte Straf bortfalder. Tiltalte Kristen Nielsen Jørgensen bør

hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar samt til Ribe Købstads Kæmnerkasse bøde 20 Kroner. Aktionens Omkostninger, derunder de i Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagførerne Høgsbro og Rée for Højesteret, 250 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Kristen Nielsen Jørgensen, saaledes at Tiltalte Søren Jørgensen in solidum med ham deraf tilsvarende en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag ere Arrestanten Kristen Nielsen Jørgensen og dennes Fader, Gaardejer Søren Jørgensen af Kvæglund ved Esbjerg tiltalte, førstnævnte for Falsk, Bedrageri og Overtrædelse af Næringsloven og sidstnævnte for Bedrageri og for Meddelagtighed i denne Forbrydelse og i Falsk.

Arrestanten, der er født i Aaret 1877, og som den 27 November 1897 inden Skads Herreds Politiret har vedtaget en Bøde til Amtsfattiggassen for at have drevet Mineralvandsfabrikation uden Næringsbevis, ses i øvrigt ikke tidligere at have været straffet, idet en imod ham i Sommeren 1898 ved nævnte Politiret indledet Undersøgelse for Bedrageri, som det maa antages, blev sluttet uden Aktion, ligesom han, efter at der paa Grundlag af en i Sommeren 1900 ved Hjermginding Herreders Politiret indledet Undersøgelse var dekretet Aktion imod ham for Bedrageri eller svigagtigt Forhold, ved bemeldte Herreders Ekstrarets Dom af 22 Januar 1901, der stadfæstedes ved Overrettens Dom af 22 April næstefter, blev frifunden for Aktors Tiltale.

Tiltalte, der er født i Aaret 1848, ses ikke tidligere at have været tiltalt og straffet.

Efter Sagens Oplysninger havde Arrestanten — der efter sin Forklaring oprindelig har lært Handelen i Varde og derefter har haft Ophold i Esbjerg i flere Aar, hvor han bl. a. en Tid har drevet Mineralvandsfabrikation, ligesom han senere bl. a. har drevet Agenturforretning i Esbjerg og en kortere Tid i Struer — i Begyndelsen af forrige Aar indledet Forhandlinger om Leje af et Butikslokale i en et Konsortium tilhørende Ejendom i Ribe, hvor det var hans Agt at aabne en Kolonialhandel. Allerede forinden Forhandlingerne, der fra Konsortiets Side til Dels førtes af Sagfører Berg i Ribe, vare afsluttede, tiltraadte Arrestanten Butikslokalet og hjemtog en Del Varer til den paatænkte Handelsforretning, men da endelig Lejekontrakt skulde oprettes, oplystes det, at Arrestanten ikke var fuldmyndig, og at han saaledes var ude af Stand til at løse Borgerskab. Da Arrestanten imidlertid erklærede, at han vilde søge dannet et Aktieselskab, der skulde erhverve Borgerskab

Færdig fra Trykkeriet den 15 Januar 1903.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 38.

Mandagen den 12 Januar.

og drive Forretningen med Arrestanten som Bestyrer, gik Konsortiet ind paa at udleje det paagældende Lokale til ham eller Aktieselskabet paa Vilkaar, at Lejen for det første Halvaar forudbetaltes med 287 Kr. 50 Øre, og at der stilledes Sikkerhed for Betalingen af den fremtidige halvårlige Lejeafgift, der fastsattes til 300 Kr. Til at fremskaffe den saaledes vedtagne Sikkerhedsstillelse gaves der Arrestanten Frist til den 8 Marts, hvilken Frist efter Arrestantens Anmodning først forlængedes til den 9de s. M. og derefter yderligere til den 11te næstefter Kl. 12 Middag, og ifølge Sagfører Bergs af det i øvrigt oplyste bestyrkede Forklaring, der er bekræftet med Ed, var det fra Konsortiets Side en Betingelse for den saaledes indrømmede Forlængelse af Fristen, at Arrestanten for Huslejen fremskaffede Selvskyldnerkaution af sin Farbroder, Gaardejer Morten Jørgensen af Kjersing, og at denne af Sagfører Hansen i Esbjerg blev erklæret for god for det Beløb Kautionen angik. Den 11 Marts mødte Arrestanten paa Sagfører Bergs Kontor og afgav til denne et Kautionsbevis for den ommeldte Husleje, hvilket Bevis er fremlagt under Sagen og ses at bære følgende Underskrifter:

»p. t. Esbjerg, den 6te Marts 1901.

Mads Christensen.

Søren Jørgensen.

Til Vitterlighed:

Niels Nielsen.

H. Olsen.}

p. t. Esbjerg, den 10de Marts 1901.

Morten Jørgensen, Kjersing.

Til Vitterlighed:

A. Hansen.

Kr. Nielsen,«

hvorefter Berg og Arrestanten gik hen til Sagfører Therkildsen i Ribe, fra hvis Kontor der forinden var indhentet den forommeldte Oplysning om Morten Jørgensens Soliditet, og da Oplysningen herom fandtes tilfredsstillende, betalte Arrestanten til et af Konsortiets Medlemmer det første Halvaars Lejeafgift, hvorefter Lejemaalet betragtedes som endelig afsluttet.

Efter sin videre Forklaring fattede Sagfører Berg, straks efter at være vendt tilbage til sit Kontor, Mistanke med Hensyn til Ægtheden af Morten Jørgensens Underskrift paa Kautionsbeviset, og da hans Mistanke deltes af et tilfældigt tilstedekomende Medlem af Konsortiet,

Rebsslager Gantzel, gik de begge sammen til Arrestanten, der imidlertid erkjærede, at han var sikker paa, at det var hans Onkels egenhændige Underskrift, samt at han selv havde set Onkelen skrive sit Navn paa Beviset, men efter at Sagfører Berg, der telegrafisk havde henvendt sig til Morten Jørgensen, fra en Sagfører i Esbjerg havde erholdt Underretning om, at Morten Jørgensen til denne havde erklæret, at han ikke kendte noget til det paagældende Kautionsdokument, og at, hvis hans Navn fandtes paa samme, var det falskt, anmeldte Berg, dog først efter forgæves at have søgt en Ordning med Arrestanten, Sagen for Politiet.

I det første den 18 Marts f. A. afholdte Forhør forklarede Arrestanten angaaende det fornævnte Dokument, at de to paa samme først tegnede Kautionister vare hans her under Sagen medtiltalte Fader Søren Jørgensen og hans Onkel, Møller Mads Christensen af Grene Mølle, der er hans Faders Svoger, og at begge disse egenhændigt havde underskrevet Dokumentet, hvorimod han erkendte, at den tredje Kautionists Navn, ved hvilket der sigtedes til hans ovennævnte Farbror Morten Jørgensen, var underskrevet af ham selv den 10de Marts i Esbjerg, i Overværelse af de to som Vitterlighedsvidner med Hensyn til denne Underskrift anførte Personer A. Hansen og Kr. Nielsen, hvem han efter sin Forklaring ikke kendte noget videre til, idet han »tror, at denne ene er Maler, medens han ikke ved, hvem den anden er«. Ifølge Arrestantens videre Forklaring i det nævnte Forhør havde han, den Gang Underskriften fandt Sted, ikke erhvervet nogen Tilladelse fra Morten Jørgensen til at underskrive dennes Navn, men han tilkendegav Vidnerne, at han straks vilde henvende sig til Onkelen, der den Dag antoges at opholde sig i Esbjerg, for at erholde hans Tilladelse, og at de derfor, da han sikkert mente, at han vilde faa Onkelens Samtykke til Underskriften, roligt kunde skrive under, hvilket de derefter ogsaa gjorde, forinden han havde forladt dem for at opsøge Morten Jørgensen. Han traf imidlertid ikke denne, men desuagtet gjorde han sig efter sin egen Erkendelse ikke synderlig Umage for atter at træffe Vidnerne og meddele dem, at han ikke havde erholdt Onkelens Samtykke, idet han nøjedes med at søge Vidnerne paa den Restauration, hvor Underskriften var foregaaet, uden dog her at træffe dem.

I en lang Række af efterfølgende Forhør har Arrestanten — hvis under Sagen afgivne Forklaringer for øvrigt har været i ikke ringe Grad vaklende og indbyrdes modsigende samt til Dels usandsynlige og paa adskillige Punkter utvivlsomt løgnagtige — derefter vedblivende erkendt, at det er ham, der har underskrevet Morten Jørgensens Navn paa det her omhandlede Kautionsdokument, og idet Rigtigheden heraf er bestyrket ved det i øvrigt foreliggende, derunder navnlig Morten Jørgensens egen Forklaring og den af Sceneinstruktør Marer som tilkaldt skriftkyndig afgivne beedigede Erklæring, maa det saaledes anses godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Falsk ved Efterskrivning af Morten Jørgensens Navn.

Med Hensyn til Mads Christensens Underskrift paa det her omhandlede Dokument, som Mads Christensen har nægtet selv at have meddelt eller at have bemyndiget Arrestanten til at meddele, har Arrestanten, efter at have forladt sin første Forklaring om, at Mads Chri-

stensen egenhændig havde underskrevet Beviset, i flere af Forhørene afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at bemeldte Underskrift er forskaffet ham af en ham ganske ubekendt ung Mand, som, efter paa en Beværtning at have paaørt Arrestantens Samtale med »Livsforsikringsagent Anders Petersen« af Esbjerg om, at Arrestanten skulde have Mads Christensen opsøgt for at faa hans Underskrift, af egen Drift tilbød at skaffe denne til Veje og derefter, da Arrestanten havde modtaget Tilbudet og paa Forhaand havde betalt den unge Mand 1 Kr. 50 Øre, efter Forløbet af en Times Tid kom tilbage til Beværtningen med Kautionsdokumentet, der havde været ham medgivet, forsynet med Mads Christensens Underskrift, hvorfor Arrestanten yderligere gav ham et Vederlag af 2 Kr. Vel er nu denne Forklaring i sig selv ikke sandsynlig og derhos uden videre Bestyrkelse i det i øvrigt oplyste, hvorved bemærkes, at en Livsforsikringsagent af det af Arrestanten opgivne Navn ikke har kunnet findes i Esbjerg, men da det, uanset Mads Christensens modstridende Forklaring, findes betænkeligt at forkaste Arrestantens Forklaring, for saa vidt den yderligere gaar ud paa, at Mads Christensen i Tidsrummet mellem Dokumentets Udfærdigelse og dets Benyttelse har godkendt sin Underskrift paa samme, idet Christensens Forklaring paa dette Punkt har været væklende og ikke i det hele bærer Paalidelighedens Præg, kan det ikke anses godtgjort, at Arrestanten med Hensyn til denne Underskrift har gjort sig skyldig i Falsk.

Hvad endelig angaar de øvrige paa det ommeldte Dokument anbragte Underskrifter, er der ikke imod Arrestantens Benægtelse tilvejebragt Bevis for, at han med Hensyn til disse har gjort sig skyldig i Falsk. Med Hensyn til Vitterlighedsvidnet A. Hansens Underskrift er det nemlig oplyst, at denne Underskrift er ægte og hidrører fra Gæstgiver Anders Hansen i Esbjerg, samt at den er meddelt under de nedenfor angaaende Tiltalte Søren Jørgensens Forhold til det her ommeldte Dokument ommeldte nærmere Omstændigheder. Derhos er det vel af Arrestanten erkendt, at han har paaført Dokumentet sin Fader Søren Jørgensens Underskrift, men efter Arrestantens Forklaring, der i saa Henseende er tiltraadt af Søren Jørgensen, er dette sket med sidstnævntes Samtykke.

Hvad endelig angaar Navnene paa de tre Vitterlighedsvidner Niels Nielsen, H. Olsen og Kr. Nielsen, har Arrestanten vel erkendt, at han har skrevet det sidste af disse Navne, hvorved er sigtet til en Malersvend af hans Bekendtskab, men han vil efter sin Forklaring, der for saa vidt ikke kan forkastes, af den paagældende have faaet Tilladelse til at underskrive Navnet, fordi vedkommende selv var beruset, og imod sin Benægtelse kan Arrestanten ikke anses overbevist om at have skrevet de to førstnævnte Vidners Navne, skønt Arrestanten ikke har kunnet oplyse, hvem de paagældende Personer ere, og skønt der efter den ovennævnte skriftkyndiges Erklæring i ikke ringe Grad er Formodning for, at Arrestanten selv har udfærdiget ogsaa disse Underskrifter.

Med Hensyn til Benyttelsen af det ommeldte Kautionsbevis forklarede Arrestanten i det først afholdte Forhør, at Udleveringen af samme til Sagfører Berg var sket ved en Fejltagelse, idet det havde været hans Hensigt at give Berg et andet Kautionsdokument, som han

havde forskaffet sig, og som alene var underskrevet af hans Fader og Mads Christensen som Kautionister, medens Morten Jørgensen ikke efter dette Bevis var Kautionist, og denne Forklaring har Arrestanten vedblivende fastholdt, idet han dog i nogle af Forhørene har ændret sin Forklaring derhen, at der, som han har udtrykt sig, »paa en Maade« var tre Kautionsbeviser, og endelig har Arrestanten i enkelte af Forhørene villet gøre gældende, at Sagfører Berg, efter at Arrestanten havde overgivet ham det af Kautionsbeviserne, der kun var forsynet med Søren Jørgensens og Mads Christensens Underskrifter, har mod Arrestantens Vidende og Villie fravendt ham det Bevis, der tillige var forsynet med Morten Jørgensens Underskrift.

Selv bortset fra det ganske urimelige i denne sidste Del af Arrestantens Forklaring er denne i sin Helhed imidlertid i fuldstændig Modstrid med de beedigede Forklaringer, der ere afgivne saavel af Sagfører Berg som af Kontorist Nielsen hos Sagfører Therkildsen i Ribe og af fornævnte Rebslager Gantzel, hvilke Forklaringer gaa ud paa, at der ikke til Sagfører Berg er afgivet noget andet Dokument end det her omhandlede Kautionsbevis med Morten Jørgensens Underskrift, og at det er ganske uantageligt, at Arrestanten paa det Tidspunkt, da han overleverede Berg Beviset, kan have staaet i den Tro, at andre end Morten Jørgensen vilde blive antagen som Kautionist, eller at det kunde nytte at afgive et Bevis, ifølge hvilket kun hans Fader og Mads Christensen, der i Forvejen under de stedfundne Forhandlinger vare absolut forkastede som Kautionister, indestode for Huslejen. Idet det derfor maa anses udenfor al Tvivl, at Arrestanten har overleveret Sagfører Berg paa det paagældende Konsortiums Vegne det oftnævnte af ham med Morten Jørgensens Navn forsynede Dokument og saaledes har gjort Brug af dette, vil det af Arrestanten med Hensyn til dette Dokument begaaede Falskneri være at anse som fuldbyrdet.

Foruden med Hensyn til det fornævnte Kautionsbevis har der under Sagen været rejst Sigtelse mod Arrestanten for at have gjort sig skyldig i Falsk med Hensyn til en Del Dokumenter, der efter Undersøgelsens Paabegyndelse ere forefundne i hans Besiddelse. De paagældende Dokumenter bestaa — foruden af et Kautionsbevis, der synes at være et Udkast til det ovenfor omhandlede Kautionsdokument, men alene er forsynet med Tiltalte Søren Jørgensens Underskrift som Kautionist samt med Underskrift af Arrestanten selv og »Fred. Rau« som Vitterlighedsvidner — af forskellige Fuldmagter og Kvitteringer, der hver for sig ses at være underskrevne enten med Søren Jørgensens eller med Mads Christensens Navn, og det er givet, dels at Søren Jørgensens Navn i alle Tilfælde er skrevet af Arrestanten selv, men, efter hvad Søren Jørgensen har erklæret, med dennes Tilladelse, dels, at Arrestantens Navn som Vitterlighedsvidne paa det førstnævnte Dokument er skrevet af Arrestanten selv, hvorimod det ikke mod Arrestantens Benægtelse kan anses godtgjort, at han ogsaa har skrevet Navnet »Fred. Rau«, skønt der efter den fornævnte skriftkyndiges Erklæring er Sandsynlighed herfor. Endvidere maa det anses som givet, at Mads Christensens Underskrift paa to af de paagældende Dokumenter er ægte, hvorimod hans Underskrift paa to Fuldmagter og paa en Kvittering er falsk. Imidlertid vil der ikke med Hensyn til disse Do-

kumenter kunne paalægges Arrestanten noget Ansvar for Falsk, allerede af den Grund, at der selv for de Dokumenters Vedkommende, paa hvilke Underskrifterne ikke maatte kunne anses for ægte, ikke er tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at Arrestanten har gjort Brug af dem eller, at der med deres Udfærdigelse har været forbundet nogen definitiv Hensigt til at benytte dem, i alt Fald uden forud erhvervet Godkendelse af de paagældende.

Arrestanten er fremdeles sigtet for paa bedragerisk Maade at have forskaffet sig Varekredit hos Grosserer J. J. Christensen i Kolding, i hvilken Henseende denne har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende. En Dag i Januar Maaned f. A. indfandt Arrestanten sig hos ham for at træffe Aftale om Indkøb af Varer til den Forretning, som Arrestanten agtede at paabegynde i Ribe. Da Christensen forlangte Sikkerhed for den af Arrestanten ønskede Kredit, tilbød Arrestanten at skaffe Kaution fra en Mand, som han navngav som Proprietær C. Jørgensen paa Forumgaard pr. Guldager, og efter at Christensen fra to Sagførere i Esbjerg havde indhentet Oplysning om, at Jørgensen i Forum, hvis Navn af den ene Sagfører for øvrigt oplystes at være S. Jørgensen og ikke C. Jørgensen, var fuldt solid, tog Christensen som Sikkerhed for en Arrestanten indrømmet, forholdsvis betydelig Kredit paa Varer, som straks leveredes, imod et ham af Arrestanten tilsendt Kautionsbevis, der er fremlagt under Sagen og ses at være dateret »Forumgaard pr. Esbjerg, den 30te Januar 1901« og underskrevet af Søren Jørgensen, Gaardejer« samt forsynet med tvende Vitterlighedsvidners Underskrift, og om hvilket Dokument det under Sagen er oplyst, at det er underskrevet af Arrestantens Fader, Tiltalte Søren Jørgensen. Arrestanten har benægtet overfor Christensen at have opgivet Navnet paa sin Kautionist som C. Jørgensen, idet han har paastaet, at han nævnede Navnet S. Jørgensen, hvorved han vil have sigtet til sin i Kvæglund boende Fader og ikke til den Søren Jørgensen i Forum — hvis Gaard efter det oplyste for øvrigt ikke benævnes Forumgaard — om hvem Christensen maa antages at have faaet Oplysninger fra de paagældende Sagførere i Esbjerg, og som efter det under Sagen oplyste er en velstillet Mand, medens Arrestantens Fader maa antages at være ganske insolvent. Vel er nu Arrestantens Forklaring om, at han for Christensen kun har villet opgive sin Fader som Kautionist, i sig selv usandsynlig, ligesom den af ham og hans Fader afgivne Forklaring om, at Faderen i de sidste Aar har kaldet sin i Kvæglund, der ligesom Forum ligger i Nærheden af Esbjerg, beliggende Gaard for »Forumgaard«, ikke er bestyrket af det i øvrigt oplyste, men overfor Arrestantens Benægtelse kan det dog ikke anses godtgjort, at det har været hans Hensigt ved den herommeldte Fremgangsmaade at skuffe Christensen, i hvilken Henseende det bemærkes dels, at Christensen ikke med Sikkerhed har turdet benægte, at Arrestanten, som af denne forklaret, under Forhandlingerne med Christensen angav, at den paagældende Gaard var beliggende i Kvæglund, dels, at Arrestanten i Kautionsdokumentet ikke har opgivet Gaardens Postadresse som Guldager, der er Postadresse for Forum By, men som Esbjerg, og Arrestanten kan derfor ikke med Hensyn til det heromhandlede Forhold anses strafskyldig.

For saa vidt Arrestanten dernæst er sigtet for paa bedragerisk

Maade at have forskaffet sig Varer paa Kredit uden Hensigt at betale dem, er det vel under Sagen oplyst, at Arrestanten, der maa antages at have været omtrent ganske blottet for Kapital til Driften af den Handelsforretning, som han efter det foranførte paatænkte at etablere i Ribe, har til denne fra mange forskellige Firmaer hjemtaget Varer i ikke ubetydeligt Omfang — i hvilken Henseende kan bemærkes, at der i hans Bo, som kort efter hans Anholdelse toges under Konkursbehandling, er anmeldt Varefordringer paa tilsammen over 2000 Kr. — men idet Arrestantens Paastand om, at det har været hans Hensigt at betale de Varer, han havde indkøbt, og at han ogsaa, hvis Forretningen var kommen i Gang, vilde have været i Stand hertil, efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, kan det ikke anses godtgjort, at han i den ommeldte Henseende har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Fremdeles er Arrestanten sigtet for paa bedragerisk Vis at have tilegnet sig og forbrugt en Del af et Beløb, stort 196 Kr. 10 Øre, som det af hans fornævnte Onkel, Møller Mads Christensen af Grene, var ham overdraget at inkassere, men da der med Hensyn til denne Sigtelse mangler Begæring om Tiltale fra Mads Christensens Side — hvilken Mangel ikke kan anses afhjulpen ved, at Mads Christensen under Sagen har nedlagt Erstatningspaastand, og det saa meget mindre, som denne Paastand maa anses frafalden her for Retten — vil der allerede af denne Grund ikke kunne paalægges Arrestanten, der vel maa antages at have disponeret over en Del af det inkasserede Beløb, men som ikke overfor Christensen kan anses svingagtigt at have fragaaet Modtagelsen, Straf for dette Forhold.

Naar Arrestanten endelig er tiltalt for Overtrædelse af Næringsloven, er det ved Arrestantens egen Erkendelse, der for saa vidt stemmer med det i øvrigt oplyste, godtgjort, at han, forinden han havde faaet den forommeldte Forretning i Ribe etableret og til sammes Drift faaet dannet det paatænkte Aktieselskab, der kunde erhverve det til Driften fornødne Børgerskab, har fra det ham foreløbig overladte Butiklokale, om hvis Leje der førtes Forhandlinger mellem Arrestanten og det ovennævnte Konsortium, som det maa antages i et Tidsrum af en halv Snes Dage, forhandlet Varer til forskellige, som indfandt sig i Lokalet, hvilket Forhold vil være at tilregne Arrestanten som uberettiget Næringsbrug.

Sigtelsen mod Tiltalte Søren Jørgensen for Bedrageri angaar det af ham udviste Forhold ved, som han har erkendt, at have beholdt og forbrugt en Del af Provenuet af den Arrestanten, som foranført, af Mads Christensen til Inkassation overdragne Fordring, hvilken Andel, der maa antages at have udgjort 130 eller 150 Kr., af Arrestanten var tilstillet Tiltalte med Anmodning om at udbetale den videre til Mads Christensen. Paa Grund af manglende Tiltalebegæring fra Christensens Side vil det saaledes af Tiltalte udviste Forhold imidlertid ikke kunne medføre Strafansvar for Tiltalte, der ikke overfor Christensen har fragaaet Modtagelsen, i hvilken Henseende bemærkes, at Christensen har erkendt Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, for saa vidt den gaar ud paa, at han havde meddelt Christensen, at han havde forbrugt Pengene, og at Christensen kun hertil bemærkede, at det var kedeligt, at han ikke selv havde hævet dem, thi saa havde han nu haft dem.

Naar Tiltalte dernæst er sigtet for Meddelagtighed i Bedrageri,

drejer det sig her om hans Forhold til det oven omtalte, af Arrestanten til Grosserer J. J. Christensen i Kolding afgivne Kautionsbevis, dateret »Forumgaard pr. Esbjerg, den 30te Januar 1901« og underskrevet af Tiltalte, men ligesom Arrestanten, som foranført, ikke med Hensyn til Udstedelsen og Benyttelsen af dette Dokument har kunnet anses strafskyldig, saaledes vil Tiltalte ej heller imod sin Benægtelse kunne anses i den anførte Henseende at have gjort sig skyldig i noget strafbart Meddelagtighedsforhold.

For saa vidt Tiltalte endelig er sigtet for Meddelagtighed i Falsk, er denne Sigtelse navnlig støttet paa de af ovennævnte Gæstgiver Anders Hansen i Esbjerg under Sagen afgivne Forklaringer om, hvorledes det er tilgaaet ved Underskriften af det ovennævnte af Arrestanten til Sagfører Berg afleverede Kautionsbevis for Husleje, dateret Esbjerg den 6te og 10de Marts 1901, hvilket Bevis, som meldt, er underskrevet til Vitterlighed bl. a. af nævnte Anders Hansen. Dennes Forklaring gik oprindeligt ud paa, at Arrestanten, hvem han kendte fra tidligere Tid, og Tiltalte, der var ham ukendt, en Dag i Marts Maaned f. A. kom ind i hans Beværtning, og at Arrestanten ved denne Lejlighed bad ham være Vidne til, at hans Ledsager underskrev et Kautionsbevis, hvorefter Tiltalte, hvem Arrestanten paa Anders Hansens Forespørgsel havde udgivet for sin Onkel Morten Jørgensen, med dette Navn egenhændigt underskrev et af Arrestanten medbragt Dokument, hvilket Anders Hansen derefter forsynede med sin Underskrift som Vitterlighedsvidne. Efter at Anders Hansen, der i flere Forhør havde gentaget denne Forklaring, imidlertid i et senere Forhør har forklaret, at han ikke udtrykkeligt saa, at Tiltalte skrev Navnet Morten Jørgensen paa Dokumentet, om Tiltalte end, da Anders Hansen blev tilkaldt for at være Vidne, havde Pennen i sin Haand og satte den i Blækhuset, samt efter at det, som det fremgaar af det foranførte, maa anses godtgjort, at Morten Jørgensens Navn er paaført Dokumentet af Arrestanten, kan det imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse ikke anses bevist, at han — der efter sin Forklaring ved den nys ommeldte Lejlighed overfor Anders Hansen kun bekræftede, at Dokumentet var underskrevet med hans eget Navn — har gjort sig skyldig i Meddelagtighed i det af Arrestanten med Hensyn til bemeldte Dokument begaaede Falskneri.

Medens Tiltalte saaledes i det hele vil være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, vil Arrestanten for det af ham begaaede Falsk være at anse efter Straffelovens § 268 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder — derunder den Arrestanten overgaaede langvarige Varetægtsarrest, der vel til Dels, men dog ikke i det hele maa tilskrives hans eget Forhold under Sagen — findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han for det af ham begaaede uberettigede Næringsbrug — der, da det ovennævnte Retsforlig af 27 November 1897 er vedtaget i Gentagelsestilfælde at skulle have samme Virkning som en Dom, vil være at tilregne ham som ulovligt Næringsbrug anden Gang begaaet — i Medfør af Næringslovens § 75 vil have at erlægge den Bøde til Ribe Købstads Kæmnerkasse, der findes passende at kunne bestemmes til 20 Kroner.

Af Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge

Aktor for Underretten i Salær 80 Kr., Defensor samme Steds 60 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten hver 120 Kr., ville to Tredjedele være at udrede af Arrestanten, medens en Tredjedel vil være at udrede af det offentlige.

Tiltalte, der under den stedfundne Undersøgelse har været arresteret fra den 31 Maj til den 25 November f. A., har for det Tilfælde, at han maatte blive frifunden, for Overretten nedlagt Paastand om at tilkendes en Erstatning af Statskassen af mindst 8000 Kr. for den Tort samt det Tab og de Lidelser, som ere ham paaførte ved den ham overgaaede uforskyldte Fængsling m. m.

Vel har nu Tiltalte, hvis Fængsling alene har været motiveret ved Sigtelsen mod ham for Delagtighed i Falsk, ved sit eget Forhold givet den mod ham rejste, navnlig paa fornævnte Gæstgiver A. Hansens Forklaring byggede Sigtelse en væsentlig Støtte, men efter Omstændighederne — særligt under Hensyn til Fængslingens Langvarighed — findes der dog i Medfør af Reglerne i § 2, 2det Punktum, i Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 at burde tilkendes ham en mindre Erstatning af Statskassen, som passende findes at kunne bestemmes til 400 Kr.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes dels, at den Del af Undersøgelsen, der er anstillet ved Esbjerg Købstads samt Skads Herreds og Fanø Birks Politiret, og hvorunder Tiltalte har udstaaet det ovennævnte Varetægtsfængsel, burde, navnlig for saa vidt angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Meddelagtighed i Falsk, have været fremmet med noget større Hurtighed, end Tilfældet har været, dels, at Sagen er bleven noget opholdt derved, at der, efter at Prokurator Bøggild var bleven beskikket til Aktor for Underretten, hengik nogen Tid, uden at Sagen blev fremmet, hvorfor Aktoratet blev overgivet en anden Sagfører, men under Hensyn til Sagens Beskaffenhed i det hele og for Prokurator Bøggilds Vedkommende tillige i Betragtning af de personlige Grunde, der efter det foreliggende tale til hans Undskyldning, findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til i de ommeldte Henseender at paalægge Ansvar.

Nr. 304. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christen Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 11te April 1902: Drengen Christen Christensen, Nørre Tvede, bør straffes med 15 Rottingslag og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Thomsen og Jespersen, med 10 Kr. til hver og betale i Erstatning til Drengen Thorvald Jensen, Nørre Tvede Mark, 16 Kr. og til Bager Rasmussen, Nørre Tvede, 18 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms

lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de September 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Mundt og Overretssagfører Sinding for Overretten betaler Tiltalte Christen Christensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Christensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christen Christensen, der er født den 5 Oktober 1885 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende 4 Tyverier:

Fra Bager Chr. Rasmussen i Nørre Tvede har Tiltalte i 3 forskellige Gange stjaalet i alt ca. 28 Kr., idet han, efter ad en aabentstaaende Dør at være kommen ind i bestjaalnes Butik, har af den uaf-laasede Butiksskuffe stjaalet i August Maaned f. A. 8 Kr., den 5 Januar d. A. ca. 10 Kr. og den 20de s. M. 10 Kr.

Endvidere har Tiltalte i Midten af November Maaned f. A. stjaalet en Portemonnø med ca. 16 Kr. fra Tjenestedreng Thorvald Jensen i Nørre Tvede, idet han en Aften gik ind i bestjaalnes uaf-laasede Kammer og, efter at have oplukket hans uaf-lukkede Kiste, fra en aaben Skuffe eller Lædike i denne stjal Portemonnøen med det nævnte Beløb.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 37 og 21, med en Straf, der findes passende bestemt til 15 Rottingslag, og da den indankede Doms Bestemmelser om Erstatning til de bestjaalne og om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Torsdagen den 15 Januar.

Nr. 8. **Kirkeinspektionen for Holmens Kirke**
(den kst. Kammeradvokat)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmesteren for Magistratens
2den Afdeling L. C. Borup (Shaw),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at renholde en
Gadestrækning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1899: De Indstævnte, Kirkeinspektionen for Holmens Kirke, bør til Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, betale de paastævnte 221 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 20de September 1897 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Grunden Matr. Nr. 192 maa betragtes som en Del af Holmens Kirkegaard.

Af de Højesteret forelagte, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar det ikke med Sikkerhed, at der har bestaaet en almindelig Regel om, at Kirkerne i Kjøbenhavn besøgte Gadefejning paa Gadestrækningerne udfor Kirkerne og Kirkegaardene, idet det tvert imod af Indstævnte er erkendt, at Fejningen paa den overvejende Del af disse Gadestrækninger fra gammel Tid af er foranstaltet og bekostet af Kommunen. Hvad særlig Holmens Kirke angaar, er det uomtvistet, at, medens Gadefejningen udfor selve Kirken, der tidligere er bleven besørgt af Kommunen, nu udføres ved Kirkens Foranstaltning, uden at det er oplyst, naar eller under hvilke Omstændigheder denne Forandring er sket, har Kommunen stedse besørgt Renholdelsen af den udfor Holmens Kirkegaard beliggende Strækning af Østerbrogade, der forinden Magelæget af 24 August 1883 var den eneste til Kirkegaarden stødende Gadestrækning.

Selv om nu den ved Raadstueplakat af 22 Januar 1819 bekendtgjorte kongelige Resolution af 23 December 1818 ikke maatte hjemle Kirkerne i Kjøbenhavn Fritagelse for Gaderenholdelse, kan det under de foran angivne Omstændigheder ikke antages, at Holmens Kirke ved det ommeldte Magelæg skulde have paadraget sig en, efter det oplyste for Kirken uforholdsmæssig byrdefuld, og af denne ikke paaregnet Forpligtelse til Renholdelse af Gadestrækningen udfor det erhvervede Areal. Idet derhos, som ogsaa i Dommen antaget, Politivedtægtens Bestemmelser om Gadefejningen maa være uden Betydning ved Spørgsmaalets Afgørelse, vil herefter Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at op-
hæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Kirkeinspektionen for Holmens Kirke, bør for Indstævnte, Københavns Magistrats Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Mageskifteskøde af 24 August 1883 overdroge de Indstævnte, Kirkeinspektionen for Holmens Kirke, til Københavns Kommune til Anvendelse ved en paatænkt Udvidelse af Østerbrogade Grunden Matr.-Nr. 193 i Østervold Kvarter, medens Kommunen som Vederlag herfor overdrog til Holmens Kirke Grunden Matr.-Nr. 192 i samme Kvarter, der samtidig med Skødets Udstedelse stilledes til Disposition for Holmens Kirkegaards Bestyrelse og ved Magelæget blev samme Ejendomsret undergivet som den tilstødende Del af Kirkegaarden. Ved Henlæggelsen af denne Grund, der er en ca. 350 Al. lang og kun et Par Al. bred Jordstrimmel langs med Østerfarimagsgade, under Holmens Kirkegaard, fik denne, hvad den ikke hidtil havde haft, Façade imod bemeldte Gade.

Under Anbringende af, at de Indstævnte, uagtet de ifølge fornævnte Skøde ikkun have erhvervet Grunden Matr.-Nr. 192 med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed Kommunen havde ejet den, have vægret sig ved, overensstemmende med den Grundejerne ifølge Politivedtægten i saa Henseende paahvilende Forpligtelse, at lade Renholdelsen af den Del af Østerfarimagsgade, til hvilken Holmens Kirkegaard efter det foranførte har Façade, foretage ved deres Foranstaltning, have Citanterne, Københavns Magistrat, under nærværende Sag søgt de Indstævnte til Betaling af et Beløb af 221 Kr. 50 Øre, som er medgaaet til den paagældende Gadestræknings Renholdelse ved Politiets Foranstaltning i Tiden fra den 1 December 1896 til den 31te Maj 1897, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 20 September 1897, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte paastaa sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konst. Kammeradvokat, der har givet Møde for samme under Sagen.

De Indstævnte have til Støtte for deres Paastand om Frifindelse anbragt, at Forpligtelsen til at holde Gaderne rene i ældre Tider og navnlig ved Anordningen af 7de Maj 1777 § 6 er bleven uadskilleligt knyttet til Forpligtelsen til at holde Gadebrolægningen vedlige, og da denne sidste Forpligtelse, der senere er omformet til en Pligt til at yde Bidrag til Brolægningsudgifterne, er bortfalden for de københavnske Kirker ved den i Raadstueplakaten af 22 Januar 1819 bekendtgjorte kgl. Resolution af 23 December 1818, hvorved der er tillagt bemeldte Kirker Fritagelse for at deltage i Kommuneafgifterne, er dermed ogsaa efter de Indstævntes Formening Forpligtelsen bortfalden for de nævnte Kirker til at renholde Gadestrækningerne udfor Kirkerne og Kirkegaardene.

De Indstævnte have herved nærmere oplyst, at Grunden Matr.-Nr. 192 er bleven indhegnet i Forbindelse med Holmens Kirkegaard og tagen i Brug til dennes Økonomi, saaledes at den afgiver Plads til Hegnet mod Østerfarimagsgade og til en Sti mellem dette og Gravstederne, hvorved en indenfor det tidligere Hegn liggende Jordstrimmel er bleven disponibel til Begravelsesplads.

Ligesom nu de Indstævnte ikke, ved ifølge Mageskifteskøde at have erhvervet Grunden Matr.-Nr. 192 for Kirken med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed Kommunen hidtil havde ejet samme, kunne antages at have afskaaret Kirken fra at paaberaabe sig en Fritagelse, der mulig ifølge dens særegne Stilling maatte tilkomme den i den heromhandlede Henseende, saaledes kan det heller ikke antages, at der ved Politivedtægten gyldigt skulde kunne lægges en Forpligtelse til Gaderenholdelse paa en Grundejer, hvem en almindelig Fritagelse i saa Henseende forinden Vedtægtens Udfærdigelse maatte være indrømmet, og Spørgsmaalet her under Sagen bliver derfor alene, om en saadan Fritagelse maatte tilkomme de Indstævnte.

Medens nu vel Grunden Matr.-Nr. 192 efter det om dens Benyttelse ovenfor oplyste, uanset den af Citanterne fremdragne Bestemmelse i § 3 i Lov om Demarkationslinien af 6 Juli 1867 findes at maatte betragtes som Kirkegaard lige saa fuldt som enhver anden Del af Holmens Kirkegaard, til hvilken den er henlagt, og medens dernæst ogsaa Resolutionen af 23de December 1818 maa antages at medføre, at de Indstævnte, selv om det ikke udtrykkeligt var stipuleret i Mageskifteskødet af 24 August 1883, maatte være fritagne for at yde Bidrag til Brølægningsudgifterne vedrørende den her omspurgte Strækning af Østerfarimagsgade, skønnes der derimod ikke paa Grundlag af det i Sagen foreliggende at kunne gaas ud fra, at der mellem Forpligtelsen til at yde de sidst omhandlede Bidrag og Pligten til at renholde Gaderne, ved Emanationen af Resolutionen af 23 December 1818 bestod en saadan Forbindelse, at Kirkerne ved den dem deri givne Begunstigelse ogsaa maatte anses fritagne for Forpligtelse i Henseende til Gaderenholdelse.

Som Følge heraf ville de Indstævnte, der ikke i øvrigt have fremsat nogen Indsigelse, være at dømme til at betale det paastævnte Beløb med Renter som begært.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og der bliver herefter ikke Spørgsmaal om at tillægge den konst. Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 278. **Sagfører V. Jenssen (Selv)**

contra

Danske Landbrugeres Andelsselskab »Frejr« (Nellemann),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt i Anledning af Salget af nogle formentlig sundhedsfarlige Foderstoffer.

Hørsholm Birks ordinære Rets Dom af 16 August 1901: I Hovedsagen: Kontracitanten, Sagfører Vald. Jenssen af Hestkøbgaard, bør til Hovedcitanterne, Danske Landbrugeres Andelsselskab »Frejr«, betale 1126 Kr. 24 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato 17 August 1900, til Betaling sker. I Kontrasagen: Hovedcitanterne bør for Kontracitantens Tiltale fri at være. Saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Appellanten, Sagfører Valdemar Jensen af »Hestkøbgaard«, bør til de appelindstævnte, Danske Landbrugeres Andelsselskab »Frejr«, betale Sagens Omkostninger for Overretten med 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Isted-Møller en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de 2 af ham henholdsvis den 25 November f. A. og den 10 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt med Bemærkning, at det efter det foreliggende endog er usandsynligt, at Køernes Død skyldes en Forgiftning ved Sennepsolie, vil Dommen efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellanten at burde betale Kontraappellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Sagfører Valdemar Jensen, til Kontraappellanten, Danske Landbrugeres Andelsselskab »Frejr«, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag, der er indanket til Overretten fra Hørsholms Birketingsret, hvor Appelindstævnte, Danske Landbrugeres Andelsselskab »Frejr«, optraadte som Hovedcitanter, og Appellanten, Sagfører Valdemar Jensen af Hestkøbgaard, som Kontracitant, have de appelindstævnte sagsøgt Appellanten til Betaling af 1127 Kr. 9 Øre tillige med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra Hovedforligsklagens Dato, den 17de August 1900, af hvilket Beløb — der ved en Fejltagelse fra de appelindstævntes Side er opgjort til 50 Øre mindre, end der udkommer ved rigtig Sammenlægning af de enkelte nedennævnte Poster — Appellanten skal skyldte dem 1113 Kr.

34 Øre for forskellige Foderstoffer — Hvedeklid, Rapskager, Majs og Hampefrøkager — leverede ham i Januar og Marts 1900, medens Resten af Beløbet udgøres af 2 Poster paa henholdsvis 75 Øre for ikke tilbagesendte Sække og 13 Kr. 50 Øre, som de appelindstævnte have udgivet for en Undersøgelse, der efter Appellantens Begæring er foretaget i Steins kemiske Laboratorium af en Prøve af de omtalte Rapskager. Appellanten paastod sig under Hovedsagen for Underretten frifunden for de to sidstnævnte Posters Vedkommende og paastod endvidere i Kravet paa de 1113 Kr. 34 Øre — imod hvilket han ingen Indsigelse har fremsat — afdraget 4 Kr. 60 Øre, som han ved Modtagelsen paa Birkerød Station af de 2 Partier Foderstoffer, der efter Salgsvilkaarene skulde leveres ham frit til Banevogn i Kjøbenhavn, har maattet betale Statsbanerne for »Læsning«, og som han mener er ham afkrævet med Urette; endelig gjorde han Indsigelse mod, at de paastaede Renter tilkendtes Appelindstævnte med mere end 4 pCt. aarligt. Under Kontrasagen paastod han sig hos de appelindstævnte tilkendt 400 Kr. som Erstatning for to ham tilhørende Køer, som efter hans Anbringende skulde være døde den 15 Januar 1900 som Følge af Forgiftning, fremkaldt ved Nydelsen af nogle af de af de appelindstævnte leverede Rapskager, tillige med Renter af Beløbet, 5 pCt. aarligt fra Kontraforligsklagens Dato, den 11 Maj 1901. De Appelindstævnte paastode under Kontrasagen Frifindelse. Ved Underretsdommen er denne Paastand tagen til Følge, og Appellanten er under Hovedsagen dømt til at betale 1126 Kr. 24 Øre tillige med Renter heraf som paastaaet, idet han er funden pligtig at tilsvare hele det indtalte Beløb alene med Undtagelse af Posten paa 75 Øre, og idet Appellantens Paastand om Afkortning af 4 Kr. 60 Øre er funden ikke at kunne komme under Paakendelse uden Kontrasøgsmaal. Saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tilkendte, ere ved Dommen ophævede.

Appellantens Paastand her for Retten gaar ud paa, at Underretsdommen forandres overensstemmende med hans Paastand for Underretten. De appelindstævnte paastaa Underretsdommen stadfæstet.

Hovedtvisten under Sagen drejer sig om det af Appellanten under Kontrasagen indtalte Erstatningskrav. Det maa i Følge Proceduren bestrages som udenfor Tvist, at to af Appellantens Køer, efter at de, ligesom Appellantens øvrige Kvægbesætning, om Eftermiddagen den 14 Januar 1900 vare blevne fodrede med Rapskager af det ovenomhandlede, af de appelindstævnte leverede Parti, som Appellanten Dagen i Forvejen havde faaet hjem paa sin Gaard, den 15de s. M. om Morgenen eller Formiddagen bleve hæftigt syge og i døende Tilstand ved Appellantens Foranstaltning dræbte for at gøre Ende paa deres Lidelser, og Appellantens Anbringender gaa, som allerede anført, ud paa, at Køernes Sygdom er hidført ved Forgiftning, fremkaldt ved skadelige — formentlig sennepsholdige — Stoffer, som indeholdtes i Rapskagerne. Ved de Oplysninger, Appellanten har fremskaffet til Støtte for dette Anbringende, er der imidlertid mod de appelindstævntes Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis for, at Køernes Sygdom skyldes Nydelsen af Rapskagerne, og det maa følgelig billiges, at de appelindstævntes Paastand om Frifindelse under Kontrasagen er tagen til Følge ved Underretsdommen.

Hvad dernæst angaar de Appellindstævntes Krav paa Godtgørelse af deres Udlæg — 13 Kr. 50 Øre — for den oven omtalte Undersøgelse af Rapskagerne paa Steins Laboratorium, maa Parterne efter Proceduren antages at være enige om, at Appellanten vil have at udrede dette Beløb, saafremt det ikke maa anses for godtgjort ved Undersøgelsen, at Rapskagerne have været ukontraktmæssige. Ifølge Indholdet af en fremlagt skriftlig Garantierklæring af 12 Januar 1900, som de appellindstævnte afgav ved Salget af det Parti Foderstoffer, hvorimellem de omhandlede Rapskager vare, garanterede de for, at Varen var »fri for saadanne Stoffer, som maa anses for at være skadelige for Kreaturer«, og Appellanten gør gældende, at Undersøgelsen har godtgjort, at det herved givne Tilsagn ikke er opfyldt, idet en fremlagt Erklæring fra Laboratoriet af 24 Januar 1900 udviser, at der ved Undersøgelsen er konstateret Tilstedeværelsen af ca. 16 pCt.*) Sennepsolie, hvilket efter hans Anbringende er et for Kreaturer giftigt Stof. Efter hvad der videre anføres i Erklæringen, er dette Indhold af Sennepsolie imidlertid ikke mere, end hvad der findes i Kager af ren Raps, og det er heller ikke ved de øvrige foreliggende Oplysninger gjort antageligt, at Sennepsolie skulde have været til Stede i Kagerne i sundhedsfarlig Mængde. Det maa herefter billiges, at Appellanten er tilpligtet at tilsvare det ommeldte Beløb.

Idet der endelig allerede af den Grund ikke kan blive Spørgsmaal om den af Appellanten paastaaede Afkorting af 4 Kr. 60 Øre, at Paastanden herom ikke har været taget under Paakendelse af Underretten, og idet Appellantens Indsigelse mod Paastanden om Tilkendelse af Renter med 5 pCt. aarligt savner al Føje, vil Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelse om Sagsomkostningerne det maa have sit Forblivende, være at stadfæste.

Appelsagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, findes Appellanten at maatte tilsvare de appellindstævnte med 50 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Isted-Møller en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de 2 af ham henholdsvis den 25 November f. A. og den 10 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

I øvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at foreligge under Sagen.

Mandagen den 19 Januar.

Nr. 316.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Ole Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold.

*) Skal være 0,16 pCt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25de November 1902: Tiltalte Ole Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Christensen og Prokurator Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Hansen til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ole Hansen, der tiltales for Vold, er født den 6 Marts 1859 og anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22de August 1895 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tiltalte sigtes for at have den 27 August d. A. overfaldet Arbejdsmand Jens Jensen i en herværende Beværtning, hvor de begge opholdt sig som Gæster, og tilføjet ham nogle Slag i Ansigtet, der havde til Følge, at overfaldne fik dels et lille Saar paa venstre Side af Næsen ved Øjekrogen, dels et $\frac{1}{2}$ Tomme langt Saar over venstre Øje, dels et Brud paa Næsebenet.

Overfaldne har desangaaende under Ed forklaret, at da Tiltalte under en Ordveksel, de havde med hinanden, udskældte ham for en »Hund«, greb overfaldne, uden at rejse sig fra Stolen, han sad paa, fat foran i Frakken paa Tiltalte, for at faa Forklaring over, hvorfor han udskældte ham; overfaldne slap imidlertid Taget, og noget efter gik først Tiltalte, og derefter overfaldne ud i Gaarden paa Pissoiret, hvor overfaldne paa ny spurgte ham om, hvorfor han egentlig kaldte ham »Hund«. Overfaldne gik derpaa atter ind i Beværtningen, og medens han sad her, kom Tiltalte til og tilføjede ham nogle Slag i Ansigtet, hvorved han fik de ovennævnte Læsioner.

Tiltalte har erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed har tilføjet overfaldne, vistnok med knyttet Haand et Slag i Ansigtet, og

Færdig fra Trykkeriet den 22 Januar 1903.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 39.

Mandagen den 19 Januar.

at han ikke betvivler, at Saaret over Øjet er Følgen heraf; derimod har han nægtet at have tilføjet overfaldne mere end eet Slag, og han har ikke villet erkende, at de øvrige Læsioner vare Følger af dette. Endvidere har han fastholdt, at han alene slog overfaldne paa Grund af, at denne paa en truende Maade havde grebet fat i ham og ikke vilde slippe sit Tag i ham, idet han har hævdet, at overfaldne 3 Gange havde grebet fat i ham, sidste Gang umiddelbart før Tiltalte slog ham.

Da den af overfaldne afgivne Vidneforklaring imidlertid stemmer med det i øvrigt oplyste, i hvilken Henseende fremhæves, dels at den Læge, der undersøgte overfaldne umiddelbart efter Overfaldet, har forklaret, at Læsionerne vare ganske friske, dels at Gaardejer Anders Peter Sørensen edelig har afgivet en Forklaring, der fuldstændig stemmer med overfaldnes, og særlig har forklaret, at Tiltalte tilføjede overfaldne nogle Slag i Ansigtet, og at dette skete ganske pludselig, uden at overfaldne den Gang havde fat i ham eller paa anden Maade gav Anledning dertil, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har overfaldet Arbejdsmand Jensen, som af ham forklaret, og har tilføjet ham de fornævnte Læsioner, der lægtes efter en 14 Dages Forløb, uden at efterlade nogen blivende Men.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Strfl.s § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 318.

Advokat Nellemann

contra

Ludvig Peter Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 176, jfr. § 173, og § 185 samt for Løsgængereri og Betleri.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 27de September 1902: Arrestanten Ludvig Peter Pedersen og Arrestantinden Sara Jensen, født Petersen, bør hver især hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Saa bør de og in solidum at tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1902: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Juel for Overretten betaler Arrestanten Ludvig Peter Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ludvig Peter Pedersen til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Ludvig Peter Pedersen for Overtrædelse af Straffelovens § 176, kfr. § 173, og § 185 samt for Løsgængeri og Betleri, medens en Medtiltalt, Sara Jensen, f. Pedersen, for hvis Vedkommende Sagen dog ikke er appelleret, var aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 185, Meddelagtighed i Overtrædelse af samme Lovs § 176 samt for Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875 § 19.

De nærmere Omstændigheder ved Sagen, for saa vidt angaar Arrestanten, er ifølge hans med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse følgende:

Efter at Arrestanten efter udstaaet Straffetid den 19 April d. A. var bleven løsladt fra Vridsløselille Straffeanstalt, drog han til Fyen, hvor han, efter at have søgt Arbejde paa forskellige Steder, fik Ophold hos Medtiltalte, Husmand Niels Jensen Gundestrups Hustru, fornævnte Sara, f. Pedersen, der, medens Manden i en længere Aarrække har tjent andet Steds og der haft Natteophold, saa at han kun af og til besøger Hjemmet, bebor et dem tilhørende Hus paa Skalbjergr Mark i Vissenbjerg Sogn, sammen med deres tvende yngste Børn, en Datter, Johanne Vilhelmine Mathilde, født den 24 Juni 1890, og en 7-aarig Søn. Efter Medtiltaltes Anvisning fik Arrestanten straks fra sin Optagelse i Huset Natteleje i samme Seng, hvori fornævnte Pigebarn, der den Gang endnu ikke var fyldt 12 Aar, laa, medens Medtiltalte og hendes Søn laa sammen i en anden Seng i samme Kammer.

Det er nu oplyst, at Arrestanten, der forblev boende der, indtil han den 27 August d. A. blev anholdt under nærværende Sag, naar han saaledes laa afklædt i samme Seng som det ligeledes afklædte

Pigebarn, har ikke blot kysset og kærtegnet hende, men jævnlig befølt hende paa det blotte Legeme og paa hendes Kønsele, ligesom han en enkelt Gang endog har skilt hendes Ben og lagt sig imellem dem, dog — som det maa antages — uden at forsøge at opnaa Samleje med hende, hvorimod han, naar hans Sanselighed herved var bleven vakt, jævnlig gik over til Medtaltale, med hvem han derpaa havde legemlig Omgang baade i hendes Seng og udenfor denne, saaledes at Pigebarnet til Dels saa det.

Ifølge stedfunden Lægeundersøgelse kan Pigen ikke antages at have lidt legemlig Skade ved den hende tilføjede Behandling.

Endelig er det oplyst, at Arrestanten, der nogle Dage før sin Anholdelse paa Tommerup Station traf sammen med 4 ham ubekendte vagabonderende Personer, som han derpaa førte til det af Medtaltale beboede Hus, hvor de fandt Natteleje paa Høloftet i nogle Nætter, sammen med disse har flakket rundt og betlet i Vissenbjerg og Tommerup Sogne, indtil han og den ene af disse Personer bleve anholdte, ligesom det under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør er oplyst, at Arrestanten, der indtil da, om end i den senere Tid arbejdsløs og uden egne Subsistensmidler, havde haft frit Ophold hos Medtaltale, under denne Omstrefjen udelukkende har levet af Betleri og kun haft Natteophold hos Medtaltale.

For de af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 21 Juni 1878 og ofte tidligere har været straffet, senest ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 27 April 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 268, jfr. § 271, §§ 257 og 251, sammenholdt med § 62, med 1 Aars Forbedringshusarbejde og ved Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 8 Maj 1901 efter Straffelovens §§ 203, 230, 1ste Stk., og 251, sammenholdt med § 62, ligeledes med 1 Aars Forbedringshusarbejde, være at anse dels efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, og § 185, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der ved den indankede Dom, i det væsentlige i Henhold til de samme Straffebestemmelser, efter Omstændighederne findes passende bestemt til 2 Aars Forbedringshusarbejde. Og da det ligeledes maa billiges, at han er tilpligtet in solidum med oftnævnte Medtaltale at udrede Aktionens Omkostninger for Underretten, derunder de ved Dommen fastsatte Salærer, vil bemeldte Dom saaledes, for saa vidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 224. Grosserer **Carl Bayer** (Jensen)

contra

Grosserer **E. C. Høst** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om hvem af Deltagerne i et ophævet Firma der var berettiget til at reklamere med en dette tilkendt Medaille.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14de August 1902: Hovedsagsøgeren, Grosserer E. C. Høst, bør for Tiltale af Kontrasagsøgeren,

Grosserer Carl Bayer, i denne Sag fri at være. Kontrasagsøgeren bør være uberettiget til for Fremtiden at benytte Brevpapir eller Meddelelser af en hvilken som helst Art, paa hvilke der findes Aftryk eller Afbildning af den oven omtalte »The Danish Egg Export Co.« af Foreningen for Danmarks Fjerkræavl i 1892 tilstaaede Guldmedaille, og til overhovedet at reklamere med samme. Saa bør og Kontrasagsøgeren under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, tilintetgøre alle i hans Værge værende Papirer eller andet, hvorpaa Afbildning af den nævnte Guldmedaille findes. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer Carl Bayer, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Hovedsagsøgeren, Grosserer E. C. Høst, og Kontrasagsøgeren, Grosserer Carl Bayer, i Henhold til Interessentskabskontrakt af 14 April 1891, kongelig konfirmeret den 5 Maj s. A., i en Aarrække havde drevet Forretning, omfattende Handel med og Eksport af Æg, under Firma: »The Danish Egg Export Co. Carl Bayer & E. C. Høst«, blev de enige om at ophæve nævnte Interessentskab, og de oprettede i den Anledning under 27 April 1901 en Overenskomst Dennes § 1 er saalydende: »Jeg Carl Bayer overlader Hr. E. C. Høst Firmanavnet »The Danish Egg Export Co.« og dettes Varemærke (to Flag) imod, at Hr. Høst herfor betaler mig 6500 — seks Tusinde fem Hundrede — Kroner, der erlægges ved Underskriften heraf.« — Det bestemtes derefter i Overenskomsten, at Høst skulde overtage de af Firmaet lejede Lokaler her i Byen og Filialforretningen i Aalborg, medens Bayer skulde overtage Filialforretningerne i tre andre Byer, og at der skulde foretages en Opgørelse af Firmaets Forretning pr. 27 April. Det sagdes derefter i Overenskomstens § 5, at der skulde foretages fornøden Anmeldelse til Handelsregistret, saa at Høst kunde komme til at staa som Indehaver af det nye Firma »The Danish Egg Export Co. E. C. Høst«. Senere nævntes der i Overenskomsten tvende af Firmaet førte Processer, som Bayer skulde overtage, og det bestemtes i dens § 9, at Papir, Tryksager eller andet ikke maatte benyttes af nogen af Parterne, naar den andens Navn fandtes derpaa, samt at den af Firmaet hidtil benyttede Telegrafcode fremtidig maatte benyttes af enhver af Parterne. I § 11 bestemtes det, at Firmaets Bøger og Arkiv i København bleve at opbevare i et Værelse i Ny Toldbodgade 35, hvortil begge Parter og

deres Personale havde uhindret Adgang, samt at enhver af Parterne efter 3 Aars Forløb fra 1 Maj 1901 kunde forlange Bøgerne og Arkivet tilintetgjort.

Da denne Overenskomst affattedes, blev det forglemt, at Firmaet var i Besiddelse af:

- 1) et »The Danish Egg Export Company, d'Hrr. Carl Bayer & Co. C. Høst« ved Foreningen for Danmarks Fjerkræavls Udstilling i Slagelse den 17de—19de Juli 1891 meddelt Diplom, hørende til 1ste Præmie: Sølvgenstand.
- 2) et »The Danish Egg Export Comp.« ved den nordiske Udstilling i Tivoli i 1895 meddelt Diplom, hørende til Roskilde Ærespræmie,
- 3) et »The Danish Egg Export Comp. ved Hr. C. Bayer« ved Fjerkræudstillingen i Tivoli den 22de—26 Juni 1892 meddelt Diplom, hørende til 2den Præmie,
- 4) et »The Danish Egg Export Company« ved Foreningen for Danmarks Fjerkræavls Udstilling i Aarhus den 17 Juli 1892 meddelt Diplom, hørende til Guldmedaille,
- 5) den under 4 nævnte Guldmedaille og
- 6) et Sølvbæger.

Disse Ting forblev, da Interessentskabet mellem Parterne ophævedes, i Firmaets Forretningslokale her i Byen og kom saaledes ifølge Overenskomstens § 2 i Hovedsagsøgerens Besiddelse.

Der opstod imidlertid Uenighed imellem Parterne angaaende Berettigelsen til de omtalte Ting, der — bortset fra Guldmedaillen og Sølvbægeret, som efter Overenskomsten ere omsmeltede og solgte, saaledes at Provenuet er delt lige imellem Parterne, — ikke kunde antages at have nogen videre Pengeværdi, og derefter er nærværende Sag, der procederes efter Hoved- og Kontrastævning, anlagt.

Hovedsagsøgeren paastaar under Hovedsagen Kontrasagsøgeren under en af Retten fastsat Dagmulkt kendt uberettiget til for Fremtiden at benytte Brevpapir eller Meddelelser af en hvilken som helst Art, paa hvilke der findes Aftryk eller Afbildning af den omtalte Guldmedaille, og til overhovedet at reklamere med samme samt tilpligtet at tilintetgøre alle i hans Værge værende Papirer eller andet, hvorpaa den nævnte Afbildning maatte findes. Kontrasagsøgeren paastaar sig frifunden under Hovedsagen og paastaar under Kontrasagen Hovedsagsøgeren tilpligtet under en daglig Mulkt at anbringe de ovenfor under Nr. 1—4 nævnte Diplomer i det i den ovennævnte Overenskomsts § 11 omtalte Værelse. Hovedsagsøgeren procederer til Frifindelse under Kontrasagen.

Hovedsagsøgeren gør til Støtte for sine Paastande gældende, at han overfor Kontrasagsøgeren er eneberettiget til de omtalte Ting, medens Kontrasagsøgeren hævder, at begge Parter ere ligeberettigede til Tingene, eller at ingen af Parterne har nogen Ret til dem.

Det er klart, at de ovennævnte Udmærkelser ere tilstaaede Parterne i Forening, da de under Samarbejde drev Forretning under Firmaet »The Danish Egg Export Co. Carl Bayer & E. C. Høst«, og, ligesom det er givet, at den af Parterne i Forening drevne Forretning skulde ophøre og er ophørt, og at det skulde staa Parterne frit for fremtidig at drive konkurrerende Forretninger, saaledes maa der ogsaa gives Kontrasagsøgeren Medhold i, at det Firma, hvorunder Hovedsag-

søgeren nu driver Forretning, er et nyt Firma, uanset at Ordene »The Danish Egg Export Co.« findes i det. Men, ligesom det efter hele Indholdet af den ovennævnte Overenskomst ikke kan antages at have været Meningen, at noget af det Firmaet »The Danish Egg Export Co. Carl Bayer & E. C. Høst« tilhørende skulde være fælles for Parterne i videre Omfang end absolut nødvendigt, og ligesom de ovennævnte Udmærkelser ikke kunne antages at falde ind under »Bøger og Arkiv« i Overenskomstens § 11, saaledes maa der gaas ud fra, at det har været Meningen med Overenskomstens § 1, hvorefter Hovedsagsøgeren betalte en betydelig Sum for Berettigelsen til at benytte Navnet »The Danish Egg Export Co.«, der maa antages at have været den Del af det tidligere Firma, hvorunder Forretningen gik i daglig Omtale og var kendt for Publikum, at Kontrasagsøgeren skulde overfor Hovedsagsøgeren give Afkald paa enhver Fordel, der kunde flyde af det Renommé, som ved Parternes Samarbejde var skabt for Navnet »The Danish Egg Export Co.«. Og, da nu de omtalte Udmærkelser maa antages at have bidraget til at skabe dette Renommé, ligesom de ogsaa maa antages at være af Betydning i Henseende til dette Renommés Bevaring, maa Hovedsagsøgeren overfor Kontrasagsøgeren anses enberettiget til at gøre sig disse Udmærkelser nyttige.

Som Følge af det anførte vil Hovedsagsøgeren være at frifinde i Kontrasagen, medens Kontrasagsøgeren, der ikke har fremsat nogen særlig Indvending imod Hovedsagsøgerens Paastande, vil være at kende uberettiget til for Fremtiden at benytte Brevpapir eller Meddelelser af en hvilken som helst Art, paa hvilke der findes Aftryk eller Afbildning af den omtalte Guldmedaille, og til overhovedet at reklamere med samme, hvorhos han vil være at tilpligte under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse at tilintetgøre alle i hans Værge værende Papirer eller andet, hvorpaa den nævnte Afbildning maatte findes.

Sagens Omkostninger, som enhver af Parterne har paastaaet sig tilkendt, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 302.

Advokat Hindenburg

contra

Johannes Jeremiassen (Def. Baggør),

der tiltales for Bedrageri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Eks-trarets Dom af 28 August 1902: Tiltalte Johannes Jeremiassen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til Kro-forpagter Jens Rokkjær af Guldager i Erstatning betale 90 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og E. Hansen, 12 Kr. og 10 Kr.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 September 1902: Tiltalte Johannes Jeremiassen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den af Tiltalte tilbyttede Hest maa antages at have været værdifuldere end den af ham hos Kroforpagter Rokkjær købte, og Rokkjær, som i den indankede Dom anført, ved en tidligere Lejlighed havde stillet i Udsigt, at Sagen i Tilfælde af den paa-gældende Hests Bortbytning kunde ordnes paa den Maade, at han fik Pant i den tilbyttede Hest, mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold. Han vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at paalægge det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Johannes Jeremiassen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger, 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Vognmand Johannes Jeremiassen, der er født i Aaret 1856, og som — afset fra, at han en Gang har vedtaget Bøde for uberettiget Næringsbrug — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger købte Tiltalte den 9 Juni d. A. af Kroforpagter Jens Rokkjær af Guldager en ca. 8 Aar gammel, rødskimlet Vallak for en Sum af 180 Kr., hvoraf Halvdelen betales kontant, medens Resten skulde betales senest den 2 August d. A., hvorhos det i en om Handelen samme Dag oprettet skriftlig Kontrakt blev bestemt, at Sælgeren forbeholdt sig Ejendomsretten til Hesten, indtil hele Købesummen »med eventuelle Renter og Omkostninger« var betalt, ligesom han i Tilfælde af, at Køberen maatte udeblive med Restkøbesummen eller nogen Del af denne udover rette Forfaldstid, skulde være beret-

tiget til at fordre Kontrakten hævet og Hesten tilbageleveret, uden at Køberen havde Krav paa den erlagte Dsl af Købesummen.

Kort efter Handelens Afslutning henvendte Tiltalte sig til Sælgeren med Anmodning om, at Handelen maatte gaa tilbage, da Hesten var ubrugelig paa Grund af Stædighed Sælgeren nægtede imidlertid at indgaa derpaa, men foreslog Tiltalte at føre Hesten til det i Juni Maaned d. A. i Varde afholdte Marked, hvor han vilde komme til Stede og hjælpe Tiltalte med at faa den solgt, idet han da kunde faa sit Resttilgodehavende betalt med de Penge, der herved kom ind, eventuelt faa Pant i den nye Hest, der blev købt eller tilbyttet.

I Overensstemmelse hermed blev det forsøgt at sælge Hesten paa det nævnte Marked, hvor Rokkjær havde indfundet sig, men da der ikke kunde opnaas nogen antagelig Pris for den, blev den ikke solgt ved den Lejlighed.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt foreliggende maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han senere paa egen Haand har ved et, som det maa antages, i Juni Maaned d. A. afholdt Marked i Grindsted til en ham ubekendt Mand fra Vejle, bortbyttet den ommeldte Hest med en anden Hest, uden at der fra nogen af Siderne blev givet noget i Bytte, og at han samme Dag bortbyttede denne sidste Hest med en tredje Hest, for hvilken han gav 25 Kr. i Bytte, og som han ved Undersøgelsens Begyndelse endnu var i Besiddelse af.

Tiltalte, der kun vil have skilt sig ved den af Rokkjær købte Hest, fordi han paa Grund af dens Stædighed ikke kunde bruge den — hvorved dog bemærkes, at han efter det oplyste maa antages ved Salget at være gjort opmærksom paa, at Hesten var stædig — har i øvrigt forklaret, at Rokkjær havde givet ham Tilladelse til at handle med Hesten, men han — hvem Rokkjær efter sin Forklaring ikke har givet Lov til at sælge Hesten selv — har dog samtidigt erkendt, at han maatte forstaa denne Tilladelse som givet med Forbehold af, at Rokkjær samtidig fik Dækning eller Sikkerhed for sit Resttilgodehavende.

Kroforpagter Rokkjær har paastaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 90 Kr., og denne Paastand, imod hvilken Tiltalte intet har fundet at erindre, er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der maa antages hverken ved Salget af den Rokkjær afkøbte Hest at have haft eller nu at have nogen Udsigt til at kunne betale Restkøbesummen for samme, være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, — — — vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser i disse Henseender tiltrædes, være at stadfæste.

Onsdagen den 21 Januar.

Nr. 180.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Styrmænd **E. S. Thorkelin** (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 293.

Sø- og Handelsrettens Dom af 12 Marts 1902: Skibskaptajn P. E. Glahn bør for Tiltale af Aktor, Overretssagfører V. Salomonsen paa det offentlige Vegne, i denne Sag fri at være. Styrmænd E. S. Thorkelin bør derimod til Statskassen bøde 200 Kr. De to Tiltalte bør derhos hver især for sit Vedkommende betale Sagens Omkostninger til det offentlige, derunder hver 30 Kr. i Salær til Overretssagfører V. Salomonsen, hvis Salær i det hele fastsættes til 60 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger Sagen alene til Paaendelse for Højesteret for saa vidt angaar det Forhold, for hvilket Tiltalte er domfældt ved den indankede Dom.

Ifølge de foreliggende, til Dels efter Dommens Afstgelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke antages, at Tiltalte har udvist Uforsigtighed eller Forsømmelse i den i Dommen angivne Retning, i hvilken Henseende det bemærkes, at den af Tiltalte iagttagne graa Stribe om Styrbord, navnlig efter de nye Oplysninger, maa antages at have været en Sky eller Taagebanke, bag hvilken Landet skjultes, og at den af Tiltalte sete højere Spids ej heller tør antages at have været egnet til at fremkalde særlig Mistanke hos ham om, at Skibet var for nær ved Land.

Tiltalte vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Styrmænd E. S. Thorkelin bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger for nævnte Tiltaltes Vedkommende, derunder den ham ved Sø- og Handelsrettens Dom paalagte Andel i Salarieret til Aktor, Overretssagfører V. Salomonsen, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Salomon, 80 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Dampskibet »Siam«, bygget i 1898 af Staal, 368⁶ Fod (engelsk) langt, 46² Fod bredt og 25'9"¹¹ Fod dybt (Kendingsmaal), opmaalt til 3875 Brutto og 2489 Netto Registertons samt forsynet med Maskine paa 1600 indicerede Hestes Kraft, tilhørende det østasiatiske Selskab, grundstødte den 22 September f. A., da det var paa Rejse med Ladning fra Østasien hjemefter gennem det røde Hav, paa Arabiens Vestkyst, ca. 56 Kvartmil Nord for Øen Perim, der ligger i Bab el Mandeb Strædet. Grundstødningen skete Kl. ca. 5¹/₄ Formiddag, og Skibet kom først af Grund igen den 26 September Kl. 7¹/₂ Eftermiddag ved Hjælp af en Bjærgningsdamper »Merjun« fra Perim, og efter at det i den Anledning havde losset en ikke ringe Del af sin Ladning i Lægtene, hvorfra det lykkedes Indbyggerne i Land at tilvende sig 324 Blokke Tin, inden de vare blevne tagne om Bord igen. Skibet gik derpaa den 27 September Eftermiddag tilbage til Perim, men, da det ved Undersøgelse der fandtes i alt væsentligt ubeskadiget, sejlede det videre hjemefter, saaledes at det den 4 Oktober f. A. naaede Port Said. Den det ydede Hjælp og Tabet af Ladningen løb dog op til en Sum af formentlig mellem 5000 og 7000 Lst.

Efter Skibets Hjemkomst blev der optaget Søforhør her ved Retten angaaende Grundstødningen, og der er derpaa efter Ordre af Politidirektøren ved Overretssagfører V. Salomonsen som beskikket Aktor anlagt Sag ved nærværende Ret mod »Siam«s daværende Fører, Kaptajn P. E. Glahn, og dets 1ste Styrmand, E. S. Thorkelin, for ved den omtalte Lejlighed at have gjort sig skyldige i Forhold, der faldt ind under Sølovens § 293, hvorved for Styrmand Thorkelins Vedkommende maa være ment Sølovens § 306, sammenholdt med § 293; Aktor har derhos, samtidig med at paastaa dem dragne til Ansvar, som anført, fordret dem tilpligtede at betale Sagens Omkostninger, hvorimod der ikke er fremsat nogen Erstatningspaastand. De to paa-gældende have under Sagen ladet møde ved af dem selv som For-svarere antagne to Sagførere.

Under Sagen foreligger der efter det oplyste i det væsentlige følgende:

»Siam«, som den 21 September f. A. henad Kl. 5 Eftermiddag havde passeret Aden, fik Kl. 12⁵⁵ Søndag den 22 September Morgen »Perim high light« Fyrtaarn i retvisende N. 53⁰ V. og passerede derpaa gennem Bab el Mandeb Øst om Perim Øen i ca. ¹/₄ Kvartmils Afstand fra denne, saaledes at Skibet Kl. 2¹/₂ Formiddag havde Øens Østpunkt: »Obstruktion Point« med »the low light« og »the high light« over eet. Det var godt sigtbart Vejr med østlig, ikke videre stærk Vind, baade da og i den nærmeste Tid efter (Vind og Sø: 2 à 3). Skibet havde forinden gaaet og gik vedbivende med fuld Fart: ca. 9 à 10 Knob i Timen. 1ste Styrmand, der havde haft Vagt fra Kl. 5 til 7 den 21de Eftermiddag, var Kl. 10 gaaet til Køjs. 3dje Styrmand havde Vagt fra Kl. 7 til 12 Nat. Saa overtog 2den Styrmand Wulff Vagten fra Kl. 12 til Kl. 4. Kaptajnen var dog paa Broen, da Perim passeredes Kl. 2¹/₂, og noget efter, ca. Kl. 2³/₄, foretog han og samtidig 2den Styrmand en Pejling af en Stjerne, som de antog var Polarstjernen, og udregnede Kaptajnen paa Grundlag

deraf, hvad han meddelte 2den Styrmand, som ikke selv foretog nogen Beregning, at der da havdes en devierende Misvisning af 7° V. (4° V. Misvisning 3° V. Deviation), Da der imidlertid paa de foregaaende Rejser paa omtrent det Sted kun havde været en devierende Misvisning af 5° V., og da man, som sagt, fordi det ikke da var ganske klart, ikke var sikker paa, at det var Polarstjernen, man havde iagttaget, besluttede Kaptajnen saa, for at holde sig paa sikker Side, at benytte denne sidste devierende Misvisning (5° V.).

Da der fra Perim skulde styres N. 28° V. retvisende for at gaa, som det ønskedes, en 5 Kvartmil klar af »Mocca shoals«, hvor Landet i ca. 40 Kvartmil Nord for Perim skyder lidt ud mod Vest, beordrede Kaptajnen derfor, at der fra da af, \circ : fra Kl. 3 (fra Kl. $2\frac{1}{2}$ til 3 havde der været styret forskellige Kurser) skulde styres N. 23° V. devierende. Han gik straks efter ned og gik til Køjs (Kl. ca. $3\frac{1}{4}$), idet han dog forinden mundtlig — der blev ikke tilført den efter Rederiets Ordre ombord værende Natordrebog noget — vil have beordret 2den Styrmand til ikke blot, naar denne Kl. 4 afgav Vagten til 1ste Styrmand, at meddele ham, at der skulde styres den nævnte Kurs: N. 23° V. devierende med antagen 5° devierende Misvisning, men tillige, at han (1ste Styrmand) skulde tage Azimuther (eller Azimuths), hvorved Kaptajnen vil have ment flere, mellem Kl. 3 og 5, og, om fornødent, rette Kursen samt ikke komme Landet for nær og derhos varsko Kaptajnen, naar der var udløbet 40 Kvartmil fra Perim.

2den Styrmand Wulff vil dog, efter hvad han har forklaret, kun have forstaaet den saaledes ham af Kaptajnen givne Ordre derhen, at han, naar han afgav Vagten til 1ste Styrmand, skulde sige til denne, at Kursen skulde være dev. N. 23° V., idet den devierende Misvisning regnedes til 5° V., og at 1ste Styrmand skulde tage Azimuth (ikke Azimuth^{er}_s), uden Tilføjelse af naar, og om fornødent rette Kursen samt varsko Kaptajnen, naar 40 Kvartmil vare udløbne (derimod intet om ikke at komme Landet for nær), og kun i denne Form vil Styrmand Wulff have meddelt 1ste Styrmand Ordren.

2den Styrmand tog ikke selv nogen yderligere Pejling paa Resten af sin Vagt, skønt det, om end letskyet, var stjerneklart nok dertil (om Polarstjernen var at se, bemærkede han dog ikke), og der forefaldt intet mærkeligt under samme.

Da han Kl. 5 gik ned og til Køjs, var Perims høje Fyr endnu i Sigte agterude.

1ste Styrmand Thorkelin har forklaret, at, da han Kl. 4 overtog Vagten, meddelte 2den Styrmand ham, at den styrede Kurs var devierende N. 23° V., idet der regnedes med 5° V. devierende Misvisning, saaledes at han tillige omtalte, at Kaptajnen havde taget en Azimuth (om Polarstjernen blev nævnt, var han ikke sikker paa), der havde givet 7° V. devierende Misvisning. 2den Styrmand havde tillige sagt, at der skulde tages Azimuth, men med Tilføjende: »paa Morgenstunden«, og at Kursen skulde rettes, hvis det blev nødvendigt.

Denne Meddelelse forstod han efter sin Fremstilling saaledes, at der skulde tages Azimuth, som det sædvanlig skete om Bord, ved Solopgang, \circ : omtrent Kl. 6. Han foretog derfor foreløbig ingen Pejling, uagtet det, samtidig med, at det var letskyet i Horisonten og noget

diset, dog efter hans Mening var stjerneklart nok dertil, uden at han dog vil have bemærket Polarstjernen.

Han havde endnu en 10 Minuter, efter at han kom paa Broen, Perims høje Fyr, der sædvanlig skal kunne ses i en Afstand af en 16 à 17 Kvartmil eller lidt derover, i Sigte, men foretog heller ingen nærmere Pejling af dette Fyr, idet han, da det havdes ret agterude, gik ud fra, at det befandt sig S. 23° Ø. devierende.

Da Kl. var ca. 4³/₄ Morgen, bemærkede Styrmand Thorkelin en graa diset Stribe om Styrbord med en mørkere Tone oven over samt lidt agten for tværs en enkelt højere Spids ragende op over den mørkere Tone, hvilket han selv antog var en Klippe i Land. Han, der vil have iagttaget den nævnte Stribe nøjere gennem Kikkert, antog den imidlertid kun for en Sky og foretog intet videre. De 3 Matroser, der samtidig havde Vagt, og hvoraf den ene var paa Udkig i Mastekurven og en stod til Rors, havde ligeledes omtrent samtidig bemærket en lignende mørk Stribe om Styrbord, men ogsaa kun antaget det for en Sky.

Det skal i Forbindelse dermed nævnes, at der under Sagen er fremkommet skriftlige Erklæringer fra en 4 Personer, som vare ombord og ligeledes ved samme Tid omtrent havde set den omtalte Stribe, der gaa ud paa, at de tre ogsaa kun havde opfattet den som en Sky, den 4de derimod som Land, hvorhos det ogsaa skal nævnes, at Rorgængereren har forklaret, at han hele Tiden havde holdt den ham opgivne Kurs: devierende N. 23° V. nøjagtig, da 1ste Styrmand havde paalagt ham ikke at komme norden for samme, hvorhos Styrmanden, da Skibet et Øjeblik syntes at falde lidt af, paa en Bemærkning af Rorsmanden om, at det formentlig ikke ganske lystrede Roret, selv havde taget Rattet og vist ham, at dette dog var Tilfældet.

Kl. ca. 5¹/₂ tog Skibet saa pludselig ganske sagte, men samtidig haardt Grunden.

Da 1ste Styrmand mærkede det, slog han straks »stop« til Maskinen og varskoede Kaptajnen, som øjeblikkelig kom op, og der blev saa slaaet fuld Kraft bak, men, som anført, uden Resultat. Da Kaptajnen kom op, vil han straks, uagtet det endnu var mørkt, tydelig have set Land baade paa Bagbords Bov og langs hele Styrbords Side; han saa det som en lang, lav mørk Stribe med en højere og lysere Stribe i Baggrunden, og saa han ligeledes et Bjerg: »Djebel Dubaab« (paa over 1000 Fods Højde) i sydøstlig Retning.

2den Styrmand, som straks efter kom op, blev øjeblikkelig beskæftiget og saa derfor ikke noget Skibet stod med Stævnen i N. 24° V.; dets Amning var 18' 6" for og 22' 2" agter, og Vandstanden var, hvor det stod, 18' for og 23' 6" agter; det stod derhos en lille Kvartmil fra Kysten og ca. 26 Kvartmil N. for Perim, som tidligere omtalt.

Som Skibet stod, var det kommet frem 6 Kvartmil østligere end beregnet og maatte derefter, da Kursen fra Perim uafbrudt havde været den samme, efter den udløbne Distance være kommet frem med en retvisende Kurs af omtrent N. 14° V. i Stedet for som beregnet N. 28° V. retvisende. Dette viste sig nu ogsaa at stemme med, at det op ad Dagen den 22 September ved Efterregning viste sig, at Kaptajnen ved en Fejltagelse havde paa Grundlag af den Kl. 2³/₄ samme Morgen

tagne Azimuth udregnet, at der da havdes 7° V. devierende Misvisning i Stedet for 7° Ø. devierende Misvisning.

Den saaledes den nævnte Morgen i Virkeligheden foreliggende devierende Misvisning, der ikke straks var bleven opdaget, og til hvilken der derfor ikke var blevet taget Hensyn ved Sejladsen i de følgende noget over 2 Timer, stod imidlertid i bestemt Strid med de devierende Misvisninger, der, som allerede omtalt, vare blevne iagttagne omtrent paa samme Sted (tæt Nord for Perim) paa Skibets 5 nærmest foregaaende Rejser hjemefter.

Det maa i Forbindelse hermed bemærkes, at der ikke blot, medens »Siam« i de følgende Dage stod paa Grund, men tillige under dets Sejlads derpaa tilbage til Perim og derfra atter nordpaa gennem det røde Hav ved en Række af Observationer uafbrudt fandtes meget betydelige Afvigelser i Deviationen fra, hvad der ellers var iagttaget paa den omhandlede Strækning, indtil Brokompasset den 1 Oktober blev korrigeret, uden at det har vist sig muligt at faa oplyst, hvori det kan have været begrundet, idet der navnlig intet er fremkommet om, at det kunde hidrøre fra Genstande, der vare om Bord i Skibet paa den Rejse.

Det skal dog tillige i samme Forbindelse fremhæves, at Skibets 3 egentlige Kompasser, der alle havde været om Bord fra 1898, nemlig Brokompasset og et Kompas agter ude paa Halvdækket (begge fra Heckelmann efter Sir Thomsons System) og Kompasset i Styrehuset under Broen (et Spritkompas) ikke plejede at blive sammenholdte indbyrdes (Haandstyreapparatet agter ude plejede man at prøve en kort Tid hver Lørdag, men var det i alt Fald ikke blevet prøvet siden den 14 September), og at Brokompasset kun var blevet reguleret en Gang i 1899 i Middelhavet og en Gang i 1900 i det indiske Ocean (Kaptajnen, 1ste og 2den Styrmand havde alle været om Bord i 3 Aar eller over).

Hvad nu det Spørgsmaal angaar, hvorvidt Kaptajn Glahn og Styrmand Thorkelin, som paastaet, ville være at drage til Ansvar efter Sølovens tidligere anførte Bestemmelser for deres Forhold ved den her omhandlede Lejlighed, skal Retten først med Hensyn til Kaptajn Glahn bemærke, at det selvfølgelig maa tilregnes ham som en Fejl, at han den 22 September f. A. om Morgenen foretog den omtalte Fejlregning efter Azimuthspejling, og at denne Fejl maa siges at være bleven den første Anledning til Grundstødningen, samt at han vel baade derved og ved, at han ikke gav sine derefter fremsatte Ordre, naar han efter Situationen ansaa disse for rigtige, paa en mere omhyggelig Maade, og ved, at han ikke i højere Grad end sket havde sikret sig Kompassernes Paalidelighed, maa siges at have gjort sig skyldig i Mangel paa behørig Omtanke og at have vist noget for stor Tryghed i Henseende til Navigationen, men han findes dog ikke derved at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der med Føje kan blive at henregne under Sølovens § 293, idet det særlig ikke, som Sted- og Vejrforholdene vare, kunde siges at have været hans Pligt at blive længere paa Dækket end det skete.

Idet han saaledes bliver at frifinde for Tiltale, findes han dog at burde betale Sagens Omkostninger for sit Vedkommende, derunder Halvdelen af Aktors Salær, til det Offentlige.

Hvad dernæst Styrmand Thorkelin angaar, findes der efter den Maade, hvorpaa Meddelelserne fra Kaptajnen maa antages at være blevne ham overbragte, ikke at kunne paalægges ham noget Ansvar for ikke at have efterkommet dennes Ordre og for ikke at have sørget for en paalideligere Iagttagelse af Deviationen.

Derimod findes han at burde drages til Ansvar efter Sølovens § 306, sammenholdt med § 293, for den Uforsigtighed og Forsømmelse, som han maa siges at have gjort sig skyldig i derved, at han i Løbet af den $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{2}$ Time, hvori han havde den omtalte graa Stribe om Styrbord i Sigte, som senere utvivlsomt viste sig at være Land, hvad han, end mere under Hensyn til den af ham sete højere Spids, i alt Fald burde have tænkt sig Muligheden af, slet intet foretog for at afværge den Fare, der deraf kunde opstaa, enten ved at lodde, hvad Dybdeforholdene der netop gjorde naturligt, selv om det skulde have medført Standsning af Farten, hvad det for øvrigt næppe vilde have gjort, eller ved at foretage en eller anden yderligere Observation, eller ved dog at lade Kaptajnen varsko. Han skønnes derfor at burde anses med en Bøde til Statskassen af 200 Kr.

Nr. 35. Sognepræst **H. Lawaetz** (Høgsbro)

contra

Underdommer **H. Maxen** samt Guvernør Hedemann paa det offentliges Vegne (Ingen),

betr. Ærefornærmelser.

Christianssteds Bytings ordinære Rets Dom af 22 Maj 1900: De af Indstævnte, Underdommer og Politimester **H. Maxen** i hans i St. Croix Avis Nr. 57 af 19 Juli f. A. indrykkede Artikel, dateret den 18de s. M., om Citanten, Sognepræst **H. Lawaetz**, brugte, af denne under nærværende Sag paastævnte ubeføjede Udladelser om, at Citanten har faret med Løgn, bør være døde og magtesløse og ikke komme Citanten til Skade paa Embede, Ære, gode Navn og Rygte i nogen Maade. Saa bør og Indstævnte bøde et Hundrede vestindiske Daler til lige Deling efter Reskript af 12 Oktober 1759 og kgl. Resolution af 27 Februar 1788 og erlægge det Beløb, som vilde være medgaaet til stemplet Papir og Retsgebyr, saafremt Sagen ikke havde været beneficeret, samt i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Brun, betale 64 vestindiske Daler. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 7 November 1900: De to paaankede Vidnekendelser bør ved Magt at stande. De ovenomhandlede af Hovedappellanten, Byfoged og Politimester **H. Maxen**, i »St. Croix Avis« af 19 Juli f. A. mod Kontraappellanten, Sognepræst

H. Lawaetz, fremsatte to Sigtelser for at have gjort sig skyldig i Løgn bør døde og magtesløse at være. I øvrigt bør Hovedappellanten for Kontraappellantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret foreligger kun det Spørgsmaal til Afgørelse, om der bør idømmes Indstævnte Straf for de af ham mod Appellanten fremsatte ærekrænkende Sigtelser, der ved den indankede Dom, som ikke er kontrapaaanket, ere blevne mortificerede.

Da der efter det i Sagen oplyste, derunder ogsaa om, hvad der er passeret ved den af Indstævnte foretagne, i Dommen omhandlede Afhøring af det ham underordnede Personale, ikke kan gaas ud fra, at Indstævnte har haft Føje til at tro, at Appellanten mod bedre Vidende var fremkommen med de Udtalelser, som Indstævnte har stemplet som Løgn, vil Indstævnte ikke kunne undgaa herfor i Medfør af Adg. 11 Marts 1862 angaaende Udvidelse til de dansk-vestindiske Besiddelser af Lov 3 Januar 1851 om Pressens Brug § 9, 1ste Pkt., at anses med en Bøde, der efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 100 vestindiske Daler, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger for Under- og Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salærerne til de for Appellanten beskikkede Sagførere.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte derhos have at udrede til Appellanten med 150 vestindiske Daler.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Underdommer i Christianssted paa St. Croix, Byfoged og Politimester H. Maxen, bør til lige Deling efter Reskript 12 Oktober 1759 og kongelig Resolution 27 Februar 1788 bøde 100 vestindiske Daler og til det offentlige betale de Retsgebyrer, der skulde have været erlagte, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Appellanten, Sognepræst H. Lawaetz's Vedkommende havde været beneficeret for Under- og Overretten, samt i Salarium til Appellantens beskikkede Sagførere, Overretsprokurator Brun for Underretten og Politiassistent, examinatus juris Langkjær for Overretten 64 vestindiske Daler til hver. I Henseende til Mortifikationen bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 150 vestindiske Daler. Saa betaler han og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Sognepræsten i Christianssted H. Lawaetz i Maj Maaned f. A. i Forening med nogle andre havde paabegyndt en Agitation mod den formentlig overhaandtagende Forbrug af Rom og deraf følgende Drikfældighed blandt de lavere Klasser paa St. Croix, hvilken Agitation bl. a. gav sig Udslag i en Øernes Guvernør den 10de Juli f. A. overrakt Adresse om Gennemførelsen af Forholdsregler til Drukkenskabens Bekæmpelse, indrykkede han, Lawaetz, i de to paa St. Croix udkommende Blade »St. Croix Avis« og »St. Croix Bulletin«, begge for 15de Juli f. A. — af hvilke dog kun det sidst nævnte er fremlagt under nærværende Sag — en med hans Navn underskreven, i det engelske Sprog affattet Artikel, dateret den 14de s. M., i hvilken han begyndte med at omtale den Tilslutning, Adressen havde fundet hos Befolkningen, og den Modstand, den havde mødt fra Rombodholdernes og deres allieredes Side, hvilken Modstand betegnedes som naturlig, hvorpaa han fortsatte med efterstaaende Bemærkninger, der ifølge en for Overretten fremlagt, af den autoriserede Translatør paa St. Thomas udfærdiget Oversættelse paa dansk ere saalydende:

»Men hvad der ikke er naturligt, og hvad der visselig giver Anledning til Dadel, er, at en Politimester, Herr Maxen her af Byen, saa aabenlyst har stillet sig paa den Side, og er gaaet saa vidt, at han endog har hindret sine undergivne i at underskrive. Dette er ingen Hemmelighed, men hele Byen bekendt, og det har endogsaa faaet nogle enfoldige Personer udenfor Politistyrken til at tro, at det var en risikabel Sag at underskrive Adressen. Alle de Politibetjente, hvem jeg har spurgt, have sagt: »vi vilde heller end gerne, men vi have ikke Lov« — Lov til hvad? Til at underskrive en yderst loyal Adresse til Guvernøren om, at der maa blive sat en Stopper for den overdrevne Nydelse af billig Rom, hvoraf de onde Følger ses ikke mindst i Politiretten. Vi vide naturligvis alle, at Herr Maxen, en Mand af utvivlsom Oprigtighed og Redelighed — ingen ringe Ros, naar det kommer til Stykket — kun har fulgt Øjeblikkets Indskydelse ved at handle som han har gjort, uden at realisere den besynderlige Stilling, hvori han derved selv har sat sig, og hvoraf vore Modstandere visselig have benyttet sig utilbørligt — — —.«

I Anledning af denne Artikel foretog Politimester Maxen en Afhøring af det ham underlagte Politikorps, og da under samme kun to Politibetjente, Moltke og Miller, traadte frem og forklarede, at Pastor Lawaetz havde anmodet dem om at underskrive den ommeldte Adresse — en tredje Politibetjent, Petersen-Stræde, lagde ved denne Lejlighed Skjul paa, at Pastor Lawaetz ogsaa havde henvendt sig til ham — men at de begge havde afslaaet Anmodningen og derhos paa Pastor Lawaetz' Spørgsmaal i saa Henseende udtrykkelig havde erklæret til ham — Moltke endog to Gange — at deres Afslag ikke var begrundet i nogen Hindring eller noget Forbud fra Politimester Maxens Side, lod

Færdig fra Trykkeriet den 29 Januar 1903.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 40.

Onsdagen den 21 Januar.

denne derpaa efterstaaende af ham underskrevet Artikel, dateret Christiansteds Politikammer den 18 Juli f. A., indrykke i »St. Croix Avis« for 19 Juli f. A.:

»I »St. Croix Avis« for den 15de ds. og i »St. Croix Bulletin« af s. D. har en Person her i Byen ved Navn H. Lawaetz forøvet et drengagtigt Overfald paa Christiansteds Politi, i hvilken Anledning jeg udbeder mig Plads i Avisen og Bulletinen for følgende Bemærkninger: Naar Herr Lawaetz siger, at jeg har lagt mine underordnede Hindringer i Vejen for, eller forbudt dem at underskrive hans og Partifællers Adresse imod billig Rom, stempler jeg herved denne Udtalelse som »Løgn«, og naar Herr Lawaetz til Bevis for sin Beskyldning anfører, at alle de Politibetjente, som han har spurgt, have udsagt, at det ikke var dem tilladt at underskrive, hvorved kun kan være sigtet til en Ikke-Tilladelse fra Politimesterens Side, erklærer jeg paa Politibetjentenes Vegne ligeledes dette for »Løgn«, thi efter anstillet Undersøgelse har det vist sig, at Herr Lawaetz kun har spurgt 2 Betjente, og disse have i det øvrige Politipersonales Overværelse udtalt, at de paa Herr Lawaetz Spørgsmaal, om Grunden til deres Vægning ved at underskrive hidrørte fra, at Politimesteren havde givet dem Ordre i saa Henseende eller paa anden Maade lagt dem Hindringer i Vejen for at underskrive, begge svaret bestemt Nej, den ene endog 2 Gange, Herr Lawaetz maatte saaledes vide, at Politimesteren ingen Skyld havde i deres Vægning.

Herr Lawaetzs Ros af mig, som kun er et plumpt Forsøg paa at dække over Brutaliteten, skænker jeg ham, da han er for ubetydelig til at tage Notits af i saa Henseende.

Hermed er jeg færdig med Herr Lawaetz, og jeg finder det under min Værdighed at forhandle yderligere med en saadan Person; dog skal jeg sluttelig aabent vedkende mig, at jeg er en bestemt Modstander af hele den farceagtige Fremgangsmaade, Herr Lawaetz har brugt for at sætte sin Romsag i Scene, hvortil han ogsaa efter Sigende skal have andre Bevæggrunde end de menneskekærlige, han saa pænt har lagt for Dagen.«

Efter at have faaet Paalæg af Guvernementet for de dansk vestindiske Øer om ved Dom at fralægge sig de i foranstaaende Bladartikel fremsatte Beskyldninger for at have faret med Løgn, anlagde Pastor Lawaetz, efter meddelt Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Brun, i 1ste Instans ved Christian-

steds Byting et Søgemaal imod Byfoged og Politimester H. Maxen i Christiansted, under hvilket han paastod de ommeldte af denne to Gange fremsatte Sigtelser, at han havde gjort sig skyldig i Løgn, mortificerede, og Maxen herfor anset med Straf efter Presseanordningen paa de dansk vestindiske Øer af 11 Marts 1862 § 9, 1ste Led, samt paalagt Udredelsen af de med Søgsmålet forbundne Omkostninger, derunder Sagførersalær. Byfoged og Politimester Maxen, hvem der ligeledes var meddelt Bevilling til fri Proces, procederede derimod til Frifindelse for det anlagte Søgemaal med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Underretsprokurator Stakemann. Ved den derefter ved Underretten af den beskikkede Sættedommer under 22de Maj d. A. afsagte Dom blev de tvende paaklagede Sigtelser mod Pastor Lawaetz for at have gjort sig skyldig i Løgn mortificerede, hvorhos Byfoged og Politimester Maxen i Henhold til Anordning af 11 Marts 1862 § 9, 2det Led, blev idømt en Bøde af 100 vestindiske Daler for at have betegnet Pastor Lawaetz' Udtalelse, at alle de Politibetjente, hvem han havde spurgt, havde sagt, at det ikke var dem tilladt (eller at de ikke havde Lov til) at underskrive, for en Løgn, hvorimod han blev frifunden for Strafansvar for saa vidt han havde betegnet Pastor Lawaetz' Yttring, at han, Maxen, havde hindret sine undergivne i at underskrive Adressen, for en Løgn, og blev Byfoged og Politimester Maxen endvidere tilpligtet at udrede Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder 64 vestindiske Daler i Salær til Overretsprokurator Brun.

Denne Dom er nu, efter meddelt Bevilling til fri Proces til begge Parter, saavel af Byfoged og Politimester Maxen som af Pastor Lawaetz, henholdsvis ifølge Hoved- og Kontrastævning, indanket her til Retten, og har Hovedappellanten Maxen ved sin beskikkede Sagfører, exam. juris Hansen, samtidig paaanket tvende Vidnekendelser, som den 17 Oktober f. A. blev afsagt ved Christiansteds Byting under et til Oplysning i Hovedsagen optaget Tingsvidne, og hvorved Hovedappellantens Protester mod nogle Vidnespørgsmaals Fremme blev forkastet. Disse Vidnekendelser har Hovedappellanten paastaaet omstødt og annullerede, og har han for Hovedsagens Vedkommende principaliter nedlagt Paastand paa, at den afsagte Dom forandres derhen, at han for hele den paastævnte Artikels Vedkommende pure frifindes for Kontraappellanten Lawaetz' Tiltale, saaledes at altsaa ogsaa Mortifikationen af de paaklagede Udtryk bortfalder, subsidiært at Dommen stadfæstes, for saa vidt angaar Mortifikationen af Ordet »Løgn« i den anden Del af bemeldte Artikel, men at han i øvrigt i det hele frifindes for Søgsmålet, og mere in subsidium, at Dommen stadfæstes, for saa vidt Mortifikationen af begge de brugte Udtryk »Løgn« angaar, men at han i øvrigt fuldstændigt frifindes, hvorhos han endvidere har paastaet Kontraappellanten tilpligtet under alle Omstændigheder at betale Processens Omkostninger saavel for Underretten som for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salær til hans, Hovedappellantens beskikkede Sagførere for begge Retter. Derimod har Kontraappellanten, Pastor Lawaetz, ved de for ham beskikkede Sagførere, Overretsprokurator Jørgensen, og efter dennes Bortrejse fra Øerne exam. juris Langkær, paastaaet de paankede Vidnekendelser stadfæstede og

for Hovedsagens Vedkommende principaliter nedlagt Paastand paa, at den indankede Dom stadfæstes, for saa vidt angaar Mortifikationen og Bestemmelsen om Udredelsen af Processens Omkostninger for Underretten, men i øvrigt forandres derhen, at den idømte Mulkt for den i Hovedappellantens Artikel sidst anførte Sigtelse mod ham for at have gjort sig skyldig i Løgn betydelig forhøjes, og at Hovedappellanten desforuden anses med en følelig Straf for at have fremsat den samme Sigtelse i den første Del af bemeldte Artikel; subsidiært har Kontraappellanten paastaaet Underretsdommen stadfæstet, og har han derhos i alle Tilfælde paastaaet Hovedappellanten dømt til at udrede Processens Omkostninger for Overretten, saavel i Hoved- som i Kontrasagen, efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos der fra exam. juris Langkjærs Side er nedlagt Paastand om Tilkendelse af Salær, medens en saadan Paastand ikke er fremsat af Overretsprokurator Jørgensen. For de af Kontraappellanten under Kontrasagen saaledes nedlagte Paastande har Hovedappellanten paastaaet sig frifunden med Tillæg af Kontrasagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Hvad nu først de paaankede Vidne kendelser angaar, ses det, at den ene af disse refererer sig til et Vidnespørgsmaal, som under et af Kontraappellanten den 17 Oktober f. A. optaget Tingsvidne blev stillet af ham til Vidnet Menig af Hærstyrken Telegrafist Jensen, og som gik ud paa, om en Politibetjent havde udtalt sig til Vidnet om den Stilling, som Vidneindstævnte (○: Hovedappellanten i nærværende Sag) indtog imod Adressen, og om, hvorledes han (Vidneindstævnte) ventede, at Betjentene skulde stille sig til Spørgsmaalet om at underskrive Adressen.« Mod dette Spørgsmaal havde Hovedappellanten nedlagt Protest, idet han dels gjorde gældende, at det formentlig var aldeles irrelevant med Hensyn til Sagens Realitet, der alene skulde dreje sig om, hvorvidt Hovedappellanten havde forhindret eller forbudt sine undergivne at underskrive Adressen, og hvorvidt alle de Politibetjente, med hvem Kontraappellanten havde talt, havde erklæret, at dette ikke var dem tilladt, og dels henvist til, at et Vidnes Udsagn maatte indskrænkes til, hvad det vidste af egen umiddelbar Erfaring. Mod denne Protest blev det imidlertid fra Kontraappellantens Side anført, at det for ham gjaldt om at bevise, at Hovedappellanten enten direkte eller indirekte havde paavirket Betjentene til ikke at underskrive Adressen, og at Bevis for dette sidste kun kunde føres derved, at der fremskaffedes en almindelig Oplysning om, hvorledes Politibetjentenes Opfattelse af Hovedappellantens Stilling til Sagen var, ligesom det endvidere var af stor Betydning for ham at oplyse, at han efter mange Udtalelser til sig havde haft Anledning til at antage, at Hovedappellanten ved sin Optræden direkte eller indirekte havde influeret paa Betjentene, idet han derigennem beviste sin bona fides i Sagen. Fremdeles har Kontraappellanten henvist til, at det til Vidnet rettede Spørgsmaal netop drejede sig om, hvad andre havde udtalt til det, og hvorom det altsaa havde personlig Erfaring. Naar henses til den Opfattelse af, hvad nærværende Retssag i Virkeligheden drejer sig om, og hvad det gælder om at bevise, som Kontraappellanten har fremsat i sin Procedure, hvorom nærmere nedenfor, skønnes det nu heller ikke rettere, end at Besvarelsen af det omhandlede Vidnespørgsmaal vilde kunne være af Betydning for ham, og for saa vidt der af Hovedappellanten for Over-

retten er henvist til, at Vidnespørgsmaalets Besvarelse ikke kunde godtgøre Kontraappellantens bona fides, idet Vidnet under Vidneførslen selv har oplyst, at det først efter at Kontraappellanten havde publiceret sin Bladartikel havde meddelt ham, hvad den i Søgsmålet omtalte Politibetjent havde fortalt om Hovedappellantens Stilling til Adressen m. m., maa hertil bemærkes, at Vidnet først fremkom med denne Oplysning under Tingsvidnesagen, efter at den paaankede Vidnekendelse var afsagt, saaledes at Dommeren altsaa ikke kunde have taget Hensyn til den. Som Følge af foranstaaende vil den heromhandlede Vidnekendelse, ved hvilken Hovedappellantens Protest blev forkastet, være at stadfæste.

Hvad dernæst den anden paaankede, ligeledes under 17 Oktober f. A. afsagte Vidnekendelse angaar, der forkastede Hovedappellantens Protest mod, at følgende Spørgsmaal stilledes til Vidnet Sixto: »Mener Vidnet ikke at have berettet til Vidnecitanten (o: Kontraappellant) saavel om Vidneindstævntes (o: Hovedappellantens) Stilling som om Betjentenes Udtalelser ved en af disse Lejligheder«, ses det, at Protesten var begrundet dels derpaa, at Spørgsmaalet allerede var besvaret ved Vidnets bestemte Svar til et tidligere af Hovedappellanten stillet Spørgsmaal, og dels derpaa, at Spørgsmaalet lagde Vidnet Svaret i Munden. Da det imidlertid fra Kontraappellantens Side blev gjort gældende, at det burde undersøges, om der ikke ved Vidnets Besvarelse af det ommeldte tidligere Spørgsmaal forelaa en Misforstaaelse, foraarsaget ved Spørgsmaalets Oversættelse fra dansk til engelsk, og det stillede Spørgsmaal ikke heller kunde betegnes som suggestivt, findes den fremsatte Protest rettelig at være forkastet ved den afsagte Kendelse, der saaledes ligeledes vil være at stadfæste.

Til Støtte for sin Paastand paa Frifindelse for Kontraappellantens Søgsmaal har Hovedappellanten anført, at den i Kontraappellantens i »St. Croix Avis« og »St. Croix Bulletin« af 15 Juli f. A. indrykkede Artikel indeholdt en Sigtelse mod ham for at have lagt de ham undergivne Politibetjente Hindringer i Vejen for, eller forbudt dem at underskrive den ommeldte Adresse, hvilken Sigtelse Kontraappellantens i Artiklen havde begrundet paa Udsagn til ham fra alle de Politibetjente, med hvilke han havde talt. Da nu han, Hovedappellanten, om han end efter sin Formening under de foreliggende Omstændigheder havde været fuldt berettiget til at hindre eller forbyde sine undergivne at underskrive Adressen, imidlertid havde været sig fuldt bevidst, at han ikke havde gjort dette, og da derhos de Politibetjente, med hvilke Kontraappellantens havde talt, havde meddelt ham, at de udtrykkelig havde sagt til Kontraappellantens, at han ikke havde lagt dem Hindringer i Vejen for, eller forbudt dem at underskrive, og han som Følge deraf maatte gaa ud fra, at Kontraappellantens, den Gang han fremførte den oven ommeldte Sigtelse, havde været sig bevidst, at den var urigtig, havde han ment, at der ikke var andet for ham at gøre end offentligt at tilbagegive Sigtelsen paa samme Maade, hvorpaa den var bragt frem, og naar han havde gjort dette i den skarpe Form, som sket var, nemlig ved at betegne Kontraappellantens Udtalelser som »Løgn«, var Grunden dertil dels den, at det var ham om at gøre straks at slaa Sigtelsen ned, i Stedet for at indlade sig i en offentlig Diskussion eller anlægge Sag, hvorfor han havde benyttet den ham i

Lovgivningen hjemlede Retorsionsret, som han ikke kunde erkende at have overskredet, og dels den, at Kontraappellantens Optræden formentlig havde været i høj Grad taktløs og fornærmelig, idet han, der som Embedsmand var hans, Hovedappellantens, Kollega, bag hans Ryg havde henvendt sig til de ham underordnede Politibetjente og havde udfrittet dem om, hvad han som deres foresatte havde forbudt eller ikke havde forbudt dem, ligesom Kontraappellantens Adfærd ogsaa havde været hensynsløs ligeoverfor de Politibetjente, til hvem han saaledes havde henvendt sig, idet disse let kunde være kommet i Forlegenhed, i Fald de, under Forudsætning af, at et tjenstligt Forbud mod Adressens Underskrivning virkelig havde været udstedt til Politibetjentene, havde ladet sig forlede af Kontraappellanten til, mod deres Tjenestepligt, at fortælle ham, at de vel gerne vilde underskrive, men trods derss Sympati for Sagen ikke turde paa Grund af Forbudet.

Naar Hovedappellanten, som foranført, har gjort gældende, at Kontraappellantens Bladartikel indeholdt en Sigtelse mod ham for at have lagt sine undergivne Hindringer i Vejen for, eller forbudt dem at underskrive Adressen, har han forment, at dette fremgik deraf, at det i Artiklen siges, at han havde »hindret« dem deri, eftersom Ordet »hindre« (paa engelsk »prevent«) ifølge almindelig Sprogbrug og i den Forbindelse, hvori det i Bladartiklen var benyttet, var enstydigt med »at forbyde«, idet det nemlig forudsætter en aktiv Optræden fra den forhindrendes Side, som maa have anvendt Tvang, mekanisk eller kompulsiv, for at faa Vedkommende til at afstaa fra et Forehavende, til hvis Udførelse han havde fattet Forsættet; og naar Hovedappellanten endvidere har paastaet, at den ommeldte Sigtelse var urigtig, og at Kontraappellanten, da han fremkom med den, var sig dens Urigtighed bevidst, har han henvist til, at dette fremgik af de Vidneforklaringer, som ere afgivne under de til Oplysning om Sagen fra begge Parter Side paastævnte Tingsvidner; og har han navnlig til Bevis paa, at Kontraappellanten, den Gang han publicerede sin Artikel, vidste, at Sigtelsen var urigtig, paaberaabt sig Politibetjentene Moltkes og Millers Vidnesbyrd, hvoraf det fremgaar, at de begge, Moltke endog to Gange, udtrykkelig havde sagt til ham, at Hovedappellanten ikke havde lagt dem Hindringer i Vejen for, eller havde forbudt dem at underskrive Adressen. For saa vidt de her nævnte to Politibetjente fremdeles under Tingsvidnerne have forklaret, at de — som af Kontraappellanten i hans Artikel anført — havde sagt til ham, »at de ikke havde Lov (at det ikke var dem tilladt) at underskrive«, har Hovedappellanten paastaet, at denne Ytring ikke, ligeoverfor de nys nævnte af de samme Betjente fremsatte utvetydige Udtalelser til Kontraappellanten, kunde berettigede denne til at antage, at Hovedappellanten virkelig havde hindret eller forbudt Politibetjentene at underskrive Adressen, og dette saa meget mindre, som Ytringen fra den ene Politibetjent, Moltke, faldt saaledes: »Efter min Stilling som Politibetjent har jeg ikke Lov at underskrive.«

Af de under Sagen optagne Tingsvidner fremgaar, at samtlige Hovedappellantens underordnede have forklaret, at han ikke havde forbudt dem, eller lagt dem Hindringer i Vejen for at underskrive den ommeldte Adresse, og fremdeles, hvad der ogsaa er in confesso mellem Parterne, at Kontraappellanten blandt Hovedappellantens under-

ordnede kun havde rettet en Opfordring om at underskrive til Byfogedfuldmægtigen og en Kontorist — af hvilke den førstnævnte uden nærmere Motivering havde givet Afslag, medens den sidstnævnte svarede, at han allerede havde underskrevet paa den mæhriske Præsts Adresse af samme Indhold — samt endvidere til de tre Politibetjente Moltke, Miller og Petersen-Stræde. Af disse har Moltke under Tingsvidnerne forklaret, at han paa Kontraappellantens Opfordring om at underskrive Adressen havde svaret: »Nej, efter min Stilling har jeg ikke Lov (er dette mig ikke tilladt)«, og at han derefter paa Kontraappellantens Spørgsmaal, om Grunden til hans Afslag var den, at Hovedappellanten havde lagt Hindringer i Vejen for, eller forbudt ham at underskrive, havde svaret »Nej«, ligesom han, da Kontraappellanten derpaa trængte nærmere ind paa ham, havde gentaget, at Hovedappellanten ikke havde forbudt ham at underskrive, hvilket Svar han var overbevist om, ikke var blevet misforstaaet af Kontraappellanten. I øvrigt har Vidnet forklaret, at hans Afslag var begrundet paa, at han mente, at han ifølge sin Stilling som Politibetjent ikke havde at befatte sig med at underskrive Adresser om Regeringssager, og vil han derhos ved den omtalte Lejlighed ikke til Kontraappellanten have udtalt sin Sympati med Adressen. Af Vidnet Politibetjent Miller er det dernæst forklaret — hvad han ogsaa havde meddelt Hovedappellanten under det oven omtalte Møde, som denne forinden han skrev den paaklagede Bladartikel havde haft med sine underordnede — at han paa Kontraappellantens Opfordring om at underskrive Adressen havde svaret, at denne havde hans fulde Sympati, men at det ikke var ham tilladt at underskrive den, og at han derefter paa Kontraappellantens Spørgsmaal, om Grunden til hans Afslag var den, at Hovedappellanten havde lagt Hindringer i Vejen for, eller forbudt ham at underskrive, havde svaret »Nej«. Angaaende sin Udtalelse, at det ikke var ham tilladt at underskrive Adressen, har han derhos under Vidneførelsen nærmere forklaret, at den var at forstaa saaledes, at det var Hovedappellanten, som kunde tillade eller ikke tillade ham at underskrive, men at han mente ikke at ville opnaa en saadan Tilladelse, da han selv havde hørt Hovedappellanten udtale sig mod Adressen, om han end ikke havde forstaaet alle de af ham brugte Udtryk, og det derhos af en anden Politibetjent var blevet ham fraraadet at underskrive, fordi Hovedappellanten skulde have ytret, at han haabede, at ingen af hans Betjente var saa dum at underskrive. Endelig er det af den tredje Politibetjent Petersen-Stræde under Vidneførelsen forklaret, at Kontraappellanten vel havde opfordret ham til at underskrive Adressen, hvortil han havde svaret, at han godt vilde underskrive, men vilde vente nogle Dage, da han ikke vidste, om han vilde faa sin Afsked, hvorimod Kontraappellanten ikke havde spurgt ham, om Hovedappellanten havde lagt ham Hindringer i Vejen for, eller havde forbudt ham at underskrive. Grunden til, at han muligen ventede sin Afsked, havde han ikke meddelt Kontraappellanten, men har han senere under Tingsvidnet forklaret, at den var Adressespørgsmaalet uvedkommende.

Mod det af Hovedappellanten ovenfor næførte er det fra Kontraappellantens Side gjort gældende, at hans i »St. Croix Avis« og »St. Croix Bulletin« indrykkede Artikel, i hvilken han ikke havde sagt, at Hovedappellanten havde forbudt sine underordnede at underskrive

Adressen, men kun, at han havde hindret dem deri, ikke indeholdt andet end en fuldt berettiget og i en anstændig og moderat Tone holdt Kritik af Hovedappellantens ufornuftige og for alle saglige Grunde blottede Opposition mod den af Kontraappellanten og Meningsfæller rejste Ædruelighedsbevægelse og mod den ommeldte Adresse til Øernes Guvernør, samt at der i Artiklen saa meget mindre kunde findes noget som helst for Hovedappellanten fornærmeligt, der kunde hjemle ham en Retorsionsret, som han selv under Proceduren har gjort gældende, at han som Politimester endog vilde have været berettiget til ligefrem at forbyde Politibetjentene at underskrive Adressen. Naar Hovedappellanten havde følt sig fornærmet, fordi han skulde have udfrittet hans Politibetjente bag hans Ryg, har Kontraappellanten paastaaet, at dette ikke forholdt sig saaledes, og har han til nærmere Forklaring af sin Optræden i saa Henseende anført, at han havde opfordret 3 Politibetjente til at underskrive Adressen, fordi han havde Grund til at tro, at de havde Sympati for Ædruelighedssagen, og da nu den første af dem, til hvem han henvendte sig, nemlig Moltke, overraskede ham ved at nægte at underskrive med den Motivering, at det ikke var ham tilladt som Politibetjent, mente han, Kontraappellanten, at han som en Agitator, der troede at kæmpe for en god Sag, havde en vis Ret til at spørge Moltke, om Hovedappellanten havde forbudt det, idet det maatte interessere ham at faa at vide, om dennes Modstand mod Adressen skulde have tilspidset sig til et formeligt Forbud. Endvidere har Kontraappellanten gjort gældende, at Hovedappellanten havde været uberettiget til at opfatte det i hans Bladartikel brugte Ord »hindre« (prevent) som enstydigt med at »forbyde«, idet Ordet efter almindelig Sprogbrug formentlig ingenlunde med Nødvendighed forudsætter en bestemt direkte, aktiv Optræden fra den hindrendes Side, men lige saa vel kunde betegne en indirekte Indvirkning paa vedkommende, i hvilken sidst nævnte Betydning Ordet netop var brugt i Artiklen, idet der nemlig deri var sigtet til, at Hovedappellanten ved sine stærke Udtalelser mod Ædruelighedssagen og Adressen, hvilke Udtalelser vare almindelig bekendte og til Dels ogsaa vare komne Politibetjentene for Øre, havde afholdt, altsaa hindret disse i at underskrive Adressen, da de maatte befrygte, at de muligen kunde udsætte sig for Ubehageligheder, hvis de gjorde det.

Idet Kontraappellanten dernæst har hævdet, at det paahvilede Hovedappellanten at bevise, at han havde gjort sig skyldig i Løgn, og at hertil udkrævedes ikke alene Bevis for, at han havde sagt noget, som var usandt — altsaa in casu, at Hovedappellanten havde hindret sine underordnede i at underskrive Adressen — men ogsaa Bevis for, at han havde været sig det usandfærdige deri bevidst, har han forment, at Hovedappellanten hverken i den ene eller i den anden Henseende havde tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis. Naar Hovedappellanten saaledes, hvad det første Punkt angaar, har ført alle sine undergivne som Vidner og forelagt dem det Spørgsmaal, om han havde lagt dem Hindringer i Vejen for, eller forbudt dem at underskrive Adressen, har Kontraappellanten, foruden at henvise til Vidnerens Underordningsforhold, fremhævet, at Besvarelsen af den første Del af Spørgsmaalet (om Hovedappellanten havde lagt dem Hindringer i Vejen) maatte blive en Skønssag, hvorimod Vidnerne roligt kunde besvare Spørgsmaalets

sidste Del (om det var dem forbudt) benægtende, hvilket Svar saa kunde gælde for hele Spørgsmaalet. Og naar Hovedappellanten dernæst, for at godtgøre, at Kontraappellanten havde været sig det usande i sit ovennævnte Paasagn bevidst, har paaberaabt sig Vidnerne Moltkes og Millers Forklaring, at han havde spurgt dem, om Hovedappellanten havde lagt dem Hindringer i Vejen for, eller havde forbudt dem at underskrive Adressen, og at de dertil havde svaret benægtende, har Kontraappellanten paastaet, at han slet ikke havde spurgt Vidnerne, om der var lagt dem Hindringer i Vejen for at underskrive, saa at de altsaa ikke kunne have benægtet dette, men alene, om det var dem forbudt, og naar det ikke desto mindre har faaet Udseende af, som om Vidnerne lige overfor ham havde benægtet, at Hovedappellanten havde lagt dem Hindringer i Vejen for at underskrive, skyldtes dette udelukkende den Omstændighed, at det af Hovedappellanten stillede Vidnespørgsmaal, som var Indledningen til Vidnernes Forklaring, var vildledende, idet det bestod af to forskellige Led, hvoraf Vidnerne kun havde lagt Mærke til det sidste. Medens Kontraappellanten saaledes har paastaet, at det Hovedappellanten paahvilende Bevis i sin Helhed var glippet for ham, har han derimod ment, at det under Sagen oplyste godtgjorde, at han, den Gang han publicerede sin Bladartikel havde haft gode Grunde til deri at udtale, at Hovedappellanten havde hindret sine undergivne i at underskrive Adressen, og har han herfor anført, at han allerede paa det nævnte Tidspunkt ikke alene havde talt med Vidnerne Moltke og Miller, der havde sagt, at det ikke var dem tilladt at underskrive, og med Vidnet Petersen-Stræde, hvis Udtalelse han havde anset sig berettiget til at opfatte saaledes, at denne ventede at faa sin Afsked, hvis han underskrev, men at han ogsaa den Gang havde haft Meddelelser fra andre Personer, der senere under Sagen bleve førte som Vidner, navnlig fra Slagtermester Sixto og Underkorporal Henrichsen, af hvilke den førstnævnte havde fortalt ham, at en Politibetjent, hvis Navn var ham ukendt, til ham havde ladet sig forlyde med, at Hovedappellanten var mod Ædruelighedssagen og Adressen, og at han, Betjenten, ikke vilde underskrive, fordi han ikke vilde gøre noget, som mulig kunde medføre, at han mistede sin Stilling, medens den sidstnævnte, Henrichsen, havde fortalt ham, at Politibetjent Moltke — hvad denne dog bestemt har benægtet — en Dag, paa den Tid Adressen cirkulerede til Underskrift, havde sagt til ham: »ja jeg vil nok underskrive, men det er jo ikke saa lige en Sag, man vil jo nødigt risikere sin Stilling«, ligesom Moltke endvidere havde sagt, at Hovedappellanten skulde have udtalt, at han nok skulde vide at finde den Mand, som skrev under.

Med Hensyn til Forstaaelsen af den i Kontraappellantens Bladartikel brugte Udladelse: »at han (o: Hovedappellanten) endog har hindret sine underordnede i at underskrive«, skønner Retten ikke bedre, end at Hovedappellanten har haft al Anledning til at opfatte denne Udladelse som enstydigt med et Paasagn om, at han havde forbudt sine undergivne at underskrive Adressen. I saa Henseende maa det nemlig ikke alene fremhæves, at Ordet »hindre«, om det end kan referere sig til en indirekte, passiv Indvirkning paa en anden — i hvilken Betydning Kontraappellanten vil have brugt Ordet — dog ifølge den gængse Sprogbrug nærmest forudsætter en positiv, aktiv Optræden,

hvorved man ved Tvangsmidler af en eller anden Art, saasom ved et ligefremt Forbud, afholder en anden fra at foretage noget; men hertil kommer endvidere, at Artiklens hele Aand og Tone og andre deri forekommende Bemærkninger pege hen paa, at Ordet har været brugt i denne sidstnævnte Betydning. Ligesom Kontraappellanten nemlig i Artiklen offentligt har udtalt en Dadel over Hovedappellanten, hvilket opsigtsvækkende Skridt vilde have været ganske umotiveret, i Fald han ikke havde haft andet at lægge Hovedappellanten til Last, end at denne i sine Samtaler med andre havde udtalt sig stærkt imod den rejste Ædruelighedsbevægelse og den sig dertil sluttende Adresse til Guvernøren og derved indirekte givet Anledning til, at nogle af hans underordnede, som havde faaet Nys om disse Udtalelser, havde afholdt sig fra at underskrive Adressen, saaledes tyde ogsaa navnlig følgende Ord i Artiklen: »At Hovedappellanten er gaaet saa vidt, at han endog har hindret o. s. v.«, og »at Hovedappellanten kun har fulgt Øjeblikkets Indskydelse ved at handle, som han har gjort, uden at realisere den besynderlige Stilling, hvori han derved selv har sat sig«, formentlig paa, at Kontraappellanten ikke har tænkt paa Hovedappellantens tilfældige Udtalelser til andre, men har sigtet til en positiv Indgriben fra hans Side for at hindre sine undergivne i at underskrive, eller med andre Ord til et ligefremt Forbud derimod.

Hvad dernæst den anden Passus i Kontraappellantens Artikel angaar, som Hovedappellanten ligeledes har betegnet som Løgn, nemlig at alle de Politibetjente, hvem Kontraappellanten havde spurgt (om de vilde underskrive) havde sagt, at de ikke havde Lov dertil (at det ikke var dem tilladt), skønnes det heller ikke rettere, end at den nære Forbindelse, hvori denne Passus staar til den ovennævnte forudgaaende, saavel som Artiklens efterfølgende allerede citerede Ord vare vel egnede til at bibringe Hovedappellanten den Forestilling, at Kontraappellanten dermed havde villet tilkendegive, at Politibetjentenes Udtalelse var at forstaa saaledes, at Hovedappellanten ligefrem havde nægtet dem Tilladelse til at underskrive, altsaa med andre Ord havde forbudt det.

Medens det under Sagen oplyste vel giver Anledning til at antage, at Hovedappellanten saavel før som under Adressens Cirkulation til Underskrift har udtalt sig, muligen endog i stærke Udtryk, mod den rejste Ædruelighedsbevægelse og Adressen, og at han kan have ladet sig forlyde med, at han haabede, at ingen af hans Politibetjente vilde underskrive denne, ligesom ogsaa, at hans Udtalelser til Dels har været overhørte af enkelte Politibetjente eller paa anden Maade ere komne til deres Kundskab og have influeret paa deres Holdning lige overfor Adressen, maa det dog ifølge de afgivne Vidneforklaringer anses for godtgjort, at han ikke har forbudt eller nægtet sine underordnede Tilladelse til at underskrive Adressen, og at de af Kontraappellanten i hans Bladartikel brugte omtvistede Udtalelser, saaledes som Hovedappellanten havde været berettiget til at forstaa dem, altsaa vare urigtige. Naar nu hertil kommer, at Hovedappellanten skønnes at have haft Grund til, forinden han publicerede den paaklagde Artikel, at gaa ud fra, at Kontraappellanten maatte være sig Urigtigheden af de ommeldte Udtalelser bevidst, idet Politibetjentene Moltke og Miller allerede før det nævnte Tidspunkt havde meddelt ham — hvad de senere under Tingsvidnerne have gentaget — at de havde sagt Kontraappel-

lanten, at han ikke havde forbudt dem at underskrive Adressen, og naar det fremdeles i Forbindelse dermed tages i Betragtning, at Hovedappellanten vel kunde have Anledning til at føle sig krænket baade over Kontraappellantens Angreb paa ham i et offentligt Blad og over hans Forespørgsler hos Politibetjentene om, hvad han havde forbudt dem, findes han ikke at have manglet Føje til paa en eftertrykkelig Maade offentlig at tilbagevise Kontraappellantens Udtalelser, og om han end ved at betegne disse som »Løgn« har gjort dette i en skarpere Form end nødvendigt, skønnes han dog ikke af denne Grund at have paadraget sig Strafansvar, hvorfor han for saa vidt vil være at frifinde for Kontraappellantens Tiltale, hvorimod dennes Paastand om Mortifikationen af de paaklagede Udtalelser vil være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Underretten ligesom ogsaa Omkostningerne for Overretten saavel i Hoved- som i Kontrasagen blive efter Omstændighederne at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkendes Parternes beskikkede Sagførere for begge Retter noget Salær.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Nr. 330. Højesteretssagfører Winther
 contra
Hans Hermansen (Def. Dietrichson),
 der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 December 1902: Arrestanten Hans Hermansen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Hermansen til Højesterets-sagførerne Winther og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestanten Hans Hermansen, der er født den 1 Juli 1843 og bl. a. ofte straffet for Betleri, og senest anset ved Højesterets Dom af 30te April d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved de

af Politibetjentene Nr. 420, Ørslev, og 480, Andersen, og Kommis Otto Jensen*) afgivne beedigede Vidneforklaringer og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 25de f. M. i fuldt tilregnelig Tilstand betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 313. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Gravers Lauritz Nissen (Def. Rée),
 der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18de November 1902: Tiltalte Gravers Lauritz Nissen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 640 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Gravers Lauritz Nissen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gravers Lauritz Nissen, der er født den 10de Februar 1856 og som blandt andet ved Højesterets Dom af 14 December 1896 er for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer anset med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kr. og senest den 19de Februar 1897 inden Københavns Amts søndre Birks Politiret har vedtaget en Bøde paa 100 Kr. med Virkning som Dom for 6te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer, tiltales paa ny for denne Forseelse.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han den 1ste Oktober d. A. af en ham medbragt Pakke Uld- og Bomuldsvarer, vurderede til i alt 150 Kr., har dels til to Matroser om Bord i det ved Havnegade henliggende Dampskib »Helsingborg«,

*) Skal være Larsen.

dels til en Mand, som Tiltalte traf i Havnegade, uden foregaaende Bestilling solgt en Trøje og to Par Strømper, hvilke Ting straks betales af og udleveredes til de paagældende.

Tiltalte har vel nu gjort gældende, at disse Salg skyldes Fejltagelser fra hans Side, idet han, der havde en Del Bestillinger, vil have troet, at de solgte Ting vare bestilte af de paagældende. Da Tiltalte imidlertid har erkendt, at han, der paastaar at have en meget svag Hukommelse, intet som helst har gjort for at sikre sig, at de hos ham bestilte Varer udleveredes til Bestillerne og kun til disse, findes der intet Hensyn at kunne tages til nævnte Anbringende. Tiltalte har endvidere gjort gældende, at de af ham den 1ste Oktober solgte Varer var Husflidsarbejder, tilvirkede i Hammerum Herred. Da Tiltalte — der som bosiddende her i Staden ikke kan paaberaabe sig den ved Reskript af 14 Februar 1741 hjemlede særlige Ret — imidlertid som tidligere straffet for ulovlig Omløben med Varer, har forbrudt enhver Hjemmel til at omføre Varer til Forhandling, selv om disse maatte være Produkter af Landbo-Husflid, vil der heller intet Hensyn kunne tages til dette hans Anbringende.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Plakat 27 November 1839 § 1 for 7de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 640 Kr., hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger. Derimod findes de af Tiltalte omførte Varer, der ere tagne i Bevaring under Sagen, ikke at burde konfiskeres, idet Tiltalte, der har Borgerskab som Detailhandler her i Staden, har gjort gældende, at hans egentlige Øjemed med at omføre Varerne var at effektuere de af ham modtagne Bestillinger, navnlig fra forskellige Personer om Bord i de i Havnen liggende Skibe, og det under Sagen oplyste bestyrker, at Tiltalte virkelig har haft saadanne Bestillinger.

Nr. 230.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Axel Daniel Breidahl (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1902: Tiltalte Axel Daniel Breidahl bør bøde til Statskassen 100 Kroner eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Daniel Breidahl til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Justitsministeriets Ordre af 7 Juni dette Aar tiltales Axel Daniel Breidahl, der er født den 30 Januar 1876 og som ikke er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 184 i Anledning af en Feuilleton, betitlet »Gøglerliv«, der er optaget i Numrene 40—50 og 52 for 1901 og Numrene 1—23 for indeværende Aar af det her i Staden udkommende Ugeblad »Jakel«, og paa hvis Titelblad »Axel Breidahl« er angivet som Forfatter.

Da Tiltalte har erkendt, at denne Navneangivelse sigter til ham som Forfatter af Feuilletonen, at Navneangivelsen er sket med hans Samtykke, samt at han var bosat her i Landet, den Gang de fornævnte Numre af Bladet, hvis Redaktør han var, udkom, bærer han i Medfør af § 3 i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 Ansvar for den fornævnte Feuilleton. Da nu denne Feuilleton, der i Romanform beskriver de i en Cirkus optrædende Artisters Liv m. m., indeholder forskellige detaljerede Skildringer af vellystigt Samkvem mellem Mand og Kvinde, der maa betegnes som utugtige, og da den Omstændighed, at Tiltalte ikke vil have forbundet noget utugtigt Formaal med disse, ikke kan fri ham for Strafansvar, vil han være at anse efter Straffelovens § 184, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb, med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 317.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Falsk.

Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1902: Arrestanten, Jens Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maa-

neder og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Svantemann, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Springborg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1902: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Mundt, betaler Arrestanten Jens Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dømmen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Larsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Holbæk Købstads Ekstraret, tiltales Arrestanten Jens Larsen for Falsk.

Sigtelsen mod Arrestanten gaar ud paa, at han den 12 August d. A. ved Hjælp af det nedenfor gengivne Dokument, som han havde udfærdiget og falskelig underskrevet med Gaardejer af Ourø Hans Pedersens Navn, har bevæget Slagtermester C. Børner af Holbæk til at udbetale ham et Pengebeløb af 20 Kr., som Arrestanten derefter til-egnede sig og forbrugte.

Det omtalte Dokument er en Seddel — et halvt Ark Brevpapir —, hvorpaa er skrevet følgende:

»Vel dig Lade den Mand foo 20 K i til jeg kommer med
Toren Vel dig sede til Ham Vor nor jeg skal komme med den
Hans Pedersen
Ouro.«

Arrestanten har vedgaaet, at han den 12 August — eller, som han senere under Forhørene har ændret sin Forklaring, den 11 August — d. A. henvendte sig med denne Seddel til ovennævnte Slagter Børner paa dennes Bopæl i Holbæk og af ham mod Aflevering af Sedlen fik udbetalt 20 Kr., som han derefter forbrugte. Men Arrestantens

Forklaring gaar ud paa, at han havde modtaget den ommeldte Seddel af Gaardejer Hans Pedersen — i hvilken Henseende han i det første Forhør nærmere forklarede, at Hans Pedersen skrev Sedlen i Arrestantens Overværrelse, men i et senere Forhør, under hvilket Hans Pedersen var til Stede, at han ikke havde set, at Hans Pedersen skrev Sedlen — den 11 August d. A., paa hvilken Dag han efter Overenskomst med Hans Pedersen forlod sin Tjeneste hos denne, hos hvem han havde været i nogle Maaneder, og at Hans Pedersen, som efter Arrestantens Forklaring ved Opgørelsen mellem dem kom til at skyldes Arrestanten 20 Kr., gav Arrestanten Sedlen, for at denne kunde hæve det nævnte resterende Beløb hos Slagter Børner.

Gaardejer Hans Pedersen har edeligt fralagt sig at have underskrevet eller bemyndiget nogen til med hans Navn at underskrive den omhandlede Seddel. Medens Skriften i denne ingen væsentlig Lighed frembyder med Hans Pedersens Haandskrift, paa hvilken han har afgivet en Prøve i Retten, findes der derimod at være en saa karakteristisk Lighed mellem Skriften i Sedlen og Skriften i flere foreliggende Prøver paa Arrestantens Haandskrift, at det er antageligt, at han har skrevet Sedlen, ligesom der endvidere ogsaa mellem denne og hine findes iøjnefaldende Overensstemmelser i Henseende til den ejendommelige Maade, hvorpaa forskellige Ord deri ere stavede. At Arrestanten, og ikke Hans Pedersen, har skrevet Sedlen, bestyrkes derhos ved mange forskellige i Sagen foreliggende Oplysninger.

Efter den af Hans Pedersen afgivne edelige Forklaring er det urigtigt, at Arrestanten, da denne forlod hans Tjeneste, havde noget til Gode hos ham, og der er intet fremkommet, som kunde gøre det sandsynligt, at Arrestantens Forklaring herom er rigtig. Arrestanten var, den Gang han forlod Hans Pedersen, bekendt med, at denne til Slagtermester Børner havde solgt en Tyr, som skulde leveres en af Dagene. Efter de foreliggende Oplysninger var det aftalt mellem Børner og Hans Pedersen, at denne skulde levere Tyren den 14 August.

Saa vel herefter som i øvrigt fremtræder det derfor ogsaa som ganske usandsynligt, at Hans Pedersen skulde have skrevet den i Sedlen indeholdte Opfordring til Børner om at give Overbringeren Besked om, hvornaar Hans Pedersen skulde komme med Tyren — hvorved bemærkes, at Arrestanten ikke længere havde nogen Forbindelse med Hans Pedersen, og at de tilmed vare skiltes fra hinanden i Utide i Anledning af en opstaaet Uenighed —, hvorfor Arrestanten efter sit Udsagn under Forhøret endog vil have betragtet sig som bortvist af Hans Pedersen. Arrestanten sendte heller ikke efter sin Henvendelse til Børner — der efter hans Forklaring omtalte, at Tyren skulde leveres den 14 August — nogen Meddelelse herom til Hans Pedersen. Overfor Børner opgav Arrestanten, efter hvad Børner edeligt har forklaret, udtrykkeligt — efter det oven anførte i Strid med Sandheden — at han var i Tjeneste hos Hans Pedersen, samt — efter det neden anførte ligeledes usandfærdigt — at han skulde til Odsherred til sin Faders Begravelse.

Forinden sin Henvendelse til Børner — hvilken, som det maa anses tilfulde godtgjort ved dennes samt Detailhandler Rasmussens Enke Noline Rasmussens beedigede Forklaringer, der ogsaa i dette Punkt bekræftes ved Arrestantens Forklaringer under de første Forhør, fandt

Sted om Formiddagen den 12 August — havde Arrestanten, saaledes som det er oplyst ved hans egen og nævnte Nicoline Rasmussens Forklaringer, noget tidligere den samme Formiddag henvendt sig til nævnte Enke, som han vidste stod i Bekendtskabsforhold til Hans Pedersen, paa hendes Bopæl i Holbæk, der kun er nogle faa Minuters Gang fjernet fra Børners, og havde, idet han gav det Udseende af, at han endnu tjente hos Hans Pedersen, fra denne — af hvem han ikke havde nogen Bemyndigelse hertil — anmodet hende om at overlade ham til Laan 20 Kr., som han foregav at skulle bruge til en Rejse til Nykøbing, hvor han angav at skulle overvære sin Faders Begravelse. Rasmussens Enke spurgte ham, om han havde noget Brev fra Hans Pedersen, og da Arrestanten erklærede ikke at have noget saadant, vægrede hun sig ved at lade ham faa Pengene.

Af Gæstgiver S. Nielsen er det dernæst edelig forklaret, at Arrestanten to paa hinanden følgende Dage, saa vidt Vidnet erindrer den 11 og 12 August, indfandt sig i Vidnets Gæstgiversted i Holbæk, og at han den anden Dag, han saaledes — om Formiddagen — var til Stede her, forlangte og fik overladt Papir, Pen og Blæk, samt at Vidnet saa ham sidde og nedskrive noget paa Papiret, der var et halvt Ark Brevpapir af Udseende som det, hvorpaa det under Sagen omhandlede Dokument er skrevet.

Som Grund til, at han, uagtet han vil have haft Hans Pedersens Anvisning paa Børner hos sig, dog først henvendte sig til Enken Rasmussen og under det oven anførte — som han har erkendt usandfærdige — Foregivende om at være sendt af Hans Pedersen søgt at bevæge hende til at udbetale ham 20 Kr., har Arrestanten givet en Forklaring, som er dels paaviselig usandfærdig, dels meningsløs. For saa vidt det navnlig i denne Forklaring er et Led, at Arrestanten den paa-gældende Formiddag agtede sig med et Tog til Nykøbing for at overvære sin Faders Begravelse, om hvis Død han samme Morgen vilde have læst en — som det senere viste sig — urigtig Bekendtgørelse, og at han ogsaa foretog denne Rejse, lade de fremkomne Oplysninger og Beskaffenheden af Arrestantens Forklaringer ingen Tvivl tilbage om, at hele denne Historie er rent Opspind.

At Arrestanten den ommeldte Dag var til Stede i S. Niensens Bøværtning, er vedgaaet af ham, men derimod har han vedholdende nægtet der at have laant Skrivematerialer eller skrevet noget. Arrestanten har ligeledes vedholdende søgt at give det Udseende af, at det allerede var om Formiddagen den 11 August — kort efter, at han samme Dags Morgen var ankommen fra Ourø — at han henvendte sig først til Rasmussens Enke og derefter til Børner, medens det efter det ovenanførte maa anses for tilstrækkelig godtgjort, at disse Henvendelser først fandt Sted den følgende Dag.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Februar 1903.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 41—42.

Onsdagen den 21 Januar.

Arrestanten, der er født den 2 Februar 1866, har tidligere været anset ved Holbæk Købstads Ekstrarets Domme af 22 December 1900 og 12 Februar 1901 henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter Straffelovens §§ 251 og 275, jfr. §§ 268 og 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Under begge de nævnte Sager var Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i Bedrageri — ved, under usandt Foregivende om at være bemyndiget af anden Mand, at bevæge besvegne til at udbetale ham et Pengebeløb — der i Planlæggelse og Udførelse — hvilken i det ene af Tilfældene indbefattede Udfærdigelsen af en falsk Kvittering — lignede det Forhold, hvorfor han er sigtet her under Sagen.

Ved det saaledes foreliggende findes det at være tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten selv falskelig har udfærdiget den ovenomhandlede, af ham overfor Slagtermester Børner benyttede Seddel. Han vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 268. For saa vidt Arrestanten ved Underretsdommen endvidere er anset efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, bemærkes, at efter Ordlyden af Aktionsordren kan det ikke antages, at Arrestantens Forhold overfor Enken Rasmussen er indbefattet under samme. Straffen findes, som ved Underretsdommen sket, at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Da derhos Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Torsdagen den 22 Januar.

Nr. 311.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Frederik Nielsen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 146.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1902: Tiltalte, fhv. Værtshusholder Frederik Nielsen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langballe, 12 Kr. og til Defensor, Etatsraad Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 November 1902: Tiltalte Frederik Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærs samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Høgsbro hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forhenværende Værtshusholder Frederik Nielsen, der er født i Aaret 1855, og som, bortset fra, at han ved et den 15de Marts f. A. inden Nørhald m. fl. Herreders Politiret indgaaet Forlig har vedtaget en Bøde af 10 Kr. til det Dronningborgske Distrikts Kasse for ulovligt Fiskeri, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 146.

I en Rapport af 29 September d. A. indberettede Fiskeribetjent Andersen af Frisenvold Fiskegaard til Politimesteren i Randers følgende: Da Fiskeribetjenten og hans Medhjælper den foregaaende Aften Kl. ca. 9 opholdt sig ved Gudenaas paa Strækningen mellem Randers Sønderbro og Fiskegaarden for at paase Fiskerilovens Overholdelse, kom der tre Personer forbi dem, af hvilke de to gik langs Aaens nordre Side fra Randers op imod Fiskegaarden, medens den tredje sejlede i Baad i samme Retning. Straks efter kom de to af Personerne tilbage i Færd med at fiske i Aaen ved Hjælp af et Garn, der var udspændt tværs over Aaen, idet den ene af de paagældende gik paa Land paa Aaens nordre Side og trak Garnet i en Line, medens den anden sejlede i Baaden i den søndre Side af Aaen, og da Opsynet nu, idet de to Personer kom ud for dem, gav sig til Kende, flygtede begge Personerne og undslap, uden at Opsynet fik at vide, hvem de var. Derimod antraf Betjenten og Medhjælperen ca. 300 Alen ovenfor det Sted, hvor de havde set de to bortflygtede Personer fiske, den tredje af de i Rapporten ommeldte Personer, idet denne, der viste sig at være Tiltalte, sad paa Knæ i Engen ca. 30 Alen fra

Aaen i Færd med at fortære en »Mellemmad«. Tiltalte, der efter Opsynets Formening havde anbragt sig her for at holde Vagt for sine fiskende Kammerater, nægtede imidlertid, at dette var Tilfældet, eller at kende noget til, hvem de andre Personer vare.

Under den i Anledning af den saaledes skete Anmeldelse ved fornævnte Købstads Politiret paabegyndte offentlige Sag angaaende ulovligt Fiskeri mødte Tiltalte den 30 September i Politiretten, hvor det, efter hvad der er tilført Protokollen, »blev ham betydet, at han møder her for Retten for at afgive Vidneforklaring til Oplysning angaaende det i Anmeldelsen ommeldte Forhold, og at der ikke er Spørgsmaal om at drage ham til Ansvar i nævnte Anledning, selv om han paa en eller anden Maade maatte have deltaget i noget Fiskeri den paagældende Aften eller Nat«. Tiltalte afgav derefter en Forklaring, der gik ud paa, at han den omspurgte Dag om Eftermiddagen var sejlet ad Nørreaa til i en Baad, medhavende en Bøsse for at skyde Ænder, og at han var gaaet i Land ved Jernbanebroen i Nørreaa, hvor han havde gemt sin Baad, og derefter var gaaet gennem Engene for at skyde Ænder, samt at han Klokken mellem 9 og 10 havde siddet og spist sin Aftensmad, da han blev tiltalt af Fiskeribetjenten. Derimod benægtede Tiltalte bestemt, den omhandlede Aften at have været i Følge med andre. Efter at derpaa saavel Fiskeribetjenten som dennes ovennævnte Medhjælper, der begge vare til Stede i Retten, havde erklæret, at de ikke havde set, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed havde haft nogen Bøsse hos sig, fastholdt Tiltalte først, at dette ikke desto mindre havde været Tilfældet, idet Bøssen efter hans Forklaring, medens han sad og spiste, laa paa Stedet saaledes, at Laasedelene og Piben vare dækkede af hans Frakke, hvorhos han tilføjede, at den paagældende Bøsse nu beroede i hans Hjem, men da Politiretsdommeren derefter gav en i Retten fungerende Betjent Ordre til at afhente Bøssen i Tiltaltes Hjem, erklærede Tiltalte, at Bøssen for Tiden var udlaant til en navngiven Tredjemand, og under den nærmere Eksamination desangaaende vedgik Tiltalte endelig, at han ingen Bøsse havde haft med sig den paagældende Aften, hvorefter Politiretsdommeren tilkendegav ham, at han nu sattes under Anholdelse som sigtet for falsk Forklaring for Retten.

Der indlededes derefter Undersøgelse mod Tiltalte i den sidst angivne Retning, og herunder har Tiltalte erkendt, at hans ovennævnte i Undersøgelsessagen betræffende det formentlig begaaede ulovlige Fiskeri afgivne Forklaring er urigtig og afgiven mod bedre Vidende, idet han nemlig ingen Bøsse havde med ved den omfoklarede Lejlighed, ligesom han ej heller den Gang havde været ude for at skyde Ænder, hvorimod han, efter hvad han nu tilstod, den paagældende Dags Eftermiddag, efter forud truffen Aftale, var i Forening med 2 Mænd, af hvilke den ene hed Lars Peter Petersen og den anden ligeledes bar Navnet Petersen og boede i Vestergade i Randers, i Baad taget op ad Gudenaalen for at fiske, i hvilket Øjemed de medførte et Fiskegarn.

Tiltaltes videre Forklaring gaar derhos ud paa: at han og den sidst nævnte Petersen, da de vare naaede til Værumbugten, gik i Land, medens Lars Peter Petersen forblev i Baaden, som de derefter trak

op til et Sted højere oppe i Aaen, at Tiltalte kort forinden forlod de to andre og gik lidt ind i Engene, idet det var en Aftale, at han skulde opholde sig der som Vagt og varske de andre, hvis Fiskeribetjenten skulde komme, og at han en lille Tid efter, at han var bleven antruffen af Betjenten, atter traf sammen med sine Kammerater og meddelte disse, at han havde set Betjenten.

Rigtigheden af denne af Tiltalte saaledes endeligt afgivne Forklaring angaaende det omspurgte Fiskeri er derefter, efter hvad der fremgaar af en Protokollen af Forhørsdommeren tilført Bemærkning, under den paagældende Fiskerisag — der maa antages at være bleven fortsat alene overfor de to af Tiltalte omforklarede Personer, uden at Tiltalte har været medinddragen under samme — erkendt af disse Personer.

Angaaende Grunden til, at Tiltalte, som det fremgaar af det foranførte, oprindeligt afgav urigtig Forklaring om det ved den paagældende Lejlighed passerede, har Tiltalte — der har nægtet, at denne Forklaring er fremkaldt ved Paavirkning fra nogen af de to omforklarede Personers Side — udsagt, at han var »ked« af at angive dem, med hvem han havde været sammen paa Fiskeri, idet han har tilføjet, at »der er jo ingen, der angiver dem, man har fulgtes sammen med«, og at »det altid er en stiltiende Forudsætning mellem Fiskerne, at ingen nogen Tid angiver den anden«; men ved Siden deraf har Tiltalte, der i øvrigt vel har erkendt, at det flere Gange af Politimesteren blev betydet ham, at der ikke var Spørgsmaal om at gøre Ansvar gældende mod ham, paastaet, at han ikke desto mindre var bange for, at han skulde blive mulkteret for ulovligt Fiskeri, hvis han afgav den Forklaring, som han senest er fremkommen med. For øvrigt har han udsagt, at han, i Fald saadant var bleven forlangt, ikke vilde have bekræftet den af ham afgivne urigtige Forklaring med Ed.

Idet der nu, efter hvad der foreligger, maa gaas ud fra, at Tiltalte har været Deltager i det Fiskeri, angaaende hvilket han inden Retten har afgivet den forommeldte urigtige Forklaring, er det ikke uantageligt, at det, uanset den ovennævnte i Politiretten modtagne Tilkendegivelse, har staaet uklart for Tiltalte, om han ikke desuagtet ved at forklare den rette Sammenhæng, hvoraf hans Deltagelse i det ulovlige Fiskeri vilde fremgaa, kunde paadrage sig Strafansvar, og hans Forklaring om at have afgivet den urigtige Forklaring under Paavirkning af Frygten herfor, findes derfor ikke at kunne forkastes. Men under disse Omstændigheder vil der i Medfør af Straffelovens § 147, 1ste Led, ikke kunne paalægges Tiltalte nogen Straf for at have afgivet den urigtige Forklaring, der, som meldt, ikke af ham er bekræftet med Ed, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 314.

Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Hans Lauritsen, kaldet Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 16 September 1902: De Tiltalte Hans Lauritsen, kaldet Jensen, og Jens Peder Pedersen Holm bør hensættes i simpelt Fængsel hver især i 14 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og E. Hansen, 12 Kr. og 10 Kr., udrede de Tiltalte, en for begge og begge for en, dog saaledes at Tiltalte Lauritsen, kaldet Jensen, alene bærer de paa ham faldende Omkostninger ved Varetægtsarresten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 November 1902: Den af Tiltalte Jens Peder Pedersen Holm forskyldte Straf bortfalder. Tiltalte Hans Lauritsen, kaldet Jensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Rye, 15 Kr. til hver, betale de Tiltalte, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Hans Lauritsen, kaldet Jensens Vedkommende anførte Grunde vil den for saa vidt være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fjorten Dage. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Hindenburg 40 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagtermester Hans Lauritsen, kaldet Jensen, og Slagtersvend Jens Peder Pedersen Holm, begge af Esbjerg, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1863 og 1881, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger døde en hos Gaardejer Jens Christian Jermin i Vejrup opstaldet, Jermin og en anden Mand i Forening til-

hørende Hingst om Aftenen den 3 Juli d. A. efter siden samme Dags Morgen at have været syg, som det maa antages, lidende af Tarmslyngning eller Kolik.

Jermin havde i Dagens Løb haft Bud efter en Dyrlæge, men denne havde ikke kunnet komme til Stede, hvorimod han havde sendt nogle Pulvere, som det dog ikke lykkedes at indgive Hesten, og henimod Aften var Jermin klar over, at Hingsten ikke kunde leve, men da han ikke var Eneejer af samme, turde han ikke slagte den. Ved Titiden om Aftenen udtalte Jermin til sin Nabo, Møller Petersen, der var til Stede i Jermins Gaard, at nu havde Hingsten vist ikke langt tilbage, og at det var bedst at lave en Kniv i Stand til at skære Halsen over paa den med, naar den var død, hvorefter Jermin og Petersen sleb en Kniv, og da de efter at være blevne færdige hermed atter gik ind til Hingsten, der var anbragt i et tomt Rum i Laden, var den død, men var endnu varm. Halsen blev derpaa skaaret over paa den, og, som det maa antages, flød Blodet rask ud af Saaret.

Den paafølgende Dags Morgen tog Jermin til Esbjerg og falbød den døde Hingst til en derboende Slagter, men da denne, efter at være gjort bekendt med Hingstens Dødsmaade, afslog at købe den, henvendte Jermin sig efter Anvisning af Kommissionær Thyge Clemmen Hansen til Tiltalte Jensen og tilbød denne Hesten til Købs, idet han, efter hvad han edelig har forklaret, meddelte Tiltalte Jensen, at Hingsten var død, men at Halsen var overskaaret straks efter Døden, og at Blodet var flydt godt af den.

Tiltalte Jensen erklærede sig villig til at købe Kroppen og lod i den Anledning sin Svend, Tiltalte Holm, køre med Jermin til Vejrup, idet han selv vilde følge efter paa Cykle, hvad han dog blev forhindret i at gøre.

Tiltalte Holm, hvem Jermin havde givet en lignende Meddelelse om Hingstens Dødsmaade som den, han havde givet Tiltalte Jensen, og som efter sin Forklaring af denne havde faaet Bemyndigelse til at købe Hingstens Krop for 40 à 50 Kr., og, hvis den var meget fed, for indtil 60 Kr., hvorimod han ikke maatte købe den, dersom der var meget Blod i den, besaa ved Ankomsten til Jermins Gaard Hingsten, der den Gang havde henligget ca. 14 Timer uopskaaren, og uagtet Tiltalte Holm efter sin Forklaring saa, at Hingsten var ved at gaa i Forraadnelse, idet Kødet var grønligt ved Sidebenene og lugtede, samt at Kødet var blodigt og i det hele af et uappetitligt Udseende, købte han Kroppen for 52 Kr.

Efter at have aftaget Huden og udtaget Indvoldene, transporterede Tiltalte Holm Kroppen til Esbjerg og ophængte den i Tiltalte Jensens Slagtehus, og den næste Dags Morgen solgte Tiltalte Jensen, uden at han og Tiltalte Holm forinden havde talt nærmere om Kødet Beskaffenhed, og uden at Tiltalte Holm havde fortalt ham noget om, i hvilken Tilstand han havde fundet Hingsten, eller hvad han ved Undersøgelsen af samme havde iagttaget, en Del af Kødet, navnlig hele Forkroppen af Vægt i alt ca. 300 Pund, som det maa antages, for 10 Øre Pundet til en Mand i Esbjerg til Brug som Svineføde.

Med Hensyn til den øvrige Del af Kødet bleve de Tiltalte enige om, at det ene Laar og den ene ene Bov nok kunde sælges paa Torvet, og de førte derfor samme Dag disse Dele af Kroppen hen paa Torvet

i Esbjerg, hvor de begge solgte deraf i Smaapartier til forskellige Folk for en Pris af 28 à 30 Øre pr. Pund, hvilket efter deres Forklaring er den Pris, de plejer at tage for sundt og godt Hestekød, og det er disse Salg, der under Sagen er lagt de Tiltalte til Last.

En af Politiet til Undersøgelse af den hos Tiltalte Jensen i Behold værende Del af Kødet samme Dag tilkaldt Dyr læge har afgivet en skriftlig under Sagen fremlagt Erklæring, der gaar ud paa, at det ved Undersøgelsen konstateredes, at Kødet maatte stamme fra et selvdødt eiler nødslaget Dyr, idet Kødet var meget mørkt, og de faa Aarer, som kunde findes, vare stærkt blodfyldte, hvorhos det i Erklæringen udtaltes, at Kødet var i højeste Grad mistænkeligt og maatte kaldes yderst sundhedsfarligt, da Hesten, hvorfra det hidrørte, maatte have været død eller døende af en Sygdom, som forgiftede Blodet og gjorde Kødet utjenligt og sundhedsfarligt som Menneskeføde.

Ved Afhøring i Retten har bemeldte Dyr læge yderligere tilføjet, at Kødet af et Dyr, der er selvdødt, altsaa død som Følge af Sygdom eller nødslaget i Anledning af en dødelig Sygdom, er absolut utjenligt til Menneskeføde, idet Nydelsen deraf erfaringsmæssigt ofte hidfører Kødforgiftning, en Sygdom, der undertiden kan have dødelig Udgang, og endelig har Dyr lægen udtalt, at det Kød, han undersøgte, var mørkere og mere blodfyldt end sædvanligt, og at ingen Slagter kan have undgaaet at bemærke disse Tegn paa, at Dyret var selvdødt eller nødslaget.

Tiltalte Holm har erkendt, at han, der under Opskæringen af Hingsten saa, at en af Tarmene var sprængt, er paa det rene med, at en Tarmsprængning i levende Live medfører Forgiftning af Blodet, men han har hertil føjet, at han tænkte sig Muligheden af, at Sprængningen kunde være foregaaet efter Døden.

Fremdeles har Tiltalte Holm indrømmet, at han, hvem Jermin forinden Købet af Hingstekroppen havde fortalt om Dyrets Død den foregaaende Aften og om den paafølgende Overskæring af Halsen, under sit Ophold i Vejrup lugtede til Kødet og kunde lugte, at det var begyndt at gaa i Forraadnelse, at Kødet i alle Tilfælde ikke var godt, sely om han ikke troede, at det var sundhedsfarligt, at han saa, at Kadaveret var mere blodfyldt, end sædvanligt plejer at være Tilfældet, og at enhver Slagter maatte kunne se, at der var noget i Vejen med Kødet.

Videre har Tiltalte Holm erkendt, at han ligesom Medtiltalte Jensen syntes, at det ene Laar og den ene Bov nok kunde sælges paa Torvet, men at han og Medtiltalte dog om Morgenens, før Kødet bragtes paa Torvet, aftørrede det med Klude, fordi det var noget blodigt, navnlig ved Aarerne, eller, som han udtrykt sig, »pyntede paa det«.

Endelig har Tiltalte Holm erkendt, at have paa Torvet i Esbjerg til forskellige Kunder solgt af det omhandlede Kød til almindelig Pris for sundt og godt Kød, uden at oplyse Køberne om, hvad det var for en Slags Kød, medens han paa den anden Side dog ikke udtrykkeligt vil have udtalt til Kunderne, at Kødet var sundt og godt.

Tiltalte Jensen har ligeledes erkendt, at han har solgt og ladet sælge af det ommeldte Kød paa Torvet, og at han har solgt det som god og sund Vare, hvad han dog ikke vil have udtalt udtrykkeligt, fordi han ikke blev adspurgt i saa Henseende.

Men ved Siden heraf har denne Tiltalte, der har erkendt at være vidende om, at Kødet af selvdøde Kreaturer er utjenligt til Menneskeføde, vedholdende benægtet at have vidst, eller haft Formodning om, at Kødet af den paagældende Hingst ikke var fuldstændig godt og brugbart til Menneskeføde, ligesom han har benægtet, at Jermin, da denne tilbød ham Hingsten til Købs, lod ham forstaa, at den var selvdød, idet hans Samtale med Jermin efter Tiltaltes Forklaring faldt saaledes, at Tiltalte, efter at Jermin havde sagt, at han havde en Hingst, som han havde haft Uheld med, idet den havde faaet Kolik eller Tarmslyng, spurgte, om den havde faaet Medicin, hvilket Jermin benægtede med Tilføjende, at de havde villet give den Medicin, men havde set, at det ikke kunde hjælpe noget, og saa skar de Halsen over paa den, og Blodet stod ud af den, som naar man tager Tappen af en Tønde, hvorefter Tiltalte udtrykkeligt spurgte, om Hesten var levende, da Halsen blev skaaret over paa den, hvilket Jermin besvarede med Ja, og af denne Samtale vil Tiltalte ikke have kunnet forstaa andet end, at Hesten var slagtet i levende Live, men dog nødslagt et : slagtet i Anledning af en dødelig Sygdom og umiddelbart før Dødens forventede Indtræden.

Naar nu imidlertid henses til, at Jermin edelig har forklaret, at han saavel til Tiltalte Jensen som til den Slagter, han først henvendte sig til, har sagt, at Hingsten var død, og at han derefter havde skaaret Halsen over paa den, samt at Blodet var løbet godt af den, at nys nævnte Slagter for sit Vedkommende har bekræftet Rigtigheden heraf, at fornævnte Thyge Clemmen Hansen ligeledes under Ed har forklaret, at han, der den paagældende Morgen fulgte Jermin hen til Tiltalte Jensen for at tilbyde denne Hingsten, ved denne Lejlighed paahørte, at Jermin til Tiltalte sagde, at Hesten var død, men ingen Medicin havde faaet, og at Blodet var kommet godt af den, hvortil Vidnet har føjet, at man efter disse Udtalelser maatte være paa det rene med, at Hesten var selvdød, og at Tiltalte Jensen, der ikke har turdet benægte at have givet Medtaltalte Holm den af denne omforklarede Instruktion med Hensyn til Købet af Hingsten, har indrømmet, at Kendetegnet paa, om en Kødkrop hidrører fra et selvdødt Dyr, er, om Blodet er kommet af den, og at der ingen Mening vilde være i at tale om, at Blodet var kommet af et Dyr, der var slagtet i levende Live, findes det ikke at kunne være Tvivl undergivet, at det har staaet Tiltalte Jensen klart, at Hingsten, han lod Jermin afkøbe, var selvdød, hvilket yderligere bestyrkes ved Tiltaltes Indrømmelse af, at Hingsten, hvis den havde været »regelmæssig slagtet«, vilde have været ca. 100 Kr. værd.

Hertil kommer endvidere, at Tiltalte Jensen har erkendt, at han, da han Morgenen efter, at Tiltalte Holm havde købt Hingsten, saa dennes Krop hænge i sit Slagtehus, nok bemærkede, at Kødet var noget rødt og blodigt udenpaa, og at det paa Sidebenene var grønligt, ligesom han har erkendt Rigtigheden af Tiltalte Holms Forklaring, for saa vidt denne gaar ud paa, at han og Tiltalte Jensen, forinden Kødet blev bragt paa Torvet, aftørrede det, og det maa derfor efter alt det saaledes foreliggende, uanset Tiltalte Jensens Benægtelse, anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har falbudt og solgt som en almindelig

Vare Kød, der ham bevidst var utjenligt til Menneskeføde, og som derfor var af en væsentlig ringere Værdi end en saadan Vare.

Enkelte af de paagældende Købere af Kødet ere udfundne og have erholdt den af dem for det købte Kød erlagte Betaling tilbage, og der er derfor ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatningskrav. Det er ikke oplyst, hvorvidt noget af det solgte Kød er blevet nydt, eller hvorvidt Nydelsen deraf har foraarsaget Skade.

For deres oven ommeldte Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257, men medens den af Tiltalte Jensen herefter forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, vil den af Tiltalte Holm under Sagen udstaaede Varetægtsarrest i Medfør af Bestemmelserne i Straffelovens § 58 kunne træde i Stedet for den af ham forskyldte Straf, der saaledes bortfalder.

Mandagen den 26 Januar.

Nr. 325.

Højesteretssagfører Lunn

contra

August Thies (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 4 November 1902: Arrestanten August Thies bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og vil efter udstaaet Straf være at udbringe af Riget. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 December 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Bentzen og Højesteretssagfører Levison, betaler Arrestanten August Thies 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Thies til Højesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten August Thies, der har forklaret, at han er født i Tyskland den 2den Novbr. 1866, hvilken Aldersopgivelse efter Underdommerens Skøn er fundet stemmende med hans Udseende, og som tidligere har været straffet 3 Gange for Tyveri i Tyskland, nemlig ifølge Lübeck Landrets Dom af 24de September 1894 med Tugthus i 1 Aar og 6 Maaneder, ifølge Kiel Landrets Dom af 19de September 1896 med Tugthus i 3 Aar og ifølge samme Rets Dom af 15 December 1900 med Tugthus i 1 Aar og 6 Maaneder, hvilken sidst nævnte Straf han havde udstaaet den 21 August d. A., men som ikke er funden tidligere straffet her i Landet — aktioneret for Tyveri.

Ved de under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer er følgende oplyst:

Den 26 August d. A. omtrent Kl. 11 om Aftenen blev Drager Valdemar Christensen opmærksom paa, at en Cykle, som han kort i Forvejen havde sat fra sig udenfor Beværtningen i Ejendommen Smallegade Nr. 36 paa Frederiksberg, var borttaget; han løb da straks ud af Beværtningen og saa en Person trække af Sted med Cyklen paa den anden Side af Gaden. Drager Christensen søgte nu at gribe Personen, men denne kastede Cyklen fra sig og løb, forfulgt af Christensen, der ikke kunde indhente ham, men under Løbet raabte paa Politi og »Stop Tyven« ind i Ejendommen Bredegade Nr. 19, hvor han over et Plankeværk sprang ind i Ejendommens Have og straks efter blev paagreben. Drager Christensen har forklaret, at han med Sikkerhed i Arrestanten genkender den omfoklarede Person.

Gæstgiver Thomas Thomsen, der løb ud fra den oven ommeldte Beværtning samtidig med Drager Christensen, har forklaret, at Arrestanten i Klædedragt og Statur ganske ligner den Person, der trak bort med Cyklen, og at han i ham genkender en Person, der søgte at springe over et Plankeværk, der omgiver den til Ejendommen Nr. 19 i Bredegade hørende Have.

Karetmager Valdemar Andersen, der opholdt sig i Porten til den af ham beboede Ejendom Bredegade Nr. 24, da Drager Christensen kom løbende gennem Gaden, efterfølgende en anden Person, og som derefter løb efter disse ind i Ejendommen Bredegade Nr. 19 og saa den ommeldte Person springe over Plankeværket ind i Haven, hvor han var med til at paagribe denne, har forklaret, at Arrestantens Størrelse, Vækst, Tøj og Hat nøje ligner den paagældende Person.

Politibetjent Hedegaard har forklaret, at han, da han hørte en Lyd, som om en Cykle væltede, og at der samtidig blev raabt paa Politi, løb ud paa Gaden, hvor han saa Drager Christensen forfølge en anden Person, samt at han, da han saa disse løbe ind ad Porten i Bredegade Nr. 19, fulgte efter ind i Gaarden, hvor han hørte en Person springe over et Plankeværk ind i Haven, hvor Arrestanten kort efter blev paagreben. Han har forklaret, at Arrestantens Vækst, Statur og Paaklædning ganske passer paa den Person, som han saa løbe, efterfulgt af Christensen, og at Haven, hvori Personen skjulte sig, blev omringet saa hurtigt, at det er umuligt, at nogen kan være undsluppet.

Kommandørinde Braag har i Arrestantens Klædedragt og Skik-

kelse ment at kunne genkende den Person, som hun fra sin Lejlighed i Ejendommen Bredegade Nr. 21 saa gøre Forsøg paa at skjule sig for de Personer, der den 26 August om Aftenen afsøgte den til denne Ejendom og Nr. 19 hørende Gaard og Have.

Cyklen er under Sagen vurderet til 75 Kr.

Arrestanten har benægtet, at det er ham, der har stjaalet Cyklen, men da det ved de foreliggende Vidneforklaringer maa anses for tilstrækkeligt godtgjort, at det er ham, der har tilegnet sig Cyklen, vil han for sit her omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, og da det maa billiges, at han ved bemeldte Dom i Medfør af Straffelovens § 16, 1ste Stk., er dømt til efter udstaet Straf at bringes ud af Riget, vil bemeldte Dom — — — i det hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 27 Januar.

Nr. 34. Gæstgiver og Kroejer **O. P. Olsen** (Salomon e. O.)

contra

Sagfører **H. Mar. Nielsen** dels som Kurator i Gæstgiver O. P. Olsens Konkursbo paa dettes Vegne, dels som Mandatarius eller Sagfører for Købmand Emil Mørch, Boghandler Svegaard m. fl. (Jensen),

betr. Spørgsmaalet om Ophævelse af et Konkursdekret.

Kronborg Vestre Birks Skifterets Kendelse af 2 Januar 1902: Gæstgiver og Kroejer af Helsinge Ole Peder Olsens Bo tages herved under Konkursbehandling ved Kronborg vestre Birks Skifteret.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Kendelse anførte Grunde, samt da de efter Kendelsens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger i deres Helhed bestyrke det i samme antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner. Det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den paaankede Kendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for

Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Salomon 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Idet bemærkes, at Skyldneren, Gæstgiver og Kroejer i Helsing Ole Peter Olsens Anbringende om, at han allerede ved Indgivelse af Begæring om Konkurs af 18de f. M. fra Sagfører H. M. Nielsen af Helsing paa Firmæet fransk-dansk Vinkompagnis Vegne ifølge Fuldmagt af 2den f. M., fremlagt den 19de s. M., havde Bopæl paa Emilievej under Frederiksberg Birks Jurisdiktion, ikke af ham imod Rekvirentens Benægtelse er godtgjort, hvorimod han efter alle foreliggende Oplysninger maa antages i hvert Fald tillige at have Domicil paa sin Ejendom, Helsing Kro, vil hans fra denne Indsigelse hentede Protest mod, at hans Bo tages under Konkursbehandling ved nærværende Birks Skifteret, ikke kunne gives Medhold.

Naar han dernæst har villet hævde, at hans Bo ikke er utilstrækkeligt til Betaling af hans Gæld, og til Støtte herfor navnlig har anført, at der i de sidste 3 Maaneder før Konkursbegæringens Fremkomst af vederhæftige Købere er blevet budt ham henholdsvis 68000 Kr. og 70000 Kr. for hans Ejendom, Helsing Kro, i hvilken Henseende fyldestgørende Oplysninger om det nærmere Indhold af de gjorte Bud og de dertil knyttede Betingelser i øvrigt ikke ere producerede — da vil der i hvert Fald ikke herpaa kunne støttes nogen begrundet Forventning om, at lignende Købesummer under de nuværende Forhold skulde kunne være at opnaa for Ejendommen, hvormed det ogsaa vanskeligt vilde kunne forenes, at Rekviritus i de sidste Dage har afsluttet en betinget Handel med tvende Mænd i Frederiksværk om »Helsing Kro« og derved kun opnaaet en Købesum af 60200 Kr. Denne Købesum, der efter Konkursrekvirentens uimodsigte Anbringende tillige omfatter alt paa Kroen værende Inventar, pantsat saavel som ikke pantsat, maa derimod blive at lægge til Grund ved Bedømmelsen af Rekviriti hele økonomiske Stilling. Naar dette fastholdes, og Rekviriti Lager af Vin etc. samt Indbo ligeledes overensstemmende med Konkursrekvirentens i saa Henseende ikke specielt imødegaaede Anbringende, ansættes til en Værdi af 1500 Kr., bliver den samlede Aktivmasse 61700 Kr., idet en Rekviritus tilhørende Obligation, stor 3000 Kr., her lades ude af Betragtning, da den af Rekvirenten er betegnet som værdiløs, uden at noget andet er forsøgt godtgjort fra Rekviriti Side. Mod den angivne Aktivmasse staar efter Konkursrekvirentens uimodsigte Anbringende Gældsposter til en samlet Værdi af 63322 Kr. 67 Øre foruden Omkostningerne ved den fra adskillige Kreditorers Side iværksatte Retsforfølgning mod Rekviritus, saa at Rekviriti Status udviser i hvert Fald en Underbalance af ca. 2000 Kr. Men naar henses hertil samt til, at hele den Helsing Kro paahvilende Pantegæld, ca. 54000 Kr., maa antages at være forfalden til Betaling paa Grund af Udeblivelse med Renter pr. 11 December 1901, at sidste Prioritetshaver har inkamineret Gæsteretssag til Betaling af hele sin Pantefordring, ca. 14000 Kr., at der i den seneste Tid for 9 forskellige Kreditorer er foretaget Udlægsforretninger hos

Debitor, at en Udlægshaver allerede har tillyst Auktion over Rekvisiti Lager af Vin og Spirituosa, at Rekvisitus personlig i Skifteretten har udtalt, at han ved at acceptere det ovennævnte Bud paa sin Ejendom af 60200 Kr. vilde være i Stand til at fremkomme med Akkordtilbud, som utvivlsomt vilde blive fundne acceptable af hans Kreditorer, og at der efter Rekvirentens uimodsagte Anbringende maa antages at paahvile Rekvisitus betydelig mere Gæld end den, Rekvirenten har set sig i Stand til at oplyse, synes der ikke at kunne være Tvivl om, at Rekvisiti Bo maa anses for utilstrækkeligt til Betaling af hans Gæld.

Naar hertil kommer, at Rekvisitus kendelig har søgt at unddrage sig fra sine Forpligtelser til at give Skifteretten paalidelig Underretning om hans Bos Tilstand, dels saaledes ved ikke, uagtet Skifterettens Opfordring, at fremkomme med den angaaende Salget af Helsinge Kro for 60200 Kr. oprettede Kontrakt, dels ved, uden at oplyse lovligt Forfald, at udeblive fra det af Skifteretten til den 31te f. M. indvarslede Møde, uagtet det udtrykkeligt blev ham tilkendegivet at være Hensigten med dette, at erholde Oplysning om Rekvisiti Aktiver og Passiver udover, hvad der alt foreligger for Skifteretten, og dels endelig derved, at han ej en Gang har tilstillet Skifteretten skriftlige Oplysninger i bemeldte Henseende, hvortil han har haft tilstrækkelig Anledning og efter det foreliggende maatte være i Stand, findes der ikke at kunne være nogen Betænkelighed ved at efterkomme Rekvirentens Begæring om, at Skyldnerens Bo tages under Konkursbehandling.

Omstændighederne give ikke tilstrækkelig Føje til at betinge Konkursen af nogen Sikkerhedsstillelse fra Rekvirentens Side.

Nr. 333.

Højesteretssagfører Réé

contra

Ove Carl Henning Olsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30te December 1902: Arresterne Ove Carl Henning Olsen og Valdemar Emil Philip Lamborg bør straffes, Olsen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Lamborg med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, der under Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Ove Carl Henning Olsens Vedkommende anførte Grunde vil den for saa vidt være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaancket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretsagfører Réé og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Ove Carl Henning Olsen og Valdemar Emil Philip Lamborg tiltales, Olsen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold og Lamborg for Hæleri.

Arrestanten Olsen er født den 8 Februar 1879 og anset ved Rettens Dom af 22 December 1900 efter Strfl. § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 20 April 1901 efter Strfl. § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 9 November 1901 efter Strfl.s § 231, 1ste Stk., kfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved Arrestanten Olsens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, dels at han har overtraadt et ham ved hans Aflevering til Udstaaelsen af den ham ved Rettens fornævnte Dom af 9de November 1901 idømte Straf, den 11 November 1901 til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, naar han atter maatte vende tilbage hertil Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet skulde melde sig ved fornævnte Protokol, idet han har opholdt sig her i Staden i Tiden fra den 21 Oktober d. A., og til han den 30te s. M. anholdtes under nærværende Sag, uden at afgive den befalede Melding, dels at han den 30 Oktober d. A. har stjaalet noget Kjøbenhavns Fodtøjsfabrik tilhørende, tilsammen til 50 Kr. vurderet Fodtøj, som i Arrestantens Paasyn faldt ned fra en Trækkevogn, som en Dreng kørte hen ad Kongens Nytorv. Arrestanten løb hen og satte sig i Besiddelse af Fodtøjet, medens Drengen, der ikke havde bemærket Tabet af Fodtøjet, kørte videre.

Arrestanten Lamborg sigtes for at have udvist hælerisk Virksomhed med Hensyn til et til 6 Kr. 85 Øre vurderet Par Sko af det ved nys nævnte Tyveri sjaalne Fodtøj.

Den nævnte Arrestant har erkendt, at han den 30te Oktober dette Aar efter Arrestanten Olsens Anmodning har forsøgt paa at pantsætte Skoene, der vare nye, men af Olsen lidt tilsmudskede for at skjule dette — efter det oplyste dog ikke anderledes, end at det var let kendeligt, at Skoene i Virkeligheden vare nye — hos tre Pantelaanere, men han har paastaet, at han troede, at Skoene var Olsens lovlige Ejendom — — —

I Henhold til foranførte ville Arrestanterne være at anse, Olsen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 — — — — efter Omstændighederne

for Arrestanten Olsens Vedkommende under et, Olsen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Torsdagen den 29 Januar.

Nr. 197. Enkefru **Caroline Nygaard** (Rée e. O.)

contra

Stationsforstander **C. Ulsøe Bruun** og Sagfører, Branddirektør **E. Falbe Hansen** som executores testamenti i Bagermester Peter Andersens Dødsbo paa dette Bos Vegne (Jensen),

betr. Udredelsen af et Appellantinden i ovennævnte Bo tillagt Legat.

Hjerm-Ginding Herreders Skifterets Kendelse af 23de Marts 1901: Fru Caroline Nygaard af København bør være berettiget til at erholde det hende i Bagermester Peter Andersens fornævnte testamentariske Bestemmelse af 15 September 1897 tillagte Legat, stort 1000 Kr., udbetalt paa den samme Steds angivne Maade.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 April 1902: Den af Indstævnte, Fru Caroline Nygaard, for Skifteretten nedlagte Paastand om Udredelse af det ommeldte Legat kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Heise, i Salær 40 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes der ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Testator kun har villet tillægge Appellantinden det i den i den indankede Dom ommeldte Kodiciel af 15 September 1897 under B Nr. 2 ommeldte Legat paa 1000 Kroner, saafremt det kunde udredes af Boets kontante Midler og, hvad der indkom ved Realisation af dets øvrige Ejendele med Undtagelse af Indboet og den faste Ejendom, efter at den løse Gæld og Skifteomkostningerne vare dækkede af disse Indtægter. For saa vidt det i Post B Nr. 3 hedder, at der med Hensyn til »den øvrige Formuemasse« — hvorunder maa henregnes den faste Ejendom — skal forholdes som i Testamentet af 31 Januar 1890 bestemt, dog med nogle nærmere angivne Forandringer, kan det navnlig ikke antages, at det herved skulde være udelukket, at det Appellantinden tillagte Legat eventuelt kunde blive at udrede enten af Ejendommens Indtægter eller gennem en Realisation af denne. Boet vil herefter ifølge Appellantindens Paastand have at udrede de ommeldte 1000 Kroner.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve, og Salærerne til Appellantindens befalede Sagførere at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, Stationsforstander C. Ulsø Bruun og Sagfører, Branddirektør E. Falbe Hansen som executores testamenti i Bagermester Peter Andersens Dødsbo, bør paa dettes Vegne betale til Appellantinden, Enkefru Caroline Nygaard, 1000 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Overretssagfører Heise for Landsoverretten i Salarium 40 Kroner og Højesteretssagfører Rée for Højesteret i Salarium 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 31te Januar 1890 oprettede Bagermester Peder Andersen af Struer et notarialiter attesteret Testamente, hvorved han, der var uden Livsarvinger — næst at bemærke, at hans Bo bestod af den af ham beboede Ejendom Matr.-Nr. 14 e m. fl. af Struer, Gimsing Sogn, samt af hans Indbo, Varelager og Inventarium o. desl., og endelig af en Del Penge og Tilgodehavender, der udgjorde hans Driftskapital — indsatte otte navngivne Personer til sine Universalarvinger og derhos traf forskellige nærmere Bestemmelser med Hensyn til sine Efterladenskaber. Disse Bestemmelser gaves i tre under Betegnelsen I—III anførte Afsnit.

Under I »Indboet« fastsattes, hvorledes dette skulde fordeles; under II bestemtes det, at Testators ovennævnte faste Ejendom ikke skulde sælges ved Auktion, men paa Boets Vegne bestyres af nedenævnte C. Ulsø Bruun, indtil den paa bedste Maade efter hans nærmere Bestemmelse kunde afhændes, og under III fastsattes det, at Testators udestaaende Fordringer skulde indkasseres eller realiseres bedst mulig, hvorefter der gaves forskellige Bestemmelser om, hvorledes der skulde forholdes med »den samlede Formue, som derefter udkommer«.

Under 15 September 1897 oprettede Testator en ligeledes notarialiter attesteret Kodiciel til sit fornævnte Testamente, i hvilken Kodiciel det hedder: »Underskrevne Bagermester Peter Andersen af Struer deklarerer herved, at jeg i foranstaaende mit Testamente af 31 Januar 1890 har foretaget følgende Forandringer og Tilføjelse:

A. Med Hensyn til Indboet bemærkes, hvorefter følger nogle Forandringer i Testamentets Bestemmelser om Fordelingen af dette, bl. a. gaaende ud paa, at nogle Familieportrætter tillægges Fru Louise Carstens i Vejle.

Derefter hedder det:

B: Med Hensyn til Pengeformuen bemærkes:

1. Fornævnte Fru Louise Carstens tillægger jeg en Sum af 2000 Kr. To Tusinde Kroner.
2. Ligeledes tillægger jeg Fru Caroline Nygaard af Kjøbenhavn, min Halvbroder Frederik Chr. Nygaards Hustru, en Sum af 1000 Kr., Et Tusinde Kroner.

Disse fornævnte 3000 Kr. skal forlods udredes af den kontante Formue straks efter Begravelsen, eller saa hurtigt ske kan.

3. Med Hensyn til den øvrige Formuemasse forholdes som i Testamentet af 31 Januar 1890 bestemt, dog saaledes, hvorefter der følger nogle Ændringer i Testamentets Bestemmelser med Hensyn til samme.

Den 17 Februar 1900 afgik Testator ved Døden og i Henhold til en af ham i sit ovennævnte Testamente af 1890 derom truffen Bestemmelse og kgl. Bevilling af 23 Februar 1900 overtog Citanterne, Godsekspeditør C. Ulsøe Bruun i Horsens og Sagfører, Branddirektør E. Falbe Hansen i Holstebro, som executores testamenti afdødes Bo til Behandling.

I Boet, hvori Arv og Gæld blev vedgaaet, fandtes foruden Indboet ifølge en pr. 18 Juni 1900 over Boets Tilstand opgjort Status, der fremlagdes i en samme Dag afholdt Skiftesamling, den ovennævnte faste Ejendom, som ansattes til en Værdi af 25000 Kr. og i hvilken indestod en Prioritetsgæld stor 11500 Kr. Ifølge samme Status udgjorde Boets øvrige Formue i alt 4489 Kr. 80 Øre, medens Passiverne — derunder de efter Proklama anmeldte og derpaa anerkendte, men endnu ikke betalte Fordringer til samlet Beløb 2976 Kr. 78 Øre — androg 4577 Kr. 71 Øre og saaledes oversteg Aktiverne med 87 Kr. 91 Øre. Efter det saaledes foreliggende bemærkedes det bl. a. til Skifteprotokollen, at den kontante Formue, hvoraf der efter afdødes testamentariske Bestemmelser skulde udredes 3000 Kr. til Fruerne Louise Carstens i Vejle og Caroline Nygaard i Kjøbenhavn, var forsvunden, og at der ikke var nogen Mulighed for paa dette Punkt at opfylde Testamentets Bestemmelser. Foranlediget heraf udviklede der sig mellem Citanterne og Indstævnte, fornævnte Fru Caroline Nygaard, en Disput, hvorunder sidstnævnte, der bestred Umuligheden af at opfylde afdødes testamentariske Bestemmelser for hendes Vedkommende, paastod sig kendt berettiget til at erholde det hende ved ovennævnte Kodicils Post B 2 tillagte Legat udbetalt af Boets Midler, principalt af den i Henhold til den fremlagte Status tilstedeværende kontante Formue, subsidiært af den øvrige Pengeformue (derunder Testators faste Ejendom enten ved dennes Realisation eller af dennes løbende Indtægter), medens Citanterne, der paaberaabe sig, at det Indstævnte tillagte Legat ifølge den anførte Bestemmelse i Kodicillen skulde udredes af den kontante Formue, at nogen saadan i Henhold til den opgjorte Status ikke vilde være tilovers, naar Boets løse Gæld var betalt, og at Forudsætningen for, at Indstævnte overhovedet kunde gøre Krav paa det ommeldte Legat, saaledes var bristet, paastod sig frifunden.

Efter at Disputen var udprocederet mellem Parterne, overgaves Sagen til Afgørelse af vedkommende Skifteret, ved hvis derefter afsagte Kendelse Indstævntes principale Paastand toges til Følge, og

Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have paa-
staaet Skifterettens Kendelse saaledes underkendt og forandret, at det
nægtes at tage den af Indstævnte fremsatte Paastand til Følge. Ind-
stævnte har derimod procederet til Kendelsens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger og Parternes Procedure, at
afdøde paa den Tid, da han oprettede sit Testamente af 31 Januar
1890, nylig havde maattet udbetale en saa stor Kapital til sin Hustru
i Anledning af deres Skilsmisse, at Resten af, hvad han ejede af
Penge og Tilgodehavender, vilde medgaa til Driften af hans For-
retning.

I de følgende Aar sammensparede han sig imidlertid saa meget,
at han den 9 Marts 1897 i en Sparekasse i Horsens kunde indsætte
et kontant Beløb af 3500 Kr., hvorefter han ved Kodiccillen af 15de
September s. A. tillagde Fru Carstens i Vejle og Indstævnte henholds-
vis 2000 Kr. og 1000 Kr. Uagtet afdødes Forretning fremdeles gik
godt, var han i den paafølgende Tid dog paa Grund af indtrædende
Svagelighed ikke som tidligere Herre over samme, og hans Status gik
som Følge heraf og paa Grund af andre tilstødende Omstændigheder
bestandig nedad, saa at han efterhaanden af den ovennævnte i Spare-
kassen indsatte Kapital maatte udtage saa meget, at der ved hans Død
kun indestod 1580 Kr. 22 Øre i Sparekassen. Det fremgaar endvidere
af en for Overretten fremlagt pr. 26 Juni 1901 opgjort Status i af-
dødes Bo, at dettes Indtægt af den rørlige Formue har andraget 4497
Kr. 48 Øre, medens der til Dækning af Boets løse Gæld og til Admi-
nistrationsudgifter er medgaaet 4625 Kr., saaledes at der er frem-
kommet et Underskud af 127 Kr. 52 Øre, der er dækket af Over-
skudet af den faste Ejendom.

Saa vel ifølge Sagens Natur som efter Skiftelovens Bestemmelser
maa Citanterne, uanset at afdødes Arvinger have overtaget Ansvaret
for den ham paahvilende Gæld, anses at have været berettigede til,
som sket, at anvende Dødsboets disponible Midler til Betaling af Kre-
ditorernes Tilgodehavender og til Bestridelse af de med Skiftebehand-
lingen forbundne Udgifter, forinden man gik til Udbetaling af det Ind-
stævnte tillagte, til Udredelse af Boets »kontante Pengesformue« be-
stemte Legat, og idet Indstævnte ikke har modsagt Rigtigheden af den
i Juni Maaned f. A. udarbejdede Status i Boet, hvorefter dettes eneste
Aktiv efter Afholdelsen af de nævnte Udgifter bestaar af den faste
Ejendom, bliver Spørgsmaalet herefter alene, om Indstævnte, som af
hende subsidiært paa staaet, maatte kunne kræve, at det hende tillagte
Legat dækkes af Ejendommens løbende Indtægter eller gennem en
Realisation af Ejendommen.

I denne Paastand findes der imidlertid ikke at kunne gives Ind-
stævnte Medhold. Ligesom det nemlig efter de i Kodiccillen brugte
Udtryk og det i øvrigt foreliggende frembyder sig som den naturligste
Forstaaelse, at de til Fordel for Indstævnte og Fru Carstens trufne le-
gatariske Dispositioner hvile paa Forudsætningen om, at der til Fyl-
destgørelsen af samme vilde forefindes de fornødne kontante Midler
udover, hvad der krævedes til Dækning af den løse Gæld og Omkost-
ningerne ved Skiftebehandlingen, saaledes mangler der al Føje til at
antage, at afdøde ved de her omhandlede Dispositioner har villet gøre
nogen Forandring eller Indskrænkning i de ved Testamentet trufne og

ved Kodicillen gentagne Bestemmelser om, at den faste Ejendom først skulde afhændes, naar Citanten Ulsø Bruun fandt dette belejligt, og at afdødes Søster, Fru Karen Bruun, indtil da som Legatar skulde oppebære det aarlige Overskud af Ejendommen, ligesom hun senere for sin Livstid skulde have Rentenydelsen af »den øvrige Formuemasse« — herunder Salgsprovenuet af Ejendommen — efter at, som i Kodicillen bestemt, tvende af de ved Testamentet indsatte Universalarvinger havde faaet deres Arvelodder udbetalte, og der yderligere til den ene af disse Arvinger forlods var udbetalt et Beløb af 1000 Kr.

I Henhold til det saaledes anførte vil den af Indstævnte nedlagte Paastand om Udredelse af det hende tillagte Legat ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 40 Kr., der vil være at udrede af det offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 2 Februar.

Nr. 319.

Advokat Halkier

contra

Oluf Martin Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Falsk og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 November 1902: Arrestanten Oluf Martin Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Levinsen og Busch, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Martin Larsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Oluf Martin Larsen, der tiltales for Tyveri, Falsk og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 20 Maj 1877 og blandt andet anset ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 12 Januar 1897 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved 1ste Artilleriregiments Krigsrets Dom af 18 Marts 1899 efter Straffelov for Krigsmagtens §§ 97, 181 og 158 med mørk Arrest paa indskrænket Kost i 20 Dage, ved Rettens Dom af 4 August 1900 efter Straffelovens § 228, § 270 og § 270, kfr. § 271, disse sidste §§ sammenholdte til Dels med § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 9 November 1900 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 2 Februar 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Arrestanten har den 26 Marts 1900 stjaalet en Vognmand Pauli Ulrichsen tilhørende til 50 Kr. vurderet Cykel, der stod frit fremme i et aabent Skur i en Gaard, hvortil Adgangen var uhindret.

Arrestanten har en Aften i April s. A. stjaalet en Cykel, hvis Ejer ikke er kommen til Stede, fra et Stativ, der stod udenfor Kroen i Hedehusene. Cyklen er bleven vurderet til 100 Kr.

Arrestanten har Natten mellem den 1ste og 2 December 1900 ved 1-Tiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Viktualiehandler Peter Damsboes Forretningslokaler i Ejendommen Frederiksborggade Nr. 23 ved at stige gennem et Vindue ind i et Køkken, der hørte til Lokalerne, og derfra aabne en Dør, der førte ind til de øvrige Lokaler, ved med et kraftigt Ryk at fjerne den Haspe, hvori en paa Dørens anden Side fæstnet Krog var anbragt. Efter derpaa at være gaaet ind i Lokalerne, opbrød Arrestanten Pengeskuffen og stjal ca. 30 Kr. i rede Penge.

I Tiden fra Arrestantens sidste Løsladelse i August f. A. og til hans Anholdelse under nærværende Sag den 26 September d. A. har Arrestanten begaaet 14 Cykletyverier, et en Aften i Oktober f. A., da han, der da tjente paa Amager, var i Besøg her i Byen, et en Aften i Maj dette Aar, da han opholdt sig her i Byen for at søge Tjeneste, og 12 i Dagene efter den 13 September dette Aar, da han, der indtil da havde tjent hos en Gaardmand i Viksø, havde forladt denne Plads.

Han har ved disse Tyverier stjaalet 14 Cykler, der have staaet frit fremme paa Gaden eller i Gaarde, Porte, Trappegange og Gadedøre, hvortil Adgangen har været uhindret. Cyklerne, der tilsammen ere vurderede til 1165 Kr., tilhørte henholdsvis Detailhandler Martin Ludvig Jensen, Pakkasefabrikant Frederik Christian Frederiksen, Viktualiehandler Otto Brenner, Sergent A. Rejter, Reservelæge Georg Ludvig Cattala Bierring, Grosserer Herman Asmussen, Overmontør Christian Frederik Johansen, Overretssagfører Albert Heinrich Riise Krabbe, Fotograf Theodor Vilhelm Rieger, Fiskehandler Steffen Andersen, Aktieselskabet Dagbladet »Politiken«, Klejnsmedesvend Hans Blauenfeldt, Manufakturhandler Gammeltoft Schougaard og praktiserende Læge Johan Ludvig Kuhn.

Arrestanten har derhos udfærdiget 10 Kvitteringer for, at han havde købt en Cykel for en i Kvitteringen angivet Pris, hvilke Kvitteringer han falskelig har underskrevet for de 5's Vedkommende med Navne, ved hvilke han ikke sigtede til bestemte Personer, og for de 5's Vedkommende med henholdsvis P. Petersen Cikelsmed Lyngby, O. C. Petersen Lyngbyhovedgade 77, C. Petersen Lyngby Hovedgad 77, C. Petersen Lyngbyhovedgad 77 og C. Petersen Lyngbyhovedgade 77. Med Hensyn til Underskrifterne paa de sidst nævnte Dokumenter har Arrestanten forklaret, at han ved Navnet sigtede til Cyklesmed Anders Petersen, Lyngby Hovedgade Nr. 68, men at han ikke kunde huske Numeret paa den Ejendom, i hvilken han boede, og at han ikke kendte hans Fornavn.

Ved at forevise 8 af disse falske Dokumenter for nedennævnte Pantelaanere har Arrestanten formaaet dem til paa de stjaalne Cykler at laane ham de nedennævnte Beløb: Pantelaaner Knudsen 35 Kr., Pantelaaner Emil Jensen 40 Kr., Pantelaaner Mathiesen 15 Kr., Pantelaaner Larsen 25 Kr., Laanekontoret Slotsgade 4, 25 Kr. eller 30 Kr., Pantelaaner Petersen 30 Kr., Pantelaaner Mortensen 25 Kr. og Pantelaaner Christoffersen 30 Kr.

De resterende to falske Dokumenter har han i to forskellige Gange forevist for Pantelaaner Peter Oluf Pamperin, uden at erholde noget Laan hos ham, i det ene Tilfælde paa Grund af, at Pamperin tillige forlangte Bevis for, at Arrestanten var den Person, til hvem Kvitteringen var udstedt, i det andet Tilfælde paa Grund af, at Pamperin fattede Mistanke til ham og foranledigede ham anholdt.

Endelig har Arrestanten overtraadt et ham ved hans Afgang til Taarnby paa Amager den 28de August 1901 til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, inden 24 Timer havde at melde sig til fornævnte Protokol, idet han i Tiden fra den 13 September d. A. til sin Anholdelse under nærværende Sag den 26de s. M. har opholdt sig her i Staden uden at afgive den befalede Melding.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 230, 2det Stk., disse §§ sammenholdte med § 64, efter dens §§ 231, 1ste Stk., og 268 samt efter dens § 275, jfr. § 268, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Tirsdagen den 3 Februar.

Nr. 264. Justitsminister og Minister for Island **P. A. Alberti**
(Rée e. O.)

contra

Redaktør **Frederik Hansen** (Jensen),

betr. Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de August 1902: Den oven omhandlede for Citanten, Justitsminister P. A. Alberti, fornærmelige Beskyldning bør dødt og magtesløs at være, og bør Indstævnte, Redaktør Fr. Hansen, til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa betaler Indstævnte og til Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves, hvorhos det Hovedappellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellantent 2 Kroner og Kontraappellantent 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Vort Land« for den 28 Januar d. A. Nr. 28 findes med Overskrift »Hr. Deuntzer i Blad-Brændingen« indrykket en anonym Artikel, hvori omtales, at Konsejlspræsident Deuntzer var kommen i en vanskelig Stilling med sin Rigsdagskandidatur for det samlede Venstre, og derefter refereres en Artikel i »Randers Amtstidende«, hvori det blandt andet udtales:

»Den ulykkelige Konsejlspræsident, der er ukendt med den daglige Kulissepolitik, er ved sin Rigsdagskandidatur kommen midt ind i dennes værste Strømhvirvel, idet han er stødt paa Bladpolitikens Skær. Saaledes gik det ham i Sæby og i Nykøbing paa Falster, og nu er han havnet i den allerværste Brænding i selve de moderates Bølgeskulp. De to andre Kredse var dog væsentlig radikale, her har de moderate stærkt Tilhæng, og saa vil Ulykken, at netop Reformpartiets Ministeriums Fører skal blive kastet hen her.

Dette Tilfælde kan faa vidtrækkende Følger; thi Bølgerne gaa bestandig højt imellem de to Partier, fordi der staar to Redaktører i

saa godt som hver eneste By og laver Blæst hver fra sin Side. Bliver der smult Vande med et »samlet Venstre«, er mange radikale og enkelte moderate Blades Eksistens ude. De har gensidig med Flid holdt Kampen gaaende i en Aarrække, hvor Venstre burde have staaet samlet og ladet Socialisterne sejle deres egen Sø, og der vil saa gaa Gny af Bladpolitiken, fordi den gælder Kampen for Tilværelsen for en Mængde Redaktører og Bladudgivere, der hver for sig har stort lokalt Tilhæng.

Ogsaa i selve de ledende Regeringskredse findes tilsvarende Mod-sætninger, og den store Konspirator, Justitsminister Alberti, puster i al Hemmelighed til Ilden. Han har jo ikke i Sinde at ende sine Dage som Fagminister, men forbereder det givne Øjeblik, da Konsejls-præsidentværdigheden som en moden Pære falder i hans Ministerhat.«

Den paagældende Artikel i »Vort Land« slutter derefter med følgende Bemærkninger: »Vor ærede Randers-Kollegas Skøn er sikkert rigtigt. Vi skal blot tilføje et Forlydende om, at den Mand, der har faaet Konsejlspræsidenten paa Glatis, er — Hr. Alberti.«

Da Citanten, Justitsminister P. A. Alberti, formener at være grovt injurieret i sin Egenskab af Minister ved den nævnte Artikel, som efter hans Anbringende indeholder en Beskyldning mod ham for at have konspireret mod Chefen for det Ministerium, hvoraf Citanten er Medlem, for ved Underfundighed og Falskhed at have søgt at bringe sin Chef til Fald, og for at have gjort dette i det Øjemed selv at blive Konsejlspræsident, har han under nærværende Sag paastaaet den nævnte, ubeføjede Beskyldning mortificeret og Indstævnte, Redaktør Fr. Hansen, som ansvarhavende for det paagældende Nummer af Bladet anset med Straf og tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har gjort gældende, at der ikke i den paaklagede Artikel indeholdes noget for Citanten fornærmeligt, og at der navnlig ikke, som af Citanten anbragt, deri indeholdes nogen Sigtelse mod denne for ved Underfundighed og Falskhed at have søgt at bringe sin Chef til Fald, hvorimod Artiklen alene skal gaa ud paa, at Citanten, hvis et omløbende Forlydende var rigtigt, havde søgt at bevæge sin Chef til at overtage et vanskeligt, men tillige, om det lykkedes, for-tjenstfuldt politisk Hverv.

Der findes imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold i, at den paaklagede Artikel kun har det ovenfor af ham angivne Indhold, idet Artiklen maa anses at indeholde en Beskyldning mod Citanten for at være optraadt underfundig overfor Ministeriets Chef i det Øjemed selv at blive Konsejlspræsident. Artiklen maa derfor anses for ærefornærmende for Citanten, og da Indstævnte ikke har godtgjort Rigtigheden af denne Beskyldning og ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort, at der har eksisteret et Forlydende som det anførte, vil den fornævnte i Artiklen indeholdte, for Citanten fornærmelige Beskyldning være at mortificere, og vil Indstævnte være at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 200 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 20 Dage.

Indstævnte vil derhos have at betale Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 5 Februar.

Nr. 265. Justitsminister og Minister for Island **P. A. Alberti**
(Rée e. O.)

contra

Redaktør **Frederik Hansen** (Jensen),

betr. Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste September 1902: De oven omhandlede for Citanten, Justitsminister P. A. Alberti, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør Fr. Hansen, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa betaler Indstævnte og til Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves, hvorhos det Hovedappellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 2 Kroner, og Kontraappellanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Vort Land« for den 3dje, 4de og 5te Oktober 1901, Nr. 274, 275 og 276 findes med Overskrift, henholdsvis:

»Alberti kasserer Højesterets Dom«, »Et Spørgsmaal til Hr. Deuntzer« og »Alberti vil sagsøge »Vort Land««,

indrykket tre anonyme Artikler om den da stedfundne Tilbagetagelse af det Dagbladet »Nordjylland« meddelte Privilegium til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser for Aalborg Stift, i hvilke Artikler bl. a. indeholdes følgende under Proceduren i nærværende Sag fremdragne Udladelser.

i Nr. 274:

»Den fungerende Indenrigsminister, Justitsminister Alberti, har virkelig haft den Dristighed at vrage Højesterets Dom« . . . »Men der var een Mand, som gav Højesterets Dom en god Dag, og denne Mand var den danske Justitsminister, den fungerende Indenrigsminister Alberti« . . . »og da Bladets Udgivere nægtede dette, idet de henholdt sig til Højesterets Afgørelse, brugte Hr. Alberti den brutale Magt . . . Den øverste Justitsmyndighed, selve Justitsministeren, foregaar Befolkningen med et saadant Eksempel, at han, for at tilfredsstille egen Magtbrynde, kaster Højesterets Afgørelse i Støvet«.

i Nr. 275:

»Men Justitsminister Alberti vilde paa Trods af Højesterets Dom tvinge »Nordjylland« til at undlade at kalde sig »Stiftstidende«, tvinge Bladet til at handle i Strid med Højesteretsdommen. Dette er det graverende«. »Men Hr. Alberti sagde noget andet: Jeg bryder mig Pokker om, hvad Højesteret mener«. »Dette er den mest flagrante Krænkelser af Højesteret, dobbelt forargelig, fordi den fungerende Indenrigsminister netop for Tiden er Landets øverste Justitsmyndighed, selve Justitsministeren«,

i Nr. 276:

»Ministerens Desavouering af Højesterets Dom« . . . »Det drejer sig om, at Justitsministeren har kastet en Afgørelse af Højesteret i Støvet . . . Justitsministeren som fungerende Indenrigsminister har tilsidesat Højesterets Afgørelse« . . . »At Danmarks øverste Justitsmyndighed, selve Justitsminister Alberti, tilsidesætter en Dom af Danmarks højeste Ret«.

Citanten, Justitsminister P. A. Alberti, formener sig injurieret ved disse Artikler, og har derfor under nærværende Sag paastaat de fornævnte Udladelser mortificerede, og Indstævnte, Redaktør Fr. Hansen, som Ansvarshavende for de paagældende Nummere af Bladet anset med Straf og tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, idet han gør gældende, at der i de paaklagde Artikler ikke indeholdes noget for Citanten fornærmende, og at Grænserne for den almindelige Ytringsfrihed ikke ere overskredne, navnlig naar henses til, at det er politiske Forhold, der omhandles i Artiklerne, i hvilken Henseende han har fremhævet, at det i 2 af de paagældende Artikler er udtalt, at Citanten havde Ret til at foranledige det paagældende Privilegium tilbagetaget, hvoraf formentlig fremgaar, at Ar-

tiklerne kun have villet kritisere den Maade, hvorpaa Citanten har gjort Brug af denne Ret, hvad Indstævnte formener sig beføjet til.

De paaklagede Udladelser findes imidlertid at have overskredet Grænserne for Ytringsfriheden selv med Hensyn til politiske Forhold, idet der maa gives Citanten Medhold i, at de gaa ud paa at fremstille ham som den, der, for at tilfredsstille sin Magtbrynde, har misbrugt sin Embedsmyndighed til paa en forargelig Maade at tilsidesætte Højesterets 'Afgørelse, og da Indstævnte har erkendt, at Citanten i det under Sagen omhandlede Anliggende har haft Ret til at handle, som han har gjort, og i øvrigt ikke har godtgjort nogen Beføjelse til at bruge de paaklagede Udladelser om Citanten, ville de paaklagede for Citanten fornærmelige Udladelser være at mortificere, og vil Indstævnte være at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 300 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage.

Indstævnte vil derhos have, at betale Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 6 Februar.

Nr. 21. Isenkræmmer **Jens Petersen & Søn** (Jensen)

contra

Vejle Byraad ved dets Formand, Borgmester P. Th. Madsen (Shaw)

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt for Beskadigelse af et i Kommunens Krudttaarn opbevaret Parti Krudt.

Nørvang-Tørrild Herreders ordinære Rets Dom af 15te Maj 1899: Indstævnte, Vejle Byraad ved dets Formand, Borgmester P. Th. Madsen, bør for Citanterne, Isenkræmmerne Jens Petersen & Søn af Vejle, deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Februar 1900: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved de Højesteret forelagte, i det væsentlige efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses godtgjort, at der ved Opførelsen af det i Dommen omhandlede Krudttaarn er begaaet den Fejl, at man ikke har sørget for Ventilation i samme, hvilket maa antages at have været Aarsag til, at Krudtet er blevet ødelagt af Fugtighed. Som Følge heraf, og

da der ikke af Indstævnte er stillet noget Krav med Hensyn til Beskaffenheden af den Emballage, hvori Krudtet har været opbevaret i Taarnet, hvilken Emballage ogsaa efter det oplyste maa antages at være den i slige Forhold almindelig anvendte, samt da endelig Bestemmelsen i § 7 i det i Dommen omtalte Reglement ikke kan fritage Indstævnte for Ansvar for Skaden, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Appellanten det paa-stævnte Beløb med Renter deraf som paastaet.

Processens Omkostninger i alle Instanser findes derhos Indstævnte at burde betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Vejle Byraad, bør til Appellanten, Isenkræmmer Jens Petersen & Søn, betale 382 Kroner 50 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 18 Oktober 1897, til Betaling sker, samt i Procesomkostninger for alle Retter 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Isenkræmmerne Jens Petersen og Søn i Vejle i 1ste Instans paastaet de Indstævnte, Vejle Byraad, tilpligtede paa Vejle Købstad Kommunes Vegne, i Erstatning for et i Kommunens Krudttaarn opbevaret og her ved Fugt ødelagt Parti af 300 Pd. Krudt at betale sig 382 Kr. 50 Øre, mod at de Indstævnte i saa Fald beholde det nævnte Kvantum Krudt, eller i alt Fald et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb, tillige med Renter af det dem tilkendte Beløb, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 18de Oktober 1897, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte, overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand, frifundne for Citanternes Tiltale, og Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande, hvorimod de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det maa anses at være in confesso under Sagen, at der, efter at Vejle Byraad i Aaret 1895 havde ladet opføre et Krudttaarn ved Vejle Havn, i August Maaned 1896 af Købstadens Brandkommission blev i Henhold til Bestemmelserne i § 13 i Lov af 21de Marts 1873 om Brandvæsnet i Købstæderne paalagt samtlige i Vejle værende Forhandlere af Krudt at lade deres Beholdninger af dette Stof, for saa vidt de oversteg 14 Pd., henbringe til Forvaring i Krudttaarnet, at den daværende Indehaver af Citanternes Forretning derefter den 20de August lod 890 Pd. Krudt anbringe i Taarnet, af hvilket Kvantum der i Tiden indtil den 1ste Maj 1897 atter blev udtaget 404 Pd., at dette Krudt ved Henbringelsen til Taarnet var nedpakket i Zinkkasser, hvilke Opsynsmanden ved Taarnet imidlertid nægtede at modtage, fordi de vare for store til at kunne anbringes i de dertil bestemte

Rum, hvorfor Krudtet blev ompakket i Trækasser, at Citanterne, efter at have overtaget Forretningen den 1 Marts 1897, undersøgte deres i Taarnet værende Beholdning, der da befandtes at være i uskad og tør Tilstand, men at der i Sommeren 1897 viste sig Fugtighed inde i Krudttaarnet, hvorfor der fra Krudtforhandlerne i Vejle fremkom et Andragende om Iværksættelse af Foranstaltninger til, at det i Taarnet henlagte Krudt kunde holde sig tørt, hvilket bl. a. foranledigede, at der blev anbragt Luftriste forskellige Steder i Taarnets Mure for at tilvejebringe Cirkulation af Luften i Taarnet, samt inde i dette henstillet et Kar med ulæsket Kalk, samt at det efter Fremkomsten af nævnte Andragende af Brandkommissionen blev tilkendegivet Andragerne, at det maatte betragtes som en Fejl, at Krudtet opbevarede i Trækasser, idet det burde være anbragt i tætte Zinkkasser eller i fuldstændig lukkede Trækasser, der indvendig vare beklædte med Zink. Under Sagen have Citanterne ladet afholde en Syns- og Skønsforretning, hvorved de udmeldte Mænd, der afholdt Forretningen den 8de Marts 1898, ifølge den af dem derom affattede Beretning af 19de s. M., have fundet, at det omprocederede Parti Krudt kan andrage 300 Pd., og at den største Del af Partiet var aldeles ødelagt, medens Resten var saa beskadiget, at det ikke kunde betragtes som reelle Handelsvarer, om der end »muligvis ved ekstraordinær Behandling kunde anvendes et mindre Kvantum«, og have Mændene derhos erklæret det for deres Overbevisning, at Krudtet er bleven ødelagt i Krudttaarnet, idet dettes Indre og de deri værende Hylder udviste, at der havde været temmelig stærk Fugtighed til Stede.

De Indstævnte, der have frafaldet Skønsforretningens Afhjemling, have nu vel godkendt Mændenes Erklæring, for saa vidt denne gaar ud paa, at den Krudtet overgaaede Ødelæggelse og Beskadigelse maa antages at være indtraadt under dets Opbevaring i Taarnet og at hidrøre fra Fugtighed; men medens Citanterne have forment, at de Indstævnte herefter maa være pligtige at yde den dem paastaade Erstatning, idet den i Taarnet fremkomne Fugtighed efter deres Anbringende skyldes den Omstændighed, at de Indstævnte have opført Krudttaarnet paa en fugtig Grund og paa en i højeste Grad uforsvarlig Maade, have de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand gjort gældende, at det Tab, som Citanterne have lidt, nærmest maa tilregnes disse selv, idet de, der formentlig burde være belavede paa, at et ny opført Taarn ikke vilde vise sig fuldstændig tørt, ikke have benyttet forsvarlige Kasser til Indpakningen af Krudtet, men at de Indstævnte under alle Omstændigheder maa være ansvarsfri for den indtraadte Skade, idet denne maa betragtes som hændelig i Forhold til dem, der tilmed udtrykkelig have reserveret sig mod Ansvar for saadan Skade ved den i § 7 i det for Benyttelsen af Krudttaarnet under 14de September 1896 udfærdigede Reglement indeholdte Bestemmelse om, at al Skade og Tab, som maatte ramme de i bemeldte Taarn oplagte Stoffer, er Kommunen og Brandkommissionen uvedkommende. For saa vidt Citanterne — der for øvrigt have indskrænket sig til at asserere, at »flere« af de af dem til Krudtets Opbevaring benyttede Trækasser indvendig vare forsynede med Zinkklædning — her overfor have paaberaabt sig en af de fornævnte Syns- og Skønsmænd under 6 August 1898 — som det hedder, »i Kontinuation af vor Erklæring

af 19 Marts d. A.* — afgiven yderligere Erklæring, der gaar ud paa, at Citanternes Krudt ved det af dem i Marts Maaned foretagne Efter-syn var forsvarligt indpakket i det sædvanlig dertil anvendte Indpakningsmateriale og nedlagt i forsvarlige Kasser af samme Slags som dem, hvori Fabrikkerne levere Krudtet, hvilke Kasser med Undtagelse af en enkelt vare tilskruede, samt at Krudtet i den saaledes beskrevne Emballage vilde have holdt sig tørt, hvis Taarnet havde været forsvarligt indrettet, vil der allerede af den Grund ikke kunne lægges videre Vægt paa denne Erklæring, hvis Rigtighed og Gyldighed er benægtet af de Indstævnte, at den er ubeediget.

Af en af Stadsingeniøren i Vejle under 12 September 1898 afgiven Erklæring, hvis Rigtighed ikke er modsagt af Citanterne, fremgaar det derimod, at Taarnet er blevet opført i Overensstemmelse med den af Stadsingeniøren udarbejdede og af Byraadet approberede Tegning, at der paa Tegningen ikke var vist Ventil, fordi man befrygtede, at fugtig Luft netop gennem disse kunde trænge ind i Taarnet og fordærve det i Taarnet opbevarede Krudt, at Taarnet er bygget paa et meget solidt og tykt Fundament af Beton, der udelukker Fugtens Indtrængen fra Grunden, samt at Sidemurene, der ere hule og indvendig optrukne med Cement, ere isolerede med Asfalt tæt over Fundamentet paa samme Maade som den, der benyttes for at holde Fugtigheden ude af private Bygninger, og det er derhos uomtvistet mellem Parterne, at Taarnet er overdækket med Jernbjælker og Monierplader, ovenpaa hvilke der er anbragt et mindst $1\frac{1}{2}$ Fod tykt Lag Slakker, samt at Taarnet i over $\frac{3}{4}$ Aar efter dets Opførelse henstod til Tørring, forinden det toges i Brug i August Maaned 1896.

Endelig have Citanterne — der efter i 1ste Instans at have angivet, at Fugtigheden skyldtes Manglen paa Ventilation i Taarnet og i det væsentlige forsvandt efter Iværksættelsen af de ovenberørte yderligere Foranstaltninger, for Overretten have anbragt, at en af Byens Købmænd i Sommeren 1899 har, til Trods for disse Foranstaltninger, faaet sin i Taarnet anbragte Krudtbeholdning til Dels ødelagt eller dog beskadiget — ikke bestridt Rigtigheden af den af de Indstævnte til Støtte for deres Formening om, at de af Citanterne til Krudtets Opbevaring benyttede Kasser have været mangelfulde, fremhævede Omstændighed, at en en Tredjemand tilhørende Krudtbeholdning, der samtidig med Citanternes Forraad har været opbevaret i Taarnet i en Zinkkasse, ikke har taget nogen som helst Skade.

Den Omstændighed, at Citanterne ifølge den oven citerede almindelige Lovbestemmelse have været pligtige at lade deres Beholdninger af Krudt opbevare i det af Kommunen opførte Krudttaarn, findes nu ikke, som af Citanterne forment, ubetinget at kunne medføre Forpligtelse for Kommunen til at erstatte den Beskadigelse af det opbevarede Krudt, som maatte skyldes Taarnets Beskaffenhed, hvorimod det efter Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsætninger maa være en Forudsætning for saadan Erstatningspligt, at der ved Taarnets Opførelse eller med Hensyn til dets Vedligeholdelse er fra Kommunens Side udvist Mangel paa behørig Omhu for, at Taarnet i det hele kan fyldestgøre de Krav, som efter dets særlige Bestemmelse maa stilles til det. Det foreliggende giver imidlertid ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at der i saa Henseende kan lægges Kommunen eller de Indstævnte

noget til Last, og der kan derfor, om end det maatte forudsættes, at Taarnets Beskaffenhed har været en medvirkende Aarsag til, at det under Sagen omhandlede Parti Krudt er blevet bedærvet, ikke anses for paahvile Kommunen nogen Forpligtelse til at erstatte dette. Alle-rede som Følge heraf og uden Hensyn til, hvilken Rækkevidde i Hen-seende til at bevirke Ansvarsfrihed for Kommunen der maatte kunne tillægges den oven anførte Bestemmelse i Reglementet for Taarnets Benyttelse, maa det billiges, at de Indstævnte ved Underretsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at kunne ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 23. **Overretssagfører Ludvig Jensen (Møller)**

contra

Overretssagførerne Anton Petersen og Niels Petersen som Eksekutorer i afdøde Overretsprokurator P. A. Petersens og efterlevende Hustrus Dødsbo (Ingen),

betr. en Sagførers Erstatningspligt i Anledning af en en Panteobligation af ham uberettiget meddelt Tilbagerykningspaategning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 21 Januar 1901: Den af Ludvig Jensen anmeldte Fordring paa 35511 Kr. 68 Øre med Renter, 5 pCt. p. a., fra den 29 April 1899 kan ikke tages til Følge, hvorimod den omhandlede Obligation paa hans Bekostning vil være at tiltransportere ham med vedhængende Renter, 5 pCt. p. a., fra den 4de August 1876 efter Fradrag af 28592 Kr. 48 Øre.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Decision anført, har afdøde Overretsprokurator P. A. Petersen særlig ved den under 23 September 1897 givne Paategning paa den under Sagen omhandlede Obligation, hvorved han for største Delen i egen Interesse tillod, at der forud for Obligationen indsattes Prioriteter til et Beløb af 265000 Kroner, saaledes forringet dens Sikkerhed, at den, da Pantet solgtes, ikke blev dækket, medens saadant maa antages ellers at ville være naaet, saa meget mere som det, særlig af de Højesteret forelagte nye Oplysninger fremgaar, at Tvangsauctionen over Pantet var en pro forma Tvangsauktion, idet det forud under Samvirken med afdøde var solgt underhaanden for 600000 Kroner til det i Decisionen ommeldte Aktieselskab, som ved Auktionen overtog Pantet for Auktionsbudet 450000 Kroner.

Ved de foreliggende, til Dels efter Decisionens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses for godtgjort, at Obligationen ved Auktionen den 18 Maj 1886 var indkøbt for Appellantens Regning og med Ret for ham til at oppebære Provenuet af samme efter Fradrag af de Beløb, der efterhaanden herpaa ydedes ham som Forskud, samt at der tilkom ham den samme Ret over Obligationen, efter at den den 23 Maj 1887 af Overretssagfører E. Christensen var transporteret tilbage til afdøde. Som Følge heraf, og da en af de Indstævnte fremsat Paastand om, at det har staaet afdøde frit, saa længe han havde Transport paa Obligationen, uden Hensyn til Appellanten at forringe den for Obligationen stillede Sikkerhed, er ganske uden Støtte i det foreliggende og uforenelig med den Ret over Obligationen, som efter det anførte tilkom Appellanten, har afdøde savnet Føje til uden Appellantens Samtykke til hans Skade at disponere, som sket, over Obligationen, og det maa derfor paahvile hans Bo at tilsvare den herved forspildte Dækning.

Appellantens Paastand om Betaling af 35511 Kroner 68 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Anmeldelsesdagen vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes de Indstævnte at burde betale Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, Overretssagførerne Anton Petersen og Niels Petersen som executores testamenti i afdøde Overretsprokurator P. A. Petersens Bo paa Boets Vegne, bør til Appellanten, Overretssagfører Ludvig Jensen, betale 35511 Kroner 68 Øre med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra 29 April 1899, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for Højesteret med 500 Kroner. Saa bør de og til Justitskassen betale 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I det af Overretssagførerne Anton Petersen og Niels Petersen som executores testamenti behandlede Bo efter afdøde Overretsprokurator Peter Anton Petersen og hans efterlevende Hustru, Louise Dorothea Julie, født Klein, har Ludvig Jensen under 29 April 1899 anmeldt en Fordring paa det Beløb, som udkommer ved at fradrage, hvad afdøde efter nærmere Opgørelse har givet Valuta for, fra det Beløb, en af Tømmermester J. P. Nielsen udstedt, afdøde tiltransporteret, men Anmelderen formentlig tilhørende Obligation, stor 30000 Kr., udgør med paaløbne Renter, 5 pCt. p. a. fra Obligationens Udstedelsesdag den 4 August 1876 til Anmeldelsesdagen. Subsidiært har han fordret sig Obligationen med Renter, for saa vidt disse efter Fradrag af, hvad afdøde har givet Valuta for, ere i Behold, tiltransporteret.

Da Fordringen ved Prøvelsen ikke blev anerkendt, opstod der

Disput i Boet, under hvilken Jensen selv har ført sin Sag, medens for Boet er optraadt først Overretssagfører Anton Petersen og senere Højesteretssagfører Asmussen, hvilken Disput derefter er indbragt for Skiftekommissionen til Decision.

Under Disputen er der Enighed om, at det Beløb, der af afdøde er givet Valuta for, udgør pr. 11te Marts 1898 28592 Kr. 48 Øre, hvorfor Anmelderens principale Paastand er opgjort til et Beløb af 35511 Kr. 68 Øre — der udkommer, naar til Obligationens Paalydende, 30000 Kr., lægges et Rentebeløb af 34104 Kr. 16 Øre og derfra drages bemeldte 28592 Kr. 48 Øre — med Rente, 5 pCt. aarlig, fra Anmeldelsesdagen, til Betaling sker. Boet protesterer imod, at der tilkommer Anmelderen noget Beløb, hvorimod Boet har erklæret sig villigt til i Overensstemmelse med Anmelderens subsidiære Paastand paa dennes Bekostning at tiltransportere ham det paa Obligationen skyldige Restbeløb, 30000 Kr., med vedhængende Renter, 5 pCt. p. a., fra 4 August 1876 med Fradrag af 28592 Kr. 48 Øre.

Den i Sagen omhandlede Obligation blev af J. P. Nielsen den 4de August 1876 for et Beløb af 30000 Kr. udstedt til en ustævnt Tredjemand med Renter, 5 pCt. p. a., og Pant efter 100000 Kr. i Hovedgaarden Stubberup i Gørding Herred; efter en mellemkommende Transport transporteredes Obligationen den 31 Marts 1877 til Ludvig Jensen. Som Følge af Udfaldet af over Pantet afholdte Tvangsauktioner blev Obligationen under 9 Januar 1880 udslettet af Pantebogen, og iden 18 Maj 1886 blev den personlige Fordring efter Obligationen til Dækning af en Restfordring paa Jensens Konkursbo ved Auktion tilslaaet og under 27de samme Maaned tiltransporteret Overretsprokurator P. A. Petersen for 1950 Kr. Denne transporterede den 10de Juli 1886 Obligationen til Overretssagfører Edvard Christensen, der gjorde Arrest i J. P. Niensens nedennævnte Ejendom og indgik Forlig med Nielsen, der ved Paategning paa Obligationen af 20 Juli 1886 gav Sikkerhed for de 30000 Kr. med paaløbne og paaløbende Renter næst efter samtlige da paahvilende Hæftelser, tinglæste og utinglæste, i Matr. Nr. 95 m. m. i Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter. Ved Paategning af 23 Maj 1887 transporteredes Obligationen af Overretssagfører Christensen atter til Overretsprokurator P. A. Petersen, som derefter har givet Obligationen en Række Paategninger, bl. a. om Afgang af Parceller, og den 23 September 1897 tillige om, at der imod Udslettelse af et Skadesløsbrev til Firmaet Hans & Jørgen Larsen for 70000 Kr. maatte prioriteres forud for Obligationen 195000 Kr. til ham selv og 140000 Kr. til nævnte Firma. Under 6 April 1898 blev Pantet, i Henhold til i samme foretaget Udlæg af nævnte Firma, sat til Tvangsauktion, paa hvilken et Aktieselskab overtog Pantet for 450000 Kr., der medgik til Dækning af forudgaaende Prioriteter, saa at de 30000 Kr. efter den her omhandlede Obligation atter kun blev en personlig Fordring paa J. P. Nielsen.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Februar 1903.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

46. Aargang.

Højesteretsaaret 1902.

Nr. 43—44.

Fredagen den 6 Februar.

Ludvig Jensens Fremstilling af Sagen gaar nu ud paa, at det ikke var til sig selv, men til ham, at afdøde ved Auktionen den 18de Maj 1886 købte Obligationen for 1950 Kr., idet afdøde efter Aftale med Jensen skulde have Obligationen til Sikkerhed for, hvad han ved denne og senere Lejligheder udlagde for ham, saa at Jensen til enhver Tid skulde have Ret til at faa Obligationen tiltransporteret mod at betale afdøde, hvad der skyldtes denne i Mellemværendet. Da Obligationen den 10 Juli 1886 blev tiltransporteret Overretssagfører Edvard Christensen, var det atter en Pro forma Transaktion, som afdøde foretog efter Jensens Begæring, da denne af forskellige Grunde ikke ønskede Obligationen transporteret til sig. Overretssagfører Christensen skulde tillige have Obligationen til Sikkerhed i et Mellemværende med Jensen, og, da dette var ophevet, transporterede Overretssagfører Christensen efter Jensens Opfordring atter den 23 Maj 1887 Obligationen tilbage til afdøde, der derefter stod i samme Forhold som tidligere til Obligationen, der imidlertid var bleven sikret med Pant i Overensstemmelse med ovennævnte Forlig, der i Virkeligheden afsluttedes paa Jensens Vegne. Afdødes Forhold til Obligationen var efter Jensens Formening saaledes, at han, skønt Transporthaver, manglede Beføjelse til uden Jensens Samtykke — som kun skal være indhentet med Hensyn til Afgang af en enkelt Parcel — at forringe Pantet eller lade Obligationen rykke tilbage i Rækken af Pantekreditorerne. Da denne ubeføjede Fremgangsmaade har bevirket, at Pantet er gaaet tabt for Obligationen, mener Jensen sig berettiget til i Overensstemmelse med sin principale Paastand at erholdé udbetalt af Boet Obligationens fulde Værdi med Renter efter Fradrag af de gjorte Udlæg.

Boet holder sig til, at afdøde stod med en ren og klar Transport paa Obligationen og derfor maa anses for at have haft fuldstændig Dispositionsfrihed, med mindre Jensen fører fuldt Bevis for det modsatte. Boet hævder, at Transporten til afdøde ikke var et Udtryk for en Sikkerhedsret, men for en Ejendomsret, dog at det efter Udtalelser af afdøde indrømmes, at det var lovet Jensen, at det mulige Provenu, som i Tidens Løb maatte udkomme af Obligationen — der til enhver Tid skulde anses ringere stillet end afdødes øvrige Krav paa J. P. Nielsen og Firmaet Hans & Jørgen Larsens Krav paa samme — med Fradrag af den Kapital med Tillæg af Rente, som Obligationen stod afdøde i, skulde tilfalde Jensens Døtre eller denne selv, i hvilken Hen-

seende bemærkes, at Døtrene under Proceduren have givet Afkald paa deres mulige Ret til Fordel for Faderen.

Ludvig Jensen erkender, at han ikke har begært eller modtaget noget Kontrabevis for, at han var Ejer af Obligationen, skønt afdøde formelt stod som saadan, men han har dog forment at kunne paavise paa anden Maade, at Forholdet var som af ham paastaet.

Om end det nu maa erkendes, at adskillige af de af Jensen i saa Henseende fremførte Data nok i og for sig kunde være egnede til at vække nogen Formodning om, at der forud for afdødes Køb af den omhandlede Obligation har været truffet Aftaler mellem afdøde og Jensen, der tilsigtede at indrømme ham en vis Interesse i det pekuniære Udbytte af Obligationens Erhvervelse, gælder det dog paa den anden Side om dem alle, at de, hverken hver for sig eller i Forening, kunne siges at skabe noget tilstrækkeligt Bevis for, af hvilket nærmere Indhold disse Aftaler have været, endsige for, at afdødes Indkøb af Obligationen skete til Jensen som Ejer eller overhovedet saaledes, at afdøde skulde mangle den ellers med Stillingen som Transporthaver følgende Dispositionsfrihed saavel med Hensyn til Obligationen i dens Helhed som med Hensyn til dens enkelte Vilkaar.

Og, da Ludvig Jensen saaledes ikke har ført det ham paahvilende Bevis for, at han har haft en større Ret i Henseende til den oft-nævnte Obligation, end af Boet indrømmet, specielt en saadan Ret som af ham hævdedet, vil den af ham nedlagte principale Paastand ikke kunne tages til Følge, hvorimod den af ham subsidiært fremsatte Fordring paa Transport af Obligationen, som af Boet indrømmet, vil være at anerkende.

Stempelovertrædelser foreligge ikke under Disputen.

Mandagen den 9 Februar.

Nr. 324. Købmand **A. L. Gebhardt** (Ingen)

contra

Enkefru **Louise Dahl** (Ingen) samt Møllejejer **H. C. Hansen**,
Konsul **C. Breinholt** m. fl. (Jensen),

betr. Ejendomsretten til et Grundstykke m. v.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks ordinære Rets Dom af 30te April 1901: Hovedindstævnte, Enkefru L. Dahl, bør for Tiltale af Hovedcitanten, A. L. Gebhardt, og sidstnævnte for Tiltale af Intervenienterne, Konsul C. Breinholt, Forvalter C. B. Breinholt, Frøken Ane Elisabeth Breinholt, Frøken Mette Kirstine Breinholt, Fabrikejer B. Vindfeld Breinholt, Pastor A. Kløvborg som Mand og Værge for hans Hustru Marie Othonia, født Breinholt, Dyr læge H. Christensen som Mand og Værge for hans Hustru, Karen Theodora, født Breinholt, samt Møllejejer H. C. Hansen i denne Sag fri at være.

De i Adcitationssagen indstævnte, Konsul C. Breinholt, Forvalter C. B. Breinholt, Frøken Ane Elisabeth Breinholt, Frøken Mette Kirstine Breinholt, Fabrikejer B. Vindfeld Breinholt, Pastor A. Kløvborg som Mand og Værge for hans Hustru Marie Othonia, født Breinholt, Dyrlæge H. Christensen som Mand og Værge for hans Hustru Karen Theodora, født Breinholt, samt Møllejeer H. C. Hansen, der i Forhold til Enkefru L. Dahl ville være at kende ejendomsberettigede til det paa den under 10 November 1870 vedtagne Plan for Bebyggelsen af Terrænet ved Esbjerg Havn med Mærkerne 2 n, 2 o, 2 p, 2 q betegnede Grundstykke, bør udlevere bemeldte Grundstykke til Hovedcitanten, A. L. Gebhardt, men i øvrigt for dennes Tiltale fri at være. Omkostningerne saavel i Hovedsagen som i Interventions- og Adcitationssagen ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 November 1902: Hovedcitanterne, Møllejeer H. C. Hansen, Konsul C. Breinholt, Forvalter C. B. Breinholt, Frøken Ane Elisabeth Breinholt, Frøken Mette Kirstine Breinholt, Fabrikejer B. V. Breinholt, Pastor A. Kløvborg som gift med Marie Othonia Breinholt og Dyrlæge H. Christensen som gift med Karen Theodora Breinholt saa vel som Indstævnte, Enkefru Louise Frederikke Dahl, bør for Kontracitanten A. L. Gebhardts Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bør Hovedcitanterne i Forhold til Kontracitanten og til Indstævnte, Enkefru Dahl, være ejendomsberettigede til det ovenomhandlede paa Byggeplanen for Esbjerg med 2 n, 2 o, 2 p, 2 q mærkede Jordstykke af Matr.-Nr. 1 b saaledes, at det tilhører dem i Sameje, H. C. Hansen for en Halvdel og de øvrige Hovedcitanter i Forening ligeledes for en Halvdel. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Kontracitanten til Hovedcitanterne 300 Kr. og til Indstævnte, Enkefru Dahl, 100 Kr., hvilke Beløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanterne, Møllejeer H. C. Hansen, Konsul C. Breinholt, Forvalter C. B. Breinholt, Frøken Ane Elisabeth Breinholt, Frøken Mette Kirstine Breinholt, Fabrikejer B. V. Breinholt, Pastor A. Kløvborg som gift med Marie Othonia Breinholt, og Dyrlæge H. Christensen som gift med Karen Theodora Breinholt, efter at Hovedappellanten, Købmand A. L. Gebhardt havde udtaget Stævning, hvorved Viborg Landsoverrets Dom af 17 November 1902 paaankedes til Højesteretsaaret 1903, have ifølge dertil meddelt Anticipationsbevilling kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten, skønt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten vil være at tilpigte at betale Kontraappellanterne efter deres Paastand Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner. Saa findes han og at burde betale i Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Købmand A. L. Gebhardt, til Kontrapappellanterne med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Nr. 69. Nautisk Instrumentmager og adjuster of compasses J. **Chr. Weilbach** (Rée)

contra

Kaptajn i Artilleriet **P. B. Weilbach** som beskikket Værge for den umyndiggjorte Carl Valdemar Weilbach (Ingen),

betr. et Lønspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de December 1901: Indstævnte, nautisk Instrumentmager og adjuster of compasses J. Chr. Weilbach, bør til Kaptajn i Artilleriet P. B. Weilbach som Værge for Citanten Carl Valdemar Weilbach, betale 2000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 27de December 1899, til Betaling sker, men i øvrigt for Citantens eller nu hans Værges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Sagen, der ikke er kontrapaaanket, foreligger Højesteret til Paakendelse, er der kun Spørgsmaal om, hvorvidt den indankede Dom med Føje har tilpligtet Appellanten, J. Chr. Weilbach, at betale til Indstævnte, Kaptajn i Artilleriet P. B. Weilbach i hans Egenskab af Værge for den umyndiggjorte Carl Valdemar Weilbach, en Hovedstol af 2000 Kroner.

Efter de foreliggende, for en væsentlig Del efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger maa det antages, at Carl Valdemar Weilbach i alt Fald efterhaanden har vist sig ganske ubrugelig i Appellantens Forretning, og Appellanten har derfor været beføjet til at afskedige ham. I det Carl Valdemar Weilbach saaledes kun har arbejdet et halvt Aar i Appellantens Forretning, vil det Vederlag, der i Henhold til den i Dommen nævnte Skrivelse af 31 Januar 1899 kan tilkomme ham, kun kunne ansættes til Halvdelen af det i Skrivelsen nævnte Beløb eller til 1000 Kroner, og Dommen vil altsaa for saa vidt være at forandre, medens den i øvrigt vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, nautisk Instrumentmager og adjuster of compasses J. Chr. Weilbach, bør til Indstævnte, Kaptajn i Artilleriet P. B. Weilbach som Værge for Carl Valdemar Weilbach, betale 1000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 27 December 1899, til Betaling sker. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten Carl Valdemar Weilbach, der under Sagens Drift er bleven umyndiggjort paa Grund af Sindssygdom, hvorefter hans beskikkede Værge, Kaptajn i Artilleriet P. B. Weilbach, er indtraadt i Sagen i hans Sted, har andraget, at Indstævnte, nautisk Instrumentmager og adjuster of compasses J. Chr. Weilbach, medens Citanten opholdt sig i Japan som Dampskibsfører med en Indtægt af 400—600 Kr. maanedlig, efter forudgaaede Forhandlinger ved Skrivelse af 31 Januar 1899 optog Citanten som Deltager ∅: Kompagnon i sin Forretning her i Staden og sikrede ham 2000 Kr. for det første Aar, og at Citanten den 10de Juni 1896 begyndte sin Virksomhed i Forretningen, men blev bortvist af Indstævnte den 15de December s. A. I Henhold hertil gaar hans, eller nu hans Værges Paastand ud paa, at Indstævnte tilpligtes at betale Værgen et Aars Vederlag for Citantens Deltagelse i Forretningen 2000 Kr. og i Erstatning for Tab fremkaldt ved Indstævntes Løfter til Citanten og grundløse Brud paa disse, 2000 Kr. eller et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb med Renter af begge Beløbene, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato den 27de December 1899 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at han ikke har optaget Citanten som Deltager i Forretningen, men alene antaget ham paa Prøve og under Forudsætning af hans Brugbarhed lovet ham 2000 Kr. for det første Aar og givet ham Udsigt til at indtræde som fast Deltager i Forretningen, og at Indstævnte efter Forløbet af det første Halvaar var kommen til Erkendelse af, at Citanten paa Grund af hans Mangel paa Lyst og Evne til at gøre Fyldest i Forretningen og hans uheldige Optræden overfor Kunderne var ubrugelig, hvorfor Indstævnte anmodede ham om at forlade Forretningen.

Det er ikke godtgjort, at Indstævnte har optaget Citanten som Interessent i sin Forretning eller givet ham noget bindende Tilsagn om at ville gøre dette, hvilket navnlig ikke er sket ved den af Citanten paaberaabte Skrivelse fra Indstævnte af 31te Januar 1899. Derimod gaar denne ud paa, at Indstævnte tilbyder at engagere Citanten til at arbejde i sin Forretning og, uden at betinge nogen Prøvetid, at sikre ham et Vederlag af 2000 Kr. det første Aar. Da Citanten har akcep-

teret dette Tilbud, og da det ikke er bevist, at han under sin Virksomhed i Forretningen har udvist et saadant Forhold, som kunde berettigede Indstævnte til at hæve Kontrakten inden Udløbet af det første Aar, vil Indstævnte have at betale Citantens Væрге det aftalte Vederlag 2000 Kr. med Renter deraf som paastaaet.

I øvrigt findes Indstævnte ikke at have brudt noget til Citanten givet Løfte og vil derfor, for saa vidt angaar den yderligere mod ham nedlagte Erstatningspaastand, være at frifinde.

Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 290.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Telegrafmester **Carstensen**, Portør **Christensen**, Depotarbejder **Hansen**, Stationsbud **Hansen**, Lokomotivfører **M. Hansen**, Maskinassistent **Jørgensen**, Lokomotivfører **Mouritzen**, Trafikassistent **P. L. Poulsen** og Pakmester **Rasmussen** (Def. Høgsgbro),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Fredericia Købstads Politirets Dom af 30 April 1902: De Tiltalte, Telegrafmester Carstensen, Portør Christensen, Depotarbejder Hansen, Stationsbud Hansen, Lokomotivfører M. Hansen, Maskinassistent Jørgensen, Lokomotivfører Mouritzen, Trafikassistent P. L. Poulsen og Pakmester Rasmussen, bør hver især bøde 10 Kr. til Fredericia Kæmnerkasse, hvorhos de, en for alle og alle for en, udrede Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juni 1902: De Tiltalte, Telegrafmester Carstensen, Portør Christensen, Depotarbejder Hansen, Stationsbud Hansen, Lokomotivfører M. Hansen, Maskinassistent Jørgensen, Lokomotivfører Mouritzen, Trafikassistent P. L. Poulsen og Pakmester Rasmussen, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelman, i Salær 10 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18 November f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Høgsbro hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Telegrafmester Garstensen, Portør Christensen, Depotarbejder Hansen, Stationsbud Hansen, Lokomotivfører M. Hansen, Maskinassistent Jørgensen, Lokomotivfører Mouritzen, Trafikassistent P. L. Poulsen og Pakmester Rasmussen tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Næringslovgivningen, og det er i saa Henseende af de Tiltalte — der udgøre Bestyrelsen for »Jernbaneetatens Brugsforening i Fredericia« — erkendt, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at der i bemeldte Forening den 17de Januar d. A. er solgt 4 Pd. Soda til en Person, der ikke var Medlem af Foreningen, for hvilket Forhold Fredericia Handelsforening har begæret Tiltale mod vedkommende.

Under Sagen er det imidlertid oplyst, at der den 23de December f. A. er meddelt den nævnte Brugsforening »Borgerskab som Detaillist med Ret til Brændevinhandel«, og dette Borgerskab har i hvert Fald afgivet en i Formen behørig Adkomst for Foreningen til at drive Handel, som anført, med en Person, der ikke var Medlem af Foreningen, jfr. § 2 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Næringsloven af 29 December 1857. Herefter, samt idet det i Politiretsdommen behandlede Spørgsmaal, om Næringsadkomst rettelig har kunnet meddeles den paagældende Brugsforening som saadan, ikke kan finde sin Afgørelse under nærværende Sag, ville de Tiltalte være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor for Overretten i Salær 10 Kr. — hvorimod der intet Salær bliver at tilkende for Defensionen samme Steds, da de Tiltalte ikke have ønsket nogen Defensor beskikket for sig, men selv har draget Omsorg for deres Forsvar — ville være at udrede af det offentlige.

Tirsdagen den 10 Februar.

Nr. 328.

Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Andreas Hansen Enig (Def. Réé),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 December 1902: Arrestanten Andreas Hansen Enig bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Steinthal, og Defensor, Overretssagfører Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Hansen Enig til Højesterets-sagførerne Dietrichson og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Hansen Enig, der tiltales for Tyveri, er født den 29 Juli 1844 og anset bl. a. ved Højesterets Dom af 22de December 1891 efter Straffelovens § 228 og § 238, jfr. § 241, 2det Stk., for Tyveri, som for 9de Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 5 Aar, og senest ved Rettens Dom af 9de November 1901 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 160*) Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arkitekt Thorvald Lange har edelig forklaret, at da han, der havde Nybygningen Blaagaardsgade Nr. 21 under Opførelse, og som 1 à 2 Gange daglig kom paa Bygningen, til hvis Lejligheder der var uhindret Adgang saavel ad Hoved- som ad Køkkentrappen, Søndag den 28 September d. A. ved Middagstid passerede Køkkentrappen ud for 1ste Sal, hørte han, at der var en Person, der tumlede med noget inde i denne Sals Lejlighed. Da han i denne Anledning gik derind, saa han Arrestanten inde i det andet Værelse fra Køkkentrappen staa i Nærheden af Vinduet med 4 Stkr. Blyrør, indpakkede i Papir, i Haanden, som han først, efter at have bemærket Lange, lagde fra sig i Vindueskarmen, idet han paa Langes Forespørgsel udtalte, at han kun vilde tage Rørene op fra Gulvet og lægge dem i Vinduet. Lange viste nu Arrestanten ud af Lejligheden og lod ham anholde.

Ved de af Lange i Forbindelse med Blikkenslagermester Bernhard Graucob og Smedesvend Christian Juhl ligeledes under Ed afgivne Forklaringer maa det anses for godtgjort, at de ommeldte 4 Stkr. Rør hidrørte fra et ca. 2 Alen langt $\frac{5}{4}$ " Blyrør, som var knækket over, og som havde beroet sammen med et 2" Rør i det 5te Værelse fra Køkkentrappen.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han, der kom fra en Be-

*) Skal være 150.

værtning i Korsgade, udelukkende er gaaet ind i bemeldte Ejendom for der Steds at tænde sin Pibe, men da han her gjorde den Opdagelse, at der ikke var Træk i Piben, begav han sig ad Køkkentrappen op i 1ste Sals Lejlighed for der at finde et Søm eller en Stump Staaltraad til at skaffe Luft i Piben med. Han har derhos erkendt, at han ved Langes Tilstedekomst opholdt sig i det af denne omforklarede Værelse, og at han her har holdt de 4 nævnte Stykker Blyrør i sin Haand, men han har vedholdende benægtet i tyvagtig Hensigt at have sat sig i Besiddelse af dem, idet han har fastholdt, at han kun tog Pakken op fra Gulvet, hvor han havde set den ligge, for at undersøge, hvad den indeholdt, og at han alt havde lagt den fra sig i Vindueskarmen, før han bemærkede Lange.

Arrestanten har derhos benægtet nogensinde tidligere at have været paa den paagældende Bygning, ligesom han har forklaret, at han, fra han den 30 Juli d. A. blev dimitteret fra Ladegaarden, og indtil den 17 September har opholdt sig i forskellige Byer uden for Kjøbenhavn og ernæret sig ved tilfældigt Arbejde, uden at han dog har kunnet godtgøre Rigtigheden heraf.

Ligesom nu Arrestantens Forklaring om hans Grunde til at indfinde sig paa det Sted, hvor han blev antruffet, i sig selv lyder i høj Grad usandsynlig, saaledes maa det ved de af flere af de paa Ejendommen arbejdende Haandværkere afgivne, til Dels beedigede Forklaringer anses for godtgjort, at Arrestanten farer med Usandhed, naar han har forklaret, dels at have været borte fra Byen indtil den 17de September, dels ingensinde tidligere at have været paa bemeldte Bygning, idet Arrestanten herefter maa anses overbevist om flere Gange i Slutningen af August eller i Begyndelsen af September at være antruffen paa selve Bygningen.

Af de herom afgivne Forklaringer skal særlig fremhæves følgende:

Malersvend Christian P. Christensen har edelig forklaret, at han en Dag i Slutningen af Sommeren traf Arrestanten i det Værelse, hvor Blyrørenes Plads var, i Besiddelse af et langt Blyrør, nøjagtigt svarende til det i Sagen omhandlede, samt at Arrestanten paa hans Forespørgsel gav en ganske urimelig Forklaring om, hvorfor han havde sat sig i Besiddelse af Blyrøret, og derpaa, efter at Vidnet havde frataget ham Røret, flygtede, hvilket gav Anledning til, at han blev forfulgt af et Par paa Bygningen beskæftigede Personer, men uden Resultat.

Murersvend Ole Henrik Carstensen — der som tidligere straffet ikke har kunnet tages i Ed — har derhos forklaret, at han et Par Dage forinden den af Malersvend Christensen omtalte Begivenhed har truffet en Person, i hvem han vel ikke med fuld Sikkerhed har kunnet genkende Arrestanten, men som dog efter hans Forklaring er identisk med den Person, der blev forfulgt i Anledning af Begivenheden med Christensen, paa Ejendommens Trappe i Færd med at bortbære et Blyrør.

Ved denne sidste Forklaring skal det endelig bemærkes, at der efter de af Arkitekt Lange og Smedesvend Juhl afgivne edelige Forklaringer maa antages en Gang i Begyndelsen af September d. A. at være stjaalet et Blyrør Mage til det i Sagen omhandlede fra det Værelse, hvor Blyrørene havde deres Plads.

Efter det saaledes anførte samt under Hensyn til, at de af Arrestanten afgivne Forklaringer have været forbeholdne og til Dels usandfærdige, til Dels usandsynlige, til, at han ved sin Anholdelse overfor den rapporttagende Politibetjent opgav falsk Navn og fastholdt dette en Tid lang, efter at være genkendt, og endelig til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham ikke blot som en i høj Grad tyvagtig Person, hvis Specialitet det er at begaa Tyveri fra Bygninger under Opførelse, men ogsaa som en Inkvisit, der ved vedholdende Benægtelser søger at vælte Ansvarret for de af ham begaaede Lovovertrædelser fra sig, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har indfundet sig paa den oftnævnte Bygning og der har stjaalet de 4 Stkr. Rør, som tilhørte ovennævnte Blikkenslagermester Graucob og ere vurderede til 2 Kr.

Arrestanten vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 10de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Onsdagen den 11 Februar.

Nr. 38. **Købmand H. E. Hansen** (Bagger)

contra

Vognmand J. P. Jørgensen (U. Hansen),

betr. Ophævelse af en Forpagtningskontrakt m. v.

Hørsholm Birks ordinære Rets Dom af 1 December 1899: Indstævnte, Vognmand J. P. Jørgensen af Hørsholm, bør have sin Ret efter den imellem ham og Citanten, Købmand H. E. Hansen af Hørsholm, under 29 November 1896 afsluttede Forpagtningskontrakt om Jordlodderne Matr. Nr. 3 b og 3 d af Hørsholm forbrudt, og bør Indstævnte inden 14 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse fravige de nævnte Jordlodder og til Citanten i god og forsvarlig Stand udlevere en Plov og to Harver, alt under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde paa 2 Kr. for hver Dag, Indstævnte sidder denne Dom overhørig. I øvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Hørsholm Birks Fogedrets Dekret af 10 Januar 1900, hvorved Fogden dekreterede Vognmand P. Jørgensen udsat af Besiddelsen af den af ham tidligere forpagtede Jordlod, Matr. Nr. 3 b og 3 d i Hørsholm, som stilledes til Ejeren, Købmand H. E. Hansens Raadighed, idet denne indsattes i Besiddelsen af samme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1901: Hovedappellanten, Vognmand J. P. Jørgensen af Hørsholm, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Købmand H. E. Hansen samme Steds, fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instanser betaler Kontraappellanten til Hovedappellanten med 150 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører T. Henriksen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 21de Maj f. A. fremlagte Indlæg og Højesteretssagfører U. Hansen en lige Frist til at berigtige Stemplingen af det af ham den 20de Maj d. A. fremlagte Indlæg fra nævnte Overretssagfører Henriksen.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Hovedappellanten erkendt Kontraappellantens Berettigelse til efter Forpagtningskontraktens § 1 in fine at erholde Godtgørelse for Afgrøden paa de i Marts Maaned 1899 bortsolgte Lodder, hvilken Godtgørelse ved en under Sagen fremlagt Skønsforretning af 21 Juni s. A. er fastsat til 104 Kroner, men han har gjort gældende, at denne Godtgørelse først kunde komme til Afdrag i den Forpagtningsafgift, der forfaldt Oktober Flyttedag 1899. Heri kan der imidlertid efter Indholdet af den nævnte Bestemmelse i Kontrakten ikke gives ham Medhold. Med denne Bemærkning samt i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at den i Dommen ommeldte Udsættelsesforretning efter Kontraappellantens Paastand vil være at ophæve.

Hovedappellanten findes derhos at burde udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager samt til Kontraappellanten, der har givet Møde ved privat engageret Sagfører, 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos den paaankede Udsættelsesforretning bør være ophævet. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Købmand H. E. Hansen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantens, Vognmand J. P. Jørgensens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, og endvidere i Sagsomkostninger til Kontraappellanten 100 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

appellanten, Købmand H. E. Hansen af Hørsholm, de ham tilhørende Jordlodder Matr.-Nr. 3 b og 3 d i Hørsholm By og Sogn, af samlet Hartkorn 1—1—3—2³/₄, fra Oktober Flyttedag s. A. at regne for et Tidsrum af 8¹/₂ Aar til Hovedappellanten, Vognmand J. P. Jørgensen samme Steds, for en aarlig Afgift af 440 Kroner, der skulde erlægges med Halvdelen, 220 Kroner, forud hvert Aars April og Oktober Flyttedag.

I nævnte Kontrakts § 1 hedder det bl. a.: »Ejeren skal være berettiget til i Løbet af Forpagningstiden at bortsælge Parceller af de bortforpagtede Jorder, saaledes at disse udgaa af Forpagtningen, mod at Forpagtningsafgiften fra det Tidspunkt, da Fraskillelsen sker, ned sættes med 65 Kr. pr. Td. Land af, hvad der fraskilles, og mod Godtgørelse til Forpagteren for eventuelt udsaaet Sæd og deraf fremkommen Afgroede.

Det siges endvidere i Kontraktens § 4, at der til Forpagterens Afbenyttelse medfølger en Plov og 2 Harver, som ved Forpagtningens Ophør skal afleveres i god og forsvarlig Stand, og endelig bestemmes det bl. a. i Kontraktens § 10, at hvis Forpagtningsafgiften udebliver over Forfaldstid, kan Ejeren straks erklære Forpagtningen hævet og uden Lovmaal og Dom lade Forpagteren udsætte af Forpagtningen, samt at Forpagteren er pligtig, uden Hensyn hertil, at betale det løbende Halvaars Afgift.

Under nærværende ved Hørsholm Birketing anlagte Sag anbragte Kontraappellanten i 1ste Instans, at Hovedappellanten ikke i rette Tid havde betalt den til April Flyttedag 1899 forfaldne Forpagtningsafgift af de omtalte Lodder, og han paastod derfor under Henvi sning til de anførte Bestemmelser i Forpagtningskontrakten Hovedappellanten dels dømt til at høre denne Kontrakt forbrudt og ophævet samt til under en daglig Mulkt at fravige det forpagtede og udlevere til Kontraappellanten i forsvarlig Stand en Plov og 2 Harver, dels tilpligtet at betale Kontraappellanten den skyldige Afgift pr. April Flyttedag 1899 med 32 Kr. 67 Øre eller subsidiært 19 Kr. 14 Øre med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Datum den 8 Maj 1899.

Hovedappellanten paastod sig frifunden.

Ved Birketingsdommen af 1 December 1899 erklæredes Hovedappellantens Ret efter Forpagtningskontrakten forbrudt, og Hovedappellanten tilpligtedes inden 14 Dage efter Dommens Forkyndelse under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende daglig Mulkt af 2 Kr. at fravige de ovennævnte Jordlodder og at udlevere Kontraappellanten i forsvarlig Stand 1 Plov og 2 Harver, men i øvrigt blev Hovedappellanten frifunden, hvorhos Sagens Omkostninger, som enhver af Parterne havde paastaaet sig tilkendt, bleve ophævede.

Efter at have ladet denne Dom forkynde, lod Kontraappellanten i Henhold til Rekvisition af 5 Januar 1900 under 10de s. M. ved Fogden i Hørsholm Birk afholde en Fogedforretning, hvorunder Hovedappellanten dekreteders udsat og Kontraappellanten indsat i Besiddelsen af de omtalte Jordlodder.

Denne Dom og Fogedforretning har nu Hovedappellanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen forandret saaledes, at der tillægges ham fuldstændig Frifindelse, medens han har paastaaet det den 10 Januar 1900 afsagte Fogeddekret forandret saaledes, at

der nægtes den fremkomne Rekvisition Fremme; endelig har han paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Kontraappellanten har ligeledes indanket den omtalte Dom her for Retten og paastaet den forandret saaledes, at Hovedappellanten tilpligtes at betale ham de for Underretten subsidiært paastaaeede 19 Kr. 14 Øre, med Renter deraf fra den 8 Maj 1899 samt Sagens Omkostninger for Underretten, medens han i øvrigt har paastaet Dommen stadfæstet.

Han har endelig protesteret mod, at den omtalte Udsættelsesforretning omstødes, og paastaet sig tillagt Appelsagens Omkostninger.

Det er uomtvistet, at Kontraappellanten den 14de Marts 1899 af de omtalte bortforpagtede Lodder har afhændet nogle, til Dels med Kløver besaaede Arealer paa tilsammen 32242 Kv.-Alen, og at April Flyttedag 1899 forløb, uden at Hovedappellanten betalte eller tilbød nogen Forpagtningsafgift, medens Kontraappellanten ikke paa sin Side lod Hovedappellanten tilflyde nogen Meddelelse om Størrelsen af den Afgift, der under Hensyn til den omtalte Afhændelse vilde være at erlægge til nævnte Flyttedag.

Det er endvidere her for Retten uomtvistet, at der i Anledning af den nævnte Afhændelse skulde i den til bemeldte Flyttedag forfaldne Forpagtningsafgift, der efter tidligere Bortsalg udgjorde . . Kr. 127 52 i alt Fald afgaa det i Kontraktens § 1 omtalte Afslag af 65 Kr. pr. Td. Land, beregnet fra den 14 Marts 1899 til Oktober Flyttedag s. A. af de bortsolgte 32242 Kv.-Alen — 88 38

Rest . . . Kr. 39 14

Kontraappellanten gør nu gældende, at da der ikke ved Arealernes Salg var fremkommet Afgrøde af Værdi af de i det solgte saaeede Kløverfrø, kan der ifølge den citerede Bestemmelse i Kontraktens § 1, der efter Parternes Procedure ogsaa skal komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde, uanset at der ikke er Spørgsmaal om Sæd, men om Kløverfrø, kun tilkomme Hovedappellanten Godtgørelse for selve det udsaaede Frø, hvilken Godtgørelse højst kan ansættes til 20 Kr., og at Hovedappellanten, hvis Berettigelse til i Forpagtningsafgiften at afkorte den ham eventuelt tilkommende Godtgørelse er erkendt af Kontraappellanten, derfor til April Flyttedag 1899 skulde betale i Forpagtningsafgift 39 Kr. 14 Øre ÷ 20 Kr. eller 19 Kr. 14 Øre.

Da Hovedappellanten imidlertid ikke betalte dette Beløb til Forfaldstid, har han efter Kontraappellantens Paastand ifølge Forpagtningskontraktens § 10 forbrudt sin Ret til Forpagtningen, ligesom han efter samme Bestemmelse vedvarende er pligtig at betale Beløbet.

Der findes imidlertid at maatte gives Hovedappellanten Medhold i, at den ovenciterede Bestemmelse i Kontraktens § 1 maa forstaas saaledes, at der ved Beregningen af den Hovedappellanten tilkommende Godtgørelse for fremkommen Afgrøde maa tages Hensyn til dennes Værdi i moden Tilstand, selv om Afgrøden paa Salgets Tid endnu ikke maatte være moden eller i sin foreliggende Tilstand have Værdi, og da det, naar denne Fortolkning lægges til Grund, maa anses uomtvistet, at den Hovedappellanten hos Kontraappellanten i Anledning af det stedfundne Salg tilkommende Godtgørelse mindst vil svare til det

ovennævnte Restbeløb af Forpagtningsafgiften 39 Kr. 14 Øre, er det heraf en Følge, at Hovedappellanten, der saaledes ikke til April Flyttedag 1899 skyldte Kontraappellanten nogen Forpagtningsafgift, ikke har gjort sig skyldig i den af Kontraappellanten paastaaede Misligholdelse af Kontrakten.

Som Følge heraf vil Hovedappellantens Paastand om fuldstændig Frifindelse være at tage til Følge, ligesom den stedfundne Udsættelse maa anses uberettiget, men om at forandre det afsagte Dekret, saaledes som af Hovedappellanten paastaaet, findes der, da Kontraappellanten er sat i Besiddelse af Ejendommen og denne frataget Hovedappellanten, ikke at kunne blive Spørgsmaal, hvilket ogsaa maa anses for ufornuødent, idet Hovedappellanten ifølge det foranførte er berettiget til som Forpagter at genindtræde i Besiddelsen af Ejendommen.

Efter Omstændighederne findes Kontraappellanten at burde betale Hovedappellanten Sagens Omkostninger i begge Instanser med 150 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører T. Henriksen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 21 Maj f. A. fremlagte Indlæg og Højesteretssagfører U. Hansen en lige Frist til at berigtige Stempelingen af det af ham den 20 Maj d. A. fremlagte Indlæg fra nævnte Overretssagfører Henriksen. I øvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Torsdagen den 12 Februar.

Nr. 47. Foreningen for Plantning i Kjellerup under Viborg Amt (Nellemann e. O.)

contra

Indenrigsministeriet paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til at oppebære Stadenpenge ved Markeder paa den samme tilhørende Markedsplads i Kjellerup.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de September 1900: De Indstævnte, Statskassen, bør for Tiltale af Citanterne, »Foreningen for Plantning ved Kjellerup«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Da Bestemmelse om, hvad der skal erlægges i Stadenpenge, og hvem disse skulle tilfalde, ifølge Markedsvæsenets hele offentligretlige Karakter og langvarig administrativ Praksis tilkommer Administrationen, og da der i det foreliggende Tilfælde ikke af denne er tillagt Ejeren af Markedspladsen nogen Ret til Stadenpenge, vil Appellantens Paastand — selv om en saadan Ret ikke

ved de i den indankede Dom ommeldte Deklarationer kunde anses frafalden — ikke kunne tages til Følge. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at en Gaardmand i Vinderslev i et til Indenrigsministeriet den 18de Januar 1869 indgivet Andragende havde anholdt om at maatte blive fritagen for, at de Markeder, som hidtil havde fundet Sted 2 Gange aarlig i Vinderslev, og som i deres væsentligste Omfang havde været afholdte paa hans Ejendom, fremtidig afholdtes paa denne, og i Forbindelse dermed havde henledet Ministeriets Opmærksomhed paa, at det efter de stedlige Forhold formentlig vilde være heldigst at henlægge de omhandlede Markeder fra Vinderslev til den $\frac{1}{2}$ Mil nordligere beliggende Kjellerup Kro, indledede Ministeriet Forhandlinger med Ejeren af bemeldte Kro, Købmand Bang, om Afgivelse af den fornødne Plads til Markedernes Afholdelse der Steds.

Ved Deklaration af 5te Oktober 1869, tinglæst 8de s. M., forpligtede Købmand Bang sig derpaa til af sin Ejendom at afgive saadan Plads, hvorhos han i en Deklaration den 16 December s. A. paaført, og den 17de s. M. tinglæst Paategning erklærede, at Jorden til Markedernes Afholdelse blev at afgive uden nogen som helst Godtgørelse.

Under 19 Januar 1870 resolverede Indenrigsministeriet derefter, at de omhandlede Markeder fremtidig bleve at afholde i Kjellerup.

Den af Købmand Bang til Markedernes Afholdelse afgivne Plads er af en senere Ejer af Kjellerup Kro, Partikulier A. Sinding, i 1893 til 94 foranlediget udstykket og særligt skyldsæt under Matr.-Nr. 20 ca og 20 du af Kjellerup og derefter af ham ved Skøde af 7 Maj 1898 vederlagsfrit overdraget til Citanterne »Foreningen for Plantning ved Kjellerup«.

Under Anbringende af, at der ved de paagældende Markeder opkræves Stadepenge hos nogle af dem, der have Stade paa Markederne, at denne Afgift som enhver anden Frugt af Grunden tilkommer Ejeren af Markedspladsen, i hvert Fald fra det Øjeblik, denne derom gør

Paastand, at forannævnte Partikulier Sinding den 26 April 1894 overfor vedkommende Ministerium forgæves har fremsat Paastand om disse Afgifter, som alt da i en længere Aarrække vare indbetalte til Statskassen, og at han ved Skødet af 7de Maj 1898 har tillagt Citanterne sin Ret til at oppebære denne Indtægt, ogsaa for den Tid, hvori han har ejet Markedspladsen, have Citanterne under nærværende Sag søgt de Indstævnte, Statskassen, til at høre dem kendte berettigede til at oppebære Stadepenge af den dem tilhørende Kjellerup Markedsplads, Matr.-Nr. 20 ca og 20 du af Kjellerup, efter den for disse Stadepenges Beregning til enhver Tid gældende Takst eller Norm, samt til at betale dem Beløbet af de siden den 26 April 1894 og indtil Forligsklagens Dato den 14 Maj 1898 oppebaarne Stadepenge af nævnte Markedsplads med 175 Kr. 50 Øre tillige med Renter heraf fra Forligsklagens ovennævnte Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Statskassen, som har ladet give Møde ved den konst. Kammeradvokat, har paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

De Indstævnte gøre mod Søgsmålet gældende, at Stadepengene ikke tilkomme Ejeren af Markedspladsen som en Frugt af Grunden, idet Markedsvæsenet er en offentligretlig Ordning, saaledes at bl. a. Adgangen til at have Stade paa Markedet ikke er afhængig af Markedspladsejerens Tilladelse, men alene af, at vedkommende af det offentlige har erholdt Ret til Næringsvirksomhed paa Markedet. Men i øvrigt formene de, at Citanterne i intet Tilfælde have Krav paa den her omhandlede Afgift, eftersom Kjellerup Markedsplads i Henhold til den derom udstedte og tinglæste Deklaration i sin Tid af Ejeren er afgiven til denne Benyttelse »uden nogen som helst Godtgørelse«.

Under de om Markedspladsens Afgivelse i 1869 førte Forhandlinger ses Spørgsmaalet om Stadepenge ikke fra nogen af Siderne at være særlig berørt.

Efter de forannævnte i Deklarationen brugte vide Udtryk: »Uden nogen som helst Godtgørelse« findes imidlertid Stadepenge, som en af de Godtgørelser, der efter Afgivelsens Beskaffenhed, som alene omfattende Benyttelsen som Markedsplads og ikke selve Ejendomsretten til Grunden, nærmest kunde være Tale om, at maatte anses indbefattede herunder, og de Indstævnte ville saaledes allerede af denne Grund være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opheves, og der bliver som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at tillægge den konst. Kammeradvokat noget Salær under Sagen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 13 Februar.

Nr. 337.

Advokat Nellemann

contra

Lauritz Christian Blankholm (Def. Bagger),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Januar 1903: Arrestanterne Ivan Peter Nielsen og Lauritz Christian Blankholm bør straffes, Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Blankholm med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører Sally, 20 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven. .

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Lauritz Christian Blankholms Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Ivan Peter Nielsen og Lauritz Christian Blankholm tiltales, Arrestanten Nielsen for Tyveri og Arrestanten Blankholm for Meddelagtighed i Tyveri.

Arrestanten Blankholm er født den 17de Oktober 1878 og anset bl. a.: ved Rettens Dom af 28 April 1896 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, samtlige disse Paragrafer sammenholdte med § 39, med 10 Rottingslag, ved Rettens Dom af 12 September 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og senest: ved Rettens Dom af 28 December 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter Anmodning fra Pantelaaner Pamperin bleve Arrestanterne anholdte den 14 September f. A. om Morgenen mellem Kl. 9 og 10 i Anledning af, at Arrestanten Nielsen havde forsøgt paa at pantsætte et Guld-Herrelommeur i Pamperins Forretning i Gammel Mønt, medens Arrestanten Blankholm stod nede paa Gaden og ventede paa ham.

Arrestanten Nielsen har tilstaaet, at han den forudgaaende Nat ifølge Blankholms Opfordring har stjaalet Uret tillige med en Kæde med vedhængende Medaillon, og har derom afgivet følgende nærmere Forklaring.

Den 13 September f. A. tilbragte Arrestanterne Aftenen sammen i »Frelsens Hær«s Lokale i Farvergade, som de derefter forlod for efter Blankholms Forslag at gaa ud sammen og søge Lejlighed til at begaa Tyveri.

De drev sammen ned ved Gl. Strand, hvor de traf en beruset svensk talende Mandsperson, som de gav sig i Snak med, og medens de gik sammen med ham, opfordrede Blankholm flere Gange Nielsen til at stjæle Ur og Kæde fra Mandspersonen.

Tilslidst lykkedes det Nielsen at stjæle ud af Personens Lomme hans Ur med vedhængende Kæde og Medaillon, medens han lænede sig op ad Plankeværket om den under Opførelse værende Absalonsstatue paa Højbroplads, hvorefter Arrestanterne forlod ham.

Nielsen viste Blankholm det stjaalne og udleverede ham efter hans Anmodning Kæden med Medaillon.

De tilbragte derefter Resten af Natten sammen og næste Dags Morgen forsøgte Nielsen paa at pantsætte Uret hos Pantelaaner Pamperin, medens Blankholm ventede paa ham nede paa Gaden.

Arrestanten Blankholm har nægtet sig skyldig i nogen som helst Meddelagtighed i dette Tyveri, idet han har afgivet forskellige Forklaringer angaaende sit Forhold vedrørende denne mod ham rejste Sigelse.

Han, der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af en Urkæde med vedhængende Medaillon, som Nielsen har erklæret at være den af ham stjaalne, har saaledes først forklaret, at han ikke tilbragte Aftenen den 13 September f. A. og den paafølgende Nat sammen med Nielsen, men først traf denne den 14de September om Morgenen paa Kongens Nytorv, hvorefter de fulgtes sammen ned i Gl. Mønt, hvor de skiltes, idet Nielsen erklærede at skulle et Ærinde op i en Ejendom der, men uden at omtale, at han havde et Ur, som han vilde forsøge at pantsætte. De traf imidlertid kort efter paa ny hinanden og fulgtes ad, til de bleve anholdte.

Fremdeles forklarede han, at den Kæde, han fandtes i Besiddelse af, havde han købt den 13 September f. A. i St. Peders Gæstehjem af en ham ubekendt Mandsperson.

Denne Forklaring fastholdt han i flere Forhør, idet han tilføjede, at han havde haft Medaillon, der hang ved Kæden, en 1½ Maanedstid forinden sin Anholdelse, og at han havde hæftet den ved Kæden, den Gang han købte denne.

Senere har han erkendt, at han havde været sammen med Nielsen den 13de September f. A. om Aftenen i Frelsens Hærs Lokaler i Farvergade, og at han sammen med ham derfra var drevet ned mod Gl. Strand, men har samtidig paastaaet, at de skiltes der, idet han lagde sig til at sove der, at han først næste Dags Morgen traf Nielsen igen i Frelsens Hærs Lokale i Farvergade, og at han — der ved at stikke Haanden i sin Jakkelomme havde opdaget, at den fornævnte Kæde og Medaillon laa i Lommen uden at han vidste, hvorledes de

vare komne der — spurgte Nielsen, om han havde puttet disse Genstande i hans Lomme, hvortil Nielsen svarede Nej.

Denne Forklaring fastholdt han i et senere Forhør, idet han tilføjede, at han i ethvert Fald vilde blive ved at holde paa den, indtil Ejermændene til Ur og Kæde mødte under Sagen, men at det da kunde være, at han maatte finde paa en anden Forklaring.

Efter at Ejermændene til de fornævnte Genstande havde mødt under Sagen, har Arrestanten endelig ændret sin Forklaring derhen, at den Gang han og Nielsen den 13de September f. A. om Aftenen ved 11-Tiden paa deres Vandring fra Frelsens Hærs Lokale i Farvergade vare komne til Hjørnet af Raadhusstræde og Vandkunsten, forlod Nielsen ham pludselig, uden at han, der stod og saa paa et Skænderi, lagde Mærke til, hvor Nielsen gik hen, hvorefter han (Blankholm) gik langs Frederiksholms Kanal og gennem Christiansborg Slots Buegange og Ridebane ud paa Slotspladsen og hen imod Højbro.

Fra Thorvaldsens Museum, hvor han stod lidt, saa han Nielsen komme gaaende med en Mandsperson, som Arrestanten ikke lagde nærmere Mærke til, under Armen og dreje op ad Højbroplads, hvorefter Arrestanten gik langs Thorvaldsens Museum, hen over Stormbroen og derfra gennem Frederiksholms Kanal og Nybrogade hen til Gl. Strand, hvor han lagde sig til at sove mellem nogle Kasser.

Om Morgenen fandt han Kæden og Medaillonen i sin Jakkelomme og spurgte Nielsen om Sammenhængen hermed, da han traf ham i Frelsens Hærs Lokale i Farvergade, men Nielsen svarede, at det kendte han ikke noget til.

Da Arrestanten Nielsens Forklaring er stemmende med det i øvrigt oplyste, i hvilken Henseende fremhæves, at Jernbanepakmester Emanuel Bengtsson af Karlskrona har mødt i Retten, og i Uret og Kæden med vedhængende Medaillon, der tilsammen ere vurderede til 22 Kr., genkendt nogle ham tilhørende Genstande, der ere ham frakomne under en Rus uden hans Vidende og Villie her i Staden Natten mellem den 13de og 14de September f. A., da Arrestanten Blankholm har maattet erkende, at han har været sammen med Nielsen den paa-gældende Nat, at han har været i Besiddelse af Kæden og Medaillonen, og at han har løjet om sin Adkomst til disse Genstande og er endt med at erklære, at han ikke kan give anden Oplysning desangaaende end, at han maa antage, at Nielsen har puttet dem i hans Lomme, da Blankholms Forhold under Sagen har været tilbageholdende, og han i det hele har afgivet forskellige, hinanden modsigende og løgnagtige Forklaringer, samt da Blankholm tidligere flere Gange har været straffet for Tyveri og sidste Gang blev straffet for et Urtyveri, som han havde begaaet paa Gaden fra en beruset Mandsperson, findes der at være ført et tilstrækkelig Bevis for, at Tyveriet er begaaet, som af Arrestanten Nielsen forklaret, af begge Arrestanter i Forening.

Allerede i 1894 har Arrestanten Blankholm i Anledning af en her ved Retten verserende Undersøgelse, under hvilken han havde tilstaaet sig skyldig i Tyveri, været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis fungerende Overlæge i en til Retten afgiven Erklæring udtalte, at Arrestanten var et i intellektuel og moralsk Henseende lavt staaende Individ, der vel maatte siges at være aandsvagt, men ikke kunde antages helt at have manglet Erkendelse af sin

Forbrydelses Betydning. En i Aaret 1896 paa samme Afdeling, forinden ovennævnte Dom af 28 April 1896 blev afsagt, foranstaltet Observation af Arrestanten gav til Resultat, at Overlægen tiltraadte den ovennævnte af den i 1894 fungerende Overlæge afgivne Erklæring, idet han tilføjede, at Arrestantens mentale Tilstand i det hele maatte anses for stabil.

Arrestanten har under den Sag, der fandt sin Afgørelse ved den Arrestanten sidst overgaaede Dom, været under Observation af den fungerende Fængselslæge, der udtalte, at han fuldstændig kunde tiltræde den sidst nævnte Erklæring, og at Arrestantens aandelige Tilstand efter hans Skøn ganske var den samme som i nævnte Erklæring.

Endelig har Fængselslægen i Anledning af nærværende Sag udtalt, at Arrestantens mentale Tilstand er, som ovenfor beskrevet.

I Henhold til foranstaaende, og idet det bemærkes, at Arrestanten Blankholm kun vil kunne anses for delvis tilregnelig, ville Arrestanterne være at anse, Nielsen efter Straffelovens § 228, og Blankholm efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 39, efter Omstændighederne . . . Blankholm med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 335.

Advokat Hindenburg

contra

Charles Sophus Heinrich Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20de December 1902: Arrestanten Charles Sophus Heinrich Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Meyer og Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Sophus Heinrich Pedersen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Sophus Heinrich Pedersen, der tiltales for Tyveri, er født den 22 Ja-

nuar 1882 og anset ved Rettens Dom af 4de September 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 25 Marts 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 54, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestanten har derhos siddet arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre fra 14 Marts til 12 Juni 1901 som sigtet for Lommetyveri, hvilken Undersøgelse imidlertid paa Grund af manglende Bevis blev sluttet uden Tiltale for Arrestantens Vedkommende.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Medens Skrædermester Jens Hansen og Hustru Johanne Marie Sørensen Søndag den 3 August d. A. om Aftenen ved Ellevetiden stod paa Raadhuspladsen ved Sporvognen, blev en Portemonnæ, indeholdende ca. 5 Kr. stjaalet ud af Hansens Hustrus Kjolelomme. Da Ægtefællerne kort i Forvejen havde hørt en Tjenestepige beklage sig over, at hun havde mistet sin Portemonnæ, nærede de ikke Tvivl om, at der i den store Menneskemængde, der den Aften opholdt sig paa Raadhuspladsen, var en eller flere Lommetyve, og de forsøgte nu paa at opdage, hvem der var Tyven. Desangaaende har Hansen og Hustru edelig forklaret, at de derefter saa, at Arrestanten, hver Gang en Sporvogn standsede for at optage Passagerer, trængte sig frem mellem de Personer, der stod i Begreb med at stige op i Sporvognen, idet han holdt sin højre Haand ned foran sig, saaledes, at han kunde arbejde med denne, hvorpaa han, naar Personerne vare stegne op i Vognen, trak sig lidt tilbage for at bære sig ad paa samme Maade, naar den næste Sporvogn kom. Efter at de havde set Arrestanten flere, mindst 3 à 4 Gange, bære sig ad paa denne Maade, forsøgte de paa at faa fat i en Politibetjent for at faa ham anholdt, men forinden dette lykkedes, saa Arrestanten Lejlighed til at undløbe. Hansens Hustru har yderligere forklaret, at hun ved en af de oven omtalte Lejligheder saa, at Arrestanten søgte med Haanden efter Lommen i en Dames Kjole, men at det ikke lykkedes ham at faa Haanden ned i Lommen paa Grund af, at Damen holdt op i Kjolen paa den Side, i hvilken Lommen var anbragt.

Efter at Arrestanten, der blev paagrebet den 5te s. M., i en Række af Forhør havde paastaet, at han ingen Erindring havde om, at han den paagældende Aften havde været paa Raadhuspladsen, erkendte han først, at han havde opholdt sig der og var staaet op i en Sporvogn, der havde kørt ham til Kongens Nytorv, og senere, at han havde baaret sig ad som af Hansen og Hustru forklaret, og særlig at han havde berørt forskellige Damer paa Kjolen bagpaa, hvor Lommen er anbragt, men han har fastholdt, at han intet Tyveri har begaaet, og at dette ej heller har været hans Hensigt, idet han har paastaet, at han har handlet, som han gjorde, i uterlig Hensigt.

Det kan imidlertid ikke antages, at det var i uterlig Hensigt, at Arrestanten har baaret sig ad, som af ham erkendt. Medens Arrestantens Fortid kendetegner ham som en Lommetyv, og medens det af de ham overgaaede Domme ses, at han tidligere har begaaet Lommetyveri ved Sporvognsholdepladsen paa Raadhuspladsen, er der intet i Arrestantens Fortid og ej heller i det under nærværende Sag fremkomne, der tyder paa, at Arrestanten har Hang til Sædelighedsforbry-

delse, og at han den paagældende Aften skulde have handlet i uterlig Hensigt, stemmer kun lidet med hans øvrige Optræden, idet han efter Hansens og dennes Hustrus Forklaring under sin Virksomhed i Trængslen røg paa en Cigar og stirrede flegmatisk ud over Menneskevrимlen. Hertil kommer, at det i og for sig er lidet sandsynligt, at Arrestanten, hvis han havde Tilbøjelighed til Uterlighed, skulde, for at tilfredsstille denne Tilbøjelighed, have valgt et Sted og en Fremgangsmaade, hvorved han efter sin nysberørte Fortid maatte vide, at han udsatte sig for at paadrage sig Mistanke for Lommetyveri. Fremdeles har Hansens Hustru forklaret, at hun bemærkede, at en anden Person var i Forbindelse med Arrestanten, idet denne hver Gang, Arrestanten trængte sig frem i Mængden, fulgte efter ham og stillede sig lidt bag ved ham, og er det oplyst under Sagen, at det er hyppigt, at to Lommetyve, der arbejde i Fællesskab, operere paa denne Maade, og at Arrestanten har opereret saaledes sammen med en anden under Udførelsen af de Lommetyverier, for hvilke han tidligere har været straffet.

I Henhold til alt det anførte findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten, som efter det oplyste var uden fast Erhverv, den 3 August d. A. har forsøgt paa at begaa Lommetyveri fra forskellige Damer, hvorimod det ikke imod Arrestantens Benægtelse findes at være bevist, at det er lykkedes for ham at begaa noget Lommetyveri, og Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 16 Februar.

Nr. 332.

Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Hans Christian Larsen (Def. Winther),

der tiltales for Vold.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 13 Oktober 1902: Tiltalte Hans Chr. Larsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Tjenestekarl Victor Frederik Johannes Madsen 73 Kr. Tiltalte Anton Sophus Nielsen bør betale en Statskassen tilfaldende Bøde paa 40 Kr., som i Mangel af fuld Betaling inden nedennævnte Frist vil være at afsone med simpelt Fængsel i 6 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 20 Kr., udrede de Tiltalte Larsen og Nielsen henholdsvis med 3 Fjerdedele og 1 Fjerdedel. Den idømte Bøde og Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de December 1902: I Henseende til de de Tiltalte Hans Christian Larsen og Anton Sophus Nielsen idømte Straffe samt den førstnævnte ikendte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær den første 20 Kr. og den sidste 15 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, hver 15 Kr., udredes af Tiltalte Larsen, dog saaledes at Tiltalte Nielsen deraf in solidum med ham tilsvarende en Fjerdedel. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Hans Christian Larsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betales fornævnte Tiltalte til Højesteretssagførererne Høgsbro og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Hans Christian Larsen og Slagterlærling Anton Sofus Nielsen, der ere fødte henholdsvis i 1871 og 1883, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ere under nærværende Sag satte under Tiltale for Vold.

Da Tjenestekarl Victor Frederik Johannes Madsen den 29 April d. A. om Aftenen Kl. ca. 12 tilligemed Tjenestepigerne Karen Jensen og Margrethe Eriksen samt Fabrikarbejderske Else Sørensen fra Teaterhotellet i Vejle, hvor de havde været til Stede ved en offentlig Dans, gik gennem Byens Gader paa Vejen til deres Hjem i Vinding, blev de ifølge Sagens Oplysninger antastede af to Snedkersvende og tre Slagterlærlinge, hvorimellem Tiltalte Nielsen, og kort efter tillige af Tiltalte Larsen og en ham ledsagende Urmagersvend, som alle fulgte efter Madsen og de tre Piger gennem Byen, idet de fleste af dem — og navnlig de to Snedkersvende og Tiltalte Larsen — paa forskellig Vis forulempede Pigerne med nærgaaende Tilnærmelser og i høj Grad sjofel Tiltale, uden at Pigerne havde givet nogen som helst Anledning hertil, ligesom Tiltalte Larsen, uagtet Madsen, saa godt han kunde, søgte at undgaa Klammeri, væltede sig ind paa ham og spurgte ham, om han kendte »Skallesmækker Larsens Søn« o. lign., samt til sin Ledsager udtalte: »Han er bange, den Bondetamp!« Medens en Del af de nævnte Personer under Vejs stoppede op i Fredericiagade, fulgte begge de Tiltalte tillige med den ene af Snedkersvendene efter Madsen og Pigerne videre ud i Byens sydlige Udkant, hvor der var mørkt, og da

Pigerne, som det maa antages, her fremdeles fra Tiltalte Larsens og Snedkersvendens Side var Genstand for nærgaaende Behandling, der udtartede til, at der blev grebet fat i dem, blev de bange, vendte om og løb tilbage til Byen. Madsen vendte ligeledes om, og i Følge hans Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte Larsen har erkendt, greb denne (Tiltalte), der vel havde nydt nogle Drikkevarer, men ikke var beruset, nu fat i ham og tildelte ham med knyttet Haand en Mængde Slag i Ansigtet og Hovedet, hvorpaa han kastede ham bag over til Jorden og tildelte ham endnu flere Slag, saa at han omtrent mistede Bevidstheden, medens Tiltalte Nielsen, som af ham vedgaaet, tildelte Madsen, da denne laa paa Jorden, et Spark i Ryggen med sin ene Støvle, efter sin Forklaring, hvis Rigtighed for saa vidt ikke kan forkastes, i Vrede over, at Madsen, der under Tiltalte Larsens Angreb sparkede omkring sig, herved ramte ham.

Den 1 Maj d. A. blev Madsen undersøgt af vedkommende Distriktslæge, som i en samme Dag udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring har udtalt, at venstre underste Hjørnetand var løsnet, at der svarende til dens Plads paa Indsiden af Underlæben var en større Blodudtrædning, og at der over Næseryggen hen under begge de nedre Øjenlaag fandtes Blodudtrædninger og i den behaaede Del af Hovedet flere ømme Punkter. Efter en Bemærkning om, at Overfaldne angiver for Tiden at lide af stærk Hovedpine som Følge af Læsionerne, samt at han umiddelbart efter Overfaldet var bevidstløs og havde Opkastninger, er det i denne Erklæring endvidere udtalt, at Øjnenes Pupiller udvide sig ligeligt, men at der paa venstre Øje er Taagesyn, og at Synsstyrken her er en Del formindsket, hvorhos det sluttelig hedder, at Læsionerne synes fremkomne ved Stød, Slag eller Spark, og at deres Følger for den paagældendes fremtidige Helbred først kan afgøres, naar de foreliggende ret alvorlige Hjernetilfælde ere svundne. I et den 5 Maj d. A. afholdt Forhør forklarede overfaldne, at han havde maattet holde Sengen indtil den nævnte Dag, og at han efter Lægens Udsagn næppe vilde kunne taale at arbejde i de første Dage, og i et den 12te s. M. afholdt forklarede han, at han i Følge Lægens Tilladelse nu maatte begynde at paatage sig lettere Arbejde, men at han endnu var lidt tung i Hovedet, og at hans venstre Øje ikke var kommet sig, saaledes at han kun nogenlunde kunde se med det, hvorhos han endelig i et den 27de s. M. afholdt Forhør udsagde, at han nu ikke længere havde nogen Men af den ham tilføjede Vold, afset fra at Synet paa det venstre Øje endnu ikke var helt normalt, idet det navnlig let vilde løbe i Vand, naar han kom ud i Blæst. Sidstnævnte Dag blev overfaldne derhos paany undersøgt af Distriktslægen, der i en herom samme Dag afgiven Erklæring har udtalt, at de i hans ovenomtalte Erklæring af 1 Maj d. A. beskrevne Læsioner nu vare svundne, men at venstre Pupil dog var større end højre, om end regelmæssig, og Synsstyrken lidt mindre paa dette Øje, hvorfor Lægen formener, at overfaldne har faaet blivende Men af den ham overgaaede Vold, idet de anførte Symptomer kunne tyde paa en lettere Hjerneaffektion, som vistnok maa sættes i Forbindelse med den ham overgaaede Vold, og hvis Følger og Varighed ikke altid kunne beregnes. Efter at overfaldne, der senere har faaet Tjeneste i Vejlbj Sogn paa Fyn, derpaa den 11 September d. A. paa Foranledning af Overretten var bleven underkastet en yderligere Læge-

undersøgelse, der blev foretaget af Distriktslægen i Middelfart, udtalte denne i en samme Dag afgiven Erklæring, at den i oven ommeldte Lægeerklæring af 27 Maj d. A. omtalte Pupillforskel nu ikke mere er til Stede, at venstre Øje hverken ved ydre eller indre Undersøgelse frembyder noget abnormt, og at dets Synsstyrke findes normal og lige saa stor som højre Øjes; men at overfaldne derimod let bliver svimmel, naar han bukker sig, og at han henved en halv Snes Gange har i Sommerens Løb, især under Høstarbejde i varmt Vejr, i Forbindelse med Svimmelheden haft heftig Hovedpine mellem Panden og Issen, hvilken Hovedpine har vedvaret, indtil han ud paa Natten faldt i Søvn, og det udtales sluttelig i Lægens Erklæring, at der altsaa endnu er sygelige Symptomer til Stede fra Hjernens Side, men at der om disses sandsynlige Varighed og Betydning intet bestemt kan udtales, eftersom Beskadigelser ved Slag eller Stød paa Hovedet selv efter lange symptomfri Mellemløb kunne drage alvorlige Hjernelidelser efter sig.

I Godtgørelse for ødelagt Tøj, Arbejdstab, Svie og Smerte samt Udlæg til Lægehonorar har overfaldne paastaaet sig tilkendt ialt 73 Kr., og denne Paastand er ved Underretsdømmen tagen til Følge, saaledes at Tiltalte Larsen, der intet mod Paastanden har haft at erindre, er tilpligtet at udrede det nævnte Beløb.

Der maa efter det foreliggende gaas ud fra, at de Madsen tilføjede, ovenfor beskrevne Læsioner alene hidrøre fra den mod ham af Tiltalte Larsen udøvede Vold, og at Tiltalte Nielsen — imod hvis Benægtelse det ikke er godtgjort, at han har tilføjet Madsen anden Overlast end det ovennævnte Spark — ikke ved dette har villet gøre sig delagtig med Tiltalte Larsen i dennes voldelige Forhold mod Madsen, og idet det herefter maa billiges, at de Tiltalte for deres oven ommeldte Forhold ved Underretsdømmen ere ansete: Tiltalte Larsen efter Straffelovens § 203 og Tiltalte Nielsen efter samme Lovs § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897 § 1, med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte for førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og for sidstnævnte til en Bøde til Statskassen af 40 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 6 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen ligeledes billiges, saaledes for saa vidt være at stadfæste.

Nr. 334.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Antho Frants Christophersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Januar 1903: Arrestanten Antho Frants Christophersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder

Salær til Aktor, Prokurator Juel, og Defensor, Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte for sit deri ommeldte Forhold er anset efter Straffelovens §§ 203 og 100. men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Antho Frants Christophersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Antho Frants Christophersen, der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 100, er født den 7 Juli 1868 og anset bl. a.: ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 9 September 1897 efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Februar 1898 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 7 Maj 1900 efter Straffelovens § 100, kfr. § 98, og efter dens § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 28 Juli 1900 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 Februar 1901 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 Januar 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 11 August 1902 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Endvidere har Arrestanten under 3 her ved Retten imod ham indledede Undersøgelser vedtaget følgende Bøder: i Juni 1897 300 Kr. for Vold og Opsætsighed mod Politiet, den 22 December 1897 100 Kr. for Vold og i 1898 300 Kr. for Vold mod Politiet.

Ved de af Bestyrer Emanuel Nielsen, Opsynsmand Mads Jacobsen, Tjenestekarl Robert Christian Sejtzberg samt Politibetjentene Nr. 512, Badino, og 547, Nebbelunde, afgivne beedigede Forklaringer er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Da Arrestanten den 20 November forrige Aar som Gæst overværede en Aftenandagt i Spisesalen til Herberget for Hjemløse i Dr. Tvær-

gade, optraadte han højkrøstet og forstyrrede Gudstjenesten med Raaben, hvorfor Opsynsmand Jacobsen — efter først forgæves at have opfordret Arrestanten til at forlade Lokalet — løftede ham op fra den Skammel, han sad paa, for at sætte ham udenfor.

Arrestanten for nu ind paa Jacobsen og tilføjede ham nogle Slag i Ansigtet, og da Arrestanten derpaa ved Bestyrer Nielsens Hjælp blev ført ned ad Trappen og ud i Porten, tilføjede han herunder Jacobsen nogle Spark over Benene.

Betjentene Badino og Nebbelunde blev nu tilkaldte og forlangte, at Arrestanten skulde følge med til Stationen, men under Transporten hertil gjorde Arrestanten en Del Modstand, idet han strittede imod med Benene og kastede sig ned paa Gaden.

Ved Slagene i Ansigtet bibragtes der Jacobsen dels en Ophovning af Partiet omkring det højre Øje, som imidlertid fortog sig Dagen efter, dels et lille blødende Saar paa højre Kind, og ved Sparkene et lille blødende Saar paa højre Skinneben.

Begge disse Saar vare imidlertid lægte ved Jacobsens seneste Møde i Retten den 4de forrige Maaned og kunne ikke antages at ville efterlade Følger for ham.

Arrestanten har forklaret, at han ikke betvivler Rigtigheden af de foranførte Forklaringer, men at han ved den paagældende Lejlighed var saa beruset, at han intet kan huske af, hvad der passerede.

Efter Sagens Oplysninger maa det imidlertid antages, at Arrestanten vel var en Del paavirket af Spiritus, men at han dog var fuldt tilregnelig.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 203 og 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 331.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Kristian Erik Jensen (Def. Liebe),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1902: Arrestanten Christian Erik Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, saa og være pligtig at udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de December 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Helweg-Larsen

og Richter, betaler Arrestanten Kristian Erik Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Erik Jensen til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Kristian Erik Jensen, der er født den 1 December 1880 og tidligere ved Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 14 Juli 1900 anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, aktioneret for Forsøg paa Voldtægt.

I Følge Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse fik han, da han den 1 Oktober d. A. noget efter Kl. 5 om Eftermiddagen paa Hjemvejen fra Odense, hvor han havde været til Session, paa Landevejen til Faaborg saa den ham ubekendte Pige Mathea Johanne Rasmussen, der er født den 23 Juli 1886, og som efter det foreliggende maa antages at være uberygtet, komme cyklende hen ad Vejen, Lyst til at pleje legemlig Omgang med hende, hvorfor han foreslog hende, at de skulde følges ad. Da Pigen sagde, at han skulde lade hende være, og vilde sætte Fart paa Cyklen for at komme fra ham, tog Arrestanten fat i Cyklen og væltede denne, hvorved Pigen faldt i Grøften. Arrestanten kastede sig nu over hende, og det var hans Hensigt, da der ingen var at se hverken paa Landevejen eller paa Markerne, at tiltvinge sig legemlig Omgang med hende, uagtet hun gjorde al den Modstand hun kunde, og raabte højt om Hjælp, og han, hvis Bukser vare opknappede, da han, kort forinden han saa Pigen, havde ladet sit Vand, brødes nu i nogen Tid med hende, idet han af og til med den ene Haand holdt hende for Munden for at faa hende til at tie. Han fik ogsaa hendes Skørter løftede op og arbejdede sig et Par Gange op paa hende, der ved sin kraftige Modstand et Par Gange væltede ham fra sig, og forsøgte at blotte hende, hvilket ikke lykkedes, da han ikke kunde løsne hendes Benklæder. Da Arrestanten under Kampen med Pigen saa en Herre og en Dame komme cyklende, blev han bange og løb bort over Marken.

Arrestanten maa antages den paagældende Dag at have nydt noget Spiritus, men har erkendt, at han godt nok var sig bevidst, hvad han foretog sig overfor Pigen.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med en Straf, der efter Omstændig-

hederne ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være 21 stadfæste.

Nr. 338.

Advokat Halkier

contra

Niels Jensen, kaldet **Blæhr** (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 98, jfr. § 100, og § 101.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 11te Oktober 1902: Tiltalte, Arbejdsmand Niels Jensen, kaldet Blæhr, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Langballe, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 December 1902: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage og Salæret til Aktor for Underretten til 12 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Jensen, kaldet Blæhr til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Niels Jensen, kaldet Blæhr, for Overtrædelse af Straffelovens § 98, jfr. § 100, og § 101.

Tiltalte er født i Aaret 1868 og har tidligere — foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet for Tjenesteforseelser og ialt 8

Gange, dels ifølge Forlig, dels ifølge Dom, har været anset for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, senest ifølge Højesterets Dom af 3dje*) November d. A. med en Bøde af 300 Kr. — været straffet ifølge Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 15 Juli 1886 efter Straffelovens § 177 og § 173, jvfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og ifølge Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 7 September 1899 efter Straffelovens § 100, jvfr. § 98, og § 101 med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han ifølge et inden Randers Købstads Politiret den 14 August 1900 indgaaet Forlig for Fornærmelser mod en Fiskeribetjent har vedtaget at erlægge en Bøde til Statskassen af 30 Kr., og ifølge Forlig indgaaet inden samme Politiret henholdsvis den 2 Januar 1900, den 20 August 1901 og den 12 April 1902 for Vold og Fornærmelse mod Politiet har vedtaget at erlægge Bøder til Statskassen af henholdsvis 100 Kr., 400 Kr. og 300 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham nu paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Fiskeribetjent Andersen Natten mellem den 20 og 21 September d. A. sammen med tvende Ledsagere sejlede paa Gudenaanen paa Strækningen mellem Randers Sønderbro og Frisenvold Laksegaard, bemærkede han to Baade, der laa skjult inde i Sivene lige op ad hinanden. Efter at Andersen forgæves havde raabt over til Baadene, om der var nogen, gik den ene af hans Ledsagere, Karlen Rasmus Nielsen — der efter det oplyste hører til de i § 7 i Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaan m. v. af 7 April 1900 ommeldte Medhjælpere hos de faste Opsynsmænd — efter Andersens Ordre over i den ene af Baadene for at undersøge, om der i denne, i hvilken der laa en tilsyneladende sovende Person, fandtes Fiskegarn; da Nielsen, der ikke fandt Garn i denne Baad, derefter gik over i den anden Baad, i hvilken Tiltalte opholdt sig, sprang denne op og raabte til Nielsen, hvis ovennævnte Stilling som Medhjælper var ham bekendt, at han skulde forlade Baaden, hvor han intet havde at gøre, da Tiltalte ellers vilde slaa ham; samtidig greb Tiltalte et Træstykke eller en Stok af ca. 1 Alens Længde, som han holdt i en truende Stilling over Niensens Hoved, hvorhos han udskældte denne bl. a. for »Hund« og »Skævben« og ytrede, at han nok skulde træffe ham en anden Gang.

Da Tiltalte sagde, at Fiskeribetjenten selv kunde undersøge Baaden, gjorde Andersen ogsaa dette, hvorfor Nielsen ikke tilendebrogte det af ham paabegyndte Eftersyn. Heller ikke i Tiltaltes Baad fandtes der Garn, og Opsynet forlod derefter Baaden, ved hvilken Lejlighed Tiltalte i en udæskende Tone opfordrede dem til at sejle hjem, saa at han og hans Kammerat kunde komme til at fiske.

Tiltalte, der kun vil være fremkommen med den nys nævnte Udladelse »for Sjøv«, har forklaret, at han den paagældende Nat ikke var ude for at fiske, men at han derimod om Aftenen havde været paa Andejagt og nu laa og ventede i Baaden for ved Morgenens Komme atter at begynde Jagten; da Nielsen kom over i Baaden og derved vækkede Tiltalte, blev denne bidsig og søgte da, som for-

*) Skal være 4de.

nævnt, at skræmme Nielsen fra at undersøge Baaden, idet han vil have ment, at Nielsen intet havde der at gøre, naar Fiskeribetjenten selv var til Stede.

Tiltalte har benægtet, at have haft i Sinde at gøre Alvor af sine Trusler mod Nielsen, og denne har forklaret, at han, da Tiltalte truede med at slaa, hertil svarede »ja vær's'go',« men at Tiltalte saa sagde, at der var for mange, der saa paa det.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og § 101, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes med de angivne Forandringer være at stadfæste.

Tirsdagen den 17 Februar.

Nr. 40. Sagfører og Gaardmand **Valdemar Jønsen** (Selv)

contra

Aktieselskabet **Mælkeriet Enigheden** af Frederiksberg ved dets Bestyrelse (Ingen),

betr. Ophævelse af en Kontrakt om Levering af Mælk.

Frederiksberg Birks Gæsterets Dom af 22de Juni 1900: Indstævnte, Aktieselskabet Mælkeriet Enigheden, bør til Citanten, Sagfører og Gaardmand V. Jønsen, betale 936 Kr. 81 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 10 Januar f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de November 1900: Appellanterne, Aktieselskabet Mælkeriet Enigheden af Frederiksberg, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Sagfører og Gaardmand Vald. Jønsen af Hestkøbgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Da den den 25 Februar 1901 daterede, den 3 og 26 April s. A. forkyndte Højesteretsstævning i denne Sag, der i første Instans har været behandlet gæsteretsvis, og som derfor ifølge Frd. 15 Januar 1817 § 5 hører til de Sager, der ere anteciperede ante omnes for Højesteret, er udtagen til Højesteretsaaret 1902 i Stedet for, at den i Medfør af nævnte Lovforskrift burde være gaaet ud paa, at Sagen uden sær Bevilling vilde efter det lovbestemte Varsels Udløb uopholdelig blive foretaget til Paaken-

delse i Højesteret, vil bemeldte Højesteretsstævning, efter hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Nr. 341. Højesterets­­sagfører Asmussen

contra

Hans Peter Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Januar 1903: Arrestanterne Hans Peter Nielsen, Paul Joachim Orla Konrad Strøh og Johannes Christian Frederiksen bør straffes, Nielsen med Forbedrings­husarbejde i 2 Aar, og Strøh og Frederiksen med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Hartmann, og Defensor, Prokurator Casse, 20 Kr. til hver, betales med Halvdelen af Arrestanten Frederiksen og med Halvdelen af Arrestanterne Nielsen og Strøh, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Nielsens Vedkommende anførte Grunde vil den for saa vidt være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa­anket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesterets­­sagfø­rerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Johannes Christian Frederiksen, Hans Peter Nielsen og Paul Joachim Orla Konrad Strøh, tiltales, Frederiksen for Tyveri og Hæleri, Nielsen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, og Strøh for Hæleri.

Arrestanten Nielsen er født den 8 Oktober 1882, og foruden 4 Gange før sit fyldte 18 Aar at være straffet for Tyveri, anset ved

Rettens Dom af 5 Januar 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 1 Juni 1901 efter Straffelovens § 230, I, tildels jfr. § 46, og efter dens § 230, II, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste ere de overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende:

Arrestanten Nielsen har Natten mellem den 27 og 28 September f. A. paa en Trappegang i en Ejendom i Klosterstræde frastjaalet Musiker Hans Johan Peter Nielsen hans Portemonnæ samt Ur og Kæde.

Denne Arrestant og Arrestanten Strøh, der kort i Forvejen havde mødt Musikeren paa Gaden, havde paa Grund af dennes berusede Tilstand taget ham under Armen og fulgt ham hen ad Gaden, og da han ud for bemeldte Ejendom vilde op i denne, fulgte Arrestanten Nielsen, medens Arrestanten Strøh blev staaende inden for Gadedøren, op ad Trappen med ham, og her begik han Tyveriet, uden at der i Forvejen var truffet nogen Aftale herom mellem Arrestanterne.

Da Arrestanten Nielsen atter kom ned til Arrestanten Strøh, fortalte han denne om Tyveriet, og ved deres Undersøgelse af Portemonnæen, der er erklæret værdiløs, fandtes den at indeholde ca. 5 Kr. i rede Penge, nogle værdiløse Lotterisedler samt en til 150 Kr. vurderet Fingerring.

Arrestanten Strøh har derefter dels samme Nat deltaget i Forbruget af det stjaalne kontante Beløb, dels til Pantsætning til fælles Fordel modtaget det til 25 Kr. vurderede Ur, dels endelig til Opbevaring modtaget Ringen, som han næste Dag tilbageleverede Arrestanten Nielsen tilligemed Halvdelen af det ved Urets Pantsætning indvundne Beløb 6 Kr. Kæden, der er vurderet til 2 Kr., beholdt Arrestanten Nielsen.

Arrestanten Nielsen har dernæst overtraadt et ham den 3 Juni 1901 ved hans Aflevering til Straffeanstalten til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, gaaende ud paa, at han, saafremt han maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved fornævnte Protokol, idet han, der den 1 Maj f. A. vendte tilbage her til Staden og indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 27 Oktober næstefter har haft Ophold hersteds, ikke har afgivet den befalede Melding.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse: Nielsen efter Straffelovens § 231, I, og Lov af 3 Marts 1860, § 1 efter Omstændighederne, for Niensens Vedkommende under eet, Nielsen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar

Færdig fra Trykkeriet den 19 Februar 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.